Thế Gian Đẹp Nhất Trong Làn Gió

Contents

Thế Gian Đẹp Nhất Trong Làn Gió **2**
1. Quyển 1 - Chương 1 . . . 2
2. Quyển 1 - Chương 2 . . . 10
3. Quyển 1 - Chương 3 . . . 14
4. Quyển 1 - Chương 4 . . . 23
5. Quyển 1 - Chương 5 . . . 28
6. Quyển 1 - Chương 6 . . . 33
7. Quyển 1 - Chương 7 . . . 39
8. Quyển 1 - Chương 8 . . . 46
9. Quyển 1 - Chương 9 . . . 52
10. Quyển 1 - Chương 10 . . . 58
11. Quyển 1 - Chương 11 . . . 63
12. Quyển 1 - Chương 12 . . . 67
13. Quyển 1 - Chương 13 . . . 72
14. Quyển 1 - Chương 14 . . . 78
15. Quyển 1 - Chương 15 . . . 84
16. Quyển 1 - Chương 16 . . . 89
17. Quyển 1 - Chương 17 . . . 96
18. Quyển 1 - Chương 18 . . . 101
19. Quyển 1 - Chương 19 . . . 107
20. Quyển 1 - Chương 20 . . . 115
21. Quyển 1 - Chương 21 . . . 124
22. Quyển 1 - Chương 22 . . . 129
23. Quyển 1 - Chương 23 . . . 135
24. Quyển 1 - Chương 24 . . . 141
25. Quyển 1 - Chương 25 . . . 148
26. Quyển 1 - Chương 26 . . . 153
27. Quyển 1 - Chương 27 . . . 158
28. Quyển 1 - Chương 28 . . . 162
29. Quyển 1 - Chương 29 . . . 172
30. Quyển 1 - Chương 30 . . . 178
31. Quyển 1 - Chương 31 . . . 184
32. Quyển 1 - Chương 32 . . . 192
33. Quyển 1 - Chương 33 . . . 198
34. Quyển 1 - Chương 34 . . . 203
35. Quyển 1 - Chương 35 . . . 209
36. Quyển 1 - Chương 36 . . . 216
37. Quyển 1 - Chương 37 . . . 223
38. Quyển 1 - Chương 38 . . . 228
39. Quyển 1 - Chương 39 . . . 233
40. Quyển 1 - Chương 40 . . . 239
41. Quyển 2 - Chương 41 . . . 244

42. Quyển 2 - Chương 42 250
43. Quyển 2 - Chương 43 255
44. Quyển 2 - Chương 44 260
45. Quyển 2 - Chương 45 265
46. Quyển 2 - Chương 46 269
47. Quyển 2 - Chương 47 275
48. Quyển 2 - Chương 48 280
49. Quyển 2 - Chương 49 285
50. Quyển 2 - Chương 50 291
51. Quyển 2 - Chương 51 297
52. Quyển 2 - Chương 52 302
53. Quyển 2 - Chương 53 308
54. Quyển 2 - Chương 54 314
55. Quyển 2 - Chương 55 317
56. Quyển 2 - Chương 56 322
57. Quyển 2 - Chương 57 327
58. Quyển 2 - Chương 58 334
59. Quyển 2 - Chương 59 342
60. Quyển 2 - Chương 60 352
61. Quyển 2 - Chương 61 356
62. Quyển 2 - Chương 62 361

Thế Gian Đẹp Nhất Trong Làn Gió

Giới thiệu
Tên gốc: Thế Gian Thanh Cảnh Thị Vi LươngChuyển ngữ: Fangsui FanNội dung: Niên hạ, cường cường, với đủ loại ngu

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/the-gian-dep-nhat-trong-lan-gio

1. Quyển 1 - Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Xoay một vòng."

"Xoay thêm vòng nữa."

"Có cần tôi múa một điệu Ballet cho anh luôn không?"

"Đừng có lắm mồm với tôi, thay bộ liền thân này vào, nhanh lên."

Mẹ, tưởng ông đây tự nguyện trần truồng khiêu vũ chắc?!

Tôi tên Phùng Nhất Lộ, là một kẻ trộm, trong nghề coi như cũng có chút danh tiếng, hậu bối gặp tôi đều phải gọi một câu anh Lộ, thành ra một lúc sau, ông đây cũng quên mẹ nó mất mình họ Phùng chứ chả phải họ Lộ. Tôi không trộm thứ gì khác, chỉ trộm xe, xe càng tốt thì trộm càng vui, kỹ thuật tôi thành thạo, bỏ trốn cũng gian xảo, phản ứng với trinh sát rất mạnh, hai mươi lăm tuổi vào nghề, ba mươi tuổi bị tóm, coi như cũng đáng mặt đàn ông năm năm liền.

Thực ra lần này bị tóm rất ngu ngốc, anh đây đã nhìn thấy bao nhiêu xe thể thao quý giá, nhưng mẹ kiếp chưa có cái nào nạm kim cương, không phải từng viên từng viên, mà là từng cục từng cục, thế nên mắt chó của anh mù luôn. Kỳ thực loại xe này có trộm cũng chẳng bán lại được, có lẽ cả thế giới cũng chỉ tồn tại

một chiếc này, đó là lý do tại sao ông đây đột nhiên rất ngu, rất ngây thơ — Muốn lái thử một tiếng cho đã nghiền, sau đó tiện thể vứt xe lại chỗ nào đồng không mông quạnh để người ta tìm về. Kết quả là chiếc xe này thật không làm ông thất vọng, động cơ, mã lực, tốc độ, sướng cmn như làm tình. Vì vậy ông cưỡi lên rồi phóng tới bến, phóng tận đến khi bị hơn mười xe cảnh sát vây quanh. Trên xe có gắn hệ thống định vị toàn cầu tối tân nhất, chủ xe còn điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát để tiến hành truy bắt kẻ trộm, nên ông đây chỉ còn nước nhận tội, giơ tay chịu trói.

Trước tòa, mấy chuyện xưa bất hảo bị lôi tuốt ra, quan toà mặt lạnh như tiền tuyên đọc bản án dài hai mươi phút, cuối cùng tôi nghe rõ nhất là hai chữ —- Sáu năm. Lúc ấy tôi vẫn đang đắm chìm trong sung sướng vì thoát khỏi trại tạm giam, đối với sáu năm cuộc đời sau song sắt, tôi vẫn chưa hề có cảm giác chân thực, mãi tới lúc bị dẫn vào đây, ra mắt cái người tên là… À đúng rồi, Du Khinh Chu, Du quản giáo, gã này dáng dấp không tệ, tiếc nỗi vành mắt sưng vù, rất có phong thái miệt mài quá độ. Mặt mũi giống Ngô Ngạn Tổ, phong cách giống Ngô Trấn Vũ (*), tôi đang định khen ngợi đôi câu trông anh cũng được đấy, chẳng ngờ đối phương lại giành trước — Cởi sạch, kiểm tra.

Vì vậy nên mới có một màn kia.

Tôi rất phẫn nộ, tôi nghĩ tôn nghiêm của mình bị sỉ nhục, tôi muốn ân cần thăm hỏi cả nhà gã, muốn chửi cởi cái em gái mày á, ông có hút hê-rô-in đâu mà cần dùng mí mắt giấu thuốc bột?!

Nhưng tôi vẫn chưa điên.

Nơi này là ngục giam, đối phương là quản giáo, mà tôi, Phùng Nhất Lộ, chỉ là một phạm nhân lĩnh án sáu năm tù dưới quyền gã mà thôi.

Hành lang nhà lao rất dài, tôi không biết thế này có tính là hành lang được không, bởi vì nó xây theo kiểu bán lộ thiên, trên vách tường khảm lần lượt từng cánh cửa phòng giam, bên phải là nửa đoạn tường cao đến thắt lưng. Hành lang rất hẹp, tối đa chỉ chứa được hai người đi song song, nhưng tôi và Du quản giáo vẫn bước rất thong thả, vì tôi mang theo một cái túi da rắn đi phía sau gã. Nửa đoạn tường rất thấp, quay đầu là có thể nhìn ra ngoài, thấy bầu trời, chỉ tiếc phía trên tường xi-măng đã bị lan can sắt ngăn lại, thành ra bầu trời cũng bị chia thành từng cột từng cột.

Tôi hít sâu một cái, cố gắng khuyên bảo chính mình, xem đi, thực ra ở đây cũng không tệ, tuy không tự do lắm, nhưng được bao ăn bao uống bao ở, không lo gió to mưa lớn, không lo hè nóng đông lạnh, cứ nhìn giá thuê phòng với giá hàng hóa tăng vọt bây giờ mà xem, tôi kiếm lời rồi, rõ ràng là được hưởng phúc lợi dưỡng lão trước thời hạn. Còn về phần hàng rào điện kinh khủng xa xa nơi trạm gác, chỉ cần cứ làm một lương dân sinh hoạt tốt, thì can hệ gì đến tôi?

Đang tự thôi miên, bỗng nhiên đầu gối nhói lên đau đớn, cả người tôi sụp xuống đất, túi da rắn tuột khỏi tay, rơi xuống tạo thành một tiếng vang nặng trĩu.

Mẹ nó chứ thằng cháu này dám đạp tôi!

"Cậu tưởng mình đang đi tham quan đấy à? Đến rồi, vào nhanh lên cho tôi!" Du Khinh Chu hình như còn chưa đã nghiền, tôi vừa đứng dậy đã lại bị gã co chân đạp vào mông một cái, bố đây đường đường nam nhi bảy thước lại bị cái thằng Vương bát đản này tống vào nhà lao.

Khu số Hai, phòng Mười bảy.

Căn phòng không một bóng người, nhưng cũng không phải không có ai ở, trong không gian chật hẹp kê ba cái giường tầng bằng sắt, trong đó hai cái ngay ngắn chiếm một góc, tầng trên tầng dưới đều có ga trải giường và chăn gấp thành hình miếng đậu phụ (**), một cái giường sắt khác hiển nhiên mới được mang vào, tùy tiện đặt ngay giữa phòng, ván giường đơn bạc bằng gỗ bám một tầng bụi nhìn thấy rõ.

"Từ nay cậu ở đây, thật thà đừng gây chuyện, cậu tốt thì tôi tốt, mấy phòng khác đều có tám người, cậu ở chỗ này là lợi đấy." Túi da rắn vừa rơi xuống đất bị Vương bát đản ném vào trong, đồ dùng trong tù quả nhiên chất lượng kém, vừa rơi một cái đã bung cả khóa kéo, bên trong lộ ra khăn trải giường kẻ ô vuông thiếu thẩm mỹ và bộ đồ rửa mặt bằng nhựa chẳng biết có sạch hay không.

Tôi không để ý mấy thứ trên mặt đất, mà xoay gót làm một động tác chào theo nghi thức quân đội rất khôi hài với Vương bát đản: "Tuân mệnh!"

Hiệu quả không tồi, Vương bát đản sầm mặt, đóng cửa cái rầm.

Tôi nghe thấy tiếng tiếng ổ khóa vang lên, nhìn nhìn ván cửa, không có lỗ kính, tốt, tôi liền dựng ngón giữa. Mẹ kiếp, làm trò cái qué gì!

Vương bát đản đi rồi, lúc này tôi mới yên lặng quan sát "Ký túc xá", nơi mình sẽ triển khai cuộc sống mới.

Tường đá trắng, sàn lát gạch men sứ, có bàn, một cái quạt trần hỏng, một tủ để đồ, cùng với cái giường sắt hai tầng và "Hành trang" là chiếc túi da rắn. Nếu bị khóa kín, hiển nhiên còn có buồng vệ sinh độc lập, tôi bước đến mở cửa ra, mùi vị đặc trưng xông vào mũi, nhưng không đến nỗi khó chịu như tưởng tượng, bên trong dọn dẹp cũng sạch sẽ, tổng thể mà nói, so với hầm ngầm tôi từng ở khi mới vào nghề thì tốt hơn một tẹo. Chỉ có điều Vương bát đản nói "Tám người ở" thì tôi cực kỳ hoài nghi, căn phòng này nhét ba cái giường tầng đã chẳng còn chỗ đặt chân, nếu tọng được thêm cái thứ tư, Phùng Nhất Lộ tôi đây tình nguyện bứt đầu xuống cho gã làm ghế ngồi!

Gian phòng trống rỗng chẳng có vật phẩm dư thừa nào ngoài đồ rửa mặt, mà ngay cả đồ rửa mặt cũng xếp theo thứ tự lớn nhỏ, tôi nghi ngờ kiểu này là do bị ép buộc.

Không biết các "Bạn cùng phòng" đi đâu, bao giờ mới về, nhưng vừa mới đến không thể trông cậy mấy người xa lạ giúp nhau dọn giường. Cũng may trên ống thoát nước trong WC có vắt một cái khăn, giặt đi một chút là mang ra lau được. Lau giường xong, tôi lại dùng mấy phút suy ngẫm bố cục trong phòng, rốt cuộc kéo cái bàn ở chính giữa vào tận trong cùng, kề sát lò sưởi trên vách tường, sau đó mang giường mới đến góc trái, cứ như vậy, bày biện trong phòng trở thành hai cái giường sắt chiếm cứ một góc, ở giữa là cửa sổ, bên dưới cửa sổ có lò sưởi hơi và bàn, mà cái giường mới đặt trong góc trái, dưới góc phải là tủ chứa đồ, vừa tiết kiệm không gian, vừa không ảnh hưởng mỗi khi quản giáo mở cửa.

Diện tích mỗi người được mấy mét vuông? Phỏng chừng tôi không đoán được. Vừa mới thoát dịch, nếu có SARS hay cúm gia cầm, thì cứ xác định là xong luôn.

Khăn trải giường nhà giam phát cho cũng giống quần áo tù tôi mặc, muốn xấu bao nhiêu thì xấu bấy nhiêu, không chắc có phải cố ý hay không, nhưng kiểu này đối với tinh thần của phạm nhân thì không tốt lắm. Tôi quen ngủ giường cứng, bây giờ nằm đây cũng chẳng sao, nhưng hình như giường không được chắc lắm, lần nào trở mình cũng kêu cót két như tiếng quỷ, khiếp hồn, tôi gần như đã mường tượng được hòa âm buổi tối.

Không biết ông già bây giờ thế nào rồi.

Tôi nằm trên giường, nhìn cánh cửa gỗ trước mặt, dần dần, cánh cửa biến thành một màn hình lớn, hình ảnh phiên tòa ngày đó bắt đầu chậm rãi chiếu lại. Đầu tiên là quan tòa đọc phán quyết, sau đó là vẻ mặt "Tao biết mày chẳng có kết cục tốt đâu mà" của bà cô, cuối cùng, hình ảnh dừng lại trên một ông già. Cả đời này tôi chỉ bị duy nhất ổng đánh cho gào khóc, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ổng khóc, cái năm mẹ tôi bỏ trốn theo người khác, ổng cũng chỉ uống rượu, bây giờ mới biết, hóa ra tôi có lực sát thương hơn mẹ mình nhiều.

Má nó, sáu năm chứ mấy, sao cứ phải làm như tôi bị người ta đánh chết không bằng!

Vương bát đản quay lại như gió, ít nhất trong cảm giác của tôi, thời gian chỉ mới trôi qua một thoáng, cửa phòng giam đã bị mở ra lần thứ hai.

Bước vào đầu tiên là một thằng thanh niên chíp hôi nhỏ nhắn, chỉ cao hơn mét bảy một chút, khung xương không lớn, quần áo tù mặc trên người trông hơi rộng. Sở dĩ bảo chíp hôi là vì vừa vào cửa, cậu chàng đã phăm phăm xông đến chỗ tôi, sau đó phanh kít lại, đầu đập vào mép giường trên, đau đến kêu oai oái, "Sao lại tòi ra một cái giường?!"

Mẹ nó, cả một người sống ở đây mà mày bỏ qua à?!

"Quen nhau rồi nhỉ." Vương bát đản đứng ở cửa, mặt người dạ thú trong bộ quân phục mùa hè.

Hai người nữa bước ra từ phía sau gã, nối đuôi nhau vào, cuối cùng thành ra Vương bát đản đứng ngoài, chúng tôi bên trong, bậc cửa phân cách, ranh giới rõ ràng.

Hai người vào sau, một nhìn như Lỗ Trí Thâm chuyển thế, đầu bóng sáng loáng, cao lớn vạm vỡ, vừa nhìn đã biết cao hơn mét chín. Tôi tự nhận thân thể mình cũng được coi là khỏe đẹp, nhưng so sánh với gã này,

tôi mẹ kiếp chả khác gì tiểu thư đúng chuẩn. Người còn lại là kẻ dễ chịu nhất trong đám — Bao gồm cả Vương bát đản. Hắn cao xấp xỉ tôi, khoảng một mét bảy chín, không rõ có phải do tỉ lệ cơ thể không, nhưng nhìn hắn rất cao. Hắn đeo kính, nho nhã lịch thiệp, tuy thể hình kém Lỗ Trí Thâm, cũng thua tôi một chút, nhưng ít nhất trông vẫn ra dáng đàn ông, chẳng như thằng nhãi con mắt to kia, phỏng chừng lông tơ còn chưa mọc đủ.

"Chu Thành!" Vương bát đản bỗng nhiên hét lớn.

Tôi giật cả mình, suýt nữa thì thót tim, chợt nghe gã trắng trẻo đeo kính dõng dạc đáp lại, "Có!"

"Kim Đại Phúc!" Vương bát đản lại hô.

Lỗ Trí Thâm lưng hùm vai gấu lập tức thẳng lưng, "Có!"

"Dung Khải!"

Tôi đã thích ứng, ánh mắt chuyển sang nhãi "Hàn Quốc", thằng nhóc không kêu to lên như bị tâm thần, mà chỉ rất quy củ, thậm chí còn hơi sốt ruột đáp "Có", sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm, "Du quản giáo, thực ra tôi nghĩ thói quen xác lập quyền uy để sung sướng tinh thần của ngài cực kỳ ấu trĩ, thực sự đó, hơn nữa nó còn phản ánh nội tâm cằn cỗi và buồn khổ trong ngài, đây là bệnh, phải trị…"

"Phùng Nhất Lộ!" Vương bát đản chẳng buồn để ý tới Dung Khải, xem bộ dáng có lẽ đã sớm quen với tố chất thần kinh của đối phương, cả lông mày cũng chẳng thèm nhíu.

Bị điểm danh, tôi quyết định noi theo đại đa số, nghỉ, nghiêm, hít sâu, phồng ngực, "Có —-"

Vương bát đản ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt rất đáng ăn đòn, "Được rồi, sau đây tất cả mọi người ngồi thành hàng một, tương thân tương ái, hỗ bang hỗ trợ, ai ngứa ngáy thì cứ gây chuyện, tôi đang chán đây."

Không ai đáp lời.

Vương bát đản cũng không cần ai đáp lời, đóng cửa khóa lại, xoay người bỏ đi.

Có nghe lời hay không, dần dần sẽ biết đáp án.

Quản giáo đi rồi, không khí trong phòng giam mới chậm rãi lưu động, Kim Đại Phúc đi đến vòi nước rửa mặt, sau đó đặt mông ngồi xuống giường dưới bên trái, cởi giày nằm lên giường, xoay người chợp mắt. Chu Thành cũng đến vòi nước rửa tay, rửa rất nghiêm túc, tôi đoán chừng người này bị bệnh sạch sẽ, bình thường chẳng có ai rửa đến bốn lần xà phòng. Xong xuôi, hắn leo lên giường trên của Kim Đại Phúc, rút dưới chăn ra một quyển sách, chăm chú đọc. Kế tiếp, Dung Khải cũng không chịu nhàn rỗi, quấn lấy tôi lải nhải.

"Này, anh phạm tội gì thế… Đừng nói đừng nói! Để tôi đoán đã… Tuổi từ hai mươi tám đến ba mươi hai, ánh mắt lửng lơ do dự, ngón tay dài nhỏ không chai, tâm tình ổn định… Còn hơi bất cần đời, hẳn là không có cảm giác mình phạm tội gì lớn… Gây thương tích? Không giống lắm… Giết người cướp của thì càng pass, tội sát nhân thì không đến phòng giam của bọn tôi…" Chẳng biết tại sao, nói đến đây, cậu ta bỗng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Thành, sau đó khóe miệng cong lên thành một hình vòng cung thiếu thiện chí, "À à, cũng có người ngoại lệ, nhưng anh trông có vẻ không phải… Để tôi suy nghĩ lại chút, lừa đảo? Trộm cắp? Cưỡng hiếp chắc không có nhiều khả năng, nhưng vẫn không thể loại trừ…"

"Trộm cắp." Tôi nghiến răng nghiến lợi phun ra câu trả lời chính xác, không thể dễ dàng tha thứ cho một thằng nhãi con dám xúc phạm nhân phẩm của tôi. Ạch, mà tôi có thứ này sao?

"Chả vui gì cả." Nhãi con lại còn dám ra vẻ thất vọng.

Cậu ta hi vọng người nào sẽ vào đây? Lúc này lại đến lượt tôi tò mò.

Chỉ có điều ranh con kia hiển nhiên không có ý muốn giải đáp, cậu ta tụt giày, chân trần chạy phình phịch trên đất, sầm một cái, nhảy lên giường dưới, cuộn mình như cá chạch, "Chán thế, má nó chứ, phòng nhỏ tí thế này mà còn tọng thêm người!"

Đờ! Tao chưa ghét mày điên mà mày đã ghét tao rồi?!

"Cũng chả phải tôi chọn vào đây, hơn nữa các phòng khác toàn tám người còn gì?" Mẹ ôi, Vương bát đản kia sẽ không lừa tôi chứ?

“Du Khinh Chu bảo anh vậy?” Đầu óc Dung Khải xoay chuyển rất nhanh, điểm ấy tôi đã lĩnh giáo, đó là lý do cậu ta không cần tôi trả lời, cái gọi là câu nghi vấn, cùng lắm cũng chỉ là một loại biến thể của câu khẳng định mà thôi, “Thế gã ta có bảo anh diện tích phòng số Mười bảy chỉ bằng nửa các phòng khác không?”

“Hả? Vì sao?” Tôi biến thành đồ ngốc đúng như ý muốn của cậu ta.

“Bởi vì phòng chúng ta nằm cuối nhà giam, kết cấu đặc thù.” Một giọng nói thô ráp, trầm khàn truyền đến, Kim Đại Phúc chẳng biết đứng dậy từ lúc nào, chau mày ra vẻ mất kiên nhẫn, “Dung Khải, tám trăm năm rồi mày chưa được nói à?”

Người bị điểm danh “Xì” một tiếng, bất đắc dĩ ngậm miệng.

Tôi nhướn mày, tiếng nói rất có trọng lượng nha, chẳng lẽ đây chính là bá chủ nhà tù trong truyền thuyết?

Thế nhưng Lỗ Trí Thâm không phát uy tiếp, Dung Khải im lặng rồi, gã liền nằm xuống, trở mình tiếp tục ngủ.

Trước khi tới đây, tôi đã mô phỏng ra vô số loại hình của nhà tù theo như phim ảnh, tất nhiên không thể thiếu bạo lực và lộn xộn, thậm chí tôi còn nghĩ tới việc bắt chước bộ phim Mỹ đang gây sốt gần đây, xăm bản đồ nhà lao lên thân, thế nhưng phương án này không được khả thi cho lắm, chưa nói đến chuyện xăm mình đau đớn không phải là thứ một kẻ chỉ quen xa hoa dâm dật như tôi có thể chịu được, mà tôi đào đâu ra bản đồ nhà giam? Baidu còn chả biết. Tóm lại là tiếc nuối từ bỏ kế hoạch này.

Nhưng hiện tại xem ra cũng đúng. Ở đây khá hơn tôi nghĩ, ít nhất cả đám nhìn còn giống người.

Ôi, phí công tôi lên nhiệt huyết chuẩn bị tinh thần mấy ngày trời, tiếc thật.Hết chương 1.

~~*Chú thích:

(*) Ngô Ngạn Tổ:

Ngô Trấn Vũ:

—> Mặt mũi giống Ngô Ngạn Tổ, phong cách giống Ngô Trấn Vũ, vương bát đản đẹp troai dữ =)))

(**) Chăn gấp theo hình đậu phụ:

Thêm Lỗ Trí Thâm cho dễ hình dung anh Kim Đại Phúc:

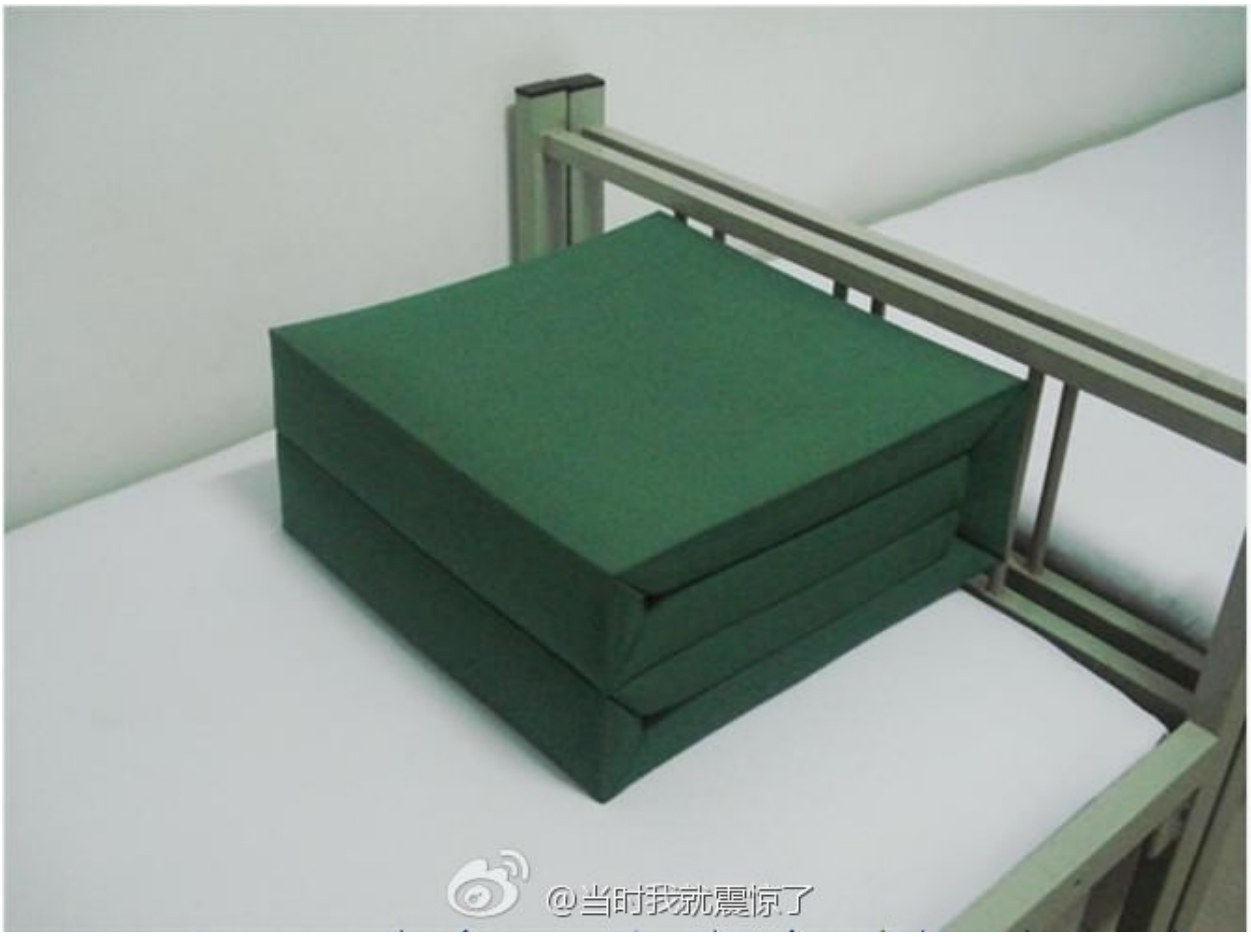
@当时我就震惊了

2. Quyển 1 - Chương 2

Trên tường có cái đồng hồ, chẳng biết treo lên từ đời nào, mặt đồng hồ bám đầy bụi, bên mép còn hơi ố vàng, tôi hoài nghi nó vốn là màu trắng, đáng tiếc khung thủy tinh không ngăn chặn được bụi trần năm tháng.

Kim đồng hồ vẫn chạy, nên tôi biết ba người kia được quản giáo thả vào lúc sáu rưỡi chiều, mà bây giờ đã mười giờ tối. Bữa cơm gần nhất tôi ăn là trên đường đến trại giam, một cái bánh bao, một miếng dưa muối, ăn xong còn chẳng được uống nước. Cái xe đi đến trại tạm giam xóc nảy như bị thủng lốp, tôi cũng tròng trành cả quãng đường, cuối cùng thì bánh bao vào miệng lại phun ra mất nửa. Mà bây giờ, nửa kia cũng tiêu hóa từ đời nào rồi.

Cảm giác đói đúng là thử thách lớn của con người, nó không giống bị đau, đau thì còn cắn răng chịu được, ai cũng có khả năng tự hồi phục, cái gì mà hồng cầu giúp lành vết thương linh tinh, nhưng còn đói, thì chẳng biết giải quyết thế nào. Dạ dày không có khả năng vô duyên vô cớ tự sinh ra gì cả, ngoại trừ cái dịch vị acid chết tiệt, thế nên mi cứ tiếp tục đói, đói đến khó chịu.

Tôi thử nghĩ về những chuyện khác để phân tán chú ý, tỷ như ba người kia đã ở đây bao lâu, phạm tội gì, lãnh án bao nhiêu năm, rồi tỷ như giường trên của Dung Khải là ai, tại sao không thấy đâu…

Kỳ thực muốn biết cũng chẳng khó, cứ tự nhiên hỏi vài câu là được, nhưng tôi vẫn không mở miệng, thà rằng hi sinh vô số tế bào não. Không vì cái gì khác, mà chỉ vì bầu không khí trong căn phòng này. Từ khi Dung Khải ngừng nói chuyện, căn phòng không còn một âm thanh, cả đám hoặc giả chết, hoặc đọc sách, hoặc cầm bút vẽ vời linh tinh, trong mấy tiếng đồng hồ chập chờn ngủ, tôi còn mơ màng nghĩ mình đang nằm trong nhà xác tĩnh mịch.

Thấm thoắt đã mười giờ hai mươi lăm, tôi đang suy nghĩ làm cách nào để thông báo tình trạng đói của mình với quản giáo, cánh cửa phòng giam đột nhiên bật mở như có thần giao cách cảm. Vương bát đản vẫn đứng bên ngoài như thường lệ, không có vẻ gì là muốn bước vào, nhưng đôi mắt gã rà soát toàn bộ căn phòng, gã cầm một file kẹp tài liệu kiểu thập niên tám mươi, ra vẻ sắp điểm danh.

Dung Khải bỗng nhiên tụt xuống khỏi giường, thẳng lưng đứng dậy, “Báo cáo!”

Du Khinh Chu chẳng buồn chớp mắt, “Nói.”

“Giường người mới chắn mất gương, tôi xin phép đưa gương treo lên cạnh tủ để đồ!”

Tôi vô thức nhìn về phía trong giường, quả nhiên, trên tường có một cái gương cao khoảng nửa mét, từ góc độ của tôi chỉ nhìn được phân nửa, nửa kia phải trèo lên giường trên mới thấy được. Lúc kéo giường tôi không để ý, nếu Dung Khải không nhắc, hơn nửa đêm dậy đi nhà cầu mà nhìn thấy chính mình, có khi tôi còn bị hù chết.

Thảo nào Dung Khải vừa vào cửa đã chạy đến giường tôi, thì ra là muốn ngắm vuốt.

"Gương trong phòng đều đã thống nhất vị trí, không thể tự ý di chuyển, bác bỏ." Vương bát đản cậy uy, tư thế nhìn như cán bộ cao cấp.

"Báo cáo quản giáo," Dung Khải rất kiên trì, "Tôi cho rằng đặt gương bên giường người mới là bất lợi cho tình đoàn kết."

Cuối cùng Du Khinh Chu cũng chịu nhíu mày, dùng vẻ mặt ý bảo, tiếp đi.

"Tôi nghĩ thế này, giường của người mới chặn mất cái gương, mỗi lần muốn soi, chúng tôi đều phải trèo lên giường người mới, một lần hai lần thì còn được, nhưng nhiều lần quá thì người mới sẽ không vui, sẽ chê chúng tôi làm bẩn giường, đầu tiên là cãi vã, sau đó là ẩu đả, hoặc là chúng tôi có người đi vệ sinh, lúc quay về muốn soi gương lại phải đi qua giường, chẳng bằng nhấc cả cái giường lên, nhất cử lưỡng tiện, ai cũng thoải mái. Vì vậy đoàn thể nhỏ sẽ hình thành, không phải hôm qua quản giáo còn dạy chúng tôi, chủ nghĩa đoàn thể nhỏ là cái u ác tính trong nhà giam, phải kiên quyết diệt trừ sao?"

Màn ba hoa chích chòe này chỉ khiến tôi trố mắt nghẹn họng, từ soi gương sang nhấc giường? Má nó, đây là logic của người địa cầu sao?

Vương bát đản so ra thì bình tĩnh hơn tôi, ung dung nghe Dung Khải lập luận xong, gã mỉm cười, "Gương là vật chết, người là vật sống, gương không chuyển được, nhưng người thì chuyển được, sang khu số Mười lăm thì thế nào?"

Tôi đoán chừng nhà giam số Mười lăm chắc phải là đầm rồng hang hổ, bởi vì Dung Khải vừa nghe thấy từ này đã lập tức trợn tròn mắt, ra vẻ rất vô tội, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, "Du quản giáo, tôi nói đùa ấy mà, gương cứ treo đó là tốt lắm rồi, ngày ngày leo lên leo xuống còn có thể rèn đúc thân thể."

Du Khinh Chu thu lại ý cười, đôi mắt dần dần lạnh lẽo. Gã không nói gì, nhưng tôi phỏng chừng mỗi người ở đây đều cảm nhận rõ sự phân chia giai cấp. Có thể đôi khi Dung Khải dám nói giỡn với gã, nhưng cũng chỉ giới hạn trong những lúc tâm trạng gã không tồi, giống như bị một con mèo nhỏ giương vuốt cào, vui thì không thèm chấp, còn bực thì, cắt phăng mấy cái móng vuốt đó luôn.

Nhưng tôi thực sự quá đói rồi, bị nhu cầu sinh lý mãnh liệt chi phối, nhân lúc đối phương còn đứng đó, tôi vội vàng xuống giường, nghiêm túc kháng nghị, "Du quản giáo, ở đây không cho ăn cơm à?"

Vương bát đản đang cầm bút máy gạch xóa gì đó trên giấy, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, khinh miệt quét mắt nhìn tôi một vòng, lông mày cũng chẳng buồn nhếch, "Thứ nhất, nói chuyện với quản giáo phải đứng ngay ngắn, ưỡn ngực ngẩng đầu. Thứ hai, trước khi nói phải hô 'Báo cáo'. Thứ ba, sáu giờ năm mươi phút sáng ngày mai sẽ có cơm, không muốn chết đói thì cố chịu, còn nếu chịu không nổi, cứ đến văn phòng tôi tâm sự."

Tôi chịu nổi.

Tuy các đốt ngón tay nghiến chặt vào nhau tới kêu răng rắc, tuy những móng tay so le đâm vào da thịt tới

đau nhức, nhưng tất cả đều không ảnh hưởng tới chuyện tôi làm một người đàn ông chân chính, thực sự thực lòng, tôi chịu nổi.

Cái gọi là tâm sự, tôi đã trải qua ở trại tạm giam, và đời này chẳng bao giờ muốn trải qua lần thứ hai. Chẳng rõ bọn này kiếm đâu ra nhiều thủ đoạn như thế, mi sẽ sống không bằng chết, nhưng xét nghiệm lại chẳng có vết thương nào.

Sự khác biệt lớn nhất giữa cầm thú và mặt người dạ thú chính là vế thứ hai mặc bộ quân phục.

Cũng may Du Khinh Chu không thích dùng hình, thấy tôi hiền lành, gã bèn hứng khởi ngáp một cái, sau đó đóng cửa, khóa lại, hai động tác thành thạo lưu loát. Tôi âm thầm thở phào, rồi cầu nguyện, chỉ mong gã không đổi ý.

Du Khinh Chu đi khoảng năm phút, đèn phòng giam bỗng nhiên tắt ngóm, tôi vô thức nhìn về phía song sắt, bên ngoài cũng tối om om.

Thế này là sao? Cúp điện?

Hiển nhiên là không phải.

Phản ứng đặc trưng của cúp điện đột xuất là sẽ có người chạy đến gào to, dù điều kiện nơi này hữu hạn, không thể bỏ trốn, nhưng rối loạn thì vẫn phải có, còn bây giờ, toàn bộ khu nhà lao im lặng không tiếng động, giống như một cảng quân sự về đêm.

Bỗng dưng tôi hiểu ra, đây là tắt đèn. Hèn gì vừa nãy vương bát đản vào kiểm tra quân số, hóa ra là điểm danh trước khi ngủ.

Nhưng mà tôi không ngủ được.

Tôi đói, tôi sắp biến cmn thành sói đói trong truyền thuyết!

Lục đục đứng dậy, mò mẫm tìm cái cốc nhựa trong túi da rắn, tôi giống như một kẻ trộm… À không đúng, tôi vốn chính là một kẻ trộm… Rón ra rón rén mò đến cửa, ở đó có hai cái phích nước, chẳng có gì bỏ bụng, tôi chỉ đành rót nước uống cho no.

Cũng may, một trong hai cái phích vẫn còn phân nửa, mà càng may hơn, phích cũ rích không giữ ấm được nữa, vậy là tôi đỡ phải thổi phù phù uống nước nóng giữa mùa hè.

Ừng ực trút nửa phích nước xuống dạ dày, rốt cục tôi mới tìm được chút ảo giác thoải mái giữa cơn chướng bụng, đang chuẩn bị mò mẫm quay về giường, lại chợt nghe Dung Khải lẩm bẩm trong bóng tối, “Người mới, bật quạt lên.”

‘Người mới’ là nick name của tôi, hoặc là tên gọi chung của tất cả những phạm nhân mới đến. Tôi quyết định cứ chịu đựng trước, còn nhiều thời gian mà, so đo với một thằng nhãi con thì quá phí phạm ba mươi năm cơm gạo.

Quạt trần cũ kỹ rung rung quay, đung đưa như thể sắp rụng xuống đến nơi.

Tôi lại nằm lên giường, chẳng thấy gió ở đâu cả.

Không gian vẫn im lặng, ngoại trừ tiếng quay chầm chậm của cái quạt già. Sáu năm, hơn hai ngàn một trăm đêm như thế này, tôi sắp vượt qua một đêm, sau đó vẫn còn hơn hai ngàn một trăm đêm nữa.

Dung Khải ngủ rất nhanh, không biết có phải tại tiếng quạt quay ám thị tâm lý hay không, chưa được bao lâu thì cậu chàng đã pho pho ngáy, khụt khịt như heo. Tôi chợt nhớ lại cái hồi mình bằng tuổi cậu ta, tốt nghiệp trung học, không có gì làm, mặc sức lê la cả đêm với đám bạn bất lương, sau đó cũng lăn ra trước tiên, ngủ tít mít như một con heo hạnh phúc.

Như thể muốn hòa âm cùng tiếng ngáy, từ một cái giường khác cũng truyền đến tiếng vang, giống như có ai đó đang liên tục xoay người, làm cho cái giường kẽo cà kẽo kẹt. Tôi nhíu mày, nghiêng tai lắng nghe, phát hiện ngoại trừ tiếng giường kêu, còn có cả tiếng người dồn dập thở.

Tiếp sau đó, một giọng nói mệt mỏi trầm trầm vang lên, “Đừng… Mệt…”

Má nó, hơn nửa đêm nghe phải câu này cũng đủ chết khiếp. Vô số tình cảnh ma quỷ tại ngục giam hiện lên trong óc tôi, tôi sợ run cả người, nếu gặp phải mấy chuyện đó thì có muốn cũng chẳng trốn thoát!

“Mai thứ Bảy…” Lại một giọng nói khác cất lên, rất khàn, tràn trề sắc dục.

Tôi sửng sốt, giọng nói vừa rồi tôi biết, Kim Đại Phúc, vậy thì cái giọng lúc trước là Chu Thành? Bởi vì Dung Khải vẫn đang ngáy pho pho cứ như nhạc nền.

“Ư… A…”

“Thả lỏng chút.”

“Không, không được…”

“Làm bao nhiêu rồi mà sao vẫn chặt thế…”

Tôi cảm giác da đầu run lên, như thể có cả ngàn con ngựa đang rầm rầm phi trên hoang mạc, má, tình huống này là sao?!

“Kim Đại Phúc, mẹ nó chứ, một tuần không làm thì anh chết à? Tôi đây vừa mới ngủ!”

Người bị kêu tên không mảy may phản ứng, chính xác thì gã không rảnh rỗi đi phản ứng Dung Khải, bởi vì tự thân còn đang ra sức hự hự kéo cày. Chu Thành thì khỏi phải nói, phỏng chừng bây giờ cũng chẳng lên tiếng nổi.

Dung Khải thở phì phò, chẳng còn cách nào khác, cuối cùng chỉ đành chửi một câu cho hả giận, “Tôi chúc các người sớm nhiễm HIV!”

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Tôi nghĩ Kim Đại Phúc sẽ rất tự nguyện thôi. Xem ra gã cũng chẳng phải là bá chủ nhà tù, bằng không thì Dung Khải sẽ tuyệt chẳng dám nói càn như vậy, tôi lại phát hiện ra chỗ này rất tốt, bình đẳng nhân quyền.

A a ư ư kéo dài hơn một tiếng, tôi rất bội phục sức chiến đấu bền bỉ của Kim Đại Phúc, nhìn theo góc độ ấy, người anh em này đúng là mạnh nhất. Dung Khải lại ngủ, mặc xác hai người kia hành quân lặng lẽ, nhìn theo góc độ này, ranh con nọ cũng là mạnh nhất.

Không gian lại một lần nữa tĩnh lặng, mọi âm thanh tiêu biến, chỉ còn lại tôi, Phùng Nhất Lộ.

Đêm tối nhuộm đen đôi mắt tôi, tôi tiếp tục dùng nó nhìn vào đêm tối.

3. Quyển 1 - Chương 3

Tôi chẳng biết mình ngủ mất từ bao giờ, nhưng khi nào tỉnh lại thì tôi có ấn tượng. Sáu rưỡi sáng, đúng thật phải rời cmn giường. Thế nên lúc mơ màng mở mắt, tôi còn nghĩ mình vừa xuyên hồn vào một chiến sĩ bộ đội.

Cũng may, quần áo tù mộc mạc giúp tôi nhận rõ sự thật.

Dung Khải không huyên náo như hôm qua, chỉ ngồi im lìm một chỗ gấp chăn, cả người chẳng còn sinh khí, mặt mũi trắng bệch. Ngược lại, Kim Đại Phúc tươi tỉnh khoan khoái, động tác gấp chăn cũng mạnh mẽ uy lực, rõ rành rành đang rất thỏa mãn. Chu Thành vẫn là Chu Thành, không có chút xíu thay đổi nào, đến nỗi tôi còn hoài nghi liệu đêm qua người bị làm có phải hắn hay không, so sánh ra, Dung Khải nhìn trông còn giống hơn.

Nói đến Dung Khải, chẳng lẽ sau nửa đêm hôm qua đã bị Kim Đại Phúc trừng trị? Nếu chỉ ngủ không ngon, nào đến nỗi biến thành như vậy?

Gấp chăn gọn gàng, mấy gã đàn ông chen chúc tranh nhau dùng vòi nước, cuối cùng Dung Khải thấp bé nhất chen không được, bèn hùng hùng hổ hổ vào WC đánh răng.

Sáu giờ năm mươi phút, bên ngoài truyền đến tiếng hô rát họng: "Tập hợp ——"

Tôi còn đang buồn bực thì "các bạn cùng phòng" đã bỏ chạy nhanh như chớp, ơ hay, mở khóa lúc nào vậy ta?

Không có nhiều thời gian suy nghĩ, tôi cũng nhanh chóng ra ngoài, lúc này hành lang đã chật kín người đứng, nhưng không gian có hạn không ảnh hưởng đến hàng lối đội ngũ, hành lang vốn chỉ chứa được hai người đi song song, lúc này lại nhét được ba hàng dọc, được cái nghiêng nghiêng đi sát vách tường, nên cũng không đến nỗi ngực người này dán lưng người nọ.

Du Khinh Chu và một quản giáo tôi chưa gặp bao giờ đang phân bổ đội ngũ thành hai hàng, lúc này tôi mới phát hiện quân số đã chia thành hai bộ phận, nếu tôi đoán không nhầm, Du Khinh Chu phụ trách mấy phòng phía sau, còn quản giáo kia phụ trách mấy phòng đằng trước.

Sự thật chứng minh tôi không đoán sai, sau tiếng hô "Điểm số" của Vương bát đản, một đám đàn ông liền "Một, hai, ba, bốn" như học sinh tiểu học, tôi đây gì cũng chịu được, nhưng mẹ kiếp, có nhất thiết phải làm mấy trò ngu ngốc thế này không?!

À mà có trò còn ngu ngốc hơn —

"Báo cáo quản giáo, khu số Hai, từ phòng Mười hai đến phòng Mười bảy, nhân số bốn mươi lăm người, bốn mươi bốn người có mặt, một người nằm viện, báo cáo hết!"

Má ơi, người anh em đứng hàng đầu kia thực sự nghĩ mình là ủy viên thể dục…

Từ Mười hai đến Mười bảy, sáu phòng giam, bốn mươi lăm người, trừ phòng của bọn tôi năm người, quả thực các phòng khác đều chứa đến tám. Một người nằm viện, không phải là giường trên của Dung Khải chứ?

Chẳng để tôi có thời gian suy nghĩ, hàng ngũ bắt đầu tiến lên, tôi không biết họ đang đi đâu, nhưng cứ theo sát là được.

Ra khỏi khu nhà giam, trên sân thể dục rộng lớn đã có một binh đội khác, hình như toàn bộ bạn tù đều tụ tập về đây từ bốn phương tám hướng, chỉ để hoàn thành một mục tiêu cộng đồng vĩ đại nào đó.

Tôi muốn biết mục tiêu ấy là gì.

Căng-tin nhà tù rất bừa bộn, ẩn nấp phía sau hết bức tường này tới bức tường khác, tờ báo chữ to đùng rực rỡ dán trên tường cực kỳ hoài cổ — *Quý trọng lương thực, lãng phí là đáng hổ thẹn!*Trong thoáng chốc, thời gian như quay ngược lại những thập kỷ trước.

Nếu bỏ đói anh mười chín tiếng đồng hồ, thì kể cả húp bát cháo lõng bõng nước kèm dưa chua không có thịt thà, anh cũng sẽ cảm thấy mình như đang được ăn chùa trong bữa tiệc lớn nhất nước Pháp. Đương nhiên, tôi làm người cũng có phúc, nên căng-tin có bánh mỳ, hơn nữa còn không giới hạn, vì thế tôi ăn uống rất hăng say.

Du Khinh Chu và một đám quản giáo ngồi gần đó được ưu đãi đặc biệt, đồ ăn ngon hơn bên này, có cháo, bánh quẩy, bánh bao, sữa đậu nành, đậu phộng. Chẳng biết do nhàn rỗi quá hay do quan tâm đến lính mới, gã ta thỉnh thoảng sẽ đảo mắt lại đây, tôi thầm thủ, má nó, ăn một bữa cơm thì có quái gì mà phải soi, chẳng lẽ anh đây ném bánh mì khởi nghĩa vũ trang được chắc?

Sự thật chứng minh, tôi đoán trật.

Cơm nước xong, lúc quay về, gã ta lại đá mông tôi một cái, mông tôi dày thịt, chắc nhờ hồi trước hay bị Thiết Sa Chưởng của ông già chăm sóc, nhưng kể cả đá sướng thế nào thì cũng không được co chân đá suốt ngày chứ? Phạm nhân cũng có tôn nghiêm đó!

Mà đáng hận hơn cả, đá xong, gã còn phát biểu cảm tưởng, "Ăn nhiều thế, chắc toàn vào chỗ này nhỉ. Nuôi thằng con như cậu đúng là xúi quẩy."

Tôi lúc này gọi là có ức cũng chẳng làm gì được. Lương thực nuôi nhà tù là do người dân nộp thuế, liên quan cái mẹ gì đến mày? Tao ăn hùm ăn hổ thì can hệ qué gì đến mày?

Vương bát đản đá tôi xong, hình như rất khoái chí, ngâm nga mấy câu hát rồi nhanh nhẹn bước lên phía trước đội ngũ.

Tôi đứng trong hàng nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không thể Nguyên Thần Xuất Khiếu xé xác gã ra. Tôi đã nhận ra, chỗ tôi đang ở là một viện tâm thần, phạm nhân thì tự kỷ, cai ngục thì thần kinh, chẳng có ma nào bình thường. (Nguyên Thần Xuất Khiếu là cảnh giới mà tất cả những người tu tiên đều mơ ước. Đạt đến cảnh giới này, có thể nói là đã trở thành Bán tiên =..=)

Quay lại nhà giam, lũ tự kỷ lại im lặng làm việc của mình, Chu Thành đọc sách, Kim Đại Phúc ngủ, sắc mặt Dung Khải đã khá hơn nhiều so với lúc mới dậy, bây giờ cậu ta đang chiếm lấy cái bàn, dùng bút máy viết đủ loại công thức nhìn chẳng hiểu lên giấy, lúc thì nhíu mày, lúc lại kinh ngạc kêu lên. Tôi trộm liếc một cái, vừa nhìn đã nhận ra đó là các ký hiệu toán học trong sách giáo khoa cấp II, hai trên một dưới là nguyên nhân, một trên hai dưới là hệ quả. Tôi không biết cậu ta đang chứng minh vấn đề vĩ đại gì, đối với một kẻ từ xưa đến nay chẳng có thiên phú học tập như tôi, kiểu đề bài chứng minh này chỉ có hai loại: Một, biết kết quả rồi còn chứng minh cái mọe giề? Hai, đề ra thế này thì chứng minh cái kiểu mọe giề?

Lúc tôi còn ở trại tạm giam, cuộc sống mỗi ngày chỉ xoay quanh mảnh đất trồng rau, ở đó trại tạm giam không gọi là trại tạm giam, mà gọi là nhà kho, vườn rau là của người khác, bọn tôi làm, người ta thu hoạch. Mệt thì có mệt, nhưng không buồn tẻ, bất kể ban ngày lao động hay buổi tối tắt đèn, các huynh đệ lúc nào cũng có thể tâm sự, tán gẫu đủ loại chủ đề, về chuyện đã trải qua, về chuyện bà tám của những người khác, tỷ như ai được giảm án, ai kháng án thành công, không thì cũng mơ mộng về mấy cô em ở trại giam đối diện. Có câu không ai ngăn cấm tự do ngôn luận, đúng, thế giới vật chất tuy cằn cỗi, nhưng thế giới tinh thần lại giàu có vô cùng.

Vậy nên tôi ghét nơi này.

Tôi cảm thấy, rồi cuối cùng sẽ có ngày tôi cũng bị cải tạo thành một cái xác không hồn, giống như ba vị trước mặt đây.

Cửa phòng mở rộng, gió lùa vào qua song sắt, lùa thật sung sướng! Sướng hơn cái quạt trần cũ rích trên đỉnh đầu kia nhiều. Chẳng biết ở đây ban ngày không cần khóa cửa, chỉ buổi tối mới hạn chế tự do, hay hôm nay là ngày đặc biệt, tôi cầu nguyện là khả năng thứ nhất.

"Phùng Nhất Lộ, ra đây!" Khuôn mặt Vương bát đản lại xuất hiện bên ngoài.

Tôi lại phát hiện chỗ này rất hay, ở đây không giống mấy bộ phim gọi tên phạm nhân bằng dãy số, kiểu như 3355887, mà là tên chữ, thực ra cũng phải, gọi tên dễ nhớ hơn gọi số, cần quái gì phải màu mè cho mệt?

Nhưng vẫn có một chuyện chẳng khiến tôi vui nổi —- Tôi nghi ngờ tên thần kinh này có ý với tôi. Không thể trách tôi, sau khi nghe tận tai màn mưa móc đêm qua, tôi đã sinh nghi với tính hướng của đàn ông nơi này, tất nhiên không thể nói ra miệng, nhưng tôi thề, nếu Du Khinh Chu dám đụng đến một ngón tay của tôi, tôi sẽ liều chết bẻ hết ngón tay gã, cộng thêm cả cái thứ phía dưới kia nữa.

"Cậu gấp đây hả?" Không chờ tôi ra đến cửa, Vương bát đản đã nheo mắt nhướn mày, hỏi.

Tôi dừng lại, theo ánh mắt gã, nhìn về phía giường mình, rất gọn gàng, chăn gấp đẹp đẽ, gối đầu nghiêm chỉnh, ga trải trường không một nếp nhăn, đây là lần thu dọn sạch sẽ nhất của tôi từ lúc chào đời tới giờ.

"Vâng, sao thế?" Tôi rất thản nhiên đón nhận ánh mắt của gã.

Du Khinh Chu nhìn tôi vẻ thích thú, một lát sau, gã bất chợt bước đến. Tôi cứ nghĩ nguyên tắc của gã là suốt đời sẽ không đặt chân vào phòng giam, nhưng chẳng ngờ gã không chỉ bước vào, mà còn lướt qua tôi, đến bên giường giũ tung chăn ra, thậm chí còn làm một góc chăn rơi xuống đất. Cuối cùng gã ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Gấp lại lần nữa."

Tôi cảm thấy gã cố ý gây sự.

Nhưng bản thân đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, lại còn gánh thêm thuộc tính giai cấp, tôi đành phải nhịn.

Nghiêm túc gấp chăn một lần nữa, tôi thề, lần này đẹp hơn lần trước không chỉ một bậc.

Nhưng kết quả vẫn vậy, chăn lại bị giũ ra, lại bị ném xuống, tôi lại bị yêu cầu, "Gấp lại."

Tôi vô thức nhìn về phía các "Bạn cùng phòng", mẹ kiếp cả đám đều làm bộ như không thấy gì hết!

Được, chúng bây giỏi, chúng bây thích thế chứ gì? Ông mặc kệ! Muốn ra sao thì ra!

Có lẽ do tư thế ngồi xếp bằng trên đất của tôi quá menly, Du Khinh Chu nửa ngày không lên tiếng, tôi cứ nghĩ gã sẽ đạp lên đùi tôi, hoặc là giở trò gì đó, một trò hung ác mà tôi không thể tưởng tượng được, nhưng cuối cùng thì không phải vậy. Vương bát đản chỉ tiếp tục dùng ngữ điệu lửng lửng lơ lơ hỏi tôi, "Bị cận à?"

Tôi sửng sốt, không hiểu vấn đề đó thì liên quan gì đến tình cảnh hiện tại, nhưng vẫn thật thà lắc đầu.

Vương bát đản hài lòng gật gật, "Thế mù à?"

Tôi nhíu mày, "Ý anh là gì?"

Vương bát đản bước tới đứng trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống, "Nếu không mù thì tốt nhất là nên chiêm ngưỡng tác phong của những người khác, còn nữa, phòng giam không phải cái giường êm ấm nhà cậu, đừng bạ đâu ngồi đó, bị cảm hay bị trĩ đều lãng phí tiền điều trị."

Mọe, độc địa nhất trong tất cả các loại độc địa ông đây từng gặp!

Nghe xong những lời này, thử nghĩ xem tôi có nên đứng dậy hay không? Đứng dậy thì có vẻ nhát gan, nhưng không đứng lại chẳng khác gì thằng ngốc.

"Thôi đứng lên đi." Vương bát đản như thể nghe hiểu tiếng lòng tôi, "Nhiệm vụ hôm nay không ít đâu, nhưng nếu cậu thích lãng phí thời gian ở đây thì tôi cũng không có ý kiến."

Người ta đã mở đường cho thì tôi còn già mồm cãi bướng làm gì, thế là tôi gọn gàng đứng dậy phủi mông, theo quản giáo sải bước về phía mặt trời.

Văn phòng quản giáo nằm cùng tòa nhà với trại giam, nhưng văn phòng ở tầng một, còn trại giam ở tầng hai, hôm qua lúc chuyển vào tôi đã phát hiện, bây giờ được tận mắt chứng kiến, càng cảm thấy giống trạm canh gác.

Trong văn phòng còn có hai người nữa, một cũng là quản giáo, khoảng bốn mươi tuổi, hình như không phải thuộc khu nhà giam của bọn tôi, trông mặt rất lạ, người còn lại là một phạm nhân, khuôn mặt kia thì tôi lại biết, tốt xấu gì cũng ở chung mấy tháng, dù bây giờ mặt hắn sưng như cái đầu heo, tôi vẫn có thể nhận diện được.

"Tiểu Du, giao cho cậu đấy. Thằng này không biết điều, nếu phạm lỗi thì cậu đừng khách sáo." Lão quản giáo vỗ vỗ vai vương bát đản, sau đó xoay người bỏ đi.

Tôi để ý trước khi đi, lão còn tặng cho "Dưa hấu" một ánh mắt cảnh cáo, làm hắn khẽ co rúm lại, ánh mắt sợ sệt thấy rõ

Dưa hấu là ngoại hiệu lũ nhà kho chúng tôi đặt cho Hách Cường, cũng chính là tên đầu heo trước mặt, bởi vì lúc mới đến trại tạm giam, đầu hắn trông như quả dưa hấu, nghe nói hắn là diễn viên quần chúng, cũng từng đóng thế cho một số ngôi sao, còn tội danh hắn mắc phải thì rất ghê tởm và đê tiện. Thế nên không ai trong nhà kho tôn trọng hắn, lời nói việc làm đều thóa mạ hắn. Nhưng hắn vẫn khăng khăng muốn phạm tội, cũng chẳng biết hắn ngốc thật hay giả ngốc, cứ kiên quyết nói mình thật lòng yêu cô gái kia, bị tổn thương vì lời cự tuyệt lạnh lùng nên mới nảy sinh ý định trả thù, sau khi ra tù, hắn vẫn muốn đi tìm cô gái đó, không cưới cô thì sẽ không cưới ai khác. Tôi kết luận cả đời hắn sẽ phải sống độc thân.

Nhưng ghê tởm thì ghê tởm, dù sao cũng cùng đến từ một trại tạm giam, hôm qua lúc ngồi đối diện với tôi, mặt hắn vẫn trắng trẻo trơn tru như cái bánh bao, thế mà mới một ngày không gặp đã biến thành thế này, tôi cũng có chút không đành lòng.

Vương bát đản mặc kệ chuyện đó, cửa vừa đóng, gã liền ném hai cuốn sách copy tới trước mặt chúng tôi, "Quy định của nhà giam, dành một ngày rưỡi học thuộc lòng cho tôi, chiều mai kiểm tra lại."

Không ngờ đến đây là để học chính trị.

Tôi tiện tay giở hai trang điều lệ, bên trong toàn là quy định nội vụ, bao gồm cả chế độ cải tạo lao động, làm việc và nghỉ ngơi, còn có cả chế độ phân chia khen thưởng và xử phạt. Tuy chẳng biết phân chia kiểu gì, nhưng tính chất của chuyện hôm nay thì tôi hiểu được —- Hồi trước tôi làm ở nhà máy cũng như thế, lúc mới vào phải nhập chức huấn luyện, huấn luyện xong mới được ra làm.

"Vương… Ặc, quản giáo, tôi có thể cầm về ký túc xá học không?" Cả văn phòng chỉ có một cái bàn, tôi và Dưa hấu ngồi một bên, đối diện chính là vương bát đản, áp lực này không phải chuyện đùa, khác quái gì đỉnh núi Thái Sơn đâu!

"Tuy rằng tôi cũng chẳng thích nhìn mặt hai người, nhưng không có cách nào khác, không được." Du Khinh Chu vờ vịt thở dài, ra vẻ mình cũng phiền não lắm, thở dài xong, tên khốn lại nửa cười nửa không nhìn tôi, "Cậu đặt biệt danh gì cho tôi thế? Vương gì vậy? Gọi hết tôi nghe thử xem."

Tôi thầm run, Vương bát đản sắc sảo gớm, ờ đúng, tốt xấu gì gã cũng là cảnh sát, tố chất cơ bản ấy mà.

Nhưng ông đây cũng đâu phải vô tích sự, ra vẻ vô tội, tôi lập tức toét miệng cười ngoan ngoãn, "Làm gì có biệt danh đâu, chẳng phải tôi ở trại tạm giam mấy tháng sao, chỗ đó có một quản giáo họ Vương, bỗng nhiên chuyển đến đây, nhất thời lỡ miệng gọi nhầm ấy mà."

Vương bát đản nghe tôi bốc phét xong, không nói tiếng nào, chỉ tiếp tục nhìn tôi, để tôi tìm từ miêu tả cái ánh mắt rất đáng đấm của gã, chính là "Xem hàng", như thể lũ phạm nhân bọn tôi đều là đồ vật không có sự sống, chẳng khác nào cái giường, cái chén, cái tủ để đồ.

"Ở đây nói ít thì sai ít." Rốt cục Vương bát đản mới mở miệng, giọng điệu hờ hững như thể chẳng liên quan đến mình, "Bằng không cậu chết thế nào cũng chẳng biết đâu."

Tôi không nói gì, thứ nhất, tôi không rõ liệu đây có phải là uy hiếp hay không, thứ hai, kể cả có đúng là uy hiếp thì tôi cũng chưa có ý định đi vào khuôn khổ. Không phải tôi muốn chống đối vương bát đản, nhưng cái gì gọi là ít nói? Biến thành cương thi như ba tên phòng số Mười bảy kia? Tôi không làm được, tôi có thể chấp nhận cải tạo, nhưng không thể chấp nhận bị cách thức hóa.

Vương bát đản cũng không cần tôi tỏ thái độ, giống như gã chỉ rảnh rỗi thuận miệng nói vài câu, có nghe hay không lại là phần của tôi, chẳng quan hệ gì tới gã, "Bây giờ là tám rưỡi sáng, mười một rưỡi tôi sẽ quay lại kiểm tra, tốt nhất lúc ấy hai người đã thuộc một phần ba."

Tôi thấy Vương bát đản có vẻ muốn bỏ đi, liền đặc biệt hỏi một câu, "Quản giáo, ngài không trông chừng chúng tôi à?"

Không thể trách tôi được, hôm qua lúc trên đường đến đây, quản giáo trại tạm giam đã dạy dỗ tôi ba tiếng đồng hồ, nào là nên làm gì, không nên làm gì, nên chú ý gì, không cần chú ý gì, trong đó điều quan trọng nhất, chính là ngoài nhà tù, bất kể hoạt động nào cũng phải có giám sát theo sau, nếu tùy tiện đi loanh quanh trong ngục, cảnh sát vũ trang sẽ chặn anh lại, một khi phát hiện anh có hành vi chống cự hoặc gây rối, họ sẽ thẳng tay nổ súng. Vì thế đẳng thức sẽ là, có giám sát = an toàn, không có giám sát = bắn bỏ.

Có lẽ vấn đề tôi hỏi nằm ngoài dự liệu, Vương bát đản hiếm hoi nở nụ cười, không phải kiểu cười nửa thật nửa giả, cũng không phải kiểu cười quái đản, nụ cười này rất bình thường, khiến cho phong cách đặc sệt Ngô Trấn Vũ của gã bất chợt le lói một tia nắng mặt trời, "Cậu muốn vượt ngục à?"

Móa nó, vấn đề này mà cũng hỏi được sao!

Tôi hấp tấp lắc đầu như trống bỏi, chẳng khác gì bị người dí súng sau lưng.

Vương bát đản chỉ chỉ Dưa hấu, "Vậy nhìn hắn như thế kia, cậu định đổ thêm dầu vào lửa sao?"

"Làm sao có thể," Tôi kêu lên, không cần suy nghĩ, "Súc sinh cũng chẳng làm chuyện đó!"

"Vậy kết luận," Vương bát đản nhún vai, "Tôi ở ngay tại văn phòng cách vách, muốn đi WC thì báo cáo, nhưng nếu có thể nhịn thì tốt nhất vẫn nên nhịn, bởi vì tôi định chợp mắt một lát."

Nhìn bóng dáng Vương bát đản biến mất trước cửa, tôi thật không dám tin gã cứ như thế mà đi, để lại cánh cửa mở cùng với hai bọn tôi hoạt động tự do. Tôi nói sẽ không vượt ngục là anh bạn tin luôn? Biết rồi, anh bạn tin tưởng hàng rào điện và cảnh sát vũ trang, tôi muốn chạy cũng chẳng chạy được, cùng lắm thì bị bắn chết toi, nhưng nếu tôi bị bắn, chẳng lẽ anh bạn không phải gánh trách nhiệm trông giữ không nghiêm?

Bởi vậy nên tôi mới nói, toàn một bọn thần kinh!

"Anh, anh Lộ, chúng ta bắt đầu học đi." Phỏng chừng biểu cảm trên mặt tôi dữ tợn quá, Dưa hấu sợ tới mức nói chuyện cũng lắp bắp.

"Học cái gì mà học, cậu nói xem tại sao mặt mũi lại thành thế này trước?" Tuy tôi cũng khinh thường Dưa hấu, nhưng dù sao cũng đã có duyên mấy tháng, không hỏi thăm thì cứ cảm thấy không thoải mái.

"Là vì, bọn họ nghe nói tôi phạm tội… Đó, nên một đám mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, cố tình bắt nạt tôi." Dưa hấu nói xong thì nghẹn ngào.

"Mày bị đần à!" Tôi kêu lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Bọn nó bắt nạt mày mà mày cứ mở cửa đón chào à? Không đánh lại à? Mẹ kiếp còn quản giáo nữa mà, làm ngơ à?"

"Làm ngơ," Bả vai dưa hấu bắt đầu run run, cứ thế khóc lên, "Mẹ kiếp chúng nó có cả nhóm, anh Lộ, em không sống nổi nữa, thật đấy, thế nào em cũng sẽ bị chúng nó giết chết thôi…"

Tôi không thích Dưa hấu, nhưng nhìn hắn làm thằng đàn ông mà khóc lóc như vậy thì tôi cũng khó chiu, chỉ có điều tôi thì làm được gì? Hỏi thăm vài câu? An ủi vài câu? Bản thân tôi cũng chỉ là một thằng tù phạm, lo thân mình chưa xong, chẳng lẽ lại có thể thò một tay đến lo chuyện của nhà giam khác?

"Nếu không thì, cậu xin đổi nhà giam đi…" Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ nghĩ ra được cách đó.

"Em xin rồi," Dưa hấu bỗng nhiên kích động, khàn giọng kêu lên, "Bọn họ bảo em mơ mộng hão huyền, bảo em có chết cũng phải chết ở khu số Mười lăm!"

Số Mười lăm…

Tôi nhớ tới phản ứng của Dung Khải.

"Các cậu ai là Hách Cường?" Ngoài cửa bất chợt truyền đến một âm thanh rất êm tai.

Thật sự rất êm tai, tôi rất khó miêu tả, có chút gì đó giống một tảng đá bên dòng suối nhỏ, được nước rửa trôi thành tròn tròn nhẵn nhẵn, lấy tay sờ sờ, thoải mái vô cùng.

Dưa hấu cũng sửng sốt một lát mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy, "Báo cáo, tôi là Hách Cường!"

Tôi tấm tắc khen ngợi, xét về phương diện quy củ, Dưa hấu trông thế mà rất có thiên phú.

"Tôi cũng nghĩ là cậu." Người vừa nói bước vào phòng, đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, khoác áo blouse trắng, tay mang hòm thuốc, đeo kính không gọng, hào hoa phong nhã.

Tôi phỏng đoán được người này đến làm gì, liền đứng dậy nhường chỗ.

Người nọ cũng không khách sáo, đặt hòm thuốc lên bàn rồi tự nhiên ngồi vào chỗ của tôi, tiếp đó mở hòm, lấy bông, cồn i-ốt, thuốc tím và một số thứ tôi không biết tên ra.

Dưa hấu cũng đã nhận ra người này là bác sĩ, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, sau đó đưa mặt ra cho người ta mân mê.

Chỉ một lát sau, cái mặt Dưa hấu đã muôn hồng nghìn tía, nhưng đủ loại sắc màu ấy lại khiến người khác yên tâm hơn. Người nọ cất dụng cụ, cầm một gói thuốc nhỏ đặt vào tay Dưa hấu, "Sáng tối hai lần, mỗi lần hai viên, thuốc giảm đau hạ sốt."

Dưa hấu cảm động rơi nước mắt, rối rít cúi đầu nói cám ơn.

Người nọ đứng dậy, cầm hòm thuốc chuẩn bị rời đi, lúc ra đến cửa, lại bỗng chợt quay đầu, "Nghe Du quản giáo nói cậu là người bên nhà giam Mười lăm?"

Dưa hấu không hiểu, để nguyên hai hàng nước mũi, ngẩn người.

"Phòng bao nhiêu?" Người nọ lại hỏi.

Tôi khẽ đẩy đẩy Dưa hấu, cuối cùng hắn mới chịu phản ứng, "Báo cáo, phòng số Bảy, nhà giam Mười lăm!"

"Ừ." Người nọ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, "Số Bảy… Có một người tên Lưu Địch nhỉ?"

"À, vâng." Dưa hấu ngơ ngác đáp.

"Tạo quan hệ tốt với hắn, sau này cậu sẽ không phải gặp tôi nữa."

Nói hết từ cuối cùng, bóng dáng y sĩ đã khuất sau cánh cửa, hình tượng ấy, thật là cao cmn lớn.

Hiển nhiên Dưa hấu cũng nghĩ vậy, khuôn mặt giàn giụa nước mắt bắt đầu ánh lên hào quang "Tôi muốn sống sót".

Ngồi lại trước bàn, tôi ngơ ngẩn nhìn mớ bông băng đã qua sử dụng. Không phải tôi oán trách y sĩ chữa thương xong không thu dọn rác, mà là, người như vậy nhất định phải ở tại phòng y tế, phụ trách điều trị

cho một, hoặc thậm chí vài khu nhà lao, không có lý nào lại vô cớ xuất hiện ở nhà giam này, trừ phi, có người cố ý gọi hắn đến.

Du Khinh Chu, anh bạn ngủ cách vách có ngon không?

4. Quyển 1 - Chương 4

Cuốn sách Vương bát đản đưa chia làm hai phần, phần đầu là hành vi quy phạm, tổng cộng ba mươi tám mục, phần sau là điều lệ chế độ, nhưng phần này chi tiết hơn nhiều, nào là chế độ quản lý quân sự hóa, chế độ cải tạo lao động, chế độ giáo dục bắt buộc, chế độ sát hạch giảm hình phạt linh tinh, mẹ nó chứ hồi tôi còn đi học cũng chả học nghiêm túc thế này bao giờ, chỉ cần thuộc mười chữ trong bài tứ tuyệt 'Nhất thủ ngũ ngôn' là thầy giáo đã cảm động rớt nước mắt tuyên dương tôi đến tận trưa, thế mà vào đây, ròng rã hai ngày, không ngờ tôi và Dưa hấu ở văn phòng quản giáo lại thật sự thuộc lòng ba mươi tám cái mục chết tiệt kia. Còn về phần mấy chế độ đằng sau, ai muốn học thì học, ông đây miễn. Mới đầu Dưa hấu cũng bồn chồn muốn thử, nhưng đọc qua một lần liền váng đầu hoa mắt, thế là cũng bỏ cuộc. Tôi rất khinh bỉ người như thế, hoặc là kiên trì đến phút chót, hoặc là tự mình ra quyết định, chứ còn chờ người khác bỏ cuộc mới bỏ cuộc theo, đó là cái kiểu gì?

Được cái Dưa hấu luôn có sẵn mấy tin tức con con kể tôi nghe giải sầu, vậy nên coi như hắn cũng còn ít tác dụng, giúp cho buổi học nhóm đỡ bị giải tán.

Nghe nói giám khu trưởng của khu số Mười lăm rất có thế lực, các quản giáo cũng oai phong lừng lẫy, đồng thời bị giam tại khu số Mười lăm phần lớn đều là tội phạm lĩnh án hơn hai mươi năm, thời hạn thi hành án dài nhất, tất nhiên rất dễ bồi dưỡng phe phái thế lực, ví dụ như phòng mấy và phòng mấy là một nhóm, phòng mấy và phòng mấy ngứa mắt nhau, rồi ví dụ như kẻ nào tọa ủng nửa giang sơn khu số Mười lăm, có người trợ giúp chấn chỉnh nội vụ, lao động, đun nước, sai vặt.

Bởi vì tôi ở khu số Hai, nên những gì Dưa hấu nói tôi nghe rất xa xôi, nhưng sau khi khi hắn vắt óc hơn nửa ngày mới nặn ra được cái cụm từ "Tọa ủng nửa giang sơn" thì tôi lại buồn cười. Chẳng rõ đám người kia rửng mỡ quá hay là ngồi tù nhàm chán quá, nên mới phải bày ra mấy trò hão huyền để tự an ủi tinh thần, vào tù cmnr, còn cái gì mà tọa ủng giang sơn, tưởng mình đang xuyên việt chắc?

Ngược lại, mấy chuyện ngồi lê đôi mách về vương bát đản lại làm tôi khá hứng thú, nghe Dưa hấu nói, kỳ sát hạch này vốn phải để khu nào khu nấy tự phụ trách, nhưng bởi vì lần này người mới chỉ có hai chúng tôi, nên lãnh đạo nhà giam quyết định, sát nhập giáo dục, thế là Dưa hấu được đưa tới đây. Thực ra chẳng ai thích nhận trách nhiệm huấn luyện phạm nhân mới, đã chán ngắt, không lương không thưởng, lại còn phải ra đề rồi kiểm tra như bảo mẫu, cứ nhìn Dưa hấu bị đưa sang đây mà không phải tôi được đưa sang kia là biết, Vương bát đản bị bắt nạt, mấy chuyện cực khổ thường rơi xuống đầu những kẻ không có quyền thế, hoặc những kẻ không tạo được quan hệ tốt với lãnh đạo cấp trên, hiển nhiên, Vương bát đản nằm trong số đó.

Nhận thức này giúp tôi sáng láng rạng rỡ, cả người khoan khoái hẳn lên.

Chiều hôm sau, Vương bát đản đúng hạn tiến hành sát hạch bọn tôi, mới đầu là kiểm tra tổng thể, sau đó tiếp tục kiểm tra thí điểm. Hình như đã biết trước bọn tôi không chịu học điều lệ, nên gã khẽ nhướn mày, nửa cười nửa không bảo, "Giỏi nhỉ, trong bao nhiêu người mới, chỉ có hai cậu dám không học chữ nào."

"Không phải, thưa quản giáo," Dưa hấu đỏ bừng mặt, vội vàng giải thích, "Hai chúng tôi đầu óc trì trệ, ba mươi tám mục đã học hết hơi rồi, thật sự là…"

"Vốn phải có năm mươi tám mục," Vương bát đản ngắt lời, ánh mắt và ngữ điệu cực kỳ khinh miệt, "Bây giờ rút ngắn còn ba mươi tám mục, vừa lòng chưa? Nhìn xem quốc gia săn sóc các cậu thế nào."

Dưa hấu không nói nữa.

Từ đầu đến cuối tôi không lên tiếng, cứ trao đổi với Vương bát đản một câu là tôi lại không nhịn được ý nghĩ muốn vung tay lên đấm.

"Huấn luyện nhập chức" đã xong, nhưng Vương bát đản vẫn bắt chúng tôi mang tài liệu về nhà giam, nói là phải nghiêm túc nghiên cứu điều lệ chế độ. Mới đầu tôi còn chẳng quan tâm, nhưng tới khi gã nói câu: "Bằng không, chờ tới lúc cậu phát hiện thời hạn thi hành án của mình từ sáu năm biến thành bảy năm, muốn khóc cũng chẳng khóc kịp.", thì tôi mới mới chính thức chú trọng đến nó.

Điểm số, điểm cơ bản, điểm thưởng, điểm phạt, điểm cộng, điểm trừ, tất cả đều liên quan đến thời hạn thi hành án, tất cả đều là sinh mệnh của tù nhân.

Tuy rằng tôi rất không thích thân phận này.

Dưa hấu lại bị lão quản giáo trung niên đưa đi, còn Vương bát đản dẫn tôi quay về nhà giam. Trên đường về, tôi thử hỏi có thể chuyển Dưa hấu đến phòng bọn tôi hay không, Vương bát đản như thể vừa nghe được câu chuyện mắc cười nhất thế gian, gã bảo nói nghe xem, nào, nói tôi nghe chút, ba cậu là ngục trưởng hay là lãnh đạo? Tôi chẳng còn gì để phát biểu, ba tôi không phải, mà tôi đoán chừng ba của Vương bát đản cũng không phải.

Cuối tuần tôi học hai ngày, ba tên zombie trong phòng giam cũng yên ổn hai ngày, rõ ràng sân thể dục có chỗ cho phạm nhân hóng mát, chơi bóng rổ hoặc luyện môn xà lệch, nhưng ba tên này hình như chẳng nhúc nhích tí nào. Tôi cũng biết dạo này có mốt trạch nữ, nhưng không ngờ còn có cả trạch nam.

Nếu đã học, tất nhiên phải học để áp dụng, mà dọn dẹp phòng ốc chính là kiến thức cơ bản nhất. Vì thế tôi rất kiên nhẫn gấp chăn đi gấp chăn lại, nhưng rốt cuộc của người ta vẫn thành hình miếng đậu phụ, còn của tôi thì vẫn thành hình bánh mì kẹp ruốc.

Tôi quyết định xin viện trợ từ quần chúng.

Tất nhiên Dung Khải là ứng cử viên tốt nhất, tuy cậu ta hơi động kinh, nhưng chỉ cần chịu nói chuyện là

đã có thể trao đổi được, hai tên còn lại thì tôi chịu, chẳng rõ bọn họ sâu cạn thế nào.

Lúc đó là bốn giờ năm mươi phút chiều, Dung Khải đã lãng phí N tờ giấy bằng đủ loại công thức giải toán lằng nhằng vô nghĩa.

Tôi nghĩ chắc đề bài của cậu ta khó lắm, nên rất kiên nhẫn đợi đến hết giờ.

"Này cậu, đừng làm nữa, dạy tôi gấp chăn." Tôi cố gắng làm cho giọng mình nghe chỉ giống như một ông anh hàng xóm.

Phỏng chừng Dung Khải cũng chán rồi, thế là ném bút, ngẩng đầu nhìn tôi, "Lý do?"

"Không biết gấp." Một trong số những ưu điểm của tôi, chính là rất thật thà.

"Không nhìn rồi làm theo được à?" Dung Khải đứng dậy, đi vài vòng xung quanh tôi, ngay tại lúc tôi bắt đầu nghĩ thằng này mắc bệnh cuồng chân, thì cậu ta đột ngột nắm lấy một ngón tay tôi, "Nhìn cái tay này cũng khéo léo mà."

Tôi giơ bàn tay còn lại lên, xòe ra, bên trong là một chiếc thẻ IC*.

Dung Khải kinh ngạc há hốc miệng, không vội cướp lại đồ của mình, mà trưng bộ dáng đặc biệt sung sướng, "Má nó, người mới, anh luyện bao giờ thế?"

Còn phải hỏi sao, anh mày kiếm cơm bằng nghề này đó.

"Mẹ kiếp, không ngờ cái phòng này cũng có dân kỹ thuật, sang đây, tôi dạy anh gấp chăn." Dung Khải tự dưng nhiệt tình hẳn, kéo tôi đến bên giường, sau đó thành thạo gấp cái chăn của tôi thành hình miếng đậu phụ, gấp xong còn lấy cán bút miết cho phẳng các góc.

Tôi xem thế là đủ rồi.

"Học xong chưa?" Dung Khải tưởng tôi là thánh chắc?

Tôi không gật đầu, cũng không lắc đầu, mà chỉ cẩn thận ôm lấy cái chăn đậu phụ, bỏ lên giường trên không ai nằm.

Dung Khải nhíu mày nhìn vài giây, đột nhiên bừng tỉnh, "Chẳng lẽ anh định mấy tháng trời không đắp chăn, cứ giữ nguyên như vậy?"

Nói thẳng ra, thằng ranh này cũng thông minh phết.

Mà bây giờ, kẻ thông minh nọ đang bái phục tôi sát đất, "Người mới, tôi phục anh, thật đó, làm sao anh nghĩ được tuyệt chiêu này?"

Này mà còn cần phải nghĩ? Kỹ năng trời sinh, chỉ cần mi đủ lười.

Có điều tôi vẫn cảm thấy cần sửa sai một chút, "Tên tôi là Phùng Nhất Lộ, cậu cứ gọi tôi là anh Phùng hoặc anh Lộ, nếu còn để tôi nghe thấy một từ 'người mới', tháng này đảm bảo cậu không dùng được thẻ IC."

Thẻ IC là thứ gì, nhờ ơn đống tư liệu quỷ quái của Vương bát đản, tôi được biết thứ này chính là công cụ sinh tồn không thể thiếu của nhà giam, vào căng-tin ăn cơm cần nó, ra quầy mua thuốc lá, mua đồ ăn vặt cần nó, đến thư viện mượn sách cũng cần nó, tóm lại, có thẻ trong tay là có toàn bộ nhà giam, mất có thể xin cấp lại, nhưng phải chờ một tuần sau, mà một tuần không có nó thì… Bởi vậy mới nói, tôi rất thích cái xã hội công nghệ hóa này.

"Tôi ghét bị uy hiếp," Dung Khải hậm hực bảo, nhưng một giây tiếp theo, giọng điệu câu ta bỗng trở nên nhẹ nhàng, lông mày cũng nhướn lên theo biểu cảm, "Nhưng không tính người có kỹ thuật. Sao nào, mai sau ra tù đến công ty tôi làm nhé, lương một năm… Chờ tôi tính tỉ suất lạm phát đã…"

Tôi quyết định không nhìn cậu ta nữa.

Bởi vì tôi chưa điên.

Cuối tuần học tập thoáng cái đã qua, sáng sớm thứ Hai, tôi rời giường, theo đoàn quân đi ăn cơm, vốn tưởng xong xuôi sẽ trở về phòng ngủ, không ngờ đội ngũ lại chuyển hướng, đi đến khu lao động. Lúc này tôi mới nhớ ra, đúng rồi, phải cải tạo lao động nữa.

Hồi ở trại tạm giam tôi cũng cải tạo rồi, như đã nói lúc trước, làm nông, chúng tôi làm, còn người khác thu hoạch. Tôi nghĩ chắc ở đây cũng na ná thế, nhưng không ngờ lại không có đất trồng, chỉ có một loạt nhà xưởng. Mấy nhà xưởng này đều rất đồ sộ, nhưng toàn được dựng bằng tấm ghép tạm thời như ở công trường, nhìn cũng chẳng đáng mấy tiền. Thực ra công việc phải làm mới là thứ khiến tôi bất ngờ nhất —- Làm hoa giả.

Nửa năm trước, nếu có người chỉ vào mũi tôi nói, Phùng Nhất Lộ, tương lai mi sẽ ngồi tại một dây chuyền sản xuất, làm hoa nhựa thủ công, có thể tôi sẽ đánh hắn tới khi cha mẹ chả nhận ra hắn nữa. Nhưng bây giờ, tôi thật sự đang ngồi đây, dùng tay như đàn bà, bốc một cánh hoa, bôi keo, dán, tỉ mỉ tạo kiểu, chậm rì rì, còn bị Dung Khải lườm, Kim Đại Phúc liếc, Chu Thành nhíu mày.

Mẹ kiếp tôi mắc nợ ai vậy trời?!

May mà trước kia anh đây cũng kiếm cơm dựa vào đôi bàn tay, làm hai ba cái coi như cũng nắm được bí quyết, hết sức tận tụy nai lưng lao động chả khác gì dưới Địa ngục, xem đó, từ bảy rưỡi sáng dính cánh hoa đến năm rưỡi tối, giữa giờ chỉ được nghỉ một tiếng ăn cơm, có hiền như bụt cũng phải phát điên chứ! Mà buổi tối xong việc, nhìn mấy huynh đệ không hoàn thành tiến độ phải ở lại làm thêm, bỗng nhiên tôi lại thấy mình rất may mắn, may mà anh đây lựa chọn ăn trộm làm nghề nghiệp!

Cơm nước xong xuôi, quay lại nhà giam cũng đã sáu rưỡi tối, một ngày cứ như vậy trôi qua. Tôi mỏi nhừ cả người nằm lên giường, vừa nằm một cái đã đến sáng hôm sau. Thế rồi lại tiếp tục đi làm, ăn cơm, kết thúc công việc, vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Cứ như vậy đến Chủ nhật, cuối cùng tôi mới có thể nhìn ra cửa sổ một lát sau khi xong việc, hoặc hô 'Báo cáo' nhờ Vương bát đản đưa tôi đến phòng sinh hoạt chung tự giải trí, tự mua vui. Tất nhiên sau khi tắt đèn sẽ khóa cửa, nhưng trước đó cửa đều mở, sở dĩ hồi đó tôi hiểu lầm là vì mấy tên ở phòng Mười bảy bị tự kỷ, làm việc xong cũng chẳng ra ngoài bao giờ, thế nên tôi cứ tưởng vừa về là bị khóa cửa ngay, mãi đến một ngày nghe thấy cách vách hô báo cáo quản giáo, tôi muốn đến phòng sinh hoạt chung, lúc ấy tôi mới vỡ lẽ, không ngờ ông đây vẫn còn đãi ngộ phúc lợi!

Mấy ngày nay Kim Đại Phúc và Chu Thành không làm chuyện kia, thế nên tôi đã hiểu cái câu "Mai thứ Bảy" có nghĩa là gì, Kim Đại Phúc không phải người sắt, làm lụng cả ngày, tối về còn muốn lộn qua lộn lại, chỉ có thể bởi vì hôm sau không phải đi làm. Hờ, vậy cũng tốt, ít nhất đỡ phải nghe mấy âm thanh độc hại gớm ghiếc ngày ngày, tởm chết, thử nói xem, nếu một nam một nữ thì ông còn hứng theo, tiện thể tự giải quyết luôn nhu cầu cá nhân, nhưng má nó, tiếng của hai thằng đàn ông thì ai mà hứng lên được!

Nửa tháng cứ như vậy trôi qua, tôi đang nghĩ sáu năm tới ngày nào cũng sẽ đều đều như thế, buồn tẻ, chán nản, mệt mỏi, tôi không biết mình còn có thể tìm thấy hi vọng ở nơi nào. Nếu bây giờ có người hỏi tôi đã hối hận hay chưa, tôi sẽ gật đầu không chút do dự, không phải hối hận vì trộm xe, mà là hối hận vì lúc bị tóm không liều mình kháng cự.

Chỗ này không phải dành cho người, thật sự, thế nên người nào đi vào, rồi cũng sẽ bị cải tạo thành quái vật.

Ngày hai mươi ba tháng Bảy, đại thử. (Một trong 24 tiết, khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc)

Hôm nay cực nóng, thật sự quá nóng, tôi đổ mồ hôi không ngừng, hôm qua cúp điện, tổn thất lao động đều phải bù đắp nội trong hôm nay, lúc ăn cơm tôi mồ hôi ròng ròng, làm việc cũng mồ hôi ròng ròng, tuy rằng trên đầu đã có vài cái quạt trần. Đây là ngày thứ hai mươi mốt tôi vào tù, là một kẻ lầm đường lạc lối đang chấp nhận cải tạo, tôi chăm chỉ, tôi tích cực, tôi vất vả, tôi muốn chết.

Có lẽ do thời tiết quá nóng, hôm nay kết thúc công việc sớm nửa tiếng, căng-tin cũng mở cửa trước nửa tiếng, thế nên lúc quay lại nhà giam vừa chuẩn sáu giờ đúng.

Cửa là do tôi mở, bởi vì tôi luôn luôn là người sốt ruột trở về phòng Mười bảy nhất.

Nhưng vừa mở cửa, tôi liền ngẩn ra, trong phòng đã có một người, ngồi trên bậu cửa sổ, nhìn bên ngoài xa xa, thân hình gầy yếu như một chú chim trong lồng đầy tuyệt vọng. Thực ra cửa sổ phòng giam rất hẹp, hơn nữa vì đề phòng phạm nhân nhảy lầu nên còn lắp cả chấn song sắt, tôi cũng từng thử giả bộ rất cool ngồi lên đó, nhưng rốt cuộc lại chẳng kiên trì được bao lâu, bậu cửa ép vào mông đau điếng. Ấy thế mà ranh con kia ngồi thật là vững chãi, giống một pho tượng, giống một pho tượng bị bó bột cánh tay trái.

5. Quyển 1 - Chương 5

"Ơ, Tên câm về rồi." Dung Khải đi phía sau tôi kêu to.

Anh bạn ngồi trên cửa sổ không phản ứng gì cả, vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích nhìn ra ngoài, tôi thấy biệt danh Dung Khải gọi không chính xác, cái gì mà Tên câm, rõ ràng là Tên điếc.

Có điều tôi nghĩ nếu Dung Khải đã nhiệt tình chào hỏi như vậy, ít nhất cũng sẽ bước tới nói chuyện đôi câu, bởi vì bạn cùng phòng này vắng mặt khoảng hơn hai mươi ngày rồi, lâu lắm mới gặp lại, đã vậy còn mới xuất viện, cũng nên an ủi một chút chứ nhỉ?

Nhưng Dung Khải không, chào xong một câu liền ngồi xuống bàn viết chữ, tiếp tục sự nghiệp giải toán.

Bỗng nhiên tôi lại có cảm giác khá kỳ quái, cái câu "Về rồi" hình như không phải nói với "Tên câm", mà là để thông báo cho Chu Thành hoặc Kim Đại Phúc, rằng Tên câm đã về rồi, dù Dung Khải chỉ phát hiện sớm hơn hai người nọ một giây.

So sánh ra, Kim Đại Phúc và Chu Thành để ý tới Tên câm hơn.

Kim Đại Phúc bước tới, xem xét cánh tay quấn thạch cao và băng gạc của đối phương, sau đó nhíu mày. Nhíu mày, tức là gã khó chịu, biểu cảm của gã này trước nay đã rất thiếu thốn, "Làm được thì làm, không làm được thì nhịn, giờ không làm được thì sau này sẽ làm được, đúng là thằng ngu."

Ối trời, tôi vừa nghe nhầm đấy phỏng, Lỗ Trí Thâm chuyển thế tự nhiên lại nói một câu nhiều hơn mười chữ! Hôm nay ngày gì? Thống nhất đất nước?

Nhưng đối với sự hào phóng của Kim Đại Phúc, anh bạn ngồi trên cửa sổ cũng chẳng thích thú gì, chỉ thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài, ngẩng đầu thản nhiên liếc gã một cái, rồi thôi.

Nghĩ cũng đúng, chả ai bị mắng là ngu xong còn giữ được tâm trạng tốt lành.

Kim Đại Phúc hình như cũng sớm biết đối phương sẽ phản ứng thế này, vẻ mặt gã không bất ngờ, nhưng cũng không thản nhiên được như dự liệu, bởi vì gã không cool bằng anh bạn trên cửa sổ, nên cuối cùng chỉ có thể mắng một câu "Đ*t", sau đó phẫn nộ quay về giường.

Chu Thành được đãi ngộ tốt hơn nhiều so với Kim Đại Phúc, chỉ thấy hắn bước đến, giọng điệu vẫn như bình thường, ôn hòa thong thả, giống lời thuyết minh trên video dạy yoga, dụ dỗ mọi người bước vào chốn bồng lai tiên cảnh, "Cánh tay, còn bao lâu nữa?"

Tôi đoán là hắn hỏi thạch cao bao lâu nữa mới được gỡ.

Anh bạn ngồi trên cửa sổ vẫn giữ nguyên tư thế, giương mắt thản nhiên nhìn Chu Thành, đang lúc tôi nghĩ chắc hai người này có thần giao cách cảm, thì cậu ta nâng tay phải lành lặn lên, ra hiệu "Hai".

Tôi nhịn không nổi, phì cười, tư thế này không tệ, rất hợp để tạo dáng chụp hình.

Anh bạn ngồi trên cửa sổ nhìn lại đây theo tiếng vọng, hình như lúc này mới phát hiện thấy tôi, sau đó hơi hơi nhíu mày biểu thị sự hoan nghênh dành cho tôi.

Tôi cảm thấy mình nên tự giới thiệu một chút, nhưng Chu Thành vẫn chưa nói chuyện xong, nên tôi rất lịch sự chờ đợi.

"Hai tháng à, vậy hẳn là không quá nghiêm trọng." Chu Thành nói.

Tên câm thật sự cool quá là cool, đến thế rồi mà vẫn chỉ nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với suy luận của Chu Thành, chết sống không lên tiếng.

Ngược lại, Dung Khải ngồi một bên nhịn không được phải nói chen vào, "Đương nhiên là không nghiêm trọng rồi, lần đầu tiên có người làm hoa giả mà gãy cả xương, lại còn lãnh thêm nửa năm, mi càng lớn càng ngốc à? Du Khinh Chu có há mồm tám trăm lần cũng chả nói dối được như thế. Nhưng bị câm cũng có cái hay, không sợ bức cung nha, chả có ai bắt mi nói được hết, thế này mà quay về hồi còn cách mạng thì quả là một chiến sĩ ưu tú của Đảng, ghế hùm trái ớt nước nôi gì gì vứt hết, vớ vẩn còn làm mấy tên phản động tức chết ấy chứ." (Ghế hùm là một hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau.)

Tôi phát hiện, thằng nhãi con này cứ mở mồm là phải lải nhải.

"Thực ra cứ nói mình bị đánh thì có làm sao? Sợ lại bị gia tăng án phạt à? Nghĩ kỹ thì cũng được đấy chứ, tên kia cũng phải thêm cơ mà, hai chúng bây cùng bị biệt giam, thân thân mật mật nơi chốn có nhau, vớ vẩn lại có thêm một mối tình lâm ly phát triển cũng nên…"

Đúng là cứ mở mồm ra lại tào lao.

"Dung Khải, mẹ kiếp mày có tự ngậm mồm lại được không? Hay là thích tao ra làm hộ đây?" Xem đi, chỉ cây dâu mắng cây hòe, dâu bị chỉ còn chưa phản ứng, hòe bị mắng đã mất vui trước rồi.

Thấy Kim Đại Phúc nổi giận, thằng nhãi con mới nhún vai ngậm miệng, không nói tiếp, nhưng vẫn hầm hừ đỏ ké mặt mày, tôi đoán chừng một phút đồng hồ mà không được nói, có khi cậu chàng nghẹn chết luôn.

Tôi cảm thấy mối quan hệ của cái phòng này thật khó nói, Chu Thành và Kim Đại Phúc, theo lý thuyết, đã làm tới chuyện đó thì hẳn phải khăng khít lắm, nhưng không, ngoại trừ tối thứ Sáu và tối thứ Bảy a a hự hự thì quan hệ thường ngày của hai tên này cũng chẳng sến súa gì, đương nhiên có gần gũi hơn một chút, tức là bề ngoài cũng trao đổi với nhau nhiều hơn một chút, chẳng như Dung Khải, không ai muốn phản ứng, mà bản thân Dung Khải hình như nhìn ai cũng chướng mắt, hôm nay mỉa mai người này vài câu, ngày mai châm chọc người kia vài câu, như thể nỗi khó chịu của người khác chính là sự thỏa mãn tinh thần lớn nhất dành cho cậu ta. Kim Đại Phúc không phải bá chủ phòng giam này, nhưng cũng có chút uy quyền, đôi khi gã quát lên, Dung Khải cũng không dám cứng đối cứng. Chu Thành thực ra lại giống người bình thường nhất trong đám, lấy một ví dụ, nếu anh chắn đường hắn, hắn sẽ dừng lại cười với anh một cái, sau đó nói, xin cho qua. Mẹ nó chứ, một chuyện rất bình thường bên ngoài, đưa vào trong này lại thành hiếm như cây vạn tuế trổ hoa. Ấy thế mà Dung Khải chẳng biết bị cái bệnh gì, cứ khăng khăng ngứa mắt Chu Thành, mở mồm ra hơn phân nửa là để chế nhạo người ta, nhưng Chu Thành chưa từng để ý, không giống Kim Đại Phúc nóng nảy thi thoảng chửi một câu, hắn chỉ đơn giản tiếp nhận hết, đến khi nào Dung Khải tự thấy mình vô duyên thì thôi.

Cho nên tính đến trước mắt, ấn tượng của tôi với Chu Thành là tốt nhất. Mặc dù bị Kim Đại Phúc mần, nhưng thực ra Chu Thành không hề có phong thái đàn bà, trông hắn rất bình thường, dáng người cũng được, hơn nữa đeo kính vào nhìn cực kỳ giống thầy giáo trí thức. Phong cách của hắn, nói thế nào nhỉ, ôn hòa kín đáo, còn hơi lạnh lùng, nhưng cái lạnh lùng này không khiến người khác tổn thương vì giá rét, ngược lại chỉ làm hắn có vẻ cứng cỏi hơn.

Chẳng biết Dung Khải ngứa mắt hắn ở điểm nào, nhưng đối với một tên điên mà nói, cậu ta không vừa mắt ai thì kẻ đó mới là người bình thường.

Chu Thành cũng không quan tâm nhiều, chỉ hỏi đơn giản vài câu rồi xoay người trở về giường mình.

Bây giờ đến lượt tôi.

Bước đến, cười tươi tắn với đối phương, khoe hàm răng trắng sáng như tuyết, “Tôi là Phùng Nhất Lộ mới tới, chúng ta biết nhau chưa?”

Tên câm chậm rãi giương mắt nhìn tôi, không nói lời nào, cũng không nhúc nhích gì cả.

Quan sát cự ly gần, tôi mới phát hiện Tên câm thật sự rất gầy, thực ra vóc dáng cậu ta còn cao hơn cả Dung Khải, không chênh lệch mấy với Chu Thành, nhưng vì tay chân gầy như que diêm, nên mới làm mọi người nảy sinh lỗi giác rằng cậu ta chỉ là một đứa trẻ. Da Tên câm rất đen, không biết là đen trời sinh hay do phơi nắng nhiều, mặt mũi cũng không có gì xuất sắc, chỉ trừ đôi mắt.

Đôi mắt ấy hiện đang nhìn tôi, cực kỳ sáng, nếu trên đời này chỉ có duy nhất hai viên kim cương màu đen, thì tôi thật sự cực kỳ may mắn, bởi vì giờ phút này tôi đang được chiêm ngưỡng chúng. Nhưng dù là vậy, tôi vẫn không thể tiếp tục chăm chú nhìn, bởi vì ẩn sâu dưới ánh sáng rực rỡ ấy chính là bóng tối khôn cùng, tựa như hồ sâu không đáy, chỉ cần nhìn lâu một chút, cả linh hồn bạn sẽ bị hút vào trong đó.

"Này, người khác nói chuyện với mình thì ít nhất cũng phải trả lời một câu chứ." Tôi thừa nhận mình hơi mất tự nhiên dưới ánh nhìn của cậu ta, nên mới buộc phải lên tiếng.

Tên câm hơi hạ mắt, đôi môi hình như khẽ mấp máy, nhưng chưa đợi cậu ta nói chuyện, Dung Khải đã kêu lên —-

"Phùng Nhất Lộ, đầu anh hỏng hay là tai anh hỏng vậy hả? Đã gọi nó là câm, anh hiểu câm nghĩa là gì không? Nghĩa là không thể nói chuyện, không nói chuyện được, không nói được!"

Tôi chết sững ngay tại trận.

Đầu tôi không hỏng, tai cũng không hỏng, tôi nghe thấy Dung Khải gọi cậu ta là Tên câm, nhưng tôi nghĩ đó chẳng qua chỉ là một biệt hiệu, có thể bởi vì cậu ta lạnh lùng quá, ít nói quá, cũng như những người bị gọi là mặt liệt, đâu phải họ có bệnh về cơ mặt, chỉ là họ lúc nào cũng nghiêm túc mà thôi.

Có lẽ biểu cảm không thể tin của tôi trông rất buồn cười, chọc trúng dây thần kinh nào đó, Tên câm đột nhiên nhảy xuống từ bậu cửa sổ, lướt qua tôi, đi thẳng tới chỗ Dung Khải, Dung Khải hình như không ngờ trước được chuyện này, cứ ngớ ra bất động, sau đó liền bị người ta một tay nhấc lên, quăng vèo một phát, rồi lại "Rầm" một cái, văng về giường của mình.

"Ôi cái đ*t, mày lên cơn gì đấy hả thằng câm?" Dung Khải đứng bật dậy, xoa xoa cái gáy bị đập vào tường, nhe răng trợn mắt.

Tên câm không nhìn Dung Khải nữa, kéo lấy cái ghế cậu ta vừa ngồi, ngồi xuống, lật lại mặt sau một tờ giấy Dung Khải vừa dùng để tính toán, cánh tay phải không bị bọc thạch cao cầm lấy mẩu bút chì trên bàn, bắt đầu viết chữ.

Tôi hoàn toàn không hiểu thế này là sao, đang buồn bực, đột nhiên Tên câm lại đứng dậy, tiến về hướng tôi.

Căn phòng nhỏ xíu tổng cộng chỉ có ba chỗ trống, Tên câm đi vài bước đã tới trước mặt tôi, tôi cố ra vẻ ung dung nhướn mày, chờ xem cậu ta định làm gì, thậm chí tôi còn nghĩ nếu cậu ta chuẩn bị dùng lại chiêu vừa dùng với Dung Khải lên tôi, không biết tôi nên phối hợp văng ra xa hay là cứ vung tay đấm hạ cậu ta xuống.

Nhưng chuyện Tên câm làm lại khiến tôi bất ngờ.

Tôi ù ù cạc cạc nhìn trang giấy kém chất lượng mỏng dính đến thẩm thấu ánh sáng được hai ngón tay kẹp lấy và giơ tên, đó là giấy nháp* thông dụng để viết tài liệu trong nhà giam, kiểu dáng giống hệt mấy tờ báo tư tưởng Đảng hồi trước tôi hay nhìn thấy ở nhà bà nội, đường kẻ ô màu đỏ, bên dưới còn có ký hiệu của nhà tù. (Giấy nháp – loại giấy in sẵn từng hàng từng ô để viết bản thảo.)

Mấy công thức toán học Dung Khải viết chi chít ở mặt trước bị ánh sáng rọi qua, in sang cả mặt sau, khó nhìn hết biết, nhưng tôi vẫn cố gắng tìm tòi tin tức mà Tên câm muốn truyền đạt.

Hoa Điêu.

Hai chữ nằm gọn trong hai ô vuông, dễ dàng nhận thấy người viết đã rất cố gắng để làm chúng nhìn thật nghiêm chỉnh, nhưng tiếc rằng hiệu quả không tốt lắm.

"Hoa Điêu?" Tôi nửa thăm dò, nửa nghiền ngẫm đọc hai chữ này. Tên thật? Biệt danh? Hay là đang đùa tôi vậy? (Hoa Điêu là tên một loại rượu, nguồn gốc từ rượu Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang, đã có từ nhiều ngàn năm và là một trong những loại danh tửu của Trung Hoa. Người ta chọn loại gạo ngon nấu thành rượu, để lâu có màu vàng, hâm nóng lên có mùi rất thơm.)

Không ngờ đối phương gật đầu, sau đó đưa cả giấy và bút cho tôi.

Trao đổi với anh bạn này đúng là khó đoán, cũng may Phùng Nhất Lộ tôi khá sáng dạ, lập tức kê giấy lên tay, hạ bút viết xuống đại danh của tôi tại ba ô vuông tiếp theo.

Viết xong, đưa cho Hoa Điêu, cậu ta im lặng đọc, bộ dáng rất nghiêm túc, điều này khiến tôi cảm giác khá thỏa mãn vì bản thân được tôn trọng. Sự tôn trọng, thật sự là của hiếm ở cái nơi quỷ quái này.

Một lát sau đó, có vẻ Hoa Điêu đã nhớ kỹ, thuận tay thả tờ giấy lên bàn, sau đó liếc tôi một cái thật sâu xa, rồi xoay người trèo lên giường của mình.

Cậu ta nằm giường trên của Dung Khải, giờ khoảng cách đã gần, Tiểu Phong Tử (nhóc khùng) lập tức giơ tay đập đập ván giường, "Thằng câm chết tiệt, dám bắt nạt tao, có giỏi thì đánh gãy tay người khác xem, ngon thì đừng tự mình bó bột nhé!"

Hoa Điêu không để ý tới cậu ta, tiếp tục áp dụng nguyên tắc không nhìn.

Nhưng ông đây nhịn không nổi, nguyên quán tôi ở Sơn Đông, từ trong xương tủy đã không chịu nổi chuyện bất bình. Bước vài bước sang, đặt mông ngồi trên giường Dung Khải, tôi duỗi tay tóm lấy cổ cậu ta, "Mày nói xem mày bỉ ổi hay là mày ngớ ngẩn hả? Người ta đã chẳng thèm phản ứng, mày còn lải nhải mãi làm gì?"

Dung Khải bị tôi lắc đến thở không nổi, liến thoắng hô, "Anh Lộ anh Lộ em sai rồi! Em sai rồi được chưa!!"

Tôi không nói gì, ranh con này không bao giờ chịu thiệt.

Buông tay ra, tôi giận dữ vỗ vỗ đầu cu cậu, "Ranh con mày cầm tinh cá chạch à?!" Lươn lẹo phát khiếp.

Dung Khải cười khì khì, dạt dào hứng thú nhìn tôi, “Aizz, Phùng Nhất Lộ, tôi vừa nhận ra anh rất thú vị.”

Thấy chưa, vừa nãy mới anh Lộ, giờ đã thành Phùng Nhất Lộ.

“Không phải tôi thú vị, mà là chỗ này quá ít người bình thường nên cậu mới thấy tôi thú vị.”

“Kim Đại Phúc, anh nghe thấy không,” Dung Khải thình lình lớn tiếng gọi, “Phùng Nhất Lộ mắng tất cả bọn mình này.”

Tôi thực sự bái phục cậu ta, “Cậu cứ thế châm ngòi ly gián ngay trước mặt tôi à?”

Dung Khải nghiêng đầu, ngâm nga, “Đại cô nương xinh xinh ~~ Đại cô nương rong chơi ~ Đại cô nương vào ruộng đồng xanh tươi ~~”

Tôi đột nhiên nảy sinh xúc động muốn đi cào tường, vô thức nhìn sang người anh em cũng bị điểm danh chỉ mặt, người nọ không e ngại trở mình, chỉ để lại cho tôi một tấm lưng rộng lớn.

Âm thanh lập thể vẫn vẫn còn tiếp tục vờn quanh —-

“Anh nhìn nhìn Đông ngắm ngắm Tây ~~ Sao không ngó ngàng gì đến anh hỡi nàng ~~”

“Nàng ơi nàng nàng còn chi khúc mắc ~~ Cứ đến tìm anh một tấm lòng thành ~~”

Ngũ tạng thiêu đốt, dựa vào vách tự lết về giường, giờ thì tôi đã biết tại sao Kim Đại Phúc chỉ mắng ngoài miệng mà không vung tay dạy dỗ Dung Khải. Bởi vì quá mệt, không đáng, nói theo một câu đang thịnh hành bây giờ: Nghiêm túc, tức là anh thua.

6. Quyển 1 - Chương 6

Vốn tưởng rằng bạn tù trở về, không khí trong phòng sẽ từ bi ai biến thành êm ái, nhưng ngay tại khoảnh khắc Hoa Hoa viết tên mình lên giấy cho tôi, tôi đã biết, tôi ngây thơ rồi.

Đương nhiên đó không phải lỗi của Hoa Hoa, tôi nghĩ nếu có thể, nhất định cậu ấy cũng sẽ khao khát được nói tào lao không ngớt như Dung Khải, chỉ có điều cậu ấy không thể. Dù thật lòng rất đồng cảm với Hoa Hoa, nhưng tôi vẫn cố không biểu lộ ra ngoài, bởi vì nếu đổi lại, nếu tôi là Hoa Hoa, tôi cũng không muốn người khác nhìn tôi bằng ánh mắt “Cậu thật đáng thương”, mặc dù đó đúng là cảm giác thật của tôi lúc này. Đôi khi tôi rất hâm mộ Dung Khải, thằng ranh kia vô tâm vô tư, nên cứ sống trơ trơ mà sảng khoái, hoàn toàn chẳng có cảm giác gì.

Lúc này, làm mình làm mẩy xong, Tiểu Phong Tử cuối cùng cũng yên tĩnh lại, ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt tập trung, chẳng biết đang suy tưởng cái gì.

Tôi cũng nhàn rỗi, lúc cậu ta càn quấy tôi còn thấy ầm ĩ, nhưng đến khi cậu ta im lặng, căn phòng này thật chẳng còn gì hay ho, thế nên tôi lại vội vàng bắt chuyện, "Tiểu Phong Tử, đang muốn tu tiên đó à?"

Dung Khải rất nhanh nhạy, chỉ trong nháy mắt đã hiểu ngay tôi đang gọi cậu ta, lập tức lườm nguýt kháng nghị, "Ai cho phép anh tự tiện đặt biệt danh cho tôi?"

Tôi nhướn mày, "Thế cậu gọi Hoa Điêu là Tên câm thì đã được cho phép chưa?"

"Đấy là tôi chỉ nói sự thật."

"Tôi đây cũng rất khách quan mà."

"…" Hiếm khi Dung Khải bị tôi chèn ép tới á khẩu, nhưng rốt cuộc cũng chỉ được một giây, rồi cậu chàng lại lập tức bắt được trọng tâm, "Biệt danh thì ai cũng phải công bằng, anh phải nghĩ cho mỗi người một cái."

Tôi nhủ thầm Dung Khải thật là vô vị, nhưng trên thực tế, tôi tán gẫu với cậu ta thì cũng chẳng khá hơn gì, trong đầu lập tức hiện ra đủ loại nick name, cuối cùng tôi cười bỉ ổi, đảo mắt qua từng người trong phòng, "Hay luyên thuyên, Tiểu Phong Tử (Nhóc khùng), hay ngủ, Đại Kim Tử (Kim bự), hay đọc sách, Thư Ngốc Tử (Mọt sách), nằm giường trên kia, Hoa Hoa."

Dung Khải vẫn đang khoái chí lắng nghe, đến từ cuối cùng thì mất vui hẳn, "Tại sao nó lại khác?"

Tôi choáng, có thế mà cũng phải tị nạnh, "Hay cũng gọi cậu như thế nhé? Dung Dung?"

Thân lừa ưa nặng, Dung Khải lập tức vui vẻ chấp nhận biệt danh vừa nãy, sau đó giơ tay chọt chọt ván giường bên trên, "Hê, Tên câm, mày thấy Hoa Hoa thế nào? Thích thì vỗ giường hai cái, không thích thì vỗ một cái."

Tôi vểnh tai, tập trung tinh thần hệt như ngày xưa nghe thầy giáo đọc điểm kiểm tra trước lớp.

Rầm ——

Không phải vỗ, mà là nện, Hoa Điêu thực nể tình.

"Xì xì xì," Dung Khải vừa quơ tay xoa đầu, vừa ngẩng mặt lên kêu, "Không thích thì thôi, làm gì phải đập kinh thế, bụi mù cả giường tao rồi!"

Tôi im lặng đứng dậy.

Mở cửa phòng số Mười bảy, vung tay hô lớn, "Báo cáo, tôi muốn đến phòng sinh hoạt chung!"

Tiên sư bố nó, không thể ngồi đây thêm một giây nào nữa!

"Lắm chuyện thế, sao lúc ăn cơm về không đi luôn đi?!" Hai quản phạm đang chơi cờ trên hành lang bực mình hô lên, nhưng vẫn có một người đứng dậy bước tới.

Nhà giam số Hai, gồm mười bảy phòng, có ba quản giáo, bao gồm Du Khinh Chu, ngoài ra còn rất nhiều hiệp quản phạm. Hiệp quản phạm, nghĩa như mặt chữ, hỗ trợ quản giáo quản lý phạm nhân. Những người này phần lớn đều sắp mãn hạn tù, thuộc kiểu chỉ cần giám thị sơ sài, vì nhà giam thiếu thốn nhân sự nên được mấy quản giáo hùn tay đề bạt lên làm cán bộ.

Sau khi đưa tôi đến phòng sinh hoạt chung, quản phạm nọ liền vội vàng quay lại chơi cờ. Phòng sinh hoạt chung có hai quản giáo, đang tán gẫu bên cửa sổ, vị trí nọ rất tốt, vừa mát mẻ, vừa có không khí trong lành, lại vừa quan sát được toàn bộ căn phòng.

Du Khinh Chu không ở đây, tôi đến phòng sinh hoạt chung vài lần đều chưa từng gặp gã, tôi đoán chắc là gã ngủ lại văn phòng luôn.

"Ô, Phùng huynh đệ tới rồi." Tôi chân trước mới bước vào, chân sau đã có người quen nhạt nhẽo nhích lại.

Lý Trùng Sinh, nghe đâu ba mươi lăm, nhưng mặt mũi nhìn kiểu gì cũng thấy giống năm mươi ba, vào tù năm 96, phạm nhân thâm niên của khu nhà giam số Hai, phòng Mười bốn.

Thực ra thì tôi với hắn cũng chẳng quen biết nhiều, chỉ có thể nói hắn rất thân thiện, ạch, đương nhiên, con người tôi cũng khá thân thiện, nên chỉ vài buổi tối gặp nhau tại đây, giống hai bà cô đã có chồng, nhàn rỗi liền xúm lại con cà con kê.

"Sao lại không tới, phòng tôi như cái nhà xác." Tôi thở dài thườn thượt, hận không thể lôi tóc ra bứt như rơm rạ.

"Hiểu mà hiểu mà, cậu đúng là xúi quẩy, tự nhiên lại bị tống vào cái phòng đó." Lý Trùng Sinh kéo một cái ghế cho tôi ngồi.

Cái gọi là phòng sinh hoạt chung, thực ra đơn giản chỉ có lèo tèo mấy bàn cờ tướng, đến bài tú-lơ-khơ cũng chẳng có, nên những người tới đây chả mấy ai thực sự muốn luận bàn kỹ nghệ chơi cờ, đa phần chỉ đến để tán gẫu năm ba chuyện trên trời dưới biển, có khi một giây trước vừa bình luận mấy chuyện cười tục tĩu, một giây sau đã bàn chuyện mộng mơ, miên man chuyện đại sự cơ nghiệp sau khi ra tù.

Tôi thích chỗ này, bởi vì những cái xác không hồn ban ngày đều biến trở về người sống khi tới đây, biểu cảm không trống rỗng, động tác không cứng ngắc, thất tình lục dục gì đó đều thổ lộ ra ngoài, khiến cho người ta kiên định và an lòng.

"Tôi thấy mấy anh cũng rất bình thường, thế mà tại sao cái phòng tôi toàn là lũ bệnh." Tôi cũng chẳng chờ mong Lý Trùng Sinh cho tôi đáp án, chỉ theo quán tính trút giận đôi câu.

Không ngờ Lý Trùng Sinh lại phân tích căn nguyên cho tôi biết, "Phòng đó lúc đầu chỉ có Chu Thành thôi, vào năm 02 thì phải, chưa được nửa năm thì Tên câm và Kim Đại Phúc cùng vào, Dung Khải vào năm 03, nhưng mới đầu nó vào khu bọn tôi, nghe nói bị bắt nạt ghê quá, phải cách ly nên mới chuyển đến phòng nọ."

"Tên câm và Kim Đại Phúc cùng vào?" Tôi nghe ra điểm đặc biệt.

"Ừ, hai người nọ cùng một hội bên ngoài mà, phạm tội đương nhiên chẳng ai thoát, cố ý gây thương tích, cùng lĩnh án mười năm."

Đáy lòng tôi rớt bộp xuống. Tôi ăn trộm nên mới vào tù, vì thế cứ nghĩ các bạn tù đều là đồng nghiệp, mẹ kiếp tự nhiên lòi ra hai phần tử bạo lực, tôi hơi bị khó tiếp thu.

"Thế còn Chu Thành và Dung Khải, phạm tội gì thế?" Tôi cảm thấy mình phải hiểu thêm một chút về mấy bạn cùng phòng.

Phỏng chừng chọc đúng chỗ ngứa, mắt Lý Trùng Sinh lập tức sáng trưng, "Đừng nhìn thằng nhóc Dung Khải cả ngày liến láu, đầu nó khôn lắm đấy, làm giả thẻ tín dụng, nghe nói giả được hơn mười cái, lấy khoảng hai trăm vạn mới bị bắt. Chu Thành thì khỏi nói, tội danh là ngộ sát, nhưng có thật là ngộ hay không thì chẳng ai biết, dù sao thì muốn hại người cũng đầy cách giả tạo tai nạn."

Tôi có thể khẳng định, nửa câu cuối cùng là tự hắn bổ sung.

Làm giả thẻ tín dụng thì rất giống phong cách của Tiểu Phong Tử, nhưng mà ngộ sát… Chu Thành giết người? Tôi thật không thể tưởng tượng, bảo hắn vì nghĩa diệt thân thì tôi còn tin, chứ còn giết người, có nghĩ đến nát óc tôi cũng chẳng thể tin nổi.

Thế nên mới nói, toàn là bức ép bức ép bức ép, mẹ nó chứ thói đời quỷ gì đây?!

Thấy tôi thất thần nửa ngày không nói, Lý Trùng Sinh đẩy đẩy tôi, "Này, cậu trộm xe nên mới vào đây hả, phán mấy năm?"

"Sáu năm." Mỗi lần nói ra con số này, tôi đều bi thương không ngớt.

Chẳng phải nói láo, từ ba mươi đến ba mươi sáu, cái thời hoàng kim của người đàn ông đó, má nó chứ, chẳng lẽ tôi có thể không bi thương sao?!

"Phán nặng thế, chắc cái xe cậu trộm đáng giá lắm nhỉ." Lý Trùng Sinh chỉ cần trải bạt ra đường là làm thầy bói ngay được.

"Năm năm trộm xe của tôi đây cộng lại cũng chẳng đáng giá bằng nó ấy chứ." Tôi không hối hận vì đã lựa chọn nghề nghiệp này, nhưng lại cực kỳ hối hận vì đã trộm chiếc xe đó, hối hận vì lơ đễnh, hối hận vì cái tay!

Tôi thở dài, Lý Trùng Sinh cũng thở dài, thở dài làm khuôn mặt già cỗi của hắn càng thêm tang thương, "Cậu nói xem, các cậu giết người rồi đánh người rồi lừa đảo mấy trăm vạn thì vào tù cũng đúng, nhưng má nó tôi chỉ có mấy vạn đồng mà bị phán mười một năm thì có oan quá không?"

"Được rồi được rồi, cuối năm ra tù rồi còn kêu la gì nữa." Tôi hơi bất bình, nhưng dù gì người ta cũng đã cho tôi biết nhiều thông tin như vậy, nên tôi cũng đành làm bộ quan tâm một chút, "Mấy vạn đồng? Anh phạm tội gì? Cướp à?" Tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ ra được loại tội ác này.

"Đâu có," Lý Trùng Sinh ai oán, "Tôi chỉ tự trượt băng thôi, về sau giữ trong nhà thêm một ít, mỗi hai trăm gram mà bị phán tàng trữ chất gây nghiện, mười một năm luôn, mả cha nhà nó!"

Tôi nhíu mày, cảm thấy hơi ngứa mắt hắn. Trượt băng, nói trắng ra chính là hít ma túy, trong cái nghề của tôi không thiếu những kẻ như vậy, tôi đã tận mắt nhìn thấy vài người, có kẻ mới hít mấy lần, ngày nào cũng ba hoa chuyện đê mê ra sao, lên tiên thế nào, có kẻ hít lâu, túng tiền, mình không có thì đi ăn trộm, trộm của người không được thì về nhà trộm, người ngợm chỉ còn da bọc xương, nhìn giống quỷ còn hơn cả quỷ, có lần gặp tôi còn hỏi, thử miếng không?

Cho tới giờ tôi vẫn chưa từng thử.

Chính xác mà nói, tôi không dám thử, tôi thuộc kiểu rất yêu mạng sống, tôi không muốn da thịt quý giá trên người mình sột soạt tiêu biến, cả đời tôi chỉ có một người cha, không được phép nhận thêm bất cứ thứ gì làm cha nữa.

"Người anh em," Lý Trùng Sinh đột nhiên hỏi tôi, "Ra tù cậu muốn làm gì nhất?"

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, thành thật trả lời, "Tôi mới vào, vẫn chưa nghĩ xa đến thế."

"Cậu biết tôi muốn làm gì nhất sau khi ra ngoài không?" Hắn bám riết không tha.

Tôi thầm thở dài, nhưng vẫn rất phối hợp, "Làm gì?"

Lý Trùng Sinh nhếch mép, những cái răng ố vàng lộ ra, "Hít một hơi, xong lại hít thêm một hơi, quá đã!"

Tôi vỗ vỗ vai hắn, "Người anh em, cứ phấn đấu." Sau đó đứng dậy, không ngoái lại bước tới chỗ quản giáo, "Phiền đưa tôi về nhà giam."

Quản giáo hùng hùng hổ hổ nói, nửa tiếng nữa tất cả cùng về, mẹ kiếp mi mắc đái à, nhưng vẫn phải miễn cưỡng thực hiện chức trách.

Lý Trùng Sinh làm tôi ghê tởm, ghê tởm hoàn toàn.

Hôm trước hắn nói với tôi, cha mẹ hắn sắp tám mươi tuổi, gần đất xa trời rồi, chẳng biết có chờ được tới khi hắn ra tù không, hôm qua hắn nói với tôi, lúc hắn vào đây, con trai mới một tuổi, từ đó vợ hắn không hề đưa con tới thăm, phỏng chừng bây giờ đứa nhỏ cũng chẳng nhận ra hắn nữa, rồi đến hôm nay hắn nói với tôi, chuyện hắn muốn làm nhất sau khi rời khỏi đây chính là hít thêm một hơi nữa.

Tôi nghĩ, nếu tôi là cha mẹ hắn, biết tương lai hắn sẽ biến thành thế này, thì chẳng bằng bóp chết hắn từ khi mới sinh ra.

Trùng Sinh, cái tên thật hay, tiếc rằng gắn với súc sinh như vậy, cuối cùng lại chỉ thành một trò hề.

Mấy tên trong phòng Mười bảy vẫn như cũ. Trước khi tôi đi, Kim Đại Phúc đang ngủ, bây giờ chỉ khác ở chỗ đã trở mình, trước khi tôi đi, Chu Thành đang đọc sách, bây giờ chỉ khác ở chỗ đã lật trang, trước khi tôi đi, Dung Khải ngồi xếp bằng, bây giờ chỉ khác ở chỗ không ngồi xếp bằng nữa, vẫn tập trung nín thở, trước khi tôi đi, Hoa Điêu ngẩn người trên giường, bây giờ chỉ khác ở chỗ không ngẩn người nữa, tầm nhìn chuyển đến trên mặt tôi, mắt cũng không thèm chớp.

Tôi nghĩ hành động này có thể là phương thức chào hỏi đặc biệt của Hoa Điêu, nên cũng khoát tay với cậu, "Hi, Hoa Hoa, tôi về rồi."

Dung Khải mở mắt ra, "Hôm nay sao không buôn chuyện đến tắt đèn?"

"Làm gì có nhiều chuyện mà buôn thế, làm như ai cũng giống cậu." Tôi lấy cái phích, tự rót cho mình một chén nước sôi để nguội, ừng ực tu cạn, cuối cùng mới thấy thoải mái đôi chút.

"Tôi nói nhiều mà anh có buôn với tôi bao giờ đâu, mợ kiếp." Dung Khải khinh khỉnh lườm, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng.

Đây là, tranh thủ tình cảm?

Thứ lỗi cho tôi vốn từ eo hẹp, nhưng đối với nhóc con Tiểu Phong Tử này, tôi cảm thấy miêu tả vậy rất chuẩn xác.

Trèo lên giường Tiểu Phong Tử, tôi cũng học theo ngồi xếp bằng, "Từ nay tôi sẽ buôn với cậu, được chưa, mặt đối mặt, hai ta Hoa Sơn luận kiếm."

Dung Khải nghiêng đầu nhìn tôi nửa ngày, cuối cùng nuốt nước miếng, "Anh bị thần kinh rồi."

Tôi cười ha hả, túm lấy cậu ta, mạnh bạo xoa nắn.

Dung Khải giãy giụa kịch liệt, la hét chói tai, "Phùng Nhất Lộ điên rồi, cứu mạng a a a a ——-"

Rầm ——

Bụi bặm lại rơi xuống, biểu thị nỗi bất mãn của người nằm giường trên.

Kim Đại Phúc ngồi dậy, vẻ mặt chịu không nổi, "Phùng Nhất Lộ, đừng có hùa với nó động kinh!"

Tôi nhìn sang phía Kim Đại Phúc, Chu Thành vẫn đang im lặng đọc sách, nhưng khóe miệng cong cong nhìn rất khả nghi.

Đôi lúc bạn cảm thấy chẳng có ai vừa mắt, đó là bởi vì bạn chưa gặp phải những kẻ thật sự đáng ghê tởm. So sánh với lũ súc sinh, mấy tên zombie này đáng yêu đến lạ.

7. Quyển 1 - Chương 7

Giữa tháng 8, lập thu (ngày 7, 8, 9 tháng 9) đã qua một tuần, trời vẫn rất nóng, cả nhà giam giống cái bình đậy nắp, tôi cảm giác mình là một con vi khuẩn, điên cuồng giãn nở bên trong, phân tách, sau đó tiêu biến.

Tiếc là, linh hồn tiêu vong, thân thể vẫn còn.

Sinh hoạt ở đây cũng chẳng có thêm gì mới, mỗi ngày là một vòng tuần hoàn chết, làm việc, ăn cơm, tiếp tục làm việc, hết việc, đi ngủ. Tôi như đang ở trong một đường hầm tối đen, giơ tay không thấy ngón, ngước mắt không thấy ánh sáng. Đây là thứ áp lực rất khó miêu tả, tuy rằng tôi vẫn giết thời gian trong phòng Mười bảy, nhưng chỉ có mình tôi biết, tình hình đã bắt đầu không ổn.

Rất nhanh, thứ uể oải tinh thần chuyển dời sang thân thể, tỷ như lúc này, đầu óc tôi bất thình lình trống rỗng, tôi hoàn toàn không biết mình đang làm gì, tôi cố gắng suy nghĩ, cố gắng nhớ lại những gì vừa xảy ra, từng chút từng chút, cuối cùng nhớ đến hiện tại, à ừ, tôi đang làm hoa giả. Nhưng tại sao tôi lại phải cắm cúi làm cái thứ này, tại sao tôi lại phải đi sớm về khuya làm cái thứ ngớ ngẩn này chỉ để đổi lấy ba trăm đồng tiền mỗi tháng, tại sao?

“Phùng Nhất Lộ, tại sao ngừng? Đừng có lười, làm việc nhanh!” Hiệp quản phạm rống lên.

Tôi đờ đẫn nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy hắn thật tức cười. Anh bạn nghĩ mình là cái gì? Quan chức à? Anh bạn chỉ vào đây sớm hơn tôi vài năm, tương lai ra tù sẽ cao cấp hơn người khác? Con mẹ nó chứ, cùng là cái ngữ tội phạm, khác đéo gì nhau.

“Này, anh đần đấy à? Làm nhanh lên đi.” Dung Khải ở bên cạnh lấy khủyu tay đẩy đẩy tôi.

Tôi không đần, nhưng ngón tay tôi cứ đần ra.

Dung Khải nhận thấy điểm bất thường, “Sao thế?”

“Ngón tay không nhúc nhích được.” Tôi ăn ngay nói thật.

Dung Khải nhíu mày, “Chuột rút hả?”

Tôi lắc đầu, “Không đau không ngứa, nhưng không nhúc nhích được.”

Dung Khải nheo mắt trầm ngâm vài giây, đột nhiên cầm lấy một cái lá trên dây chuyền, đâm khẽ vào đầu ngón tay tôi.

Lá cây bằng nhựa vừa cứng vừa sắc, tôi chỉ vừa thấy đau, ngón trỏ đã rỉ ra một giọt máu, trước tiên nhỏ bằng hạt gạo, sau đó bằng hạt cơm, hạt đậu xanh, hạt đậu tương, cuối cùng lớn đến mức nhỏ cả xuống đùi tôi.

“Thử xem được chưa.” Dung Khải đưa hung khí lên miệng mút mút, lấy keo dính, dính tiếp.

Tôi thử cử động ngón tay, đúng là được rồi.

“Thế là sao?” Tôi hỏi Dung Khải.

Cậu ta chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ nói câu “Chuyện thường”, rồi không để ý đến tôi nữa.

Mọi người tại dây chuyền thủ công đều rất vội, mỗi một bông hoa giả rẻ tiền đều ảnh hưởng đến điểm số và thời hạn thi hành án của chúng tôi, vậy nên tôi có thể thông cảm cho sự thô bạo của hiệp quản phạm, sự lạnh lùng của Dung Khải.

Có thể do màu máu và do cơn đau, hai thứ tác động, cùng nhau kêu gọi tâm trí tôi trở về. Chỉ có điều tôi không còn nhiều thời gian tự hỏi, tôi phải làm hoa, tôi chẳng trông chờ được giảm án, nhưng nếu không

hoàn thành trước năm giờ rưỡi thì ăn cơm xong phải quay lại đây tiếp tục làm, đó là nhiệm vụ mỗi ngày của tôi, tuần hoàn lặp lại, đơn điệu tới chết.

Ròng rã cả ngày trời, tôi bị hiệp quản phạm mắng không biết bao nhiêu lần, nguyên nhân chỉ có một, ngẩn người. Có điều bị mắng xong là tôi lấy lại tinh thần rất nhanh, tiếp tục vùi đầu vào công tác cải tạo lao động vĩ đại. Nhờ ơn Dung Khải, tình trạng thần kinh mất cân đối không tái diễn, vì thế đến khi hết giờ, tôi cũng miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc ăn cơm tôi lại vài lần mất hồn, nên ăn gì cũng chẳng nhớ rõ.

Trên đường quay lại nhà giam, Dung Khải hỏi tôi, "Phùng Nhất Lộ, anh đến đây nửa tháng rồi nhỉ?"

Tôi nhẩm tính, đúng vậy, vì thế gật đầu.

Dung Khải nở nụ cười, cười cực kỳ sâu xa, không thể hiểu nổi ý tứ, sau đó chậm rãi phun ra hai tiếng, "Cố lên."

Tôi ù ù cạc cạc.

Nhưng ngẫm lại, Tiểu Phong Tử lúc nào cũng thế, nên chẳng cần bối rối thêm nữa.

Nhà giam là ranh giới, ở bên ngoài, tôi là một lao công ngơ ngẩn, về tới đây, tôi lại là Phùng Nhất Lộ.

Vì Hoa Hoa bị gãy xương, nên được cho phép ở lại nghỉ ngơi trong nhà giam từ giờ đến lúc gỡ thạch cao, không bị trừ điểm.

Dung Khải rất hâm mộ, thế nên chuyện đầu tiên cậu ta làm mỗi khi quay lại phòng Mười bảy là ầm ĩ kêu la, ôi, tôi cũng muốn làm Tên câm bị gãy xương.

Tôi nghĩ, nếu tôi là Hoa Hoa, nhất định tôi sẽ nhét cánh tay bó bột kia vào mồm Dung Khải, nhưng Hoa Hoa phong độ hơn tôi nhiều, lần nào cũng chỉ lẳng lặng nhìn Dung Khải bằng đôi mắt đen sáng như ngọc. Đa phần, Tiểu Phong Tử đều phải chịu thua dưới ánh nhìn chăm chú ấy, sau đó chắp tay thở dài, cầu xin đại nhân ngài thu hồi tuyệt chiêu đáng sợ kia đi.

Dung Khải nói đôi mắt Hoa Hoa giống như hai cửa động đen ngòm, có thể hút người ta vào trong đó.

Tôi lại cảm thấy đôi mắt Hoa Hoa giống một tấm kính ma mị, rất thần bí, rất xinh đẹp.

Đảo mắt lại đến cuối tuần, Kim Đại Phúc và Chu Thành lại bắt đầu làm, tôi cảm giác hai người này biểu diễn còn đúng giờ hơn cả truyền hình buổi tối.

Sau khi tắt đèn, nhà giam tối om, giơ tay chẳng thấy ngón, tất nhiên với điều kiện là Dung Khải không bật đèn pin. Nhưng cậu chàng có vẻ rất thích bật, đôi lúc để đọc sách, nhưng đa phần là để rọi qua rọi lại, chiếu Đông chiếu Tây lên tường nhà giam, loạn xị như ở vũ trường.

"Con mẹ mày ăn no rửng mỡ à? Tắt cái thứ kia đi!" Đôi khi Kim Đại Phúc sẽ kháng nghị, giống như bây giờ.

"Tập trung làm việc mình đi, quản trời quản đất còn muốn quản tôi đánh rắm à?" Dung Khải chẳng sợ, bởi vì cậu ta biết Kim Đại Phúc đang cày cấy nửa đường sẽ không bao giờ nỡ rời khỏi Chu Thành.

Quả nhiên, Kim Đại Phúc chỉ kêu thôi, chứ vẫn tiếp tục làm việc nên làm.

Ngược lại, Dung Khải càng lấn tới, ngồi dậy ném đèn pin, xoay người móc ra nửa túi hạt dưa dưới giường, bắt đầu cắn tanh tách. Vừa cắn vừa nhắc nhở, "Làm thì làm nhanh lên tí, để người ta còn ngủ nữa."

Tôi đây cũng đang chán muốn chết, thấy có ăn tất nhiên không thể buông tha, vì thế liền thô bạo chen lên giường Tiểu Phong Tử cướp hạt dưa.

Đồ ăn vặt là của hiếm đứng thứ hai sau thuốc lá tại nhà tù, vì cung nhỏ hơn cầu, cho nên có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Dung Khải không vui, giữ chặt nửa túi hạt dưa không chịu buông, "Mẹ anh muốn ăn thì tự đi mà mua, đừng có mơ tưởng!"

"Tổ sư, ông đây có phải không mua nổi đâu, hôm nay ăn của cậu nửa gói, mai trả lại cậu hai gói!"

"Thật chứ?" Dung Khải bán tín bán nghi.

"Cá cmn với mày một trăm hai mươi quả tim." Ông đây chưa xuống cấp đến nỗi đi lừa hai túi hạt dưa của con nít.

Đổ một nắm hạt dưa ra tay, tôi giơ lên giường trên, "Hoa Hoa, cắn hạt dưa nè."

Chẳng ai để ý đến tôi, cũng chẳng ai để ý đến nắm hạt dưa trong tay tôi.

Tôi mò xuống đất, không mang giày, chân trần kiễng lên nhòm giường trên, chẳng ngờ Hoa Hoa lại đang ngủ. Không biết ngủ thật hay ngủ giả, dù sao tôi cũng chỉ nhìn được cái ót, nhưng tiếng hít thở nghe rất yên bình.

Ngày hôm sau thứ Bảy, tôi ra quầy tạp hóa từ sớm để mua hai túi hạt dưa, lúc cà thẻ IC mới phát hiện

chỉ còn lại có bảy mươi tám đồng, sắp không hay rồi, tôi nghĩ chắc phải nhờ ông già gửi vào thêm ít tiền. Nhưng từ lúc tôi ở trại tạm giam chuyển đến đây, ông già chưa tới thăm tôi lần nào.

Chẳng biết có phải tại sóng điện tâm của tôi vượt qua lưới điện cao tường hay không, vào một ngày đầu tháng Chín, đột nhiên ông già tới.

Cách tường thủy tinh, tôi ra vẻ thoải mái, cầm lấy ống nghe, "Hi, đến rồi hả."

Ông già nhìn tôi, vô cảm, không giống hồi ở trại tạm giam còn bừng bừng khí thế mắng tôi suốt nửa ngày, tôi nghĩ có lẽ ổng già thật rồi.

"Xem ra ở trong này không tệ." Ổng lại còn ra vẻ tiếc hận.

"Chính sách quốc gia tốt, làm ông thất vọng rồi." Tôi cà lơ phất phơ cười cười, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp.

"Sáu năm," Ông già nói rất chậm, vừa như nói với tôi, lại vừa như đang độc thoại, "Chờ mày ra tù, chả biết xã hội đã thành thế nào nữa."

Tôi thấy ổng chỉ lo vớ lo vẩn, "Chả sao cả, ai mà chả ăn cơm làm tình, giống cmn nhau hết."

Vẻ mặt ông già tức khắc trở nên rất khó coi, như thể thằng quý tử tôi đây làm ổng mất mặt. Nhưng xung quanh cũng toàn người đến thăm tù, lo việc mình còn chả xong, ai hơi đâu để ý ông với con ông làm gì!

"Dạo này dạ dày thế nào rồi?" Tôi chuyển sang một chủ đề không làm ổng nổi bão, "Đừng ăn đồ lạnh, biết không?"

Ông già hồi còn trẻ thích uống rượu, uống như chẳng muốn sống nữa, vì thế sinh bệnh xuất huyết dạ dày, đến giờ vẫn thường thường tái phát.

"Chẳng sao, khỏe lắm." Ổng chỉ nói chừng đó.

"Dù gì cũng là thân thể của mình, ông muốn giữ gìn hay không tôi cũng chẳng làm thế nào được." Trước kia còn có thể quan tâm, chứ còn bây giờ, cứ vượt ngục trước đã.

Ông già không nói gì.

Lại một lúc lâu nhìn nhau không nói.

Tôi liếc trái liếc phải, thấy ai cũng hận không thể nói tám chữ một giây, vì thế cảm giác hai chúng tôi rất lỗ vốn.

Còn gì nữa nhỉ, còn gì nữa nhỉ, tôi vắt nát óc suy nghĩ, tiếc cái là không bứt tóc được, cuối cùng tại lúc sắp phát điên, tôi nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng —-

"Đúng rồi, ông nhớ giữ tiền cho tốt, bà cô tôi ngày đêm mong ngóng, giờ tôi vào đây, chắc bả có thêm ít hi vọng rồi."

Ông già nhíu mày, tỏ vẻ không đồng ý, "Người một nhà cả, cái gì mà mong với chả ngóng, hơn nữa cô mày nuôi hai đứa con cũng chẳng dễ dàng gì."

"Nuôi trẻ con tất nhiên chẳng dễ dàng gì, thế thì ông cứ viện trợ người ta đi."

Ông già lại không nói, chỉ im lặng nhìn tôi, nhìn đến thâm trầm, cái nhìn chất chứa bao nhiêu tình cảm, nhìn như thể đây là lần gặp cuối cùng trước khi tôi bị tha ra ngoài đập chết.

Tôi không đề cập chuyện gửi tiền vào, nhưng chưa được hai ngày sau khi ông già đến, tiền cũng đến theo.

Trên đời có lẽ thật sự có thứ gọi là tâm ý tương thông, tốt xấu gì tôi với ông già cũng đã nương tựa nhau ba mươi năm rồi.

Sau khi ông già tới, tôi lại càng muốn ra ngoài. Trước đó vài ngày chỉ cảm giác nhà giam buồn tẻ, thiếu tự do, còn bây giờ tôi lại thấy cái chỗ này giống một đường hầm ma quỷ, chẳng khác gì trại tập trung của công nhân người Hoa năm xưa bị đưa tới Châu Mỹ khai hoang. Số lần lui tới dây chuyền thủ công càng nhiều, tôi lại càng bực bội, tôi muốn phát cuồng.

Tâm lý không thể khống chế được sinh lý.

"Phùng Nhất Lộ, cái con mẹ mày không biết suy nghĩ à? Hôm nay ăn chửi bao nhiêu lần rồi mà vẫn không nhớ được à? Thế thì đừng có đớp cơm chiều nữa, ở lại đây làm tiếp cho xong!" Hiệp quản phạm lại mắng, lần này hắn chẳng buồn nói bóng gió, phi ngay đến cạnh tôi để mắng.

Trong lòng tôi đang có một ngọn lửa, phải để nó bộc phát ra ngoài, bằng không tôi sẽ tự bốc cháy.

Mà bây giờ, có thằng dần đưa đầu ra chịu trận.

Trong khoảnh khắc bị nắm đấm nện lên mặt, tên khốn nọ vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, gáy hắn đập xuống nền đất, chẳng rõ hậu quả thế nào, bởi vì tên khốn mãi không đứng dậy nổi. Tôi hi vọng não hắn bị chấn động, chẳng có nguyên nhân gì.

Tất cả mọi người ngồi bên dây chuyền đều ngừng động tác, hiếm khi có cuộc vui, bọn họ không thể tùy tiện đi lại, nên đứng nguyên tại chỗ xem luôn.

Du Khinh Chu đang tán gẫu với đồng nghiệp, thấy có biến, lập tức hối hả chạy tới, "Phùng Nhất Lộ, cậu bị cái con mẹ gì thế? Định phản à? Có tin tôi cấm…"

Tôi tin, chẳng những tin, tôi còn dùng hành động thực tế để biểu đạt thái độ của mình.

Bộ dạng Du Khinh Chu chảy máu mũi rất khôi hài, vì thế tôi cười ha hả.

Gã ta nhìn tôi như thể tôi bị thần kinh, hai giây sau, côn điện hung hăng đập xuống đầu tôi.

Đáng ăn mừng là, nguồn điện không khởi động.

Biệt giam, thực ra chính là bị nhốt trong một gian phòng nhỏ xíu chật hẹp chỉ đủ kê một cái giường, hơn nữa ngồi bên trong còn chẳng duỗi thẳng được lưng.

Du Khinh Chu đứng ngoài song sắt, lỗ mũi nhét hai miếng bông nhìn rất buồn cười.

Nhưng tôi cười không nổi, thứ mù quáng lúc nãy đã trôi qua, cuối cùng tôi mới ý thức được mình vừa làm gì, dù rằng vẫn chẳng hiểu tại sao đột nhiên mình lại nổi cơn điên.

Du Khinh Chu nói, "Phùng Nhất Lộ, có lẽ cậu đã quên mình tới đây để làm gì, nên tôi nói lại cho cậu biết. Cậu là phạm nhân, tôi là cảnh sát, hai chúng ta không cùng đứng dưới một mái hiên. Đầu cậu lú rồi à, lú rồi thì tôi cũng chẳng ngại bồi thêm vài gậy, lần này bật điện đó."

Tôi nháy mắt mấy cái, hiếm khi thành khẩn đáp lời, "Tôi không lú, tôi nhớ kỹ rồi."

"Tốt nhất là nên như thế." Du Khinh Chu kéo kéo áo, tựa hồ không khí nơi này làm gã thấy ngộp, "Biệt giam năm ngày, nhẹ nhất rồi đấy, cậu nên tự ăn mừng đi."

Nhìn theo Du Khinh Chu rời đi, cánh cửa ngoài song sắt hoàn toàn đóng lại, cả căn phòng chìm vào bóng tối mờ mờ, không có cửa sổ, không có đèn, chỉ có một lỗ thông gió nhỏ xíu trên cao, le lói hắt vào vài tia sáng mỏng manh.

Rất nhiều năm sau, nhớ lại ngày này, tôi vẫn còn cảm thấy mất tự nhiên. Nếu thời gian đảo ngược, nhất định tôi sẽ không đấm gã hiệp quản phạm nọ, lại càng không đấm Du Khinh Chu. Nhưng Dung Khải nói, kể cả thời gian có đảo ngược một lần, tôi vẫn sẽ làm như thế, bởi vì tôi đang trải qua những điều mà bất cứ phạm nhân nào cũng phải trải qua, đó là thứ cảm giác bức bối khi đột nhiên mất đi tự do. Có người tự hại mình, có người làm tổn thương kẻ khác, tôi thuộc loại phía sau, nhưng Tiểu Phong Tử tổng kết tất cả lại, gọi chung là biến chứng nhà giam.

Hết chương 7.

*Giải thích một chút: Ở đây phạm nhân cải tạo lao động, ngày ngày làm công, cuối tháng sẽ được phát một số tiền (rất ít thôi) để sinh hoạt trong nhà tù. Chính vì vậy nên anh Lộ mới tự hỏi: "Tại sao tôi lại phải đi sớm về khuya làm cái thứ ngớ ngẩn này chỉ để đổi lấy ba trăm đồng tiền mỗi tháng?". Tất nhiên số tiền này không đủ sống, nên người nhà các phạm nhân thường xuyên phải gửi thêm vào.

8. Quyển 1 - Chương 8

Bị giam hãm là thứ tốt nhất giúp con người khôi phục lại bình thường, sang ngày hôm sau, tôi đau lưng, đau cột sống, chuột rút chân, hơn nữa còn thêm một lần muốn đấm Du Khinh Chu —— Mẹ nó chứ bố đây mới vi phạm lần đầu, có nhất thiết phải phạt nặng đến thế không?!

Thật sự, rất khó chịu.

Mất cảm giác thời gian, tôi giống như một người bệnh liệt giường, không biết sáng hay tối, chỉ có thể lấy móng tay vạch một vết lên tường mỗi lúc cảnh ngục đưa cơm đến.

Nhưng cơm đưa đến như thế nào thì lại bưng đi như thế ấy, không phải tôi cố ý tuyệt thực, mà là thật sự không đói bụng, một chút cũng không. Cảnh ngục cũng chẳng khuyên nhủ gì tôi, có lẽ bọn họ đã gặp rất nhiều phạm nhân thế này rồi, thích ăn hay không thì tùy, đằng nào cũng chẳng chết được.

Nằm ngửa thật lâu, lưng đau ê ẩm, tôi chỉ đành trở mình nằm tiếp, bốn chữ to đùng viết bằng phấn trông phát khiếp trên vách tường liền đập vào mắt tôi: *Tự ngẫm lại đi.*

Hôm qua, từ lần đầu nhìn thấy, bốn chữ này đã mạnh mẽ chiếm cứ tâm trí tôi, bất kể khi ngủ hay khi tỉnh, thậm chí cả trong mơ tôi cũng nhìn thấy chúng. Tôi hoài nghi đây là một loại thôi miên, bởi vì cuối cùng tôi đã làm cmn theo luôn!

Tự ngẫm cái gì, tự ngẫm về những điều bản thân tôi còn chưa nhận thức.

Du Khinh Chu nói đúng, tôi là phạm nhân, còn gã ta là cảnh sát, hai chúng tôi không cùng đứng dưới một mái hiên, cũng không cùng đi trên một con đường. Đạo lý giản đơn đến vậy, thế mà trước nay tôi vẫn không nhận ra, cứ nghĩ vào tù đơn giản chỉ là đổi chỗ ngủ, được bao ăn bao ở, bao giáo dục văn hóa, tiết kiệm được ối tiền, tôi cứ ngây thơ cho rằng mình vẫn còn là một công dân của cộng hòa nhân dân Trung Hoa, vẫn có thể hưởng thụ các loại quyền lợi và nghĩa vụ, nhưng trên thực tế, thứ bị tước đoạt đi không phải chỉ riêng quyền lợi chính trị.

Ở bên ngoài, không ai dám tự ý nhốt tôi vào một căn phòng tối, nếu không tôi sẽ kiện hắn giam giữ trái pháp; không ai dám lấy côn điện đập vào đầu tôi, nếu không tôi sẽ kiện hắn cố ý gây thương tích; không

ai dám bắt ép tôi làm hoa giả ngày ngày chỉ để nhận về một tẹo thù lao tượng trưng mỗi tháng, nếu không tôi sẽ kiện hắn lên Sở Lao Động; không ai dám dùng ánh mắt như nhìn con kiến để nhìn tôi, như thể mạng sống của tôi chỉ phụ thuộc vào một cái nhấc chân nhẹ nhàng của hắn, mà sở dĩ hắn không nghiền nát tôi, cũng chỉ là bởi hắn nhân từ.

Đây cũng chính là nguyên nhân tôi khó chịu với Du Khinh Chu. Thực ra nghĩ kỹ, gã ta vẫn còn đôi chút tinh tế, những kẻ còn lại, chính là đại diện cho quyền lực tối cao trong cái không gian khép kín đặc thù này, bọn họ luôn mang theo thứ ngạo mạn sẵn có từ khi mới sinh ra, còn bạn chỉ có thể còng lưng, chịu đựng, tới khi chết lặng thì thôi.

Nhưng tôi thật sự không thể biến thành zombie được, tôi đã cố gắng, nhưng vẫn không làm được.

Đến ngày thứ tư, dạ dày tôi gửi tối hậu thư, nó bắt đầu nôn nao, run rẩy, co rút. Là một người yêu mạng sống, tôi sợ hãi, nên cũng chẳng cần biết cơm canh trước mặt được thả vào từ ngày nào —- Bởi vì lần nào mang đến đây chúng nhìn cũng giống nhau —- Cứ lấy tay bốc cho vào miệng.

Phỏng chừng Du Khinh Chu vẫn luôn rình rập, bởi vì tôi mới ăn xong, còn đang liếm bát thì đã nghe thấy tiếng bước chân của tên khốn đó.

"Hắn thế nào rồi?" Tuy bị ngăn cách bởi song sắt và ván cửa, nhưng âm thanh vẫn bập bềnh trôi nổi truyền tới lỗ tai tôi.

Tôi nhanh nhẹn bỏ bát xuống, như thể có tật giật mình, sau đó nghe thấy tiếng trả lời của tên cảnh ngục vẫn hay xị mặt nhìn tôi, "Hôm qua đập đầu vào tường, nhưng không nghiêm trọng, hôm nay chắc ăn cơm rồi."

Du Khinh Chu thấp giọng lẩm bẩm gì đó, tôi nghe không rõ.

Cảnh ngục còn nói, "Nhưng tinh thần hắn hình như không ổn lắm đâu, có cần đưa hắn ra ngoài hóng mát chút không?"

Tôi nhất thời hưng phấn. Grào! Hóng mát! Anh bạn bí xị, tôi yêu anh!

"Không cần, mai ngày cuối rồi, đưa cái gì mà đưa, cứ để hắn chịu khổ cho biết, bằng không lại tưởng mình đến đây nghỉ phép."

…

Du Khinh Chu, ta *** mẹ mẹ mẹ mẹ mi!!!!

Cánh cửa bỗng chợt mở ra, tôi vẫn đang giữ nguyên tư thế cuộn mình trên đất – ngửa mặt thét gào, mồm

há hốc nhét được cả một quả thanh long.

"Có gì cứ ngẫm nghĩ trong lòng là được, đừng hô lên." Du Khinh Chu ngồi xổm xuống, thò tay qua chấn song, ghê tởm sờ sờ đầu tôi.

Tôi quay phắt lại định há mồm đớp một miếng, nhưng chẳng hiểu sao tên khốn kia phản ứng giỏi thế, vừa sờ được một cái đã rụt tay về nhanh hơn điện.

Tôi hết cách, chỉ đành trợn mắt, định dùng ánh mắt giết người.

"Đừng nhìn tôi thế," Du Khinh Chu nở nụ cười, âm thanh mềm mại như gió xuân tháng Tư, "Có giỏi thì đừng phạm tội, đừng vào đây."

Tôi vẫn tiếp tục nhìn gã.

Một giây.

Hai giây.

Cuối cùng, tôi xụi lơ, giống quả bóng cao su bị xì hơi.

Không thể không thừa nhận câu này của Du Khinh Chu quá ác độc, chọc thẳng vào cột sống, không, là thần kinh cột sống, đó là gã nhẹ tay, nên tôi vẫn còn nhúc nhích được, nếu thực sự muốn trừng trị, nói không chừng lúc này tôi đã bại liệt rồi. Đúng vậy, ai bảo mày phạm tội rồi vào đây, có giỏi thì đừng phạm tội, đừng vào đây.

Vương bát đản đi rồi, tôi ngẩn ngơ nằm trên sàn xi măng thật lâu.

Trước ngày hôm nay, tôi vẫn không biết mình và vương bát đản có gì khác biệt. Nói chính xác, tôi chưa từng thật sự xem mình là phạm nhân, thái độ này nếu bị mang ra trước pháp luật thì cực kỳ không ổn, phải phạt nặng, may mà tôi che giấu rất tài tình. Nhưng còn bây giờ, tôi đã nhận ra sự khác biệt, không có tự do, không có quyền lợi, cái gì cũng không có, thậm chí còn chẳng được coi là một con người, cái lúc Vương bát đản thò tay vào sờ đầu tôi, biểu cảm đó chẳng khác nào gã đang sờ đầu một con chó ghẻ. Nếu ông già nhìn thấy tôi xuống cấp đến mức này, nhất định sẽ mắng, cho mày chết, ai bảo có lối tốt mà không đi!

Ân cần thăm hỏi mẫu thân của Vương bát đản cũng chẳng làm tôi bị kéo dài thời gian biệt giam, buổi tối ngày thứ năm, tôi được phóng thích đúng hạn.

Trong khoảnh khắc rời khỏi cái lồng sắt, duỗi thẳng lưng, bỗng nhiên tôi muốn đổi tên thành Phùng Trùng Sinh, tôi đã giác ngộ vì sao người ta có thể vứt bỏ sinh mệnh, vứt bỏ tình yêu, nhưng lại liều chết tiếp bước cha ông để truy cầu tự do.

Phòng Mười bảy của anh ơi, anh đã về đây!

Lệ ướt hoen tròng mở cửa "nhà", đập vào mắt đầu tiên là… tấm lưng của Kim Đại Phúc, mẹ nhà mày, ngoại trừ ngủ và làm tình thì mày còn làm được gì khác không?! Tiếp theo là Chu Thành, tổ sư bố, đọc hơn mười nghìn cuốn sách rồi đấy! Kế đến là Hoa Hoa, ấy, đừng chăm chú nhìn anh như thế, anh lại xuân tình rạo rực bây giờ. Cuối cùng là Tiểu Phong Tử…

"Ôi chao, tôi cứ tưởng anh chết rục ở đó rồi chứ!"

Tốt lắm, mọi người vẫn không thay đổi gì.

"Phùng Nhất Lộ anh đây chẳng lẽ lại là kẻ dễ chết như thế sao? Chậc, chú mày chẳng hiểu gì về anh cả." Thành thạo cởi áo tù ra, bộ này đã hôi rình rình, tôi để tay trần đi mở cửa sổ, đón gió.

"Đừng đón gió," Hiếm khi Chu Thành buông sách nói chuyện, "Mùi càng tỏa hơn, nhanh đi tắm đi."

Tôi chẳng thích lắm, vì bây giờ tôi đang mệt chết đi được, mà cứ mệt là tôi chẳng muốn nhúc nhích. Nhưng Thư Ngốc Tử hiếm khi đề đạt yêu cầu, mà hắn lại là người… Ừm… Đặc biệt nhất chỗ bọn tôi, về tình về lý, cả nhà phải săn sóc quan tâm cảm nhận của nhau chứ? Ừ đúng, tắm thì tắm.

Nhắc mới nhớ, nhà giam này quá thiếu đạo đức, tắm rửa cũng bị giới hạn thời gian, kể cả mùa hè thiếu nước cũng chẳng thể bó gọn trong mười phút đồng hồ, trời ơi, chả đủ thời gian bôi xà phòng!

Nhưng đằng nào cũng tắm xong rồi, tôi vác thân mình thơm tho ngào ngạt trở về phòng. Lần này Chu Thành không ý kiến gì nữa, lại quay về tiếp tục đọc cuốn "Đỏ và Đen", tôi nhẹ thở phào, bụng thầm tự nhủ, may mà ông đây chưa có vợ, chứ không ngày nào cũng bị quản giáo kiểu này chắc chết.

Chu Thành không ý kiến nữa, nhưng Hoa Hoa vẫn đang nhìn tôi.

Tôi không nói gì, không thể nói so với có thể nói còn khủng bố hơn, suốt ngày bị nhìn chằm chằm như thế, chẳng bằng ông đây kiếm vợ quách cho xong!

Lấy giấy bút trên bàn, tôi mang đến bên giường Hoa Hoa, đưa qua.

Hoa Hoa giơ một tay nhận lấy, nhíu mày khó hiểu.

"Nào, trên người anh có chỗ nào đẹp, có chỗ nào lưu luyến không rời, cứ viết hết ra đây."

Mới đầu Hoa Hoa còn mù tịt, đến khi hiểu ý của tôi thì lập tức kê giấy lên giường, soạt soạt đưa bút.

Tôi cầm lại tờ giấy, nhìn thấy hai chữ to —- *Không có.*

Tôi suy sụp, “Thế thì cứ nhìn anh không chớp mắt làm gì, trông phát khiếp như đang nguyền rủa ấy!”

Hoa Hoa nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi lại sột soạt viết hai chữ.

Tôi thò đầu qua nhìn —- *Nhàn rỗi.*

“Anh thua rồi,” Tôi giẫm lên giường Dung Khải, trăm cay nghìn đắng mới sờ được lên mái tóc ngắn cũn của Hoa Hoa, đây là phương thức tôi biểu đạt kính nể, “Chú em là cha.”

Tiếc rằng Hoa Điêu không thích trò đùa này, mặt mũi tối sầm, hất tay tôi ra ‘Bốp’ một cái.

Phải rồi, tính tình cũng chả phải tốt.

Tôi mất mặt, phẫn nộ quay về giường.

Dung Khải ló đầu ra quan sát toàn bộ, lúc này lại hả hê nói với tôi, “Phùng Nhất Lộ, anh cứ thích tự hành xác, đang yên đang lành chọc nó làm gì.”

Má nó, chả phải tại chúng mày chẳng bao giờ chọc, suốt ngày coi người ta như không khí nên ông đây mới cầm lòng không nổi sao?

Nhưng tôi cũng chỉ nhủ thầm trong bụng, nếu dám thốt ra miệng, tôi sợ Hoa Hoa cắn tôi.

—- Không thể nói chuyện đâu có nghĩa là răng lợi không tốt, đúng không.

Bị biệt giam năm ngày, ván giường cứng ngắc giờ cũng biến thành mềm mại êm ái như bữa tiệc mộng mơ, tôi lăn lộn một hồi mới phát hiện dưới gối hơi kỳ kỳ, vội vàng lật lên, hóa ra là một quả táo!

Má nó chứ, đúng là trái cây, là vàng bạc châu báu trong cái chốn này!

Tục ngữ nói rất đúng, càng giàu càng kín đáo, tôi cố gắng đè nén kích động, lặng lẽ lấy gối lấp đi, sau đó cảnh giác nhìn quanh bốn phía, để xem có đứa nào nảy sinh ý đồ với bảo bối hay không.

“Đừng che,” Dung Khải vui vẻ, “Tôi để đó cho anh đấy.”

“Chém hả mày?” Xác suất đáng tin cực nhỏ.

"Đúng là cậu ta đó," Chẳng biết tại sao, hôm nay tâm trạng Chu Thành có vẻ rất tốt, nói nhiều hơn hẳn, "Chúng tôi cũng có phần, nhưng của cậu lớn nhất."

"Thật hay giả?" Tôi và Dung Khải thắm thiết đến mức này từ bao giờ vậy?

"Thực ra cũng là nhờ phúc của anh thôi," Dung Khải cười y chang con hồ ly, mỗi tội không có lông.

Tôi càng mù tịt, trước mắt chỉ còn dấu chấm hỏi.

Vẫn là Chu Thành tốt bụng giải đáp nghi vấn, "Dung Khải và Vương què phòng số Ba cá cược, Vương què cá nhiều nhất chỉ nửa tháng là cậu bùng nổ, Dung Khải cá hai tháng."

Tiền đặt cược là táo, kết quả tất nhiên Dung Khải thắng.

…

"Phùng Nhất Lộ, anh đến đây nửa tháng rồi nhỉ?"

"Cố lên."

…

Mẹ kiếp ở đâu cũng cần tri thức!

Những ngày sau khi bị biệt giam, tôi sống thoải mái hơn chút, tuy vẫn chưa thể thong dong thích ứng với cuộc sống bị đè nén và tẻ ngắt trong nhà giam, nhưng tôi đã có thể thản nhiên chấp nhận sự thực không thể thay đổi này. Thật ra, đôi khi cam chịu cũng có thể đổi lấy sự giải thoát. Chỉ có điều, một thời gian dài sau đó, tôi vẫn lòng vòng tránh Du Khinh Chu, đương nhiên đa phần đều là thấp mi thuận mắt cố hết sức không để gã chú ý, như thể kiểu nhe răng bỡn cợt hồi trước đã hoàn toàn tuyệt tích. Không thể trêu vào thì đừng trêu vào —— Gã đã thành công khiến tôi ngộ ra mình kém một bậc.

Hạ tuần tháng Chín, rốt cuộc thời tiết cũng mát dần, thỉnh thoảng đêm còn hơi lạnh, vì không chịu được lạnh, tôi tranh thủ cuối tuần tập gấp chăn đậu phụ trong phòng Mười bảy. Đôi lúc Chu Thành thấy tôi cố gắng cũng hướng dẫn cho vài câu, nhưng phần lớn thời gian, bên tai tôi chỉ có tiếng khiêu khích và châm chọc của Dung Khải.

Chỉ có điều hôm nay ngoại lệ.

Chu Thành và Dung Khải đều đi gặp người thân, Chu Thành gặp chị gái, Dung Khải gặp bạn đại học. Tôi biết Tiểu Phong Tử đầu óc nhanh nhạy, nhưng chưa từng nghĩ cậu ta đã học đại học, chẳng những thế còn

học ở trường đại học tiếng tăm lừng lẫy tới vậy.

Thiếu Tiểu Phong Tử, phòng số Mười bảy im lặng dị thường. Hiếm khi Kim Đại Phúc không ngủ, ngồi trên giường đọc sách của Chu Thành, chẳng biết nhìn vật hay nhớ người. Hoa Điêu ngồi trên cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn bầu trời. Tôi phát hiện Tên câm nhỏ rất thích nhìn trời, vì cánh tay nên cậu không cần đi làm, nhưng ngày nào trên đường từ căng-tin trở về, cậu cũng ngửa đầu, như thể khoảng không màu lam trên kia cất giấu vô số báu vật trân quý, nhìn mãi không thôi.

"À này Hoa Hoa," Tôi chợt nhớ tới một việc, hoặc cũng có thể chỉ muốn tìm đề tài để nói, "Có phải gỡ thạch cao được rồi không?" Tôi nhớ từ hôm đại thử cậu trở về, tính đến ngày này đã tròn hai tháng.

Hoa Điêu thu lại ánh mắt đang hướng về phía xa xa, chuyển sang nhìn tôi.

Tôi khẽ nhướn mày, giao tiếp với Hoa Điêu cần kiên nhẫn, có trời mới biết hóa ra tôi lại là người kiên nhẫn đến vậy.

Cuối cùng, Hoa Điêu chầm chậm lắc đầu.

Tôi không hiểu, "Vẫn chưa tháo được à? Không phải bảo hai tháng à?"

Sắc mặt Hoa Điêu trầm xuống, những cảm xúc không thể gọi tên lướt qua đôi mắt cậu, tôi mơ hồ phát giác có chuyện gì không đúng.

"Đừng có quản nó, tự nó chuốc lấy." Kim Đại Phúc bỏ sách xuống, tức giận nói, "Người ta mắng, nó phải nghe, không nhịn nổi cũng không được động tay động chân, người ta chỉ chờ nó tấn công trước thôi."

"Vừa đánh nhau à?" Tôi không hiểu gì cả, "Chuyện khi nào?" Theo lý thuyết, mọi người ở cùng nhau đến chín mươi chín phần trăm thời gian, chẳng có lý nào Hoa Điêu đánh nhau mà tôi lại không biết.

"Lúc cậu bị giam mấy ngày ấy, không thấy thạch cao trên tay nó mới thay à?"

Tôi theo hướng dẫn của Kim Đại Phúc, lại một lần nữa nhìn tay Hoa Điêu, vải trắng quen thuộc, nẹp gỗ quen thuộc, những ngón tay hơi lộ ra quen thuộc… Bố tổ sư tôi là người, mắt tôi không có X-quang!

9. Quyển 1 - Chương 9

Phải mất mấy phút tôi mới tiêu hóa nổi sự thực Hoa Điêu lại đánh nhau với người khác, đương nhiên, cũng có khả năng cậu đơn phương bị đánh. Xét về phương diện ẩu đả, thực ra tôi và Kim Đại Phúc đứng trên cùng chiến tuyến, trước khi động thủ phải tính toán phần thắng, có thì lên, không thì rút, biết rõ đánh

không lại còn lấy trứng chọi đá, nói dễ nghe thì là heo, còn nói khó nghe thì là ngu. Đương nhiên, chuyện mấy ngày trước tôi đấm Vương bát đản không tính, đó là trường hợp đặc biệt.

Nhưng mấy lời này tôi không dám nói ngay trước mặt Hoa Điêu. Chẳng biết tại sao, tôi vẫn luôn mềm lòng với đứa nhỏ này, có đôi lúc, nhìn bóng dáng gầy gò mà bướng bỉnh quật cường của cậu, tôi lại bất giác xót thương. Được rồi, nói thế nghe hơi tởm, thôi thì gọi là tình thương của người anh vậy, tôi là con một, không có em gái em trai để thương yêu, trước đây lăn lộn đầu đường cũng có một thằng nhãi con muốn bái sư học nghệ tôi, tôi không đồng ý, mà thẳng thắn nhận nó làm em luôn, sau đó tôi bươn chải nuôi nấng nó phọt bơ, cuối cùng nó học nghề xong liền đạp tôi thẳng cánh. Đã có bài học như vậy, nhưng giờ gặp thêm một đứa nhỏ đáng thương, tôi vẫn chẳng thể nào khác đi được.

Kim Đại Phúc không tế nhị như tôi, đã nói là nói không ngừng, hơn nữa có lẽ cũng tại nửa ngày không gặp Chu Thành, buồn bực trong lòng nên lời ra miệng cũng chẳng mấy dễ nghe, "Quan tâm nó làm cái chó gì, cho đáng đời, rõ ràng mình bị câm còn không cho người khác nói, nói vài câu là nổi khùng, ra tay toàn đánh vào chỗ hiểm, mày thương tích thế này, nhưng cũng làm thằng kia tàn tạ chả ra hình người. Với cả mày câm thật, người ta nói vài câu thì có sao, đừng bảo từ nhỏ đến lớn mày chưa bao giờ bị chỉ trỏ, thằng kia khiêu khích mày, mày cứ nhịn đi là xong, hoặc có giỏi thì chửi lại xem, mày có mở mồm nói được không…"

Hoa Điêu không nói được, nhưng lúc này đôi bàn tay cậu đã siết lại thật chặt, thậm chí tôi còn nghe được tiếng các đốt ngón tay kêu răng rắc, đôi mắt lãnh đạm thường ngày giờ đang bừng bừng ngọn lửa, nếu giây tiếp theo cậu nhào vào đánh Kim Đại Phúc thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên, dù cậu cũng biết cậu đánh không lại.

Đó là kiểu tính cách dữ dội không đè nén được, vừa hoang dã vừa quật cường, tôi nhận ra.

"Kim Đại Phúc, đủ chưa, anh là cha cậu ta à, lải nhải mãi thế!"

Kim Đại Phúc mất hứng nhìn sang phía tôi, cuối cùng dừng câu chuyện, ra vẻ thú vị nói một câu, "Tôi không phải cha nó, cậu là mẹ nó."

Tôi dựng ngón giữa với gã ta.

Có điều những gì nên nói vẫn phải nói, người khác bắt nạt Tên câm nhỏ thì thôi, nhưng cùng một phòng mà chèn ép lẫn nhau chỉ khiến người ta thấy nản, "Đại Kim Tử, tuy chúng ta quen biết chưa lâu, nhưng Phùng Nhất Lộ tôi cũng coi như là một phần năm của cái phòng này, sau này tôi còn sống chung với mọi người rất dài, nên nếu có điều cần nói, tôi cũng chẳng muốn giữ lại trong lòng."

"Tùy," Kim Đại Phúc nhún nhún vai, "Nói hay không là chuyện của cậu, nghe hay không là việc của tôi."

"Được thôi," Tôi chẳng trông cậy Kim Đại Phúc sẽ nghe lọt tai, tôi chỉ xả ra những gì tôi không thoải mái, "Chúng ta đều phạm tội mới phải vào đây, chẳng người nào hơn người nào cả, trước đây tôi chê các anh hèn nhát, ngày ngày sinh hoạt chẳng khác gì lũ dần độn, nhưng bây giờ tôi đã hiểu rồi, ở cái nơi này, ta phải ra vẻ đáng thương, bằng không người khác ngứa mắt sẽ trừng trị ta, vậy nên tôi nhận ra, ai bảo chúng ta vào đây mất rồi. Nhưng quản giáo không coi chúng ta là người thì chúng ta cũng không phải người luôn? Anh

nói Hoa Hoa là đáng đời, là tự chuốc lấy, thế tại sao lúc cậu ấy đánh nhau, anh không kéo cậu ấy ra? Ừ, anh bo bo giữ mình, dù sao Hoa Hoa và anh cũng chẳng thân chẳng quen, làm thế cũng không có gì trái đạo lý, nhưng chúng ta ở chung một căn phòng, về đến đây anh còn châm chọc chèn ép cậu ấy, anh không thấy xấu hổ sao? Anh chừng đó tuổi mà còn bắt nạt một đứa nhỏ, nếu ở bên ngoài thì tôi sẽ…"

Kim Đại Phúc nghe ra ý của tôi, đung đưa cái cổ, nửa cười nửa không, "Cậu sẽ làm gì, nói tôi nghe thử xem."

Tôi đứng đó, từ trên cao nhìn xuống miệt thị gã ta, "Ông đây trộm xe đạp của mày."

Kim Đại Phúc , nửa ngày không tìm được lời gì phản bác.

Tôi đang đắc ý, Hoa Điêu bỗng nhiên nhảy xuống từ cửa sổ, tiến lại phía tôi, tôi đang nghĩ không biết cậu sẽ nói gì với tôi… A, đúng rồi, có thể sẽ biểu đạt một ít tình cảm tế nhị với tôi chăng, nhưng ai ngờ người ta chỉ lướt qua tôi, đi thẳng vào buồng vệ sinh, còn chả thèm nhìn tôi lấy một cái.

Kim Đại Phúc nện giường cười hô hố, "Ôi mẹ nó buồn cười vãi, Phùng Nhất Lộ, thấy không, người ta chả thèm đâu, chú mày đúng là tình nồng áp mông lạnh!"

"Bố đây thích áp thế đấy!" Tôi âm thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Hoa Điêu, nhưng không hề hối hận về chuyện mình vừa làm, "Đừng tưởng cậu ấy không nói chuyện được, trong lòng hiểu cả đấy, hơn nữa cậu ấy cũng chẳng phải không cho người khác nói, anh xem Dung Khải ngày nào cũng lải nhải Tên câm Tên câm, Hoa Hoa có làm gì đâu? Cậu ấy phân biệt được người nào xấu miệng, kẻ nào xấu tâm…"

Đang nói chuyện, cánh cửa bất chợt bị đẩy ra cái "Ầm".

"Ôi mẹ kiếp gặp bạn sướng thật nha, à mà Tên câm đâu, hay là từ trước đến nay chả có ai tới thăm nên đang chui gầm giường khóc rồi?"

Tôi méo mặt, liếc mắt sang Kim Đại Phúc, chẳng biết nên nói thế nào.

"Nó bị Tào Tháo đuổi?" Kim Đại Phúc hỏi tôi.

Tôi xòe tay, "Chắc thế, vừa nghe tôi lải nhải liền đi thẳng vào WC."

Tôi nói lời này trùng khớp lúc Chu Thành bước vào, Hoa Hoa cũng từ WC bước ra, cả phòng đông đủ.

"Hai người tán gẫu?" Chu Thành thoạt nhìn có chút kinh ngạc.

Tôi vội vàng lùi về phía sau ba bước, "Yên tâm, tôi đây không có hứng thú với Đại Kim Tử."

Chu Thành hơi xấu hổ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã trở lại bình thường, sau đó buồn cười bảo tôi, "Tôi không có ý đó, tôi chỉ thấy rất ngạc nhiên vì hai người nói chuyện được với nhau."

Không thể phủ nhận Chu Thành nhìn người rất chuẩn, tôi không biết điều này có liên quan gì đến chuyện hắn đọc nhiều sách hay không. Nhìn khắp cả phòng, tôi chướng mắt nhất là Kim Đại Phúc, cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là do yêu ghét cá nhân. Thực ra tính tình Tiểu Phong Tử cũng rất đáng ăn đòn, nhưng đôi khi lại khá thú vị, thế nên tôi chấp nhận được. Hoa Hoa thì không nói, tôi còn đặc biệt săn sóc. Chu Thành, tôi không giống Dung Khải khinh thường hắn bị đè, huống hồ toàn thân hắn cũng chẳng có chỗ nào ẻo lả. Hắn không quan tâm tới ai, quản giáo nghiêm khắc cũng được, Dung Khải châm biếm cũng được, thuận theo Kim Đại Phúc cũng được, hắn lúc nào cũng vậy, luôn luôn đúng đắn chừng mực, không phải, từ này không chính xác, phải nói là lãnh đạm, hờ hững thản nhiên đón nhận tất cả, chẳng vui cũng chẳng buồn, cho nên tôi nhận định tính cách người này bền bỉ từ trong xương cốt, bây giờ không gặp chuyện, nhưng nếu có chuyện, nhất định người này vừa có thể phản kháng, vừa có thể nhẫn nhịn.

Hoa Hoa vẫn mang bộ dáng khó hiểu đó, khuôn mặt vô cảm lướt qua bọn tôi, một tay trèo lên giường.

Tôi vừa tìm cách đá một cái vào mông cậu cho hả giận, vừa tường thuật nội dung tôi tán gẫu với Kim Đại Phúc cho Chu Thành —- Chuyện về Dung Khải.

Chu Thành nghe xong cũng vui vẻ, nói, "Tính tình Tiểu Phong Tử ấy mà, khi nào chịu thiệt thì mới tự sửa thôi."

Dung Khải không vui, ồn ào, "Mắt Kính chết bầm, ai cho phép gọi Tiểu Phong Tử?!"

Chu Thành quay sang, thản nhiên liếc nhìn cậu ta, "Cậu tự nhận à?"

Dung Khải hiếm khi nghẹn họng, há mồm trừng mắt như cá nóc.

Tôi vẫn tưởng Dung Khải nhỏ tuổi nhất trong phòng Mười bảy, ai ngờ mấy ngày trước mới biết không nên tin vào ngoại hình, hóa ra nhỏ tuổi nhất lại là Hoa Hoa. Hoa Điêu vào từ năm mười chín tuổi, bây giờ hai mươi hai, Dung Khải vào được hai năm, bây giờ hai mươi lăm, bực nhất là tên thư sinh Chu Thành kia còn lớn hơn tôi một tuổi, Kim Đại Phúc thì thôi không nói, già nhất phòng Mười bảy, năm nay ba mươi ba.

Rõ ràng mới gặp bạn học nên tâm trạng Tiểu Phong Tử rất tốt, phồng mang trợn mắt một lát rồi xẹp ngay, mỹ mãn lên giường thuật lại cho chúng tôi nghe hồi ức tốt đẹp về những năm tháng tươi xanh của mình.

Kim Đại Phúc không quen nhìn cậu ta như thế, chen ngang, "Không phải mày học đến năm hai là bỏ à, đừng có nói như kiểu học hết bốn năm."

Dung Khải lườm gã, "Anh thì hiểu cái cóc gì, một năm cũng thế cả thôi, một năm cũng là tinh hoa. Haizzz, không có văn hóa thật là đáng sợ."

Tôi thấy Kim Đại Phúc có vẻ sắp ném giày vào mặt cậu ta, nên mới nhanh nhẹn hỏi, "Tôi bảo này, sao cậu chỉ học có một năm rồi thôi?"

Dung Khải nói thẳng không nghĩ ngợi, "Chả có ý nghĩa, mấy thứ học trong trường mang ra xã hội chả có chỗ mẹ nào dùng, chỉ tổ phí thời giờ."

"Thế nên cậu không học nữa? Đi làm giả thẻ tín dụng?" Tôi không thể tưởng tượng nổi, nếu đỗ vào trường của Tiểu Phong Tử, tôi còn phải thắp hương cúng bái ấy chứ, mà nhất định tôi cũng sẽ học tập hăng say, không nói hai lời tiến bước về phía tương lai.

"Vẻ mặt gì đó hả," Tiểu Phong Tử nhíu mày, mất vui, "Tôi nói cho anh biết, đó chỉ là một phút sơ sảy của tôi thôi, bằng không bây giờ tôi đã cầm hai trăm vạn ra mở công ty, làm gì có thời gian chết dí ở đây với các anh nữa."

Tôi phát hiện Tiểu Phong Tử có văn hóa còn chẳng đáng yêu bằng Tiểu Phong Tử chanh chua.

"Giờ ra ngoài vẫn chưa muộn đâu," Tôi chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, "Thấy lưới điện kia không, cậu lấy ngón tay búng nhẹ một cái, đảm bảo ra ngoài được luôn."

Dung Khải chửi mẹ kiếp, nhưng không võ mồm nữa, quay sang lấy giấy bút quản giáo cấp, bắt đầu viết thư.

Tôi rất vô đạo đức nhìn trộm một cái, ố ồ, viết cho bạn cùng học, không ngờ mới vừa tạm biệt đã nhung nhớ rồi.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra, cha mẹ Dung Khải hình như chưa từng đến đây thăm cậu ấy, nhưng chuyện này không nên hỏi, tôi chỉ có thể tự suy đoán trong lòng, suy đoán mãi, cuối cùng tôi cũng hơi hơi hiểu được tâm trạng hưng phấn hôm nay của cậu ta, kèm theo đó, tôi cũng tha thứ cho cái thái độ cao ngạo ra vẻ trí thức kia.

Hôm nay là một ngày không tồi, không phải đi làm, thời tiết cũng tốt, mở cửa sổ ra, gió nhẹ vi vu thổi, mát rượi sảng khoái.

Nhưng ngày đẹp đến mấy vẫn không tránh khỏi nhàm chán, họa vô đơn chí thêm nữa là TV trong phòng nghỉ đang bảo trì, không xem được. Mẹ kiếp từ khi tôi vào đã hư mà bây giờ mới thèm bảo dưỡng, sao không làm sớm lên một tí? Vì thế ăn xong cơm chiều, năm người lại lục đục quay về phòng Mười bảy.

Dung Khải tiếp tục viết thư, cậu ta đã viết cả xấp giấy; Chu Thành tiếp tục đọc sách, vẫn là cuốn 'Đỏ và Đen'; Hoa Điêu tiếp tục ngồi trên cửa sổ, có lẽ tu luyện thêm chút là cậu cũng chẳng thua gì Tiểu Long Nữ ngủ trên dây phơi đồ; Kim Đại Phúc… Ô, Kim Đại Phúc không ngủ, giờ cũng giống như tôi, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Này,” Tôi hất hàm với gã, “Nói chuyện gì đi, chán quá.”

Kim Đại Phúc nhướn mày, “Nói chuyện gì?”

Tôi ngẫm nghĩ, “Chuyện trước khi vào đây?”

Kim Đại Phúc không hứng thú lắm, “Chả có gì mà nói, theo đại ca làm ăn thôi, bảo đánh người thì đánh, đánh quá tay nên vào đây.”

“Hoa Điêu cũng thế?” Tôi nhớ rõ Lý Trùng Sinh nói hai người họ cùng vào.

Kim Đại Phúc cười nhạt, “Nếu không vì nó thì tôi đã chả phải vào đây.”

“Là sao cơ?”

Kim Đại Phúc hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, đôi mắt trở nên mờ ảo như đang trôi về hồi ức xa xưa, “Hôm ấy là ngày thứ ba Lão đại bảo tôi mang theo nó, có một quán cơm không chịu trả phí bảo kê, tôi định ra mặt dọa nạt chút, nhưng muốn dọa nạt thì phải có thêm người, thế nên tôi đưa nó đi cùng, tôi nghĩ nó là thằng câm, hai ngày trước đi theo tôi cũng hiền lành, nên định đưa nó đến trải nghiệm… Chủ quán cơm nọ cũng là tay lõi đời, biết trước bọn tôi đến nên cũng gọi sẵn hội đến, bên này chúng tôi chỉ có hai mạng, rõ ràng yếu thế rồi, tôi lanh tay lẹ mắt tóm lấy một tên, cầm dao dí vào cổ gã, bắt bọn chúng xì tiền, bọn chúng không chịu, mà chúng tôi cũng chẳng làm thế nào hơn được, nói thật lúc ấy tôi chỉ định cho gã nhỏ ít máu, nhưng chưa kịp làm gì thì thằng câm đã cầm dao đâm ngay vào bụng gã, cái đ*t mẹ nhát dao kia đâm cực ác, lòi cả ruột ra ngoài…”

Tôi nghe mà run cả da đầu, vô thức quay sang nhìn Hoa Điêu, không ngờ cậu cũng đang nhìn lại phía này. Nhưng thay vì nói là nhìn, đúng hơn là cậu nghe, hết sức chăm chú, một chữ cũng không bỏ sót. Khuôn mặt cậu không có biểu cảm, dường như tất cả cảm xúc đã được che giấu dưới đáy mắt kín như hồ sâu, nếu nhìn thật kỹ sẽ nhận ra, đôi mắt cậu cũng không ẩn chứa điều gì, chỉ có một màu đen luôn khiến người ta ngạt thở.

Kim Đại Phúc vẫn đang nói, “Đám người kia thấy bọn tôi dám làm thật cũng nổi điên, cầm dao xông tới, sau đó hỗn loạn, ai còn biết ai nữa… Mẹ nó, tôi lăn lộn đầu đường gần mười năm chả sao, cuối cùng lại nhờ phúc nó, thế nên đừng có tưởng nó đáng thương, thằng ranh này cực kỳ hung ác…”

Tôi không nhìn nữa.

Nhưng ánh mắt Hoa Điêu vẫn chiếm giữ tâm trí tôi, không thể xua đi được.

Kim Đại Phúc nói tôi đừng thương cảm cậu, nói cậu rất hung ác.

Tôi tin nửa câu sau.

10. Quyển 1 - Chương 10

TV trong phòng sinh hoạt chung bị phán là không sửa được nữa, chẳng biết do hỏng nặng quá hay là tại mấy anh thợ lười biếng. Lãnh đạo nhà tù nghe vậy thì rất không vui, làm sao có thể thiếu TV được, đây là công cụ rất quan trọng của chiến dịch giáo dục tư tưởng cơ mà, vì thế chưa đến hai ngày, TV cũ bị mang đi, TV mới được đưa đến, giờ theo mốt, đổi thành màn hình tinh thể lỏng ba mươi bảy inches treo tường.

Đương nhiên mấy chuyện đó đều là tôi nghe từ miệng Tiểu Phong Tử, còn về phần cậu ta nghe lại từ ai thì không cách nào nghiệm chứng, điều duy nhất tôi có thể xác định là quả thật phòng nghỉ đã có TV mới, đúng thuộc đẳng cấp mới toanh, vừa lắp ráp xong và nhập khẩu từ Nhật Bản, màn hình phẳng nhìn người cũng dẹp lép, nhưng khủng bố nhất là chúng tôi thích ứng với sự thay đổi mỹ miều này bằng tốc độ cực nhanh, chẳng biết mấy huynh đệ khác nghĩ sao, chứ tôi thì cho rằng hoang phí kiểu này là coi tiền như rác.

Nhưng mặc kệ thế nào, tiền cũng đã xài rồi, tức là giáo dục tư tưởng phải tiếp tục, vì thế sau bữa cơm chiều mỗi ngày lại có thêm một nhiệm vụ —- Xem tin tức.

Nếu là ở bên ngoài, anh vung tiền mời tôi xem tôi còn chẳng thèm liếc mắt, nhưng trong không gian khép kín thế này, TV lại trở thành một thấu kính vạn hoa, cả thế giới chỉ thu gọn trong một tấc vuông đó, chẳng cần biết cực khổ chỉ là diễn, hạnh phúc cũng là diễn, vui sướng quang vinh cũng là diễn, tất cả đều dễ dàng khiến tôi lặng người đi vì kích động, tựa như đằng kia chính là một cọng rơm cuối cùng, bắt lấy nó, tôi sẽ không bị thời đại này bỏ quên.

Ngẩng đầu không thấy – cúi đầu cũng gặp Du Khinh Chu gần như đã trở thành ác mộng của tôi, tôi thu mình đến mức sắp dẹp lép thành gạch lát sàn, thế mà tên khốn đó vẫn cố nạy tôi lên ——

"Này, tôi bảo, cứ trốn tránh tôi mãi thế cũng chẳng hay gì đâu, cậu phải ngồi tù sáu năm cơ mà." Một lần trên đường quay về nhà giam, tên khốn xấu tính thò mặt vào nói.

Tôi kính cẩn cao giọng đáp lời, "Báo cáo quản giáo, nhất định tôi sẽ thay hồn đổi xác, lần nữa làm người, ngài cứ tận tình quan tâm các đồng chí khác đi!" Trong bụng âm thầm băm vụn vương bát đản làm nhân bánh.

Tên này như thể biết đọc ý nghĩ, lập tức nhướn mày lên, "Chắc đang chửi tôi trong lòng nhỉ?"

Tôi vội vàng nghiêm mặt, "Sao có thể ạ!"

Tháng Mười có ba sự kiện lớn —- Tôi vào tù đúng bốn tháng, Hoa Hoa gỡ thạch cao, Thần Châu số Sáu* lên trời. Ma xui quỷ khiến thế nào, hai sự kiện phía sau lại xảy ra cùng một ngày. (Tàu vũ trụ Thần Châu 6 của Trung Quốc được chính thức phóng lên vào sáng ngày 12/10/2005)

Đó là một buổi sáng rất bình thường, sáu rưỡi ngủ dậy, mấy gã đàn ông tranh nhau dùng vòi nước. Tay trái Hoa Hoa không được dính nước, nhưng cậu vẫn thừa sức đá văng Tiểu Phong Tử, dùng tay phải rửa mặt. Dung Khải chẳng mấy khi chịu thiệt, nói chính xác phải là cực kỳ ít chịu thiệt, nhưng mỗi lần chịu thiệt là y như rằng dính đến chuyện tranh cướp vòi nước. Hôm nay cũng không ngoại lệ, nên bao nhiêu mắng nhiếc khó nghe cứ thế tuôn ra, xối xả như đàn bà chanh chua, các huynh đệ phòng Mười bảy tập mãi cũng thành quen, ai rửa mặt cứ rửa mặt, ai đánh răng cứ đánh răng, tôi tiếp tục ngửa cổ ọc ọc súc miệng.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu Phong Tử mặt mày tái nhợt lúc ngủ dậy là khi mới vào tù, cứ tưởng vì bị phá bĩnh giữa đường nên Kim Đại Phúc nửa đêm trả đũa, nhưng về sau tôi mới ngộ ra, hầu như sáng nào Dung Khải cũng thế, vậy là tôi lựa lúc hỏi thăm, Chu Thành bảo đó là khí thế rời giường, bị Dung Khải nghe thấy, sửa sai ngay, cái này gọi là tụt huyết áp! Nói thật, tôi thấy cứ gọi khí thế rời giường thì hay hơn, nghe rất bá đạo, chứ còn tụt huyết áp, bảo đây không phải bệnh công chúa, ai mà tin.

Rửa mặt xong, bọn tôi lại xếp hàng đi ăn sáng, lúc rỗi rãi, Chu Thành hỏi, hôm nay gỡ thạch cao nhỉ, Hoa Hoa gật đầu. Dung Khải lập tức hoan hô, chết mày đi, từ giờ phải làm việc nhé! Hoa Hoa không để ý cậu ta, ngay cả liếc cũng chẳng thèm liếc. Tôi phát hiện lúc nào Hoa Điêu giao tiếp với Chu Thành cũng rất bình thản, đính chính, tức là cậu có thể trao đổi đôi câu rất bình thường với Chu Thành, chẳng biết là do Chu Thành quyến rũ, hay là tại mấy kẻ bọn tôi chán òm.

Cơm nước xong, mỗi người đi một ngả, Hoa Hoa đến bệnh viện trong nhà giam, chúng tôi đến nhà xưởng làm việc, một ngày chán nản và buồn tẻ cứ thế diễn ra.

Sáu giờ tối, tôi nhìn thấy Hoa Hoa mới gỡ thạch cao trước cửa căng-tin.

Cậu đến sớm hơn chúng tôi một lát, nhưng không vào trước, mà đứng ngay bên cạnh cửa sổ, dựa vào tường, cúi đầu, nhịp nhàng đá đá mũi giày xuống đất, hệt như một cậu bé đang chờ cô bạn mình thích tan học về, tất nhiên phải bỏ qua bộ áo tù và cái đầu tóc ngắn cũn. Du Khinh Chu đứng bên cạnh, không mấy nghiêm chỉnh thực hiện chức trách giám thị. Phỏng chừng chán quá, Vương bát đản bắt đầu hớn hở tán gẫu, vì khoảng cách quá xa, tôi chỉ có thể nhìn thấy miệng gã mấp máy, chờ đến gần, gã cũng lải nhải xong rồi, sau đó tôi thấy Hoa Hoa ngẩng đầu, khẽ nhìn gã một cái, cuối cùng mặt không biến sắc xoay người gia nhập hàng ngũ.

"Đờ!" Du Khinh Chu như thể muốn điên.

Tôi hoài nghi Vương bát đản là một tên M, chưa tính đến chuyện càng bị mắng càng sung sướng, chỉ đơn cử mỗi việc thích nói chuyện phiếm giải sầu với Hoa Hoa là đủ biết gã ta cuồng ngược.

Đã quen nhìn Hoa Hoa làm bạn với băng gạc và thạch cao, đột nhiên giờ đổi thành Hoa Hoa nhẹ nhàng khoan khoái, thật sự khá lạ lẫm. Nhưng cậu đúng là rất gầy, trước đây có lớp thạch cao nên nhìn còn đầy đặn, bây giờ đã hoàn toàn hiện nguyên hình. Theo lý thuyết, con trai hơn hai mươi tuổi là đã hết dậy thì, nhưng Hoa Hoa hình như chỉ cao lên, chứ chẳng thêm được tí thịt nào. Tôi nghĩ nếu tôi có đứa con trai như vậy, chắc phải đau lòng chết.

Bữa tối đạm bạc hôm nay đột nhiên có thêm món ăn, chính là thịt kho tàu, bất thình lình cả căng-tin cùng hoan hô nhảy nhót, tôi bị giằng xé qua lại giữa phấn chấn và bi thương, cuối cùng đầu hàng vế đằng trước.

Lúc ăn cơm, tôi cố hết sức để được ngồi cạnh cậu, ừ đấy, tôi cũng M.

Thế rồi tôi bắt chuyện, "Nè, lúc gỡ thạch cao chắc thích lắm nhỉ?"

Hoa Hoa đang ăn như hổ đói, nghe thấy tôi nói chuyện thì quay đầu lại, cổ họng phồng lên như ếch, nhưng vẫn ăn ngấu nghiến.

Tôi vừa kiên nhẫn chờ cậu nhai xong, vừa ngẫm nghĩ, ăn cũng khỏe, thế mà cơm biến đi đâu hết rồi?

Cuối cùng, Hoa Hoa nuốt cơm, sau đó lật ống áo tôi lên, một bàn tay đặt trên cánh tay tôi, ngay khi tôi đang thắc mắc, móng tay cậu đã chậm rãi vẽ một đường.

Rõ ràng mới tháng Mười, nhưng bàn tay Hoa Hoa rất lạnh, tôi chợt nhớ tới một cô gái từng quen, cô ấy cũng như thế này, sang mùa đông khắc nghiệt, bàn tay còn lạnh hơn băng, tôi bảo cô sức khỏe yếu, cô phản bác, nói rằng tay lạnh là bởi không có ai thương yêu. Nhưng động tác của Hoa Hoa rất vững vàng, tôi nghĩ nếu không có nghề gì làm, hẳn là cậu rất thích hợp dùng dao lá liễu.

Mô phỏng xong, Hoa Hoa rút tay về, tôi kéo ống áo, phát biểu cảm nghĩ, "Bọn họ cắt thạch cao cho cậu vậy à? Sao cứ như cưa tay thế?"

Hoa Hoa nháy mắt mấy cái, có vẻ muốn cười, nhưng lại không cười được.

Hoa Hoa đen nhẻm tóc tai cụt lủn thật sự rất khiến người khác xót xa, tôi nhịn không được, tình anh em lại ồ ạt tuôn trào, vừa định giơ tay sờ sờ đầu cậu, lại chợt nhớ tới lần trước bị hất ra, tôi liền vội vàng phanh lại, nhưng tình cảm dạt dào thế này mà không có chỗ biểu lộ thì ấm ức quá, vắt óc nghĩ mãi, tôi nhìn thấy… Mấy mẩu thịt kho tàu còn lại trước mặt Hoa Hoa. Ồ, nhóc con này ăn nhanh quá, mới nãy vẫn còn đầy mà. Điều này lại khiến tôi có linh cảm — Nhóc con này gầy thế, chắc chắn chỉ do dinh dưỡng trong nhà giam không đủ thôi!

Nghĩ xong, tôi không nói hai lời, trút thịt trong bát mình sang cho cậu.

Hoa Hoa sửng sốt.

Hai giây sau, lúc tôi còn đang phân vân giữa "Cứ ăn thoải mái" và "Từ nay anh sẽ là anh trai em", ngẫm nghĩ xem nói câu nào đẹp trai hơn, thì thịt kia đã bị trút về, bởi vì động tác trả lại rất mãnh liệt, có hai miếng còn rớt xuống mặt bàn.

Lần này đến lượt tôi ngẩn người.

"Mẹ kiếp cậu khùng à?!" Ông tủi thân, ông khó chịu, ông mang chân tâm hướng trăng rằm, ai ngờ mày lại là cái đồ mương máng!

Hoa Hoa chả phản ứng gì, chỉ vùi đầu ăn tiếp.

Tôi càng điên, điên quá, cuối cùng không nhịn nổi, "Rầm" một cú, đạp ghế đứa nào đó!

Tiểu Phong Tử gào lên, "Phùng Nhất Lộ, anh đần đó à? Đá thì đá bên kia chứ đá tôi làm gì?!"

Hô, đỡ hơn rồi.

"Cho đáng đời cái tội hóng hớt, cười trên nỗi đau của kẻ khác, tội không thể tha!"

"Tôi đâu có!" Tiểu Phong Tử vẫn còn xạo.

Tôi mặc kệ cậu ta lải nhải, tưởng mắt tôi mù chắc?

Sau bữa tối, theo thường lệ là tin tức phát thanh, nhưng tin tức hôm nay khá đặc biệt, không có nhân dân Trung Quốc hạnh phúc thế nào, đồng bào ngoại quốc đau đớn ra sao, tất cả chỉ xoay quanh vũ trụ, thiên hà, phi hành gia và những thuật ngữ cùng tham số chuyên ngành mà tôi nghe không hiểu. Xem được mười phút, tôi mới vỡ lẽ, hóa ra là Thần Châu số Sáu đã được phóng lên.

Tôi rất phấn khích, chẳng rõ tại sao, tôi cảm giác như chính bản thân mình mới là người đưa tàu vũ trụ lên trời, thật giống như nửa đời trước của tôi khom lưng luồn cúi, mà nay cuối cùng đã có thể thẳng thắn làm người, thật giống như cuối cùng tôi đã có thể chung sức với dân tộc Trung Hoa, cùng nhau lập nên cường quốc của thế giới, dù rằng chỉ mười phút trước, tôi mới vỡ lẽ hóa ra còn có Thần Châu số Năm và Dương Lợi Vĩ. (Dương Lợi Vĩ là một nhà du hành vũ trụ của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Ông là người đầu tiên được đưa vào vũ trụ bởi Chương trình Không gian Trung Quốc và chuyến đi của ông trên tàu Thần Châu 5 khiến cho Trung Quốc trở thành quốc gia thứ 3 trên thế giới đưa người vào vũ trụ một cách độc lập. Chi tiết xem thêm tại đây.)

Tiểu Phong Tử ngồi bên cạnh liên tục lẩm bẩm, "Kỹ thuật chậm lụt bao nhiêu năm so với nước ngoài, chả biết xấu hổ mà còn khoe khoang."

Tôi đạp ghế cậu ta lần thứ hai, "Có tí nào gọi là niềm tự hào dân tộc không vậy? Khinh thường tổ quốc của chính mình thì còn trông chờ ai tôn trọng cậu nữa?"

Tiểu Phong Tử nhìn tôi, vẻ mặt như thể đã đến ngày tận thế, "Anh Nhất Lộ này, tôi thấy ấy mà, nếu hôm nay anh bay cùng cái tàu vũ trụ đó, đừng nói đạp ghế, anh đạp luôn vào mặt tôi cũng được, nhưng đâu phải, anh đâu thể. Anh phạm tội nên mới phải vào đây chịu khổ, tôi nói có đúng không?"

Đuôi mắt tôi muốn nứt, nhưng á khẩu không trả lời được.

Không thể phủ nhận, lời Dung Khải chọc đúng tử huyệt. Có lẽ bây giờ một nửa người dân Trung Quốc đang

thông qua TV để dõi theo hai vị anh hùng, Phí Tuấn Long, Nhiếp Hải Thắng, có lẽ một nửa còn lại đang cảm khái, nếu khi xưa thi vào trường quân đội, theo ngành này cũng được đó, có lẽ một nửa của một nửa số người đang cảm khái cũng đã đạt đến thành công tại các lĩnh vực khác, còn một nửa không thành công thì đang suy ngẫm làm sao để vượt lên. Chỉ duy nhất những người ở nơi này, tại căn phòng này, là mù tịt.

Bất chợt tôi lại nảy sinh một thứ cảm giác tách rời thời không rất hoang đường, như thể những con người tại căn phòng này và những con người đang phấn chấn trên TV kia thuộc về hai thế giới, song song, nhưng không bao giờ giao nhau. Hai phi hành gia vĩ đại vẫn đang chấp hành nhiệm vụ trong không gian, còn chúng tôi, sau mười mấy phút đồng hồ nữa, vẫn chỉ như cũ quay trở về phòng, tán gẫu, tắt đèn, ngủ.

Một bầu trời.

Một mặt đất.

Dùng để hình dung tình cảnh này, thật chính cmn xác!

Những ngày sau Thần Châu 6, tinh thần tôi hơi sa sút, cụ thể là uể oải, khẩu vị giảm, hai mắt vô thần, tiếc chữ như vàng. Chu Thành nói tôi đang tự ngẫm lại mình, hắn rất tán thành, Kim Đại Phúc nói phòng Mười bảy im lặng hơn, gã rất vui mừng, Hoa Hoa thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn tôi, chẳng biết có ý gì, chỉ duy nhất Tiểu Phong Tử là không quen, mấy lần mò đến, bất thình lình bóp cổ hoặc cào tôi, như thể đang cố gắng dùng loại phương thức cực đoan này để thức tỉnh Phùng Nhất Lộ ngày xưa.

Tinh thần tôi vẫn sa sút đến tận đầu đông.

Đó là một cuối tuần lạnh lẽo, cô nương mùa đông đã bắt đầu khiêu vũ, lò sưởi phải mấy ngày nữa mới có, vì thế trong phòng cũng lạnh như bên ngoài, lạnh hơn cả hầm băng. Tiểu Phong Tử nằm ngay đơ trên giường, lấy chăn bông bọc quanh người như viên thuốc con nhộng, Kim Đại Phúc và Chu Thành ôm ôm ấp ấp, ma sát cho ấm lên, Hoa Hoa vẫn ngồi trên cửa sổ, lặng lẽ nhìn những hạt sương qua tấm kính, rồi nhìn ra thật xa. Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra, tôi nghe thấy cảnh ngục trực ban nói, Phùng Nhất Lộ, có người đến thăm.

Sau khi tôi vào tù, ông già đến ba lần, nhưng chẳng rõ tại sao, mỗi lần lại một gầy hơn.

"Dạo này sức khỏe không tốt?" Thực ra không cần hỏi, nhìn là biết, nhưng tôi không nghĩ được gì khác để nói.

"Người già mà, cứ đến mùa đông là yếu đi nhiều, chẳng có gì to tát." Ông già luôn luôn chỉ có một câu như vậy, chẳng có gì to tát, giống chiêu Chung cực áo nghĩa trong võ học, lấy bất biến ứng vạn biến.

Tôi thở dài, "Rỗi rãi thì đến bệnh viện khám đi, đừng tiếc tiền làm gì."

Ông già vội xua tay, như thể tôi vừa xúi ổng đi làm chuyện gì cực kỳ thất đức, "Bây giờ chả dám đi bệnh

viện, không có bệnh mà kiểm tra xong cũng thành đầy bệnh luôn."

"Cũng đúng." Tôi cố gắng hùa theo giọng điệu khoa trương hiếm hoi của ổng, miễn cưỡng cười cười.

Nói tới đây, lại mắc kẹt.

Lần nào cũng thế này, tôi tìm đề tài, ổng trả lời, tôi không nói, ổng cũng không mở miệng.

Nhà người ta đều đưa "Sống ở đây thế nào" thành đề tài trọng điểm, sau đó đôi bên cùng triển khai nội dung xoay quanh chủ đề này, nhưng ông già thì không như thế. Tôi nghĩ có lẽ ổng cũng chẳng quan tâm tôi ở đây ăn không no mặc không ấm ra sao, bởi vì phạm tội thì phải chịu phạt, đó là quan niệm thâm căn cố đế của ổng, thế nên cái gọi là thăm tù, cốt cũng chỉ là để xác nhận xem tôi còn sống hay không, còn có thể chào hỏi ổng, hi, chào ông già, hay không.

Tôi chẳng biết suy đoán này của mình liệu có chính xác không, nhưng tôi chẳng có cách nào ngăn nó mặc sức lan tràn.

Cuối cùng, tôi không nhịn được nữa.

"Ông già." Tôi gọi ổng.

Ổng nhìn tôi, đôi mắt vốn đã hơi rời rạc đột nhiên lại tụ ánh hào quang, "Ừ?"

Bỗng nhiên tôi không dám nhìn thẳng vào ổng, đành phải rời mắt, âm thanh cũng vội vàng vì chột dạ, "Sau này đừng đến nữa, gửi tiền là được rồi." Nói xong, tôi đứng dậy, bước nhanh như chạy nạn về phía cảnh ngục, cảnh ngục ngạc nhiên nói vẫn còn nhiều thời gian, nhưng vẫn tận chức tận trách mở cửa, đưa tôi về.

Từ đầu đến cuối, tôi không dám ngoái lại, nhưng tôi biết, có một đôi mắt đã trải đủ cuộc đời, vẫn luôn chăm chú nhìn theo bóng lưng tôi.

Bất kể là quá khứ, hiện tại, hay tương lai.

11. Quyển 1 - Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đảo mắt đã tới cuối năm. Tôi phát hiện từ hôm đó đến nay, ngày nào cũng như ngày nào, một ngày và mười ngày cũng chẳng khác gì nhau, chỉ có thời gian là trôi qua nhanh lắm. Trời càng lúc càng lạnh, tuyết

rơi vài đợt, vì thế nhiệm vụ lớn nhất của chúng tôi là — Dọn tuyết cho nhà giam. Tất nhiên bạn không thể trông chờ thành quả lao động không công sẽ huy hoàng rực rỡ, thế nên một lần dọn không sạch, hai lần dọn không sạch, tuyết chậm rãi đông đá, đợt tuyết sau buông xuống lại chậm rãi đông đá, đợt sau nữa cũng chậm rãi đông đá, cứ như vậy cho tới khi cả nhà giam trở thành một lâu đài băng cực lớn.

Có buổi sớm đang làm việc, Dung Khải trượt ngã dập mông, đến nỗi bao nhiêu ngày sau chỉ cần ngồi xuống cũng đủ đau trợn mắt. Nhưng chẳng ai thông cảm, ai bảo cậu ta tách khỏi hàng. Mọi người nhịp nhàng cất bước, ai bảo cậu ta định chuồn, té là đáng. Còn có mấy người ở phòng khác, thấy Tiểu Phong Tử nhe răng trợn mắt thì ha hả cười như thể nhà họ đang có gì vui lắm. Tôi nhìn thấy vậy, cảm thán trong lòng, nhân duyên thật là… Văn giả thương tâm, kiến giả lưu lệ. (Nghe thì thương tâm, gặp thì rơi lệ)

Chứng sa sút tinh thần của tôi đã khá hơn nhiều, bây giờ ngoại trừ trước lúc ngủ thỉnh thoảng nghĩ, sao hồi trước không chịu khó học hành, thì thời gian còn lại Phùng Nhất Lộ vẫn là Phùng Nhất Lộ. Nhiệt tình, kiên cường, tích cực hướng về tương lai, mấy chuyện này… Ui xời! Quên mất cái cuối cùng! Mẹ nhà mi Kim Đại Phúc, không mở miệng thì chán, mà mở miệng ra còn chán hơn cả không mở miệng! Tôi nhiều chuyện? Chỉ đề nghị trình diễn một tiểu phẩm trong buổi liên hoan mà bị toàn dân phòng Mười bảy châu đầu phủ quyết! Mấy tên dở hơi chả biết thế nào là tình thú!

Thiếu trứng gà Phùng Nhất Lộ, người ta vẫn làm được bánh bông lan. Liên hoan tổ chức đúng theo lịch, bây giờ tôi mới biết hóa ra ở đây có nhiều bạn tù tài năng như thế, chơi đàn rồi hát hò thì khỏi nói, chẳng ngờ còn có cả ảo thuật, không phải ảo thuật kiểu dựa vào đạo cụ để lòe người ta, mà là thao tác rất nhanh, rõ ràng đã biết hắn chuẩn bị từ trước, nhưng nhìn kiểu gì cũng không ra sơ hở, thậm chí tôi còn xung phong nhận việc lên giám thị, nhưng vẫn không tìm ra được cái gì, đồ vật đúng là đột nhiên xuất hiện, y như ma thuật. Vì thế tôi rất buồn thay cho hắn, tay nghề như hắn ra ngoài đảm bảo sống tốt, kiếm tiền ào ào, thừa sức cống hiến vì chủ nghĩa xã hội khoa học và tinh thần văn minh kiến thiết, phạm pháp làm cái gì, ăn no rửng mỡ.

Đêm giao thừa, chúng tôi được cho phép xem TV đến hơn mười giờ tối, bởi vì quy định tắt đèn không thể vi phạm, nên trước mười rưỡi vẫn bị đuổi về ký túc xá. Bọn tôi rửa mặt và lên giường như thường lệ, nhưng mụ nội nó ai mà ngủ được, ngay cả Dung Khải vô tâm vô tư cũng trở mình liên tục.

Chẳng biết qua bao lâu, Tiểu Phong Tử đột nhiên trầm trầm nói, "0 giờ rồi nhỉ."

Tôi không biết.

Năm ngoái ở nhà, ông già bưng lên một mâm sủi cảo nóng hầm hập, vẻ mặt sung sướng đó làm tôi cảm giác đây không phải sủi cảo, mà là một mâm đầy ắp đô-la. Trong lúc ấy thì bên ngoài náo nhiệt vô cùng, nhà nhà đốt pháo, truyền thuyết nói tổ tiên chúng tôi ăn sủi cảo và đốt pháo để xua đuổi một con quái thú tên là "Niên", nhưng tôi thấy, đừng nói Niên, kể cả mười con Godzilla cũng chẳng chịu nổi tiếng pháo thế này. Vậy nên cuối cùng tôi nghĩ, những đồng bào không thích đón giao thừa chắc là phải hận chết cái tập tục này, ô nhiễm môi trường chỉ là chuyện nhỏ, quấy phá giấc ngủ mới là chuyện lớn.

Nhưng bây giờ, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh. Tôi biết đa số nhà tù đều ở ngoại thành, nhưng không ngờ lại xa xôi như thế. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào từ cửa sổ, nhàn nhạt như nước, song sắt in bóng trên mặt đất, giống hệt hàm răng nhọn của một con thú dữ.

"Hay lấy đèn pin xem đồng hồ đi?" Tôi đề nghị. Phòng giam nào cũng có đèn pin khẩn cấp, nhưng nếu vô cớ mang ra dùng sẽ bị trừ điểm.

Dung Khải trầm ngâm một lát, lại trở mình, "Quên đi."

Trong lòng tôi chan chát, không thể nói rõ là cảm giác gì. Tôi nghĩ không phải Tiểu Phong Tử sợ bị trừ điểm, vì số điểm thưởng kỳ quái của cậu ta nhờ viết bài cho tạp chí của nhà giam, hoặc sắp xếp bảng thông báo* vân vân, cũng đã đủ làm mù mắt bất cứ phạm nhân nào, vậy nên thứ cậu ta sợ hãi, có lẽ chỉ là ánh sáng của đèn pin.

Nhưng có người không sợ.

Chỉ nghe "Tách" một tiếng, một chùm sáng từ trên giường của Chu Thành phát ra, không sai lệch, hướng đến đồng hồ treo tường.

“Mười một giờ rưỡi.” Chu Thành nhẹ nhàng ngáp một cái, “Cảm giác thời gian của người nào đó không mạnh lắm nhỉ.”

Từ khi Dung Khải kháng nghị chuyện Chu Thành gọi cậu ta là Tiểu Phong Tử, Chu Thành liền đổi thành “Người nào đó”, Dung Khải tức đến giậm chân, tôi cũng hiểu được đôi phần, người nào đó, nghe kiểu gì cũng thấy mất tự nhiên, như thể miệt thị và châm biếm kéo dài, nhưng thực ra tôi cảm thấy chuyện này cũng chẳng thể trách Chu Thành, bất kỳ ai cả ngày bị gọi là “Mắt Kính chết bầm” cũng chẳng thể nào vui nổi, chỉ có điều phản ứng của hắn đối với người khác đều lạnh nhạt, riêng với Tiểu Phong Tử thì mạnh hơn một tẹo, cũng chẳng biết có phải Tiểu Phong Tử được đãi ngộ đặc biệt hay không.

Xem giờ xong, chùm sáng im lặng tiêu biến.

Lúc này tôi mới ngộ ra, “Thư Ngốc Tử, anh vẫn ôm đèn pin ngủ đấy à?”

“Có cảm giác an toàn.” Không ngờ tên kia trả lời như vậy.

Tôi thật sự không phân biệt được đó là nói thật hay nói đùa, bởi vì người này bất kể nói hay làm đều mang bộ dáng nhẹ nhàng như mây gió, theo một cách nào đó, thực ra hắn mới là vô địch.

“Đúng rồi, Nhất Lộ,” Chu Thành nói tiếp, tối nay người này nói hơi nhiều, “Cậu kém tôi một tuổi nhỉ?”

Tôi không biết đột nhiên hắn khơi lên đề tài này làm gì, “Ừ, sao thế?”

“Cậu nên chúc tết tôi.” Đáp án xuất hiện.

Tôi luôn trên giường, mất vài giây tiêu hóa mới ném một cái dép lê qua, “Cút sang một bên, có giỏi thì lấy tiền mừng tuổi ra đây.”

“Má nó Phùng Nhất Lộ, cậu ném chỗ nào đấy?!” Kim Đại Phúc rống lên, phỏng chừng cả tầng này hết ngủ.

“Xin lỗi xin lỗi, anh xem, rõ ràng tôi ném lên trên, nhưng tự nhiên nó vòng vèo xuống dưới thì tôi cũng chịu.” Tôi xin lỗi cũng chẳng thật lòng.

Nhưng tổn hại hơn chính là.

“Giày thì phải thích đẳng chân.”

Lời chú giải thản nhiên của Dung Khải đẩy không khí bí bách trong phòng Mười bảy lên đỉnh điểm cao trào, sau một hồi đấm đá trong im lặng, chúng tôi bị Vương bát đản – đang bực bội vô cùng vì phải trực ban đêm 30 – bắt quả tang, thế rồi năm tên bị xách ra hành lang ngồi dựa vào tường cả đêm… Khoan khoan, không phải cả đêm, mà là từ mười một giờ năm mươi hai phút đêm Giao thừa, đến sáu rưỡi sáng đầu năm mới mới được tha, mợ kiếp ngồi chồm hổm từ năm ngoái đến năm nay luôn!Năm mới có không khí mới, có cả sân thể dục mới.

Khi ấy là đầu xuân, cây cối vẫn chưa đâm chồi, thỉnh thoảng gió to ập tới, hoa tuyết nho nhỏ còn nhẹ nhàng bay. Lò sưởi đã được cung cấp, nên trong phòng ấm áp vô cùng, nếu mỗi sáng không bị Vương bát đản la hét thì chẳng ai muốn dậy, chỉ một phút đồng hồ ngủ nướng cũng là cả một sự hưởng thụ vinh quang. Mãi cho đến một ngày, tiếng hét gọi rời giường bị thay thế bằng tiếng máy khoan ầm ầm.

“Cắt gọt cái sân thể dục như cắt bánh, dở hơi.” Cuối tuần không được đi hóng mát, tôi rất buồn bực. Tuy rằng bình thường đi hóng mát đúng là hơi nhàm chán, hơn nữa rét căm căm thế này cũng chẳng có nhiều lạc thú, nhưng đến khi đột nhiên bị tước đoạt mất thì lại biến thành quý giá.

“Sân thể dục nhà anh trải nhựa đường à, chỉ có mỗi mình anh gọi cái chỗ đó là sân thể dục.” Tiểu Phong Tử ghé vào trước cửa sổ, nhìn chằm chằm mấy “Đồng nghiệp” đang cần cù thi công bên dưới, “Tuần này là nhà giam số Một, cuối tuần sẽ đến lượt chúng ta, chậc chậc, nô dịch phi pháp trắng trợn.”

“Nhựa đường thì sao, cứng hơn hẳn còn gì. Mà bọn họ định làm gì ấy nhỉ?”

Dung Khải quay lại nhìn tôi, vẻ mặt đồng tình, “Phùng Nhất Lộ, bảo anh dốt nát thì đúng là sỉ nhục cái từ dốt nhát. Đến đồ ngốc cũng biết, làm lại cái mới.”

Tôi xòe tay, “Cậu thông minh quá, đồ ngốc nhỉ.”

"…" Dung Khải nghẹn nửa ngày, cuối cùng nghẹn ra một câu, "Phùng Nhất Lộ, anh học xấu."

Tôi bị chọc cho ngửa tới ngửa lui, "Vào đây rồi mà còn người tốt à?" Nghe sao mới mẻ.

Tiểu Phong Tử hoạnh họe, "Bây giờ anh càng lúc càng giống Mắt Kính chết bầm."

Tôi liếc qua khóe mắt, "Mắt Kính chết bầm" nằm giường trên đang bình tĩnh lật một trang sách.

Tôi vẫn chưa hiểu nguyên nhân tại sao Dung Khải cứ nhằm vào Chu Thành, chẳng lẽ đây là phong cách trái ngược trong truyền thuyết?

Nhưng tôi quan tâm vấn đề sân thể dục hơn, "Cậu nói đang làm lại?" Ông đây còn tưởng phải chuẩn bị cuốc đất trồng rau.

"Đương nhiên, nhựa đường yêu thương của anh vẫn dùng được, tôi đoán bọn họ chỉ trải lại một chút, nới rộng diện tích, xong xuôi rồi quét sơn, nghe nói có thể còn quy hoạch ra mấy sân bóng rổ."

Tôi cảm thán, "Cậu nghe nói được nhiều thật."

Dung Khải nháy mắt với tôi, lẳng lơ phóng đãng, "Tình yêu với anh lớn mà."

"…" Được rồi, câu này tôi chưa có biện pháp đón nhận.

Chẳng biết có phải trùng hợp hay không, đúng lúc ấy Hoa Hoa nhảy xuống từ giường trên, trông tư thế có vẻ chuẩn bị đi đến cửa sổ. Tôi nghĩ nếu mình đã mang cái hư danh đại sứ hòa bình, thì cũng phải nên làm gì đó.

"Này, Tiểu Phong Tử, nhìn xong chưa, nhanh nhanh cho người khác nhìn với."

Dung Khải phỏng chừng xem cũng đủ rồi, thoải mái tránh ra, có điều miệng mồm vẫn không chịu nhàn rỗi, "Phùng Nhất Lộ, anh nhận nó làm con nuôi được rồi đấy."

Mấy lời này nói ngay lúc Hoa Hoa đang kề sát vai tôi, vì thế không cần tôi ra tay, Hoa Hoa nhẹ nhàng duỗi chân, cho Dung Khải vấp lăn kềnh.

Nếu đập mặt xuống sàn nhà, tôi cũng phải thấy đau thay Dung Khải, cũng may Dung Khải không đập mặt.

Nhưng Tiểu Phong Tử trăm cay nghìn đắng lồm cồm dưới đất sao có thể dễ dàng cho qua, lập tức mắng, "Đm mày Hoa Điêu, tao nói chuyện với Phùng Nhất Lộ thì liên quan cái rắm gì đến mày?"

Hoa Hoa nghiêng đầu nhìn cậu ta, có vẻ suy tư rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn đưa tay sờ sờ cằm.

Nhưng tôi lại cảm thấy cậu chỉ cố ý chọc Dung Khải, căn bản chẳng có ý định đáp lời.

Quả nhiên, nửa phút sau, Hoa Hoa nhấc chân bước qua Dung Khải, đi vòng tới bên cửa sổ, ngồi xuống.

Dung Khải giận đến điên, nhưng lại không dám nhào qua, chỉ có thể mắng chửi ầm ĩ, "Thần kinh! Cuồng bạo lực!"

Tôi thở dài, bước đến nâng cậu ta dậy, nhân tiện phủi phủi bụi đất trên quần hộ, "Người ta ở sau lưng cậu kia kìa, đừng có hô về phía tôi."

Lắm khi nhìn quanh cái phòng này, ông đây còn tưởng mình đang ở nhà trẻ!Mọi chuyện diễn ra hoàn toàn trùng khớp với "Nghe nói" của Dung Khải, đầu tiên là chúng tôi bị điều đi cắt nhựa đường, sau đó là nhà giam số Ba, số Bốn, số Năm, số Sáu… Sân thể dục mới cứ dần dần thành hình dưới bao nhiêu mồ hôi công sức của chúng tôi. Rổ bóng mới cũng được mua về, tổng cộng có tám cột, vừa khớp bốn sân chơi.

Để khánh thành sân thể dục mới, nhà giam đặc biệt mở một đại hội, trong đại hội, mấy lời của các lãnh đạo vào tai tôi toàn từ bên trái chui qua bên phải, tôi chỉ nhớ cái ghế tôi ngồi đặt ngay tại giải phân cách mới quét sơn, nên cái mùi gay mũi âu yếm tôi suốt ba tiếng liền.

Đêm đến tắt đèn, tôi cảm khái một câu, thực ra lãnh đạo nhà giam cũng không tệ, còn biết xây sân thể dục cải thiện chất lượng văn thể mỹ của chúng tôi, kết quả bị Dung Khải cười cho thối mũi. Cậu ta nói anh thì biết cái gì, có công trình là có đấu thầu, có đấu thầu là có màu mè, anh tưởng là vì chúng ta chắc? Anh có

biết một cái sân thể dục làm giàu cho bao nhiêu người không? Đmm toàn vắt óc nghĩ cách kiếm tiền cho mình cả thôi.

Tôi không nói tiếp, chỉ ngơ ngác nhìn lên giường trên. Thực ra trong phòng rất tối, chỉ có thể nhìn được loáng thoáng hình dạng ván giường, nhưng tôi vẫn nhìn thật lâu. Rất nhiều ý nghĩ cứ tán loạn trong đầu, nhưng tôi lại không nắm bắt được. Dung Khải nói có lý, xã hội này là vậy, tôi cũng không phải mới ra đời, nếu ở vị trí đó, tôi cũng muốn kiếm tiền cho mình, người không vì mình, trời tru đất diệt. Nhưng đầu tôi vẫn loạn, như thể còn có những thứ khác lẫn vào bên trong, thi thoảng một Phùng Nhất Lộ nhỏ xíu sẽ nhảy ra nói, mợ nó, mày tưởng đây là thánh địa cải tạo chắc, mày sắp bị tẩy cmn não rồi, dựa vào đâu mà bọn họ lại trắng trợn phạm pháp như thế?

Nhưng chung quy chỉ là suy ngẫm.

Tôi không thay đổi được người khác, không thay đổi được thế giới, tôi trông nom được bản thân mình đã là tốt lắm rồi. Giấc mộng lớn nhất của tôi ngày xưa chỉ có tám chữ, lưng giắt bạc triệu mỹ nữ như mây, bây giờ rút lại chỉ còn bốn chữ, bình an ra tù.Hết chương 11.(*) Bảng thông báo là cái này nè:

12. Quyển 1 - Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vạn vật trên thế gian đều hỗ trợ lẫn nhau, nói thí dụ như có nồi thì sẽ có vung, có bát, có đũa, có đàn ông thì sẽ có đàn bà, ọ... Không thì đàn ông cũng được, có sân thể dục mới, sẽ có nội quy mới.

Lúc còn sân cũ, thời gian hóng mát của chúng tôi rất hạn chế, bình thường thì khỏi nói, làm việc từ sáng sớm đã đủ sức cùng lực kiệt, đến cuối tuần mà cũng chỉ được ra ngoài một tiếng đồng hồ, bởi vì sân thì hẹp mà phạm nhân thì đông, nên các khu nhà giam chỉ có thể phân chia nhau từng giờ ít ỏi. Nhưng có sân mới, hết thảy đã khác xưa, đất trống bỏ hoang cũng được nhét vào, diện tích mở rộng gần gấp đôi, hơn nữa xà đơn xà kép rồi bóng rổ, hình thức vận động cũng đa dạng hóa hơn nhiều, vớ vẩn vài ngày nữa còn bổ sung

thêm, rất phong phú. Vì thế thời gian hóng mát cũng từ một tiếng mở rộng thành nửa ngày, chính xác là mỗi tuần phải hoạt động tại sân thể dục nửa ngày, hơn thì không sao, nhưng thiếu sẽ bị trừ điểm.

"Lại còn thế nữa?" Tôi hết nói nổi với quy định mới dán trên cửa nhà giam, không phải không thích vận động, mà là một chuyện vốn đang êm đẹp lại biến thành mang tính cưỡng chế, thật sự chẳng ai hiểu nổi.

"Tôi thấy nửa ngày đã là nhân đạo lắm rồi, theo ý của lãnh đạo, hẳn là muốn chúng ta cạn kiệt sức lực, đỡ phải đánh nhau gây chuyện hoặc là nghĩ ba làm bảy." Lúc nói những lời này, Dung Khải nửa cố ý nửa vô tình liếc về phía Chu Thành.

Chu Thành hiểu ý, khẽ ngẩng mặt lên từ cuốn sách, thản nhiên cười với cậu ta.

"Tôi đ*t, đừng làm tôi tởm chết!" Dung Khải toát mồ hôi lạnh, oe oe kêu.

Tôi (-_-|||), phục Dung Khải, càng phục Chu Thành.

"Tiểu Phong Tử," Tôi ngoắc ngoắc ngón tay, "Hỏi cậu một vấn đề."

Dung Khải rất hồn nhiên thò đầu lại, "Cái gì?"

Tôi nghiêm trang, "Có phải cậu từng thích một cô nàng, sau đó trùng hợp người ta cũng thích cô nàng đó?"

Tiểu Phong Tử hiếm khi làm vẻ mặt , "Anh vừa nói tiếng Trung đấy à?"

Tôi thở dài, nửa giải thích, nửa nghi vấn, "Nếu không thì đừng có hằn thù như vậy chứ?"

Lúc này Tiểu Phong Tử mới hiểu là đang bị tôi trêu, cái mặt xụ xuống, "Tôi chỉ thấy ghê tởm, không được à?"

"Được, đương nhiên là được." Tôi nhún vai, "Chỉ tò mò thôi ấy mà, hỏi chút thôi."

Dung Khải ra vẻ ghét bỏ, "Cả đám các anh đều bệnh hết rồi, chuyện ghê tởm như thế mà các anh nhìn được?"

Tôi khẽ nhích lại gần Tiểu Phong Tử, thôi không đùa nữa, nghiêm túc nói, "Thực ra có chuyện này tôi đã muốn làm từ rất lâu, nhưng tôi cảm thấy hoặc là không làm, hoặc là phải làm một lần cho trọn vẹn."

Dung Khải mắt sáng trưng, "Anh nói đi anh nói đi."

Tôi hạ giọng cực thấp, vẻ hung ác lộ ra, "Chờ hôm nào tối đen như mực, đợi mọi người ngủ hết, chúng ta mò mẫm tìm cái thứ phía dưới của hai tên đó, vặt xuống."

Tiểu Phong Tử trố mắt, mặt mũi bắt đầu trắng bệch, "Dùng, dùng tay à?"

Được, nói chuyện ngớ ngẩn vẫn không quên tham thảo vấn đề kỹ thuật, đây là kiểu suy nghĩ gì thế không biết?

"Đương nhiên, chúng ta làm gì có kéo, chỉ đành dùng tay." Tôi vừa nói vừa khoa tay múa chân mô phỏng, "Cứ nhẹ nhàng nắm như thế này nè, lấy sức, vặt một cái! Yên tâm, vặt xong không chảy nhiều máu đâu, chỉ bị thương ngoài da thôi, Trung Quốc cổ đại chẳng đầy thái giám còn gì. Mà kể cả lỡ nhẹ tay không vặt được xuống, thì cái kia nhất định cũng không dùng được nữa, mục đích hoàn thành. Thế nào?"

Cái mặt Dung Khải đã trắng bệnh như tờ giấy, đôi mắt to chớp chớp, cả lông mi cũng run run rẩy rẩy, "Nếu bị bắt gặp thì bị trừ điểm…"

Vô số con Alpaca* rầm rầm phi nước đại trong bụng tôi, thật muốn đập cho Dung Khải hai phát vào đầu, mợ kiếp cả tiêu điểm chú ý của cậu chàng cũng thật là có cá tính! (Lạc đà Alpaca đọc là Thảo Nê Mã, gần gần với câu chửi "ĐMM" của các bạn Tàu.)

"Hơn nữa còn đẫm máu quá…" Được rồi, cuối cùng cũng để ý vụ này.

"Vả lại, bảo tôi nắm cái kia…" Tiểu Phong Tử chậm rãi hồi phục, sự nhanh nhạy vừa quen thuộc vừa đáng đấm trở về cũng làm đôi mắt cậu chàng long lanh hẳn lên, "Từ từ, Phùng Nhất Lộ, anh cố ý phải không?"

Tôi chớp mắt mấy cái, ngây thơ vô số tội.

Nhìn nhau vài giây, Dung Khải đột ngột ngửa mặt lên trời gào khóc, "A a a a a Phùng Nhất Lộ anh còn tởm hơn cả hai tên kia —— "

Tôi lùi lại vài bước, Tiểu Phong Tử xù lông đúng là trong dự tính của tôi, nhưng ai ngờ thực tế mãnh liệt hơn nhiều, mới nãy cậu ta liên tưởng đến cái gì không biết… Thế nên mới nói, suy nghĩ nhanh nhạy quá cũng có chỗ dở mà, aizz

~Chu Thành im lặng nhìn nhìn, cuối cùng nhìn không nổi, buông sách, cười với tôi, "Phùng Nhất Lộ, cậu rất hợp làm gia trưởng đấy, thật sự."

"Anh thích thì đi mà làm, tôi không thèm." Có mấy thằng con trai thế này, sớm muộn gì cũng chết non!

"Tôi *** Phùng Nhất Lộ, anh mà cũng đòi khinh tôi á, có thằng cha như anh thì ngày nào tôi cũng phải nằm khóc trước mộ tổ tiên! Không phải, đầu óc tôi với đầu óc anh không thể bắt nguồn từ cùng một tổ tiên! Hoặc tôi là con nuôi, hoặc vợ anh cắm sừng anh!"

"Thế thì được rồi, cậu là con nuôi."

"…"

Đấy bạn xem, miếng bánh ngon thỉnh thoảng vẫn từ trên trời rớt xuống, ngồi tù mà có thêm thằng con trai, thế nên tôi quyết định từ nay về sau, bất kể cuộc sống khốn khổ thế nào, cũng vẫn phải ghi khắc trong lòng sự biết ơn sâu sắc.Theo quy định mới ban bố, sáng thứ Bảy, chúng tôi ra sân thể dục. Nếu không tính lần đại hội trước, thì hôm nay là ngày đầu tiên chúng tôi chính thức sử dụng nó.

Lịch hóng mát vẫn chia theo từng khu, nhưng giờ diện tích lớn, nên bốn khu cùng nhau hóng mát được, chỉ cần phân chia địa bàn, sau đó khu nào tự quản khu nấy. Dung Khải nói phải làm thế để tránh va chạm, khác khu sẽ có bất đồng, không tránh được xung đột, cùng khu hòa hợp hơn. Tôi cảm thấy phân tích của cậu ta rất có lý, thực ra phần lớn phân tích của Tiểu Phong Tử đều rất có lý, đến nỗi tôi còn phải tiếc rẻ thay cậu ta, đầu óc tốt thế làm gì chả được, sao phải đi lừa gạt cơ chứ. Tiểu Phong Tử không đồng ý suy nghĩ này, chỉ vào mấy ngón tay trắng trẻo của tôi mà nói, tay đẹp thế sao không đi làm chuyên gia make-up? Tôi nghẹn lời, sau đó hiểu ra. Sở dĩ hai chúng tôi phải vào đây, thực chất nguyên nhân đều giống nhau cả, muốn kiếm tiền, hơn nữa còn muốn kiếm tiền theo tinh thần Olympic — Cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn.

Khu số Hai của chúng tôi chủ yếu hoạt động phía Đông Bắc sân thể dục, nhưng vì phân chia không có tính cưỡng chế, nên cũng có người của khu khác dạo bước sang. Chẳng làm thế nào được, xà kép xà đơn đều ở phía Tây Nam, không thể cứ bắt người ta chơi mãi một trò. Cũng may đại đa số bạn tù đều hiền lành, nhưng bởi trò chơi hữu hạn quá, ngoại trừ bóng rổ, xà đơn, còn lại cũng chỉ có tản bộ.

Chẳng biết vị lãnh đạo nào tâm huyết dâng trào, cho trồng mấy cái cây quanh sân thể dục, ừ trồng thì trồng, trồng cây tốt cho sức khỏe, cũng hay, nhưng đám cây nhìn đến là chán, đúng mùa nở hoa thì lại chả nở, chỉ thấy mấy cái nụ lạc lõng lấp ló trong tán lá, gió thổi qua hơi mạnh chút là rụng xuống một nửa, chẳng đẹp đẽ cái khỉ gì, nhìn chỉ thấy thê lương đến tội.

Tôi đi vòng quanh sân, thật sự quá chán, quyết định gia nhập đội ngũ vây xem đánh bóng rổ.

Nói vây xem, chứ thực ra là ồn ào cổ động. Chẳng biết tại trình độ thể thao của nhà tù này thấp quá, hay là tại quần chúng chưa làm quen được với sân mới, mà các loại tư thế dẫn bóng ném bóng đằng kia thật sự không thể mê được, nhìn bóng bay qua bay lại, tôi thầm nhủ sao không bỏ xuống đá luôn đi, vớ vẩn đá còn trúng luôn vào rổ ấy chứ.

"Tôi hỏi các anh rốt cuộc có biết chơi hay không đây? Đổi người đổi người đổi người!" Nhìn không nổi không chỉ có mình tôi.

Có điều cái giọng này sao nghe quen quen?

Tôi nhìn theo tiếng nói, ô hay, đúng là Tiểu Phong Tử.

Dung Khải ý kiến một cái, các anh hùng đều hưởng ứng, chỉ trong chốc lát, trên sân toàn khuôn mặt mới.

Tôi cứ tưởng Tiểu Phong Tử cũng chỉ định vào chơi cho vui, ai ngờ cậu ta lại thật sự ra trò, đi bóng khéo léo hơn hẳn người khác, ba bước đã đến rổ, tôi vừa nhìn đã biết cậu ta từng tập luyện. Quần chúng vây

xem cũng từ ồn ào đổi thành trầm trồ khen ngợi, đột nhiên tôi rất muốn vớ đại lấy ai đó để nói một câu, mẹ kiếp hơn nửa năm ở chung phòng mà tôi không biết tên kia chơi được bóng rổ nha!

Tôi phải tìm người để xả, tôi phải tìm người có thể đồng tình với tôi để xả, bằng không tôi sẽ nghẹn chết.

Tìm mãi, cuối cùng phát hiện chiếc gọng kính quen thuộc tách xa đám người, tôi vội vàng bước đến, vỗ mạnh vai đối phương, "Giờ hóng mát đừng có một mình trốn ở đây giả vờ trí thức, xem Tiểu Phong Tử chơi bóng rổ kia kìa." Tên này hóng mát cũng mang theo sách, phục luôn.

Chu Thành ngẩng đầu, đẩy gọng kính, "Tôi đâu có một mình."

Tôi sửng sốt, vô thức nhìn sang bên cạnh, được rồi, hóa ra còn có một người nữa.

"Hoa nhi, mặt đất lạnh, ngồi lâu dễ đau bụng."

Hoa Hoa ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt hơi nheo lại dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn như thể cậu đang cười.

Tôi muốn đưa tay kéo cậu dậy, nhưng nghĩ một lúc lại thôi. Tôi sợ cậu quăng tôi bay ra xa, tôi đây không đấu lại.

Không kéo được Hoa Hoa, nhưng kéo được Chu Thành, "Đi thôi đi thôi, Tiểu Phong Tử chơi bóng rổ không tồi nha."

Cứ tưởng phải mất mấy phút đồng hồ mồm mép, ai ngờ Chu Thành gấp sách, vui vẻ đồng ý ngay, "Ừ." Càng khiến tôi kinh ngạc là hắn còn cúi đầu rủ Hoa Hoa, "Đi cùng đi."

Hoa Hoa ngẫm nghĩ ba giây, đứng dậy vỗ vỗ đất, đồng ý!

Ôi mẹ nó, sao đãi ngộ lại khác xa nhau thế!

Tôi tủi thân.

Tôi khó chịu.

Tâm hồn yếu đuối của tôi không thể tự chữa lành vết thương.

"Phùng Nhất Lộ, còn ngẩn ngơ gì thế?" Đi được vài bước, Chu Thành khó hiểu quay đầu lại.

"Tự nhiên không thích đi nữa."

"Ồ, hình như Kim Đại Phúc cũng vào chơi rồi."

"Đâu đâu đâu?"

Sự thật chứng minh năng lực tự chữa lành của tôi rất mạnh, đương nhiên Chu Thành cũng không gạt tôi. Kim Đại Phúc đúng là đã vào sân, cùng đội với Dung Khải, đang đối đầu với một người khác, ngoài sân còn có người theo dõi tỉ số, bên nào ghi điểm hắn sẽ hô lên, mấy trên mấy.

Tôi không ngờ chỉ mới qua vài phút đồng hồ mà trận đấu đã trở nên chính quy như thế, hơn nữa không chỉ mình Dung Khải, một hậu vệ khác cũng không tồi, tôi nhớ cậu ta ở phòng Chín hay Mười gì đó, bình thường rất trầm lặng, chẳng ngờ lại giấu nghề.

Sân bóng mới giúp tôi phát hiện thêm những điều tôi chưa biết về các bạn tù, đương nhiên vẫn có vài kẻ trước sau như một, tỷ như Kim Đại Phúc. Làm một trung phong, gã này hoàn toàn chỉ dựa vào dáng vóc và sức mạnh, chẳng có kỹ thuật gì, đến nỗi cả đồng đội lẫn đối thủ đều suýt khóc, nhưng người ta thích thế, thường xuyên giữ bóng đến nửa ngày, tác phong cũng phạm quy lộ liễu.

Tôi thật sự không xem nổi nữa, vò đầu bứt tai nhìn sang đống cây cối thê lương để thư giãn tinh thần, tình cờ lại trông thấy Hoa Hoa. Cậu không chú ý tới tôi, thứ nhất là vì có vài người đứng chắn, thứ hai là vì cậu đang chăm chú nhìn vào sân, nghiêm túc đến cả đôi mắt cũng bừng sáng.

Rất ít khi tôi thấy Hoa Hoa biểu lộ cảm xúc ra ngoài, như thể trên đời này chẳng có gì kích thích được cậu, nhưng bây giờ, trong đôi mắt cậu lại tràn đầy hâm mộ và chờ mong.

Tôi lập tức nhận ra sứ mệnh của mình, đương nhiên đó chỉ là diễn giải theo cách dễ nghe, còn nói theo kiểu bình thường là, không chõ mũi vào việc người khác thì tôi đau trứng.

“Đổi người đổi người!” Vừa lúc đội Tiểu Phong Tử mới bị ghi ba điểm, tôi vội vàng chớp thời cơ, quơ tay hô lên.

Tiểu Phong Tử nhìn thấy tôi, mặt rất vui vẻ, tiện thể đá bay một đồng đội ra ngoài, sải bước đến kéo tôi lại, “Hóa ra anh cũng chơi bóng à?”

Tôi vội vàng tóm lấy tay cậu ta, lướt qua đám người đến trước mặt Hoa Hoa, “Không phải tôi muốn chơi, mà là đây cơ.”

Dung Khải sửng sốt, Hoa Hoa cũng sửng sốt.

Cuối cùng Dung Khải phản ứng trước, mặt nhăn như bông hoa cúc, “Anh không nhầm đấy chứ, nó bị câm thì chơi kiểu gì!”

Tôi chẳng cần suy nghĩ, tát bốp một phát lên đầu Dung Khải, “Mày chơi bóng bằng mồm à?”

Lúc này Hoa Hoa cũng hoàn hồn, sầm mặt định bỏ đi.

Tôi lanh tay lẹ mắt níu cậu lại, đẩy vào sân.

Hoa Hoa đứng giữa sân chẳng biết làm gì, nhưng không bỏ đi nữa, tôi đắc ý nhếch miệng, tâm trạng phấn khởi như Edison mới phát hiện ra công dụng của sợi wolfram. Sở dĩ thành công khiến người ta hưng phấn, là bởi vì nó được vô số thất bại làm nền!

Cuối cùng Tiểu Phong Tử cũng chịu thua, ủ rũ chạy tới nói với Hoa Hoa mấy câu gì đó, Hoa Hoa hiếm khi ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hai đội về vị trí, tiếp tục.

Mười phút sau.

“Kim Đại Phúc, mẹ kiếp anh lưng hùm vai gấu để làm cảnh à? Thế mà cũng để người ta ném bóng vào rổ được à?”

“Hoa Điêu, mày có chơi được không hả? Bây giờ phải ném bóng cho người đứng gần rổ chứ!”

“Tôi không chịu được nữa a a a a! Đờ mờ nó đây là bóng rổ chứ có phải bóng bầu dục đâu, chúng bây có chuyên nghiệp lên một tí được không hả?”

Được rồi, tôi sai rồi, hơn nữa còn sai đến hai lần. Đầu tiên, Hoa Hoa đúng là không biết chơi bóng rổ, tiếp theo, Dung Khải đúng là chơi bóng rổ bằng mồm.

Chỉ có điều Hoa Hoa rất vui vẻ, tuy miệng cậu không cười, nhưng đôi mắt đang cười, chẳng sợ bị người ta cướp bóng hoặc ném bóng qua đầu, cậu không giận, cứ nhiệt tình chạy, nhảy, có cơ hội là ném bóng lung tung vào rổ, sau đó tiếp tục chạy nhảy dưới tiếng mắng chửi của Tiểu Phong Tử.

“Xem ra sân mới rất được hoan nghênh.” Sau lưng đột nhiên có tiếng nói, làm tôi giật bắn cả mình.

Tôi âm thầm dựng ngón giữa, sau đó nghiêm trang quay lại, “Xin chào quản giáo!”

Du Khinh Chu nhìn tôi từ đầu đến chân, cà lơ phất phơ bĩu môi, “Đừng có làm trò, gọi Kim Đại Phúc đến đây.”

Tôi thốt lên, “Sao anh không tự đi mà gọi?”

Vương bát đản ghé sát vào tai tôi, gằn từng tiếng, “Bởi vì, tôi, Du quản giáo, bỗng nhiên xuất hiện giữa sân bóng, rất có khả năng ăn nhầm đạn lạc.”

Mẹ, chẳng lẽ quả bóng nhìn thấy tôi thì biết rẽ sang hướng khác sao?

“Báo cáo quản giáo, tôi có thể biết chuyện gì trước hay không, tôi sợ Kim Đại Phúc đang chơi vui sẽ mất vui.” Tôi kiêu ngạo.

Vương bát đản như thể muốn cười nhưng cố nén, vẫn không nói lời nào.

Tôi bất giác thấy bối rối, xùy, không nói thì thôi, tôi còn làm thế nào được!

Tôi xoay gót, đang định đi gọi Kim Đại Phúc, Vương bát đản bỗng nhiên lại lên tiếng, “Vợ anh ta đến thăm tù.”Hết chương 12.Lạc đà Alpaca:

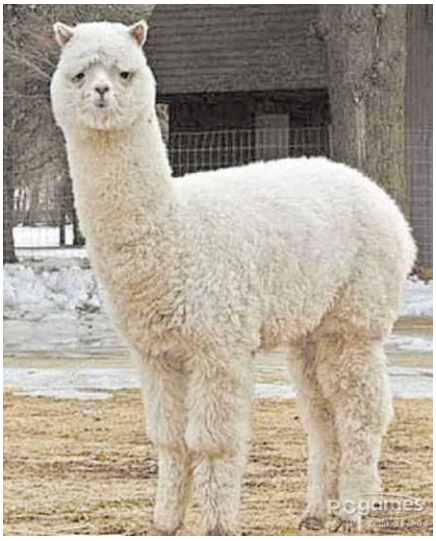

13. Quyển 1 - Chương 13

Chuyện Kim Đại Phúc có vợ còn làm tôi kinh ngạc hơn cả Thần Châu 6 phóng lên trời. Mấy ngày trước tôi còn hùng hồn giáo dục Tiểu Phong Tử, yêu đương tự do, ai cũng như ai, Kim Đại Phúc có cưỡi lên mày đâu mà mày khó chịu cái gì. Nhưng bây giờ tôi lại có cảm giác muốn nhảy sang chiến tuyến của Tiểu Phong Tử.

Lúc Vương bát đản nói lời này, Chu Thành đứng bên cạnh tôi, tôi dám lấy đầu ra đảm bảo người nọ cũng nghe thấy, nhưng hắn vẫn rất thản nhiên nhìn vào sân bóng, thỉnh thoảng còn cổ vũ mấy câu cùng với hội đứng xem.

Tôi không có thời gian nghĩ nhiều, Vương bát đản vẫn đang đợi. Nên tôi ba chân bốn cẳng xông vào sân, coi những người khác như phông nền, tầm nhìn chỉ có Kim Đại Phúc. Đến khi tới trước mặt gã, đang định mở miệng nói, đột nhiên tôi cảm giác một trận cuồng phong lao về phía này, vô thức quay đầu lại, chỉ trong chớp mắt liền hối hận vô cùng, nếu không quay lại, cùng lắm chỉ ăn đạn vào gáy, bây giờ quay rồi, thế nào cũng trúng ngay giữa mặt!

Nhưng tôi chẳng còn thời gian né tránh, chỉ đành nhắm mắt lại, cắn chặt răng, nhân tiện thầm chửi Vương bát đản — Cái đồ thối mồm xúi quẩy —-

Bốp!

Bóng đã tới, nhưng không đập lên mặt tôi. Ngơ ngác hé mắt ra, tôi thấy Hoa Hoa đang đứng phía trước, hóa ra cậu đã chặn đứng quả bóng ngay tại thời khắc chỉ mành treo chuông.

Bóng lưng gầy yếu lập tức biến thành vô cùng cao lớn trong lòng tôi, quên cả suy nghĩ, tôi thò tay xoa xoa đầu cậu, “Khà khà, ngoan lắm!” Sau đó nhân lúc cậu quay phắt lại, tôi chuồn đến bên cạnh Kim Đại Phúc, đổi sang vẻ nghiêm túc, thấp giọng nói, “Đại Kim Tử, vợ anh đến thăm đó, quản giáo bảo anh qua kìa.”

"Ừ." Phản ứng của Kim Đại Phúc bình tĩnh đến thần kỳ, chẳng khác nào tôi vừa nói trưa nay ăn bánh mỳ kẹp rau.

Sửng sốt mấy giây, tôi đuổi theo gã, "Này, tôi bảo vợ anh đến thăm."

"Tôi nghe thấy rồi, đang qua đây còn gì." Kim Đại Phúc làm vẻ mặt 'Sao cậu đần thế'.

Vừa đi vừa nói, lúc này hai chúng tôi đã tới rìa sân, Du Khinh Chu thấy tôi đưa Kim Đại Phúc ra, không nói hai lời xoay người bước đi, Kim Đại Phúc cũng vội vàng đi theo, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi ngẩn ngơ tại chỗ.

À, không phải chỉ mình tôi.

Còn Chu Thành nữa.

Lúc Vương bát đản bảo tôi đi gọi Kim Đại Phúc, hắn đứng bên cạnh tôi, lúc tôi đưa Kim Đại Phúc ra, hắn vẫn đứng nguyên tại đó. Tôi tin chắc từng câu từng chữ Vương bát đản nói đều lọt vào tai hắn, tất nhiên, nếu hắn đã sớm đoán trước rồi nhét bông vào tai thì tôi đầu hàng.

"Nè," Tôi lấy khuỷu tay đẩy đẩy hắn, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Kim Đại Phúc có vợ à?"

Chẳng biết tại sao, lời này của tôi còn lẫn chút buồn bực, mặc dù tôi chẳng rõ mình buồn bực vì cái gì.

Nhưng buồn bực nhất chính là đương sự lại không buồn bực!

"Đúng vậy, sao thế?" Chu Thành đảo mắt từ sân bóng về, rất thản nhiên nhìn tôi, một lát sau, bỗng ngộ ra, "Hóa ra chưa ai nói với cậu à?"

"..."

Quả thật chưa ai nói với tôi, nhưng mẹ kiếp giờ phút này anh còn thương cảm tôi là sao?

"Để tôi nói luôn cho cậu biết," Chu Thành tiếp tục, biểu cảm còn có vẻ sung sướng rất tế nhị, "Anh ta có con trai nữa. Để nghĩ xem... Chắc đang học tiểu học rồi."

Vô số pháo nổ đùng đùng trong lòng tôi, sau đó, cả bầu trời tràn ngập mưa pháo hoa.

'Đau trứng' không đủ để mô tả tâm trạng tôi lúc này, dùng 'chuột rút trứng' có lẽ hợp hơn, "Vậy anh còn lằng nhằng với gã ta làm gì nữa?"

"Vợ cũng thế, mà con cũng thế, chẳng phải bây giờ đâu có đâu?" Chu Thành thản nhiên cười, biểu cảm như thể đang nói, Phùng Nhất Lộ, thoải mái chút đi, đừng căng thẳng thế.

Mẹ nó chứ tôi muốn căng thẳng lắm hay sao? Người bình thường đều sẽ phản ứng giống tôi đấy hiểu không?

"Cái gì gọi là bây giờ đâu có đâu? Thế người đang chờ thăm tù kia là thiện nữ u hồn à?"

Chu Thành chỉ chỉ dưới chân, "Tôi nói là bây giờ, nơi này."

Dưới chân bọn tôi là sân thể dục trải nhựa đường mới tinh, nước sơn trắng rẻ tiền phản chiếu ánh mặt trời chói mắt.

Nơi này là chỉ một góc cực kỳ bé nhỏ trên địa cầu, vệ tinh tiên tiến nhất muốn định vị có khi còn khó. Nơi này có bốn bức tường cao, vô số cửa sắt, hàng rào điện khủng bố, có cảnh sát vũ trang canh gác trên lô cốt, chẳng cần lý do cũng có thể nổ súng.

Nơi này là một thế giới khác, cho dù nó cũng tọa lạc trên địa cầu.

"Thế sau này thì sao?" Một ngày nào đó chúng tôi sẽ rời khỏi nơi này, trở về thế giới bình thường ngoài kia.

Chu Thành thản nhiên nở nụ cười, "Sau này xa quá, đợi đến lúc đó tính sau."

Đúng vậy, sau này xa quá.

Tôi còn năm năm rưỡi, Kim Đại Phúc còn sáu năm rưỡi. Sáu năm rưỡi đủ để hai người kết hôn, sinh con, ly hôn, tái hôn, sinh con lần hai, nghĩ xa hơn, có lẽ kết quả căn bản rồi sẽ khác, phí công phí sức phiền não nhiều làm gì.

Năm năm rưỡi, khi đó Phùng Nhất Lộ ba mươi sáu tuổi sẽ thành thế nào? Không nghĩ ra được. Phỏng chừng rất nhàm chán. Chu Thành thì sao? Ba mươi bảy tuổi ngồi cả ngày đọc sách trong thư viện? Ặc, nghĩ cũng thấy khá nhàm chán.

Đúng thế, Chu Thành hơn tôi một tuổi.

"Khoan." Tôi thình lình kẹp cổ hắn, kéo cả người hắn sang, căng thẳng hỏi, "Anh chưa có vợ chứ?"

Chu Thành vui vẻ, lần này là vui vẻ thật sự, tiếng cười kèm theo hơi ấm phả vào tai tôi, ngưa ngứa, "Cậu định khuyên chúng tôi tham gia hiệp hội bảo vệ quyền lợi trẻ em à?"

Tôi giận dữ siết tay lại, định kẹp chết hắn ta.

Chu Thành bắt lấy cánh tay tôi, định gỡ ra.

Tay tôi bị hắn kéo nên không siết chặt được, nhưng hắn cũng không gỡ được chúng, thế nên kết luận thể lực bọn tôi ngang nhau.

Ông đây, rất buồn bực!

"Anh khỏe phết nhỉ." Buông hắn ra, tôi ôm tâm tình phức tạp, khen ngợi.

Chu Thành lấy tay đo chiều cao của cả hai, "Thực ra chúng ta cao thấp không chênh lệch lắm."

Tôi liếc mắt khinh thường, "Cái đó với chiều cao liên quan gì đến nhau?"

Chu Thành nhún nhún vai, "Không liên quan."

Tôi suy sụp, cả đám các người đều là thần, đều là thần!

"Tôi không kết hôn," Chu Thành bỗng nhiên nhớ tới chủ đề đang nói, âm điệu không cao không thấp, rất hài hòa, "Tôi không cùng phụ nữ được."

Tôi , chẳng biết nên nói cái gì. An ủi? Hình như không hợp lắm. Nén bi thương mà thay đổi đi thôi? Phỏng chừng hắn giết tôi. Nghĩ mãi, cuối cùng tôi nói, "Ừm."

"Chỉ có điều..." Chu Thành ghé sát vào mặt tôi, khóe miệng cong lên, ánh mắt đột nhiên mờ ám, "Nếu cậu gả cho tôi, có lẽ tôi sẽ cân nhắc."

Tôi &%#, có ai hiểu cảm giác thỏ trắng thình lình lột xác thành nửa người nửa thú không? Tóc gáy tôi dựng lên, dựng lên thôi chưa xong, da gà cũng nổi râm ran rồi pưng pưng rụng xuống như thay lông!

"Đừng có thách," Tôi căm hận cãi cố, "Tiểu Phong Tử không dám, nhưng mà tôi dám đấy."

Chu Thành mỉm cười, không nói tin, cũng chẳng nói không tin, nhưng lại tách dần ra.

Tôi nghĩ bụng, hôm nay Chu Thành nói nhiều hơn hẳn, tức là cũng bất thường hơn hẳn. Có điều nghĩ lại, ở trong này lâu, bình thường kiểu gì cũng thành bất thường.

Trò chuyện một lát, hai bọn tôi lại tiếp tục xem đấu bóng, nhưng bây giờ không tập trung như khi nãy nữa. Chu Thành không tập trung, chẳng được bao lâu đã rời mắt khỏi sân, chuyển sang nhìn về phía xa thật xa, tôi cũng không tập trung, phát hiện động tác của hắn, vì thế cũng rời mắt theo hắn, nhìn về phía xa thật xa.

Nhưng hình ảnh trong mắt chúng tôi, ngoài trời xanh, cũng chỉ là tường cao.

Qua nhiều lần chứng thực, chuyện Kim Đại Phúc có vợ đúng là cả phòng Mười bảy đều biết, ngay cả mấy phòng cách vách của cách vách của cách vách của cách vách của cách vách của cách vách đều biết, chỉ có một mình tôi là cmn không biết! Hoa Hoa thì tôi không trách, điều kiện hữu hạn, Chu Thành tôi cũng không trách, thân phận nhạy cảm, Kim Đại Phúc tôi lại càng không trách, chủ đề tế nhị, vì thế tôi bèn trách Tiểu Phong Tử. Nhưng Tiểu Phong Tử không chịu thua, lý sự là —-

"Sao lại trách tôi? Kim Đại Phúc cướp vợ từ tay anh à? Hay con trai gã ta mang DNA của anh? Anh thân thiết với gia đình người ta lắm phải không? Không chứ gì? Anh nhiệt tình đến khả nghi đó nhá!"

Để rửa sạch hiềm nghi, tôi đành ngoan ngoãn câm miệng.

Chuyện vợ của Kim Đại Phúc đến thăm tù cũng như một cục đá quăng vào biển rộng, chỉ trong giây lát đã bị nuốt sống, ngoại trừ tôi thắc mắc vài lần thì không ai quan tâm nữa, bởi vậy chưa đến hai ngày sau, tôi cũng đã vất nó ra sau đầu, đúng như Dung Khải nói, con trai người ta chẳng có DNA của tôi, tôi cuống cái gì.

Nhưng trên thực tế, hòn đá nhỏ vẫn khơi lên một cơn sóng nhẹ.

Thứ Sáu sau hôm ấy, Chu Thành mặc kệ. Nghĩa như mặt chữ, lần đầu tiên tôi phát hiện từ này có thể mang ra dùng chuẩn đến vậy.

Đó là một đêm xuân tiêu chuẩn, nhiệt độ không cao không thấp, cơn gió nhẹ luồn vào từ khe cửa sổ không khép kín, mát mẻ dễ chịu. Ánh trăng cũng rất sáng, thế nên dù đã tắt đèn, phòng Mười bảy vẫn lộ rõ mồn một.

Tôi nằm nghiêng, kéo chăn đến ngực, một tay đặt bên trên, tôi thích tư thế này, nếu thấy nóng thì lập tức kéo chăn ra được ngay, vừa anh dũng lại vừa đẹp trai. Tôi cầu mong mùa hè đừng tới nhanh quá, bởi vì khi ấy phòng Mười bảy sẽ biến thành một cái lồng hấp to đùng, bí bức muốn chết; tôi ngẫm nghĩ, rồi khẽ cắn môi, thời hạn thi hành án của tôi sắp qua một phần sáu; tôi nghĩ có lẽ ngày mai nên vào sân chơi một chút, tiện thể bồi dưỡng ít tình cảm với Hoa Hoa; tôi nhẩm tính lần cuối cùng ông già đến thăm cũng từ bốn tháng trước rồi, ổng đúng là không đến nữa thật…

Tôi nghĩ về đủ thứ chuyện, chủ yếu là để chờ đợi mọi âm thanh lắng xuống, sau đó chơi cờ với Chu Công. Nhưng chẳng có gì dễ dàng đến thế, tắt đèn đã hơn nửa tiếng, mà hai người nằm giường bên vẫn chưa xong.

Như thường lệ, giờ này là lúc hai người kia đóng cọc, sau đó ván giường kẽo cà kẽo kẹt, từng tràng rên rỉ

đau đớn vang lên, rồi đến khi Kim Đại Phúc thở dài một cái thật sảng khoái, các khán giả bất đắc dĩ cũng thở phào nhẹ nhõm theo, xoay người, đi ngủ.

Nhưng hôm nay ngoại lệ, cực kỳ ngoại lệ.

Tiếng da thịt cọ vào nhau biến thành tiếng quần áo cọ vào nhau, rồi tiếng quần áo cọ vào nhau biến thành tiếng tứ chi đập vào nhau, song sắt không kẽo kẹt, mà ầm ầm, thỉnh thoảng còn có tiếng mắng khẽ của Kim Đại Phúc.

Chờ đi ngủ không phải chỉ có mình tôi, vì thế Dung Khải phát điên, "Hai người rốt cuộc có làm hay không? Làm thì làm nhanh cho người khác còn ngủ!"

Tiếng quát này cũng mang chút uy lực, hai người giường bên lập tức yên tĩnh lại.

Hiếm khi tôi đứng về phía Tiểu Phong Tử, "Đại Kim Tử, anh em mệt mỏi cả ngày rồi, để mai được không?"

Hoa Hoa không nói gì, chỉ nặng nề trở mình một cái.

Kim Đại Phúc thấy chúng tôi chưa ngủ cũng chẳng bận tâm, mở miệng rống, "Chu Thành, mẹ nhà cậu bị cái bệnh gì?"

Tôi sửng sốt, sao tự nhiên lại thế?

"Chẳng có gì, không muốn làm thôi." Vẫn là ngữ điệu thản nhiên như thường lệ, chỉ có điều lần này hơi khàn một chút, "Nếu anh thích ngủ giường trên thì tôi xuống dưới."

Là một kẻ nhiều chuyện, tôi sao có thể nhàn rỗi, vội vàng quay lại nhìn sang phía hai người kia. Bình thường hai bọn họ luôn làm ở giường dưới, lý do rất đơn giản, vững chắc hơn, nhưng hôm nay thì khác, dưới ánh trăng lờ mờ, chỉ thấy giường dưới của Kim Đại Phúc trống trơn, tôi bèn nhìn lên trên…

Ầm —-

Chẳng cho tôi thời gian nhìn kỹ, Chu Thành ngã nhào từ giường trên xuống, phát ra tiếng vang vừa trầm vừa nặng.

Tôi bị dọa chết khiếp, vội vàng đứng dậy, quên cả mang giày, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ Chu Thành, nhưng ngồi xổm xuống rồi lại không dám đụng vào hắn, chỉ sợ làm hắn bị thương nặng hơn, đành run rẩy hỏi, "Anh không sao chứ? Không sao thì đứng lên đi, đừng dọa tôi."

Chẳng ai đáp lời.

Chờ mãi không có đáp án, không gian lặng ngắt như tờ, tôi cảm giác mình cũng sắp toi luôn.

"Không chết được." Người đang nằm bò trên đất cuối cùng cũng lên tiếng, vừa nói vừa gian khổ trở mình, đổi sang tư thế nằm ngửa, thản nhiên cười với tôi, "Bị ngã nên ê ẩm chút thôi, bình tĩnh."

Tôi ngồi bệt xuống đất, căng thẳng tột độ đã được nới lỏng, cảm giác như mất hết sức sau trận ốm liệt giường.

"Phùng Nhất Lộ, anh có não hay không hả," Giọng nói lười biếng lẫn theo tiếng ngáp của Dung Khải truyền đến, "Giường cao lắm cũng chỉ khoảng mét bảy, hắn ta đáp đất bằng tay trước, xung lượng còn bao nhiêu đâu? Tệ nhất cũng chỉ gãy xương như Tên câm thôi, anh tưởng anh phải chạy ra nhặt xác à?"

Tôi giận ứa gan, đang định cãi lại thì nghe Kim Đại Phúc nghiến răng nghiến lợi trên đỉnh đầu, "Chu Thành, cậu giỏi lắm."

Cái tên nằm dài trên đất vẫn đang mỉm cười, thấy tôi nhìn mình, hắn khe khẽ nháy mắt, lẳng lơ quyến rũ.

14. Quyển 1 - Chương 14

Kim Đại Phúc và Chu Thành đã gần một tháng không làm. Theo lý thuyết, bọn họ làm hay không làm chẳng liên quan lắm đến tôi, cuối tuần được ngủ ngon là tốt rồi, nhưng đảo mắt nhìn quanh phòng Mười bảy, chỉ có Chu Thành là bình thường nhất, còn lũ chúng tôi và Kim Đại Phúc đều cảm thấy bất thường, thật giống như môi trường quen thuộc đột nhiên bị phá vỡ, thế nên làm gì cũng chẳng ra hồn.

Lấy ví dụ đơn giản nhất, trước đây tôi vẫn hay gọi đùa Chu Thành là vợ Đại Kim Tử, bây giờ mỗi lần định há mồm, tôi lại cấp tốc nuốt trở về, lắm khi suýt thì sặc nước miếng chết. Tiểu Phong Tử cũng tế nhị hẳn lên, sau khi bị Đại Kim Tử chỉnh đốn vì cái tội vô tâm khơi mào chuyện nhạy cảm. Hoa Hoa thoạt nhìn vẫn như cũ, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ nhận ra, trước đây cậu còn dùng tay ra hiệu hoặc dùng ánh mắt trao đổi vài câu với Chu Thành, bây giờ cậu cũng tránh. Nhưng đáng thương nhất vẫn là Đại Kim Tử, tức giận với Chu Thành chẳng khác nào giơ nắm đấm đấm bịch bông, cả tiếng còn chẳng phát ra nổi, cứ nhìn hắn cười cười, nhẹ thì nội thương hộc máu, còn nặng thì tức chết luôn được.

Tiểu Phong Tử nói, cái này gọi là bất mãn sinh lý, nếu phát triển thêm, khả năng sẽ biến thành ức chế tâm lý. Lời này nói ra vào một buổi chiều âm u, Tiểu Phong Tử chán chơi bóng rổ, bèn chạy đến chia sẻ nghiên cứu tâm đắc của mình với tôi, mà trong lúc đó, ở phía Tây Nam sân thể dục, Chu Thành tựa vào cột xà đơn, tán gẫu với một thằng nhỏ xinh đẹp mới đến khu số Ba.

Nhìn từ xa, có vẻ rất hoà thuận ấm cúng.

Tôi đã nói mà, Chu Thành dứt khoát là vô địch phòng Mười bảy. Tôi hơi hối hận vì theo nghề ăn trộm, lẽ ra phải hướng nghiệp làm thầy bói bói cầu thủy tinh mới đúng.

Áp suất thấp vẫn duy trì, tại khoảnh khắc Chu Thành hôn một cái lên mặt thằng nhỏ kia, đã vọt đến cực hạn.

Hôm đó là thứ Năm, xem xong tin tức phát thanh, lần đầu tiên phòng Mười bảy không ai chịu quay về, toàn thể ở lại phòng sinh hoạt chung, mấy bạn tù cách vách đều rất tò mò, hỏi hôm nay trúng gió gì thế, phòng chúng bây có chuột à? Không ai trả lời. Chu Thành ngồi trong một góc, kề tai thì thầm với tình yêu mới, Tiểu Phong Tử suy tư trước TV LCD, Hoa Hoa bất động tại chỗ, nghiêm túc ngắm phương Đông, Kim Đại Phúc ngồi chéo Chu Thành và tình yêu mới, nhìn nhìn, cuồng phong chậm rãi nổi lên trong mắt.

Tôi rất muốn giải thích cho các bạn hàng xóm rằng phòng chúng tôi không có chuột, phòng chúng tôi chỉ có một thứ gọi là virus tình cảm. Virus này không màu không mùi, nhưng có thể lây nhiễm qua không khí, nước bọt, tầm mắt, âm thanh, bệnh nhẹ thì lo âu khủng hoảng, bệnh nặng thì có khuynh hướng bạo lực. Hoa Hoa và Tiểu Phong Tử nghĩ gì tôi không biết, nhưng tôi kiếm đủ cách không về phòng chỉ vì sợ Kim Đại Phúc không kìm chế được, bộc phát rồi lĩnh án thêm mười năm, tôi phải cố tránh, hoặc cố trì hoãn bi kịch này.

Làm được đến mức này, tôi thật muốn tự lạy mình ba cái.

Nhưng Kim Đại Phúc giỏi nhẫn nhịn hơn tôi nghĩ, mãi đến ngày hôm sau mới bùng nổ tại dây chuyền thủ công. Kẻ bất hạnh đạp trúng mìn là "Hố phân" phòng Mười sáu. Thực ra tranh chấp phát sinh lúc làm việc là chuyện bình thường, đơn giản chỉ là trách móc nhau làm chậm, ảnh hưởng tiến độ của cả tổ, hoặc là châm chọc nhau mấy câu, ê, thiếu gia cũng phải ngồi làm hoa giả cơ à. Nhưng cái tên Hố phân này tính tình đúng như biệt danh, đã bị gọi là thối miệng, nhưng gặp chuyện gì hắn cũng thích chõ mồm vào. Cuối cùng hắn nói gì với Kim Đại Phúc thì chẳng ai biết, khi tôi cảnh giác ngẩng đầu lên, Kim Đại Phúc đã cho hắn một đạp gục xuống rồi.

Lúc đó phân xưởng không có quản giáo, hai hiệp quản phạm đang ngồi tán dóc cuối dây chuyền. Tôi thấy tình hình nghiêm trọng, vội vàng nhào đến ôm lấy Đại Kim Tử từ phía sau, đề phòng gã lại xông lên tiếp tục dùng chiêu mãnh hổ xuống núi, cái chân ấy mà giáng xuống, phỏng chừng nửa đời sau Hố phân khỏi mơ cưới vợ luôn. Hoa Hoa hành động cũng nhanh, chỉ khác tôi là cậu chạy tới nâng Hố phân dậy, nhét hắn vào chỗ ngồi của Tiểu Phong Tử, Tiểu Phong Tử sửng sốt nửa giây, ngầm hiểu, lập tức nhảy đến thế chỗ Hố phân bò càng ban nãy.

Hố phân tạm thời an toàn, nhưng Kim Đại Phúc vẫn đang vùng vẫy muốn thoát khỏi tôi. Tôi gần như đeo cả thân mình sau lưng gã, giống tuyển thủ cưỡi bò ôm cổ con bò điên đang húc điên cuồng. Vật lộn một lúc, cuối cùng hiệp quản phạm phát hiện động tĩnh, bước nhanh tới.

"Buông ra buông ra, chuyện gì đây?" Hiệp quản phạm dừng lại cách chúng tôi hai mét, chỉ dám há miệng ồn ào.

Tôi cũng hiểu được, dạo này mấy kẻ thấy lợi quên nghĩa thì nhiều, chứ xả thân vì nghĩa thì hiếm lắm, nào có mấy ai ngu dốt như Phùng Nhất Lộ tôi đây? Nhưng tình hình thế này tôi buông ra sao được?! Tôi dám cam đoan, hễ tôi buông tay một cái, nhất định Kim Đại Phúc sẽ xông lên đánh Hố phân đến khi cha mẹ hắn chả nhận ra hắn nữa.

“Phùng Nhất Lộ tao *** cả nhà mày…”

Đấy, hảo tâm mà còn bị coi là lòng lang dạ thú, tôi đến phải đổi tên thành Phùng Đậu Nga mất.

Chửi tôi xong, Kim Đại Phúc vùng vẫy càng thêm kịch liệt, thể lực không hổ là Lỗ Trí Thâm chuyển thế, chưa nói đến chuyện sức tôi chỉ như lá liễu so với gã, nếu tôi là cây liễu thật, bị gã nhổ bật rễ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay tại lúc tôi suy xét nên bỏ cuộc buông tay hay nên kiên trì giữ vững thanh danh hảo hán, Hoa Hoa chẳng biết từ đâu nhào tới, giúp tôi giữ Kim Đại Phúc lại.

Có Hoa Hoa hỗ trợ, cuối cùng tôi mới dám thở ra, cánh tay vô thức thả lỏng nhói lên từng cơn đau đớn.

Hiệp quản phạm nóng nảy, “Tao ***, chúng mày bỏ ra, bị làm sao thế hả?”

“Báo cáo, không bỏ được, gã ta…” Gã ta cái gì, tôi tắc tị, đâu thể nói là gã đang phát cuồng vì bị bạn tình ruồng bỏ, nên nhìn ai cũng ngứa mắt.

Ngay tại thời khắc chỉ mành treo chuông, Dung Khải nhàn nhã phun ra một câu, “Gã ta tái phát bệnh động kinh ấy mà.”

Ai bảo tri thức là sức mạnh đó?

Tôi toát mồ hôi, Hoa Hoa sửng sốt, Kim Đại Phúc hộc máu, hai gã hiệp quản phạm nhìn nhau, nghẹn họng trân trối. Cơ hội ngàn năm một thuở đã tới, tôi vội vàng nói nhỏ vào tai Kim Đại Phúc, “Đừng làm ầm lên nữa, chỉ có chuyện đó thôi chứ gì, để tôi nghĩ cách giúp anh.”

Giọng tôi cực nhỏ, nhưng tốc độ cực nhanh, thế nên mọi người chỉ thấy Kim Đại Phúc đột nhiên yên tĩnh, không phải, yên tĩnh chưa đủ để hình dung, phải nói là dịu ngoan phục tùng, cả người như vừa được Rejoice gội sạch.

Tôi thầm thở phào một cái, vừa bảo Hoa Hoa buông tay, vừa kính cẩn lễ phép đứng nghiêm, “Báo cáo hiệp quản phạm, bệnh của Đại Kim Tử mang tính gián đoạn, bây giờ đã khỏe rồi.”

Hai gã hiệp quản phạm vẻ mặt đầy ngờ vực, nhìn lên nhìn xuống Kim Đại Phúc vài lần.

Kim Đại Phúc tuy sắc mặt không được tốt, nhưng phát biểu vẫn như đinh đóng cột, “Báo cáo hiệp quản phạm, tôi có bệnh.”

Đàn ông chân chính co được giãn được, Đại Kim Tử, giỏi lắm!

Hai gã hiệp quản phạm tuy không thích bị người khác đùa cợt như lũ ngốc, nhưng trong cái thế giới khép kín này, nhiều một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, bớt một chuyện chẳng bằng không có chuyện gì, chuyện Kim Đại Phúc mà bị trình lên trên thì họ cũng chẳng được lợi, ngược lại, có khi còn phải chịu trách nhiệm giám thị không hết mình, thế nên buồn bực mấy cũng phải miễn cưỡng cho qua.

"Hết bệnh rồi thì làm tiếp ngay! Mẹ kiếp đừng có kiếm cớ kéo dài thời gian!"

Kim Đại Phúc ngoan ngoãn về vị trí, Hoa Hoa và tôi chia nhau ngồi hai bên gã, giờ tôi mới thắc mắc tại sao Hố phân chịu ngậm bồ hòn, thử liếc qua khóe mắt, lại thấy hắn đang mải mê nói chuyện với người nào đó.

Chu Thành, anh đúng là tuyệt cú!

Tiếp tục làm việc, hiệp quản phạm giám sát một hồi lâu, cuối cùng mới yên lòng.

Đợi hiệp quản phạm đi rồi, Kim Đại Phúc vẫn đang lạnh mặt bỗng nhiên cất tiếng, "Lời đã nói, cậu đừng có quên."

"Không quên được, tôi lấy nhân cách ra đảm bảo." Từ trước đến giờ tôi cứ nghĩ mình không có nhân cách, bây giờ lại cảm thấy nhìn khắp cái nhà giam này, tôi là người nhân cách dồi dào nhất.

Chuyện này phải giải quyết, không vì Kim Đại Phúc thì cũng phải vì chính mình.

Khổ sở ngồi tù không phải điều tôi mong muốn, nhưng mẹ nó đã ngồi tù còn phải xem kịch Quỳnh Dao thì bố tôi cũng chẳng chịu nổi. Tôi từng có rất nhiều mơ ước hão huyền, tiền tài, mỹ nữ, danh tiếng, nhưng lúc này mơ ước của tôi lại thật nhỏ nhoi — Cực kỳ vui vẻ vào tù, sau đó cực kỳ bình an ra tù.

Các người có chịu để tôi sống đúng ước mơ một lần không?

Tôi theo trường phái hành động, trong lòng cứ canh cánh chuyện này, hơn nữa Đại Kim Tử còn thường xuyên dùng ánh mắt Thu Cúc* nhìn tôi, vì thế ngay hôm ấy tôi dành mấy phút suy tư trước khi ngủ, xác định hôm sau phải giải quyết luôn. (Thu Cúc: là nhân vật chính trong bộ phim "Thu Cúc đi kiện" (1992), bộ phim nói về cuộc sống người dân nông thôn Trung Quốc. Thu Cúc là một người phụ nữ mang bầu đi đòi lại công bằng cho chồng. – Ở đây anh Lộ ví von Đại Kim Tử với Thu Cúc, vì Đại Kim Tử cũng đang chờ ảnh giúp mình đòi công đạo =..=)

Ngày hôm sau là thứ Bảy, thời tiết xấu muốn chết, bụi bay mù mịt nhìn chẳng thấy trời xanh. Chúng tôi vẫn bị trục xuất ra hóng mát, thỉnh thoảng ngẩng đầu rồi cúi đầu, lại cứ tưởng trên dưới xung quanh đều là nhựa đường, bọn tôi đang bị kẹp giữa hai mặt nhựa đường.

Đại Kim Tử để chứng minh mình chẳng thèm quan tâm, chạy đi chơi bóng rổ với Dung Khải, tôi không tìm thấy Chu Thành, nhưng lại tìm thấy Hoa Hoa đang ngồi ngẩn ngơ trên xà kép.

Sân thể dục có rất nhiều người, quanh xà kép cũng nhiều người, nhưng chỉ liếc mắt một lần là tôi đã nhận ra cậu, bởi vì cậu không hòa nhập, cậu tách biệt khỏi hết thảy mọi thứ xung quanh.

Trong thoáng chốc, tôi nhớ lại cuối hè năm trước, lần đầu tiên tôi gặp Hoa Hoa, cậu cũng ngồi như vậy, im lặng nhìn về phương xa, tưởng chừng rất nghiêm túc, nhưng nếu để ý sẽ phát hiện, trong đôi mắt cậu không chất chứa thứ gì cả. Không có cảnh vật, không có bất luận kẻ nào, không tức giận, cũng không chờ mong.

"Sao không đi chơi bóng rổ?" Tôi bước đến, vốn định dùng tư thế rất đẹp trai để leo lên, nhưng Hoa Hoa ngồi bên trên chẳng hề có ý định tránh chỗ, tôi đành phẫn nộ bỏ cuộc.

So với khi ấy không thèm để ý, bây giờ Hoa Hoa đã chịu nhìn tôi, nhưng trông chờ cậu đáp lời quả thật là rất khó.

Tôi cũng biết thế, nên câu vừa nãy chỉ là khúc dạo đầu, dùng để thu hút sự chú ý của cậu, tới khi ánh mắt cậu dừng lại trên người tôi, tôi liền đi vào vấn đề chính, "Thấy Chu Thành không?"

Hoa Hoa thở dài, tuy không phát ra tiếng, nhưng biểu cảm và đôi môi hơi hơi mấp máy rõ ràng chứng tỏ cậu đang thở dài. Tôi rối như tơ vò, từ khi nào mà Phùng Nhất Lộ đã suy đồi đến mức cả Hoa Hoa cũng phải thở dài? Đủ thấy chuyện này có bao nhiêu khốn khổ chưa!

Hoa Hoa đưa tay chỉ sang một bên sân thể dục, tôi nhìn theo hướng ấy, xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, quả nhiên Chu Thành đang xoắn xuýt với thằng bé ở nhà giam số Ba.

Tôi chịu không nổi, liếc mắt khinh bỉ, thế giới đồng tính nam cũng thật phong phú nha.

Thu hồi tầm mắt, tôi đang định cảm ơn rồi đi làm chuyện chính, nhưng nhìn thấy cánh tay Hoa Hoa lại ngẩn cả người.

Bởi vì thời tiết đang ấm lên, mà nhà giam lại chưa cho phép mọi người thay đồ mùa hè, vì vậy rất nhiều người xắn cao tay áo mỗi khi hóng mát. Tôi cũng thế, Hoa Hoa cũng thế, nhưng cánh tay tôi không có vết sẹo nào từ đầu thuốc lá. Không chỉ một, mà là rất nhiều, những vết sẹo chi chít phủ kín cánh tay Hoa Hoa, thoạt nhìn như mưa thiên thạch đánh xuống một tinh cầu, vô cùng thê thảm.

Tay áo đột nhiên bị kéo xuống, che đi tất cả những vết sẹo kia.

Tôi ngẩng đầu, Hoa Hoa đang nhìn tôi, trong đôi mắt đen thăm thẳm, ngoại trừ hình bóng tôi, chỉ còn một khoảng lạnh lùng.

"Bị trước khi vào đây à?" Tôi chưa từng thấy Hoa Hoa hút thuốc, vì thế chỉ có thể đoán. Tôi nhớ có nhiều tên côn đồ thích dùng cách ấy để thể hiện cá tính và đẳng cấp, hầu hết chúng đều là lũ choai choai, chẳng đứa nào nghĩ tới nỗi đau của người gánh chịu.

Hoa Hoa không đáp.

Tôi cảm giác cậu muốn trả lời, bởi vì có một chút cảm xúc rất phức tạp vừa thoáng qua đôi mắt cậu, nhưng có lẽ cậu không biết ngoài nói chuyện thì còn cách nào để trao đổi với người khác, nên chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi nắm lấy cánh tay cậu, cậu không chống cự, vì thế tôi lớn mật vén ống áo của cậu lên. Lúc này tôi đã nhìn rất rõ, từ cổ tay tới khuỷu tay, hầu như toàn bộ cánh tay đều bị bao phủ bởi các vết sẹo có sâu có nông.

Tôi không biết phải hình dung tâm trạng mình giờ đang thế nào, giống như có đứa con ương bướng không chịu học hành, vốn định bắt nó về nhà đánh cho một trận, ai ngờ nó đã bị thương trước rồi, thế nên rất tức giận, rất đau lòng, "Cái thằng đầu đất, tưởng thế là đẹp trai, là ngầu lắm đó à? Mả cha thằng não tàn, có đau cũng là mày đau nhất…"

Tôi còn chưa kịp nói gì, Hoa Hoa bỗng nhiên rút tay về, động tác rất mạnh, sượt qua lòng bàn tay tôi nóng rát. Sau đó chẳng đợi tôi phản ứng, cậu nhảy từ trên xà kép xuống, bỏ đi không ngoái lại!

Tôi đứng tại chỗ, tủi thân đầy bụng biến thành một tiếng hú dài, "Đại gia cậu đúng là không đỡ nổi —- "

Bên này không đỡ nổi thì vẫn còn bên kia. Tôi tạm thời gác Hoa Hoa lại, bước về phía Chu Thành — Phòng Mười bảy đang có một Thu Cúc khấp khởi đợi tôi đem tin thắng trận trở về, không thể chậm trễ được.

Phỏng chừng nhìn thấy tôi sắp đến, Chu Thành cúi đầu nói gì đó với cậu nhỏ kia, nên khi tôi tới nơi, cậu ta đã bỏ đi rồi.

Tôi thấy chỗ này khá vắng vẻ, nằm bên rìa sân thể dục, xung quanh là mấy cái cây con, cũng không có nhiều người qua lại, liền đi thẳng vào vấn đề, "Tôi chẳng thích làm thuyết khách cho Đại Kim Tử, nhưng quả thật tôi có vài lời muốn nói."

Chu Thành đột nhiên ngồi xuống đất, sau đó vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo tôi cũng ngồi xuống.

Nếu đối phương đã hợp tác như thế, đương nhiên tôi cũng thuận theo liền, lập tức đặt mông ngồi cạnh hắn, bởi vì động tác mạnh mẽ quá, nhựa đường cứng ngắc đập vào mông đau điếng.

Chu Thành mỉm cười, "Nói đi, tôi nghe đây."

Thực ra tôi chẳng có lập luận hùng hồn gì cả, bởi vì tôi thấy chuyện này chỉ cần đôi ba câu là đủ rõ ràng rồi, "Anh với Đại Kim Tử làm sao đến với nhau thì tôi không biết, nhưng chuyện gã ta đã có vợ, chắc chắn không phải anh mới biết đúng không?"

Chu Thành gật đầu, khóe miệng khẽ cong cong.

Tôi nhíu mày, “Nếu anh không thích thì từ đầu đừng có dây dưa, đã đi đến bước này rồi còn chơi trò gút mắc yêu đương làm gì nữa, anh rảnh quá nên đau trứng à?”

Chu Thành nhìn tôi hai giây, chẳng ngờ còn sảng khoái thừa nhận, “Cậu nói đúng, đúng là rảnh quá thật, ở đây chán quá, thỉnh thoảng giày vò người khác sẽ giúp thể xác và tinh thần khỏe mạnh.”

Tôi suy sụp! Logic gì đây trời?!

“Nếu anh là Dung Khải, nói câu này tôi sẽ tin, logic của cậu ta không thuộc về địa cầu.”

“Cho nên?”

“Tôi không đến đây nói nhảm với anh.” Thở sâu, tôi nghiêm túc nhìn Chu Thành, “Anh hài lòng, Đại Kim Tử là chồng anh, anh không hài lòng, thì gã ta chả là cái mẹ gì cả. Nói một câu cho rõ xem nào.”

“Không hài lòng.”

“Rồi, lý do?” Tôi hỏi, tôi không phải là thuyết khách của Đại Kim Tử, tôi chỉ thay gã ta hỏi nguyên nhân.

“Kỹ thuật không tốt, đau.”

15. Quyển 1 - Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mỹ mãn hoàn thành nhiệm vụ, tôi mang câu trả lời về cho Kim Đại Phúc. Vấn đề kỹ thuật trong quan hệ đồng tính nam rất thần bí, chỉ nhìn từ xa là đủ rồi, nên phản hồi của Chu Thành tôi cũng chẳng cần biết đáng tin hay không, nhưng nghĩ tới vẻ mặt Đại Kim Tử lúc nghe được câu này, tôi cứ thấy kích động lạ kỳ.

Ài, tôi đúng là người không tốt.

Đại Kim Tử mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, mới giây trước còn đang đập bóng túi bụi vào người khác, sang giây sau đã bổ nhào về phía tôi. Chỉ còn lại bốn người ứng chiến nên Tiểu Phong Tử rất giận, gân cổ mắng, “Kim Đại Phúc, đmm tôi cấm anh vào sân nữa!”

Tôi buồn cười. Chiếu theo tình hình này, đừng nói cấm vào sân, kể cả cấm Kim Đại Phúc cả đời không sờ vào vật gì hình tròn, có khi gã cũng chẳng buồn chớp mắt.

Quả nhiên, Kim Đại Phúc ngó lơ tiếng kêu thét đằng sau, chưa đến trước mặt tôi đã vội vã hỏi, “Thế nào?” Tôi không thừa nước đục thả câu, thẳng thắn dâng đáp án của Chu Thành lên cho gã.

Ngoài dự kiến của tôi, không ngờ Kim Đại Phúc chẳng có phản ứng gì mãnh liệt, xấu hổ, thẹn quá hóa giận không hề xuất hiện trên khuôn mặt gã. Nếu phải tìm một từ để hình dung, thì đúng nhất là 'trấn tĩnh', trấn tĩnh dị thường. Suốt nửa tiếng đồng hồ, gã khoanh tay ra vẻ trầm tư suy nghĩ, như thể lời tôi vừa nói không phải "Kỹ thuật anh quá kém", mà là "Ngày mai mọi người đi party, anh qua giúp tôi chọn quần áo nghen".

"Bao nhiêu lâu rồi còn gì…" Nhà suy tư cuối cùng cũng lên tiếng, "Tại sao bây giờ cậu ta mới nói?"

Tôi ngẫm nghĩ, cũng không hiểu lắm, "Bao nhiêu lâu rồi còn gì, tại sao kỹ thuật của anh mãi vẫn chưa tốt lên?"

Chẳng biết lời tôi nói chạm phải dây thần kinh nào của Kim Đại Phúc, hoặc có thể đột nhiên gã suy tư thông suốt, khuôn mặt vẫn đang nhăn nhúm chuyển thành trời quang mây tạnh, ánh nắng dập dìu.

"Huynh đệ, cảm ơn!" Gã đàn ông rực rỡ sáng láng vỗ vai tôi thật mạnh.

Đầu tôi chỉ toàn dấu chấm hỏi, "Anh tìm thấy bí tịch rồi?"

Kim Đại Phúc cười, đáy mắt sóng sánh chả ăn nhập gì với bề ngoài của gã, "Biết cách nói là làm được."Thắc mắc của tôi được giải đáp khi đêm về.

"Thế này được chưa…"

"Thế này thì sao…"

"Thích không…"

"Ở dưới này cậu ngậm ngón tay tôi chặt quá…"

Sự tĩnh lặng tuyệt vời trước khi ngủ, đã một đi không quay trở lại.

Mẹ kiếp tại sao chỉ biết tắt đèn mà không biết cách âm hả?

Mẹ kiếp tại sao ông đây lại có phản ứng theo hả?

Thế mới nói hoàn cảnh cải tạo con người. Hồi mới đến đây, tiếng mông đập ten tét trong đêm còn làm tôi ghê tởm mấy tháng, lắm khi nằm mơ đang mừng thọ ông ngoại, trái đào đại thọ chiễm chệ trên bánh gato đột nhiên biến thành cặp mông trắng bóng, quá trình biến đổi còn sinh động nhuần nhuyễn. Thế mà bây giờ tôi đã có thể lọc ra từ trong tiếng đóng cọc đơn điệu, nào là tiếng thở dốc của Chu Thành, nào là tiếng thở dài sung sướng của Đại Kim Tử, thỉnh thoảng còn có tiếng phòng kế bên chửi rủa hoặc cào tường. Những âm thanh ấy đặt riêng thì chẳng có gì, nhưng kết hợp lại với nhau, trong bóng đêm mờ mịt, lại khiến người ta không thể không nảy sinh ý nghĩ bậy bạ.

Ngón tay luồn vào quần lót, nhẹ nhàng nắm lấy Phùng Nhất Lộ "nhỏ" đang hưng phấn, tôi không thể nén tiếng thở dài, cảm giác như tâm trạng bức bối đã lập tức tìm thấy lối ra. Nhắm mắt lại, tôi cố gắng nhớ về nữ diễn viên tôi yêu thích nhất, nói là nhớ cũng không chính xác lắm, bởi vì trong trong thế giới cảm quan giả tưởng mà tôi là chúa tể, nàng đang bày ra đủ loại tư thế dâm đãng, mặc cho tôi vuốt ve sờ nắn, muốn làm gì thì làm.

Chẳng biết tự xử bao lâu, ặc, được rồi, cũng không lâu lắm, Phùng Nhất Lộ "nhỏ" buông vũ khí đầu hàng. Khoảnh khắc lên cao trào, tôi cắn chặt răng, không phát ra dù chỉ một âm thanh nhỏ.

Thế này là thế nào, người ta cày cấy quang minh chính đại, tôi đây tự cấp tự túc còn phải lén lút dấm dúi, công lý ở đâu?

Kim Đại Phúc và Chu Thành vẫn đang làm, nhưng bây giờ chẳng âm thanh nào ảnh hưởng đến tôi được nữa. Tôi nằm ngửa mặt, dư vị cao trào chậm rãi tiêu tan, suy nghĩ một chút, cả người tôi lạnh buốt.

Đối với việc Chu Thành lại trở về bình thường, bảo không ngạc nhiên thì đúng là nói dóc, hắn hành xử hệt như khi "Mặc kệ", hoàn toàn chẳng có dấu hiệu gì báo trước. Có điều giờ ngẫm lại, chắc Đại Kim Tử đã ngộ ra chân lý rồi. Biết cách nói là làm được. Chẳng cần biết nói đúng hay nói sai. Nội dung câu nói không quan trọng, quan trọng ở chỗ lời nói là cây cầu bắc tới đối phương, tất cả những gì bạn cần làm là đi theo

nó. Còn về phần kỹ thuật có cải thiện được hay không thì tính sau, dù sao làm trò này cũng chẳng thể nhất nhất dựa vào lời nói, thử thêm vài lần khắc biết.

Có lẽ câu nói vui "Dằn vặt dày vò không tốt cho thể xác và tinh thần" mới là đúng với Chu Thành nhất. Hắn đã biết chuyện Kim Đại Phúc có vợ từ lâu, 'đã biết' không có nghĩa là ngày ngày đau đớn vạ vật tự hành hạ bản thân, nhưng chút buồn bực thì vẫn phải có, vì thế thỉnh thoảng hắn sẽ nhân cơ hội nổi giận một lát, coi như điều tiết cho cả thể xác và tinh thần.

Đương nhiên mấy cái đó vẫn chỉ là suy đoán của tôi, mà suy đoán này muốn thành sự thật thì phải dựa trên một tiền đề lớn, đó là Chu Thành không coi Kim Đại Phúc là bạn tình thuần túy, hoặc ít hoặc nhiều, hắn phải có tình cảm với người này.

Nếu một ngày trước có ai nói với tôi, Chu Thành thích Đại Kim Tử, tám phần mười tôi chỉ cười nhạt. Thứ nhất, hai tên đực rựa già đầu làm qua làm lại đến phát sinh tình cảm, chuyện này rất khó hình dung; thứ hai, cho dù thật sự có khả năng như thế, thì xác suất rơi trúng hai tên phòng Mười bảy này cũng cực kỳ nhỏ. Nguyên nhân rất cụ thể, hai tên kia rõ ràng chỉ cuối tuần mới chụm lại, còn ngày thường đừng nói dính nhau, cả trao đổi cũng cực kỳ ít.

Thế nhưng bây giờ tôi lại dao động. Sở dĩ nói dao động mà không phải thay đổi quan điểm, là bởi vì tôi vẫn không tài nào hiểu nổi tình yêu giữa hai người cùng giới tính, nhưng lời Chu Thành nói, tôi vẫn tin.

Câu đó của Chu Thành là "Hàng khuyến mại", tôi không kể cho Đại Kim Tử, bởi vì nó đề cập tới vấn đề riêng tư.

"Thực ra cho tới giờ tôi cũng không phải là 0."

Lúc ấy vừa mới bàn chuyện kỹ thuật xong, tôi đang chuẩn bị bỏ đi, thì bị những lời này níu chân lại.

Tôi nghe một hiểu mười, ngộ ra ý nghĩa của "0", không phải vì chỉ số thông minh của tôi cao, mà chỉ đơn thuần nhờ lý do thô bỉ "0 chọt vào có vẻ khoái."

Xoay người, Chu Thành vẫn ngồi ở đó, vì thời tiết quá âm u, nên khi hắn nhìn tôi cũng không cần nheo mắt lại. Tương tự với Hoa Hoa, đôi mắt của Chu Thành cũng luôn luôn thuần túy, chẳng qua Hoa Hoa là thuần túy là cực sâu, còn Chu Thành là thuần túy cực nông. Đôi khi trong mắt hắn là một khoảng không thuần trắng, tựa như một vương quốc quanh năm tuyết phủ không ngừng, kiến trúc có hùng vĩ, có kinh thiên động địa tới mức nào cũng sẽ bị bào mòn góc cạnh, che khuất dần dần, rồi cuối cùng nhạt nhòa giữa tầng tầng tuyết trắng. Đôi khi, tỷ như giờ phút này, trong mắt hắn lại là một chân trời tươi sáng, tựa hồ băng tuyết đã tan ra, chẳng còn thứ gì cả, chỉ còn lại khoảng không khiến người ta không dám nhìn vào.

"Từ lần đầu lên giường với đàn ông năm mười tám tuổi tới giờ, tôi chỉ nằm bên dưới duy nhất hai người thôi."

Hiển nhiên người thứ hai là Kim Đại Phúc, vì thế tôi hỏi, "Người thứ nhất là ai?"

Chu Thành nở nụ cười, nụ cười thản nhiên làm khuôn mặt hắn thoạt nhìn rất tuấn tú, "Nói ra cậu có biết không?"

Tôi luôn tại chỗ, gượng gạo cười cười, "Cũng đúng."

Làn gió thổi qua chúng tôi, cuốn theo bao nhiêu cát bụi trên mặt đất. Tôi ngứa mũi, hắt hơi hai cái, Chu Thành đứng dậy, phủi phủi quần. Tôi nghĩ chắc câu chuyện cũng dừng ở đây, nhưng Chu Thành lại bước đến trước mặt tôi.

Hắn nói, "Phùng Nhất Lộ, tôi chỉ nói cho cậu, bởi vì trông cậu có vẻ muốn biết vô cùng."

Tôi rất không sĩ diện, gật đầu lia lịa, "Đúng thế đúng thế, cho cái tên thôi cũng được."

Vì thế Chu Thành cười, nhẹ nhàng mà nhàn nhạt, như làn gió nhẹ cuối mùa xuân, "Không cần, người đó đã chết rồi."Sau mấy trận mưa to, thời tiết nóng hẳn lên. Buổi sáng không đến nỗi, nhưng cái nắng giữa trưa cay nóng như một nồi malatang*, không ai không héo hắt. Nói đến malatang, tôi lại không thể không nhớ tới đủ thứ, nào là thịt đầu heo, nào là bia hơi, nào là mấy cô em ở KTV cho sờ đùi chỉ với năm mươi đồng tiền. Nghĩ tới liền bực bội, chẳng hiểu sao tôi muốn đánh người, thậm chí tôi còn nằm mơ mình đang cầm

cuốc đào góc tường cao dưới hàng rào điện, nhưng trong mơ thì bức tường xây bằng thép hợp kim, đào đến khi tỉnh giấc, góc tường vẫn chẳng rụng nổi cọng lông. (Malatang: Là món ăn đường phố rất phổ biến tại Trung Quốc, đặc biệt là ở Bắc Kinh. Món này xuất thân từ Tứ Xuyên, tựa tựa như món lẩu, gồm rất nhiều đồ ăn xiên que nhúng trong nước lẩu cay.)

Tôi biết tôi không nên nghĩ về những thứ này, tôi phải ngăn ham muốn, tâm trong sáng, tết tóc tu hành cho hết mấy năm nay, à không, tóc cũng làm gì có. Biết thì biết thế, nhưng làm mới thật khó khăn, sáng nào tôi cũng phải lẩm nhẩm tụng kinh, kiên cường chống chọi, sau đó lao ra phơi nắng thái dương, nhung nhớ malatang.

Chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, tôi sẽ ở chỗ này tròn một năm.

Nhanh thật.

Dây chuyền làm hoa giả giờ đổi sang làm đèn lồng thủ công, đổi thang mà không đổi thuốc, lúc ngồi dán đèn lồng, tôi chợt nhớ về mấy tiết thủ công hồi tiểu học, đó là một trong số rất ít những gì tôi còn nhớ được khi ở trường. Hồi đó học đan áo, chưa tới bốn que đan, đầu tiên dùng hai que tạo khung cho áo, tôi thì mù tịt, nên về nhà nhờ mẹ dạy cho, khi ấy tôi nghĩ mẹ của mình là người phụ nữ tốt nhất trên đời, khi ấy tôi vẫn chưa biết hai năm sau bà sẽ bỏ đi theo một người đàn ông khác, khi ấy tôi vừa khờ dại, vừa hạnh phúc bao nhiêu.

"Cái đm mày có dán được không đây? Cứ thế này nghiệm thu chắc chắn không đạt yêu cầu!"

Tiếng thét giận dữ bên cạnh cắt ngang màn thương xuân bi thu của tôi, khỏi cần nhìn, chắc chắn một đồng nghiệp nào đó lại đang quát Hoa Hoa.

Nhắc đến chuyện này, thực sự không thể trách anh bạn đồng nghiệp nọ, làm hoa giả chỉ cần dính đi dính lại là được, chẳng có yêu cầu kỹ thuật hoặc mỹ quan gì, thế nên mọi người đều có thể qua loa cho xong chuyện, nhưng chuyển sang làm đèn lồng lại khác hẳn, làm không khéo nhìn là biết ngay. Tôi nghĩ chắc Hoa Hoa chẳng có tí tẹo tế bào thủ công nào trong người, năng suất chậm thì thôi không nói, nhưng thành phẩm... Còn tệ hơn cả cái đèn lồng trần trụi trước khi gia công.

Công việc mỗi ngày đều bị quy định số lượng, nếu nghiệm thu thấy thành phẩm không đủ, sau bữa cơm chiều sẽ phải làm thêm giờ, làm đến bao giờ đủ thì thôi. Một dây chuyền gồm mười người, nói thật, chỉ một mình phần của Hoa Hoa cũng chẳng phải là nhiều, cùng lắm ăn xong mỗi người làm thêm mười – hai mươi phút là được. Nhưng vẫn phải biết rằng, đó là lúc mới ăn xong, làm gì có ai muốn quay lại lao động ngoài giờ nữa, thế mà vẫn bị liên lụy.

Hoa Hoa cũng biết tự mình sai, nên mỗi lần bị quát đều rất ngoan ngoãn, cậu không nói gì là tất nhiên, nhưng cả đầu cũng không ngẩng lên, cứ khăng khăng cố gắng làm tiếp cho cẩn thận. Mới đầu tôi nhìn cũng thấy tội, không phải vì nghĩ cậu vất vả, mà là nghĩ một đứa nhỏ táo bạo dễ nổi giận như cậu, vừa ngoan ngoãn nghe người ta mắng, vừa cố gắng thật nhiều mà vẫn chẳng được ai thông cảm, thật sự khá đáng thương. Thế nhưng chỉ vài ngày sau, tôi cũng muốn gia nhập vào đại quân mắng chửi, mẹ ôi sao mi ngốc thế hả? Ngón tay mi để trang trí thôi à?

"Mắng cậu ta có giúp nhóm này hoàn thành vượt mức không? Thay vì mắng, sao không để thời gian dán thêm vài cái nữa?" Tôi làm bộ chẳng quan tâm nói một câu, ừ, phải giả vờ chẳng quan tâm, bằng không rất dễ kích thích bạn tù chống đối "Thằng ngốc này mà mày cũng bênh à?!". Mẹ nó chứ vào tù còn phải tự ngâm cứu tâm lý học, tôi sung sướng lắm đấy à?!

Quả nhiên, bạn tù đạp một cái vào tấm chắn bằng sắt cạnh dây chuyền cho bõ ghét, không dám mạnh chân quá — Chỉ thấy âm vang một tiếng, sau đó yên tĩnh luôn.

Tôi lặng lẽ đổi chỗ với người bên cạnh Hoa Hoa, Hoa Hoa liếc tôi một cái, không tỏ vẻ gì, sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc.

Tôi cũng không hi vọng cậu chào đón, càng không định tay bắt mặt mừng. Bao nhiêu lần tình nồng áp mông lạnh, tôi cũng hơi bực mình, thế nên tôi chỉ nhanh nhẹn dán thêm một cái đèn — Tỏ vẻ anh kiếm cơm bằng đôi bàn tay khéo léo này đó, rồi nhân lúc cậu hiếm hoi ngẩng đầu lên, ngay tại khoảnh khắc đôi

mắt cậu ánh lên vẻ hâm mộ, tôi chớp lấy thời cơ, “Nhìn xem mọi người làm thế nào, đừng tự mày mò nữa, có mò ra được bông hoa nào không?”

Đừng nhìn người khác mắng Hoa Hoa không phản ứng mà lầm, tôi đây vừa nói đã bị nhìn trừng trừng, đôi mắt ấy trừng tôi, sóng sánh sóng sánh như hai viên bi thủy tinh đen bóng. Tôi dở khóc dở cười, thế này có được gọi là đãi ngộ đặc biệt không?

Có điều trừng thì trừng, không bao lâu sau tôi phát hiện cậu thật sự đang làm theo tôi, mặc dù rất lén lút. Cậu chỉ nhìn lén sau lưng tôi, cụ thể, khi tôi nghiêm túc làm việc hoặc ra vẻ nghiêm túc làm việc, cậu luôn nhìn theo thao tác của tôi, sau đó chỉ cần tôi hơi có dấu hiệu muốn ngẩng đầu lên, cậu sẽ lập tức cúi xuống tập trung tinh thần làm phần của mình, tính cảnh giác thật sự không thể không ca ngợi.

Nhưng như vậy, cũng thật là đáng yêu.

Mỗi lần cậu làm một chuyện hơi có chút ngây thơ, tôi sẽ bất chợt nảy sinh xúc động, lòng nói, chỉ là một đứa nhỏ thôi mà, mới hơn hai mươi tuổi, dậy thì rối loạn, phải vào tù, tứ cố vô thân, lại còn không nói được. Mặc dù tôi biết mình chẳng có tư cách xót thương người khác, nhưng vẫn không thể nào không nghĩ, tôi vào đây bởi vì tôi muốn kiếm tiền nhanh, kiếm tiền nhiều, suy nghĩ ấy vẫn khăng khăng trong đầu tôi tới tận lúc này, thế nên dù ông già cầm gậy ba-toong đánh tôi ngày ba trận, tôi vẫn sẽ đi theo con đường này, nhưng Hoa Hoa thì không giống vậy. Tôi không thể tưởng tượng cảm giác cầm dao đâm thẳng vào bụng người khác là như thế nào, nhưng nhất định chẳng vui vẻ gì đâu, còn cách Đại Kim Tử hay dùng “Thằng sói con” để nói về Hoa Hoa, tôi biết gã bị Hoa Hoa liên lụy, vẫn còn căm tức đến tận bây giờ, nhưng nếu Hoa Hoa không một thân một mình, lại không thể nói chuyện, cũng sẽ không có lão già nào đó dặn dò gã chăm sóc cậu. Tôi chẳng cần gã thương yêu gì cậu, nhưng nếu gã chăm sóc cậu tử tế, có lẽ cả hai đã không phải vào đây.

Chỉ tiếc rằng, cuộc đời này không có nếu như.Hết chương 15.

~Đây là món lẩu malatang:

16. Quyển 1 - Chương 16

Lẽ thường tình, người tàn tật đều mang cảm giác tồn tại rất mạnh, lời này không hề có ý kỳ thị, chỉ thuần túy là sự thực, bởi vì họ không giống người bình thường, nên dù hữu ý hay vô tình, chúng ta vẫn chú ý tới họ.

Hồi trước gần nhà tôi cũng có hai người như vậy. Một người ở trước nhà tôi, bệnh Buerger* biến chứng phải cắt đi hai chân, lúc ấy tôi không biết bệnh đó nghĩa là gì, chỉ biết rằng chú hàng xóm mỗi lần ra đường đều ngồi trên xe lăn tự chế, cái xe ấy cũng giống xe lăn bình thường, nhưng gắn thêm bàn đạp xe đạp lên phía trước, sau đó chú ấy dùng tay đẩy bàn đạp, xe cũng chầm chậm đi tới. Tôi cực kỳ thích chiếc xe đó, gần như cả thời thơ ấu của tôi đều dùng để tưởng tượng mình được ngồi lên nó, đối với một đứa trẻ chưa đến tuổi đi học như tôi, cái xe ấy cũng vĩ đại chẳng khác gì xe tăng. Còn một người khác ở lầu trên, ba tôi bắt tôi gọi bà ấy là bà Vương, nhưng tôi chưa từng gọi như thế, bởi vì tôi hơi sợ bà ấy. Giờ nghĩ lại, hình như bà ấy rất tốt với tôi, chính xác là rất tốt với lũ trẻ bọn tôi. Bà thường luộc khoai lang và đậu Hà Lan cho chúng tôi, nhưng mấy đứa ăn xong đều bỏ chạy, chẳng đứa nào muốn ở gần bà — Đối với trẻ con mà nói, một cụ bà không nói được, chỉ biết kêu a a a, cũng đáng sợ chẳng khác nào một bà đồng. (Bệnh Buerger còn gọi là viêm thuyên tắc mạch máu (thromboangiitis obliterans) là bệnh lý thường gặp ở động mạch, tĩnh mạch tay hoặc chân. Bệnh Buerger có đặc điểm là sự phối hợp của phản ứng viêm và cục máu đông trong lòng mạch máu khiến lưu lượng máu bị suy giảm dẫn đến tổn thương và huỷ hoại mô, sau cùng là nhiễm trùng và hoại tử. Bệnh Buerger thường khởi phát ở bàn tay và bàn chân sau đó lan rộng đến những vùng khác của chi.)

Đúng vậy, trước khi gặp Hoa Hoa, đối với người câm, toàn bộ ấn tượng của tôi đều chỉ về bà Vương — Muốn nói nhưng không nói được, càng sốt ruột thì tiếng a a a càng lớn, càng đáng sợ. Hồi nhỏ tôi biết bà không phải người xấu, nhưng lại không thể ngăn nổi nỗi sợ hãi, đến khi lớn lên rồi, tôi không sợ nữa, nhưng lại không còn ai dùng phương thức đặc biệt ấy để kêu gọi sự chú ý của tôi.

Hoa Hoa rất lặng lẽ, chính vì vậy nên chỉ cần không chú ý, tôi sẽ hoàn toàn quên mất cậu.

Không chỉ mình tôi, cả phòng Mười bảy, cả khu số Hai, thậm chí tất cả mọi người tại nơi này, cũng thế.

Đó là một buổi tối bình thường, vì trời quá oi bức, nên mọi người xếp hàng đi tắm từ rất sớm. Buồng tắm trong nhà giam có hạn, chậm chân cũng chả ai quan tâm nhà anh nóng chết hay nóng sống, đúng giờ vẫn phải quay về tắt đèn đi ngủ.

Tiểu Phong Tử được gọi đi viết báo tường, sung sướng ngồi cả ngày trong văn phòng máy lạnh, tôi hâm mộ suýt chết, chỉ hận sao mình không có hoa tay để viết cho đẹp. Đại Kim Tử và Chu Thành tắm sớm hơn tôi, giờ đã về phòng trước. Liếc sơ một lượt, xung quanh chẳng có ai tôi quen, ừ, thế nên cứ tắm luôn cho nhanh.

Lúc đang gội đầu, tôi nhìn thấy Hoa Hoa, nói cũng lạ, bình thường tôi mở to mắt tìm chẳng thấy cậu đâu, đến khi híp mắt tránh xà bông thì lại đột nhiên nhìn thấy cậu.

Cậu đứng dưới vòi sen cách tôi ba người, im lặng xối nước, không ai nói chuyện với cậu, cậu cũng chẳng để ý tới ai, nếu nói mấy trò đùa hạ lưu và những tiếng cợt nhả trong phòng tắm là một thế giới chân thật mà hoang đường, thì cậu giống như đang đứng ở ngoài, hoàn toàn độc lập với cái thế giới lờ mờ ấy.

Xà bông vào mắt, tôi phải đưa mặt hứng nước vòi sen. Nước lạnh, xối lên người chẳng sao, nhưng tạt vào da đầu đau như kim chích, mẹ nhà nó, tăng thu giảm chi đến mấy cũng phải bố trí cho người ta vài cái bình nóng lạnh chứ!

Gội đầu xong, tôi xát xà bông lên người, xong xuôi thì bắt đầu xả nước, toàn bộ quá trình chỉ mất vài phút đồng hồ, nhưng kiểm kê lại, tôi cũng phải nhìn sang phía Hoa Hoa ít nhất bảy – tám lần.

Vì trước đây tình nồng áp mông lạnh nhiều quá, nên dạo này tôi cũng không để tâm mấy đến cậu nữa, vốn cũng chẳng thân quen, việc gì tôi phải tự tìm phiền phức? Hoa Hoa là kiểu người như thế, nếu bạn mặc kệ cậu, cậu sẽ biến mất hoàn toàn. Tôi cảm thấy đó cũng là một kỹ năng hạng nhất, bỏ đi toàn bộ cảm giác tồn tại của chính mình, sống như một linh hồn người chết.

Tôi biết nếu tôi không chú ý, cậu sẽ lại nhanh chóng tàng hình, giống như những tin tức vô ích mà não bộ thu được mỗi ngày, bị gạt đi không ngần ngại.

Nhưng tôi không thể ngăn mình nhìn cậu.

Đứa bé ấy gầy mỏng dính như người trong tranh. Không đúng, cậu không sinh động linh hoạt như tranh treo Tết, cậu giống một bức ảnh thờ, mặc dù nhìn khá mạnh mẽ.

Nếu không phải sớm chiều ở chung, có lẽ tôi đã hồ nghi Hoa Hoa hít thuốc phiện. Tuy nói một loại gạo cấu thành trăm loại người, nhưng đâu thể chênh lệch lớn như thế? Vào đây một năm, ngoại trừ da trắng hơn thấy rõ — Vì phân xưởng có mái che, thì cân nặng của tôi không có gì thay đổi. Chu Thành hình như còn lên mấy kí, nhìn thể trạng Kim Đại Phúc, rồi cái mặt tròn xoe của Tiểu Phong Tử, tại sao ngũ cốc hoa màu lại không có tác dụng với Hoa Hoa?

Tắm xong, tôi cố tình lại gần cậu để mặc quần áo, sau đó giả như vô tình lẩm bẩm, “Này, cậu gầy quá nhỉ?”

Chẳng ai thèm nhìn tôi.

“Cậu tiêu hóa kém à? Hay là hấp thu không tốt?”

Tiếp tục không thèm nhìn.

“Cậu không bị bệnh gì chứ?”

Người ta mặc quần áo tử tế rồi, cũng chẳng thèm ngoái lại liếc tôi một cái, sải bước bỏ đi thẳng.

Tôi mặc quần đùi đứng hắt hiu trong gió, Phùng Nhất Lộ “nhỏ” giận đến run run.

Lại còn được gã Vương bát đản đổ dầu vào lửa —

"Phùng Nhất Lộ, lí nha lí nhí đứng trong đó làm tổ đẻ trứng à?"

Sau hôm ở phòng tắm, trái tim yếu mềm của tôi lại thổn thức. Hết lần này đến lần khác muốn tìm hiểu về Hoa Hoa, tỷ như làm việc đã quen tay chưa, ăn cơm có nhiều không, kỹ thuật chơi bóng rổ đã tiến bộ lên chưa, tôi nhiệt tình đến mức tự mình cũng phải chột dạ.

Hoa Hoa cũng biết tôi quan sát cậu, nhiều lần chạm mắt nhau, Hoa Hoa từ hờ hững lúc ban đầu chuyển sang hoang mang, rồi đến bây giờ đã biến thành cau mày sầm mặt, phản ứng đáp lại tôi cứ thế thăng tiến, thế nên tôi cảm giác mình thành công lắm rồi.

Chỉ tiếc rằng mấy ngày liền quan sát không thu được kết quả gì, Hoa Hoa thật sự chẳng có gì để tôi nghiên cứu. Cậu không trao đổi với bất kì ai, càng không cần bạn bè, lúc làm việc luôn rất chăm chú, đi hóng mát toàn một mình bỏ tới chỗ nào chẳng ai biết, đôi khi cũng chơi bóng rổ, bị Tiểu Phong Tử mắng là không có tinh thần đồng đội. Cậu giống như một sự vật có cũng được mà không có cũng được, nhắc tới Hoa Điêu, ai cũng bừng tỉnh, à, Tên câm phòng Mười bảy ấy mà, nhưng hỏi sâu thêm, phỏng chừng chẳng ai biết cậu tròn méo thế nào. Thậm chí tôi còn nghĩ, nếu một ngày Hoa Hoa đột nhiên biến mất, có lẽ phải một tháng sau mới có người trong nhà giam nhận thấy – đương nhiên với điều kiện tiên quyết là quản giáo không điểm danh mỗi ngày, còn đối với thế giới bên ngoài kia, chỉ sợ là vĩnh viễn sẽ chẳng ai biết.

Bởi vì căn bản chẳng ai muốn biết.

Một cuối tuần đầu tháng Tám, chẳng hiểu sao mọi người cùng hẹn đến thăm tù. Vợ của Kim Đại Phúc, chị gái của Chu Thành, bạn học của Dung Khải, tôi còn nghĩ chẳng hiểu bọn họ có thành lập liên hiệp hậu cần của phòng Mười bảy – khu nhà giam số Hai hay không.

Thế nên trong phòng chỉ còn tôi và Hoa Điêu. Cậu ngồi trên cửa sổ, tôi nằm úp sấp trên giường, cậu ngẩn ngơ nhìn bầu trời, tôi sầu muộn nhìn giấy viết thư.

Hơn nửa năm rồi ông già không tới, từ cái lần tôi nói ổng đừng tới nữa. Cả đời tôi đưa ra vô số yêu cầu ngớ ngẩn cho ông già, vậy mà ổng chỉ đáp ứng cái yêu cầu không cần đáp ứng nhất. Tôi đồ rằng ổng cố tình làm thế. Tôi thừa nhận lúc ấy lời tôi nói xuất phát từ thật tâm, nhưng làm người ai mà không hối hận, khi đó tình trạng tôi như thế nào, bây giờ tình trạng tôi như thế nào, một trời một vực mà!

Vương bát đản nói viết thư là phương thức hữu hiệu nhất để trao đổi giữa tù nhân và người nhà, thậm chí còn có ích hơn cả thăm tù, bởi vì trong thư có thể nói rất nhiều điều mà đối diện nhau không dám nói, có khi viết qua viết lại còn tự cải tạo được mình. Lúc tôi nghe vậy cũng cảm thấy rất có lý, nhưng bây giờ tự bắt tay vào làm, dùng thực tiễn kiểm nghiệm lời của gã —- Tôi chỉ thấy vớ vẩn.

Vắt hết óc hai tiếng đồng hồ, giấy trắng kẻ đỏ vẫn trống không một mảnh, bảy chữ trơ trọi nằm bơ vơ ngay dòng thứ nhất: *Dạo này sức khỏe thế nào rồi…*

Cuối cùng, tôi ném bút, bỏ cuộc.

Xoay người nằm ngửa lên giường, thở dài một hơi, như trút được gánh nặng.

Yêu mấy thì yêu, lăn lộn nũng nịu không phải phong cách của anh, nghĩ đến mà lạnh cmn cả người.

"Hoa Hoa, nhà cậu còn ai không?" Từ góc tôi nằm, bóng dáng Hoa Hoa vừa khéo rơi vào giữa tầm nhìn, tôi biết cậu là một con báo cô độc, nhưng tôi lại không thể ngăn được mình coi cậu là chú mèo con, một chú mèo con dậy thì rối loạn, "Chưa thấy ai đến thăm cậu nhỉ."

Thường thì mỗi khi tôi bắt chuyện, tám trên mười lần cậu sẽ không nhìn, nên tôi cũng đã quen lải nhải một mình rồi, coi như luyện tập cơ miệng. Chỉ có điều hôm nay thì khác, tuy Hoa Hoa vẫn giữ nguyên tư thế ngắm bầu trời, nhưng nếu quan sát thật kỹ, sẽ nhận ra cả người cậu đã cứng ngắc lại.

Tôi nghĩ mình đã biết đáp án.

Hoa Hoa không thể nói chuyện, nhưng đầu óc cậu không hề chậm. Tôi nghĩ cậu đã biết tôi hỏi câu này là có ý gì, nếu không còn ai, tất nhiên khỏi phải nói, chuyện cứ thế thôi, nhưng nếu trong nhà còn người, thắc mắc tiếp theo của tôi nhất định sẽ là, vậy thì tại sao chưa bao giờ thấy bọn họ đến thăm cậu?

Hiển nhiên, Hoa Hoa không muốn trả lời thắc mắc này.

Vì thế tôi đổi chủ đề, "Nghe Kim Đại Phúc bảo cậu không phải người ở đây, thế chuyện cậu vào đây… Bọn họ có biết không?"

Rốt cuộc Hoa Hoa mới nhìn tôi một cái, cái nhìn này rất dài, giống như cây đinh đóng vào lòng tôi, không nhổ ra được.

Tôi nằm ngửa, vắt chéo chân, thử hỏi, "Không biết à?"

Hoa Hoa bỗng chợt nhảy xuống khỏi cửa sổ, sải bước tới gần tôi.

Tôi giật mình, trong khoảnh khắc còn tưởng đứa nhỏ này định đánh tôi, nhưng tôi chưa kịp đứng dậy phòng thủ, người ta đã bước tới ngay trước mặt, sau đó giật lấy giấy bút, soàn soạt viết vài chữ, rồi trả lại cho tôi.

Tôi cầm tờ giấy về, ừ được, trên mặt giấy là hai chữ to đùng xiêu xiêu vẹo vẹo —

Câm miệng!

Tôi bỏ giấy xuống, ngước mắt nhìn khuôn mặt ngược sáng của Hoa Hoa, chớp mắt, “Hay là, chúng ta viết chữ tán gẫu đi?”

Hoa Hoa nheo mắt lại, đầy nguy hiểm.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, duy trì tư thế ngọc thể nằm ngang, chứng minh cho cậu thấy tôi hoàn toàn vô hại, “Nếu bây giờ cậu đang chọn xem đánh mặt tôi hay đánh ‘thân dưới’ tôi, tôi đề nghị cậu đừng chọn bên nào cả, nếu cậu cảm thấy bị biệt giam là vinh quang là sung sướng không thể sung sướng hơn được nữa thì vương bát đản chắc cmn chắn sẽ cắt xén thời gian hóng mát của cậu cho mà xem…”

Cái này gọi là lấy đức thu phục người!

Thế là cái kẻ đang định hành hung liền bị đức hạnh cao siêu của tôi thuần phục, gác dao gác kiếm quay về giường mình, chui vào chăn giả chết.

Tôi đứng dậy, nhe răng cười với đống chăn phồng phồng kín mít trên cái giường tầng cách đó không xa, nhưng không lên tiếng.

Dù nguy hiểm bao nhiêu, dễ kích động thế nào, tính tình bạo lực ra sao, ra tay dữ tợn kiểu gì, cậu cũng chỉ là một đứa nhỏ. Tôi có một tính xấu, tự biết rất khó sửa, nói trắng ra là bướng, tỷ như đối với Hoa Hoa, tôi vô cùng tích cực phát huy truyền thống cao đẹp kính già yêu trẻ của dân tộc Trung Hoa, Kim Đại Phúc bảo tôi có bệnh, còn tôi bảo gã ta máu lạnh.

Năm người bọn tôi sớm chiều ở chung trong phòng Mười bảy, thoạt nhìn thì gần gũi, nhưng mẹ kiếp chứ, thực tế thì ai gần gũi với ai? Đến bây giờ tôi vẫn không biết quan hệ của Kim Đại Phúc và Chu Thành là như thế nào, không biết tại sao người nhà Tiểu Phong Tử không tới thăm cậu ta, không biết Hoa Hoa không thể nói là do trời sinh hay do sự cố, cũng như bọn họ chẳng biết tôi hò hét hơi bị dễ nghe, hồi trước đi KTV với bạn, tôi còn phải kiềm chế, nào là Tiểu bạch dương rồi Lời nói trong tim nghe sao quá dễ linh tinh, lắm khi sung sức tôi còn dám PK nguyên cả buổi, hò hét bét nhè.

Nhưng chính vì không ai để ý, nên cũng chẳng ai chủ động mở lòng mình ra, cứ như lũ ngốc.

Thật sự có một số thứ không cần mở ra, nó vẫn sáng ngời đập vào mắt, chẳng muốn nhìn thì nó trong suốt, tới khi muốn nhìn, nó lại mang theo cả nhan sắc và hình dạng. Tỷ như vào một buổi chiều tôi ngồi suy nghĩ tại sao Hoa Hoa lại gầy như vậy, có lẽ không phải chỉ có một nguyên nhân, nhưng nhất định nguyên nhân lớn nhất chính là —- Ăn uống không tốt. Nghĩ xa hơn một chút, tại sao ăn uống không tốt? Bởi vì không có tiền.

Ông già nửa năm không đến thăm tôi, nhưng thẻ của tôi mỗi tháng đều được chuyển tiền vào, chưa từng gián đoạn; Kim Đại Phúc và Chu Thành cũng nhận được tiền hàng tháng, một người được vợ gửi cho, một người được chị gửi cho; Dung Khải thì càng không phải nói, lao động tốt, hơn nữa còn thông minh, viết chữ đẹp các kiểu, một lần nhận việc làm bừa còn được nhiều thù lao hơn cả mấy ngày công, thế nên tiền làm thêm của cậu ta hàng tháng còn nhiều hơn tiền ông già gửi cho tôi, ấy là chưa kể cậu ta còn lừa tiền của mấy bạn tù cùng nhà giam bằng đủ loại phương thức khác. Duy chỉ độc Hoa Hoa, năng suất lao động

chỉ đạt mức tiêu chuẩn, thù lao tượng trưng mỗi tháng mua ít đồ dùng còn chẳng đủ, nói gì đến dư dả, thế nên chúng tôi mua được đồ ngon ở căng-tin, thỉnh thoảng còn ăn mì cải thiện, may mắn còn mua được hoa quả ở quầy đồ ăn vặt, còn cậu thì luôn luôn chỉ có bánh mỳ khô cứng và đồ ăn lúc mặn chát, lúc nhạt thèo đựng trong bát tô, thường thường chẳng có nổi mấy miếng thịt.

Suy nghĩ xong, tôi thấy hơi khó chịu. Châm ngôn nói rất đúng, sương sớm chỉ đọng trên lá non, tức là bạn đã thảm, ông trời sẽ cho bạn càng thảm hơn, tôi cảm thấy Hoa Hoa đang bị kẹt trong một vòng tuần hoàn ác tính.

Sau đó, ngày nào ăn cơm tôi cũng chú ý tới Hoa Hoa, càng chú ý lại càng không kìm lòng nổi, tôi nghĩ mình phải làm gì đó, không phải vì tôi cao thượng, muốn giúp người làm vui, mà chỉ thuần túy bởi vì tôi muốn cho mình dễ chịu, dùng ít tiền đổi lấy chút an ủi tâm lý, tôi là kiểu người như thế.

Thực hiện cũng đơn giản, tới giờ cơm, tôi mua thêm hai đĩa thức ăn thật lớn, sau đó gọi Hoa Hoa đến ăn cùng.

Tôi đã chuẩn bị chu đáo hết, bao gồm cả làm sao ứng đối mấy câu châm chọc của Tiểu Phong Tử, nhưng lại quên bẵng đi phần quan trọng nhất — Hoa Hoa không đến, người ta hoàn toàn chẳng quan tâm, mông cứ dán xuống ghế, chết cũng không chịu rời khỏi chỗ ngồi.

Khu bán đồ ăn riêng và khu cơm tập thể tách biệt, không cho phép tôi bưng chén đĩa qua, tôi luống cuống một hồi, đành phải chuyển sang trường kỳ kháng chiến. Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, đến nỗi mấy người bên khu khác bắt đầu rục rịch, thậm chí còn bất chấp bị trừ điểm, bóng gió nói, nó không qua thì để bọn tôi qua, có tiền không biết tiêu chỗ nào hả? Tiểu Phong Tử cũng ồn ào bảo tôi, có hai trường hợp: A, anh nhiều tiền tiêu hoang. B, anh thích Tên câm, Phùng Nhất Lộ, lại đây, chọn hai trong một.

Chọn chọn cái đầu mẹ mày!

Quên mất, còn cả Du Khinh Chu. Tên khốn này vẫn tương đối dung túng tôi, thường mở một mắt nhắm một mắt, nhưng thi thoảng trên đường từ căng-tin về phân xưởng, gã vẫn châu đầu ra vẻ xúc động, thì ra cậu cũng thích kiểu đó.

Cái đm rốt cuộc thế giới này bị làm sao? Chẳng lẽ ông đây không được dâng hiến tình người trong sáng à? Chẳng lẽ không được dùng chân tình đổi lấy nụ cười à? Chẳng lẽ tôi từ thiện ít tiền cho một thằng nhỏ học tiểu học cũng tức là tôi đồng tính luôn à?!

Tuy Nguyễn Linh Ngọc đã nói miệng lưỡi thế gian thật là đáng sợ, nhưng Phùng Nhất Lộ tôi lại thuộc đúng kiểu không nghe ai khuyên, tương phản, tôi thường hay có cảm giác mọi người đều say, chỉ mình tôi tỉnh, dù cả thế giới có sai lầm, thì một mình tôi vẫn đang hướng về phía mặt trời. Thế nên dù bị Hoa Hoa từ chối lần thứ… Ờ, chả biết lần thứ mười mấy, tôi vẫn cứ mỉm cười tiếp tục vươn lên.

Nhưng Hoa Hoa đã đến giới hạn.

Đó là một ngày rất bình thường giữa tháng Tám, hơn sáu giờ chiều mà mặt trời vẫn không xuống núi, như thể khăng khăng muốn đốt trọi vạn vật thế gian. Chẳng biết căng-tin làm sao mà hôm nay lại thình lình phân phát chuối tiêu, tuy mỗi người chỉ được đúng một quả, nhưng những thứ mềm mềm ngọt ngọt luôn khiến tâm trạng người ta dễ chịu hẳn lên, vì thế Nhất Lộ tôi rên rỉ ca hát, đi đều bước trở về phòng Mười bảy. Trên đường tôi cũng không để ý tới biểu cảm của Hoa Hoa, vì số lần bị cự tuyệt nhiều không đếm xuể, huống hồ thức ăn mua thêm tôi cũng giải quyết sạch, coi như cải thiện đời sống. Vậy mà chân trước vừa bước vào phòng, sau lưng đã bị người ta đẩy cho lảo đảo, mặt sau đập cái "Ầm" lên bàn, ôi cái eo già của tôi!

Quay lại nhìn, đầu sỏ gây tội đang thở phì phì trợn mắt với tôi.

Từ trước đến nay, trợn mắt vốn là độc quyền của Tiểu Phong Tử, còn Hoa Hoa lúc nào cũng chỉ trừng mắt lạnh lùng, nhưng giờ phút này tôi quan tâm nhiều làm gì, cái lưng già đau nhức thật sự chẳng khiến ai dễ chịu.

"Cậu bị bệnh à?" Tôi mắng. Ngoại trừ câu này, tôi chẳng nghĩ ra được lời giải thích nào khác, đang yên đang lành lại đi đẩy người ta, rõ ràng là bị bệnh!

Hoa Hoa hung hăng trừng tôi một cái, rồi thình lình ngồi xuống bàn, bắt đầu viết chữ.

Tôi nhận ra cậu đang rất giận, giận đến nỗi trang giấy cũng bị nghiến rách vài chỗ.

Hoa Hoa viết rất lâu, rất dài, cơn tức của tôi cứ dâng lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi lại bốc lên, cuối cùng biến thành những hạt mưa rào, theo gió rớt xuống.

Tiểu Phong Tử khom lưng, ngoáy mũi, "Này Câm, hay là cho bọn tao xem trước một nửa đi, rồi mày lại viết tiếp, đợi bọn tao đọc hết nửa trước thì mày cũng viết xong nửa sau."

Đấy, đâu phải chỉ mình tôi tò mò.

Cuối cùng, Hoa Hoa ngừng bút, cả một tờ giấy lớn, chật kín chữ.

Tôi đứng đó, chờ cậu đưa cho tôi, chờ thật lâu, nhưng Hoa Hoa chỉ ngẩn người nhìn những gì mình vừa viết. Khuôn mặt cậu không hề tức giận, lại trở về lãnh đạm thường ngày, tựa hồ tất cả cảm xúc đã theo từng câu chữ, thoát hết ra ngoài.

Tôi bước tới, đưa tay cầm tờ giấy kia. Cánh tay Hoa Hoa đặt trên bàn hơi nhúc nhích, như định ngăn cản. Tôi không biết có phải cậu hối hận hay không, nhưng tôi không cho cậu cơ hội đó, lấy tốc độ cực nhanh, tôi giật tờ giấy.

Chữ của Hoa Hoa rất khó đọc, nói thẳng ra là, chẳng khác gì những nét nguệch ngoạc của học sinh lớp một, xiêu xiêu vẹo vẹo, rời rạc khắp nơi, nhưng kỳ lạ làm sao, lỗi chính tả rất ít, thỉnh thoảng viết sai, cậu

còn gạch đi viết lại, như đang làm bài tập về nhà.

Dung Khải thò đầu định xem, bị tôi đạp văng ra ngoài, sau đó tôi ngồi xuống đối diện với Hoa Hoa, nghiêm túc đọc từng câu từng chữ, giống như tôi đang nghe cậu nói chuyện.

Phùng Nhất Lộ:

Tôi là thằng câm, nhưng tôi có chân có tay, có thể sống, có thể ăn cơm, không cần bất luận kẻ nào thương hại, cũng không cần lòng tốt của bất kỳ ai. Trước khi anh đến đây, tôi vẫn tốt, sau khi anh đến, tôi cũng chẳng kém đi. Tôi không biết tại sao anh đột nhiên động kinh, cứ thích mời tôi ăn uống, có lẽ anh nhiều tiền không biết tiêu vào đâu, nhưng tôi nói để anh hay, tôi không thiếu ăn, tôi gầy bởi vì trời sinh tôi như thế, anh cứ nghĩ là do hấp thu không tốt cũng được. Nếu anh nhiều tiền quá thì mang đi biếu quản giáo đi. Trước đây anh hỏi nhà tôi còn ai không, bây giờ tôi nói cho anh biết, nhà tôi vẫn còn người, có cha có mẹ có chị gái có em trai, nhưng mẹ không phải là mẹ ruột tôi, chị gái em trai cũng không phải hoàn toàn là ruột thịt. Mười lăm tuổi tôi bỏ nhà đi, không liên lạc gì với gia đình nữa, mười bảy tuổi tôi đã cầm dao đâm người khác, nhưng khi ấy may mắn, không bị bắt. Tôi biết Kim Đại Phúc hận tôi, anh cứ nói cho anh ta nghe, đó là đáng kiếp anh ta, nếu anh ta không đi theo con đường này, chẳng đủ gan, chẳng đủ lỳ còn cố làm bộ, nếu anh ta chăm chỉ cần cù như những người lao động khác, thì anh ta đã chẳng gặp phải tôi, cũng sẽ không bị tôi kéo vào đây. Tôi chỉ nhớ được anh muốn biết từng đó, nếu còn gì chưa đủ, anh cứ hỏi tôi thoải mái, nhưng tôi hi vọng sau khi tôi trả lời, anh sẽ không làm phiền tôi nữa, đặc biệt là lúc ăn cơm. Cuối cùng, tôi lặp lại, tôi không cần anh thương hại, cũng không cần lòng tốt của anh, hơn nữa, tôi không cảm thấy đó là lòng tốt chân thành.

17. Quyển 1 - Chương 17

Phùng Nhất Lộ, đằng sau còn có dấu hai chấm, lúc mới thấy tôi còn muốn cười, bởi vì nghiêm trang như thế thật sự quá khác với phong cách thiếu niên bất lương của Hoa Hoa. Nhưng đọc xong thì tôi quên mất chuyện đó, bên tai như có âm thanh của một đứa nhỏ, gằn từng tiếng nói rằng, tôi không cần anh thương hại, tôi không cần anh giả vờ tử tế, tôi không cần cái gì hết, tôi tốt lắm, tôi thật sự tốt lắm…

Bướng bỉnh, tới đau lòng người.

Nhưng tôi không thể biểu hiện ra ngoài, càng đau lòng, càng phải vờ như không.

Khi Hoa Hoa viết chữ, tôi đã hiểu ra một điều, tại sao cả nhà giam lớn thế này, mà Hoa Hoa chỉ chịu giao lưu đôi chút với một mình Chu Thành? Bởi vì Chu Thành không nhìn cậu bằng ánh mắt khác. Không phải như tôi nhìn cậu với vẻ yêu mến đặc biệt, không phải như Tiểu Phong Tử hết lần này tới lần khác gọi Tên câm, lại càng không phải như những phạm nhân khác cười nhạo và khinh bỉ cậu, Chu Thành đối xử với cậu cũng hệt như đối xử với tất cả mọi người ở đây, trầm tĩnh, lạnh nhạt, thỉnh thoảng mỉm cười, không thân thiết, càng không câu nệ.

Tôi nghĩ điều Hoa Hoa muốn chính là như vậy, muốn người khác đối xử với cậu như bình thường. Tuy rằng cá nhân tôi cảm thấy Chu Thành bình đẳng chẳng qua chỉ vì hắn không quan tâm đến ai, đừng nói để trong

lòng, lọt vào mắt hắn đã là rất khó. Nếu ai cũng chỉ là một bó cải trắng ở trong mắt hắn, thì có thể nói hay không thể nói cũng chẳng khác gì nhau.

Cẩn thận gấp tờ giấy của Hoa Hoa lại, cất vào túi, giống như cất lá thư tình cô bạn gái viết cho tôi, rút một tờ giấy mới, cầm lấy bút trong tay Hoa Hoa, tôi cũng có qua có lại. Chữ của tôi không thể nói là ngọc thụ lâm phong, nhưng ít nhiều gì trước đây cũng đã từng tập viết, vì thế tôi viết khá đẹp, nhưng tôi không nghiêm trang như viết luận văn giống Hoa Hoa, vì vậy chưa tới một phút, tôi đã trình bày xong những gì mình muốn nói.

Mới đầu Hoa Hoa còn ngơ ngác không biết tôi định làm gì, mãi đến khi tôi đưa tờ giấy tới trước mặt cậu.

Cứ coi như tôi giả vờ tốt bụng, thừa tiền thích tiêu hoang, tôi muốn giúp cậu. Cậu vui hay không thì tùy, tôi vui là được, có tiền cũng khó mua niềm vui lắm.

Ài, cả đời tôi cũng chẳng thể học tập Chu Thành, chỉ có thể làm Phùng Nhất Lộ bỉ ổi thôi.

Đúng như dự đoán, tờ giấy bị giật lấy, dùng sức rất mạnh, động tác thô bạo, vật nhỏ đáng thương rách luôn rồi. Tôi thở dài, bỏ một phần ba tờ giấy trong tay xuống, sau đó ra vẻ ung dung nhìn Hoa Hoa múa bút thành văn trên hai phần ba còn lại.

Tôi thò đầu nhìn lén, ừa, giờ thì ngay cả xưng hô với dấu hai chấm cũng bị quên béng luôn rồi —-

Tại sao anh cũng viết chữ?! Anh đang cười nhạo tôi?????????????

Bởi vì phẫn nộ, đứa nhỏ viết liên tục hơn mười dấu chấm hỏi, tâm tình nhấn mạnh trong từng nét bút.

Tôi (- _ -|||), giật lại giấy bút, viết luôn đằng sau các dấu chấm hỏi —-

Cậu mắc chứng ảo tưởng bị hại à? Tôi chỉ cảm thấy nói chuyện với cậu cũng vô ích, viết chữ ấn tượng hơn!!!!!

Giờ thì Hoa Hoa không thèm thư từ với tôi nữa, thẳng tay xé tờ giấy thành muôn vàn mảnh nhỏ như tiên nữ tung hoa. Tôi chỉ kịp thưởng thức vài giây, cổ áo đã bị túm gọn, chưa kịp trở tay thì cả người đã bay lượn tự do.

Ầm!

Lúc này không chỉ cái eo già, mà cả cái lưng già cũng không trốn thoát, đập vào cột giường sắt đau điếng.

Tiểu Phong Tử đáng thương đang ngồi hóng chuyện, gân cổ gào lên the thé, “Cái đ*t hai người đánh nhau

cũng phải báo trước chứ —-”

Tôi nhe răng trợn mắt lồm cồm bò dậy, thực ra trong lòng tôi cũng tán thành ý kiến đó, nhưng ngoài mặt thật sự không đồng tình nổi. Tuy nói sức lực của Hoa Hoa lớn hơn tôi tưởng, nhưng kể cả vừa nãy có đề phòng thì tôi cũng vẫn bị quăng véo đi thôi, vì thế lúc này tôi chỉ hy vọng mọi người không nhìn tôi, ngó lơ tôi, tốt nhất là quên tôi đi, có thế tôi mới không cần tìm cái lỗ để chui vào…

“Phùng Nhất Lộ, anh nói cái gì với thằng câm mà làm nó giận thế?!”

Tôi thật muốn đấm chết Tiểu Phong Tử!

Hoa Hoa không ra tay nữa, có lẽ cú ném vừa rồi đã trút giận xong cho cậu, bây giờ cậu chỉ lạnh lùng đứng nhìn tôi, đôi con mắt đen nhánh không trống rỗng như thường lệ, tương phản, bên trong chúng ẩn chứa rất nhiều điều, phẫn nộ, nôn nóng, và nhiều thứ khác, kịch liệt pha trộn vào nhau, nhưng lại chính vì thế nên tôi vẫn không rõ rốt cuộc cảm xúc của cậu là gì.

“Không đánh nữa à?” Tôi oán hận lẩm bẩm, “Không đánh thì để tôi phủi áo, bằng không lát nữa đánh lại phải phủi tiếp, lao lực.”

Tuy nói vậy, nhưng thực tế tôi đã bắt đầu phủi bụi trên người, ai ngờ Hoa Hoa bỗng nhiên sải bước đến, tôi trừng mắt, thầm rủa, mẹ nó chứ vẫn chưa xong à?

Sự thật chứng minh tôi không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử —- Hoa Hoa chỉ lướt qua tôi, xoay người lên giường.

Góc áo bị kéo kéo hai cái, tôi cúi đầu, thấy Tiểu Phong Tử làm mặt hồn nhiên, “Màn vừa rồi đủ cho nó bị trừ điểm đấy, anh cứ đi báo quản giáo đi, tôi làm chứng cho.”

Khóe miệng giật giật, cả người tôi cũng muốn run lẩy bẩy theo, “Cậu không đổ dầu vào lửa thì không chịu được à?”

Sau lần ầm ĩ đó, tôi coi như đã mất hết mặt mũi, vì thế một thời gian rất dài tôi trầm lặng, không thiết tha nhìn chăm chú người ta, lại càng không chào mời tình yêu rẻ rúng. Cái từ “rẻ rúng” là Tiểu Phong Tử phun ra, cậu ta nói người ta đã chẳng thèm mà anh còn cố dúi vào, đúng là cái thứ chẳng đáng giá tiền.

Tôi không bị M, tôi không điên tới nỗi bị đánh má trái còn giơ má phải ra cho người ta tát. Được rồi, thực ra má phải tôi cũng đã giơ, sau đó lại bị đánh, vì thế nên tôi thề, không thể để bi kịch tuần hoàn thêm nữa.

Cẩn thận ngẫm lại, rất nhiều chuyện không nhất thiết phải giải quyết cho bằng được. Cho dù Hoa Hoa đáng thương, làm người ta xót xa, mà thực ra cũng làm người ta phát ghét, nhưng cậu và tôi không thân cũng chẳng quen, tôi ôm đồm chuyện này làm gì? Đã bảo tôi não tàn mà.

Suy nghĩ cẩn thận xong, tôi cũng thoải mái hơn, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, thỉnh thoảng còn có thể đánh một giấc mộng xuân.

Nhưng ông trời hình như chẳng bao giờ để người ta được thảnh thơi, ngay tại khi tôi sắp ném Hoa Hoa ra sau đầu, ổng lại xách cậu đến, vứt xuống trước mặt tôi, hơn nữa còn vứt mạnh tay hơn lần trước.

Đó là một buổi sáng thứ Bảy, như thường lệ, chúng tôi bị trục xuất đi hóng mát. Bầu trời sau cơn mưa rất trong xanh, nhưng không khí lại oi bức, cái thứ oi bức mang theo hơi nước còn khó chịu hơn cả ngày thường, đừng nói chơi bóng rổ, chỉ nhìn mọi người chơi bóng rổ cũng đã đủ nhức đầu, vì thế tôi lò dò đi tìm chỗ nào râm mát để chui vào.

Nhà giam bị quây kín bởi tường cao, nhưng sân thể dục thì không bị, nói đúng ra là tường cao vây quanh nhà tù, nhà tù vây quanh khu sinh hoạt, khu sinh hoạt lại vây quanh sân thể dục, các khu nhà giam và đủ thứ thượng vàng hạ cám khác. Cho nên tuy nói là hóng mát, nhưng thật ra cũng chẳng phải được nằm phơi nắng giữa mênh mông bát ngát gì, chỉ cần không quá lố, đến giờ tập hợp điểm danh thì có mặt, thỉnh thoảng đi bộ loanh quanh sân hoặc trốn vào góc nào hẻo lánh, nấp sau bụi cây hút thuốc đánh rắm, quản giáo cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Số lượng góc khuất râm mát cũng chỉ có hạn, tôi đi thăm thú từng nơi một, cuối cùng tìm được một chỗ phía sau khu nhà giam số Ba. Chỗ này rất được, cỏ cây tươi tốt, có cả mấy bồn hoa, nhưng chẳng ai lui tới cả. Thế là tôi chẳng thèm khách sáo, nằm xuống phía sau bồn hoa, nhìn lên tầng tầng tán lá trên đỉnh đầu, chỉ trong chốc lát đã lăn kềnh ra ngủ.

...

"Ha ha ha, đ*t mẹ nó vui thế, nhìn mặt nó này, mẹ nó chứ, giả vờ giả vịt!"

"Cười cái chó gì, đè nó xuống cho tao, lần trước đè không chặt để nó chạy mất, quên à!"

"Mẹ nó, mày nói thì giỏi lắm, thử đi mà làm, đừng nhìn nó gầy, sức không nhỏ đâu."

...

Những kẻ quấy phá giấc mộng đẹp của người khác đều phải xuống mười tám tầng Địa ngục, tôi vẫn đang lơ mơ cảm giác Chu Công mang bàn cờ lên, hơn nữa còn hứa hẹn chấp tôi quân xe, nếu tôi thắng còn giúp tôi giải ba giấc mộng, mẹ kiếp đứa nào phá bĩnh tao!

Tôi vật lộn bò dậy sau bồn hoa, định nhìn xem mấy thằng kia đang lèm bèm cái gì, nhưng vừa nhìn, tôi đã cứng người.

Vào tù một năm ba tháng, mấy màn bắt nạt hay thấy trên phim đã bị thay thế bởi lao động cải tạo ngày qua ngày, tôi cứ nghĩ mình đang sống trong thời đại hòa bình, tuy có hơi buồn tẻ, hơi vất vả, hơi mất tự do.

Thật sự tôi đã nghĩ như vậy!

Nhưng bây giờ, tôi lại phải trơ mắt nhìn Hoa Hoa bị hai tên khốn đè nghiến xuống đất, trong mắt bọn chúng là vẻ hưng phấn dữ tợn tới bất thường, giống như chuyện sắp xảy ra còn làm chúng sung sướng gấp mười lần phê thuốc phiện. Tiếp theo, kẻ thứ 3 ngồi xổm xuống, thong thả ấn đầu thuốc lá lên cánh tay Hoa Hoa.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Bốn lần…

Mỗi lần, Hoa Hoa đều giãy giụa kịch liệt, như một con cá bị vớt ra khỏi nước.

Nhưng vô ích, phí công phản kháng chỉ làm những kẻ nhẫn tâm càng thêm hưng phấn, càng thêm thỏa mãn.

Trái tim tôi co thắt như bị ai bóp nghẹt, đau đến mức không hít thở được. Tôi đã nhìn thấy cánh tay kia, vào một ngày cuối xuân u ám, nói đúng hơn, tôi chỉ nhìn thấy một phần của cánh tay ấy, khi đó tôi còn cười cậu ngốc. Mà bây giờ, ống áo tù bị vén lên đến tận bả vai, bởi vì cẳng tay chẳng còn chỗ trống, nên đầu thuốc chỉ có thể dúi vào bắp tay, giống như đó chẳng phải cánh tay, mà chỉ là một tờ giấy để người ta thỏa thuê vẽ nguệch ngoạc.

“Vẫn chưa được, mày xem, đến rắm nó cũng đéo phọt ra được!”

Một trong số những kẻ đang đè Hoa Hoa pha trò, hai tên còn lại phá lên cười ông ổng.

Tôi không thể tiếp tục nhìn nữa, tôi muốn quát, mẹ kiếp chúng mày, cậu ấy không kêu được, nhưng cậu ấy cũng là người, cậu ấy cũng biết đau!

Nhưng tôi không quát, tôi chỉ lao ra, nhào tới thúc vào lưng thằng khốn nạn cầm thuốc lá, thằng đó loạng choạng đổ về phía Hoa Hoa, hai thằng còn lại vô thức buông cậu ra, Hoa Hoa phản ứng cực nhanh, lập tức lăn sang bên cạnh, vì thế thằng nọ bổ nhào xuống đất.

Nhưng vẫn chưa đủ, chưa đủ chút nào, tôi lại xông tới đè lên người nó, nhặt mẩu thuốc lá rơi trên đất, hung ác dúi vào cánh tay nó!

Thằng chó kêu la thảm thiết.

Tôi biết nó đang kêu, tôi thấy nó há mồm, nhưng tôi không nghe gì cả. Hiện giờ tôi không nghe được bất cứ thứ gì, trước mắt tôi chỉ còn một màu đỏ, tôi muốn giết người, ý muốn giết người của cả đời tôi đều tập trung tại đúng khoảnh khắc này, "Vẫn chưa được phải không? Phải không? Thế thì mày cũng đừng có phọt rắm ra đây!"

18. Quyển 1 - Chương 18

Sau đó tôi ra tay chẳng còn biết nặng nhẹ, điếu thuốc bị tôi dụi tắt. Tôi khạc nước miếng, ném thuốc đi, chuẩn bị đứng dậy đạp thằng chó nọ mấy đạp, nhưng bỗng nhiên lại cảm giác có gì không đúng.

Quay phắt đầu lại, đoán không sai, một trong hai thằng còn lại đang định đánh lén tôi, giờ né cũng không kịp, tôi vẫn ngồi đè trên thằng đầu tiên, gồng mình chuẩn bị chống đỡ, nghĩ bụng cứ cứng lên là trụ được ít nhiều. Không ngờ Hoa Hoa đột ngột từ bên cạnh lao tới, đạp một cú thật lực lên bụng thằng đánh lén!

Cú đạp này cực kỳ độc ác, thằng kia văng xa phải đến hơn một mét, mặt mũi vặn vẹo méo mó, ôm bụng cuộn mình nằm la oai oái.

Hoa Hoa lạnh mặt bước về phía nó, dừng lại, nhấc chân lên…

Tôi giật mình quay sang nhìn, má nó Hoa Hoa định giết người thật đó à, cú đạp thứ hai rõ ràng nhắm thẳng đầu nó! Hai đứa còn lại ngửi thấy mùi nguy hiểm, một thằng ra sức giãy giụa bên dưới tôi, một thằng đứng xa xa định chạy đến giúp lại tần ngần do dự. Chẳng có thời gian nghĩ nhiều, tôi nhảy dựng lên, vồ lấy Hoa Hoa bỏ chạy!

Tình hình đột nhiên biến đổi làm Hoa Hoa trở tay không kịp, hai chân vẫn còn lóng ngóng, cũng may tôi nắm chặt tay cậu, thà chết không buông, dù những ngón tay xương xương khiến lòng bàn tay tôi đau ê ẩm.

Cứ thế thẳng đường chạy về sân thể dục, tôi còng lưng, chống tay lên đầu gối hít thở, ngẩng đầu liếc Hoa Hoa một cái, cậu còn thảm hơn tôi, cả lồng ngực lẫn bả vai đều phập phồng phập phồng, giống như không khí của cả thế giới này cũng chẳng đủ cho cậu hô hấp.

Nhưng mà, cả thế giới, chỉ có tiếng thở phì phò của chính mình mà thôi.

Từ khi quen Hoa Hoa, trong lòng tôi như tồn tại một cây kim, cây kim đó có ý thức của riêng mình, bình thường nó ngoan ngoãn, nhưng chỉ cần nhìn thấy Hoa Hoa, không, không cần nhìn, chỉ cần nhắc tới Hoa Hoa, là nó lại bắt đầu tác quái. Nhẹ thì chích tôi một cái, đau khoảng vài giây, nặng thì điên đảo cào cấu, đau tới mức tôi chỉ muốn trả thù xã hội.

Thật lâu sau, cuối cùng tôi cũng hô hấp bình thường, ba thằng khốn kia không đuổi theo, nhưng cái kim trong lòng tôi vẫn chưa chịu yên, nó kêu gào đòi cách mạng, đầu óc tôi chỉ muốn nổ tung. Tôi vừa cố sức vỗ về nó, vừa xem xét lại tình hình lúc nãy —-

Cú đạp của Hoa Hoa mặc dù rất nặng, nhưng tệ lắm cũng chỉ co thắt dạ dày hành tá tràng gì đó, từ từ sẽ khỏi, hơn nữa chấn thương bên trong càng không dễ nhận ra, tưởng nhà tù ăn no rửng mỡ tự nhiên cho chúng bây đi chụp X-quang chắc? Còn về phần tôi, cú húc kia cũng khá độc, nhưng lúc ngã sấp, thằng nọ không đập mặt xuống đất, không chảy máu mũi, không trầy da, nhiều thêm một lỗ trên cánh tay cũng chả chết được. Nói lại nhớ Hoa Hoa, hai cánh tay cậu thật sự nhìn chẳng đành lòng….

Vì thế kết luận đã rõ.

Vụ này bọn tôi có lý, tuy không phải lần đầu tiên, nhưng nhất định phải là lần cuối cùng.

Tôi hít sâu, lại hít sâu, ép mình tỉnh táo lại. Xúc động là ma quỷ, ngộ nhỡ không nhịn được chạy đến đạp Du Khinh Chu một cước – tội giám thị bất lực, thì chẳng phải biệt giam, mà là cả đời có khi chẳng rời được khỏi đây.

“Bao lâu rồi?” Trước khi đi mách lẻo, phải hiểu rõ tình hình.

Tiếc là đương sự không phối hợp, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, như thể đang dùng đôi mắt đen nhánh dò xét linh hồn tôi.

Linh hồn tôi chẳng có chiều sâu, vì thế tôi không trốn tránh ánh mắt cậu, hiên ngang bất khuất. Vết sẹo nông nhất đã mờ đi nhiều, chỉ còn lại hình dạng nhàn nhạt, có trời mới biết đó là từ năm nào.

“Đi! Đi với tôi đến tìm quản giáo!” Ba thằng kia trừ phi não tàn, bằng không có bị đánh hộc máu cũng chẳng dám đi tố giác, đánh nhau trong tù là tội cực nặng, bọn chúng nhất định không dám liều. Nhưng tôi không sợ, cùng lắm thì bị biệt giam, trừ điểm, chỉ cần sau này Hoa Hoa được bình yên, đáng giá.

Nhưng tôi không ngờ Hoa Hoa lại không chịu đi, mặc tôi dỗ dành thế nào, cậu vẫn chỉ đứng yên tại chỗ.

Tôi xém nữa nghiến răng nghiến lợi, “Tôi hỏi lần cuối, cậu có đi hay không?”

Hoa Hoa vẫn kiên quyết lắc đầu.

Giỏi lắm, chẳng cần Du Khinh Chu, chỉ mình Hoa Điêu đã đủ làm tôi phát điên, “Mẹ kiếp mày bệnh à? Hả? Mày sợ đi báo cáo thì nhục mặt à? Mày muốn tự mình phản kích à? Ừ được, sao mày không cầm dao đâm lòi ruột bọn nó ra? Đâm đi cho sướng! Cái nhà tù này cũng sướng, đỡ phải nuôi mày nữa, cứ tặng mày viên đạn là hết vấn đề, tiết kiệm lương thực! Đằng nào thì mày cũng có làm được cái quái gì đâu!”

Tiếng tôi mắng chửi rất lớn, mấy người xung quanh tò mò ngoảnh lại. Tôi đảo mắt nhìn một lượt, muốn kiềm chế cảm xúc, nhưng lại chẳng có cách nào, "Nhìn cái chó gì mà nhìn? Chưa thấy ai bị chửi bao giờ à? Cút con mẹ nó hết cho tao!" Mắng xong vẫn chưa nguôi giận, tôi quay lại, hung tợn trừng mắt nhìn tên đầu sỏ, "Cả mày nữa! Tưởng giả vờ lạnh lùng là hiểu hết sự đời à? Mày hiểu à, mày hiểu à, mày thì hiểu cái đếch gì?!"

Hoa Hoa không phản ứng, nhưng đôi mắt trừng lớn và lồng ngực phập phồng cho tôi biết, cậu cũng đang tức giận.

Tôi mặc kệ, lại tiếp tục túm cậu đi, "Mẹ nhà mày có đi hay không? Hôm nay có phải khiêng mày đi thì tao cũng khiêng! Nếu mày không sợ nhục mặt thì cứ thử xem!"

Chẳng ngờ lần này Hoa Hoa không bướng nữa, ngoan ngoãn để tôi kéo áo, cứ thế bước theo tôi.

Cuối cùng tôi mới hiểu chiến lược bấy lâu của mình sai ở chỗ nào, đối với Hoa Hoa, không thể nương tay, phải dùng phương pháp hệt như nuôi dạy con cái, không nghe lời thì đánh, mềm mỏng vô ích, càng mềm càng bướng.

Mẹ nó cả quãng thời gian vừa rồi, tôi đúng là nghẹn chết!

Du Khinh Chu ngồi trong góc sân, đang tán gẫu với mấy quản giáo khu khác, thấy tôi đi đến, gã chỉ khẽ nhướn mày, không thèm đứng dậy nghênh đón… Được rồi, cái này tôi tha thứ.

"Báo cáo quản giáo, tôi có chuyện báo cáo!" Nói câu này suýt méo mồm.

Du Khinh Chu gật đầu, "Ừ."

Ý là tôi cứ tiếp tục, nhưng… Tôi nhìn nhìn hai quản giáo còn lại, chưa biết mở lời thế nào. Với Du Khinh Chu thì tôi còn khá nắm chắc, gã này chẳng tốt mấy, nhưng ít nhiều cũng không phải quá gian ác, nói sao nhỉ, tuy gã từng để lại trong tôi vết thương lòng không thể xóa nhòa, nhưng chuyện cũng đã qua. Vào đây hơn một năm, tôi thực sự cảm thấy Vương bát đản vẫn còn hiểu được đôi ba câu tiếng người.

Du Khinh Chu thấy tôi ngập ngừng, cuối cùng cũng chịu đứng lên, "Theo tôi đến văn phòng."

Tôi vội đi theo, đi được hai bước thì quay đầu lại, ừ phải rồi, Hoa Điêu lại mọc rễ dưới chân, tôi đành phải quay lại kéo cậu theo cùng. Vốn định lôi cánh tay, nhưng sắp đụng tới, tôi lại sửa thành cầm tay cậu.

Du Khinh Chu dừng lại chờ, nhìn thấy cảnh này thì mỉa mai huýt sáo, "Ôi, anh hai tốt ghê."

Trên đường đến văn phòng, tôi nhỏ giọng dặn Hoa Hoa, "Nhớ kỹ, Du Khinh Chu hỏi gì cũng phải bảo là cậu không làm gì hết, cứ giả đần cho tôi. Nếu gã tra ra, cùng lắm chỉ bị biệt giam vài ngày, tôi bị rồi, chẳng

sao đâu, hơn nữa cậu chỉ tự vệ thôi, gã ta cũng phải cân nhắc chứ."

Hoa Hoa vẻ mặt không đổi, như thể nghe rất chăm chú, nhưng có lọt tai không thì chỉ trời mới biết.

Văn phòng Du Khinh Chu vẫn như thế, lần cuối cùng tôi vào đây là từ nửa năm trước, lúc đang hóng mát bị gã lôi đến làm cu li dọn dẹp đống tài liệu. Có thể thấy dạo này tôi nề nếp thế nào, chưa một lần bị xách đến đây chịu phạt.

"Nói đi, có chuyện gì?" Du Khinh Chu đóng cửa lại, bật điều hòa, ngồi dưới làn gió mát mẻ, thảnh thơi hỏi.

Tôi chẳng khoan khoái được như gã ta, nhanh gọn thuật lại chuyện vừa rồi, cộng thêm cả một bụng ấm ức, phun rào rào.

Mới đầu Du Khinh Chu nghe rất im lặng, tới khi tôi nói xong, gã mới chậm rì rì lên tiếng, "Không cần đỏ mặt tía tai, giờ có ai làm gì cậu ta nữa đâu."

Tôi giận ứa gan, giọng điệu cũng cao vút lên, "Đó là vì tôi cứu cậu ấy đến! Anh nhìn cánh tay cậu ấy này, làm gì còn chỗ nào lành lặn!"

Du Khinh Chu nheo mắt, trầm giọng, "Cậu nói năng với quản giáo kiểu đó à?"

Tôi cmn chỉ muốn đánh người, muốn tới mức đầu ngón tay cũng đau ê ẩm. Nhưng không được, đánh ai cũng được, chỉ trừ đánh quản giáo, bọn họ là ông trời ở đây, đánh ông trời thì không có đường sống.

"Rất xin lỗi quản giáo, vừa nãy giọng tôi hơi cao." Tôi cố gắng hít sâu, giả vờ đáng thương thôi mà, cứ giả vờ tí cũng được, "Nhưng tôi không chịu được, chẳng lẽ chỉ vì không thể nói mà Hoa Điêu cứ bị bắt nạt mãi sao?"

Du Khinh Chu nhìn tôi một lát, khóe miệng cong cong, "Cậu đang hỏi tôi đấy à?"

Tôi trợn mắt, vớ vẩn, chẳng lẽ tôi đang hỏi không khí?!

Du Khinh Chu thình lình đứng dậy, khom người qua bàn, dí sát vào tôi, "Nếu cậu hỏi tôi, thì đáp án của tôi là, Phùng Nhất Lộ, có phải cậu quá ngây thơ rồi không?"

Tôi sửng sốt, không hiểu ý gã.

Du Khinh Chu nhún vai, lại ngồi xuống, "Nơi này là nhà tù, không phải nhà trẻ, bị bắt nạt còn đi mách giáo viên. Muốn tìm chân thiện mỹ, cứ ra cửa, quẹo trái, à, ừ đấy, tôi quên mất là cậu không ra được."

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình ngu ngốc.

Thậm chí tôi đã quên tức giận, cảm giác bất lực nặng như tảng đá, tôi phải dùng hết sức mới ngăn mình không đổ sụp.

Du Khinh Chu chẳng buồn nhìn tôi nữa, lấy điện thoại bấm số, dặn người bên kia tới nhanh một chút.

Chưa đến hai phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, Du Khinh Chu bảo vào đi, tôi ngoái lại nhìn, là một cảnh ngục mới đến tháng trước, nghe đâu vẫn chưa tốt nghiệp, đến đây để thực tập.

"Dẫn cậu ta tới phòng y tế." Du Khinh Chu thản nhiên căn dặn.

Mẹ kiếp, tôi âm thầm dựng ngón giữa với Vương bát đản, dám sai phái thực tập sinh à!

Thực tập sinh cung kính nhận nhiệm vụ, sau đó bước ra ngoài, phỏng chừng cho rằng Hoa Hoa sẽ theo sau, nên đi rất xa rồi mới quay lại văn phòng, ngẩn ngơ nói, "Du quản giáo bảo cậu đi theo tôi mà!"

Hoa Hoa không để ý đến hắn, mà quay sang nhìn tôi.

Tôi không hiểu lắm, đây là… Đang hỏi ý kiến tôi à?

"Đi nhanh đi, bôi thuốc cho tốt vào." Tôi thử lẩm bẩm một câu.

Hoa Hoa xoay người bước đi, rất gọn gàng lưu loát.

Tôi vừa mừng vừa sợ, vô thức nhìn ra cửa sổ, trời đâu có mưa đá!

"Thật là mở mang tầm mắt, dạy dỗ thật khéo nha." Đóng cửa sổ lại, Du Khinh Chu khoa trương vỗ tay hai cái, ra vẻ khen thưởng.

Tôi (-_-|||), cảm thấy để ý đến gã chỉ tổ lãng phí sinh mệnh.

Nhưng Du Khinh Chu lại không thấy thế, tương phản, có lẽ gã cho rằng sinh mệnh rất dài, nên cứ lãng phí với tôi cũng được, vì thế lại nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, "Ngồi đi."

Trong từ điển của tôi chưa bao giờ có từ 'Khách sáo', vì thế tôi đặt mông ngồi ngay.

Cứ tưởng gã sẽ nói với tôi chuyện gì nghiêm túc lắm, ai ngờ gã chỉ chống cằm, ra vẻ ngây thơ hỏi một câu,

“Phùng Nhất Lộ, cậu có đi nhà trẻ không?”

Tôi nhíu mày, chuyện này can hệ qué gì, “Vớ vẩn.”

Du Khinh Chu thở dài thườn thượt, “Cậu lại quên nói báo cáo.”

Tôi khinh bỉ lườm, chả quan tâm gã có nhìn thấy không, “Báo cáo quản giáo, vớ vẩn.”

Không có người lạ, Vương bát đản cũng thôi làm bộ làm tịch, dù tôi trắng trợn khiêu chiến quyền uy của gã, gã cũng vờ như không nghe thấy, “Vậy cậu có nhớ, ở nhà trẻ cũng có một bạn nhỏ tương tự không, có thể do béo quá, hoặc xấu quá, hoặc là trên người bốc mùi kỳ quặc, nên các cậu chẳng ai muốn chơi với cậu ta, dù cậu ta ngước mắt mong chờ các cậu cho nhập hội, thì các cậu cũng sẽ ghét bỏ mà từ chối. Ừ, đúng, hồi đó chắc chưa biết từ chối, có khi nếu cậu ta bước tới, các cậu chỉ bỏ chạy, như thể cậu ta là ôn dịch mang theo vi khuẩn vậy.”

Tôi không biết Vương bát đản có ý gì, nhưng vẻ mặt gã rất nghiêm túc, vì thế tôi cũng cố ép mình nhớ lại. Thời thơ ấu đã qua từ rất lâu, ký ức về nhà trẻ đã sớm trở nên mờ mịt. Tôi vắt hết óc, thái dương đau ê ẩm, cuối cùng mới nhớ ra một chút, “Nhà trẻ thì chịu, tôi không nhớ, nhưng hồi tiểu học, ở lớp tôi có một cô bạn nhìn cực kỳ khó coi, giọng nói cũng khó nghe, học hành còn kém, chẳng biết ai đặt cho cô ta biệt danh là Quả cà, nhưng về sau bọn tôi đều gọi như thế, chẳng có ai chơi cùng cô ta, có đứa còn bảo người cô ta lúc nào cũng bốc mùi thối hoắc. Thực ra tôi thì chưa ngửi thấy bao giờ…”

“Nhưng cậu vẫn cùng những người khác cười nhạo cô ta, chắc chắn các cậu đã từng chọc ghẹo cô ta nhỉ?”

“Thì hồi đó nhỏ.”

“Thế nên cậu nghĩ các học sinh khi ấy đều sai?”

“Đương nhiên.”

“NO NO NO,” Du Khinh Chu lắc lư ngón tay, dùng vẻ mặt cực kỳ sâu xa nhìn tôi, “Người sai không phải các cậu, mà là cô ta. Nếu cô ta không xấu như thế, thì sẽ không bị bắt nạt.”

Tôi không thể tin nổi, thậm chí còn ù ù cạc cạc, “Anh đang nói logic của ăn cướp đó à? Bắt nạt người khác mà còn có lý?”

“Nếu cậu thấy không có lý, tại sao còn gia nhập?”

“Đã bảo hồi đó còn nhỏ, hơn nữa mọi người đều làm thế, thì tự nhiên tôi cũng…” Tôi dừng lại, ngơ ngác chớp chớp mắt, bắt đầu hiểu ý của Vương bát đản.

Cánh tay Hoa Hoa không phải chuyện ngày một ngày hai, tất nhiên cũng không phải là tác phẩm của một hay hai người, hôm nay tôi gặp ba kẻ, có lẽ tuần trước, tuần trước của trước, tuần trước nữa của trước, lại là ba kẻ khác!

"Học sinh tiểu học còn như thế, huống chi là nơi này," Du Khinh Chu thôi cười, nhìn thẳng vào mắt tôi, "Vừa nãy cậu hỏi có phải bị câm là đáng bị bắt nạt không, tôi nói cho cậu biết, hôm nay tôi xử lý ba tên, ngày mai lại có ba tên khác, đó là dục vọng của con người, cậu không kiểm soát được."

"Dục vọng chó má!" Tôi hiểu, nhưng không thể chấp nhận, "Chẳng lẽ cứ nhìn bọn chúng lén lút ức hiếp người khác?"

"Chẳng ai bắt cậu nhìn bọn chúng," Du Khinh Chu nhún vai, "Cậu cứ nhìn Hoa Hoa thôi, nơi này không phải nhà trẻ, nhưng cậu có thể làm bảo mẫu, bảo vệ cậu ta trong phạm vi một trăm mét. Mà nói mới nhớ, ai đặt biệt danh Hoa Hoa thế, nghe đáng yêu ghê."

Tôi hộc máu, máu đen máu đỏ hộc hết ra luôn!

Mẹ nhà ông, ông là quản giáo hay tôi mới là quản giáo?! Ngày nào tôi cũng phải lao động miệt mài, còn bắt tôi bảo vệ phạm nhân khỏi bị ngược đãi? Chính phủ có trả lương cho tôi không?

Vương bát đản vỗ vỗ vai tôi, thấm thía nói, "Phùng Nhất Lộ, tôi vừa mắt cậu đấy."

Tôi thật muốn cắn gã, "Đừng có mơ đi."

19. Quyển 1 - Chương 19

Song sắt, giường nhỏ, không gian chật hẹp.

Tôi rất vinh hạnh lại được giá lâm căn phòng tăm tối, nhưng giờ khỏe mạnh, ăn ngon ngủ ngon, khác hẳn lần trước bức bối phát cuồng, mặc dù lần này tôi vẫn ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà Vương bát đản.

...

"Được rồi, giờ nói về ba người kia, bị thương nghiêm trọng không?"

"Làm sao có thể, tôi chỉ húc nó tẹo, ờ, với đạp thằng khác một cú."

"Thế à, thế lát nữa đừng về phòng giam vội nhé."

...

Tôi chưa thấy tên nào nham hiểm như tên này, quá thiếu đạo đức. Muốn nhốt thì cứ việc nói thẳng, đằng này lại chờ ông buông lỏng cảnh giác rồi đâm sau lưng ông một cú, đồ tâm lý biến thái!

Không khí trong gian phòng nhỏ xíu này rất thiếu trong lành, cảm giác rất bí bách, tôi trở mình, gãi gãi lưng cho đỡ ngứa, bản mặt vương bát đản tự động tiêu biến trong đầu tôi, chuyển thành bóng dáng quật cường của Hoa Hoa. Tôi hơi lo cậu không chịu xử lý các vết thương cho tốt, nhưng rồi lại cảm thấy mình lo lắng đúng là buồn cười. Mấy lần trước cậu đâu có đến phòng y tế mà vẫn liền sẹo đó thôi, người ta là một thằng con trai, có phải công chúa hạt đậu đâu!

Sở dĩ tôi ghét bị cách ly với bên ngoài không chỉ vì điều kiện nơi này kém, mà còn bởi một nguyên nhân khác — Chẳng biết đây có phải phản ứng tâm lý thông thường hay không, nhưng mỗi lần bị nhốt, tôi lại miên man suy nghĩ, lần trước cũng vậy, lần này cũng thế, hơn nữa tôi chỉ nghĩ về một chuyện, đó là những sai lầm mình đã phạm phải trong cuộc đời, tỷ như hồi đó đáng khinh ghê tởm, hồi đó nữa thì vô sỉ thấp hèn, người ta khổ sở chắt chiu mấy năm trời mới mua được chiếc xe, qua tay mày bán rẻ như cho không, mày không biết xấu hổ sao?

Trên vách tường vẫn là bốn chữ to đùng chướng mắt, *tự ngẫm lại đi…* Mẹ tiên sư đây là bùa thôi miên à?!

Cũng may lần này vương bát đản nương tay, chỉ nhốt tôi ba ngày, hơn nữa anh đây có năng lực thích ứng siêu cường, tinh thần khỏe khoắn, nên lúc được thả ra cũng không phải bám tường lê từng bước như lần trước.

Thoát khỏi căn phòng tối lúc chạng vạng, Du Khinh Chu đưa tôi mới ăn uống no đủ từ căng-tin trở về, vừa lúc gặp nhóm phạm nhân khu số Một. Mấy tin vỉa hè trong tù lan truyền cực nhanh, huống chi một phạm nhân lĩnh án dưới mười năm bị biệt giam đến hai lần, quả thực vừa quý vừa hiếm, thế nên ánh mắt mấy bạn tù nhìn tôi cực kỳ long lanh. Về sau nghe Du Khinh Chu nói, tôi mới biết mình đã được bọn họ đặt cho một biệt danh rất phong nhã —— Người hùng khu số Hai.

Nhưng ngay lúc này thì tôi không biết, vì thế vẫn tràn trề sung sướng báo cáo Vương bát đản, hi vọng trước khi về phòng còn được quẹo qua quầy bán quà vặt.

Cứ như vậy, tôi chiến thắng trở về.

Đẩy cửa ra, phòng Mười bảy chẳng thiếu mạng nào, lúc này đang là giờ giải lao trước khi đi xem tin tức. Tiểu Phong Tử vừa nhìn thấy mấy thứ trên tay tôi đã kêu lên oai oái, "Đm, Phùng Nhất Lộ, anh bị nhốt hay là đi nghỉ mát thế hả, tháng này phát tài à?"

Thực ra mấy thứ trong tay tôi cũng chẳng có gì đặc biệt, mì ăn liền, xúc xích, hoa quả, à, có cả mấy bịch sữa sắp hết đát. Nhưng ở cái nơi vật tư thiếu thốn này, đối với những con người cũng vật tư thiếu thốn như

chúng tôi mà nói, quả thật mấy thứ nọ cũng sang chảnh ngang đẳng cấp LV, mà quan trọng nhất là tôi còn mua về rất nhiều.

Không để ý tới Dung Khải, tôi chia nửa đống đồ trong tay, đặt lên giường Hoa Hoa. Tiểu Phong Tử không khóc không rú, chỉ từ giường dưới ló mặt lên, nhích sát vào tôi, nghiêm túc mà u buồn nói, "Phùng Nhất Lộ, anh khai thật đi, có phải Hoa Điêu là con riêng của anh không?"

Tôi chưa kịp trả lời, Kim Đại Phúc đã bật cười hô hố, tôi cũng chẳng buồn nhiều lời, chỉ muốn giơ hai chân đá cho hai tên hai phát.

Hoa Hoa ngồi trên cửa sổ, từ lúc tôi bước vào, cậu không hề nhìn tôi, mãi đến giờ mới chính thức quay đầu lại.

Tôi nhìn cậu, cố gắng mãi, cuối cùng vẫn không hiểu được cảm xúc trong đôi mắt cậu nghĩa là gì, còn về khuôn mặt cậu, luôn luôn vô cảm. Thôi không nghĩ nữa, tôi hỏi thẳng, "Cánh tay không sao rồi chứ?"

Hoa Hoa hình như có gật đầu, tôi không thấy rõ, bởi vì ngay tiếp sau đó, cậu nhảy xuống khỏi cửa sổ, lướt qua tôi, bước thẳng tới trước giường, sau đó gom hết đống đồ tôi vừa bỏ lên, ném trở lại về giường tôi. Ặc, thực ra thì, lần này không phải ném, mà là rất khách sáo đặt về… Nhưng cái đmm bản chất vẫn thế cả thôi!

Tôi sầm mặt, lại gom đồ bỏ sang.

Hoa Hoa làm theo, gom đồ bỏ về.

Mấy phút đồng hồ tiếp theo, mấy người trong phòng chỉ nghển cổ nhìn qua nhìn lại bọn tôi. Tôi mất hết thể diện, hổn hển nói, "Mẹ nhà cậu làm mình làm mẩy cái gì?!" Sau đó chẳng cần biết cậu đồng ý hay không, tôi ôm đồ nhét vào tủ quần áo của cậu, "Cậu mà lấy ra nữa thì đừng có trả lại tôi, cứ ném thẳng xuống dưới lầu hoặc vứt vào thùng rác đi!"

Dung Khải trố mắt, khiếp sợ kêu lên, "Oa, cuối cùng anh Nhất Lộ cũng nổi cáu với Hoa Hoa!"

Tôi (-_-|||), sao nghe đầy vẻ chờ mong thế kia.

Chẳng biết do cơn giận của tôi phát huy tác dụng hay do gì khác, mà Hoa Hoa thôi không chơi trò vận chuyển với tôi nữa, mặt không đổi sắc trèo lên giường, nằm xuống, quay vào trong, để lại cho tôi một tấm lưng gầy yếu.

"Xem ra cậu ở trong đó cũng được đấy nhỉ." Chu Thành vẫn đang im lặng bỗng chợt lên tiếng, nửa cười nửa không.

"Anh tinh mắt đấy." Tâm trạng tôi đang không được vui, nên cũng không thích nhiều lời.

Ra vòi nước rửa mặt xong, tôi cởi giày rồi lên giường, ba ngày trong căn phòng tối không ngủ ngon được, giờ cơn buồn ngủ lên, tôi cũng bắt chước Hoa Hoa, nằm quay mặt vào tường, để lại cho toàn thể đồng nghiệp phòng Mười bảy một tấm lưng rộng lớn mà sâu xa.

Mộng đẹp của tôi bị tin tức phát thanh phá đám một lần, mơ màng xem xong, quay về phòng Mười bảy, tôi lại tiếp tục chạy vào trang viên của Chu Công, không gặp chướng ngại vật, Nhất Lộ ngủ pho pho.

Không biết ngủ bao lâu, tôi nghĩ chắc phải sau nửa đêm, bởi vì tôi lờ mờ cảm thấy không khí hơi lạnh và ẩm ướt. Cả nhà giam yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng dế kêu không mệt mỏi dưới chân tường.

Tôi nửa mê nửa tỉnh trở mình một cái, tìm được tư thế thoải mái, đang chuẩn bị quay về mộng đẹp, lại chợt nghe thấy vài âm thanh hỗn tạp lẫn vào tiếng lũ dế, loạt soạt loạt soạt, như tiếng chuột chạy.

Tôi rất không muốn bị mấy thứ vặt vãnh này phá bĩnh, vì thế lại cố gắng tập trung thả lỏng, hy vọng có thể vứt bỏ tạp niệm, một lòng hướng mộng…

"Mẹ nó, làm tao sợ suýt chết! Không ngủ thì phải nói một tiếng chứ!"

Tiếng hô khe khẽ của Dung Khải bóp chết giấc mộng mới thành hình của tôi. Nhưng tất nhiên câu vừa rồi không phải cậu ta nói với tôi, bởi vì dù tôi đã tỉnh, nhưng vẫn giữ tư thế thả lỏng, thân thể thư giãn, hai mắt nhắm nghiền.

Trong bóng đêm, tôi nghiêng tai lắng nghe, không ai trả lời cậu ta, ngược lại, ngay sau đó là một tràng tiếng mì ăn liền bị bóp nát, chẳng bao lâu sau, tôi lại nghe Dung Khải nói, "Được rồi, tao không cướp xúc xích, mày cho tao một gói mì đi."

Vẫn không có ai đáp lại.

Yên tĩnh, thật lâu sau.

"Mày đúng là đồ thần kinh!"

Nghe giọng Dung Khải có vẻ đã bỏ cuộc, sau đó cậu ta căm giận quay về giường mình, nằm phịch một cái.

Tôi thình lình mở to mắt, đã lờ mờ hiểu ra, tiếc rằng mãi thật lâu sau mới thích nghi được với bóng tối, mà khi đó, dưới giường đã chẳng còn ai.

Về sau, mấy thứ kia vẫn nằm trong tủ quần áo của Hoa Hoa, cậu không ăn, nhưng cũng không cho ai đụng vào, ngoại trừ tôi. Nhưng tôi đã cho đi thì làm sao mặt dày đòi lại được, nên đống đồ ăn đáng thương chưa kịp hoàn thành sứ mệnh cuộc đời mình thì đã bị hết hạn sử dụng.

Tôi nhớ chính miệng Du Khinh Chu đã nói, gã ta chả quản cái gì đâu, nhưng không lâu sau tôi lại nhận ra biến hóa, đó là trong thời gian hóng mát phải ở sân thể dục, không được chạy đến ngóc ngách, nếu trốn đi sẽ bị trừ điểm, trừ rất nặng. Thực ra trong quy định hóng mát đã có điều này rồi, chẳng qua các quản giáo nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, lơ là chểnh mảng, bây giờ Du Khinh Chu nghiêm túc chấp hành, dù bọn họ không vui, nhưng cũng chẳng dám ý kiến gì.

Tôi ấm lòng, đây là nói thật.

Trước kia ông già vất vả hơn nửa đời người mà chẳng làm tôi ngộ ra được cái gì, bạn bè không tiếc cả mạng sống giúp đỡ tôi, tôi cũng chỉ uống nhiều thêm mấy chén trong bữa cơm coi như đáp lại, chẳng biết tại Phùng Nhất Lộ xưa kia máu lạnh, hay do sự ấm áp trong bốn bức tường cao này thật quá hiếm hoi, nên thỉnh thoảng chúng xuất hiện, lại khiến tôi chẳng thể cầm lòng.

"Dạo này cậu cứ nhìn chằm chằm quản giáo nhỉ, sao thế, rốt cuộc cũng biết lo nghĩ về tương lai rồi đấy à?" Chu Thành đi tới, ngồi xuống cạnh tôi, Kim Đại Phúc vừa dũng mãnh vượt qua một rào cản, hắn vỗ tay cùng với mọi người.

Tôi nhìn cuốn sách trong tay hắn, khóe miệng giật giật, "Anh đọc sách hay xem đánh bóng hay là xem tôi? Sao bận rộn thế?!"

Chu Thành nở nụ cười, ý cười hiếm hoi xuất hiện cả trong đôi mắt hắn, "Đúng là khá bận."

Tôi không nói gì. Trên sân, Hoa Hoa lại ném bóng, bị Tiểu Phong Tử mắng cho té tát, tôi không đành lòng xem tiếp, bèn chuyển hướng sang Chu Thành, "Có gì thì cứ nói đi, không cần rào trước đón sau với tôi đâu."

Chu Thành nhướn mày, khá bất ngờ, "Cậu biết à?"

Tôi thở dài, "Anh thử nhớ lại xem, trừ phi có chuyện muốn nói, anh có bao giờ chủ động tán gẫu với tôi không?"

Không ngờ Chu Thành lại nghiêm túc suy nghĩ mãi, sau đó mới giật mình, "Đúng là không thật."

Tôi nhìn trời, lệ rơi đầy mặt, tại sao phòng Mười bảy toàn lũ thèm ăn đòn thế này?!

Cũng may Chu Thành đúng mực hơn Tiểu Phong Tử và Kim Đại Phúc, đùa xong là đi thẳng vào vấn đề —-

"Lần biệt giam này bị trừ mấy điểm?"

Tôi nhíu mày ngẫm nghĩ, "Vương bát đản hình như nói rồi, nhưng gã ta bảo sau này tôi chỉ cần tuân theo luật, cứ làm việc chăm chỉ thì sẽ không ảnh hưởng đến thời hạn thi hành án, nên…"

"Nên cậu không nhớ." Chu Thành quả nhiên đã biết.

Sau lưng hơi ngứa, tôi vặn vẹo người thành một tư thế rất yoga, gãi gãi, "Thực ra bị biệt giam không nghiêm trọng như mọi người nghĩ đâu, cứ vào hai lần khắc biết, chẳng có gì đâu."

Khóe miệng Chu Thành cong lên rất khẽ, "Xem ra cậu thật sự không để bụng."

Gãi ngứa xong, tôi rút tay về, thở phào một cái, "Anh lòng vòng nửa ngày chỉ để hỏi chuyện này à, yên tâm đi, hội chứng nhà giam của tôi qua lâu rồi, không tái phát nữa đâu."

Chu Thành lẳng lặng nhìn tôi vài giây, sau đó nói một câu làm tôi hộc máu, "Tôi không lo cho cậu, tôi lo cho Hoa Điêu."

Tôi há hốc mồm như thằng ngốc, nghi ngờ Chu Thành bị Tiểu Phong Tử nhập hồn, bằng không đang yên đang lành sao đột nhiên lại nói tiếng sao Hỏa?

"Tôi thấy dạo này cậu rất không khách sáo với Hoa Hoa." Không chờ tôi đáp lời, Chu Thành nói tiếp.

Câu này tôi đáp được, "Nhóc con đó không thích rượu mời, chỉ thích rượu phạt."

Chu Thành gật đầu, "Tôi cũng nghĩ vậy."

Tôi cảm thấy hắn sẽ nói tiếp gì đó.

Quả nhiên, nửa câu sau thốt ra, "Bởi vì chỉ khi cậu không khách sáo, cậu ấy mới cảm thấy mình không phải người tàn tật."

Tôi không biết hắn có ý gì, nhưng tôi nghe ra, lời này của hắn không mang nghĩa tốt.

"Phùng Nhất Lộ," Chu Thành đột ngột hỏi một vấn đề chẳng liên quan, "Hồi trước, lúc còn ở ngoài kia, có phải mỗi khi nhìn thấy chó hoang mèo hoang trên đường, cậu thường chạy qua tiệm tạp hóa mua jăm-bông về cho bọn chúng ăn?"

Tôi trầm ngâm một lát, cảm thấy mình phải trả lời thật cẩn thận, "Không phải chỉ có tiệm tạp hóa, thỉnh thoảng cũng vào siêu thị."

“Vậy tại sao cậu không mang chúng về nhà nuôi?”

“Thế mà cũng phải hỏi, tôi nuôi mình còn chẳng xong, làm sao nuôi chúng nó được, hơn nữa nuôi thú cưng phiền hà lắm, phỏng chừng chưa đến hai ngày là tôi chán rồi.”

“Chán rồi sẽ lại bỏ chúng đi?”

“Thế nên ngay từ đầu tôi đâu có mang chúng về.”

“Vậy thì thỉnh thoảng cho ăn một lần để làm gì?”

“À thì… Nhìn thấy chúng vậy đâu thể thờ ơ.”

“Vậy cậu có nghĩ, khi cậu vừa xoay người rời đi, bọn chúng sẽ bắt đầu nhớ thương mong ngóng cậu, nhưng cậu không bao giờ quay lại con đường ấy nữa không?”

Tôi nheo mắt, không buông tha bất kỳ biểu cảm nhỏ nào trên mặt Chu Thành, “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Chu Thành ung dung nhìn tôi, vẫn cái bộ dáng thảnh thơi đáng ghét, “Tôi muốn nói, sở dĩ cậu cho chúng ăn xúc xích, là bởi vì chúng xuất hiện trong tầm mắt cậu, cậu không muốn bứt rứt lương tâm, giống như Hoa Điêu cả ngày ở trước mặt cậu, nên cậu không thể ngăn nổi suy nghĩ muốn bố thí cho cậu ấy chút gì đó.”

“Không phải bố thí.” Tôi thừa nhận Chu Thành nói có lý, nhưng chỉ duy nhất điều này, không phải bố thí.

“Vậy thì là gì?”

“Tôi chỉ muốn tốt với cậu ấy.”

“Bởi vì cậu thương cảm cậu ấy, thương hại cậu ấy.”

“Cả xót xa nữa.”

“Được, cứ cho là cả xót xa, nhưng một người sẽ không bao giờ tốt với một người khác mãi mãi, thứ xót xa thương cảm thương hại của cậu, sẽ kéo dài được bao lâu?”

“…”

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Thành, đôi mắt hắn rất sắc bén, khiến cho người ta hoảng sợ.

Mà đáng hận hơn chính là, bởi vì người ta hoảng sợ, nên hắn sẽ mỉm cười thản nhiên, như thể đã nắm chắc phần thắng về mình, "Cho đến giờ, tôi luôn đánh giá người khác bằng rất nhiều ác ý, nhưng chỉ riêng đối với cậu, tôi sẵn sàng ngoại lệ một lần. Đến khi ra tù, cậu ra tù sớm hơn Hoa Điêu, cậu sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình, nhưng khi cậu ấy ra tù, tứ cố vô thân, lại mang thói quen mỗi ngày có jăm-bông ăn sẵn, đến khi ấy phải làm sao?"

Phải làm sao? Là hỏi tôi sao? Làm sao là làm sao? Có quỷ mới biết làm sao!

Tôi chịu không nổi, nằm vật xuống, cả người trải rộng trên sân, như thể máu không đủ dồn về não, chẳng ngờ Chu Thành cũng nằm xuống theo, song song cùng tôi, sau đó nhìn tôi cười.

Mẹ nhà anh, anh là ma quỷ…

"Để tôi kể cho cậu một chuyện." Ma quỷ biến thành rắn độc trên vườn địa đàng.

Tôi khóc không ra nước mắt, nếu không phải xung quanh còn bao nhiêu quần chúng, nhất định tôi sẽ lăn lộn quằn quại, Thượng đế ơi, tha cho Adam một con đường sống đi mà!

"Thực ra cậu là người thứ hai đưa jăm-bông đến."

Lời Chu Thành thu hút chú ý của tôi, tôi quay đầu lại, mặt đối mặt với hắn, "Người thứ nhất là ai? Mà khoan, tôi thay từ khác vào được không? Chẳng hạn như ấm áp nhân gian hay tình yêu vô bờ gì đó…"

"Được," Chu Thành nói tiếp, "Người thứ nhất mang tình yêu vô bờ đến là một y sĩ trong nhà giam."

"Sau đó thì sao?"

"Anh ta ở đây một năm, đặc biệt chăm sóc Hoa Điêu, khi đó Hoa Điêu mới lớn chừng nào, rất nhanh đã coi anh ta là anh trai mình."

"Sau đó hắn bị điều đi à?"

"Cậu biết à?"

"Phim truyền hình toàn như thế còn gì…"

"Ha ha, sau đó anh ta nói sẽ quay về thăm Hoa Điêu…"

“Nhưng trên thực tế, hắn chưa hề trở lại?”

“Cậu xem nhiều phim truyền hình đấy nhỉ.”

“Quá khen.”

“Vậy phim truyền hình có nói rằng anh ta chủ động xin được chuyển đi không?”

“…”

“Nghe nói anh ta chịu không nổi hoàn cảnh trong nhà tù, muốn chuyển sang nơi nào tân tiến hơn, xin xỏ mấy tháng mới được điều ra ngoài.”

“Hoa Điêu biết không?”

“Có, nửa năm sau khi anh ta đi.”

20. Quyển 1 - Chương 20

Lời Chu Thành nói vòng vo trong đầu tôi nhiều ngày, lúc ăn cơm nghĩ, lúc làm việc nghĩ, trước khi đi ngủ, nhìn ván giường trên cũng nghĩ, đôi khi cảm thấy chúng thật thâm thúy, đúng là lời vàng ý ngọc, đôi khi lại cảm thấy chúng hơi là lạ, nhưng không biết cụ thể lạ chỗ nào. Trước đây tôi không như vậy, chuyện gì nghĩ hai lần không thông là cho qua luôn, vất ra sau đầu, vài ngày sau quên béng, tôi lại trở về làm Phùng Nhất Lộ ung dung tự tại.

Chắc bởi vì những chuyện có thể khiến người ta để bụng trong nhà tù quá ít, nên chỉ một vấn đề ấy, cứ trở qua trở lại không chịu đi, hành hạ tra tấn tôi cả đêm lẫn ngày.

“Dạo này mặt anh lắm mụn thế, dục cầu bất mãn à?” Tay nghề làm thủ công của Dung Khải chắc chắn là xuất sắc nhất nhà giam, nên cậu ta có thể vừa bớt chút thời giờ ngó tôi, vừa thoăn thoắt hoàn thành sản lượng.

“Cậu có vẻ nhiều kinh nghiệm nhỉ.” Tôi chẳng buồn nhìn, tiếp tục xử lý cái đèn lồng trong tay.

Nếu chỉ bị phản bác một câu mà im luôn thì không phải đẳng cấp Tiểu Phong Tử, “Tuần trước anh với Chu Thành lải nhải nửa ngày, từ đó đến giờ anh cứ thất thường… Má ơi, đừng bảo anh xốn xang thật rồi đấy nhé?”

Bỏ qua sự hiểu lầm kinh dị rằng cậu ta nghĩ tôi xốn xang vì Chu Thành, câu kia nghe cứ như là…

"Cậu cảm thấy tôi xốn xang với ai không thật?"

"Tên câm ấy." Tiểu Phong Tử đáp không cần nghĩ, "Chả phải anh thấy thú vị nên mới thích trêu nó à?"

Tôi trượt tay, đầu ngón tay bị khung kẽm cắt qua, chảy máu.

Bỏ khung kẽm xuống, tôi trịnh trọng quay mặt về phía Dung Khải, nheo mắt, nghiến răng gằn từng tiếng, "Tôi xấu tính đến thế cơ à?"

"Không hẳn," Dung Khải nghiêng đầu ngẫm nghĩ, "Nhưng nhìn anh giống kiểu người thích trêu chó ghẹo mèo."

Tôi nhụt chí ngồi phịch trên ghế, đầu hàng.

Cha mẹ sinh cho tôi khuôn mặt ngả ngớn phất phơ, chẳng lẽ tôi phải lấy dao vạch vài nhát cho thêm phần tử tế?

Trêu chó ghẹo mèo. Tôi không biết đó là cái nhìn chung của quần chúng, hay chỉ là thẩm mỹ cá nhân biến thái của một mình Tiểu Phong Tử, vô thức nhìn sang phía Hoa Hoa, chẳng ngờ cậu cũng đang nhìn tôi. Vượt qua ba người, ánh mắt chúng tôi giao nhau, không tiếng động, nhưng lại mãnh liệt như rất nhiều tia lửa nhỏ, giống chiếc áo len tĩnh điện roẹt roẹt ánh sáng xanh.

Lửa điện tắt dần, tôi nở nụ cười thân thiện với cậu.

Hoa Hoa nhíu mày, coi như đáp lễ, sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc.

Đây là dấu hiệu tốt, chẳng những nhìn trộm tôi, mà còn chịu phản ứng lại tôi, tôi rất vui mừng. Nhưng vui mừng càng nhiều, thì luận điệu của Chu Thành lại càng phát triển, như một lời nguyền rủa, bám theo tôi không rời.

Một người sẽ không tốt với một người khác vô điều kiện, lời này tôi không đồng ý. Nhưng một người có thể tốt với một người khác vô điều kiện mãi mãi được không? Nói thật, vấn đề này tôi không chắc.

Bữa trưa hôm nay có đùi gà, dù chỉ là vài miếng rất nhỏ, chả được đến nửa cái. Tôi còn chưa kịp suy nghĩ đã ngồi xuống cạnh Hoa Hoa. Trước đây mỗi khi tôi làm thế, mười lần thì tám lần cậu sẽ bưng chén bát bỏ chạy, bất chấp bị quản giáo mắng, nhưng bây giờ cậu không chạy, thỉnh thoảng còn chịu giao tiếp với tôi.

Chính vì thế nên tôi mới khó hiểu.

Suy nghĩ mãi, tôi cẩn thận gắp một miếng thịt gà khá lớn đặt vào bát của cậu, sau đó, trước khi cậu kịp gắp trả lại, tôi nói thật nhanh, "Cậu gầy quá phải ăn nhiều một chút hơn nữa đừng có khách sáo với tôi."

Hoa Hoa không ngẩng đầu lên, nhưng động tác ăn cơm hơi khựng lại, cuối cùng im lặng đưa thịt gà vào miệng.

Tảng đá trong lòng tôi rơi xuống đất. Tất cả cũng tại Chu Thành, đang yên đang lành lại đi bàn luận chuyện mãi mãi vĩnh hằng, làm tôi chẳng những không mua thêm đồ ăn, mà đến miếng thịt gà còn chần chừ mãi chẳng dám đưa qua cho cậu!

"Không có gì làm thì đi chơi bóng với bọn Tiểu Phong Tử, đừng chạy lung tung, cũng đừng nghĩ đến chuyện báo thù làm gì, tôi nghe nói ba tên kia cũng bị biệt giam rồi." Thực ra tôi vốn không định đề cập đến chuyện này, nhưng lúc hóng mát tôi thường bắt gặp Hoa Hoa híp mắt nhìn quanh như đang tìm gì đó, thế nên tôi hơi sợ.

Động tác của Hoa Hoa lại ngừng một chút, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Tôi tức giận đẩy đẩy đầu cậu, "Ăn cơm đừng có nghĩ ngợi nhiều, đồ đầu đất này!"

Hoa Hoa liếc tôi một cái coi như phần thưởng, biểu cảm hình như không vui, nhưng lại chẳng biết phản bác thế nào. Bởi vì phản bác bình thường không có hiệu quả —— Trong mắt cậu, cái gì vào đầu tôi cũng chỉ thành nước đổ lá khoai.

Cơm nước xong thì tiếp tục làm việc, quần quật làm đến chiều rồi lại ăn cơm, sau đó xem tin tức, rồi quay về nhà giam.

Tôi vừa nằm lên giường đã chẳng còn nghĩ được gì, cả người như bộ máy vừa khô khốc vừa rệu rã, cấp thiết cần dầu nhớt. Tư thế nằm nghiêng vừa khít đối diện với giường của Kim Đại Phúc và Chu Thành, tôi nghĩ Đông nghĩ Tây, suy đoán có lẽ Chu Thành chẳng yêu ai bao giờ, có chăng cũng chỉ yêu mấy cuốn sách của hắn mà thôi.

"Nếu cậu muốn đọc thì cho mượn đó." Chu Thành gấp sách, cầm lên lắc lắc.

"Thôi," Tôi vội vàng xua tay, "Quân tử không chiếm đoạt thứ người khác yêu thích."

Chu Thành mỉm cười, "Ừ, chỉ ban phát tình yêu thôi."

Tôi (-_-|||), cảm thấy câu này còn mang ý nghĩa khác, mập mà mập mờ làm người ta bứt rứt không yên.

Từ sau hôm đó, Chu Thành không tiếp tục nói về Hoa Hoa với tôi, dù chỉ là một câu, nhưng tôi vẫn có cảm giác nhất cử nhất động của mình đều nằm gọn trong tầm mắt hắn. Nhưng vấn đề ở chỗ chuyện đó không có

chuẩn mực, thậm chí còn chẳng có giải pháp, nhiệt tình cuồn cuộn trước sau như một chắc chắn là không được, nhưng đột nhiên bỏ ngang không quan tâm nữa, thì chẳng bằng ngay từ đầu đừng tốt với người ta!

Chu Thành nói sự thương cảm của tôi chỉ là tâm huyết dâng trào, tôi cũng từng hồ nghi là vậy, nhưng mấy ngày này suy nghĩ cẩn thận lại, tôi mới xác định rõ một điều. Không phải tâm huyết dâng trào, thậm chí cũng không phải thương cảm, có lẽ sự thương cảm chỉ xuất hiện tại những ngày đầu khi tôi đặc biệt chăm sóc Hoa Hoa, còn đến lúc này, xót thương mới là lớn nhất. Giống như tôi thường nói, nếu cậu là em trai tôi, hoặc là con trai tôi, tôi sẽ đau lòng chết.

Một cơn mưa thu một cơn gió lạnh, nhiều cơn mưa thu nhiều quần áo mới.

Mấy ngày trước đêm ngủ còn bị nóng, sang mấy hôm nay nửa đêm lại bừng tỉnh vì quá lạnh.

Chuyện Hoa Hoa muốn báo thù vẫn là tâm bệnh của tôi, thế nên mỗi lần hóng mát, tôi đều trăm phương nghìn kế lừa Hoa Hoa đi chơi bóng rổ, tận cmn tâm hơn cả quản giáo.

Nhưng Tiểu Phong Tử thì buồn bực —-

"Đã một gã Đại Kim Tử, giờ lại thêm cả thằng câm, mẹ nó kiếp này không có hi vọng thắng!"

Dung Khải biểu đạt cảm xúc, ngôn ngữ tứ chi cũng rất tượng hình, tỷ như lúc này, vò đầu bứt tai như nhổ cỏ.

Tôi ngáp một cái, nhựa đường ướt sũng sau cơn mưa, ngồi bệt xuống mà mông lạnh run từng đợt, "Thắng có được thưởng nhà lầu đâu, sợ thua làm cái gì."

Lông mày Dung Khải nhăn tít, vẻ không tán thành, "Đã chơi thì phải thắng, thua hoài thì chơi làm gì? Anh mở công ty mà không kiếm ra tiền thì mở làm gì? Đi thi không đứng nhất thì thi làm gì? Làm thì phải ra thành phẩm, mất mặt xấu hổ thì ai muốn làm?"

"Tư tưởng này của cậu rất có vấn đề…"

Không đợi tôi nói xong, trên sân đã có người thúc giục — Bóng còn trong tay Tiểu Phong Tử mà. Chẳng còn cách nào khác, Tiểu Phong Tử chỉ đành mang theo hai tên làm không ra thành phẩm lao tới chiến trường.

Kẻ lý sự đã bỏ đi, nhưng cảm giác nói còn chưa dứt lời thật chẳng làm ai thoải mái, tôi lườm lườm, tình cờ lườm phải bắp đùi Chu Thành —- Hắn đang ở ngay bên cạnh tôi, mặc dù tôi ngồi, hắn đứng.

"Này," Tôi kéo kéo ống quần hắn, "Anh thấy sao?"

Chu Thành cúi đầu nhìn tôi, trả lời ngay tắp lự, “Cậu đúng.”

Tôi im lặng quay mặt đi, rõ là chỉ có lệ…

Tình thế trên sân bóng quả nhiên đúng như lời Tiểu Phong Tử, hoàn toàn chỉ nghiêng về một phía, nhưng ngoại trừ Tiểu Phong Tử, ai cũng rất vui vẻ. Đội bạn thì khỏi phải nói, đi bóng như ở chỗ không người, chuyền gần chuyền xa rồi chuyền bổng trên không, tuy bị giới hạn trình độ, nhưng xác xuất thành công cũng cao ra phết, ngược hẳn với bên này, Hoa Hoa và Kim Đại Phúc tuy cũng rất hăng hái, nhưng chẳng cần biết có vào rổ hay không, cứ cầm được bóng là ném, trúng rổ hay trúng thành rổ, cả hai đều mỹ mãn vô cùng.

Tôi ngồi xem mà cũng buồn cười, nếu là ngày thường tôi sẽ phất cờ hò hét, nhưng bây giờ băn khoăn nhiều quá, nên chỉ có thể bình tĩnh mỉm cười.

“Dạo này trông cậu có vẻ phiền lòng.” Chẳng biết Chu Thành ngồi xuống từ lúc nào.

Tôi tức giận trừng hắn, “Anh nghĩ là tại ai?”

Chu Thành cười, như thể chuyện phiền não của tôi chẳng đáng để nhắc tới, “Vẫn chưa suy nghĩ xong à?”

“Đây không phải vấn đề suy nghĩ xong hay chưa xong,” Tôi lườm, “Tự nhiên anh nói đến chuyện cả đời nên tôi hoảng, chưa kể Hoa Hoa không phải người thân, mà dù có là anh em ruột, tôi cũng phải cân nhắc chứ? Tương lai tôi còn phải cưới vợ, làm sao mang theo cậu ấy mà sống được?”

Chu Thành nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Thì cậu cứ cưới vợ cho cậu ấy trước đi.”

“Thật đúng là phụng sự tận răng.” Ngồi xếp bằng lâu quá, hơi tê tê, tôi duỗi thẳng chân, nhoài người về phía trước, tiện thể cởi giày xoa bóp bàn chân, “Tôi thấy anh còn quan tâm đến cậu ấy hơn cả tôi đó.”

“Có lẽ vậy,” Chu Thành ừm ờ đáp, còn nói thêm, “Người bình thường nhìn Hoa Điêu đều có chút đau lòng.”

“Thế thì anh thành công hơn tôi rồi. Tôi thấy cả cái nhà tù này, Hoa Hoa chỉ chịu nói chuyện với một mình anh, mà hình như từ trước đến giờ cũng chưa sầm mặt với anh bao giờ.” Tôi thừa nhận, tôi hơi ghen tị. Tại sao Chu Thành xa cách khách sáo lại được đón nhận, còn tôi mang chân tâm hướng trăng rằm thì không?

Chu Thành khẽ nhướn mày, có vẻ muốn cười, “Đó là vấn đề kỹ thuật.”

“Kỹ thuật của anh tốt gớm.” Tôi lườm hắn một cái, sau đó nhìn vào sân bóng, chẳng biết Hoa Hoa bị ngã từ lúc nào, cả một tên đội bạn nữa, hai đứa cùng ôm bóng khư khư, cuối cùng phải có mấy người nhào vào mới chịu buông ra, Tiểu Phong Tử hùng hùng hổ hổ, chẳng rõ là đang phê bình Hoa Hoa hay đang công kích đối thủ, tôi vểnh tai lắng nghe, à, hóa ra song phương cùng lĩnh đạn, “Thực ra ở trong này rất buồn,”

Tôi rời mắt, nhìn lại Chu Thành, “Có lẽ tôi chỉ muốn tìm chuyện để làm thôi.”

Chu Thành gật đầu, “Tôi biết.”

“Lại nói chuyện đó, ngày nào Hoa Hoa cũng ở trước mắt tôi, tôi không thể vờ như không thấy. Một ngày hai ngày thì chẳng sao, nhưng không ai lòng gang dạ sắt được ba năm hoặc năm năm trời. Anh bảo anh lo lắng chuyện sau khi ra tù, nói thật, tôi cũng chẳng biết mai sau ra tù mình sẽ thế nào, còn bao nhiêu năm nữa cơ mà, nhưng mấy ngày nay tôi lại nghĩ, làm người ai mà chẳng phải chết, vậy tại sao mỗi ngày cứ phải ăn đủ ba bữa cơm, không phải chỉ để kéo dài mạng sống cho tới lúc đó sao?”

“Tức là cậu đã nghĩ kỹ rồi?”

“Đại để là thế, nhưng có một chuyện tôi nghĩ mãi không ra. Đắn đo mấy ngày rồi, nghĩ kiểu gì cũng chẳng thông, tôi tốt với người khác thì có gì sai? Mẹ nó chứ làm ông đây mệt bã cả đầu. Lúc tôi tốt với cậu ấy, tôi cũng chẳng nghĩ xa đến thế, thôi thì đặt giả thiết xấu nhất là thế này, nếu Hoa Hoa chỉ sống được tới hai mươi bốn tuổi, năm nay cậu ấy hai mươi ba rồi, vậy thì lúc cậu ấy sắp chết, giống trong Thép đã tôi thế đấy, nhìn lại cuộc đời mình, anh nghĩ điều gì mãn nguyện hơn? Chẳng có ai trên đời này tốt với ta, hay là, ít nhất có một người trên đời này tốt với ta?”

“Nếu đến tám mươi tuổi cậu ấy mới chết thì sao?” Chu Thành sâu xa hỏi.

“Cũng vậy cả thôi,” Tôi nói, “Tuy có được rồi lại mất đi thoạt nhìn đau đớn hơn mãi mãi chẳng có gì, nhưng thực ra anh vẫn sẽ muốn có. Hồi trước có cuốn sách tên là “Nếu cho tôi ba ngày tươi sáng”, anh đã đọc chưa? Tôi cảm thấy cứ ngẫm một chút là sẽ hiểu, giống như gã y sĩ nọ, có lẽ bây giờ Hoa Hoa vẫn còn giận hắn, nhưng sang năm sau, hoặc năm năm sau, mười năm sau, cơn giận nguôi ngoai, sẽ chỉ còn nhớ thương ở lại, không biết hắn được chuyển đến chỗ nào, sống có tốt không. Tin tôi đi, giống như mối tình đầu ấy mà.”

Chắc ngồi xổm lâu mỏi quá, Chu Thành cũng ngồi bệt xuống, “Hình như tôi bắt đầu bị cậu thuyết phục rồi đấy.”

“Thực ra tôi không định tỏ vẻ mình cao thượng, tự nhiên lại phải vắt óc suy nghĩ hằng ngày, toàn là tại anh lắm chuyện!” Tôi cướp cuốn sách của hắn, dùng nó gõ đầu hắn một cái, chưa hả giận, bèn gõ thêm cái nữa, “Bên cạnh có đứa em làm người ta xót xa, tôi quan tâm một chút thì có cái rắm gì ghê gớm!”

Chu Thành nhanh nhẹn lấy sách về đặt sau lưng, rồi mới nghiêm trang gật đầu, “Cũng đúng.”

Tôi (-_-|||), “Cả đám các anh đều bất cmn bình thường!”

“Ừ.”

“Tôi thì bình thường!”

"Ừ."

"Sớm muộn gì tôi cũng bị lây bệnh bất bình thường của các anh!"

"Ừ."

"Dám ừ nữa là tôi đập đấy!"

"Kim Đại Phúc sẽ báo thù cho tôi."

"… Cái đệt! Anh có khá hơn tí được không?"

Đang kịch liệt tán gẫu với Chu Thành, Hoa Hoa đột nhiên chạy đến kéo tôi, làm tôi giật cả mình, cậu khoa tay múa chân nửa ngày tôi mới hiểu, thì ra đội kia có một gã xúi quẩy nào đó bị Kim Đại Phúc tông cho thất điên bát đảo hết cách tái chiến, Dung Khải gân cổ hô hào mãi mà chẳng có ai vào sân, nên Hoa Hoa mới chạy đi tìm trai tráng.

"Tha cho tôi đi, tôi không thích vận động đâu!" Tôi ngồi chết dí chẳng chịu đứng dậy, nếu không phải giữ gìn hình tượng, có khi tôi còn ôm đùi Chu Thành.

Hoa Hoa nhíu mày, nắm chặt góc áo tôi, kéo kéo.

"Thành Thành…" Tôi quay sang kêu cứu.

Đương sự chỉ mỉm cười chúc phúc tôi, "Bảo trọng."

Mẹ kiếp, cái đồ vô lương tâm!

Vừa không lay chuyển được Hoa Hoa, vừa phải cố tỏ vẻ oai phong, cuối cùng tôi đành phẫn nộ gia nhập đội quân bóng rổ, phải nói là cả nghìn năm nay tôi không chơi bóng rổ!

Sự thật chứng minh, nước sôi có ủ một trăm năm cũng chẳng thành được Nữ Nhi Hồng. Đại Kim Tử và Hoa Hoa không có kỹ thuật nhưng có sức mạnh, Tiểu Phong Tử thể lực hơi kém nhưng lại có tư duy và kỹ thuật tốt, tôi thì ngược lại, vô dụng, vì thế có vào sân cũng chỉ chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng bóng bay đến, tôi liền nhanh nhẹn né luôn, làm Dung Khải cười hô hố, nói cái đm Phùng Nhất Lộ, anh chơi bóng hay là chơi né bóng thế hả?! Mà bực nhất là đám đồng đội của tôi đều chỉ trích tôi là gián điệp, la ó rằng đây không phải năm chọi năm, mà là bốn chọi sáu!

Sức nhẫn nại của quần chúng chỉ có hạn, vì thế nửa giờ sau, tôi bị trục xuất ra khỏi sân.

Hoa Hoa đưa tiễn tôi, đôi mắt dịu dàng tràn đầy khinh bỉ.

Từ đó về sau Hoa Hoa không gọi tôi chơi bóng rổ nữa, còn cậu thì chơi điên cuồng, tựa hồ cực kỳ yêu thích môn thể thao đó, cứ đến giờ hóng mát là dính vào mặt sân. Tôi cũng yên tâm, không phải nơm nớp sợ cậu đi tìm ba gã kia trả thù, hoặc sợ cậu lại kiếm chuyện ở góc tối âm u nào đó nữa.

Trời ngày càng lạnh, nhà tù thống nhất thay tù phục thu đông.

Ngoại ô gió lớn, thổi một cái là thốc vào tù phục, nên tôi mặc thêm hai cái áo bên trong, lần nào đi hóng mát cũng làm dáng ông chủ, đút tay trong ống áo, tìm chỗ nào kín gió, tán gẫu với người này, chuyện trò cùng người nọ.

Tôi rất thích nói chuyện với Chu Thành, không phải chỉ riêng về chuyện của Hoa Hoa. Thứ nhất, lối suy nghĩ của hắn bình thường, chẳng như Tiểu Phong Tử mới giây trước còn theo chủ trương tôn thờ đồng tiền, ngay giây sau đã nhảy sang thuyết tương đối hiệp nghĩa; thứ hai, hắn không mập mờ quanh co, có sao nói vậy, nếu có điều gì không muốn chia sẻ, hắn sẽ mỉm cười, mặc cho người khác vặn hỏi kiểu gì, hắn vẫn sẽ không nói, cũng sẽ không qua quýt lấp liếm cho xong; thứ ba, trò chuyện với Chu Thành làm tôi đặc biệt có cảm giác thành tựu. Đôi khi, câu cuối cùng để kết thúc chủ đề của hắn là, tôi chỉ nói với một mình cậu, phiền cậu giữ bí mật.

Cả đời tôi chưa từng được ai tôn trọng đến thế. Thật sự.

Điều này đã giải đáp một vấn đề mà từ khi vào tù tới giờ tôi vẫn chưa tìm ra đáp án, chính là việc Chu Thành giết người. Nói cho đúng lương tâm, tôi nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng thấy hắn có chút xíu nào dáng dấp sát nhân. Nhưng nghe Chu Thành kể xong, tôi lại cảm thấy mình có thể hiểu được. Nói thẳng ra thì chuyện cực kỳ đơn giản, hắn đang quen một người, người nọ có khuynh hướng bạo lực, hắn muốn chia tay nhưng không được, người nọ dùng đủ loại thủ đoạn tồi tệ giày vò hắn, sau đó hắn định nhảy lầu, người kia chạy đến giằng co, cuối cùng lại ngã xuống dưới. Chi tiết ra sao thì hắn không kể, tôi cũng không hỏi, nhưng nhớ lại cái lần hắn xử sự bất thường sau khi vợ Đại Kim Tử đến thăm, tôi cảm thấy chuyện này có thể tin, vậy nên tôi tin.

Tôi đã gặp không ít người như thế, bình thường nhìn rất ôn hòa, nhưng đột xuất lại cực kỳ hung ác, hung ác hơn bất cứ kẻ nào.

Về sau tôi lại giả vờ lơ đãng hỏi hắn, lúc còn quen người đó hắn nằm trên hay dưới, Chu Thành cũng không quanh co, nói thẳng rằng ở dưới, sau đó mỉm cười bổ sung, curiousity kills the cat. Tôi nói tôi cầm tinh con thỏ!

Thỉnh thoảng tôi cũng tán gẫu với Vương bát đản, nhưng đều lựa lúc không có quản giáo khác. Giờ tôi đã biết Vương bát đản bằng tuổi tôi, cha mẹ đều là công nhân viên chức bình thường, vừa tốt nghiệp học viện cảnh sát đã bị điều tới đây, đến tận lúc này vẫn chưa được thăng chức. Đã quen sáu cô nàng, cô gần nhất đòi hỏi phải mua nhà trước khi kết hôn, hơn nữa giấy tờ bất động sản còn phải đứng tên cha mẹ bên nhà gái, thế là mỗi người đi một ngả.

Vào đây hơn năm trăm ngày, tâm tính của tôi luôn thay đổi, giống với phòng Mười bảy và tất cả mọi người trong nhà giam, mới vào thì bực bội, vài năm sau chết lặng, sắp ra tù thì hưng phấn rạo rực.

Chỉ có mình Du Khinh Chu là không như thế.

N năm cũng chỉ như một ngày, tôi không rõ như vậy là tốt hay xấu.

Tuyết đầu mùa năm nay đến sớm, trung tuần tháng mười một đã có tuyết rơi, sáng sớm đi làm, trên mặt đất phủ một tầng tuyết mỏng, không để ý còn tưởng là sương mai. Chưa tới hai ngày sau, ông già đến. Lúc quản giáo hô Phùng Nhất Lộ có người thăm tù, tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

Có điều, chung quy vẫn là máu mủ, quãng thời gian một năm hoàn toàn không ảnh hưởng tới chúng tôi. Tôi thấy ổng hoạt bát hơn hẳn một năm trước, bèn giở thói bất hảo, "Làm phiền ông còn nhớ đến tôi."

Ông già lườm tôi một cái, hiếm khi không mắng tôi, chỉ thản nhiên nói, "Vào đông rồi, mang cho mày mấy bộ áo giữ ấm, định mua giày bông, nhưng bà cô mày bảo ở đây không cho, phải mang giày đồng phục nhỉ?"

Bà cô, bà hận tôi đến mức nào vậy, hồi trước tôi chỉ bắt nạt thằng con bà có tẹo thôi mà!

"Ừ." Nhà giam có giày đồng phục, nhưng phải tròng bốn đôi tất bên trong.

"Mày ở đây không được gây chuyện, nhất định phải cải tạo cho tốt…"

"Ra tù phải làm lại cuộc đời, ba à, ba nói cái gì mới hơn được không?"

"Tao nghe bảo…" Ông già bỗng chợt ghé sát vào microphone, nhỏ giọng thần bí, "Trong này nhiều cặp đàn ông yêu nhau lắm… Mày chưa làm gì đó chứ?"

Tôi mệt mỏi đỡ trán, "Quý ngài có ông bạn đánh cờ nào ăn nói nhố nhăng thế hả?"

Ông già kinh ngạc, "Sao mày biết?"

Tôi (-_-|||), "Bởi vì ông chỉ có bạn chơi cờ và bạn tổ dân phố, tôi không tin bảy tám chục ông bà già nọ lại nói với ông mấy cái thứ đáng xấu hổ kia."

Ông già bị chọc cười, liến thoắng nói, "Tao thấy chỗ này tốt đấy, cải tạo cho mày thông minh lên."

Tôi chán chả muốn ba hoa, cái người này cả đời chẳng bao giờ tự tin, chắc không phải tại gen di truyền chứ?!

Lấy tay chống cằm, tôi vô thức liếc sang bên một cái, chẳng ngờ lại phát hiện phía xa xa —– Kim Đại Phúc và Chu Thành ngồi sát bên nhau, đối diện vách thủy tinh là vợ nhà Kim và chị hai nhà Chu.

Tôi đột nhiên nhớ lại một câu quảng cáo: *Một số cảnh đẹp, cả đời khó cầu.*

21. Quyển 1 - Chương 21

Vợ Kim Đại Phúc là một người phụ nữ rất khó quên, nếu đi trên phố, chắc chắn sẽ cực kỳ hút mắt nhân dân. Miêu tả vậy có lẽ vẫn chưa đủ cụ thể, thôi thì đổi cách nói —- Chị và Kim Đại Phúc là một cặp, là trời sinh một đôi. Theo như tôi thấy, vợ anh Kim cao hơn mét bảy, thân thể đẫy đà, lại còn khá cường tráng. Mặt mũi bình thường, nhưng khí phách vô cùng, nhan sắc mộc mạc, hoàn toàn chẳng để tâm đến làn da thô ráp và nếp nhăn nơi khóe mắt.

Hai người hẳn là đang bàn chuyện về đứa con, bởi vì Kim Đại Phúc nói "Phải học bù năm nhất sớm một chút", sau đó là một bài quy hoạch giáo dục dài loằng ngoằng, từ tiểu học đến trung học, rồi từ trung học lên đại học, thậm chí còn cả chuyện hướng nghiệp tương lai.

Đây là lần đầu tiên tôi ý thức được Kim Đại Phúc không chỉ là một tên lưu manh cục súc, một phạm nhân, một gã hay gắt gỏng, một gã bisexual, mà còn là một người cha. Hóa ra kiểu người như gã không cần học tập bồi dưỡng hoặc cố gắng dung nhập gì cả, hoàn toàn có thể tự thân vận động.

Nếu Kim Đại Phúc không phải vào đây, tôi nghĩ, ngoài kia sẽ có thêm một gia đình hạnh phúc.

Chu Thành vẫn đang nói chuyện với chị gái, giọng điệu không cao không thấp, thản nhiên mà chầm chậm, không có gì khác với ngày thường. Tôi bất giác hơi ác tâm, muốn mò tìm cho bằng được khe nứt trên bức tường điềm đạm của hắn, nhưng thực sự không có. Chu Thành vẫn chăm chú nhìn người phụ nữ gầy yếu bên ngoài vách thủy tinh, thỉnh thoảng nhíu mày, nhưng phần lớn thời gian chỉ lẳng lặng mỉm cười, đôi khi cũng bật ra một đôi câu nghe như làm nũng "Chị tha cho em đi mà", đến nỗi cả đầu lẫn chân tôi cứ tê tê.

"Sao mày cứ giữ mãi cái thói này thế, tọc mạch cho lắm vào, nghển nữa không sợ đứt cổ à?" Thấy tôi mất hồn, ông già bị bỏ quên rất không vui.

Tôi ngượng ngùng không hóng chuyện nữa, thở dài với ổng, "Thôi, chẳng dám hi vọng ông hiểu cái gì gọi là tình thú."

Ông già có vẻ muốn đập vách thủy tinh để bóp cổ tôi.

Vẫn còn tinh thần lắm, tôi đánh giá, nghĩ thầm cũng không tệ.

Ông già tới sớm, nên thời gian thăm tù cũng chấm dứt sớm, Chu Thành và Kim Đại Phúc vẫn đang tiếp

tục, tôi mới đi ngang Tiểu Phong Tử trên đường về —- Bạn học của cậu ta cũng đến, vì thế phòng Mười bảy chỉ còn một mình Hoa Hoa ngồi trên cửa sổ.

Nghe tiếng mở cửa, cậu quay đầu lại, nhìn thấy tôi, cậu chớp mắt, như thể đang nói, về rồi à.

"Thực ra tôi muốn hỏi từ lâu, cậu ngồi chỗ đó không thấy cộm à?" Nói xong, tôi cầm giấy bút trên mặt bàn, mang đến cho cậu.

Hoa Hoa nhận giấy bút, viết: *Không sao.*

Dạo này chúng tôi thường trao đổi như thế, đương nhiên chỉ trong phạm vi nhà giam, còn lúc làm việc hoặc hóng mát, tôi chỉ đành nhìn ngôn ngữ thân thể để phỏng đoán ý của cậu.

"Lúc nào cậu cũng nhìn ra ngoài, nhìn cái gì thế?"

Hoa Hoa ngẩn ngơ cầm tờ giấy trong tay mãi, cuối cùng mới hạ bút viết từng chữ: *Chim, bay.*

Tôi há miệng, ước chừng hai phút, sau đó hạ giọng khuyên nhủ, "Văn chương là độc quyền của Thư Ngốc Tử, không hợp với cậu đâu."

Hoa Hoa không để ý câu đùa của tôi, tiếp tục viết lên giấy: *Chúng, tự do.*

Hai chữ cuối cùng làm mắt tôi đau nhói.

Hai năm trước, nếu có người nói với tôi sinh mệnh đáng quý lắm, trước khi hấn kịp lải nhải thêm về tình yêu tình bạn, tôi sẽ đuổi hấn lên sao Hỏa. Tôi ghét nhất là những thằng lập dị, giả vờ giả vịt rên rỉ chuyện đời chuyện tình, cứ dính vào những kẻ như thế là tôi chịu không nổi, mẫn cảm hơn cả penicillin. Nhưng còn bây giờ, chính tôi cũng sắp biến thành thần kinh như vậy. Có lẽ phải trải qua đau khổ mới biết đau khổ như thế nào, hoặc cũng có lẽ tổn thương tinh thần mà cái nhà tù này gây ra cho tôi khó lòng hồi phục, tóm lại, bây giờ mục tiêu lớn nhất của tôi chính là được ra tù, nếu đột nhiên có người nói với tôi, anh bạn không ra được, anh bạn phải sống ở đây tới hết đời, có lẽ tôi thật sự sẽ chết, chết kiểu nào cũng được.

"Hối hận vì đâm nhát dao kia sao?" Tôi biết, nhưng vẫn hỏi.

Hoa Hoa không viết chữ, chỉ bình tĩnh nhìn tôi thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Tôi gượng cười, "Tôi cũng hối hận vì trộm chiếc xe đó, tuy rằng nó đẹp trai hơn cả Beckham."

Khóe miệng Hoa Hoa giật nhẹ, cậu chớp mắt. Không chú ý sẽ không nhận ra, chỉ có một mình tôi hiểu, đây là "Nụ cười" đặc biệt của Hoa nhi.

Nhưng tôi không thích như thế, bởi vì nụ cười đó vẫn quá kín đáo! Đã gọi là cười, thì mỉm cười, cười to, cười ngây ngô hay cười hềnh hệch cũng được, miễn là phải khiến người khác muốn cười theo, đó mới là ý nghĩa của nụ cười chân chính, nếu không làm được thế thì cứ lạnh mặt còn hơn.

Trong khoảnh khắc đó tôi mới nhận ra, hóa ra mình chưa bao giờ nhìn thấy Hoa Hoa thực sự thoải mái mà cười, từ lúc tôi vào tù đến nay, cái đm suốt năm trăm ba mươi ba ngày trời! Chẳng lẽ dây thần kinh cười héo rồi sao?!

Ặc, giá mà có loại dây thần kinh đó thật…

"Hoa nhi, để tôi kể chuyện cười cho cậu nhé." Sứ mệnh bừng sáng dẫn đường cho tôi.

Không mất kiên nhẫn, Hoa Hoa rất tử tế quay sang nhìn tôi, ung dung chờ đợi.

Ít đọc sách đúng là quá dở, tôi lục lọi nát óc mới nhớ ra được mấy chuyện cười —-

"Rồi, một con chim bị trúng đạn, nhưng nó vẫn có thể bay lên bầu trời, biết tại sao không?"

Hoa Hoa lập tức lắc đầu.

Tôi lé mắt lườm cậu, ra vẻ khinh bỉ, "Cậu không động não chút được à?"

Hoa Hoa nhíu mày, rất nghiêm túc suy tư.

Tôi thảnh thơi nhàn nhã chờ mấy phút, xong xuôi mới vỗ vai Hoa Hoa, "Bởi vì, nó rất kiên cường…"

Hoa Hoa nghiêm túc viết lên giấy: *Sau đó thì sao?*

Tôi vịn tường…

Được rồi, chuyện cười kiểu này không được, đổi cái khác.

"Tiếp, một đám kiến trèo lên lưng voi, nhưng đều bị hất xuống dưới, chỉ có một con kiến cố sức bám lấy cổ voi, đồng bọn dưới đất kêu lên, bóp chết nó, bóp chết nó, Tiểu Dạng, bóp cổ nó đi!"

Tôi biểu diễn hết mình, một người đóng N vai, cả lời thoại cũng lồng tiếng luôn, cuối cùng Hoa Hoa mới cong cong khóe miệng.

Cong hơn lúc nãy.

Tốt, thành công một nửa, tôi cố gắng không ngừng, "Tiếp, một du khách đi du lịch Đông Bắc vào mùa đông, lúc dùng bữa trong khách sạn, hắn gọi bia, phục vụ hỏi hắn muốn bia bình thường hay bia đông lạnh, hắn hỏi có gì khác nhau, phục vụ đáp, bia đông lạnh thì ấm hơn một chút."

Hoa Hoa ngẩn người, lẳng lặng nhìn tôi hơn nửa ngày, sau đó đột nhiên nở nụ cười, nụ cười không thể thật hơn được nữa.

Tôi quá bất ngờ, không kịp đề phòng, khuôn mặt rạng rỡ và hàm răng trắng bóng làm tôi lóa mắt.

Thực ra tôi vẫn chưa tung đòn sát thủ, câu chuyện về một đôi vợ chồng già đi chụp ảnh, nhiếp ảnh gia hỏi, ngài muốn sáng* toàn thân hay sáng nửa thân? Ông cụ ngại ngùng nói, tôi thế nào cũng được, nhưng cho bà nhà giữ lại cái quần xì được không? Chuyện này tôi không kể, hàng tốt đâu thể khoe ra hết một lúc, phải để dành lại chứ? (*Ánh sáng – tiếng Trung là quang – đồng âm với khỏa thân)

Hoa Hoa cười làm tôi vui vẻ hẳn lên, tôi bất giác giơ tay sờ sờ đầu cậu, sờ chưa đủ, tôi lại vỗ vỗ hai cái, "Thế có phải ngoan không, bé ngoan bé ngoan, ha ha…"

Hoa Hoa không cười, tuy khóe miệng vẫn cong cong, nhưng cậu không cười nữa, chỉ ngơ ngác nhìn tôi, mắt cũng không chớp.

Tôi sực tỉnh, vội vàng rút tay về, ngượng ngùng cười cười, "Xin lỗi nha, quên mất đầu cậu là bất khả xâm phạm."

Hoa Hoa không có biểu cảm gì, chỉ nắm lấy tay tôi, đặt lại lên đầu mình.

Lần này đến lượt tôi ngẩn người.

Những sợi tóc ngắn ngủn đâm vào lòng bàn tay ngưa ngứa, tê tê.

Tôi thử sờ thêm vài lần nữa, Hoa Hoa ngoan ngoãn không nhúc nhích, dù vẻ mặt cậu hơi miễn cưỡng.

Một làn hơi ấm từ lòng bàn tay truyền tới trái tim, không rõ tay tôi ấm áp, hay đỉnh đầu cậu mới ấm áp.

Tôi nghe thấy tiếng Phùng Nhất Lộ nói, "Từ nay anh sẽ là anh của em." Nói rõ từng lời, cực kỳ rành mạch.

Tôi thấy Hoa Hoa lập tức nghiêng đầu tránh, nếu có lồng tiếng, nhất định sẽ là một tiếng "Xì" đầy khinh bỉ.

Nhưng tôi toét miệng cười, mỹ mãn vô cùng.

Cuối năm, liên hoan lại đến. Đúng như Vương bát đản nói, nhà tù Phủ Sơn liên tục nghênh đón và tiễn bước hết đám này tới đám khác, chỉ riêng cảnh ngục và đại hội cuối năm là mãi mãi duy trì.

Liên hoan năm ngoái tôi chỉ là người mới, tiếng nói chẳng có trọng lượng, nên sáng kiến diễn tiểu phẩm bị bóp chết từ trong nôi. Nhưng năm nay thì khác, tôi đã trở thành một phần tử hết sức quan trọng của phòng Mười bảy, lý tưởng của tôi là chỉ đạo và dẫn dắt mọi người tiến tới vinh quang…

"Cậu muốn làm gì thì làm, bọn tôi đứng xem là được." Tùy tiện ngắt lời người khác là thói quen của Kim Đại Phúc, nhưng tần suất gã ngắt lời tôi đã nhiều không thể tưởng…

"Biểu diễn còn được cộng điểm, ngớ ngẩn mới bỏ qua." Mặc dù Tiểu Phong Tử có thể mồm mép cãi lại, nhưng tôi tin chắc lần này cậu ta cãi thua. Ừ, tin chắc!

Thống nhất ý kiến xong, phần còn lại là nội dung tiết mục, vì thất bại lần trước, tôi luôn ôm hoài niệm với tiểu phẩm, nhưng để tránh giẫm lên vết xe đổ, tôi đành cắn răng đưa ra thêm vài sự lựa chọn, "Võ thuật, ảo thuật, vũ đạo, mọi người chọn cái gì?"

Kim Đại Phúc (-_-|||), Chu Thành đỡ trán, Tiểu Phong Tử thì lại rất tích cực, "Đồng ca cũng được đấy chứ!"

Vấn đề là trong số các lựa chọn có cái này sao?!

Tất nhiên tôi biết ca hát là đơn giản nhất, nhưng phải nghĩ đến Hoa Hoa chứ, đâu thể nào bỏ cậu một mình trong khi phòng Mười bảy ai cũng được cộng điểm! Đương nhiên cậu cũng có thể lên hát nhép, dù sao mấy khu nhà giam khác cũng chẳng biết gì —— Miễn là cậu chịu được ánh mắt khinh bỉ của quần chúng khu số Hai.

"Đừng nghĩ nữa, anh đang lo Tên câm không hát được chứ gì," Dung Khải ngáp một cái, "Cứ để nó làm chỉ huy là xong."

Tôi trố mắt, yoshi! Đúng là ý kiến hay!!

Đầu óc Tiểu Phong Tử có thể mang ra làm động cơ ô tô rồi đó, vận tốc quay không phải bình thường nha!

Kế hoạch đồng ca được cả phòng Mười bảy giơ tay biểu quyết, toàn bộ phiếu thông qua, buổi tối ngày hôm sau, Chu Thành đến phòng đọc sách mượn về cuốn "100 bài hồng ca kinh điển", kết quả là, danh mục lại làm chúng tôi nhức óc —- (Hồng ca — Tương tự ca khúc cách mạng)

"Hoàng Hà đại hợp xướng, rất khí phách!" Tôi chẳng thèm giở sách, trong đầu chỉ có tiếng Hoàng Hà cuồn

cuộn.

Tiểu Phong Tử lắc đầu quầy quậy, "Anh tưởng chúng ta đi thi hát à? Cá mười đồng, chọn bài này thế nào cũng rối tung cả lên!"

"Thế thì, Du kích ca!" Kim Đại Phúc cũng cho ý kiến, sột soạt lật sách.

Tiểu Phong Tử chịu không nổi, "Thật đúng là chẳng thể hi vọng anh biết suy luận một tí, Hoàng Hà đại hợp xướng rối thì chẳng lẽ bài này không rối? Không tìm được bài nào khả thi hơn à?"

Chu Thành ngồi trong góc, không nhanh không chậm buông một câu, "Bài ca hai chú bé chăn bò." Nói xong còn sợ chúng tôi chưa nhớ ra, bèn ngân nga luôn, "Bò đang ăn cỏ trên triền núi ~~ Em biết tìm bò ở đâu ~~"

Tiểu Phong Tử trông như sắp phát điên.

Tôi mím môi cố tỏ vẻ không buồn cười, nhưng thực sự quá khó.

Hoa Hoa quay đầu, làm bộ nhìn ra cửa sổ, đề phòng hàm răng trắng bóng tiết lộ thiên cơ.

22. Quyển 1 - Chương 22

Phòng Mười bảy chẳng ai ngờ được, cuối cùng chúng tôi lại hợp xướng "Bài ca hai chú bé chăn bò"!

Nếu Chu Thành không phát hiện tôi tình cờ ngâm nga mấy câu "Sơn ca dâng Đảng" lúc đang lật Hồng ca kinh điển, thì cả năm mạng phòng Mười bảy đã đắm chìm trong giai điệu bi thương và đau xót của "Trước nòng súng địch". Thực ra đau thương sâu lắng thì cũng được thôi, nhưng cả bảy đoạn ca từ mà chỉ có đúng một giai điệu đó! Tập đi tập lại, rốt cuộc có người ngáp một cái, thành ra một truyền mười mười truyền trăm, ai cũng mệt rã rời.

So ra, "Sơn ca dâng Đảng" khả thi hơn, tuy phần đơn ca của tôi chiếm bảy mươi phần trăm, nhưng mọi người có thể đứng đằng sau hát bè "A ~~ a ~~ a ~~". Có điều Dung Khải cho rằng, như vậy sẽ không làm nổi bật được kỹ thuật của dàn đồng ca chúng tôi cho khán giả bên dưới.

Bởi vì không ai biết tôi hát hay, nên tôi vừa cất giọng thì ai cũng kinh hoàng, Chu Thành phải thẩm định lại vài lần mới dám tin tôi có năng khiếu trời cho, chứ không phải một phút xuất thần.

Có điều là hát thì hát, còn chỉ huy thì tôi dốt đặc cán mai, nên tất cả động tác đều do Tiểu Phong Tử cung cấp, lúc nào thì vung tay ra, lúc nào thì rút tay về, đánh nhịp ra làm sao, Tiểu Phong Tử quyết định hết.

Cũng may Hoa Hoa học nhanh, nên viễn cảnh ông thầy nóng giận xử phạt học trò ngốc nghếch không hề phát sinh.

Liên hoan tổ chức đúng theo lịch, tiết mục của chúng tôi vừa sáng tạo vừa sinh động nên trúng cử, được khen ngợi vô cùng, cả tôi, cả phòng Mười bảy, và cả nhà tù Phủ Sơn đều chấn động.

Sau đó tiết mục của bọn tôi được giải nhì, điểm thưởng gấp đôi, ngày công bố, Tiểu Phong Tử ôm cứng lấy tôi, không ngừng hô lên hạn tù lại ngắn đi rồi ha ha! Những người khác cũng rất phấn chấn, Kim Đại Phúc lấy nước sôi làm rượu, ừng ực tu liền bốn vại, Chu Thành luôn miệng bảo tôi là gà mẹ, khóe mắt Hoa Hoa cong như trăng lưỡi liềm, khóe miệng cũng cong theo, cả đêm chưa hạ xuống.

Về sau, danh hiệu "Người hùng khu số Hai" của tôi được đổi thành "Ông hoàng ca nhạc khu số Hai", chẳng biết có phải do mấy chữ "Khu số Hai" hay không, mà biệt hiệu nào nghe cũng quái quái…

Mùa xuân trong nhà tù Phủ Sơn luôn tới trễ hơn mùa xuân bên ngoài, chắc bởi vì nơi đây là ngoại thành, nên dù TV thông báo chỗ nào cỏ hoa đua nở, chỗ nào tấp nập chơi xuân, thì ở đây vẫn gió lạnh vù vù, nhất là sau khi tắt lò sưởi, đêm về lạnh không ngủ được.

Nhưng cái thời tiết quái quỷ này cũng mang đến một chuyện vui —- Bọn tôi không cần cạo đầu trọc nữa!

Tin tức vỉa hè bắt đầu lan truyền trong nhà giam từ hai tháng trước, nhưng vì không có cơ sở nên chẳng ai để ý. Mãi đến tận trung tuần tháng Tư, văn bản thông báo mới được đưa ra, vì thế trước khi đi ngủ lại có thêm đề tài đàm đạo.

"Mẹ, nhà nước đã ra chính sách từ năm ngoái rồi, ở đây lạc hậu tận một năm." Bảo trì biện chứng ngay cả lúc nước chảy bèo trôi là nhân sinh quan của Tiểu Phong Tử, nên trong lúc bọn tôi nhảy nhót và khóc lóc ăn mừng, cậu ta vẫn luôn là người xù lông đầu tiên.

Tôi trở mình, kéo gối đầu lại gần giường Tiểu Phong Tử một chút, ván gỗ mỏng manh kẽo kẹt lắc lư, "Cậu sống thế có mệt không vậy, có phúc lợi thì cứ thỏa mãn đi."

Tiểu Phong Tử lườm tôi một cái, "Chính vì Trung Quốc có những tên nhà quê như anh nên tình trạng ngu dân mới phát triển không ngừng."

Tôi nặng nề thở dài, "Đúng thế đó, tôi chỉ là một ngu dân IQ hạn hẹp, sao có thể cống hiến sức mình cho tổ quốc trong nền kinh tế rối ren này."

Tiểu Phong Tử nghẹn lời, giận đến phồng lên như cá nóc, Chu Thành nằm giường trên bên cạnh chậm rì rì hỏi, "Sao cậu biết năm ngoái quốc gia có chính sách?"

Câu này hiển nhiên là hỏi Dung Khải, nên Tiểu Phong Tử đành phải trả lời, "Anh quản làm gì?"

Chu Thành mất mặt, cũng không giận, chỉ nhún vai, im lặng.

Để xoa dịu không khí xấu hổ, tôi buộc lòng phải dũng cảm đứng ra, hờ hững buông một câu, "Thực ra tôi cũng không thích để dài quá, khoảng hơn một tấc là được."

"Hơn một tấc không hợp với anh đâu," Tiểu Phong Tử lập tức đề xuất ý kiến, "Anh phải cắt cho tròn một tấc."

Đức mẹ Maria, xin tha thứ cho con sống hơn ba mươi năm mà không biết một tấc và hơn một tấc lại khác biệt đến thế…

Sau đó một thời gian, tôi cứ mải cân nhắc xem mình để kiểu đầu gì thì hợp, rảnh rỗi lại soi mặt trong chậu nước, suy tư chuyện theo phái cương nghị, phái rạng ngời, phái lưu manh hay phái u buồn, thực ra tôi để kiểu nào cũng hợp, haizzz, đẹp trai nó khổ thế đấy. Mỗi tội dù trông ngóng bao nhiêu thì tóc vẫn mọc cực kỳ chậm, hồi trước bị bắt cạo trọc toàn chê bai sao tóc mọc nhanh thế, mười ngày nửa tháng phải xén một lần, bây giờ khấp khởi đợi chờ nó mau dài thì nó rụt rè thấy ớn, hơn một tháng mà chỉ dài ra có tẹo, chẳng khác gì gốc hẹ mới cắt.

Về sau tôi cũng quên luôn chuyện đó, mãi đến một ngày đầu tháng Sáu, buổi tối rửa mặt, tình cờ nhìn thấy cái đầu Hoa Hoa.

"Ô, tóc em xoăn tự nhiên à." Lúc ấy tôi đang ùng ục đánh răng súc miệng, vừa định lấy tay lau thì đột nhiên nhìn thấy một cái đầu xù xù.

Hoa Hoa đang rửa mặt, nghe thấy thế thì lập tức dừng lại, đứng thẳng lên, khuôn mặt còn ướt nước ngơ ngác nhìn tôi, chờ đợi câu tiếp theo.

Tôi thích thú vươn tay sờ đầu cậu, ngón tay cuốn một lọn tóc, thử kéo lên, nhưng tóc ngắn quá, chưa chi đã tuột ra, trở về vị trí cũ. Tôi không cam lòng, lần này dùng hai ngón tay nắm một nắm, chậm rãi kéo cho thẳng, được một đoạn kha khá, đến khi buông ra, chúng lại xoăn xoăn như cũ. Tôi nổi hứng nghịch ngợm, kéo ra kéo vào bao nhiêu lần, rốt cuộc mới phát giác, đúng là chủ nào tóc nấy, thật là đáng cmn yêu!

Hoa Hoa bị tôi mân mê mà chẳng hiểu gì, nhưng ngoại trừ vô tội chớp chớp mắt, cậu cũng không chống cự, cứ thế ngoan ngoãn đứng.

Cuối cùng, tôi nghiện quá, vừa nhéo nhéo khuôn mặt ngăm đen của cậu, vừa vân vê cái đầu quăn quăn, mỹ mãn bình luận, "Vương tử dầu mỏ, ha ha ha…"

Sau đó vài ngày, cứ nhìn thấy đầu Hoa Hoa là tôi lại buồn cười, lần nào cũng rên rỉ "Tôi là vương tử dầu mỏ rất vinh quang ~~", đến nỗi Chu Thành xúc động bùi ngùi, đùa đùa cho tôi hầu hạ cậu cả đời. Tiểu Phong Tử thì cực kỳ khinh bỉ, nói rằng kiểu sống chỉ biết ăn ngủ với cười hềnh hệch của tôi chẳng khác gì lũ sâu trên cây, ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của toàn bộ phòng Mười bảy.

Hoa Hoa thì lại cực ngoan, dù tôi nhìn chằm chằm cậu rồi phì cười, cậu cũng không giận, đôi khi bốn mắt chạm nhau, cậu còn cười với tôi một cái. Nhưng sang trung tuần tháng Sáu, đến kỳ tự nguyện cạo đầu, cậu lại im lìm quay về kiểu bóng loáng.

Nhóc con hẹp hòi!

Tháng Sáu, toàn bộ tỉnh Phổ Hàng mưa lớn, lê thê cả tuần lễ.

Nhà tù Phủ Sơn địa hình tương đối thấp, tầng một các khu đều ngập nước. Mới đầu nhà tù thông báo mọi người phải nhẫn nại, nước chỉ đến mắt cá chân, giờ đang là mùa hè, cứ chịu khó rồi sẽ qua. Ai ngờ hệ thống thoát nước trong nhà giam kém quá, mưa càng lớn thì ngập càng cao, nước cứ dâng lên hạ xuống không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cả giường cả tủ cũng ẩm thấp. Các phạm nhân nổi giận, thứ nhất là không thích bơi lội, thứ hai là ngày nào cũng thấp thỏm, đêm ngủ chẳng yên, chỉ sợ bất cẩn một phút là về bên kia thế giới, vì thế có người kháng nghị, có người tuyệt thực, có người tuyên bố bị nước ngâm lâu quá, không đi làm được nữa.

Nhà tù là ngành nghề lũng đoạn, cũng không muốn có người gặp chuyện không may, bưng bít truyền thông thì được, nhưng phê bình và sức ép bên trong vẫn luôn còn đó, vì thế mấy lãnh đạo đứng ngồi không yên, vào một buổi chiều nọ, quyết định tổ chức di dời phạm nhân tập thể. Phòng tám người thành phòng mười người, riêng phòng Mười bảy bị nhét thêm một người, thành sáu người chen chúc.

Lúc đó, mấy phần tử an nhàn chúng tôi đang khí thế ngất trời yên ổn sinh sống, bắt đầu tò mò không biết thành viên mới ra sao. Tiểu Phong Tử hỏi tôi, anh đoán xem người sắp đến phạm tội gì? Tôi không hiểu thông tin đó có gì phải quan tâm, vì thế hỏi, phạm tội gì mà chẳng thế? Tiểu Phong Tử nói đương nhiên là không thế, giết người phóng hỏa không dễ chọc, có khi còn làm bá chủ phòng này, trộm cắp là tốt nhất, bắt nạt thoải mái. Tôi thật không muốn khinh bỉ cậu ta, nhưng mà không chịu nổi, vì thế tôi nhìn cậu ta một lát, sau đó nhe răng cười, chắc là tội phạm tài chính rồi.

Nhưng không ai ngờ, tối hôm đó trở về, phòng Mười bảy lại vườn không nhà trống. Hóa ra trời quang mây tạnh ngay giữa trưa cũng không phải hiếm —- Theo tin mới nhất từ đài khí tượng, cơn bão đã chuyển sang hướng Đông, trận mưa lớn nhất trong vòng một trăm năm đổ lại của tỉnh này, đã kết thúc. Lãnh đạo nhà tù hiếm khi đến hiện trường thăm hỏi, nhìn thấy mực nước đã hạ, bèn ra lệnh một tiếng, đại quân di dời thu gom hành lý, quay lại chỗ của mình.

Mãi đến cuối cùng chúng tôi vẫn không biết anh bạn suýt cùng phòng tròn méo ra sao, kẻ cắp chuyên nghiệp hay giết người cướp của. Bởi vì cuộc sống ở đây thật nhàm chán, nên chuyện này lại thành đề tài bàn luận trong lúc rảnh rỗi của bọn tôi, giúp chúng tôi vượt qua những ngày hè chói chang nóng như đổ lửa.

"Thi kiến thức?"

Tối hôm đó xong việc, quay về phòng, trợ lý biên tập tạp chí Nhà tù Tiểu Phong Tử mang về tin tức nội bộ.

"Ừ, sắp đến ngày thành lập Đảng còn gì, làm chút văn nghệ chào mừng thôi." Chẳng biết Tiểu Phong Tử kiếm đâu ra quả táo, đỏ mọng, tròn xoe, cắn một miếng mà nước văng ra bốn phía, đẳng cấp cao sang hơn

hẳn mấy thứ vớ vẩn bán ở quầy ăn vặt.

Tôi nuốt nước miếng, nhủ lòng Phùng Nhất Lộ, cố chịu đựng, có phải trẻ con đâu, đừng bị một quả táo hớp hồn.

"Đại diện cho từng khu," Quai hàm Tiểu Phong Tử phồng lên, nhưng vẫn tiếp tục nói, "Mỗi khu cử ra hai đội, mỗi đội năm người, đại diện cho từng khu…"

"Mày không định bảo bọn tao tham gia đó chứ?" Kim Đại Phúc nhíu mày chen ngang, "Thi kiến thức, nghe đã thấy ngu dốt."

Tiểu Phong Tử khinh miệt lườm gã một cái, lạnh lùng nói, "Giải ba, mỗi người cộng mười điểm, giải nhất, mỗi người hai mươi điểm."

Kim Đại Phúc kinh ngạc, "Mẹ kiếp, cộng cả điểm hợp xướng năm ngoái là đủ xin giảm?!"

Xin giảm hình phạt, gọi tắt là xin giảm.

Tiểu Phong Tử liếc liếc, ra vẻ "Đấy thấy chưa".

"Thế thì còn chờ gì nữa, ghi danh đi!" Kim Đại Phúc không chút do dự xung phong gia nhập đội ngũ vừa bị gã chửi là ngu dốt.

Tiểu Phong Tử quay lại hỏi tôi, "Anh thì sao?"

Tôi xòe tay, "Kẻ hèn này tội ác chồng chất, nhiều lắm chỉ gỡ được điểm trừ hồi bị biệt giam thôi." Trước khi Tiểu Phong Tử lại trợn mắt lườm, tôi nhanh nhẹn bổ sung, "Nhưng ruồi tuy nhỏ vẫn còn có thịt, tất nhiên phải hơn không có gì."

Tiểu Phong Tử mỉm cười hài lòng, cuối cùng mới miễn cưỡng nhìn về phía Chu Thành, "Này."

Chu Thành buông sách, ung dung nhìn lại như đang hỏi, có gì à?

Tôi mím chặt miệng, quyết không phì cười. Chu Thành rõ ràng cố ý, hồi trước tôi cứ nghĩ hắn không để bụng chuyện Tiểu Phong Tử châm chọc mình, giờ mới biết, người ta có rất nhiều độc chiêu để trả thù. Cái này gọi là, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Quả nhiên, Dung Khải nghẹn nửa ngày mới phun ra được ba chữ, "Có hay không?"

Chu Thành ngây thơ nghiêng đầu, “Táo cậu ăn nửa quả rồi còn gì.”

“Ai bảo cho anh táo! Tôi hỏi thi kiến thức, anh có tham gia hay không?!”

“À… Để tôi nghĩ đã.”

“%$%#!!”

Tiểu Phong Tử đạp ghế, không nói nữa. Chu Thành cũng tài, cầm sách lên đọc tiếp. Cứ như thế, phòng Mười bảy yên tĩnh khoảng năm phút đồng hồ, sau đó, lúc Tiểu Phong Tử chuẩn bị lên giường giả chết, từ phía trên lại vọng xuống một tiếng thở dài, “Được rồi.”

Đầy vẻ miễn cưỡng.

Tôi nghĩ Tiểu Phong Tử chắc nội thương luôn rồi.

Nhưng tôi hơi bất bình với cậu ta. Hỏi khắp một vòng mà không hỏi Hoa Hoa, tôi thừa nhận mình rất bất bình. Dù Hoa Hoa không nói được, có đi thi cũng chỉ để cho đủ quân số, nhưng dù sao cũng phải hỏi cậu một tiếng chứ. Tục ngữ nói rồi, đến rau cải còn có tôn nghiêm, huống hồ gì Hoa Hoa?

“Hoa Hoa, em thì sao?” Cậu ta không hỏi thì tôi hỏi, đằng nào chuyện này tôi làm cũng quen rồi, “Đủ xin giảm đấy, cùng đi nhé.”

Hoa Hoa ngồi ở giường trên, nghe thấy tôi hỏi, bèn nhìn quanh tìm giấy bút để viết chữ, chẳng ngờ lại bị Tiểu Phong Tử chen ngang —-

“Nó phải đi chứ, tự nhiên được cho không, sướng nhất rồi còn gì. Nhưng chắc chắn nó không đủ xin giảm đâu, nhiều nhất cũng chỉ gỡ lại được nửa năm phạt thêm thôi.”

Tôi sửng sốt, trố mắt nhìn Hoa Hoa, mẹ kiếp sao không ai nói với tôi đứa nhỏ này còn bị phạt thêm nửa năm tù?!

Hoa Hoa cúi đầu, không nhìn tôi, tờ giấy mới tìm được bị cậu nắm trong tay, giờ đã nhăn nhúm lại.

Sau đó tôi nghe thấy Chu Thành thản nhiên nói, “Năm kia cậu ấy đánh nhau, đánh cho tên đó biến dạng, tuy điều tra ra thì tên đó bắt nạt cậu ấy trước, nhưng cậu ấy vẫn bị phạt thêm.”

Năm kia? Là cái năm tôi vừa vào đây ấy à?

"Lần gãy xương á?" Tôi nhớ rõ lúc mới đến, Hoa Hoa bị bó bột cánh tay phải.

"Không, nửa năm trước nữa cơ." Chu Thành tiếp tục nói, "Gãy xương là lần thứ hai, nên cậu ấy khăng khăng nói bị ngã lúc đang làm việc, Du Khinh Chu cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, không truy cứu thêm."

"Thực ra khi ấy cũng là đánh nhau?"

"Anh động não tí được không?" Tiểu Phong Tử không nhịn được, lại chõ mồm vào, "Từ trên ghế ngã xuống mà gãy xương được à? Trừ phi anh lộn ngược vài vòng rồi lăn đùng ra đất."

Đáy lòng tôi quặn lên, chậm rãi suy ngẫm lại tiền căn hậu quả. Tại sao Hoa Hoa bị bắt nạt nhiều như vậy, vì cậu sợ bị phạt thêm, nên không dám trắng trợn đánh nhau nữa, chỉ có thể tìm thời cơ lén trả thù, nhưng lũ kia đâu phải ngốc, làm gì có đứa nào lớ ngớ đi một mình để cậu ra tay? Chính bởi thế nên…

Mẹ kiếp, không ngờ, nhưng dù sao mọi chuyện đã qua rồi, gần nửa năm nay Du Khinh Chu quản nghiêm, lúc hóng mát Hoa Hoa cũng chỉ chơi bóng trên sân, mấy chuyện thối nát đó không phát sinh nữa.

Tôi đứng đậy, bước tới, xoay cái đầu đang vùi vào gối của Hoa Hoa lại. Tôi đứng dưới đất, cánh tay bám trên giường cậu, gần đến nỗi rướn thêm một chút là cắn được vào mũi cậu, "Nếu trừ đi nửa năm đó thì bao giờ em được ra ngoài?"

Hoa Hoa nhanh nhẹn viết vài chữ lên giấy, sau đó đưa cho tôi.

Tôi cầm giấy đọc, sững sờ ngay tại trận. Một cảm giác cực kỳ tinh tế bao bọc trái tim tôi, mãn nguyện, vui sướng, ấm lòng. Được người ta quan tâm thật tuyệt, tôi nghĩ.

Hoa Hoa viết: *Sau anh một năm.*

23. Quyển 1 - Chương 23

Chưa tới hai ngày, thông tin được công bố, quả nhiên đúng như Tiểu Phong Tử nói, mỗi khu cử ra hai đội. Nhưng cử ra kiểu gì thì lại là cả một vấn đề. Cơ hội được cộng điểm, chẳng ai muốn bỏ qua, dù có phải học thuộc lòng cả một quyển đề cương đi nữa.

Tiểu Phong Tử copy lại cho bọn tôi một bản, tôi cầm tập giấy không dày nhưng chắc chắn không mỏng kia, xúc động, hóa ra Đảng ta còn có nhiều tri thức cần phải học thế này. Nhiệm vụ kế tiếp là phải thuộc lòng, học đêm học ngày. Hồi trước tôi đã bao giờ gian khổ thế này chưa? Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng mãi chẳng nhớ được gì.

Mấy thằng to xác ngồi học bài dưới ánh trăng chẳng phải cảnh đẹp mỹ miều gì, hơn nữa đối với đương sự, chuyện này còn cực kỳ đau đớn.

Chu Thành và Tiểu Phong Tử thì khỏe re, dù sao cũng là phần tử trí thức, đọc một lát lẩm nhẩm một lát, rất ra dáng tú tài; Hoa Hoa thì mù tịt, cũng không ai để tâm đến cậu, nên cậu im lặng cầm sách lật soàn soạt, từng tờ từng tờ nối tiếp nhau, như thể lật đến cuối là nhiệm vụ hoàn thành; vì thế thảm nhất chính là tôi và Kim Đại Phúc, dòng nào dòng nấy nhìn như thiên thư, tách ra đọc từng chữ thì hiểu, nhưng gộp vào với nhau lại chẳng hiểu gì, đọc được hai câu thì ngáp ngắn ngáp dài, nước mắt giàn giụa.

"Đảng ta sửa chữa sai lầm tả khuynh của Vương Minh như thế nào… Mẹ nhà nó cái này ai mà biết! Vương Minh là ai? Tả khuynh là cái gì?" (Vương Minh do được Quốc tế Cộng sản và Liên Xô ủng hộ dần trở thành lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc năm 1931. Các lãnh đạo của Đảng Cộng sản Trung Quốc dần bị mất chức hoặc tiếm quyền. Do sự lãnh đạo sai lầm của chủ nghĩa giáo điều "tả" khuynh của Vương Minh, Hồng quân trung ương chưa thể đánh bại được cuộc "vây tiễu" thứ 5 của quân Quốc dân đảng, buộc phải rút về khu căn cứ. Đêm ngày 10 tháng 10 năm 1934, Trung ương đảng cộng sản Trung Quốc, quân uỷ trung ương, Quân đoàn 5 quân đoàn chủ lực Hồng quân, cơ quan quân uỷ và 8, 6 vạn bộ đội trực thuộc đã thực hiện một cuộc di chuyển lớn chiến lược, còn được gọi là cuộc vạn lý trường chinh.)

"Trong lịch sử, Quốc Cộng hợp tác mấy lần… Quốc – Cộng hợp tác với nhau rồi à?" (Quốc Cộng hợp tác (tiếng Trung:) chỉ sự liên minh giữa Trung Hoa Quốc Dân Đảng và Trung Quốc Cộng Sản Đảng trong các thời kỳ 1924-1927 và 1937-1945.)

"Trường chinh là chiến lược dời đi lần thứ mấy sau khi Đảng ta thất bại bao vây tiễu trừ địch… Trời ơi cứu con với!!!!"

…

Một tuần sau, vòng loại tuyển chọn đại diện khu số Hai được cử hành đúng như đã định.

Tôi và Kim Đại Phúc suýt nữa ôm đầu khóc rống, tâm tình phức tạp người ngoài khó có thể hình dung.

Đấu trường dựng luôn trong phòng sinh hoạt chung, tổng cộng có mười hai đội đăng ký tham gia, vì chẳng có quy định cụ thể gì, nên Vương bát đản lười biếng ban cái luật rất kinh khủng —- Mười hai đội hỗn chiến. Cụ thể, tổng cộng có một trăm câu vấn đáp, mười hai đội cùng giành quyền trả lời, ai nhanh thì được, trả lời đúng cộng một điểm, trả lời sai trừ một điểm, cuối cùng, hai đội điểm cao nhất sẽ đại diện cho khu số Hai, tiến vào vòng thi chính thức.

Thực ra tôi chẳng có hứng lắm với phần thi đấu, vì đằng nào người trả lời cũng sẽ là Tiểu Phong Tử hoặc Thư Ngốc Tử, ba tên còn lại chúng tôi chỉ ngồi đây cho đủ số, mà hơn hết, tôi thấy đạo cụ dùng để tranh giành trả lời cũng rất thú vị.

Một chiếc đũa, một cái bát, Du Khinh Chu không phải khá có tài, mà là cực kỳ có tài.

Đinh —-

Nghe sao mà du dương.

“Phùng Nhất Lộ, nếu còn mó máy, tôi sẽ truất quyền dự thi của phòng Mười bảy.”

“…” Tôi chỉ gõ bát chứ có gõ cái mai rùa của Vương bát đản đâu!

Du Khinh Chu khẽ nhướn mày, như thể nghe được tiếng lòng tôi.

Tôi im lặng quay mặt sang, giả vờ vô tội.

Mười phút trước khi thi, phòng sinh hoạt chung chật kín chỗ. Sáu mươi người dự thi chia thành bốn tổ, lần lượt ngồi quanh ba mặt phòng, mặt còn lại là khán giả, chú ý, là khán giả bị bắt đến xem, nên ai cũng gục đầu, ngán ngẩm, ngái ngủ.

Du Khinh Chu ngồi ngay chính giữa, mười phút trước khi thi, tên khốn sung sướng cầm xấp đề bài, ngáp ngáp.

“Tôi và tên kia phụ trách trả lời.” Tiểu Phong Tử không vui chỉ chỉ Chu Thành, thấp giọng bố trí chiến lược, “Các anh ngồi im đó, đừng có phát biểu lung tung gì hết. Đương nhiên, nếu có câu nào bọn tôi không trả lời được mà các anh nắm chắc thì cứ lên tiếng. Nhớ kỹ, phải nắm chắc trăm phần trăm thì mới được lên tiếng, hiểu chưa?”

Tôi rất khó chịu vì bị khinh bỉ, nhưng nghe thấy Kim Đại Phúc chẳng những không giận mà còn xung phong nhận việc “Tôi gõ bát”, tôi lại rất khó chịu quay sang khinh bỉ gã.

Nhưng Dung Khải lại rất lưu tâm, “Gõ thì gõ, nhưng chỉ được ba mươi câu đầu.”

Kim Đại Phúc ngờ vực, “Tại sao?”

“Ba mươi câu đầu, anh cướp được quyền mà có đáp sai thì cùng lắm chúng ta cũng chỉ về 0 điểm, hơn nữa xác suất mấy đội khác gõ bát tính ra cũng rất nhỏ thôi, tất nhiên, nếu anh chậm chạp chẳng kiếm được câu nào, thì chắc cũng có đội giành luôn được ba mươi điểm đó.”

“…”

Nếu không có Chu Thành lôi kéo, tôi phỏng chừng trận đấu còn chưa bắt đầu thì Dung Khải đã bị chấn thương mà rút lui.

Du Khinh Chu tuýt còi một cái, trận đấu chính thức bắt đầu. Phép khích tướng của Tiểu Phong Tử rất hiệu quả, Kim Đại Phúc liên tục cướp được năm cơ hội, tốc độ gõ bát cực nhanh, đến nỗi Du Khinh Chu không thể không lôi thẻ vàng ra —- Bát là của nhà giam, cảm phiền bảo vệ của công.

Tiểu Phong Tử và Chu Thành quả không làm ai thất vọng, chính xác ra thì hầu hết câu trả lời đều do Tiểu Phong Tử đáp, thỉnh thoảng có gì không chắc chắn, cậu ta mới chịu nhìn về phía Chu Thành. Cứ thế hơn ba mươi lượt, Kim Đại Phúc cướp được mười bốn lần, thoạt nhìn có vẻ không nhiều, nhưng xét trên tổng số mười hai đội cùng cướp, thì không ai không kính cẩn ngả mũ khâm phục tốc độ nhanh như chớp giật của gã. Đương nhiên một phần cũng do sách lược của Tiểu Phong Tử, còn lại là do các đội khác còn khá băn khoăn, sợ đáp sai bị trừ điểm. Nói đến sách lược, tôi lại không thể không ngợi khen cái đầu của Tiểu Phong Tử, đầu thì ai cũng có, nhưng đến khi cần mới biết ai lợi hại hơn ai. Mười bốn câu đáp đúng mười hai câu, mà thời gian học thuộc của bọn tôi như nhau, cậu ta đúng là mũi nhọn điển hình!

Tục ngữ nói tám tuổi đã thông minh, trước ba mươi sẽ thành tài, sau đó trận đấu mất đi tính hồi hộp, cuối cùng phòng Mười bảy đứng nhất, cùng phòng Sáu dắt tay nhau đại diện khu số Hai, tiến vào vòng thi chính thức.

"Cái đm cậu đúng là nhân tài không được trọng dụng!" Trên đường về, tôi hưng phấn vỗ đầu Tiểu Phong Tử, giống như ông bố vừa được người ngoài khen, con nhà anh vĩ đại thế.

Tiểu Phong Tử chẳng buồn khiêm tốn, nghênh ngang lườm tôi một cái, "Giờ anh mới biết à?"

Người có công, nói gì tôi cũng tha thứ.

Vương bát đản đưa chúng tôi về nhà giam lại không nghĩ thế, "Đừng đắc ý vội, hôm qua tôi gặp các đội ở mấy khu khác rồi, không thiếu kẻ lợi hại đâu."

Tôi cho rằng gã đang dùng hạ sách đả kích tâm lý, nhưng tôi không lên tiếng, chỉ có người nào chán sống mới đi tranh cãi với quản giáo, còn tôi thì vẫn yêu thương tính mạng mình lắm.

Cả buổi tối Hoa Hoa đều rất lặng lẽ, lúc thi cũng thế, bây giờ cũng thế. Tôi nhích lại, huých huých bả vai cậu, "Nè, nghĩ gì đó?"

Hoa Hoa liếc tôi một cái, rất nhanh, sau đó tiếp tục giữ cái mặt vô cảm đi về phía trước.

Tôi nhíu mày, "Thắng trận mà em không vui à?"

Hoa Hoa dừng lại, chậm rãi lắc đầu.

Tôi chợt sáng dạ, ngộ ra ít nhiều tâm trạng của cậu, vội nói, "Chẳng riêng mình em, anh cũng có làm được cái khỉ gì đâu? Cả Đại Kim Tử nữa, thế mà cũng gọi là hỗ trợ à, chỉ giỏi tự xướng tự họa thôi!"

Hoa Hoa cười, nhưng chưa nói ánh mắt, mà cả khóe miệng cũng chẳng ra vẻ cười.

Tôi thở dài, làm bộ trêu chọc nói, "Tiểu Phong Tử trí nhớ tốt, hâm mộ ghen tị thù hận cũng vô ích thôi."

Vừa đi vừa nói, đoàn người đã quay lại phòng Mười bảy, Du Khinh Chu chấm dứt bằng câu "Thể hiện không tồi, tiếp tục cố gắng" rồi bỏ đi, còn giúp chúng tôi đóng cửa lại.

Tiểu Phong Tử vẫn đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, lải nhải hồi tưởng lại lúc nãy chiến đấu ra sao, nào là ai đáp năm câu sai ba câu, nào là đầu ai đặc hơn cả tảng đá linh tinh. Chu Thành và Kim Đại Phúc chẳng muốn nghe cậu ta lải nhải, bèn rửa mặt rồi chui vào chăn hú hí —- Dạo này hai người nọ càng ngày càng suồng sã, thỉnh thoảng không nhịn được còn quấn quýt trước cả giờ tắt đèn. Chỉ khổ Tiểu Phong Tử, lần nào cũng muốn tự móc mắt ra. Hôm nay cũng thế, Tiểu Phong Tử lập tức câm miệng, niềm vui chiến thắng không đánh bại nổi nỗi chán ghét hành vi phá hoại thuần phong, vừa rửa mặt xoèn xoẹt, vừa mắng chửi "Ghê tởm biến thái thối tha không biết xấu hổ —— "

Chẳng ai đáp lời.

Tôi khá đồng cảm với cậu ta, nhưng cũng hơi buồn cười, cuối cùng đành chiều theo bản năng xấu tính — Chọn vế thứ hai. Chỉ có điều cười xong là thôi, vô tâm vô tư đại diện cho kiên cường, chính xác mà nói, dù ai cười thế nào cũng chẳng thể làm cậu ta tổn thương, thế nên tôi không lo lắng, nói thật, tôi chưa từng suy nghĩ cho Dung Khải. Còn đâu thì… Nhìn đứa nhỏ đang nằm trên giường, chỉ để lại cho mọi người duy nhất một tấm lưng, tôi khe khẽ thở dài.

Chắc chắn Hoa Hoa lại đang nghĩ gì rồi, cậu chính là như thế, vì không thể nói chuyện, nên nghĩ ngợi rất nhiều. Nghĩ Đông nghĩ Tây, nghĩ tung lung loạn xạ, mười lần nghĩ thì chín lần không nghĩ được thứ gì lạc quan. Nhưng dù biết là thế —— Dụ được cậu mở miệng còn khó hơn cả vượt ngục, tôi vẫn cho là vậy.

Thôi thì đành tùy cậu, tôi ảo não tổng kết, thứ nhất, tôi không phải cha cậu, thứ hai, tôi không phải quản giáo, có thể hiểu rõ 50% tâm tư của cậu là tốt lắm rồi, còn lại 50%, ai muốn thử thì cứ thử.

Nửa tháng sau, cuộc thi kiến thức hừng hực khí thế được triển khai.

Nhờ ơn Tiểu Phong Tử và Chu Thành, chúng tôi thẳng đường lọt vào trận chung kết, chuẩn bị tranh tài với khu số Mười lăm. Quãng đường vượt khó đầy chông gai cũng giúp chúng tôi tôi luyện tài nghệ, đến sát ngày thi cuối, đừng nói Tiểu Phong Tử và Chu Thành, ngay cả tôi cũng đã thuộc làu làu quyển đề cương kia.

Nhưng đúng vào lúc tôi đinh ninh trận chung kết chỉ là cuộc so tài xem bên nào trả lời nhanh hơn, Tiểu Phong Tử lại cầm về quyển đề cương mới nhất —- Dày khoảng hơn hai tấc: "Lịch sử Đảng – Tân biên soạn".

Tôi cầm lên ước lượng, cảm thấy cái này rất hợp để làm hung khí, "Mẹ kiếp nếu ông mà có nghị lực thế này thì việc quái gì phải phạm tội cho mệt?"

Trước trận chung kết năm ngày, Dung Khải cầm sách không buông.

Trước trận chung kết ba ngày, Hoa Hoa lật sách sột soạt đến tắt đèn.

Trước trận chung kết một ngày, tôi thấy gối đầu thấp quá, bèn lấy sách ra kê xuống dưới.

Trận chung kết được tổ chức tại phòng họp lớn trong tòa nhà hành chính phía Nam, tạm gọi là sân nhà của khu số Mười lăm, bởi vì bọn họ ở ngay gần đó, còn phạm nhân các khu phía Bắc bọn tôi thì mới đến lần đầu. Chỉ có điều kiến trúc sư thiết kế cái nhà tù này quá thiếu sáng tạo, nên khu nào cũng giống khu nào, chẳng có gì bất ngờ và đáng ngạc nhiên cả.

Lúc vào hội trường, tiếng vỗ tay nổ ra như sấm, chẳng biết lũ xúi quẩy ở đâu tới đây.

Bỗng nhiên tôi cảm giác mình giống một con khỉ, chỉ cần nghe tiếng hô là bắt đầu nhào lộn phô diễn hết kỹ năng, tất cả chỉ để tranh giành một ít đồ ăn. Tôi biết nghĩ như vậy không đúng, nhưng lại không có cách nào ngăn nổi mình. Lúc quan tòa tuyên án chỉ nói tôi bị tước đoạt quyền lợi chính trị, nhưng thực ra, rất nhiều quyền lợi khác cũng bị đoạt đi, kiểu tước đoạt ấy rất kín đáo, vô tri vô giác, nhưng lại sâu tận xương tủy.

Mấy người bên khu Mười lăm đến sớm hơn chúng tôi ít phút, giờ đã an tọa. Tôi chán ngán liếc một cái, nghĩ bụng ít nhiều cũng phải xem bộ dáng đối thủ, nhưng đập vào mắt đầu tiên lại là mấy cái bảng tên xếp ngay ngắn trên mặt bàn. Tôi (-_-|||), có phải họp mặt lãnh đạo với thi hùng biện đâu, bày đặt bảng tên, điệu bộ không phải lối. Đang càu nhàu, tôi lại phát hiện bên này bọn tôi cũng có, xem ra đã thống nhất rồi.

Vương Quốc Chí, Tôn Vũ Bân, Lâu Cường, Hứa Kim Thịnh, Lưu Địch… Mấy cái tên chẳng có gì lạ, nghe một lần là quên, nhưng riêng cái tên cuối cùng, tôi cảm giác mình đã gặp ở đâu đó.

Trầm ngâm suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn chẳng có kết quả, đôi lúc trí nhớ của tôi còn chẳng bằng cái đầu gối, vì thế tôi đầu hàng, chuyển sang quan sát người nọ, hy vọng có thể dựa vào mặt mũi để nhớ lại đã gặp hắn ở đâu.

Đó là một gã khoảng hai mươi tám – hai mươi chín tuổi, mái tóc không dài không ngắn, chẳng thành kiểu gì cụ thể, cứ lộn xộn trên đỉnh đầu, coi như cũng phóng khoáng. Mặt mũi không có gì đặc biệt, mắt không lớn lắm, mũi không cao lắm cũng không thẳng lắm, môi hơi mỏng, nhưng kết hợp với nhau thì nhìn cũng được, khá là thuận mắt.

Được rồi, đầu gối của tôi vẫn không nhớ ra.

24. Quyển 1 - Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bởi vì chỉ có hai đội, nên luật thi cũng rất đơn điệu, mỗi đội thay phiên trả lời một trăm câu hỏi, trả lời đúng được một điểm, trả lời sai không được điểm nào, hỏi hết hai trăm câu, bên nào nhiều điểm hơn thì thắng.

"Luật gì mà đơn giản dữ vậy…" Nhân lúc quản giáo tuyên bố luật thi, tôi thấp giọng lẩm bẩm.

"Cho nên trận này không cần kỹ thuật," Chu Thành thản nhiên nhếch miệng, "Chỉ cần thẳng tiến."

Tôi có chút căng thẳng, "Vậy hai người chắc thắng không?"

Rốt cuộc vẻ mặt Chu Thành mới thay đổi, không thể nói rõ là tức giận hay buồn cười, "Cậu gạt mình ra ngoài nhanh thật đấy."

"Hì hì, tôi biết thân biết phận, không dám cướp đất diễn của hai người."

Cuối cùng Chu Thành không trả lời tôi. Nghĩ cũng đúng, có thắng được hay không, phải thi mới biết.

Tôi lại đánh giá đối thủ thêm lần nữa, cứ cảm thấy mấy tên ngồi đó rất giống với mình — Tức là cùng ngồi cho đủ số, chỉ riêng Lưu Địch tọa ngay chính giữa, vẻ mặt nửa cười nửa không nhìn rất khó chịu, như thể đã nắm chắc phần thắng rồi vậy.

Lãnh đạo nhà tù ngồi xuống, trận đấu chính thức bắt đầu.

"Câu thứ nhất, đại hội đại biểu Đảng cộng sản Trung Hoa lần đầu tiên tổ chức tại đâu? A. Bắc Kinh; B. Tuân Nghĩa; C. Nam Xương; D Thượng Hải. Đội Người sắt có ba mươi giây suy nghĩ để trả lời."

Chuyện tự ý đặt tên thì tôi có thể không truy cứu, nhưng má nó sao không chọn cái tên nào nghệ thuật hơn một tẹo?!

"D." Tiểu Phong Tử không cần nghĩ ngợi, chỉ ba giây sau đã có đáp án.

"Chính xác. Tiếp theo là câu hỏi cho đội Kim cương, Đại hội lao động toàn quốc lần đầu tiên tổ chức tại đâu? A. Bắc Kinh; B. Thượng Hải; C. Nghiễm Châu; D. Trầm Dương."

Tôi thở dài, nói thử coi, nghe cái tên đội, ai mà nghĩ chúng tôi thi kiến thức chứ không phải thi kéo co?

Quả nhiên, câu hỏi vừa nêu ra, mấy người bên khu Mười lăm đều nhất loạt quay sang nhìn Lưu Địch, tên kia thản nhiên, thậm chí còn hơi tự mãn tiếp nhận hết, sau đó không nhanh không chậm phun ra đáp án, "C."

Trọng tài còn chưa lên tiếng, tôi đã biết tên kia trả lời đúng, không thể nói rõ tại sao, nhưng trực giác của tôi biết là như thế.

Sự thật chứng minh tôi không nhầm, hắn trả lời đúng, thêm nữa, hơn hai mươi phút sau, hắn vẫn trả lời đúng 100%.

Tiểu Phong Tử cũng không thua kém, trí nhớ cực tốt, cộng thêm cả Chu Thành hỗ trợ, ba mươi câu đầu không sai câu nào.

Nhưng Tiểu Phong Tử cũng vất vả, cứ nhìn lớp mồ hôi mỏng trên trán kia thì biết.

"Mẹ nó, gã họ Lưu kia chẳng phải vừa!" Giữa các câu hỏi, Dung Khải hổn hển mắng.

Tôi nghĩ có lẽ Tiểu Phong Tử từ nhỏ đến lớn chưa từng đụng phải đối thủ ngang hàng, không phải cậu ta số đỏ, mà là người thường thật sự rất khó đọ được với cậu ta, ít nhất là trên phương diện đầu óc, điều này tôi dám khẳng định.

"Cậu cũng giỏi mà, kiên trì nhé." Không đóng góp được trí lực, tôi chỉ đành cổ vũ tinh thần.

Dung Khải đang khó chịu, quay phắt lại trừng mắt nhìn tôi, ý là —— Đừng có nói chuyện thừa!

Vào những lúc thế này, cần phải có người nào đứng ra ổn định tâm tình lại cho Dung Khải, vì thế tôi liền nhìn sang Chu Thành, người này cũng không để tôi thất vọng, dù tình hình đã khá căng thẳng, hắn vẫn thản nhiên cong cong miệng cười, ánh mắt nhìn về phía xa xa, chẳng rõ đang nhìn trọng tài hay đang nhìn đối thủ, khe khẽ ngân nga.

Không hiểu sao tôi cũng bình tĩnh lại, có lẽ là nhờ ánh mắt đưa tình rất bàng quan của hắn, vì thế tôi lặng lẽ nhích sang, khe khẽ hỏi, "Sao, có nắm chắc không?"

Chu Thành không trả lời, chỉ nhẹ nhàng hất cằm về phía Lưu Địch, "Hắn biết trước đề."

Tôi đần mặt, "Gì cơ?"

Chu Thành cười cười, lại bổ sung một câu, "Nếu tôi đoán không nhầm."

Tôi không thể tin nổi, nhưng nhìn bộ dáng chắc ăn của Lưu Địch, lại nghĩ đến những câu trả lời chính xác trăm phần trăm của hắn, có lẽ khả năng này là đúng nhất, đáng tin hơn khả năng "Đối phương là thần đồng".

"Vậy giờ phải làm sao?" Nếu đã thế, tôi nghĩ trận này còn thi làm gì nữa, cứ tuyên bố luôn thứ nhất thứ nhì cho xong!

"Suỵt." Chu Thành ra hiệu cho tôi im lặng, sau đó nhìn về phía Dung Khải.

Dung Khải ngồi ngoài cùng bên trái chúng tôi, tính từ phải sang theo thứ tự là Hoa Hoa, Kim Đại Phúc, tôi, và Chu Thành.

Tôi cũng nhìn theo Chu Thành, chỉ thấy Tiểu Phong Tử vẫn đang cực kỳ chăm chú, bất kể là câu hỏi cho đội mình hay đội bạn, ánh mắt cậu ta cũng không lệch quỹ đạo quá 5 cm, cuối cùng tôi đã biết thi sát hạch là như thế nào.

"Cứ thoải mái đi," Tôi nghe thấy Chu Thành ung dung nói, "Giúp Thái tử đọc hết cuốn sách, thế là xong."

Chu Thành dùng từ làm tôi dựng tóc gáy, vô thức liếc sang Lưu Địch một cái nữa, "Thái tử ở bên kia hả?"

Chu Thành bật cười, "Cứ nghĩ đến Phổ Nghi xem." (Phổ Nghi (1906 – 1967) là hoàng đế thứ 12 và là hoàng đế cuối cùng của triều đại nhà Thanh nói riêng và của chế độ quân chủ trong lịch sử Trung Quốc nói chung. Ông lên ngôi lúc 2 tuổi, bị buộc phải thoái vị năm 1912 khi Cách mạng Tân Hợi bùng nổ và được Phát xít Nhật đưa lên làm hoàng đế bù nhìn của Mãn Châu quốc ở Đông Bắc Trung Quốc năm 1934. Năm 1945, ông bị Quân đội Xô viết bắt. Từ 1949 đến 1959, ông bị Chính phủ Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa quản thúc, giam giữ. Tháng 12 năm 1959, ông được tha và sống ở Bắc Kinh như một thường dân cho đến khi chết.)

Ặc, tôi thừa nhận, Lưu Địch trông có vẻ khí phách hơn Phổ Nghi.

"Nhưng chắc hắn không có chỗ dựa to bằng Phổ Nghi, nếu thế lực đủ lớn thì đâu phải vào đây." Tôi không ganh tị, chỉ thuần túy suy luận.

Chu Thành chẳng nêu ý kiến, chỉ nói, "Cứ để xem đã."

Tôi cảm thấy có lẽ Chu Thành đã biết chút gì đó, đang định hóng hớt thêm thì lại bị trọng tài phạt thẻ vàng, "Mời đội Người sắt tuân thủ quy định, đừng thì thầm ghé tai." Nhìn sang Tiểu Phong Tử, ánh mắt kia thật hung ác, như thể bọn tôi là lũ côn trùng có hại trên đồng ruộng… Được rồi, tán nhảm trong lúc người ta đang căng thẳng chiến đấu đúng là không lịch sự cho lắm.

Một trăm câu hỏi hoàn thành, điểm số 50: 50, Tiểu Phong Tử đã đỏ cả mặt, chẳng biết vì sốt ruột, vì tức giận, hay là vì vất vả, Lưu Địch thì ngược lại, thích thú như thể chỗ hắn ngồi không phải cái ghế dựa cứng đơ, mà là ghế bành êm mềm sảng khoái.

"Mẹ nó chứ thằng Lưu Địch rất đáng ngờ, hay là nó biết đề rồi, chẳng ai thuộc lòng được cái quyển lịch sử Đảng đó hết!" Giữa giờ nghỉ, Tiểu Phong Tử hùng hùng hổ hổ nói, cũng chẳng trông chờ bọn tôi đề xuất được ý kiến gì, mà chỉ cần nơi trút giận.

Tôi liếc Chu Thành, thấy hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Ừ, thôi thì cứ giữ bí mật vậy. Tôi hiểu ý của Chu Thành, nếu nói thật với Tiểu Phong Tử, có khi cậu ta còn lật cả bàn lên, đến lúc đó chẳng những không được thưởng điểm mà còn bị lập biên bản, mất nhiều hơn được.

"Thực ra về nhì cũng được mà, đằng nào cũng được cộng điểm, chẳng hơn kém là bao." Kim Đại Phúc ngáp một cái, gã ngồi im từ đầu đến cuối.

Dung Khải giận đến nghiến răng, "Thế nên cả đời anh cũng chỉ làm dân đen thôi!"

Kim Đại Phúc ù ù cạc cạc, "Liên quan gì đến nhau?"

Dung Khải khinh bỉ lườm gã, chả buồn giải thích.

Tôi ngồi bên cạnh cười trộm, nghĩ thầm nếu phòng Mười bảy là một lớp học, Dung Khải nhất định sẽ là uỷ viên hội học sinh nổi trội, còn Kim Đại Phúc chắc chắn sẽ là đại diện cho lũ học sinh yếu kém không có chí tiến thủ.

Hết giờ giải lao, trận đấu tiếp tục.

"Xin hỏi đội Kim cương, Trung Cộng Nhị Đại* phân tích chính xác tính chất của Trung Hoa, vạch ra cho cách mạng Trung Hoa bao nhiêu bước đi? A. Hai bước; B. Ba bước; C. Bốn bước; D. Năm bước." (*Đại hội Đảng cộng sản Nhân dân Trung Hoa lần thứ hai)

"A."

"Chính xác. Tiếp theo là đội Người sắt, Trung Cộng Tam Đại* được tổ chức vào năm nào? A. Năm 1921; B. Năm 1922; C. Năm 1923; D. Năm 1924." (*Đại hội Đảng cộng sản Nhân dân Trung Hoa lần thứ ba)

"C."

...

60: 60

73: 73

79: 79

...

Ngay tại lúc tôi bắt đầu nghĩ trận đấu này sẽ kết thúc bằng tỉ số hòa, biến cố xuất hiện —-

"Hai mươi câu hỏi cuối sẽ thi vấn đáp, mỗi đội có ba mươi giây suy nghĩ, sau đó đưa ra đáp án."

Tôi sửng sốt, hiển nhiên Tiểu Phong Tử và Chu Thành cũng không đoán trước được tình hình này. Đề vấn đáp khác hẳn đề lựa chọn phương án, mức độ khó vọt lên đến N lần, tôi biết Tiểu Phong Tử nhớ rất rõ thời gian, địa điểm, cộng thêm các cột mốc quan trọng của lịch sử Đảng, nhưng đối với thi vấn đáp, ngần đó vẫn chưa đủ.

Nhìn sang bên đối thủ, ngoại trừ một gã, thì mấy tên còn lại cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn quanh.

Chẳng rõ có phải tôi nhìn lộ liễu quá không, mà Lưu Địch đột nhiên cũng ngẩng đầu nhìn lại, trùng khớp đụng phải ánh mắt tôi. Không có sấm sét xé ngang bầu trời, tôi chỉ thấy hắn nhếch mép cười.

Nụ cười kia lồ lộ miệt thị và khinh thường, bố đây có đần mấy cũng cảm giác được!

Nếu trọng tài không bắt đầu đọc đề, thì tôi đã nhảy sang lắc vai Dung Khải, chú mày phải thay anh diệt thằng kia!

"Đại hội lần thứ bảy tổ chức tại Duyên An năm 1945 đã xác lập tư tưởng Mao Trạch Đông thành tư tưởng chỉ đạo cho toàn Đảng, đây là cống hiến lịch sử của Đại hội lần thứ bảy. Đại hội đã khái quát ba tác phong chính để hình thành nên những truyền thống tiêu biểu và tốt đẹp. Xin mời nêu rõ?"

"..." Dung Khải nhìn sang bên này, tôi làm theo, cả hai cùng quay sang nhìn Chu Thành, Chu Thành khẽ nhíu mày, tỏ vẻ cũng không nghĩ ra.

Xem chừng trước khi diệt đối phương, chúng tôi đã bị đối phương diệt trước rồi.

Xuôi xị thở dài, tôi đang định uể oải nằm bò ra bàn, lại đột nhiên nhìn thấy Hoa Hoa chuyền qua cho Dung Khải một tờ giấy. Mới đầu Dung Khải còn không chịu xem, bảo phiền quá, nhưng Hoa Hoa cầm giấy lên, cơ hồ dí vào mặt Dung Khải. Sau đó tôi thấy Dung Khải sáng mắt, vừa đúng lúc hết ba mươi giây suy nghĩ, Dung Khải dõng dạc nêu đáp án —-

"Lý luận gắn liền với thực tế, gắn liền với quần chúng, phê bình người và phê bình mình."

"Chính xác."

Tôi suýt thì sung sướng nhảy cẫng lên, không phải chỉ bởi bọn tôi trả lời đúng, mà còn vì niềm vui quá bất ngờ này. Hèn gì trước lúc thi Hoa Hoa mượn giấy bút của Vương bát đản, thì ra cậu đã định góp sức từ lâu. Đúng vậy, cậu không phải người thừa, cậu có thể góp sức, hơn nữa, phần của cậu còn cực kỳ quan trọng, không thể thiếu được!

Tiếp sau đó, trận đấu thật sự quá ảo. Nếu nói Dung Khải là thần đồng, thì Hoa Hoa chính là thần tiên. Tuy rằng không biết thần tiên này đã phải trả giá bao nhiêu mồ hôi và công sức sau những áng mây, nhưng một khi đã lên đài thì đánh đâu thắng đó. Cuối cùng, chúng tôi và khu số Mười lăm hòa nhau, cùng nhận giải nhất.

Lúc làm bộ làm tịch bắt tay hữu nghị, vẻ mặt Lưu Địch không đẹp lắm, chưa đến nỗi méo mó, nhưng còn lâu mới sánh được với phong thái điềm đạm của Chu Thành.

"Phòng các anh khá phết đấy." Lúc bắt tay tôi, thình lình hắn buông một câu như vậy.

Giọng điệu này nghe kiểu gì cũng thấy giống như hắn vừa xem xiếc khỉ, tôi chẳng biết đáp lại thế nào, đành ba phải nói, "Cám ơn."

Quay về nhà giam, Vương bát đản khen ngợi chúng tôi mấy câu, nói gã còn chẳng ngờ chúng tôi vào được chung kết, càng miễn bàn đoạt giải nhất, lần này không chỉ riêng chúng tôi được cộng điểm, mà cả khu số Hai cũng nở mày nở mặt. Tôi thấy gã rất sung sướng, không chỉ vì bản thân.

Vương bát đản đi rồi, Tiểu Phong Tử lập tức phấn khởi quay sang xoắn xuýt Hoa Hoa, sao tôi lại không biết nhỉ, sao tôi lại không biết hả trời, Tên câm đúng là một nhân tài! Nói đi, mày xem trộm sách sau lưng tao bao lâu rồi? Thẳng thắn thì khoan hồng! Chênh lệch về đầu óc chỉ có thể bù đắp bằng mấy phương pháp cục mịch thôi, đừng có giấu!

Hoa Hoa bị quay đến chẳng biết nên bực hay nên cười, rối tinh rối mù.Mãi đến tối mọi người mới thôi xúc động, tôi tìm thấy Hoa Hoa trong phòng sinh hoạt chung. Lúc đó cậu đang chơi cờ chiếm đất* với người khác, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt chuyên chú, như thể trái mìn nhỏ kia thật sự có thể nổ bay cậu lên trời. (– Junqi, còn được gọi là cờ vua chiếm đất.)

Tôi kiên nhẫn chờ hơn mười phút, chờ đến khi cậu chiếm hết đất của đối thủ, tôi mới thò tay xoa xoa đầu cậu, Hoa Hoa giật mình, vội vã quay lại.

"Anh đây mà, chơi xong chưa? Xong rồi thì ra đây với anh một lát."

Hoa Hoa không cần nghĩ ngợi, quả quyết đứng dậy, chẳng buồn nhìn lại đôi mắt ai oán "Ngộ sẽ báo thù" của kẻ bại trận đằng sau.

Tôi tìm được một góc yên tĩnh dành cho phạm nhân đọc sách, bởi vì buổi tối hầu như không ai đến phòng sinh hoạt chung đọc sách, nên cả mấy cái bàn đều trống không. Tôi kéo Hoa Hoa, đưa giấy bút cho cậu, có một số chuyện tôi cân nhắc cả buổi chiều, cảm thấy mình đã ngộ ra, nhưng còn phần về phần có đúng hay không, thì phải hỏi mới biết được.

"Vấn đề thứ nhất, em đọc sách lúc nào?" Tuần tự dẫn dắt, thả con tép bắt con tôm.

Hoa Hoa cũng thành thật viết luôn: Có thời gian thì đọc.

Tôi gật đầu, "Tốt, thế tại sao không nói trước với bọn anh? Định làm bọn anh bất ngờ à?"

Hoa Hoa vội vàng lắc đầu.

“Thế thì tại sao? Sợ không trả lời được thì xấu hổ à?” Chẳng biết từ lúc nào, tôi nói chuyện với Hoa Hoa không cần vòng vèo, muốn hỏi gì là hỏi ngay lập tức.

Bị nói trúng tim đen, Hoa Hoa hơi ngượng nghịu, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Tôi thở dài, nhấn mạnh từng chữ, “Em à, anh có nói em vô tích sự sao?”

Hoa Hoa sửng sốt, sau đó chậm chạp mà bối rối lắc đầu.

“Thế ngoài Tiểu Phong Tử, những người khác có ai nói em vô tích sự sao?”

Hoa Hoa dang hai tay mô phỏng hình dáng một tên đô con.

Tôi đỡ trán, “Được rồi, trừ Kim Đại Phúc nữa.”

Hoa Hoa mỉm cười, lấy bút viết: Vậy thì phòng Mười bảy chỉ còn anh và Chu Thành.

“Bởi vì hai bọn anh là người bình thường!”

Túm lấy vai Hoa Hoa, tôi nghiêm nghị nói, “Hay là em nghĩ bọn anh tuy ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng lại luôn cho là vậy? Nghe này, bây giờ anh trịnh trọng bác bỏ suy nghĩ ấy, em, lúc nào cũng mang cái ảo tưởng bị hại thôi!”

Hoa Hoa thôi cười, không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ lẳng lặng nhìn tôi, như muốn dùng đôi mắt đen lay láy nhìn xuyên qua sự giả dối, nhìn thấu tất cả.

Tôi trợn trắng mắt lườm, lấy trắng đấu đen, “Đừng hy vọng anh moi tim ra cho em xem, mấy chuyện nguy hiểm đến tính mạng là anh không làm đâu.”

Vẻ mặt Hoa Hoa biến thành thế này , phá hỏng cả bầu không khí.

Nhưng tôi thì lại thoải mái, nghiêm trang không hợp với tôi, như thế này mới tốt.

“Anh sẽ không nói mấy câu kiểu em giỏi quá em thông minh quá em cao siêu quá đâu nhé, nhưng có một điều anh mong em hiểu. Chúng ta đều là người thường, ai cũng có sở trường và sở đoản, ví dụ như sở đoản của em là không thể nói chuyện, nhưng vì trận đấu, em chịu khó được, còn Đại Kim Tử và anh thì không được, thực ra Dung Khải cũng chẳng làm được, đương nhiên đầu óc cậu ta tốt hơn bọn mình, đó là sở trường của cậu ta. Anh nghe nói ở nước ngoài còn có nhà khoa học nào đó bị liệt cả người, nói cũng không nói được, nhưng lại cống hiến rất nhiều cho ngành thiên văn học. Điều kiện của em tốt hơn ông ta bao nhiêu, em không nói được, nhưng em viết được, trí thông minh cũng chẳng kém ai, thân thể còn khỏe mạnh, chạy nhảy không vấn đề gì, sau này em ra xã hội, có gì mà em không làm được nào? Tất nhiên nếu em muốn làm phát thanh viên thì không được rồi… À đúng, em còn một điểm khác người đó, tóc em xoăn tít, ha ha ha…”

Về sau, tôi nằm giữa đêm dài hồi tưởng lại, cảm thấy bài diễn văn này thành công rực rỡ, nhất là mấy câu tổng kết cuối cùng, ngôn từ chất phác, tình chân ý thật, thậm chí đương sự còn đỏ hoe mắt đến nơi. Sai lầm duy nhất là không nên nhắc tới chuyện tóc xoăn, đó là tử huyệt của Hoa Hoa, phải cực kỳ, cực kỳ tế nhị.Đầu tháng Tám, trời nóng đến cực điểm.

Phấn rôm ở quầy tạp hóa thiếu hàng trầm trọng, mấy gã đàn ông nóng quá nổi rôm đành phải cam chịu —- gãi gãi.

Cuối tuần cũng chẳng ai muốn ra ngoài hứng nắng, nhưng nhà tù đã có quy định, không thể không đi, cho nên ngoại trừ Hoa Hoa thấy bóng rổ là sáng mắt, thì đại bộ phận những người khác đều đau đớn vô cùng. Thế là tất cả mọi người bắt đầu ngóng trông đợt thăm tù, thăm tù ý nghĩa biết bao mỗi khi hè tới.

Tôi cũng không ngoại lệ, tiếng hô “Phùng Nhất Lộ có người đến thăm” của Vương bát đản nghe như tiếng trời.

Nhưng tôi không ngờ lần này ông già không đến, mà là bà cô tôi đến.

“Ông già đâu?” Chẳng cần hàn huyên, quan hệ của tôi và bà cô còn ác liệt hơn cả Bạch Tuyết và mụ dì ghẻ.

Hiển nhiên bà cô cũng nghĩ như tôi, nên chẳng cần rào trước đón sau, thẳng thắn gọn nhẹ đáp luôn hai chữ, “Chết rồi.”Hết chương 24.

Cờ chiếm đất:

–> Đừng thắc mắc, nhà lá đích chủ nhân chưa chơi bao giờ và không biết chơi như nào luôn =..=

兵站
大本营
行营
前线
第三日

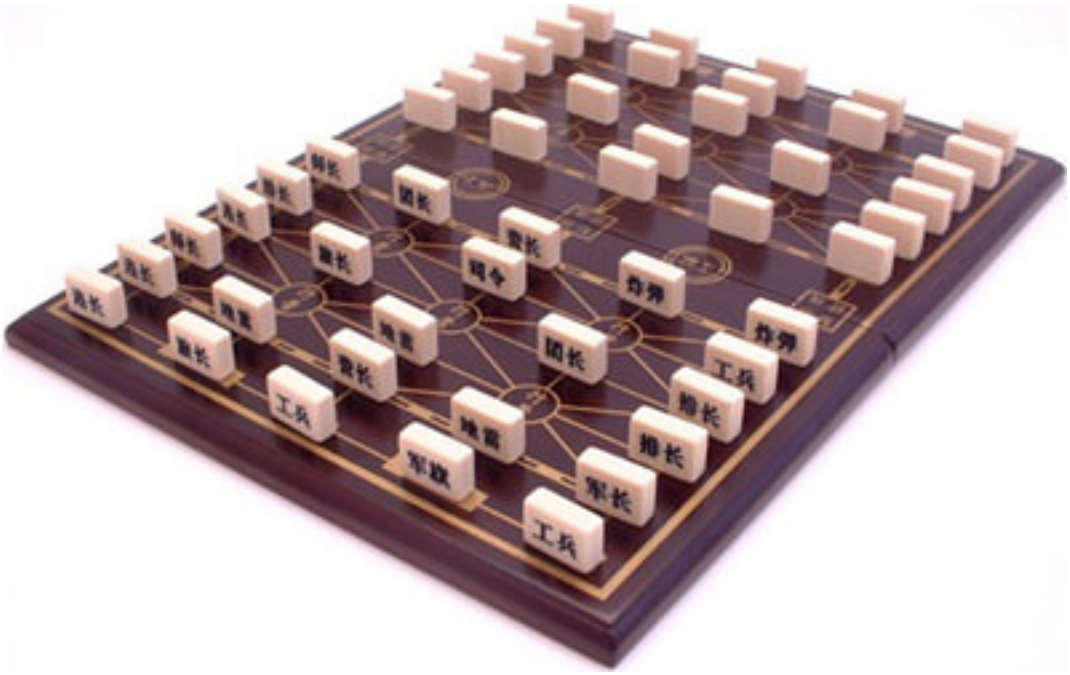

25. Quyển 1 - Chương 25

Khuôn mặt bà cô trong mắt tôi chầm chậm biến đổi, xương gò má nhô lên, cằm hẹp lại, giống một con hồ ly tinh, hoặc một con xà tinh. Tôi rất muốn đập cho bà ta một gậy, như Tôn Ngộ Không dùng gậy Như Ý đập Bạch Cốt Tinh, sau đó bà ta sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ nói nhăng nói cuội trước mặt tôi nữa.

"Bà đến tận đây chỉ để nói lung tung với tôi thôi à? Làm phiền bà quá..." Tôi nhìn thấy nụ cười nhạt của mình phản chiếu qua tấm vách thủy tinh.

"Tin hay không thì tùy," Bà ta nhíu mày, ánh mắt nhìn tôi như đang nhìn một đống phân chó, "Nếu ba mày không van xin tao trước lúc chết, thì có cho tiền tao cũng chẳng thèm đến đây."

Tôi vẫn không tin. Làm sao tôi có thể tin được? Mùa đông gặp vẫn còn khỏe mạnh, tới mùa hè bà lại bảo tôi ổng đã chết rồi? Hài thật. Nhưng tôi chưa nổi giận vội, tôi muốn xem bà ta còn giở trò gì.

Vì thế tôi rất quan tâm hỏi, "Chết như thế nào?"

Bản mặt cáu kỉnh của bả hơi dịu lại, đôi mắt lạnh lùng đầy mưu tính thoáng hiện vẻ chua xót hiếm có, "Ung thư dạ dày, phát hiện sớm, nhưng vẫn bó tay."

Não tôi tê dại, tôi ngồi ngây đơ như thằng ngốc, cách vách thủy tinh, vô thức mở miệng, "Tại sao không chữa?"

"Ô, mày còn phải hỏi à?" Giọng bà ta ngoa ngoắt, móc mỉa, "Mày nghĩ tao và ba mày có bao nhiêu tiền?

Mày ăn cắp, đền bù thay mày còn chả đủ nữa là. Năm ngoái có người đến đòi nợ, bảo là tòa án yêu cầu bồi thường mà nhà mày vẫn chưa trả đủ. Nếu tao không nghĩ cách giúp cho, thì đến cái nhà mày ở cũng phải bán nốt rồi."

"Ông già… Lúc nào…" Tôi muốn hỏi ông già mất lúc nào, nhưng cái từ "Mất" kia lại không thể ra khỏi miệng, như thể có một cái bàn ủi bỏng rát kẹt trong cổ họng tôi, nuốt không được, nhả không được, mắc kẹt ở đó, từng bước thiêu cháy da thịt tôi.

"Vừa tròn một tuần, hôm qua mới đưa đi hỏa thiêu. Bây giờ đất nghĩa trang đắt lắm, tao không mua nổi, tro cốt vẫn đang giữ lại, chờ mấy năm sau mày ra tù thì kiếm chỗ nào tốt tốt rồi chôn." Nói xong, bà ta lườm tôi, lải nhải liên hồi, "Ài, ai cũng bảo nuôi con lớn để nó phụng dưỡng mình lúc về già, nhưng tao thấy nuôi cái ngữ như mày thì chẳng thà đếch nuôi còn hơn."

Móng tay đâm vào lòng bàn tay tôi ứa máu, nhưng ngoại trừ ươn ướt, tôi không hề cảm thấy đau.

Bà ta nhếch mép, nửa cười nửa không, "Tao biết mày chẳng ưa gì tao, mà tao cũng chẳng ưa gì mày, nhưng dù gì anh trai tao cũng đã trăn trối, tao làm cô, thôi thì đành phải chuyển lời cho mày vậy."

Tôi áp sát vào vách thủy tinh, sát đến không còn khe hở, đôi mắt trừng lớn như muốn lọt khỏi tròng, "Bà nói đi, tôi nghe đây."

Bà ta ghê tởm lùi lại, cố gắng giữ khoảng cách với tấm vách thủy tinh, như thể tôi là mầm bệnh AIDS.

Mãi thật lâu sao, bà ta mới lên tiếng bằng giọng điệu quái đản, "Ảnh nói ảnh cũng chẳng dám hi vọng sau này mày hối cải làm lại cuộc đời, chỉ cần mày không gây tội ác đến nỗi bị xử bắn là được, cứ bình an là tốt lắm rồi."

Tôi sững sờ, microphone tuột khỏi tay, rơi xuống.

Bà ta nhìn tôi như thể tôi bị thần kinh, khóe miệng giật giật, hình như đang nói gì đó, nhưng tôi không nghe được. Mãi đến khi bà ta đi rồi, tôi vẫn ngồi im như cũ, mờ mịt, không biết phải làm sao.

Bình an, là tốt lắm rồi?

Tôi nghĩ đây là thứ mong ước thấp nhất của một con người.

Không, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa từng đeo đuổi mong ước ấy. Thứ đó không phải đã gắn liền với ta từ khi mới ra đời sao? Nếu đã muốn đeo đuổi, thì phải đeo đuổi tiền, quyền, đàn bà, thanh danh, địa vị xã hội, kể cả đeo đuổi một cái xe thể thao hoành tráng cũng được, cũng vẫn là một ước mơ. Nhưng còn bình an? Nói ra chỉ tổ người khác cười đến rụng răng. Bộ tưởng mình là người Iraq à?

Có ai đó nắm lấy vai tôi. Hắn đang nói gì thế? Phùng Nhất Lộ, về phòng giam thôi? Không, tôi vẫn chưa gặp ba tôi mà, ba tôi nói sẽ đến thăm tôi, tôi còn cả một danh sách đồ ăn muốn ba tôi mang đến. Thuốc xịt muỗi trong tù chẳng có tác dụng gì cả, tôi muốn dùng của Jahwa, phấn rôm cũng phải mua, dạo này trời nóng quá, ở đây không có mà mua, còn gì nữa nhỉ, à đúng rồi, bạn già nữa, ba phải tìm vợ mới, tìm mấy bà ly hôn ba lần tay ôm bốn đứa con cũng được, nếu không thì ai sẽ chăm sóc ổng, nếu không ai chăm sóc ổng, ổng sẽ sống rất tùy tiện, uống rượu rất nhiều…

Tôi bay lên, không, là cưỡi mây lướt gió.

Mấy lão thần tiên vẫy vẫy tôi đằng sau những đám mây, người cầm phất trần, người cầm đào mừng thọ, người lại cầm vòng kim cương, ai cũng tươi cười niềm nở, thân thiện hiền lành. Hình như họ đang gọi tôi đến, xung quanh họ bày thật nhiều đào tiên và quả nhân sâm. Nhưng tôi không đến đó được, tuy rằng nước miếng đã chảy ròng ròng, nhưng tôi vẫn không đến đó được, ba tôi quan trọng hơn trường sinh bất lão, thế nên tôi cũng ra sức xua tay, nói rằng ba tôi bị mù đường, tôi phải đi tìm ba, trước khi ổng bị lũ buôn bán nội tạng bắt cóc…

"Phùng Nhất Lộ."

Ai đó, đã bảo đừng gọi tôi, tôi phải đi tìm ba.

"Phùng Nhất Lộ!"

Cái con mẹ mày có im đi không, Phùng Phùng Phùng nữa tao đấm chết mày.

Bốp!

Một cú bạt tai giáng xuống bên mặt tôi, cùng với cơn đau dữ dội, tầm nhìn của tôi cũng dần sáng tỏ.

Tiểu Phong Tử kinh hoảng, Hoa Hoa ân cần, Kim Đại Phúc bồn chồn, Chu Thành chau mày, bốn khuôn mặt to tướng lù lù trước mắt tôi, lấp đầy thị giác.

"Ai tát tôi?" Đây không phải phòng thăm tù, đây là phòng Mười bảy, tôi không biết mình về ngồi trên giường từ lúc nào, nhưng tôi biết mình bị tát, giơ tay tát bốp một cái, không nể nang, đến nỗi má trái của tôi nóng rát.

"Tôi." Chu Thành thoải mái nhận, đồng thời còn giơ tay phải lên cho tôi xem, "Đây, đỏ này."

Tôi không để bụng chuyện hắn dùng phương pháp đánh thức bạo lực đó, nhưng Tiểu Phong Tử lại hiếm khi lên tiếng bênh vực, "Đừng trách hắn, anh không biết hồi nãy anh khủng khiếp thế nào đâu, nhìn ai cũng đánh, đánh hết tất cả, lúc Du Khinh Chu đưa anh về, suýt nữa còn định dùng côn điện ấy."

Tôi nở nụ cười với Chu Thành, "Cảm tạ."

Tôi đứng dậy, duỗi lưng, khiến cho cả bốn người hoảng sợ, nhất là Tiểu Phong Tử, cuống quýt lùi lại hơn hai mét.

Tôi vui vẻ, lớn tiếng nói với cậu ta, "Yên tâm đi, cơn điên của anh qua rồi."

Chu Thành lo lắng nhìn tôi, Hoa Hoa ngập ngừng muốn tiến đến, tôi suy nghĩ một lát, mơ hồ ngộ ra điều gì, lại nghe Tiểu Phong Tử lí nhí nhận tội, "Lúc cô anh đến thì bạn tôi cũng đến thăm tôi, thực lòng tôi không cố ý nghe trộm, nhưng mà tôi ngồi ngay bên cạnh anh…"

"Trời, tôi có làm sao đâu." Nhanh chóng ngắt lời Tiểu Phong Tử, giọng tôi còn hoạt bát hơn cả ngày thường, "Chẳng lẽ cậu không nghe thì ba tôi không chết? Đó là bệnh nan y, sớm muộn gì cũng vậy thôi. Yên tâm đi, từ hồi vào đây tôi đã biết trước rồi, sáu năm cơ mà, mấy đứa con gái còn biến thành đàn bà có chồng, huống gì một lão già khô khan? Có buồn có khổ thì tôi cũng đâu ra ngoài được? Yên tâm yên tâm, tôi không sao, không vấn đề gì hết!"

…

Im lặng, lê thê mà áp lực.

Tôi đứng giữa phòng Mười bảy, bị mọi người vây quanh, tất cả đều không nói, chỉ nặng nề nhìn tôi.

Tôi không thích những ánh mắt đó, như thể tôi mới là người chết, còn bọn họ đang mặc niệm cho tôi.

Cuối cùng, Kim Đại Phúc chịu không nổi, cục cằn rống một tiếng "Đ*t!", rồi xoay người trở về giường.

Sau đó là Tiểu Phong Tử, Chu Thành, tất cả đều im lặng quay về lãnh địa của mình.

Chỉ còn lại Hoa Hoa. Cậu không bỏ đi, mà bước về phía tôi, sau đó, tôi còn chưa kịp phản ứng, cậu túm lấy bàn tay đang nắm chặt của tôi, nhẹ nhàng mở ra.

Tôi hít sâu, lúc này mới cảm thấy đau.

Hoa Hoa nheo mắt lại, chăm chú nhìn tôi, giống như tôi là một cái túi chứa đầy bí mật, còn cậu thì đang muốn lôi hết tất cả mọi thứ bên trong ra ngoài, lôi hết ra, để nhìn cho thật rõ.

Tôi cảm thấy bị áp lực, vô thức rút tay về, sau đó lại bắt đầu ảo não, mẹ nó chứ sao tôi phải sợ? Chưa nói đến chuyện tôi chẳng có gì để giấu, mà kể cả có giấu, thì việc gì tôi phải sợ một người câm?

Cũng may Hoa Hoa không dây dưa nữa.

Thấy cậu quay về ngồi lên cửa sổ, đáy lòng tôi mới nhẹ nhõm thở phào.

Lúc này, thứ tôi chẳng cần nhất chính là thương cảm, thật sự, tôi chỉ muốn đừng ai chú ý đến mình, tốt nhất là đừng ai nhìn tôi, cứ để tôi một mình một góc, lẳng lặng, bình tĩnh, một góc.

Tối hôm đó, phòng Mười bảy im lặng đến lạ kỳ. Không ai nói chuyện, không ai làm tình, ngay cả tiếng ngáy rung trời của Kim Đại Phúc cũng biến thành tiếng hít thở đều đặn, yên tĩnh tới cùng cực.

Ánh trăng rọi xuống, song sắt in bóng trên nền đất, nhìn vẫn giống hàm răng quái thú.

Tôi kéo chăn lên phủ kín đầu, nép mình vào trong góc, như một kẻ nhát chết.

Kể từ lúc vào đây, tôi luôn trông chờ được ra ngoài, trông chờ được làm lại từ đầu, trông chờ eo giắt bạc triệu. Tôi chưa bao giờ cho rằng mình sai, dù làm nghề nào thì cũng chỉ vì mục đích kiếm cơm, có kẻ nịnh hót chốn quan trường, có kẻ gian lận bớt xén của công, có kẻ nhận hối lộ, có kẻ ăn hoa hồng, tôi chẳng cao thượng hơn ai, nhưng cũng chẳng thấp hèn hơn ai cả. Chả phải chỉ có sáu năm sao, qua sáu năm là thành anh hùng, không thành kẻ trộm nữa à? Một mình tôi làm thì một mình tôi chịu, Phùng Nhất Lộ tôi là ăn trộm đấy, thế thì sao? Tôi ăn trộm đâu có nghĩa cả nhà tôi cũng là ăn trộm, các người bắt chẹt ông già tôi làm cái gì? Tôi còn ở đây mà các người bắt chẹt ổng làm gì?

Ai? Ai kéo chăn của tôi?

Tôi không muốn chui ra, mẹ kiếp đừng kéo nữa!

Im lặng giằng co trong bóng đêm tăm tối, cuối cùng tôi kiệt sức, buông tay đầu hàng.

Hoa Hoa ngồi xổm bên giường, rất gần tôi, gần đến nỗi tôi ngửi được mùi xà bông trên người cậu.

Tôi muốn chửi, mẹ kiếp đêm hôm không ngủ còn sang đây quấy cái gì? Nhưng cậu vươn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi.

Xúc cảm ấm áp làm tôi hoàn toàn sụp đổ, nước mắt cuồn cuộn tuôn trào. Hoa Hoa luống cuống, vụng về gạt nước mắt cho tôi, tôi ôm lấy cánh tay cậu, như thể đó là cọng rơm cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng mình nghẹn ngào nức nở, "Đây là trừng phạt, không thoát được… Anh không thể đưa ba đi hết con đường, anh hại chết ba anh rồi, rõ ràng ba vẫn còn sống được…"

Hoa Hoa ôm lấy tôi, vùi đầu tôi vào ngực cậu.

"Con biết sai rồi, con biết con sai rồi mà… Ba đến thăm con được không, ba ơi…"

Hoa Hoa vụng về vỗ vỗ lưng tôi, từng nhịp từng nhịp.

Đối với cậu mà nói, đó là một tư thế rất khó, bởi vì cậu ngồi xổm trên đất, chỉ có thể gượng gạo ôm lấy tôi. Nhưng từ đầu đến cuối, cậu không hề buông tay, vẫn cố gắng ôm tôi, như thể đang muốn truyền hết sức mạnh của mình sang cho tôi vậy.

26. Quyển 1 - Chương 26

Hôm ấy tôi ôm Hoa Hoa khóc nửa đêm, từ kiềm nén đến bất chấp, từ nghẹn ngào đến gào thét, toàn bộ phòng Mười bảy, thậm chí toàn bộ khu số Hai đều nghe thấy tiếng khóc của tôi, hãi hùng ngang với vũ khí sinh học. Nhưng không ai đến ngăn tôi lại. Vương bát đản trực đêm không tới, hàng xóm cách vách không đập tường, Chu Thành im lặng "Ngủ", Kim Đại Phúc nằm xoay lưng ra ngoài, chưa từng trở mình, mà Tiểu Phong Tử luôn thiếu kiên nhẫn nhất, lúc này cũng nằm im trên giường không lên tiếng, đôi mắt to thường chớp chớp, lo lắng nhìn tôi, chỉ khi bị bắt gặp mới cuống quýt lùi về, chẳng khác nào một con mèo nhỏ.

Từ đầu đến cuối, Hoa Hoa vẫn không buông tôi ra, bởi vậy nên sang hôm sau, cậu không nhấc tay lên nổi.

Về sau tôi thường nghĩ, nếu không có Hoa Hoa, nếu không có cậu bướng bỉnh thà chết không buông tay, chắc rằng đêm đó Phùng Nhất Lộ đã đi theo ông già. Dù thân thể vẫn còn, thì tinh thần cũng sẽ tàn lụi.

Nhưng sự thật là, tôi đã qua khỏi.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời rót vào phòng Mười bảy, hình như tôi nhìn thấy ông già trong vầng sáng màu vàng nhạt ấy, ổng vẫn mang cái vẻ mặt chỉ tiếc không dạy nổi mày, đôi mắt nheo lại, bất mãn nhìn tôi, nhưng giờ đây ổng không mắng tôi nữa, mà càng lúc càng bay xa, hình bóng cũng dần dần mờ nhạt, cuối cùng hòa tan trong nắng sớm.

Tôi lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, thật lâu, tựa hồ làm vậy là có thể đưa ổng đến cuối con đường.

Khóc rồi, đau đớn rồi, sống thì vẫn phải sống. Nhưng con người đâu phải máy móc, chỉ cần bấm mấy cái nút là xong, vậy nên tinh thần tôi còn sa sút một thời gian dài sau đó. Không nghiêm trọng, chỉ ít ăn, ít nói, ít cười, ít gây chuyện.

Phòng Mười bảy chẳng ai ý kiến gì, cực kỳ tế nhị không đả đụng tới chuyện đó, kể cả Tiểu Phong Tử cũng đặc biệt kiệm lời, không một câu đâm chọc. Hoa Hoa thì khỏi phải nói, hồi trước tôi hăng hái bám dính lấy cậu, bây giờ đổi thành cậu luôn ở bên tôi, chưa đến mức tôi đi đâu cậu theo đó, nhưng chỉ cần tôi ngó quanh, thì nhất định sẽ luôn tìm thấy cậu trong phạm vi mười mét.

Chỉ duy nhất mình Du Khinh Chu.

Tên kia thực sự không có mắt, không có tim, Tây Vương Mẫu chuyển thế.

"Có vài thứ, mất đi rồi mới biết trân trọng," Một buổi hóng mát, tôi đang đứng bên rìa sân thể dục, đưa mắt nhìn xa xa, tên khốn chẳng biết từ đâu nhảy ra chụp lấy vai tôi, sâu sắc nói, "Gọi Phùng Ngốc Nghếch mau mau trở về."

Những ngày tháng nóng bức nhất trong năm, cứ lặng yên trôi qua khi tôi còn sa sút.

Một buổi sớm, tôi mới xuống giường, chưa kịp duỗi lưng đã hắt hơi liền tù tì sáu cái, cả phòng quay sang nhìn tôi như thể nghe thấy còi báo động. Tôi nhún vai, cực kỳ tự tin tuyên bố, "Chắc chắn có ai đang nhớ về tôi, nhung nhớ này như Hoàng Hà dậy sóng…"

"Thôi thôi," Chu Thành chẳng buồn nể nang ngắt lời, tao nhã mỉm cười, "Ăn mặc theo mùa."

Tiểu Phong Tử đang đánh răng, vụng trộm cười.

Tôi vừa định thử trêu một câu xem cậu ta có nuốt kem đánh răng vào không, thì đột nhiên một thứ gì đó từ trên trời ập xuống, phủ kín đầu tôi. Tôi tức giận kéo nó ra nhìn thử, hóa ra là bộ áo tù dài tay của tôi.

Mẹ kiếp đứa nào lắm chuyện thế, tôi nhíu mày ngẩng đầu lên.

Hoa Hoa gần trong gang tấc, lẳng lặng nhìn tôi.

Không do dự nửa giây, tôi nhanh chóng mặc áo vào, bất mãn đẩy mình lập tức biến thành gió xuân ấm áp, "Em chu đáo quá!"

Chu Thành luôn, Tiểu Phong Tử nuốt kem đánh răng thật, chỉ có đương sự là điềm tĩnh nhất —- Nhìn tôi một cái thật sâu, rồi bỏ đi rửa mặt.

Vừa đúng lúc Kim Đại Phúc từ WC bước ra, thấy không khí hơi kỳ quái, hỏi, "Sao thế?"

Chu Thành dở khóc dở cười, "Chẳng biết nói thế nào cho phải…"

"Có gì khó đâu," Tiểu Phong Tử chen ngang, lời ít ý nhiều, rất hùng hồn, "Phùng Nhất Lộ bình thường rồi."

Kim Đại Phúc giật mình bừng tỉnh.

Hoa Hoa vẫn đang đánh răng hết sức chăm chú, tôi nhìn bóng lưng cậu, lại nhìn mấy người trước mặt, khóe mắt bỗng chợt cay cay. Tất nhiên không thể để họ phát hiện, bằng không thì mất mặt quá. Vì thế tôi quay đi, ra sức gấp chăn, vừa gấp, vừa thầm trò chuyện với ông già —-

Ha, đấy thấy không, đứa đang đánh răng kia là em trai tôi đó, còn ba tên này là bạn của tôi, tôi bị ông bỏ lại một mình, nhưng cũng không đến nỗi lẻ loi hiu quạnh, hiện giờ tôi rất bình an, còn tương lai, ai mà biết trước được tương lai, ông cứ chờ xem là được.

Cuối tháng, nhà tù bố trí cho chúng tôi đi trồng cây, lúc đầu tôi còn tưởng nội dung cải tạo được đa dạng hóa, ai ngờ rời khỏi nhà xưởng, nào biết lại phải lên xe đến ngoại ô, từ Bào Khanh đến Điền Thổ, đội quay phim đi theo bấm máy không ngừng. Tiểu Phong Tử nghe được tin tức, nói tổ làm phim có lai lịch rất lớn, về sau phim ra lò, có lẽ sẽ được chiếu trên kênh trung ương, vì thế lũ bọn tôi đang yên đang lành thì bị lôi ra làm gà thí mạng, chả cần biết mục đích là gì, cứ lao động là được.

Xúc lên xẻng đất cuối cùng, camera mới chịu rời đi.

Trưởng ngục vẫn đang thao thao bất tuyệt trước máy quay bên cạnh tấm bia đá "Tư Quá Lâm", quảng bá nhà tù đã kiến thiết và xây dựng sự hài hòa cho chủ nghĩa xã hội khoa học như thế nào.

Thu lại tầm nhìn, tôi dùng xẻng nén đất xuống, nghiêm túc mà tỉ mỉ.

Trên đường trở về, tôi liên tục ngoái lại, Tiểu Phong Tử trêu chọc, yên tâm đi, anh nén đất thành xi-măng rồi, bảo đảm sừng sững luôn. Tôi hi vọng cậu ta nói thật, bởi vì dưới gốc cây đó mai táng Phùng Nhất Lộ ngày xưa, một Phùng Nhất Lộ vĩnh viễn không cần đưa ra ánh sáng.

Mùa thu năm 2007, là mùa thu tiêu điều nhất trong trí nhớ của tôi.

Dù là thiên nhiên, hay là nhân tình.

Bà cô từ khi đến truyền đạt lời trăn trối của ông già thì chưa từng xuất hiện, dùng chân nghĩ cũng biết sẽ không ai gửi tiền vào thẻ cho tôi nữa. Bạn học của Dung Khải cũng ngừng tới, thực ra điều này nằm trong dự đoán, bởi vì tần suất người nọ tới càng ngày càng thấp, nhưng kể cả đã chuẩn bị tinh thần, thì tới khi chuyện thật sự phát sinh, con người ta vẫn sẽ khó chịu, dù có là Tiểu Phong Tử vô tâm vô tư đi nữa.

Rằm tháng Tám, nhà giam phát bánh trung thu, nhân hạt sen ăn giống bột mì, nhưng vẫn thơm ngon lắm. Buổi tối tán gẫu, Tiểu Phong Tử đột nhiên kéo tôi với Hoa Hoa sang một bên, nói ba chúng ta đều vô gia đình, ba chúng ta là một hội, cứ kệ xác hai tên kia thoát y ôm nhau đi, làm Kim Đại Phúc , Chu Thành cười ngặt nghẽo.

Chẳng biết có phải nhờ bánh trung thu hay không, mà đêm hôm đó chúng tôi rất phấn khởi, năm tên đực rựa ngồi tán gẫu dưới trăng, bàn chuyện tương lai, bàn chuyện quá khứ.

Tôi nói, mới đầu tôi thấy mấy người rất lù đù, còn nghĩ là tôi may mắn không gặp phải lũ bất lương, nhưng giờ mới biết, dù có bất lương thì vào đây rồi cũng bị biến thành nhị thập tứ hiếu* thôi. (http://vi.wikiquote.org/wiki/Nh%E1%BB%8B_Th%E1%BA%ADp_T%E1%BB%A9_Hi%E1%BA%BFu)

Kim Đại Phúc khạc nước miếng, mắng, mẹ nó chứ, chỗ này đúng là quá nguy hiểm.

Không ai lên tiếng.

Đúng vậy, nơi này rất nguy hiểm. Nhưng có giỏi thì đừng vào. Phạm tội sẽ bị trừng phạt, mấy năm trước có một bộ phim Hongkong nổi tiếng đã nói, làm bậy thì sớm muộn gì cũng tiêu đời. Thật là sâu cmn sắc!

Chu Thành hỏi tôi, sau này ra ngoài muốn làm gì?

Tôi lắc đầu. Không phải không biết làm gì, mà là tôi chưa từng nghĩ đến. Ra ngoài, tương lai, vẫn còn xa xôi lắm.

Chẳng mấy chốc mà trời chuyển lạnh, tôi tìm thấy áo lót giữ ấm năm ngoái ông già mang vào cho, có hai bộ chưa mặc, vẫn còn mới tinh, tựa như chúng vừa rời khỏi đôi tay khắc khổ ấy, chuyển tới chỗ tôi.

Hoa Hoa chỉ chỉ vào mình, đôi mắt chớp chớp đầy nghi hoặc, giống như đang hỏi, cho tôi à?

"Vớ vẩn, chứ chẳng lẽ anh nhờ em chọn kiểu dáng à?" Tôi lườm cậu một cái, không dùng dằng nữa, nhét áo qua.

Vài năm rồi, Hoa Hoa chỉ có hai bộ áo dài tay, giặt nhiều đến bạc màu, năm ngoái tôi đã để ý thấy, nhưng sợ Hoa Hoa lại xù lông nên không dám đem cho cậu. Năm nay thì khác, dù sao cũng đã ôm ấp nhau, coi như đã là anh em, tôi nghĩ dù cậu không muốn nhận, nếu tôi cứ khăng khăng nhét cho, thì cậu cũng đành phải nhận thôi.

Nhưng Hoa Hoa chỉ do dự một lát rồi nhận lấy.

Giờ lại đến lượt tôi kinh ngạc, chỉ có điều liến láu truy hỏi là thói xấu của Tiểu Phong Tử, Phùng Nhất Lộ tôi dịu dàng như thế, sao có thể làm chuyện đó được.

Nhưng ngày hôm sau Hoa Hoa mặc đồ mới, trời ơi, tốc độ tăng trưởng GDP của Trung Quốc cũng chỉ thế này là cùng, mừng quá đi mất! Thế là tôi không nhịn được, cả ngày nhìn cậu chằm chặp, thỉnh thoảng lại toét miệng cười. Đến giờ tôi mới hiểu tại sao mấy người giàu cứ muốn giàu thêm, cảm giác thành tựu này, ôi chao sao mà sung sướng!

Hoa Hoa không hề hay biết tôi "Chiêm ngưỡng" cậu, nên làm gì thì cứ làm nấy. Nhưng Tiểu Phong Tử thì ngược lại, lựa lúc vắng vẻ kéo tôi vào một góc, dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi tôi, Phùng Nhất Lộ, anh nói

thật cho tôi biết, có phải anh bí quá nên chuyển sang thích ấy ấy với đàn ông rồi? Tôi nghe mấy lời vô căn cứ này, lập tức phản bác, làm gì có chuyện đó! Tiểu Phong Tử vẫn không buông tha, hay là anh thích ấy ấy với Hoa Điêu? Mặt tôi giật giật, cố gắng lắm mới mở được miệng, quý ngài suy luận từ đâu vậy? Dung Khải híp mắt nói như thật, từ sáng đến giờ anh cứ nhìn Tên câm như kiểu chả muốn gì hơn là lột sạch quần áo nó.

Năm nay tuyết đến muộn, mãi tới tháng Mười hai vẫn chưa thấy rơi.

Tuy cũng âm u vài lần, nhưng rốt cuộc vẫn không có tuyết, đảo mắt, trời lại quang.

Không có tuyết chán vô cùng, chẳng thể đắp người tuyết hoặc chơi ném tuyết, những hạt băng trong không khí không tụ lại để rơi xuống được, cứ lơ lửng suốt ngày, rất khó chịu.

Có câu 'Tuyết rơi đúng lúc, triệu mùa bội thu', vì thế trái lại, tuyết không rơi, tức là điềm không tốt.

Lúc tôi nói điều này với phòng Mười bảy thì chẳng ai tán thành, Tiểu Phong Tử còn bảo tôi phong kiến mê tín, chỉ số thông minh kém cả sâu ba lá. Nhưng lý luận của sâu ba lá còn chưa dừng lại, thì khu số Hai đã xảy ra chuyện.

Chuyện này nói thì rất đơn giản, chết người, chết hai người.

Cụ thể là thế này, một người dùng gối siết một người khác chết ngạt, sau đó tự sát.

Bên ngoài, nhà tù bưng bít chuyện này, nhưng trong nội bộ, trên dưới một trăm người sống cùng mái hiên, che đậy kiểu gì cũng không ngăn nổi tin tức truyền đi, chưa đến vài ngày, ngay cả chi tiết cũng được mô tả lại cực kỳ cụ thể. Vì thế nhà tù mở hội nghị, chủ yếu là để thông báo tình hình và phương pháp xử lý, nhưng quan trọng nhất là cảnh cáo tất cả không được tiết lộ ra ngoài, nhất là với người thân đến thăm tù, phải cực kỳ kín miệng, một khi chuyện bị đồn ra, hậu quả cứ tự đi mà nghĩ, mi đang ở trong tù, phải không, thiếu gì người trừng trị mi.

Còn phương pháp xử lý chính là xử phạt những người có liên quan, nào là trách nhiệm trực tiếp, trách nhiệm lãnh đạo, không ai trốn thoát.

Du Khinh Chu đứng mũi chịu sào, nhưng gã chẳng có cấp bậc gì để giáng xuống nữa, mà tội này lại chưa đủ nặng để khai trừ —- Trong thư để lại, cả hai phạm nhân đều nói, bất kể là bị giết hay giết người, cũng đều do chính họ cam tâm tình nguyện, bởi vì họ không chịu nổi bị giam cầm, nên phải làm vậy để giải thoát linh hồn mình, thêm nữa, các chứng cớ cho thấy, Du quản giáo quả thật không hề tra tấn tinh thần hay thể xác hai người nọ, vì vậy cùng lắm chỉ bị phán tội "Trông giữ không nghiêm", không bị xử phạt, chỉ là nội trong ba năm không được bình xét loại ưu.

27. Quyển 1 - Chương 27

Ngày thứ hai Du Khinh Chu bị xử phạt, trời đổ tuyết lớn.

Hình như ông trời đã tích góp đủ sức mạnh, chỉ hận không thể dùng băng tuyết ùn ùn phủ kín nhà giam.

"Kiểu này là phải có bao nhiêu oan ức đây…" Mới vừa rời giường, tôi cảm khái nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Phong Tử đang mặc quần áo, nghe thấy vậy thì ngừng lại hỏi, "Ai oan? Du Khinh Chu á?"

Tôi nhún vai, ý là rõ quá rồi còn gì.

Tiểu Phong Tử không đồng ý, "Oan cái cóc gì, tôi nói cho anh nghe, vận may cũng là một loại năng lực, gã ta xúi quẩy, tức là năng lực chưa đủ. Có khi ông trời ngứa mắt gã bình thường hay chỉ tay năm ngón nên mới ra tay đấy."

Tôi hết nói, giận không được, mà cười cũng không được, đành phải thật thà đáp, "Làm gì có quản giáo nào không như thế? Bọn họ khác nào Hoàng Thượng ở trong đây."

Tiểu Phong Tử "Xì" một tiếng, không nói thêm gì, tiếp tục mặc quần áo.

Tôi lạnh run, cũng phải nhặt quần áo đặt bên gối mặc vào người.

Tiểu Phong Tử rất thông minh, cho nên có một số chuyện không cần nói nhiều, chỉ đôi ba câu là cậu ta đã hiểu. Chẳng hạn như quản giáo, đi ngoài đường thì bọn họ chỉ là những nhân viên làm công ăn lương, nếu bạn không phạm pháp, bọn họ có tay dài như vượn cũng chẳng với được tới bạn. Thậm chí nếu bạn và họ lái xe tông vào nhau, bạn còn có thể nhảy xuống chửi ầm lên, bởi vì xã hội này là bình đẳng. Nhưng ở trong này thì bọn họ chính là Hoàng Thượng, có lẽ đôi khi bản thân họ cũng không cố ý tỏ vẻ mình ưu việt, cũng như chúng tôi ru rú trong này không phải trời sinh ra đã mang vẻ khúm núm đáng thương, nhưng nói thế nào nhỉ, hoàn cảnh cải tạo con người mà.

"Mà hai người kia nghĩ quẩn thật đấy," Tiểu Phong Tử đã mặc xong quần áo, ngáp một cái, bộ dạng ăn không no ngủ không đủ, "Nghe nói thời hạn qua một nửa rồi, nhiều lắm chỉ thêm bốn – năm năm nữa là thoát còn gì."

"Chắc là không chịu nổi nữa…" Tôi rũ mắt, nhớ tới chính mình lúc mới vào đây, bức bối đến phát điên.

"Có gì mà không chịu nổi?" Tiểu Phong Tử hỏi tôi, đặc biệt nghiêm túc.

Nhìn nhau vài giây, tôi thở dài thật mạnh, cố gắng gạt đi ký ức đó, "Trên đời này, có vài chuyện chẳng thể nào giải thích được."

Cục cưng người sao Hỏa không vui, làm vẻ mặt "Ông đây cũng chẳng thèm nghe", hùng hổ bỏ đi.

Thấy Tiểu Phong Tử bỏ vào WC, Chu Thành ngồi xem nãy giờ mới mỉm cười trêu chọc, "Thực ra, người sao Hỏa rất đáng để chúng ta noi theo."

"Noi theo hết thì phạm nhân nào cũng IQ 200 vô tâm vô tư tính tình ngang bướng đến chết không chừa?" Tôi phì cười vì khả năng này, "Thế thì chính phủ phát điên mất."

Kim Đại Phúc mới tắm xong, liếc mắt nhìn hai bọn tôi một cái, rồi xoay người nhét chậu rửa mặt xuống gầm giường.

Tôi hảo tâm nhắc nhở, "Có chuyện gì anh cứ nói, đừng ngại."

Cất chậu xong, Kim Đại Phúc thẳng người lên, ánh mắt thâm thúy mà sâu sắc, "Còn mỗi năm phút để tập hợp ăn cơm, hai người có thể đánh răng rửa mặt trên đường đi không?"

Lời đề nghị kiêm nhắc nhở rất chu toàn, vì thế tôi vắt khăn mặt lên, đồng thời vỗ vỗ vai Đại Kim Tử, "Yên tâm, Phùng Nhất Lộ tôi không làm chuyện thiếu đạo đức như hớt tay trên của bạn đâu."

Nói xong, tôi vọt thẳng đến vòi nước, vì chỉ chậm một chút thôi là mông ăn đủ nửa dấu giày.

Tuyết rơi lần này khi thì vừa lớn vừa trắng muốt như lông ngỗng, khi thì bé tẹo chỉ bằng hạt kê, rơi rồi ngừng, rơi rồi ngừng, lê thê suốt ba ngày.

Du Khinh Chu cũng đã biến mất ba ngày, nghe nói — Lại là nghe Tiểu Phong Tử nói, cậu ta luôn có mấy nguồn tin bí hiểm — Tên đó được cấp cho mấy ngày nghỉ hưởng lương, giờ đang ở nhà dưỡng sức.

Tôi phân tích, có lẽ nhà tù cũng biết chuyện này hơi oan cho Vương bát đản, nên mới làm thế để an ủi tinh thần đồng chí ấy. Kim Đại Phúc hoàn toàn không có hứng thú với việc này nên không bình luận gì, Tiểu Phong Tử thì cho rằng tôi vẫn tô hồng chính phủ, sự thật có khi lại là bọn họ sợ Vương bát đản bức xúc quá, làm việc dễ gặp sự cố, nên mới cưỡng chế cho ở nhà lấy lại bình tĩnh, Chu Thành và Hoa Hoa hẳn là đồng ý với tôi, nhưng hai người này chẳng bao giờ tỏ thái độ gì cả, may mà mấy bạn tù cách vách lại rất tán thành quan điểm này, nói thế nào nhỉ, tuy rằng chẳng ai thích Du Khinh Chu, nhưng nhận xét khách quan ra thì, gã ta đối xử với phạm nhân cũng không tệ lậu quá đáng, mọi người đều cho rằng nhà giam xử phạt gã cũng chỉ vì bất đắc dĩ, phải làm như thế để cho cấp trên xem, để đỡ bị các lãnh đạo khiển trách. Tóm gọn lại hai chữ thôi, xúi quẩy.

Cuối tuần, trời quang mây tạnh, phạm nhân đi hóng mát, cuối cùng tôi mới nhìn thấy Vương bát đản ở sân thể dục. Trông gã không có gì khác trước, không gầy yếu, không tiều tụy, chỉ hơi mất tinh thần, uể oải đứng dưới tán cây trụi lủi, khi thì nhìn trời mây, khi thì ngẩn người.

Tôi khẽ khàng tiến lại, định đánh lén một cái — Tôi thừa nhận hành động này có phần no cơm rửng mỡ

thích đi tìm chết, nhưng vừa bước được mấy bước đã bị phát hiện luôn.

Vẻ mặt Vương bát đản không có gì khác lạ, chỉ khe khẽ nhíu mày, “Sao thế, định tâm sự với quản giáo à?”

Tôi xoa xoa cái tai lạnh cóng, buốt đến tê tê, “Báo cáo quản giáo, vâng ạ.”

Du Khinh Chu không ngờ tôi lại thẳng thắn thế, bèn thích thú cười cười, “Thế nói đi xem nào, định tâm sự chuyện gì?”

Tôi nhìn lại gã, oang oang nói, “Lò sưởi trong nhà giam hình như có vấn đề, mấy ngày nay lạnh lắm.”

Du Khinh Chu sửng sốt, mặt biến thành , “Thế thôi hả? Rồi, để tôi bảo hậu cần kiểm tra máy đun nước.”

Tôi nhếch môi, “Nhất định phải kiểm tra kỹ vào đó, thưa quản giáo.”

Du Khinh Chu giận điên, trông như thể muốn đá tôi một cái, “Còn chuyện gì nữa không, không thì cút đi!”

Chẳng rõ từ khi nào, mặt trời trốn sau những đám mây, cả không gian chìm trong ảm đạm. Nhưng vẻ mặt Du Khinh Chu đã có biểu cảm, cả người cũng sáng bừng lên, nháy mắt đã trở về Vương bát đản mà tôi quen thuộc.

Thế nên tôi rất dễ chịu, cũng rất an tâm, dù chẳng thể nói rõ vì sao.

“Thất thần xong chưa? Coi chừng tôi đạp đó!” Vương bát đản làm bộ nhấc chân lên.

Đàn ông đàn ang bị đạp vài cái cũng chẳng mang thai được, nên tôi cực kỳ bình tĩnh chờ đợi quản giáo ra chân.

Mặt Vương bát đản giật giật, cuối cùng mới hé miệng cười, “Tôi phát hiện, càng ngày cậu càng lưu manh.”

Đây là lời khen, tôi tin chắc.

Một trận gió chẳng biết thổi đến từ đâu, như những lưỡi dao cắt vào da thịt, tôi kéo kéo áo, định làm thành áo cao cổ kiểu truyền thống Trung Hoa, lại chợt nghe thấy âm thanh khàn khàn của Vương bát đản, “Thực ra tôi cũng giống như các cậu, cùng bị giam tại nơi này…”

Tôi ngẩng đầu nhìn gã, gã nhìn sang hướng khác, khuôn mặt nghiêng ấy mang một vẻ thản nhiên, lại hòa cùng chua xót và cô độc.

“Không đúng,” Bỗng nhiên gã nhẹ cười, như thể đang tự giễu, “Tôi còn không bằng các cậu, các cậu vài năm sau sẽ được ra ngoài, còn tôi thì chẳng có kỳ hạn.”

“Sao không xin chuyển đi?” Tôi nhớ tới gã y sĩ từng chăm sóc Hoa Hoa.

“Chuyển đi đâu? Thời buổi này không lươn lẹo thì không được việc, hoặc là đừng làm công chức nữa cho xong.”

Tôi trầm ngâm. Bao nhiêu người sứt đầu mẻ trán chỉ vì thi công chức, bao nhiêu người điên đầu vì biên chế, làm nhà nước, tức là ăn bát vàng. Không làm nữa? Họa có điên.

“Thôi, đừng lo chuyện người khác nữa, cứ nghĩ cách xin giảm hình phạt cho mình đi.” Cuối cùng Vương bát đản vẫn co chân đạp tôi một cái, “Mà ra chơi với Hoa nhi của cậu đi, cậu ta nhìn đau đáu sang đây nửa ngày rồi đấy.”

Theo chỉ dẫn của Vương bát đản, tôi quay lại xem thử, quả nhiên bắt gặp một đôi mắt đen láy.

Trời ơi, lạnh thế này sao không đi chơi bóng rổ, đứng nhìn anh với Vương bát đản làm gì?!

Nhưng tôi vẫn muốn đính chính sai lầm, “Cái gì mà của tôi, cậu ấy có họ có tên, là một cá thể độc lập.”

“Thôi dẹp đi,” Vương bát đản ra vẻ chịu không nổi, “Cậu là con chuột túi, ngày ngày nhét cậu ta trong lòng.”

Người tốt sống không thọ, tai họa dài ngàn năm, Vương bát đản chẳng mấy chốc đã khôi phục bình thường, không còn di chứng tổn thương nữa. Phòng Mười bảy cũng khôi phục trật tự, phòng giam có người chết bị dùng làm kho hàng, những người còn lại được chuyển sang chỗ khác.

Tôi vào đây sắp được ba năm, tuy có nhiều chuyện xảy ra, nhưng ít nhất cũng bình an đến tận bây giờ, dù tính nết bị trui rèn hơn phân nửa, nhưng cũng chưa hẳn là chuyện xấu. Thỉnh thoảng nửa đêm nằm suy ngẫm, tôi lại cảm thấy mình rất may mắn. Thực sự, làm người phải biết hài lòng.

Một buổi sáng, chúng tôi đang loạn xị rửa mặt đánh răng, cánh cửa đột ngột bật mở, Vương bát đản nghênh ngang đi vào, theo sau là một tên mặt mũi rất quen, tuy đang ôm chăn nệm, nhưng cũng nghênh ngang chẳng kém.

“Đây là Lưu Địch, từ nay ngủ tại phòng Mười bảy,” Lời ít ý nhiều tuyên bố xong, Vương bát đản quay sang tôi, “Phùng Nhất Lộ, dọn mất thứ bừa bãi ở giường trên ngay, vài ngày không kiểm tra mà tưởng tôi dễ dãi đấy hả?”

Được rồi, quản giáo đã có lệnh thì ai dám không theo, tôi vội vàng gom hết đống đồ linh tinh ở giường trên

bỏ vào túi nhựa, sau đó nhét túi nhựa vào ngăn tủ, xong.

Lưu Địch ném chăn nệm trong tay lên giường trên, không thèm chờ Vương bát đản lên tiếng.

Vương bát đản cũng không có vẻ trách móc gì, chỉ hơi nhíu mày.

"Giờ đi làm việc đã, trưa nay tôi bảo người mang chậu và đồ rửa mặt đến."

Lưu Địch thản nhiên gật đầu, như thể đang nói "Ừ, biết rồi."

Tôi trố mắt, mấy mạng trong phòng Mười bảy cũng nhận thấy điểm khác lạ. Thế này là sao? Ai là phạm nhân mà ai là quản giáo đây?

Cũng may Vương bát đản không giúp hắn ta trải nệm gấp chăn, bằng không thì nhân sinh quan của tôi sụp đổ mất.

Sắp đến giờ đi làm, bọn tôi cũng không còn thời gian nghĩ nhiều, thấy Vương bát đản chẳng có ý bảo mọi người tự giới thiệu hoặc bắt tay hàn huyên, nên bọn tôi dùng ánh mắt trao đổi một chút, sau đó xếp hàng đi lao động.

Xui xẻo thế nào, lúc làm việc, Lưu Địch lại được xếp ngồi bên cạnh tôi.

Quả nhiên, chưa dán được mấy cái đèn, hắn đã thò đầu sang, vẻ mặt rất xấu xa, "Đừng có giả vờ không quen, cái thằng trí nhớ biến thái hình như tên là Hoa Điêu đúng không? Còn cả cái thằng nói liến thoắng gọi là gì nhỉ, chậc, phòng các anh thú vị đấy."

Tôi không rõ tên này sâu cạn thế nào, không đoán được ý hắn là gì, lại càng không thể tiếp nhận sự thật hoang đường rằng "Từ nay sẽ phải cùng ăn cùng ngủ với tên này", thế nên dù trong bụng nhộn nhạo đủ loại lời để nói, tôi vẫn gồng mình cắn chặt răng, kín miệng vô cùng.

28. Quyển 1 - Chương 28

Giờ cơm trưa, tất nhiên Lưu Địch đến quầy bán đồ ăn riêng, ngồi cách đám cơm tập thể bọn tôi rất xa, thỉnh thoảng quản giáo khu khác đi ngang còn chào hỏi hắn. Tuy không nghe thấy tiếng, nhưng nhìn vẻ mặt họ thì nhất định không phải kiểu "Mi ngoan ngoãn cho ta", mà giống như là… Ăn được không?

Tôi híp mắt, nhìn chằm chằm bóng lưng Lưu Địch, suy đoán gia thế nhà hắn.

Từ trước đến nay, trong tù không thiếu gì người có quan hệ, nói cho chính xác, nơi nào có người thì chắc chắn sẽ có quan hệ, xã hội còn như thế, huống chi cái nhà tù bé tí tẹo này. Vào đây mấy năm, tôi cũng gặp vài người được "Chăm sóc đặc biệt", nhưng kiêu ngạo như Lưu Địch thì chưa từng, quản giáo khu khác nhìn thấy hắn cũng phải cung kính. Suy cho cùng, huyện quan không bằng hiện quản, hơn nữa thái độ anh càng tốt thì người ta càng thoải mái trong lòng, gian khổ hối lộ quản giáo cũng chỉ để dễ dàng cho mình thêm một chút, không phải sao? Nhưng Lưu Địch thì khác, hắn giống hệt một quý ông nhà giàu, chỉ thiếu điều vắt chéo chân nằm lắc lư trên xích đu, chờ người khác đến chăm sóc, cung phụng, hoặc hầu chuyện giải sầu.

Hắn cố tình.

Chẳng biết tại sao tôi lại cảm thấy vậy. Hắn làm thế không phải vì hằn học với ai, mà là vì bản thân hắn khó chịu, nên nhìn ai cũng thấy khó ưa, không thể thoải mái nên phải "Gây sức ép". Tôi chẳng rõ vì sao hắn khó chịu, tôi chỉ biết là lần trước thi kiến thức, hắn cũng mang cái vẻ mặt đó, rõ ràng đã biết trước đề, rõ ràng đã nắm chắc phần thắng, nhưng nhìn hắn vẫn không vui vẻ. Phẫn nộ hay thương tâm kịch liệt thì không hẳn, hắn chỉ "Khó chịu", như thể nhìn đâu cũng thấy phiền, nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, nhưng lại chưa đến mức cáu kỉnh và bực bội, vì thế hắn cứ khinh khỉnh ngạo mạn, quanh năm như vậy.

Bất chợt có người kéo tay tôi, quay lại, thì ra là Hoa Hoa.

Tâm trí tôi vẫn đang để ở khu bán đồ ăn riêng, nên tôi chỉ ngạc nhiên nhìn Hoa Hoa, mãi không chịu phản ứng.

Hoa Hoa khẽ nhíu mày, đưa tay chỉ chỉ khay ăn của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, rồi lại ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt chạm nhau, rốt cuộc tôi mới hiểu — Cậu đang giục tôi ăn nhanh lên, vì sắp hết giờ rồi, mọi người cũng sắp ăn xong cả.

Không có thời gian suy luận tiếp về người mới phòng Mười bảy, tôi cuống quýt ăn cơm như đánh giặc, mấy lần lúng búng suýt nghẹn, may mà Hoa Hoa đưa cháo ngô cho.

Buổi chiều tiếp tục làm việc, Lưu Địch vẫn ngồi bên cạnh tôi. Nhưng lúc này hắn rất chú tâm, không tán nhảm linh tinh nữa, mà cẩn thận hỏi tôi các phương pháp chế tác đèn màu, như thể đây là lần đầu hắn nhìn thấy thứ này. Nếu tôi nhớ không nhầm, hắn chính là "Lưu Địch" mà y sĩ quen của Vương bát đản nhắc cho Dưa Hấu lúc tôi mới vào đây, tôi nhớ rõ lúc ấy y sĩ kia nói nguyên văn là, "Tạo quan hệ tốt với hắn, sau này cậu sẽ không phải gặp tôi nữa." Nếu tính ra, Lưu Địch vào đây ít nhất ba năm rồi, thế mà vẫn không biết làm đèn màu? Ha, thật là mẹ nó tài cao!

Nhưng người ta đã hỏi, tôi cũng không thể ngó lơ, đành phải miễn cưỡng làm chậm lại, vừa làm vừa giải thích cho hắn, chỗ này cắt ra sao, chỗ kia dán thế nào.

Lưu Địch lắng nghe rất nghiêm túc, tập trung tinh thần, hết sức chăm chú, thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng gật đầu, cuối cùng mới nói một câu, "Tay anh đẹp thật, trắng trắng mềm mềm."

Tôi phun máu xa tám trăm trượng.

"Cái đm cậu nhìn chỗ nào thế?!" Nghiến răng nghiến lợi mà không dám hò hét, quá ức chế, "Muốn đùa tôi thì nói sớm, phí cả công của bố!"

"Nói sớm thì đùa làm sao được?" Lưu Địch chẳng quan tâm, ngáp một cái, hai mắt đẫm lệ.

Tôi mím môi thành một đường thẳng tắp, thề nếu còn nói chuyện với thằng cháu này thêm câu nữa, tôi sẽ thành cháu nó luôn!

Ra vẻ mệt mỏi, Lưu Địch ghé luôn vào băng chuyền, nhắm mắt ngủ.

Tôi kinh hãi, chẳng kịp suy nghĩ tóm cổ hắn lên, "Đầu cậu hỏng rồi à? Băng chuyền mà chạy thì da trên mặt cậu chẳng còn tí nào đâu!"

Làm cháu thì làm cháu, ai bảo tôi đánh giá thấp năng lực nhiều chuyện của mình.

Lưu Địch như thể không ngờ tôi lại nhắc nhở hắn, vài giây sau mới nhếch mép cười khoái trá, "Ơ, cảm ơn."

Tôi chẳng biết lời cảm ơn này có mấy phần thật, mấy phần giả, nhưng vẫn đáp lời theo phản xạ, "Đừng khách sáo."

Nói xong, tôi chỉ muốn đập cho mình một cái.

Xế chiều xong việc, Lưu Địch chẳng biết chạy đi đâu, theo lý thuyết, nhà tù không bao giờ khoan dung nếu có người chạy loạn, "Không khoan dung" ở đây không phải phê bình cảnh cáo, mà là lấy súng bắn luôn, nhưng tôi vừa lơ đãng thì Lưu Địch đã chẳng thấy bóng, Vương bát đản cũng không có ở đây, nên tôi đành báo cáo cho một quản giáo khác, đại để nói rằng phòng Mười bảy thiếu một người. Quản giáo liếc tôi một cái, hờ hững đáp, thôi về đi.

Ờ, nếu người ta đã không thích tôi nhiều chuyện, thì tôi cũng chẳng nên nhiều chuyện làm gì. Đang định quay về thì bị gọi lại, tôi quay đầu nhìn, Vương bát đản cứ như Thổ địa, đùng một cái từ dưới đất chui lên.

"Theo tôi đến văn phòng." Vương bát đản nói.

Tôi gật đầu, vội vàng đuổi theo, rất nghe lời.

Trừ cái lần hồi mới vào tù năm đầu tiên, Du Khinh Chu rất ít khi gọi tôi đến văn phòng đả thông tư tưởng, đa số đều giải quyết luôn tại sân thể dục, đôi khi không có ai, tôi lên cơn động kinh, cũng dám to gan vỗ vai gã xưng huynh gọi đệ. Thế nên hôm nay gã gọi tôi đến, tôi linh cảm chuyện lần này không nhỏ.

Hoặc có lẽ, chuyện thì nhỏ, nhưng người thì lớn.

"Biết hôm nay tôi gọi cậu đến đây vì cái gì chứ?" Màn dạo đầu của Vương bát đản lúc nào cũng thiếu văn hoa, thiếu tế nhị, thiếu mỹ cảm nghệ thuật.

Tôi rất tử tế đóng cửa lại, gót chân khảy một cái, nghiêm trang ngẩng đầu, "Báo cáo quản giáo, bạn mới ăn ngon ngủ ngon tinh thần phấn chấn, ngài có thể yên một trăm hai mươi cái tâm."

Du Khinh Chu nửa cười nửa không, nhấc chân đẩy cái ghế đến trước mặt tôi.

Tôi ngồi xuống, cái này gọi là ý hợp tâm đầu.

"Cậu đang không vui." Không phải nghi vấn, mà là khẳng định, Vương bát đản làm cảnh ngục nhiều năm như vậy, tất nhiên không đơn giản.

Lúc này không có người ngoài, tôi cũng chẳng cần khách sáo với Vương bát đản, "Nhà người ta đang yên đang lành, tự nhiên từ đâu rớt xuống một đại thần, lai lịch không rõ, gia thế cũng không rõ, ai mà vui cho nổi?"

Du Khinh Chu sửng sốt vài giây, thoắt cái lại vui vẻ cười ha hả, đến nỗi tôi còn lo gã ta ngã ngửa ra luôn.

"Lãnh đạo bọn tôi mà nghe được câu này của cậu chắc là phải nước mắt lưng tròng, ha ha ha ha… Dĩ ngục vi gia (Coi nhà giam là nhà mình), bốn chữ này phải viết thành cẩm nang cải tạo nhân phẩm thôi…"

Cười thì cười đi, việc gì phải đập bàn, thói quen xấu thế.

"Báo cáo quản giáo, chúng ta vào chuyện chính được chưa?" Tôi cam chịu thở dài, phân chia giai cấp ở đây lớn quá, tôi không thể phùng mang trợn mắt với người ta, nên chỉ đành thương lượng, "Ngài cười thế tôi xấu hổ lắm."

Du Khinh Chu cười xong, lau lau nước mắt, rốt cuộc mới đứng đắn trở lại, "Hắn không ở lại lâu đâu, cậu về bảo bọn Kim Đại Phúc đừng có chọc hắn, trước như thế nào thì giờ cứ như thế ấy, nên làm gì thì làm đó, cứ thế là được."

Tôi không thích kiểu "Thuận theo tự nhiên" này lắm, "Nếu hắn chọc bọn tôi thì sao?"

Du Khinh Chu nhướn mày, "Vậy thì còn phải xem định nghĩa "Chọc" của cậu là như thế nào. Theo tôi được biết, trên cơ bản thì Lưu Địch không chủ động bắt nạt ai, cùng lắm chỉ xấu miệng đôi ba câu, hắn ta thích trêu chọc người khác, thích đùa bỡn, nhưng hẳn là không quá đáng."

Tôi không đưa ra ý kiến gì với cái "Theo như được biết" của Vương bát đản.

"Hắn ở khu Mười lăm mấy năm rồi đúng không, đang yên đang lành chuyển đến đây làm gì? Du lịch à?"

Du Khinh Chu nhìn tôi, tôi cũng nhìn Du Khinh Chu, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đắm đuối hơn phân nửa đều là tôi chờ mong khấp khởi.

Cuối cùng, Du Khinh Chu khẽ mở miệng, dịu dàng nỉ non, "Không nên hỏi thăm những chuyện không nên hỏi thăm."

Tôi hít một hơi thật sâu, suýt nữa thì ngất luôn trên ghế.

"Không được nói chuyện nửa chừng nhé!" Quá là thiếu đạo đức! Thế này khác gì buộc quả chuối tiêu lên đầu con khỉ rồi bắt nó chạy tới chạy lui?

Du Khinh Chu cực kỳ vô tội nhìn tôi, ngây thơ chớp chớp mắt, "Quy định ở đâu thế?"

Tôi thật muốn đấm gã.

"Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không đấm, trả giá quá lớn."

Mẹ nhà mi, chẳng lẽ tiếng lòng của ta hiển thị trên mặt sao?

Nhì nhằng mãi, cuối cùng Du Khinh Chu mới chịu hé ra một ít tin tức, sau khi tôi mang cả vợ tương lai ra thề thốt — Tôi nói nếu tôi tiết lộ cho người thứ 3, thì cả đời này tôi không cưới được vợ.

Cái gọi là tin tức, thực ra cũng không phức tạp. Lưu Địch ở khu Mười lăm hơn ba năm vẫn rất thái bình, người bên đó hoặc ít hoặc nhiều đều biết hắn gia thế lớn, nên ai cũng bình an vô sự. Chỉ có điều tháng trước lại có người mới, gia thế cũng lớn, đãi ngộ tương đương với Lưu Địch. Theo lý thuyết, chỉ cần không cùng phòng, thì khu Mười lăm vẫn yên ổn, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng chẳng hiểu thế nào mà hai tên này lại ngứa mắt nhau, thường xuyên hầm hè. Tuy chưa phát sinh chuyện gì lớn, nhưng tục ngữ nói một núi không thể chứa hai cọp, các lãnh đạo lo nghĩ mãi, cảm thấy sớm muộn gì cũng có chuyện chẳng lành, phương pháp duy nhất là bóp chết mối nguy từ trong trứng nước, nhưng nói thì nói thế, chứ vẫn phải xem bên nào chịu khó hạ mình chuyển đi. Lưu Địch được cân nhắc đầu tiên, vì lãnh đạo cảm thấy hắn ở đây mấy năm, ít nhiều cũng đã giác ngộ chính trị, chẳng ngờ sự tình thuận lợi vô cùng, Lưu Địch gật đầu đáp ứng luôn, sau đó còn chỉ rõ, tôi muốn đến khu số Hai, hơn nữa còn phải đến cái phòng đoạt giải nhất cuộc thi kiến thức.

"Hoá ra ở đây được chuyển phòng thoải mái." Nghe xong, tên dân đen trong lòng tôi bắt đầu nóng máu, chẳng riêng gì hâm mộ ghen tị tức tối, mà nhớ lại mấy năm bức bối tuyệt vọng trong này, thậm chí nhiều lần tôi còn nghĩ mình không thể chống đỡ nổi, thế mà cũng là một kẻ phạm pháp khác, hắn lại không hề phải trải qua những điều đó, tôi chẳng rõ mình cảm thấy thế nào nữa. Phẫn nộ thì chưa hẳn, có chút chua

xót, có chút cay đắng.

Du Khinh Chu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra.

"Xã hội là vậy đó," Gã nhìn tôi, châm biếm nhếch miệng cười, "Cậu mới ra đời sao?"

Đến cuối cùng, tôi vẫn không tìm hiểu được gia thế nhà Lưu Địch, chỉ mơ hồ xác định là không nhỏ, những cái khác chưa nói, chỉ riêng chuyện vào đây hơn ba năm mà không phải làm việc ngày nào, trong khi điểm số vẫn tăng đều đều, chỉ nghe thôi cũng đủ rợn cả người.

Lúc quay lại phòng Mười bảy, Lưu Địch vẫn không thấy bóng, tôi hỏi Vương bát đản đang đưa tôi về, gã ta lại thoái thác theo kiểu —- Không nên hỏi thăm những chuyện không nên hỏi thăm.

Mọe, tưởng tôi muốn hỏi lắm chắc?! Nếu Lưu Địch không ở tại phòng Mười bảy, tôi đây còn khướt mới thèm quan tâm hắn chui rúc xó nào!

"Hết giờ làm có ai gặp hắn không?" Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn người nhà, tôi mới hỏi.

Cả bốn đều lắc đầu.

"Haizz, đúng là đại lão gia…" Kim Đại Phúc vừa gãi chân, vừa thở dài.

"Anh dùng từ bảo thủ thế, " Tôi lườm gã, "Phải gọi là Thái thượng hoàng."

Chu Thành cười, khóe mắt cong cong rất hiền hòa, "Tôi thấy hắn rất thân với cậu đó, cả buổi chiều quấn lấy cậu hỏi han đủ chuyện."

Tôi (-_-|||), nghiệt trái này đỡ không nổi, "Chẳng phải tại cả đám các anh đều lạnh nhạt với hắn à?"

"Ừ," Kim Đại Phúc vờ vịt gãi cằm, cười dâm đãng, "Phỏng chừng hắn định xuống tay với cậu đấy."

Tôi chui luôn vào chăn, nín thở tự sát.

Tiểu Phong Tử hiếm khi không góp lời, lúc này mới lên tiếng, "Phùng Nhất Lộ, anh không dọn giường trên cho hắn à?"

"Tôi nợ nần gì mà phải dọn giường cho hắn? Tôi có phải mẹ hắn đâu?" Tôi chẳng hiểu gì cả.

Giờ thì Tiểu Phong Tử lại kinh ngạc, “Không phải anh đang tận tâm ton hót nịnh bợ hắn à?”

Tôi thật sự giận đến sôi gan, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, “Tận tâm? Ton hót nịnh bợ? Tôi được cái gì nào?”

“Thì nhờ quan hệ của ba hắn, lấy thêm chút ưu đãi ở đây, hoặc là rút ngắn thời hạn, hoặc là được đãi ngộ tốt hơn tẹo…”

Tôi đỡ trán, Tiểu Phong Tử không phải đa nghi, mà là tự biên tự diễn luôn rồi.

“Tôi còn chẳng biết ba hắn tròn hay méo nam hay nữ thì bấu víu kiểu gì?!”

“Xin nói một câu,” Kim Đại Phúc giơ cái tay vừa gãi chân lên, “Tôi cảm thấy ba hắn chắc là nam đó.”

Ai mang bom nguyên tử đến nổ banh xác cái phòng này đi, chẳng cần chừa anh đây ra làm gì, đằng nào anh cũng đang muốn chết…

“Đi nửa ngày trời mà anh vẫn không biết gia thế nhà Lưu Địch à?” Tiểu Phong Tử làm vẻ mặt “Cứ tưởng anh ngon lắm, hóa ra tôi đánh giá anh cao quá rồi”.

Dứt bỏ nội thương, tinh thần tôi lại tỉnh táo, “Cậu biết à?”

“Tất nhiên,” Tiểu Phong Tử nghênh ngang hếch cằm, “Ba hắn làm quan lớn ở tỉnh, kiểu như công – kiểm – pháp (công an, kiểm sát, tư pháp) ấy.”

“Cậu biết à?”

“Sao biết được.”

“Thế sao cậu biết cái đó?”

“Nghe nói ấy mà.”

“…”

“Đừng hỏi tôi nghe ai nói, thời buổi này làm gì có tường nào kín gió.”

Nhưng mà tôi thật sự rất muốn hỏi, chẳng có lý nào cùng sống dưới một mái hiên, Tiểu Phong Tử có các

loại "Nghe nói", "Nghe đâu", "Nghe kể", còn tôi thì sống chết đu bám Du Khinh Chu mà chẳng được cái gì, khác biệt quá lớn! Chẳng lẽ tại vì… Nhan sắc tôi chưa đủ?!

"Công – kiểm – pháp mà hắn còn phải vào đây, chứng tỏ ba hắn cũng chẳng to tát gì lắm." Kim Đại Phúc ngáp một cái, cuối cùng cũng biết xuống giường đi rửa tay.

"Anh thì biết cái gì," Tiểu Phong Tử khinh thường liếc gã một cái, "Có thể thẳng tay đưa con mình vào tù, loại người đó mới gọi là ngoan độc. Ngồi trên cao, phía dưới còn bao nhiêu người chờ lão gặp nạn, tin hay không thì tùy, nếu lão bao che, chắc chắn kẻ khác sẽ có cách đốn hạ lão, giờ thì hay rồi, con trai vào đây hưởng thụ, lão còn được thêm cái tiếng chính trực công minh, trị tội cả người nhà."

Tiểu Phong Tử quả thật vô tâm vô tư, nhưng vận tốc quay của não thì, đa số thời điểm đều sắc bén vô cùng.

Tôi đồng ý gần hết, chỉ có một điều, "Thực ra vào đây cũng không hẳn là hưởng thụ…"

"Anh cứ nghĩ mà xem," Tiểu Phong Tử nhún vai, "Tôi phỏng chừng Lưu Địch hồi trước cũng chẳng phải thanh niên gương mẫu gì, nói không chừng ba hắn còn thấy tống hắn vào đây cải tạo mới là tốt nhất, tuy về sau không có đường làm quan, nhưng những cái khác chẳng ảnh hưởng gì."

Tôi cảm thấy Tiểu Phong Tử đã thâm nhập được vào hoa viên bí mật ở sâu trong nội tâm lão cha Lưu Địch.

Nói chuyện gia thế xong, Tiểu Phong Tử tò mò hỏi Du Khinh Chu gọi tôi đến văn phòng để làm gì, tôi liền khai ra tất tần tật nguyên nhân Lưu Địch chuyển nhà giam và lời dặn dò của Vương bát đản, mọi người rất vui vẻ, thống nhất quan điểm, so với khúm núm, thì cứ coi Lưu Địch như người vô hình cũng được đấy. Về sau tôi mới nhớ, hình như mình có thể độc cái gì thì phải…

Buổi tối sắp tắt đèn, Lưu Địch vẫn chưa trở lại, tôi thì thầm, chắc không đi cả đêm ngay ngày đầu tiên chuyển đến đâu nhỉ, Tiểu Phong Tử nói, có khi thấy khó chịu lại chuyển sang chỗ khác, Chu Thành thì trêu chọc, có lẽ nhớ kẻ thù ở nhà giam Mười lăm, nên quay về tương ái tương sát (yêu nhau giết nhau) rồi. Nói thật ra, thỉnh thoảng Chu Thành dùng những từ tôi không hiểu lắm, nhưng thế cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện tôi ngây ngô cười theo.

Đúng lúc đó Hoa Hoa kéo tôi qua.

Cả buổi cậu không tỏ vẻ gì, thậm chí lúc bọn tôi bàn tán nhao nhao, cậu cũng chỉ thản nhiên nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng nhìn một chút, nghe một chút, như người qua đường mà thôi. Vậy nên lúc cậu đột nhiên kéo tôi đến bàn viết chữ, tôi còn tưởng cậu định nói chuyện khác.

Mọi người cũng thấy nhưng không ai trách, biết đây là Hoa Hoa muốn nói chuyện riêng với tôi, trừ Tiểu Phong Tử bất mãn kêu mấy tiếng, thì không ai tới quấy rầy.

Hoa Hoa đã viết sẵn trước khi kéo tôi đến, trên giấy là mấy chữ xiêu vẹo: *Anh đừng nhiệt tình với hắn quá.*

Tôi nhíu mày đọc một hồi lâu, mãi mới kịp phản ứng, "Lưu Địch?"

Hoa Hoa gật đầu, lại viết: *Người nọ rất phiền toái.*

"Em biết gì à?"

Hoa Hoa lắc đầu, suy nghĩ một lát, viết thêm hai chữ: *Cảm giác.*

Tôi nhìn đôi mắt Hoa Hoa, hai con ngươi đen láy, chỉ phản chiếu hình ảnh của tôi. Tôi không biết cảm giác của cậu có đúng hay không, nhưng tôi biết cậu thật lòng lo lắng cho tôi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đó là cách sinh tồn kinh điển ở nơi này.

Nhưng mà —-

"Em nhìn kiểu gì mà thành anh nhiệt tình với hắn thế? Anh bị động đấy nhé, oan còn hơn Đậu Nga mà…"

Hai hàng lông mày nhíu chặt của Hoa Hoa vẫn không có dấu hiệu giãn ra.

Tôi thầm thở dài, nghĩ bụng, nếu Hoa Hoa vô tâm vô tư được bằng một nửa Tiểu Phong Tử thì tốt rồi. Đứa nhỏ này lúc nào cũng nghiêm túc, suy nghĩ quá nhiều, tâm tư nặng nề, hơn nữa còn bướng bỉnh cứng đầu, đã quyết cái gì thì tám con ngựa cũng không kéo lại được.

"Yên tâm đi," Tôi vỗ vỗ vai cậu, "Anh biết mà, đừng lo."

Hoa Hoa híp mắt, rõ ràng vẫn đang nghi ngờ tôi.

Tôi bị xúc cảm dưới lòng bàn tay hấp dẫn, bèn thử nhéo nhéo vai cậu, "Ơ này, rắn chắc hơn hồi trước đó."

Hoa Hoa mím môi, vẻ như buồn cười, nhưng vẫn đang giận.

Tôi nhìn mà đau lòng, vội vàng giơ tay kéo mặt cậu thành một nụ cười, "Đừng nhịn, dễ nội thương."

Hoa Hoa gạt tay tôi ra, bực bội viết lên giấy: *Lúc nào anh cũng thiếu nghiêm túc!*

Lời này tôi nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quái, về sau mới ngớ ra. Rõ ràng đó là câu ba tôi hay dùng để lên lớp tôi, ôi trời, vai vế khác nhau mà!

Lúc phản ánh ý kiến này với Hoa Hoa, cậu hoàn toàn chẳng biết sai, lại còn dùng vẻ mặt trầm ngâm "Giận thì giận mà thương thì thương" nhìn tôi, làm tôi chẳng hiểu mô tê gì, tự nhiên lại thấy tội lỗi.

Lưu Địch trở về giữa đêm khuya, mang theo một cái đèn khẩn cấp, phạm vi trăm dặm sáng trưng như ban ngày.

Lúc quản giáo đưa hắn về tôi không biết, bởi vì tôi đang ngủ, nên chỉ mơ màng nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó bị một quầng sáng rất chói chiếu thẳng vào mắt.

Tôi trở mình, muốn tránh ánh sáng để tiếp tục ngủ, nhưng bị ai đó lật lại, sau đó bị lắc điên cuồng, "Dậy đi dậy đi dậy đi…"

Giọng Lưu Địch nghe như tiếng ma quỷ nguyền rủa, tôi cố sức lờ đi, lại bị hắn lắc đến váng đầu muốn ói, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ mở mắt, líu lưỡi hỏi, "Cái đm cậu… Rỗi hơi à… Đêm hôm lên cơn động kinh à?"

"Tôi ngủ giường dưới." Không phải 'muốn ngủ', mà là 'ngủ'. Đèn khẩn cấp đặt dưới đất, vừa khéo chiếu lên mặt Lưu Địch.

Tôi thật lòng muốn đạp hắn hai phát, nhưng tôi vẫn chưa tỉnh táo, giá mà có ai đến đạp hắn thay tôi. Đúng là có người đến thật, nhưng không đạp hắn, mà chỉ nhấc hắn lên, ném sang bên cạnh.

Hoa Hoa ngồi xổm xuống, xoay đèn lại, nhìn tôi.

Tôi buồn cười xoa xoa đầu cậu, "Bị lắc mấy cái thôi, anh của em không chết được."

Hoa Hoa không để ý, vẫn kiểm tra tôi cẩn thận, sau đó đứng dậy, xoay người nhìn Lưu Địch.

Lưu Địch chưa đứng lên, vẫn an vị trên đất, ngửa đầu nhìn Hoa Hoa, rất hứng thú, "Chú em, anh hùng cứu mỹ nhân hả?"

Hoa Hoa vẫn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

"Ừ ừ, suýt nữa tôi quên mất, cậu không nói được nhỉ." Lưu Địch vỗ trán như thể đột nhiên nhớ ra, sau đó lập tức chuyển sang vẻ thích thú tò mò, "Thế thì cậu trao đổi kiểu gì? Khoa tay múa chân làm động tác à?"

Hoa Hoa híp mắt, hồi lâu sau, đi đến cạnh bàn, viết vài chữ đưa cho Lưu Địch.

Lưu Địch bừng tỉnh, nói "Hóa ra còn có chiêu này", cúi đầu đọc, khuôn mặt lập tức cứng ngắc.

"Nếu tôi vẫn muốn thì sao?" Giọng điệu ngang ngược, còn thêm cả thô bạo.

Hoa Hoa đưa tay chỉ ra cửa, rất kiên định.

Lưu Địch nở nụ cười, chẳng rõ vì vui vẻ hay vì thích thú, "Tôi đây chỉ có thể cuốn gói đúng không?"

Hoa Hoa vẫn đứng thẳng tắp, giống như một cây bạch dương sừng sững.

Lưu Địch thôi cười, chăm chú nhìn Hoa Hoa từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, cuối cùng mới nhún vai, "Thực ra cậu chẳng có mặt mũi gì, nhưng hôm nay tôi nể mặt cậu, vì cuộc thi lần trước cậu thắng tôi." Nói xong, hắn xoay người trèo lên giường trên.

Giường trên lần đầu tiên có chủ, khung sắt kẽo kẹt lung lay. Tôi tỉnh táo nhờ những tiếng kẽo kẹt ấy, vươn tay nhặt tờ giấy Lưu Địch ném xuống đất lên.

Thực ra tôi không phải người lập dị, không phải thích nằm giường dưới vì tiện lợi linh tinh, hồi trước tôi cũng từng thử trèo lên giường trên trải nghiệm không khí, cuối cùng thì cả đêm không ngủ được, trằn trọc đến rạng sáng, nên về sau tôi không dám chơi dại nữa.

Hoa Hoa biết chuyện này, cả phòng Mười bảy đều biết.

Phòng Mười bảy chỉ có giường trên.

Chữ của Hoa Hoa thật khó đọc…

29. Quyển 1 - Chương 29

Cuối cùng, thật sự rất cảm ơn các bằng hữu không chịu làm việc nghĩa, không nói nhiều, chỉ nhìn nhiều.

Lưu Địch hợm hĩnh, hoặc ít nhất cũng tương đối hợm hĩnh. Lịch sử có rất nhiều kẻ như thế, tỷ như Tôn Ngộ Không ỷ vào bản lĩnh của mình, phá phách Long cung, đại náo Thiên đình, đạp đổ lò luyện đan, gây rối Hội bàn đào. Hồi ấy tôi chỉ nghĩ Mỹ hầu vương thật là oai phong, nhưng bây giờ tôi lại cực kỳ thấm thía tâm trạng của Thái Thượng Lão Quân và quần chúng nơi tiên giới.

"Cứ thế này thì mệt chết à?!" Ngày nào hết giờ làm, Lưu Địch cũng dạo đầu bằng câu này.

"Cả buổi chiều cậu chỉ làm được có nửa cái đèn méo xẹo, mệt cóc gì?" Thực ra tôi không muốn tiếp chuyện, nhưng nhịn mấy ngày rồi, thật sự không ngậm mồm nổi nữa.

Lưu Địch nhướn mày, liếc mắt nhìn tôi, “Sao, bất mãn à?”

“Đương nhiên,” Tôi chẳng thèm nghĩ, cứ xổ hết chua ngoa ra ngoài, “Làm việc chả ra gì mà điểm vẫn tăng đều đều, thần tiên còn chả ung dung được như cậu.”

“Thôi dẹp đi,” Lưu Địch vừa về đến giường đã phịch mông ngã xuống trong tư thế giang tay giang chân, “Hồi ở khu Mười lăm tôi còn chả cần đi làm.”

Tôi ra vòi nước rửa tay, “Ôi, khu số Hai bạc đãi cậu rồi.”

Vốn tưởng Lưu Địch sẽ dõng dạc nói tiếp mấy câu khắm thối kiểu như “Giờ anh mới biết à?”, nhưng không ngờ hắn chỉ trầm ngâm vài giây, sau đó lầm bầm, “Cũng không hẳn… Dù sao cũng tại cái gã Du quản giáo của các anh, rõ là lắm chuyện…”

Nước máy mùa đông lạnh thấu xương, vừa dính vào đã phải run lẩy bẩy, tôi qua loa rửa vài nhát, cũng chẳng quan tâm mùi cơm nước có bay được không, vèo cái đã xong nhiệm vụ.

“Này, giường cậu ở trên cơ mà.” Bực bội đạp cái chân sói của Lưu Địch hai phát, tôi nhắc nhở hắn tu hú chiếm tổ chim khách.

Nhưng tu hú chỉ lười biếng trở mình, còn chả buồn ngồi dậy, “Nằm tí không chết được, với cả cái giường này là tôi nhường cho anh còn gì…”

Hộc máu, mẹ nhà mày, ông đây ngủ trên cái giường này ba năm rồi đấy!

Tôi đang giận phát điên thì cánh cửa phòng Mười bảy đột ngột bật mở, bộ dáng ngạo nghễ của Du Khinh Chu lù lù hiện ra.

“Lưu Địch, ra đây.”

“Được thôi!” Tên khốn nằm chình ình trên giường tôi cuối cùng cũng chịu đứng dậy, theo quản giáo ra ngoài.

Cửa đóng lại, phòng Mười bảy chỉ còn thành viên gạo cội. Mới về có mấy phút đồng hồ mà lũ đó đã yên vị đâu ra đấy, tôi ngắm nghía từng đứa một, Kim Đại Phúc ngủ, Tiểu Phong Tử làm toán, Chu Thành đọc sách, Hoa Hoa nhìn tôi.

Bị cái vẻ bình lặng của phòng này đánh bại, tôi đỡ trán, yếu ớt thở ra, “Các vị phụ lão hương thân ơi, có cho tôi ít phản ứng được không, chỉ có mình tôi loạn cào cào với thằng lưu manh kia, ai không biết còn tưởng tôi với hắn song ca ấy.”

Chu Thành ngước mắt lên từ cuốn sách, khóe miệng cũng cong cong, “Tôi thấy hai người ca rất hay.”

Tôi cố nén xúc động muốn đánh người, nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng, “Nhưng các anh làm thế sẽ khiến tôi cảm thấy mình ngu ngốc.”

Kim Đại Phúc ngáp một cái, xoay người lại nhìn tôi, “Tôi nhớ cậu bảo cậu sẽ coi hắn là người vô hình mà.”

“Nhưng tôi có bảo các anh cũng coi tôi là người vô hình luôn đâu?”

“Anh nói chuyện với hắn, nên phải chịu tội liên đới thôi.” Tiểu Phong Tử dừng bút, chen mồm.

Tôi oan uổng quá, đủ loại bi thương gào thét trong lòng, cảm giác như vừa tốt bụng dìu một cụ ông sang đường, cuối cùng lại bị kết tội thành cướp giật, “Mọi người cùng sống dưới một mái hiên, sao có thể vờ như hắn không tồn tại được, chưa nói đến chuyện hắn khó chịu, mà cả chúng ta cũng mất tự nhiên chứ.”

Nói xong, tôi liền đảo mắt khắp phòng, ý đồ tìm kiếm đồng minh.

Kim Đại Phúc chả buồn nhìn tôi, Tiểu Phong Tử làm mặt ghê tởm, Hoa Hoa bất động như cũ, chỉ có Chu Thành là mỉm cười chốt lại một câu, “Thực ra hắn không quá hợm hĩnh, cũng không quá đáng ghét, chỉ là không rõ sâu cạn thế nào, nên giữ khoảng cách vẫn là tốt nhất.”

Tôi phản đối, “Có cái gì mà không rõ sâu cạn, chẳng phải chỉ là con nhà quan thôi sao, hắn chỉ không học vấn không nghề nghiệp lại hay thích lên mặt thôi, đừng để tâm là được.”

“Anh đoán sai hết,” Tiểu Phong Tử chống mắt nhìn tôi, “Hắn giết người bất thành.”

Tôi hoài nghi mình nghe lầm, “Cái gì?!”

Tiểu Phong Tử làm động tác cứa cổ, sau đó rành mạch lặp lại, “Giết người bất thành.”

Tôi vô thức quay sang nhìn Chu Thành, bởi hắn cũng vì giết người mà phải vào đây, Chu Thành rất vô tội giơ tay, “Tôi sơ suất.”

Tạm thời không xét chuyện Chu Thành sơ suất thật hay giả, nhưng Lưu Địch giết người bất thành nhất định là có chủ ý. Nói cách khác, hắn thật sự muốn người kia chết. Chỉ có điều nói thực, chuyện này thật khó hình dung. Tuy mới sống chung chưa được vài ngày, nhưng ấn tượng tên đó lưu lại cho tôi chỉ đơn giản là cà lơ phất phơ hếch mặt cao ngạo, cứ bảo tính tình hắn không tốt, nhưng thỉnh thoảng bị tôi động chạm vài câu hắn cũng không nổi trận lôi đình. Khác với cố ý gây thương tích như Kim Đại Phúc và Hoa Hoa, nóng nảy lên là xuống tay không biết nặng nhẹ, Lưu Địch muốn giết người, tức là phải thù hằn lớn đến bao nhiêu?

Cứ mở máy là Tiểu Phong Tử không ngậm miệng được, chỉ hận không thể một lúc tuôn ra hết tin tức lưu trong đầu, "Không ngờ đúng không, thực ra lúc mới nghe tôi cũng giật mình lắm, cứ nói chó sủa là chó không cắn, nhưng Lưu manh đúng là khác hẳn. Ba hắn làm quan to mà, bên ngoài nuôi bao nhiêu vợ bé, cứ tưởng êm xuôi trót lọt, ai ngờ một vợ bé não tàn chẳng biết tại sao lại cứ đinh ninh mình có thể lên làm hoàng hậu, thế là lén lút hẹn đàm phán với vợ cả, cuối cùng vợ cả lên cơn trụy tim ngay trên đường về, không cứu chữa kịp. Bởi thế mới nói, làm người đừng quá tham lam, kết quả cũng chỉ thiệt thân mình…"

"Chính vì vậy nên Lưu Địch muốn giết vợ bé kia của ba hắn?"

"Ừ, nghe nói mang dao đi giữa ban ngày, cũng dữ dội lắm, không có người can thiệp, bà kia bị đâm hai nhát, từ lầu hai biệt thự nhảy xuống đường cái, hô hào mãi mới được cứu."

Tôi không biết phải nói gì.

Gia đình bình thường, hai phần tiền lương, một đứa con nhỏ, chỉ thế là đủ mỹ mãn cả đời, còn có những người sống tại vùng núi xa xôi, đến chết cũng chẳng ra ngoài nhìn ngắm thế giới, nhưng họ vẫn ngày ngày hát ca vui vẻ, tươi cười đắc ý. Nhìn lại chúng ta xem? Mẹ kiếp, bày đặt chọn ngày lành tháng tốt để kết hôn, làm màu làm mè rồi cũng chỉ khổ cái thân!

Tin tức mới nhận được làm cho phòng Mười bảy im lặng thật lâu, cùng một sự kiện, nhưng mỗi người lại có cách nhìn nhận riêng, tất cả chỉ cùng lâm vào trầm lặng. Tôi suy tư đủ thứ trên trời dưới biển, tôi nghĩ những người khác cũng đang suy tư, nhưng suy tư trong đầu mỗi người lại không hoàn toàn giống nhau.

Rốt cuộc vẫn là Kim Đại Phúc phá vỡ yên lặng, hỏi, "Tại sao lại gọi Lưu Địch là Lưu manh?"

Tiểu Phong Tử đáp, "Cả ngày hắn chẳng làm gì, nhưng lúc nào cũng bận rộn hơn hẳn người khác, chả bao giờ thấy bóng, mất tăm mất tích." Nói chưa đủ, còn phải viết ra.

Kim Đại Phúc chịu luôn, "Mày với Phùng Nhất Lộ đúng là một hội."

Tôi mau miệng hỏi luôn, "Tài trí hơn người?"

Kim Đại Phúc trợn mắt khinh bỉ, không thèm đáp nữa.

Sau đó tôi mới hiểu —- Đặt biệt danh, chẳng qua chỉ vì rảnh quá nên đau trứng.

Tìm tòi bí mật của Lưu Địch xong, mọi người lại ai làm việc nấy. Tiểu Phong Tử tính toán hết hai ba tờ giấy, ra vẻ có kết quả rồi, bèn mỹ mãn rời khỏi bàn, rửa mặt lên giường.

Đúng lúc đó thì Hoa Hoa đi tới, tôi đang ngồi xếp bằng trên giường, nghĩ Đông nghĩ Tây như một lão đạo sĩ.

Hoa Hoa dừng lại trước mặt tôi, chắn mất ánh sáng, vì thế tôi ngẩng đầu lên, hỏi cậu, “Sao thế?”

Hoa Hoa không viết chữ, chỉ lấy tay chỉ chỉ ngực trái của tôi.

Nơi đó là trái tim, tôi biết, nhưng Hoa Hoa có ý gì thì tôi không hiểu.

Tựa hồ biết là tôi không hiểu, Hoa Hoa lại chỉ chỉ đầu tôi.

Tôi nghiến răng nghiến lợi trầm tư suy ngẫm, trời ơi, hồi còn mài đũng quần trên ghế nhà trường tôi còn chẳng suy ngẫm nhiều thế này đâu.

Đầu, trái tim, tư tưởng, tâm trạng…

“Em hỏi anh nghĩ thế nào à?” Thử mở miệng thăm dò.

Vẻ mặt Hoa Hoa cuối cùng cũng thay đổi, lông mày nhăn tít chầm chậm giãn ra, khóe miệng trễ xuống cũng chầm chậm cong lên.

Thở dài, sao tôi khổ thế này!

Hoa Hoa hỏi về Lưu Địch, tôi biết, bởi vì trước đây cậu đã khuyên tôi đừng nhiệt tình với quá với hắn. Nói thật, tôi không cảm thấy mình săn sóc tên kia đặc biệt gì, nhiều nhất cũng chỉ giả vờ hỏi han, tán nhảm mấy câu vớ vẩn, đừng nói thổ lộ tâm tình, ngay cả nói chuyện tử tế cũng cực kỳ ít. Nhưng… Nếu so với những người còn lại của phòng Mười bảy, thì quả là tôi nhiệt tình hơn hẳn. Chỉ có điều tôi không cho rằng đó là vấn đề của Phùng Nhất Lộ, nhớ lại hồi mới vào đây, đối mặt với cái phòng toàn zombie này sao mà chông gai trắc trở thế, chỉ cần nhớ lại cũng đủ chua xót lắm rồi. Bây giờ tôi nhiệt huyết bừng bừng, sao có thể bỏ mặc bạn mới đi vào con đường nhấp nhô của mình hồi xưa ấy?

Tôi vỗ vỗ giường, ý bảo Hoa Hoa ngồi xuống bên cạnh.

Hoa Hoa không nhúc nhích, vẫn đứng thẳng tắp như tượng đài đế quốc.

Tôi bực mình kéo cậu xuống, ấn vào bên cạnh, chưa hết giận, lại véo véo hai bên má chẳng nhiều thịt của cậu, cuối cùng mới thỏa mãn, “Anh cảm thấy, có rất nhiều chuyện em phải tự hỏi lại mình. Ví dụ như, nếu chúng ta là Lưu Địch, cũng sống quen ở một nơi đã nhiều năm, thế mà đột ngột bị chuyển đi, lạ nước lạ cái, lại chẳng ai thèm để ý đến mình, lúc ấy thì sao? Tuy ngoài miệng hắn không nói, nhưng trong lòng chắc cũng chẳng thoải mái gì. Hắn cứ khó chịu như thế, không chừng còn gây ra chuyện gì hại thân ấy chứ…”

“Hắn khó chịu chứ có phải anh khó chịu đâu?” Dung Khải nằm úp sấp ở giường bên chen mồm vào.

"Tôi nói chuyện với Hoa nhi nhà tôi, liên quan gì đến cậu?" Thiên binh thiên tướng ở đâu xuống đây bắt tên yêu nghiệt này đi đi!

"Ồ, hóa ra là Hoa nhi nhà cậu à…" Chu Thành dài giọng ngân nga đầy ẩn ý.

Kim Đại Phúc tặc lưỡi, "Coi nó như bảo bối, đúng là đầu óc có vấn đề."

Ơ hay, thế thì sao? Tôi đứng phắt dậy, xắn tay áo, "Muốn gì, ba người cùng lên hay thích một chọi một?"

Chu Thành lắc đầu, cố nhịn cười, "Muốn đấu thì đấu văn, tôi không đấu võ."

Tôi quay sang nhìn Kim Đại Phúc, bắp chân bắp tay chiếm ba phần tư cái giường…

Được rồi, cho qua tên này.

Dung Khải đã chui vào chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt to chớp chớp.

Má nó, tôi căm giận ngồi lại xuống giường, thấy Hoa Hoa cũng đang cười, vẻ mặt cậu vẫn như thường, nhưng ánh mắt thì sáng lên lấp lánh.

Tôi tức giận đẩy đẩy đầu cậu, mắng, "Nhóc con vô lương tâm."

Hoa Hoa xòe tay, vẻ mặt vô tội.

Tôi không biết Hoa Hoa có hiểu ý tôi không, tôi cũng không biết bọn Kim Đại Phúc có nhận ra hay không. Tuy không giận, nhưng tôi thật sự hơi khó chịu với cái câu "Coi nó là bảo bối" của Kim Đại Phúc. Nói thực lòng thì đúng là như thế, tôi vẫn coi Hoa Hoa là bảo bối, cậu là đứa em trai bảo bối của tôi, người khác không được đụng vào, càng không được bắt nạt, nhưng đến hôm nay tôi mới phát hiện ra, hoá ra ngay cả ghét bỏ cũng không được. Không được ghét bỏ, không được kỳ thị, phải đối xử với cậu như người bình thường, tôi biết ý nghĩ này có phần quá trớn, hơn nữa cũng chưa chắc Hoa Hoa thích đãi ngộ đó, vậy nên ngoại trừ giận dỗi ngồi một đống trên giường, thì tôi chẳng còn biết làm gì khác.

Nói về Lưu Địch xong, tôi lại cùng Hoa Hoa bàn chuyện phiếm. Nói là chuyện phiếm, nhưng kỳ thực cũng chẳng được mấy vấn đề, bởi vì Hoa Hoa cứ khăng khăng dùng ngôn ngữ thân thể, nên câu nào của cậu tôi cũng phải vắt óc suy đoán mấy phút đồng hồ, đôi lúc còn đoán trật lất. Nhưng Hoa Hoa hình như rất thích thú, động tác cũng càng lúc càng đa dạng, biến hóa như đang khiêu vũ. Mấy lần tôi không nhịn được bật cười, Hoa Hoa hơi xấu hổ, nhưng không giận, mà chỉ kiên nhẫn làm lại mấy đoạn tôi không hiểu cho tôi xem.

Vất vả đến sắp tắt đèn, cuối cùng Hoa Hoa mới có ý kết thúc cuộc trao đổi, dù rằng chuyện còn chưa nói xong.

Tôi có cảm giác được giải thoát, nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt, chỉ lơ đãng lẩm bẩm một câu, “Lần sau cứ viết chữ đi, ra hiệu như thế mất sức lắm.”

Hoa Hoa vừa đi được hai bước, nghe thấy vậy thì quay lại nhìn tôi, nét hưng phấn còn chưa rời khỏi khuôn mặt cậu, nhìn cậu đứng ngơ ngác, tôi thấy khá buồn cười.

Tôi nuốt nước miếng, chờ cậu đáp lại.

Nhưng Hoa Hoa không đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn tôi, không biểu cảm.

Tôi bị nhìn đến mất tự nhiên, bèn vội vã hươ tay như đuổi ruồi, “Nhìn gì nhìn gì, đi ngủ nhanh đi!”

Cuối cùng, ánh sáng trong đôi mắt Hoa Hoa ảm đạm xuống, như đèn đường trên ngã tư vào mỗi sáng sớm, dần dần lụi tắt.

30. Quyển 1 - Chương 30

Sau hôm đó, Hoa Hoa không làm động tác cho tôi xem nữa, bất cứ lúc nào cậu cũng hoặc là viết chữ cho tôi, hoặc là không nói gì cả. Tôi hơi bực, nhưng cái câu “Ra hiệu nhiều mất sức” là chính miệng tôi nói ra, không thể rút lại được, vì thế nên tôi đành cam chịu. Cũng may ngoại trừ chuyện đó, Hoa Hoa không có gì khác thường, nên làm gì vẫn làm nấy, thỉnh thoảng tôi chọc cậu, bắt cậu gọi là anh, cậu còn láo lếu vỗ đầu tôi, giống như ngày thường tôi hay vỗ đầu cậu.

Hành tung của Lưu Địch chậm rãi ổn định, không đi đêm về hôm nữa, ngày ngày cũng chịu khó làm việc, luyện tập, hóng mát. Có lần tán gẫu tôi thuận miệng hỏi, hồi trước cậu không về buổi tối là để sắp xếp kế hoạch vượt ngục với ai à? Lưu Địch rất kinh ngạc, mồm há hốc nhét được bốn quả trứng cút, Lộ Tử, hóa ra anh có âm mưu đó à? Ngừng ngay ngừng ngay nhé, cẩn thận ăn đạn đấy! Tôi (-_-|||), mất hết cả hứng chuyện trò. Tôi không thích kiểu cà lơ phất phơ của hắn, tuy rằng chính tôi cũng chẳng đứng đắn gì, nhưng tôi không thích hắn gọi tôi là Lộ Tử. Anh Phùng, anh Nhất Lộ, cái nào mà chẳng dễ nghe hơn Lộ Tử, bởi vậy có qua có lại, tôi gọi hắn là Lưu manh.

Ba chín ngày đại lãnh*, cứ lặng yên buông xuống. (Ba chín ngày đại lãnh: 3 x 9 = 27 ngày sau Đông Chí, được xem là những ngày lạnh nhất trong năm.)

Mới đầu chẳng ai để ý, bởi vì vừa vào đông là trong nhà giam lạnh buốt vô cùng, tuy không đến nỗi chết cóng, nhưng chẳng bao giờ ấm áp lên được, đêm ngủ cuộn mình như tôm là phương pháp giữ nhiệt duy nhất của chúng tôi. Chỉ có điều lần này khác hẳn, sáng sớm dậy rửa mặt đã có chuyện dị thường — Mất nước.

“Mất đâu mà mất,” Kim Đại Phúc đập đập vài cái thăm dò, “Chẳng có giọt nào chảy ra, ống nước đóng băng rồi.”

Lưu Địch đã nặn kem đánh răng lên bài chải, vì thế giơ bàn chải lên hỏi, “Thế thì rửa mặt kiểu gì?”

“Lấy nước nóng tưới lên là được chứ gì.” Tiểu Phong Tử lười biếng góp lời, vẻ mặt lộ rõ, aizz, tại sao cùng dưới mái hiên mà chỉ số thông minh lại chênh lệch lớn như vậy…

Lưu Địch chờ nửa ngày không thấy câu sau, mất kiên nhẫn, “Thế cậu đi lấy nước nóng tưới đi, nói suông làm cái mẹ gì.”

Tiểu Phong Tử không vui, chống nạnh trừng mắt, “Anh có bao giờ thấy Gia Cát Lượng tự cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao không? Anh có bao giờ thấy Ngô Dụng tự ra trận giết địch không? Tôi là người đa mưu túc trí, người đa mưu túc trí ấy, hiểu không? Nếu không hiểu thì…”

Lưu Địch lùi lại mấy bước, phỏng chừng cảm thấy nghe thêm vài câu nữa thì sùi bọt mép mất.

Ở cùng phòng, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng gặp, chẳng ai có thể thực sự coi ai như người vô hình, nhưng cái sự tếu táo của Lưu Địch quả thực khiến tôi phải ca ngợi, ai hắn cũng bắt chuyện được, lúc thì gây gổ, lúc thì vênh mặt, chẳng mấy chốc đã hòa nhập với phòng Mười bảy, khiến tôi cảm giác như đang được nhìn lại chính mình lúc mới vào đây.

Nếu biết trước thế này thì tôi đã chẳng thèm động viên mọi người tiếp nhận hắn làm gì, để bây giờ Du Khinh Chu cứ gọi tôi là đại diện tổ dân phố.

Thời gian buổi sáng rất quý giá, không thể lãng phí được, vì thế tôi và Chu Thành, còn cả Kim Đại Phúc, mỗi người cầm một phích nước nóng cặm cụi tưới tắm, Hoa Hoa nhận nhiệm vụ kiểm tra vòi nước, xem đã có giọt nào chảy ra chưa.

Phích nước nóng để qua đêm đã nguội mất hơn nửa, nhưng cũng may kế hoạch rã đông lê thê cuối cùng cũng đại thành, cả đám quay sang nhìn hai thằng ranh đang khoanh tay nhàn nhã chờ tin thắng lợi.

Tôi nhìn Chu Thành, Chu Thành nhìn Kim Đại Phúc, Kim Đại Phúc bẻ khớp ngón tay răng rắc.

Nếu cả phòng chỉ có hai đứa nó dưới ba mươi tuổi thì bọn tôi còn nhịn, nhưng cả Hoa Hoa nữa mà, Hoa Hoa nhỏ tuổi nhất còn góp sức, bọn tôi phải cho hai đứa kia hiểu thế nào là lễ phép văn minh khiêm tốn nhường nhịn!

Nhiệt độ ở công xưởng ấm hơn ký túc xá rất nhiều, có lẽ là để đảm bảo hiệu suất công việc. Lưu Địch cắm rễ bên cạnh tôi, mới đầu thì buôn chuyện không chịu làm, về sau thấy chán mới bắt tay vào nghiên cứu gia công. Chẳng biết có phải phát hiện ra lạc thú hay không mà mấy hôm nay tốc độ của hắn nhanh hơn hẳn, tôi cảm thấy hắn rất có thiên phú cải tạo lao động, Tiểu Phong Tử nói đó là dấu hiệu thăng cấp, từ đơn bào biến thành song bào.

“Thực ra làm một lần là đẹp lắm rồi, anh xem cái này thế nào?”

Ờ, bạn trẻ lại lân la khoe khoang thành phẩm.

"Đẹp, đẹp vô cùng, đẹp nhất cái phân xưởng này luôn."

"Cái đm anh đã ngẩng đầu lên đâu…"

Tôi (-_-|||), đành phải ngước mặt lên, sâu xa nói, "Lưu đại sư, tôi đề nghị ngài sau khi ra tù hãy đi làm nghệ thuật, thật đó, ngài rất thích hợp đeo đuổi nghệ thuật mà."

Lưu Địch thấy tranh cãi vô ích, nửa ngày mới nghẹn ra một câu, "Anh cứ mở mồm ra là độc địa đến tận Siberia."

Tôi cười xấu xa, thấp giọng bảo, "Thực ra có phương pháp đơn giản lắm, cậu lệnh nhà giam cộng điểm cho phòng mình, tôi sẽ động viên bọn Đại Kim Tử nghiên cứu thủ công nghệ với cậu."

Lưu Địch cực kỳ bình tĩnh nhìn tôi, ngữ điệu đều đều không thay đổi, "Thôi đi, nếu các anh không muốn làm thì đừng làm."

Tôi cảm giác huyệt Thái dương giật giật, rốt cuộc đã biết thế nào là trở tay không kịp.

Lưu Địch bỗng nhiên bật cười, như thể biết tôi nghĩ gì trong đầu, "Giỡn với anh thôi. Tôi biết anh không phải kiểu người ham ăn biếng làm, anh cần cù chất phác lắm cơ mà, nếu nhà tù tổ chức bình chọn phạm nhân tân tiến, tôi chắc chắn anh đứng thứ nhất luôn."

Nói chuyện với tên này quá mệt mỏi, mẹ nhà hắn nói năng chẳng liên quan!

Nhưng kiểu gì thì kiểu, tôi vẫn không thể liên tưởng khuôn mặt bất cần đời này với một kẻ phạm tội giết người, chứ đừng nói là mang dao đi đâm chém giữa ban ngày ban mặt. Có lẽ bị bức ép đến phát khùng thì ai cũng làm chuyện khác người, tôi nghĩ vậy.

"Đúng rồi, khu Mười lăm có một gã tên là Dưa hấu, cậu biết không?" Tôi chợt nhớ tới cố nhân nọ, chẳng phải có tình cảm gì, mà chỉ đơn thuần tò mò thôi.

"Dưa hấu?" Lưu Địch vắt óc nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn mù tịt lắc đầu, "Không có ấn tượng."

Tôi không cam lòng, bèn miêu tả một chút ngoại hình Dưa hấu, tuy bản thân tôi cũng chẳng nhớ rõ lắm.

Lưu Địch vẫn lắc đầu.

Ừ rồi, không nhớ thì thôi, cũng đâu phải ngôi sao thần tượng.

"Gã ta vào cùng với tôi, bị phân đến khu số Mười lăm, mới đầu hình như bị bắt nạt rất ác. Khu các cậu loạn lắm đúng không?" Tôi chuyển hướng thăm dò.

"Cũng bình thường," Lưu Địch không để ý lắm, lơ lãng nghịch nghịch đồ đạc đặt trên dây chuyền, "Nhà tù nào mà chẳng thế, anh tưởng xã hội này êm ái lắm à?"

Tôi nhún vai, cũng phải.

"Nhưng mà khu số Hai của các anh bình yên thật đấy," Bỗng nhiên Lưu Địch nói, "Cái gã Du gì đó, giỏi lắm, mặc dù rất đáng ghét…"

Tôi thích câu cuối cùng của hắn.

"Bình yên cái gì, lúc trước vừa có hai người chết đấy, cậu không biết à?"

"Biết, nhưng chuyện đó liên quan gì đến nhà tù này? Đã không muốn sống thì ở đâu mà chẳng giống nhau."

Tôi không hiểu lắm, "Thực ra chỗ bọn tôi toàn dưới mười năm, có gì phải luẩn quẩn trong lòng nhỉ, chớp mắt cái là qua thôi mà."

Khóe miệng Lưu Địch giật giật, "Thế thì mắt anh chớp chậm thật đấy."

Tôi cảm thấy câu nói của hắn còn mang ý khác, bèn hỏi, "Cậu bị phán mấy năm?"

Lưu Địch ngẫm nghĩ, vẻ mặt y hệt lúc nãy cố nhớ về Dưa hấu, "Quên rồi."

Tôi sụp đổ, "Thế mà cũng quên được à?!"

Lưu Địch chẳng để tâm, ngáp một cái ra chiều mệt mỏi, "Tôi chưa bao giờ nhớ những chuyện không có ý nghĩa với tôi."

"Mẹ kiếp, cái kiểu cuồng vọng của cậu chỉ làm người ta muốn đạp hai phát."

"Ừ, cứ tự nhiên."

"Tôi nói là đạp vào mặt ấy."

"..."

Buổi tối đi ngủ, Lưu Địch nói, chỗ này là rừng núi hoang vắng, ống dẫn nhiệt từ lò sưởi tới đây thì nguội lạnh, có lẽ bị rò rỉ điện rồi. Tôi rúc trong chăn, cuộn mình thành tư thế bào thai, nhưng vẫn không quên nhắc nhở, cậu có thể đi phản ánh chút không, ai ngờ Lưu Địch đáp, phản ánh rồi, ba tôi bảo chuyện này là bình thường. Tôi không nói gì, nửa ngày sau mới bình luận, thế thì đành phải chăm chỉ rèn luyện thể lực, từ mai bắt đầu tập aerobics. Lưu Địch nói biến mẹ anh đi, đừng có gở mồm.

Sáng hôm sau, lời tiên đoán của tôi thành hiện thực.

"Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, làm theo nhịp của tôi, Vương Văn Viêm phòng Chín, nhìn đi đâu thể hả, nhìn nữa tôi trừ hết điểm của cậu bây giờ!"

Má nó đi hóng mát còn phải tập aerobics, ai mà ngờ nổi hả trời!

Tập aerobics không phải chỉ cần duỗi tay đạp chân vài cái là xong như tập thể dục theo đài, tập aerobics là phải vận động thực sự.

"Vận động, hiểu không? Phùng Nhất Lộ, cẳng tay hay cánh gà đấy hả, đập đập cái gì?"

Du Khinh Chu điên rồi, điên thật rồi.

Chỉ thấy gã đứng trên đài cao, ra sức làm mẫu, thỉnh thoảng bắc loa phóng thanh đốc thúc mọi người tập luyện, ba chín ngày đại lãnh mà mồ hôi như tắm. Tôi cũng hơi hơi cảm thông cho gã — Chẳng biết gã học bài múa này mất bao lâu, nhưng tôi tin chắc, thời gian dùng để truyền đạt lại cho bọn tôi, hẳn là xa xa không hẹn ngày thành tựu.

Đảo mắt nhìn quanh già trẻ lớn bé, nếu bảo học tán đả vật lộn linh tinh thì chưa chắc đào tạo được ra quán quân cả nước, nhưng múa aerobics kiểu này lại cực lắm nhân tài. Có mấy nòng cốt văn nghệ tiếp thu rất nhanh, chỉ hận không thể quăng cả mông lên trời, những người còn lại thì hoặc là đứng xem cho vui, thường thường sẽ bị bạn tù vung tay đập trúng, hoặc là ú ớ bắt chước bừa, trở thành trò cười cho cả nhóm.

Nếu mục đích của Vương bát đản là "Tay nắm tay nhau cười vui khắp chốn" thì chúc mừng gã, đại thành công.

Nếu trên sân thể dục có mấy cô nàng, chắc hẳn khắp trời đã tràn đầy tiếng cười ngân nga như chuông bạc, nhưng tiếc thay chỗ này chỉ có đàn ông, ùm ùm ồ ồ cười rung cả núi.

Lưu Địch thì nghiêm túc hiếm có, vung tay vung chân cực kỳ nhịp nhàng, thỉnh thoảng tôi liếc nhìn sang còn phải giật mình, "Ối, trước đây cậu tập rồi à?"

"Đừng đùa, tôi đây luyện mấy năm ca vũ đường phố rồi đấy!" Nhướn mày lên, Lưu manh khệnh khạng nói.

Tôi mặc kệ hắn, quay sang nhìn Hoa Hoa, ừ, vị này thì cực kỳ thê thảm. Tay chân như vừa được ráp lại với nhau, động tác cứng còng gượng gạo, mặc dù rất cố sức, khuôn mặt thoắt xanh thoắt đỏ. Cậu phát hiện tôi nhìn cậu đúng lúc đang làm động tác nhảy, vì thế lệch người một cái, té phịch xuống đất, tôi hít một ngụm khí lạnh, đau lòng thay cho cậu.

Hoa Hoa bối rối đứng lên, hung hăng trừng tôi một cái.

Tôi rụt cổ về, biết tội, không dám nhìn nữa — Đây là khiển trách anh quấy nhiễu, anh hiểu rồi.

"Giờ làm lại theo nhạc, hôm nay phải học xong bài thứ nhất!"

Du Khinh Chu rống vào loa phóng thanh, tôi nghĩ có khi nhà giam nữ đối diện cũng tiện thể học luôn được đấy — Cách vách, nhưng âm thanh đảm bảo vượt qua.

"Thấy con gián nhưng em chớ sợ chớ sợ mà ~~ Thần kinh em vững lắm ~~ chớ sợ chớ sợ chớ sợ mà ~~"

"Ngủ một mình cũng chớ sợ chớ sợ mà ~~ Dũng cảm là chăn bông ~~ chớ sợ chớ sợ chớ sợ mà ~~"

Ai giết tôi đi! Hoặc là ai đưa cho tôi con dao, để tôi đi đâm chết Vương bát đản đản đản đản đản đản đản!

Cuối tuần tập đi tập lại, bị Vương bát đản tra tấn đến trưa. Cuối cùng thì chiều hôm sau mọi người mới được tự do hoạt động, tự do luyện tập. Mẹ nó chứ, ai thích tập thì tập, tuyết rơi ngập đầu thế này, tôi chỉ muốn rúc vào chăn bông.

"Cứ chờ xem, thế nào nửa đêm cũng bị chuột rút!" Tiểu Phong Tử nằm trên giường mắng Du Khinh Chu nửa giờ, mỏi mồm quá mới tạm dừng lại, "Mấy anh nói xem có phải ai vừa báo mộng cho gã không, tỷ như năm nay có đại kiếp nạn gì đó, phải hành hạ chúng ta để tiêu trừ tai họa?"

Tôi hết ý kiến, "Cậu xem mấy kiểu phim đó ở đâu thế?"

Lưu Địch bổ sung, "Chắc là phim trong nước rồi."

Tiểu Phong Tử đang định cãi lại, Kim Đại Phúc bỗng chen ngang, "À đúng rồi, Lưu Địch, tối nay cậu có ngủ ở đây không?"

Lưu Địch không hiểu, bèn hỏi, "Có, sao thế?"

"Ờ, không có gì, báo trước thôi," Kim Đại Phúc rất tự nhiên, "Tắt đèn xong sẽ có vài hoạt động nhi đồng không nên xem, không lâu đâu, nhiều nhất bốn mươi phút thôi, cố chịu nhé."

Làm gì có gì Lưu Địch chưa thấy qua, vì thế chỉ suy nghĩ hai ba giây đã bừng tỉnh, lập tức vỗ đùi, "Ừa, tôi làm việc của tôi, anh làm việc của anh, cứ xem như tôi không tồn tại là được mà."

Tôi há mồm trước sự thẳng thắn của hai người này, ngẩng đầu nhìn Chu Thành, tên kia đang quay mặt vào tường đọc sách, chỉ để lại một bóng lưng cao gầy. Tôi không biết tâm trạng hắn lúc này ra sao, nếu là tôi, dù có muốn ấy ấy với đàn ông thì tôi cũng chẳng bao giờ tìm Đại Kim Tử, thật là mệt người!

Đã có cảnh báo, tiết mục buổi tối tất nhiên đúng hẹn lại lên.

Kim Đại Phúc quả thực đã nói là làm, không hề ngần ngại, phỏng chừng nhịn cũng lâu rồi, bấm đốt ngón tay tính toán, từ hồi Lưu Địch chuyển đến đây đã gần một tháng, nên trận này kịch liệt vô cùng. Tiểu Phong Tử luôn luôn khắc nghiệt hôm nay rất im lặng, Hoa Hoa cũng không đập giường, cả phòng Mười bảy chỉ nghe một mình Lưu Địch —-

"Hoá ra hai người là một đôi à?"

"Cái ***!!! Sao hai người mãnh liệt thế?!"

"Ôi ôi, hai người nồng nhiệt thế này mà cách vách không kháng nghị à? Quản giáo mặc kệ à?"

"Cái tiên sư tôi nghe mà cũng hứng lên rồi…"

…

"Cứ xem như tôi không tồn tại là được mà."

Tôi đến phải nhỏ lệ cảm thông cho Kim Đại Phúc.

31. Quyển 1 - Chương 31

Đêm hôm đó rốt cuộc Kim Đại Phúc có làm được hay không, không thể biết được, chỉ biết sau vài ngày, sắc mặt gã có thể sánh được với Bao Công. Chu Thành thì ngược lại, gặp ai cũng mỉm cười, nhẹ như gió mùa xuân, làm tôi dù không muốn cũng vẫn phải hoài nghi, hay là hoàn cảnh đột biến và tư thế nghịch chuyển mất rồi… Hình ảnh ấy đột phá sức tưởng tượng của nhân loại, tôi bị suy nghĩ này dọa cho phát khiếp.

Aerobics thì vẫn phải tập, đại đa số đều đã múa may được theo nhạc. Tiềm năng của con người là vô hạn, câu này thật không sai. Chỉ có một vấn đề tôi vẫn không hiểu, đó là dù nhà giam muốn phổ biến aerobics, thì cũng đâu thể bắt một quản giáo phụ trách việc này, nói trắng ra là, Du Khinh Chu và văn thể mỹ khác nhau xa quá.

Lúc rảnh rỗi tán gẫu, tôi mang chuyện này ra hỏi. Nói thật, tôi cảm thấy mình và Vương bát đản quen biết vài năm, quan hệ cũng không tệ lắm, tuy chênh lệch giai cấp rất rõ ràng, nhưng nói thế nào nhỉ, dù không đạt đến trình độ thổ lộ tình cảm, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể thẳng thắn trao đổi với nhau.

Vương bát đản không quanh co lòng vòng, đáp lời tôi luôn, "Tập aerobics là do tôi đề xuất, tất nhiên tôi phải phụ trách rồi."

"Tâm huyết dâng trào? Ý tưởng bộc phát?" Tôi thật không tìm nổi lý do nào khác.

Vương bát đản hạ mắt ngẫm nghĩ, ngẩng đầu lên, cười một cái ba lăng nhăng với tôi, "Cứ coi như tôi tâm huyết dâng trào đi, cứ hành hạ các cậu là tôi vui vẻ."

Tôi híp mắt, đôi khi lời nói thật phải soi kỹ mới thấy được.

Vương bát đản không lùi bước, cho tôi soi thoải mái.

Một giây.

Hai giây.

Mười giây.

Hai mươi giây.

"Xong chưa?"

"Chưa."

"Cậu còn nhìn nữa, tôi sẽ bắt cậu viết kiểm điểm."

"Vì tội gì?"

"Dùng ánh mắt dâm dê quản giáo."

"..."

Lưu manh mặc quân phục, đã nói rồi mà!

Quay về nhà giam, lúc càm ràm với Hoa Hoa, tôi vô tình nhắc lại chuyện này, Hoa Hoa ngẫm nghĩ, viết chữ cho tôi: *Có lẽ anh ta sợ chuyện tự sát lại phát sinh.*

Tôi không hiểu lắm, "Hai việc đó thì liên quan gì?"

Hoa Hoa tiếp tục viết: *Chắc là anh ta nghĩ, chúng ta tự sát vì trong tù tẻ nhạt quá, nếu có việc để làm, có lẽ chúng ta không phân tâm được.*

Tôi nhíu mày, cố gắng đứng vào địa vị của Vương bát đản để suy ngẫm, hồi lâu sau cũng hiểu được. Cái này gọi là hướng tâm tư đến chuyện khác, nói cách khác là trút hết sức lực ra, quay về phòng chỉ có thể mệt lả ngủ vèo vèo, đỡ phải nghĩ Đông nghĩ Tây. Hơn nữa không thể phủ nhận, mấy bài múa may quá mắc cười, aerobics đúng là rất có tính giải trí.

"Nếu thế thì, quả thật Vương bát đản rất quan tâm đến chúng ta." Thở dài một tiếng, tôi hơi rối rắm.

Hoa Hoa ngẫm nghĩ, bổ sung: *Một chút.*

Tôi vui sướng chụp lấy đầu cậu, "Một chút cũng được rồi, em còn mong gã yêu thương dâng hiến thế nào nữa?"

Hoa Hoa cũng cong cong khóe miệng, vội vàng viết vài chữ đưa qua.

Tôi đọc, cậu viết là: *Anh ta và anh khá giống nhau.*

Tôi biết đây là cậu khen tôi, được cậu khen khiến lòng tôi ấm áp, nhưng tranh thủ được thì vẫn phải tranh thủ thêm, "Anh đây không phải một chút, anh là yêu thương trải khắp nhân gian."

Hoa Hoa cười ha hả, cả người bừng sáng, đôi mắt nhìn tôi sóng sánh long lanh, không xinh đẹp như pháo hoa, nhưng lại sôi nổi và nồng nhiệt hệt như pháo hoa vậy.

Từ khi Lưu Địch quen thuộc với mọi người, buổi tối ở phòng Mười bảy càng ngày càng náo nhiệt. Thỉnh thoảng tôi đến thư viện mượn về mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp, mang về đọc và bình luận cho mọi người. Hoa Hoa rất thích nghe, lần nào cũng lắng nghe không chớp mắt, Tiểu Phong Tử và Chu Thành cũng cổ vũ, chỉ có Kim Đại Phúc là chê ỏng chê eo, nói giọng đọc của tôi không đủ tiêu chuẩn (Chú ý, đó chỉ là ý kiến chủ quan của một mình gã), cuối cùng thì bị Lưu Địch trách cứ, có mà nghe là tốt lắm rồi, ăn mày còn đòi xôi gấc.

Lòng thì có hảo tâm, nhưng nói ra miệng sao mà gượng gạo thế!

Cuối năm, nhà tù phát động xin giảm án. Ai cũng có thể nộp đơn, nhưng số người được xét duyệt thì hữu hạn, tiêu chuẩn xét duyệt nhiều không đếm xuể, cuối cùng chỉ có Tiểu Phong Tử được phúc thẩm. Được phúc thẩm tức là có hi vọng, còn bọn tôi bị gạt ra thì đành phải chờ sang năm. Lưu Địch không tham gia, người ta có đường riêng rồi, nên chẳng thèm ngó đến hành trình này. Tiểu Phong Tử biết mình được phúc thẩm thì sung sướng lắm, liến thoắng không ngừng, nhìn thấy bản mặt mướp đắng của chúng tôi, lại còn hớn hở khoác vai bá cổ, thôi sang năm cố gắng tiếp nhé. Tôi cũng chẳng biết phải làm gì với cậu ta, chấp nhặt thì không đáng, nhưng không chấp nhặt thì ấm ức. Tôi dám chắc thằng nhóc này từ nhỏ chưa phải chịu khổ gì, nên chẳng bao giờ cậu ta chịu cân nhắc vấn đề dưới góc độ của người khác, cũng chẳng biết cảm thông với tâm trạng của người khác chút nào.

Cũng may, bóng ma của việc xin giảm án thất bại đã bị trận tuyết lớn xua đi.

Đó là hạ tuần tháng Một, ngày nào thời sự cũng đưa tin cả nước sắp phải đối mặt với một trận bão tuyết rất lớn, Chiết Giang, Giang Tô, Hồ Bắc, Hồ Nam, Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam, Quý Châu vân vân, hơn phân nửa tổ quốc sẽ gặp tai họa. Cái gì mà hạ nhiệt, mưa tuyết, sương giá, những thứ trong mắt tôi vốn chỉ là hiện tượng bình thường của mùa Đông, giờ đã tạo thành tổn thất vô cùng lớn cho các tỉnh phía Nam.

Thời sự nói, chỉ trong một tháng, tổn thất kinh tế đã đạt tới mức hơn năm trăm triệu.

Phải chính tay làm ra tiền mới hiểu được cảm giác khi mất tiền, nên tôi không đánh giá được số tiền ấy lớn đến bao nhiêu, tôi chỉ cảm thấy thật bi thương, nhất là khi nhìn những đồng bào đang trú ngụ trong khu lánh nạn không có điện nước, tôi bất giác lại nghĩ mình ngồi tù cũng chẳng khổ sở gì, ít nhất còn có ăn có uống, có nước có điện, quan trọng nhất, tôi vào đây là vì tôi phạm tội, phải bị trừng phạt, còn bọn họ gặp phải thiên tai, bọn họ vô tội.

"Người Trung Quốc không có tín ngưỡng," Xem xong tin tức trở về, Lưu Địch bỗng nhiên nói, "Ở nước ngoài, một khi có thiên tai thế này, sẽ có tín đồ nhảy ra phán, bởi vì nhân loại chúng ta làm nhiều việc ác, nên Thượng đế nổi giận, giáng xuống trừng phạt. Nói theo cách nào đó, cũng có thể thức tỉnh thế nhân."

Chu Thành rất ít khi tham gia vào mấy chuyện vô bổ của chúng tôi, nhưng chẳng biết sao hôm nay lại góp lời, "Tôi cảm thấy không có tín ngưỡng mới là tốt, ít nhất làm xong việc ác cũng không phải đến gặp cha xứ để sám hối rửa tội."

Lưu Địch nhìn hắn ra chiều suy ngẫm, nhưng rồi lại gật đầu, "Anh nói cũng đúng."

Chu Thành cười cười.

Lưu Địch cũng cười cười.

Hai người không nói gì nữa, nhưng tôi vẫn cảm thấy bọn họ đúng là tri kỷ.

“Có phải tôi gặp anh ở đâu rồi không nhỉ?”

Ừ, tri kỷ đổi thành đãi môi.

Giọng điệu Chu Thành rất thản nhiên, nhưng cực kỳ chắc chắn, “Tôi chưa từng gặp cậu.”

Lưu Địch hoài nghi, “Thật chứ?”

Chu Thành rất bình tĩnh “Ừ” một tiếng, cực kỳ thuyết phục.

Lưu Địch bĩu môi, tỏ vẻ tiếp nhận.

Đến khi chỉ còn lại hai bọn tôi, tôi mới trộm hỏi Lưu Địch, “Đừng có bảo cậu ưng Chu Thành rồi đấy nhé, cậu cũng biết quan hệ của hắn và Đại Kim Tử rồi đó, tôi cảm thấy hớt tay trên đồng đội là không hay lắm đâu.”

Lưu Địch dở khóc dở cười, “Làm sao có thể, tôi mà có nhu cầu thì cũng không tìm top đâu nha.”

Tôi nuốt nước miếng, một câu ngắn ngủn này chất chứa lượng thông tin quá lớn, phải tiêu hóa, tiêu hóa.

“Cậu nhìn kiểu gì mà thấy hắn là top hả?” Trước phải làm rõ đã.

“Anh ngoại đạo, nói anh cũng không hiểu đâu,” Lưu Địch cười gian xảo, “Chờ anh nhập đạo rồi, tôi sẽ đưa anh đi thăm thú.”

Tôi nghiêm túc vỗ vai hắn, “Cậu cứ thăm thú một mình đi.”

Chuyện Lưu Địch cũng thích cả nam làm tôi sốc quá đỗi, hồi trước ở bên ngoài tôi sống ba mươi năm chưa gặp ai như vậy, thế mà mới vào đây vài năm đã gặp tới ba người. Tôi không biết đây là hoàn cảnh cải tạo tính chất hay khơi gợi tính chất, tôi chỉ biết, chính mình hiện giờ vẫn còn thích nữ minh tinh, cái này chắc chắn.

Tháng Hai, trùng kiến sau thiên tai.

Trên thời sự, khắp nơi hừng hực khí thế hỗ trợ trùng kiến, mà tôi ngồi trên một cái ghế nhỏ trong phòng sinh hoạt chung, ngước mắt ngong ngóng nhìn, như đang nhìn một thế giới khác.

Tôi nghĩ, nếu lúc này tôi ở bên ngoài, có lẽ sẽ chẳng bao giờ để ý chuyện này đâu, cái gì mà phía Nam gặp nạn, còn chẳng bằng một chiếc vé xem liveshow Santana. Ba mươi năm trước khi vào tù, rốt cuộc tôi đã

bỏ lỡ bao nhiêu quốc gia đại sự? Tôi không biết. Tuy rằng hiện giờ tôi cũng không biết những chuyện đó có liên quan gì tới mình, tỷ như lục phương hội đàm, tỷ như chiến tranh Iraq, chẳng lẽ có thêm tôi chú ý thì quan hệ Mỹ -Triều Tiên sẽ dịu đi? Iraq có thể thoát khỏi chiến tranh? Không thể. Nhưng tôi vẫn muốn theo dõi, bởi vì nhân dân cả nước đều như vậy, tôi hòa với mọi người, tôi kiên định.

Đầu tháng Ba, lò sưởi ngưng hoạt động, dù đã sang cuối Đông, nhưng quang cảnh vẫn hệt như những ngày lạnh lẽo nhất. Ống nước đông đá rồi tan băng, tan băng rồi lại đông đá, cuối cùng bắt đầu rò rỉ, nhà giam chậm chạp không chịu cho người đến sửa, hàng đêm chúng tôi phải ngủ cùng những tiếng tí tách tí tách, thỉnh thoảng còn nằm mơ thấy quỷ nước.

Chuyện trọng đại nhất trong cuộc sống bình thản này, chính là trùng kiến nhà xưởng, lao động thủ công bị đình chỉ, làm đèn màu cuối cùng đã đi vào lịch sử, tất cả chúng tôi bị đuổi tới vùng quê để khai hoang.

Khai hoang là cách gọi của chúng tôi, thực ra chính là lao động bên ngoài, đa số đều ở mỏ quặng, giống như những công nhân người Hoa trong xã hội cũ.

Khu số Hai bị phân tới một mỏ đá, có được cấp phép chính quy hay không thì chẳng ai biết, dù sao cả mỏ đá cũng đã loạn sẵn rồi, chẳng biết ai là công nhân, ai là phạm nhân. Việc chúng tôi phải làm là phá núi, đập đá, nói trắng ra là bán mặt bán sức.

Bán sức cũng chẳng sao, mới đầu tôi nghĩ vậy, nhưng tới khi phải làm thật, hóa ra không đơn giản vậy chút nào.

Những ngày tháng Ba, gió buốt đến xương. Vừa ra ngoài thì chưa cảm nhận, nhưng đứng lâu mới biết lạnh, da dẻ mất hết cảm giác. Làm việc đến vã mồ hôi, mặt nóng phừng phừng, hay cánh tay đau nhừ, gió buốt quất ngang người, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng chịu khổ tới vậy.

"Mẹ nó chứ, cái này đéo phải cho người làm nữa rồi!" Chịu khổ không chỉ một mình tôi, Tiểu Phong Tử bước trên mỏ quặng, rên rỉ không ngừng.

"Phải chịu thôi," Chu Thành thở dài, "Trước đây phạm nhân đều phải làm việc này, về sau nhiều người bỏ trốn quá, nên nhà tù mới chuyển sang lao động trong phân xưởng, không ra ngoài nữa."

Tiểu Phong Tử bĩu môi, "Thế sao anh không nói với Lưu manh đi, người ta trốn đến phòng y tế uống súp cay rồi kìa."

Chu Thành mỉm cười, "Không thể so với hắn được, cha tôi không được như cha hắn."

Hoa Hoa không nói gì, vùi đầu làm việc rất chăm chỉ, đống đất bị đông đá mất hết sức chống cự dưới đầu xẻng của cậu, ngoan ngoãn để cậu đào ra.

Tôi nhích qua, lấy vai đẩy đẩy vai cậu, khen ngợi, "Em giỏi ghê nha, có sức cơ à."

Hoa Hoa tức giận kéo tay tôi ra, viết lên hai con số: *25*.

Tôi phản xạ có điều kiện, hỏi, "Là sao?"

Hoa Hoa mất hứng, quay đi không nhìn tôi nữa.

Về sau tôi hỏi thế nào, cậu cũng chẳng thèm để ý, sau đó tôi bị Vương bát đản phát hiện, bị xách đến chân núi phê bình —-

"Đến trưa mà còn không xong, có tin tôi bắt cậu chạy từ đây lên đỉnh núi không?"

Tôi tin, nhưng má nó chỗ này lạnh thế, tôi còn biết làm sao?!

Giờ cơm trưa, lúc đang gặm bánh mì nguội lạnh, tôi mới giật mình bừng tỉnh. Hai mươi lăm, năm nay cậu hai mươi lăm tuổi, cũng là người lớn hẳn hoi rồi, nên có sức có lực cũng không đáng ngạc nhiên, ra là cậu trách tôi xem thường cậu.

Làm việc ở mỏ quặng vài ngày, tôi chợt phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là chúng tôi đang cuốc đất dưới chân khu mỏ. Nói cách khác, toàn bộ khu mỏ là một quả núi cực lớn, mà chúng tôi đào đất xung quanh nó, tức là đào rỗng toàn bộ bốn phía dưới chân nó, tuy rằng hậu quả không như chặt cây phá rừng, nhưng cũng nguy hiểm lắm chứ.

Tối hôm đó, tôi thổ lộ lo lắng của mình với quần chúng phòng Mười bảy. Mọi người tựa hồ cũng chưa nghĩ tới điều này, giờ tôi nhắc đến, vẻ mặt ai cũng nghiêm trọng theo. Chỉ có mình Tiểu Phong Tử là chẳng thèm để ý, "Thế này đã là gì, chờ chúng ta đào xong, chủ mỏ quặng còn phải đặt mìn cho nổ, bằng không anh nghĩ mấy cái xẻng của chúng ta đào sụp được cả quả núi lớn thế à?"

Tôi trố mắt, "Còn phải đặt mìn à?"

"Tất nhiên, mấy ngày nay chúng ta đào đất để nhét mìn vào còn gì."

"Thế thì sụp hết phía dưới còn gì nữa?"

"Yên tâm đi, bao nhiêu mỏ đá tư nhân đều làm vậy cả, không dễ gặp nạn đâu."

"Nếu gặp thì sao?"

"Thì chỉ có thể trách mình xúi quẩy."

Tôi thật muốn mổ bụng Tiểu Phong Tử ra xem tim phổi đặt ở nơi nào.

Lúc tôi và Tiểu Phong Tử nói chuyện tào lao, Lưu Địch vẫn thảnh thơi ăn mì tôm, ăn xong thì chuẩn bị trèo lên giường. Nhưng một chân vừa bước lên thang dây, cả người đã bất động.

Chờ nửa ngày không thấy hắn tiếp tục, tôi tốt bụng nhắc nhở, "Chú em à, cá nhân tôi không thích tư thế này của cậu đâu, vướng mắt lắm."

Đang nói, Lưu Địch lại đột ngột hạ chân xuống, sau đó đứng nhìn tôi.

Tôi chẳng hiểu gì cả, "Gì thế?"

Lưu Địch thở dài, "Anh vẫn còn thời gian quan tâm đến đá và mìn à, tay anh bị bàn ủi xát qua à?"

Được nhắc nhở, tôi thử lật bàn tay ra nhìn, chẳng nhìn thì thôi, chứ vừa thấy đã giật mình. Ôi trời, khắp lòng bàn tay toàn là tì vết, cái thì đỏ cái thì xanh, có cả màu tím, có xước da, có mủ nước trong suốt.

Thấy mặt tôi mù tịt, Lưu Địch khổ sở nuốt nước bọt, hỏi thăm, "Không đau à?"

Nói thật, không đau. Giống như đã mất hết cảm giác, chỉ còn lại khúc gỗ, giống bị tiêm thuốc tê.

Một cơn gió tạt ngang qua mặt, tôi còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị ai đó bắt lấy, rồi tôi nhìn thấy đỉnh đầu Hoa Hoa —- Bởi vì cậu vừa ngồi xổm xuống.

Tôi hơi xấu hổ, chủ yếu là vì mọi người chẳng sao, chỉ có mình tôi là bị, mất mặt quá. Nhưng rút tay về nhiều lần mà không được, ừ thôi, hai mươi lăm tuổi đã là người lớn rồi, giờ tôi mới tin.

Lưu Địch vẫn đang châm chọc, "Anh chẳng giống đàn ông gì cả, tay chân gì mà đàn bà hơn cả đàn bà."

Tôi muốn đạp hắn, nhưng chưa kịp ra chân, Hoa Hoa đã đứng dậy trước, đẩy hắn sang bên cạnh, mở cửa ra, quay lại nhìn Chu Thành, Chu Thành lập tức hiểu ý, lấy hơi, lớn tiếng gọi, "Báo cáo quản giáo ——"

Lưu Địch không thể không ca ngợi, "Ăn ý quá trời…"

"Không," Tôi hất hàm, tự hào cười, "Đó là giá trị của anh."

32. Quyển 1 - Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong văn phòng quản giáo, Du Khinh Chu trực đêm đang gục mặt ngủ trên bàn, nước miếng chảy xuống, thấm ướt nửa cuốn Tri âm .

Cảnh ngục trẻ tuổi đưa chúng tôi tới hơi xấu hổ, liên tiếp gọi "anh Du", âm lượng rất lớn, mạnh mẽ ngân vang giữa trời cao không ngớt.

Cuối cùng Vương bát đản mới mở mắt, tuy vẫn mơ mơ màng màng.

"Anh Du, phòng Mười bảy có người bị thương, em đưa đến cho anh xem." Cậu chàng rất là cung kính với Du Khinh Chu.

Vương bát đản ngáp một cái, bò dậy từ trên bàn, rốt cuộc mới tỉnh hẳn. Nhìn thấy tôi và Hoa Hoa, bản mặt lập tức trở nên tinh quái, "Sao thế, lại có ai bắt nạt em cậu nữa à?"

Tất nhiên câu này là nói với tôi, vì thế tôi nhanh nhẹn giơ tay lên, "Báo cáo quản giáo, bây giờ là tôi ạ."

Vương bát đản khá hứng thú với đôi bàn tay thê thảm của tôi, đứng dậy bước đến, nghiêng đầu nhìn thật lâu, vẻ như xem xét, lại vẻ như trầm ngâm, sau đó thong thả đi một vòng quanh tôi.

Cuối cùng Hoa Hoa nóng nảy, đại khái là bởi vì Vương bát đản chậm chạp không chịu tìm bác sĩ đến, cậu bắt lấy cánh tay Vương bát đản, ra sức lắc lắc.

Vương bát đản ngớ người vài giây, lấy lại tinh thần, lập tức rút tay về, mất hứng nói, "Làm gì thế làm gì thế, định hành hung cảnh sát à?"

Hoa Hoa vừa vội vừa bực ra hiệu làm dấu, lúc thì chỉ vào tay của tôi, lúc thì chỉ ra cửa, lúc lại làm động tác gọi điện thoại. Loạn thì loạn, nhưng tôi hiểu. Chẳng rõ tại sao, biết là cậu lo lắng cho tôi, nhưng nhìn cậu sốt ruột đến lấm tấm mồ hôi, tôi lại đột nhiên nhoi nhói trong lòng.

"Đừng khoa tay múa chân nữa, vội cái gì, không chết được. Mà cậu đó, không bị thương thì ở đây làm gì?"

Vương bát đản đúng là đồ máu lạnh!

Mặc dù câu hỏi dành cho Hoa Hoa, nhưng cảnh ngục trẻ lại là người trả lời, chỉ thấy cậu chàng làm mặt khó xử, "Là vì, cậu ta muốn đi cùng…"

Lông mày Vương bát đản nhíu lại như bánh quẩy, "Cậu ta muốn đi thì cậu cho cậu ta đi, thế cậu ta muốn được thả thì cậu có thả không? Đầu óc kiểu gì thế hả, cậu nghĩ đây là nhà trẻ à? Mẹ kiếp, đưa cậu ta về. Ngay bây giờ, ngay lập tức!"

Cảnh ngục trẻ không dám chậm trễ, vội vàng bước lên kéo kéo Hoa Hoa.

Hoa Hoa không cho cậu ta kéo, mắt vẫn nhìn tôi.

Tôi giật mình, không hiểu tại sao chuyện đến đây tìm bác sĩ lại biến thành Bạch nương tử truyền kỳ*, uyên ương bị chia lìa. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, tôi không lên tiếng là không được rồi, cố kìm nén cảm giác hạnh phúc, tôi vung tay lên, "Anh không sao, em cứ về ngủ đi!" ("Bạch nương tử truyền kỳ" là bộ phim nói về tình yêu giữa Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên). Chi tiết xem thêm ở đây vi.wikipedia.org/wiki/B%E1%BA%A1ch_X%C3%A0_truy%E1%BB%87n#Truy.E1.BB.81n_thuy.E1.BA.BFt_g.E1.BB.91

Hoa Hoa vẫn hơi ngập ngừng, có vẻ chưa yên tâm lắm.

Tôi trợn mắt, trừng.

Hoa Hoa cúi đầu xuống, xuôi xị theo cảnh ngục trẻ ra ngoài.

Cửa phòng khép lại lần thứ hai, màn đêm lại chìm trong yên lặng, thỉnh thoảng có cơn gió chẳng biết luồn vào từ đâu, thổi qua mặt, xông vào họng, lạnh đến run run.

Vương bát đản ngồi xuống, bắt chéo chân lên, cười gian ác, “Sau này ra tù cậu theo nghề huấn luyện thú dữ được đấy.”

“Cút đi,” Tôi mắng theo phản xạ, “Hoa Hoa không phải cẩu!”

Vương bát đản thôi cười, nhẹ nhàng ngước mắt nhìn tôi, “Cậu nói chuyện với ai đó?”

Tôi cũng lì, ai sợ ai, “Giám ngục trưởng mà nói năng như cứt thì tôi cũng mắng.”

Vương bát đản đập bàn, “Mẹ kiếp tôi để cậu nhờn quá rồi đấy!”

Tôi khép chân lại, làm tư thế nghiêm, “Báo cáo quản giáo!”

“Có rắm thì phun đi!”

“Chú ý hình tượng.”

“…”

Phỏng chừng Du Khinh Chu bị tôi chọc điên rồi, nghiến răng nghiến lợi nửa ngày, cuối cùng nhịn không nổi, giơ chân đạp mông tôi một cú, “Cái đm cậu thích ăn đòn.”

Mông nhiều thịt, gã lại không đạp vào chỗ hiểm, nên tôi rất phối hợp lảo đảo vài bước, sau đó vừa xoa mông vừa nhe răng cười với gã.

Vương bát đản mặc kệ tôi, cầm lấy điện thoại riêng bấm số.

Văn phòng rất yên tĩnh, tôi nghe thấy nhạc chờ bên kia là bài “Bắc Kinh hoan nghênh bạn”.

Chuông reo thật lâu mới có người nghe máy —-

“Ừ, tôi đây… Mơ thấy con trai đỗ đại học á? Con cậu mới một tuổi rưỡi thôi! Phải phải, đừng lải nhải nữa, mang hòm thuốc lại đây… Chỉ mất của cậu mười phút thôi, tôi cam đoan… Dạo này cậu toàn ở ký túc xá nhà giam còn gì, đi vài bước là đến, coi như giúp nhau một lần… Tôi biết lão Trần quá mà, thế nên tôi mới gọi cậu, viêm ruột thừa mà vào tay lão còn biến thành thủng ruột chứ chẳng chơi, bác sĩ số một Mông Cổ đấy… Không nặng đâu, xây xát lòng bàn tay thôi, có mấy chỗ bưng mủ…”

Người ở đầu bên kia có vẻ rất không vui, nhưng xem ra quan hệ của Vương bát đản và người nọ không tồi, nên dù nửa đêm bị quấy phá giấc mộng, người nọ vẫn miễn cưỡng dậy đi chữa bệnh.

Gác điện thoại xuống, Vương bát đản quay lại nhìn tôi —- Nãy giờ gã mới chỉ nhìn tay tôi.

“Kể xem chuyện gì nào? Vật lộn trong lò luyện đan với Thái Thượng Lão Quân à?”

“Không phải bị phỏng,” Tôi vô thức giấu hai tay sau lưng, hơi mất tự nhiên, lúng túng lẩm bẩm, “Bị xước lúc cầm xẻng…”

Vương bát đản nghe không rõ, sốt ruột bảo, “Miệng ngậm nước à? Nói to lên chứ!”

Tôi đành bất chấp, “Báo cáo quản giáo, bị xước lúc cầm xẻng!”

Không ngoài dự liệu, Du Khinh Chu ôm bụng cười hô hố khoảng ba phút đồng hồ, tôi còn sợ gã ngã ngửa từ trên ghế xuống.

Cuối cùng, Vương bát đản cười xong, chấm chấm nước mắt, khâm phục nói, “Phùng Nhất Lộ, tôi phục cậu quá, tại sao chuyện quái gì cũng phát sinh trên người cậu được nhỉ, mệt nhọc quá độ dẫn đến cảm cúm sốt cao thì nhiều rồi, nhưng hai bàn tay toác ra thế này, cậu là đầu tiên đấy.”

“Haizz,” Tôi cũng rất thương cảm, “Mệnh thiếu gia nó khổ thế đấy.”

Bác sĩ tới rất nhanh, đúng như Du Khinh Chu đã nói, vài bước là đến nơi. Lúc cánh cửa mở ra, tôi sửng sốt, đây chẳng phải là vị đã chữa thương cho Dưa hấu năm nào sao?

“Bác sĩ ơi, anh vẫn làm việc ở đây à?”

Người đàn ông nhã nhặn rất ngạc nhiên, nhìn tôi nửa ngày vẫn không nhớ ra, “Cậu biết tôi à?”

Tôi vội kể lại chuyện năm đó, anh ta cũng có ấn tượng, nhưng ấn tượng không sâu, cuối cùng chỉ cười cười, "Vẫn làm ở đây thôi. Du quản giáo không nói với cậu à? Chúng tôi đã vào đây là không có đường ra nữa."

Tôi nói, "Đâu phải quá tệ, làm ở đâu mà chẳng thế, bên ngoài còn bao nhiêu người thất nghiệp cơ mà."

"Nói cũng phải," Bác sĩ cười, "Tay đâu?"

Tôi đưa tay qua, bỗng nhiên cảm thấy mình giống hệt một chú cẩu đã qua huấn luyện.

Nhà tù Phủ Sơn rất lớn, mỗi khu đều có phòng y tế riêng, tôi biết bác sĩ này không phụ trách khu số Hai của chúng tôi, nếu không thì dù không đến khám bệnh, nhưng thi thoảng cũng sẽ chạm mặt nhau lúc ăn cơm hóng mát chứ.

Nhưng quả thật là không, anh ta chỉ xuất hiện hai lần, và cả hai lần đều do Du Khinh Chu gọi tới.

Vài năm ở trong này, rất ít khi tôi ốm, thỉnh thoảng có nhức đầu, nhưng uống thuốc xong là được thả về luôn, nên tôi không tiếp xúc nhiều với y sĩ nhà giam lắm, chỉ có điều người này tạo cho tôi cảm giác thật hiền hòa, hiền hòa ở đây không phải do lời nói dịu dàng hoặc động tác nhẹ nhàng, mà là một loại phong thái, một loại cảm giác, khiến cho người bệnh vô thức an tâm.

Quá trình xử lý vết thương không quá dài, nhưng tôi và anh ta trò chuyện được kha khá, giờ tôi đã biết anh ta họ Hứa, còn nữa, anh ta và Vương bát đản là bạn học cùng Trung học phổ thông.

Bác sĩ Hứa này làm tôi nhớ đến Hứa Tiên, đây là lần thứ hai trong hôm nay tôi nghĩ đến Bạch nương tử truyền kỳ, chẳng có lý do gì, cũng không rõ tại sao.

Vương bát đản không thích bạn học tiết lộ nhiều, đứng bên cạnh nhíu mày lẩm bẩm, "Đừng nói mấy chuyện linh tinh đó."

Bác sĩ Hứa chẳng thèm để mắt đến gã, bôi thuốc xong thì dặn tôi, "Từ nay tối nào cũng phải đến phòng y tế bôi thuốc, ngủ qua đêm sẽ không bưng mủ nữa, ban ngày cậu làm việc chắc sẽ trầy xước thêm, nên đến tối lại tiếp tục bôi thuốc. Tôi dự tính nhiều nhất khoảng hai tuần thì tay cậu sẽ chai, có trầy xước cũng chỉ như gãi ngứa."

Tôi hiểu rồi, cái này gọi là xào đi xào lại, xào thành A Hương Bà* luôn. (A Hương Bà là một loại tương gia vị – Làm từ thịt bò, dầu hạt cải, đậu tương cả vỏ, quả ớt… – Dùng để ướp thịt và đồ ăn.)

Nhưng, má nó quá trình này sao hung tàn thế…Không buốt tới thấu xương, nào phải hương mai vương qua mũi.

Hứa Tiên nói nửa tháng, quả đúng là nửa tháng, bàn tay tôi sinh ra một lớp chai mỏng, làm việc xong cũng chỉ hơi đỏ lên, thỉnh thoảng lao động quá sức cũng đau rát cả đêm, nhưng đến sáng là hết.

Một thằng đàn ông, tay chân thô ráp thì có làm sao, đằng nào ra tù tôi cũng sẽ không theo nghề cũ nữa, quyết tâm cáo biệt thôi. Nhưng Hoa Hoa thì để ý hơn tôi nhiều, lúc phát hiện lớp chai, cậu cầm lấy tay tôi lật đi lật lại, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay ram ráp, vẻ mặt khổ sở không nói nên lời.

Đây mới là anh em chân chính, tôi không nói ra miệng, nhưng trong lòng nhớ kỹ.Trời ấm dần lên, cuốc đá không còn khổ sở như trước. Đất cũng xốp lên nhiều, cả tòa núi bị chúng tôi đào bới thành hình thù duyên dáng. Chẳng biết chủ mỏ quặng tới làm gì, nhưng lão ta rất giỏi chịu khổ, cả ngày mặc đồ rách rưới đi lại giữa đám dân công, nếu Tiểu Phong Tử không chỉ mặt điểm tên, thì tôi vẫn cứ nghĩ lão cũng là giai cấp nô lệ.

"Càng có tiền thì càng thích giả vờ nghèo khổ, vì ăn trộm nhiều lắm." Tiểu Phong Tử ngồi xổm sau một tảng đá, núp dưới bóng tôi, tranh thủ làm biếng.

Tôi xúc từng xẻng đất đổ vào xe đẩy nhỏ, nghe thấy câu này lại nhớ đến người nào đó, "Nói thế tức là Lưu manh phòng chúng ta không có nhiều của cải à?"

"Hắn muốn thì kiếm được ngay, cứ có quyền là được." Tiểu Phong Tử ra vẻ căm thù quan lại, căm thù xã hội, "Có tiền không có quyền thì ra vẻ đáng thương, có quyền thì giả làm cua hết."

Tôi mỉm cười, "Người ta đâu có chiếm đoạt gì của cậu."

Tiểu Phong Tử nhăn mặt như cái bánh bao, "Tôi nhìn hắn là thấy khó chịu rồi, Phùng Nhất Lộ, tại sao ai anh cũng thân được thế, ai anh cũng muốn bảo vệ?"

Tiểu Phong Tử không nhắc đến thì tôi không cảm thấy, ừa, hình như tôi rất hòa bình. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể giải thích là tiêu chuẩn "Chướng mắt" của tôi quá thấp, mấy mạng trong phòng Mười bảy còn xa mới đạt đến tiêu chuẩn này.Làm xong việc, quay về nhà giam, con cua ban ngày được tôi và Tiểu Phong Tử nhắc tới đang ngồi trong phòng chơi cờ nhảy, tôi vừa định đến xem quân xanh quân đỏ thế nào, nhưng chưa kịp bước đã giật cả mình.

"Đầu cậu bị sao thế?" Từ khi nhà giam thôi bắt buộc cạo trọc, đã rất lâu tôi không nhìn thấy cái đầu nào sáng loáng như thế. Không một cọng tóc, nhẵn nhụi trơn mịn, phỏng chừng còn soi gương được.

Lưu Địch quay lại, tự sờ sờ đầu, cười hì hì, "Đẹp trai không?"

Tôi đã đánh mất khả năng ngôn ngữ, nhường cho Chu Thành thản nhiên đánh giá, "Khách quan mà nói, rất khác biệt."

Tiểu Phong Tử bổ sung, "Anh thế này mà đi ra ngoài, bảo không phải lưu manh cũng chẳng ai tin."

Lưu Địch tỏ vẻ hài lòng, "Không tồi, tôi muốn hiệu quả này đấy."

Tôi không thể hiểu nổi suy nghĩ của anh bạn này, hắn đúng là khác người.

Chín giờ tối, Lưu Địch đã lên giường — của tôi. Lại còn rất tử tế nằm gọn vào trong góc, chừa lại cho tôi một nửa có dư. Hình ảnh này làm tôi nhớ đến tiết mục cuối tuần của Chu Thành và Đại Kim Tử, tự nhiên lại thấy không rét mà run.

"Sao thế?" Không hỏi rõ ràng, ai dám nằm cùng giường với sói?

Lưu Địch vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh, "Đến đây, hai ta tán gẫu chút."

Tôi cho rằng nằm tán gẫu song song chỉ thích hợp với một đôi nam nữ thánh thiện hồn nhiên bình yên trên đỉnh núi.

Đặt mông ngồi xuống giường, tôi co chân lên, gửi gắm mùi hương A Hương Bà đến hắn, "Đến đây nào."

Lưu Địch thấy tôi quyết không phối hợp, chỉ đành bĩu môi, ngồi dậy nhìn tôi, sau đó tự nghịch nghịch bàn chân bằng tư thế rất vặn vẹo.

Nhìn khoảng nửa phút, tôi thật sự không đành lòng, bèn mở lời khuyên bảo, "Thôi đừng vặn nữa, cẩn thận vẹo xương."

Lưu Địch mặc kệ, kiên quyết không nghe, "Chẳng có lý nào…"

"Tôi còn biết vài người thổi bóng kẹo cao su không cần uốn lưỡi cơ, trời sinh đã thế thì đừng cố làm gì."

Cố thêm nửa ngày, cuối cùng Lưu Địch hết hy vọng, mặt mũi bí xị.

"Hôm nay cậu trúng gió gì thế?" Tuy tên này không bình thường sẵn rồi, nhưng hôm nay chắc chắn có chuyện gì đó.

Lưu Địch liếc tôi một cái, không trả lời, còn hỏi ngược, "Phùng Nhất Lộ, anh còn mấy năm?"

"Ba năm ba tháng."

"Nhớ rõ thế."

"Tất nhiên, ngày nào chẳng bấm đốt ngón tay tính." Tôi ngẫm nghĩ, nói thêm, "Để xem cuối năm nay có xin giảm án được không đã, nếu được thì chắc không lâu như vậy."

"Ừ," Lưu Địch lơ đãng gãi lưng, "Thế ra tù rồi anh muốn làm gì?"

Tôi đáp, "Còn phải xem mình làm được gì đã."

Lưu Địch bừng tỉnh, "Đúng, làm gì có chỗ nào chịu nhận chúng ta."

Tôi cười, "Cậu cũng biết thế cơ à, có đường dọn sẵn mà không đi."

Lưu Địch không trả lời, chỉ im lặng nhìn tôi hồi lâu, sau đó nhếch miệng cười, “Hì, có ai nói với anh là ngoại hình anh rất hăng hái chưa?”

“… Tôi vẫn nghĩ từ này chỉ dùng để mô tả người nào đó thân thể khỏe mạnh vận động linh hoạt âm dương hài hòa.”

Lưu Địch ngớ mặt hai giây, giác ngộ, ha hả phá lên cười, nếu không vì không gian có hạn, chắc hắn còn nằm vật ra giường lăn lộn, “Phùng Nhất Lộ cái cm anh sao lại khôi hài thế, tôi yêu anh chết mất! Ha ha ha…”

Tôi thở dài, gạt móng vuốt trên người ra, “Cười thì tự chụp đùi mình ấy, cám ơn.”

Tào lao với Lưu Địch cả buổi, giữa chừng Hoa Hoa còn đưa nước sang. Tôi hiểu ý cậu: Tán gẫu lâu thế, chắc anh khô miệng rồi. Lưu Địch rất tiện tay nhận lấy, tu một hơi cạn sạch, khà một cái rõ to, ai không biết còn tưởng hắn vừa uống bia hơi. Tôi đang định nhắc nhở đó là cốc nước của tôi, nhưng về sau lại nghĩ, thôi quên đi, nói cũng vô ích, trăm phần trăm luôn. Nhưng mà Hoa Hoa thì mất hứng, cậu cũng không làm gì, chỉ sầm mặt, đôi mắt càng thêm tối đen. Lưu Địch thấy vậy thì trêu chọc, đừng nhìn nữa, người tôi thủng tám trăm cái lỗ rồi.

Sau đó Hoa Hoa ngồi trên cửa sổ, chuyển sang ngắm nhìn người bạn lâu năm của cậu — Bầu trời đêm.

Mỗi lần Hoa Hoa như vậy, tôi đều thấy đau lòng, giống như cả thế giới này không cần cậu, mà cậu cũng chẳng cần gì trên đời này.

Tôi đang định nói vài câu, lại bị vết sẹo trên đầu Lưu Địch làm phân tâm. Nói là sẹo, nhưng thực ra cũng không lớn, không giống dao đâm mà cũng không giống dùi đục, vết sẹo nằm sát chân tóc, đương nhiên, bây giờ chỗ kia không có tóc.

“Cái này á?” Thấy tôi nhìn, Lưu Địch thoải mái nói, “Bị đập đó.”

Tôi ngơ ngác hỏi, “Cái gì đập?”

“Tường.” Lưu Địch dửng dưng nhún vai, “Hồi mới vào đây tôi cũng liều mạng muốn ra ngoài, không phải định tự tử, mà tôi nghĩ nếu ra được thì không cần quay về nữa, ba tôi sẽ có cách.”

Hiển nhiên, không thành công.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi được đưa ra ngoài, nằm trong bệnh viện ba ngày, rồi lại bị đưa về đây.”

“Không phải ba cậu…”

“Ừ, ổng có cách thật, cách này độc lắm, anh có biết ổng nói với tôi… Quên đi quên đi, nhắc tới là bực, không nói nữa.”

Người ta không muốn nói, tôi cũng không hỏi nhiều, về sau tôi và hắn bắt đầu bàn chuyện thời sự, chuyện chính trị, chuyện đàn ông, chuyện đàn bà, như hai tên lưu manh dâm dê hết người này đến người khác, cuối cùng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.Sáng sớm hôm sau, lúc chúng tôi đi mỏ đá, Lưu Địch vẫn đang ngáy khò khò.

Chạng vạng hôm đó, chúng tôi trở về, Lưu Địch không còn ở đó, cả đồ dùng cá nhân cũng vậy.

Phóng thích, chuyện này chỉ có trong giấc mộng của chúng tôi, nhưng người ta đã làm được, hèn gì đương sự phấn khởi như trâu. Tiểu Phong Tử mắng hắn thiếu suy nghĩ, cứ thế mà đi không nói tiếng nào. Chu Thành bảo, người ta sợ cậu như vậy nên mới không nói đó, gào thét hai ba tiếng lại làm chuyện phức tạp lên. Hoa Hoa hỏi tôi, anh biết không. Tôi rất muốn gật đầu, bởi vì tôi và tên kia trò chuyện đến nửa đêm cơ mà, nhưng sự thật là, tôi không biết.

“Lúc chuyển nhà giam, sao lại muốn đến chỗ chúng tôi?” Đêm qua tôi hỏi trước khi kết chuyện.

“Phòng các anh rất thú vị.” Lưu Địch trả lời như vậy.Hết chương 32.A Hương Bà là cái này nè:

SUN FOOD
阿香婆
红油香辣牛肉酱
无锡日九食品有限公司
麻 味

33. Quyển 1 - Chương 33

Tin Lưu Địch được phóng thích lan truyền như lửa cháy trên đồng cỏ, thổi quét qua toàn bộ nhà giam số Hai. Đương nhiên kiểu thổi quét này không lộ ra bên ngoài —- Mỗi khu nhà giam đều có mạng lưới tin tức riêng, do một số phạm nhân rảnh rỗi đến đau trứng xây dựng thành, từng người trong số này đều là tiết điểm của mạng internet, vểnh tai, sưu tập tin tức, tiếp nhận, và truyền đi.

Khu số Hai dưới sự bạo hành của Vương bát đản thì quá mức thái bình, nhất là từ sau cái lần có hai người chết. Chính vậy nên chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng đủ cho mọi người xôn xao cả sáng, chứ nói chi đến chuyện phóng thích to tát này. Ngoại trừ phòng Mười bảy, các bạn tù khác cũng đến hỏi tôi tình hình của Lưu Địch, như thể tôi và hắn là anh em tốt lắm, điều này làm tôi bức xúc vô cùng, bởi vì tôi thật sự chẳng biết cái mẹ gì cả.

"Không thể nào, hai người thân thiết thế cơ mà."

Đây là câu tôi thường phải nghe nhất, cũng là câu khiến tôi dở khóc dở cười nhất.

Thân thiết, mới vào đây bao lâu, ai thân thiết với ai được? Đừng nói Lưu Địch, kể cả Chu Thành và Kim Đại Phúc ở cùng tôi ba năm, tôi còn chẳng dám nói mình hiểu bọn họ, càng miễn bàn trong lòng họ nghĩ gì, trong đầu họ suy tính gì.

Thực ra người và người giao du, quan hệ vốn chính là như thế. Cũng khá giống mua vé số, trúng, thì quấn quýt không rời, lập tức đặt trong tim, không trúng, thì hời hợt gật đầu, ngứa mắt nhau thì lao vào bụp một trận, chẳng cần nhiều lời làm gì. Phòng chúng tôi rất thú vị? Câu này hắn nói từ khi mới đến cho đến khi lặng lẽ rời đi. Tôi không biết phòng Mười bảy thú vị chỗ nào, tôi chỉ cảm thấy hắn chẳng có gì thú vị.

Đang nghĩ ngợi, dưới chân đột nhiên chấn động, lòng bàn tay tức khắc tê rần. Tôi vội vàng hồi hồn, chỉ thấy

dưới xẻng lộ ra một khối màu xám thô ráp. Phải rồi, vừa đào trúng tảng đá. Tôi phun nước bọt vào lòng bàn tay, bặm môi cố sức cuốc nó ra, nhưng bất kể hạ xẻng ngoan độc thế nào, tảng đá vẫn lù lù bất động.

Xem ra tảng đá này khá lớn, tôi đang cân nhắc xem nên vòng ra chỗ khác đào hay nên hiên ngang làm trang hảo hán, đột nhiên một cái xẻng từ bên cạnh vung sang, cắm lên tảng đá, ngẩng đầu nhìn, là Hoa Hoa. Vì thế dưới sự hợp tác của hai chúng tôi, tảng đá ngoan cố bị khai quật, rồi bị ném lên xe đẩy.

Tôi nhớ rõ vị trí của Hoa Hoa cách tôi hơn năm mét, tại sao cậu lại biết tôi có việc ở đây? Hơn nữa tảng đá còn nằm sâu dưới đất cơ mà…

"Em cầm tinh Na Tra à? Ba mắt à?"

Hoa Hoa liếc tôi một cái, mặt không thay đổi xoay người, quay lại làm việc.

Tôi (-_-|||), hơi lo lắng, bệnh liệt mặt của đứa em này hình như càng ngày càng nặng.

Cũng không lâu lắm, Hoa Hoa quay lại, thấy tôi vẫn đang nhìn thì nhe răng cười. Chỉ trong khoảnh khắc, tốc độ cực nhanh, lại phát sinh quá đột ngột, tôi lóa mắt, đến khi người ta đi mất rồi, sao vàng vẫn còn loe lóe trong mắt tôi.

Tới lúc tầm nhìn trở lại bình thường, Hoa Hoa đã bị gọi đi hỗ trợ tít tận xa xa. Nạy được tảng đá lớn, đất bên dưới vừa mềm vừa xốp, xúc ra rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng tôi lại vô thức ngẩng đầu lên, tìm kiếm bóng dáng cao gầy ấy, tìm được rồi thì mỹ mãn trong lòng.

Tôi tự nhủ với mình, thấy không, đó mới là anh em thực sự, tìm được người như vậy trong một trăm người đã là quá tốt rồi. Còn về phần Lưu Địch, hắn chỉ như đám mây cuối chân trời thôi, nhớ đến thì ngẩng đầu nhìn vài cái, còn nếu bận rộn, ai quan tâm hắn biến thành cái khỉ gì.

Chạng vạng tối, xong việc, mỏ đá lại xảy ra một trận hỗn loạn. Tháng Ba trời nhanh tối, vừa xế chiều đã u ám, một bên là phạm nhân, một bên là dân công, chẳng biết tại sao nảy sinh xung đột, đánh nhau loạn xà ngầu. Kim Đại Phúc đề nghị qua xem thử, tôi cũng muốn đi, nhưng chưa kịp cất bước đã bị Tiểu Phong Tử ngăn lại.

"Bọn họ muốn thừa lúc hỗn loạn để bỏ trốn, hai anh đừng xen vào."

Hai chữ "Bỏ trốn" kích thích thần kinh tôi. Rút chân về cái roạt, tôi đã an ổn sống qua ba năm lẻ tám tháng, không muốn bị bắn chết.

Đầu tháng Tư, mưa tầm tã mấy ngày, chẳng biết có phải ông trời tức cảnh sinh tình hay không.

"Tiết Thanh Minh, rất nhiều công ty du lịch Đài Loan tổ chức các chuyến đi đến Đại lục (Trung Quốc), để

dân chúng Đài Loan hồi hương tế tổ…”

Rũ mắt xuống, tôi vô thức nhích nhích cái ghế nhỏ, tựa như làm vậy là có thể giảm bớt áp lực mà tin tức kia mang lại.

Nhưng vô ích.

Giọng nói của nữ phát thanh viên âm vang khắp chốn, hơn nữa còn từ từ thay hình đổi dạng, biến thành thứ âm thanh sắc nhọn chói tai, âm thanh ấy đang nói, mày xem, dân chúng Đài Loan còn đến Đại lục tế tổ, thế mà mày chẳng thể đi tảo mộ ba mày, đến một tờ tiền vàng cũng không đốt được.

Tôi biết đây là tôi đang tự ám thị mình, đây là ảo tưởng bị hại, nhưng tôi không kìm chế được, bởi vì sự thật vẫn đang rành rành ở đó — Ba tôi đã mất rồi, còn tôi thì ngay cả đến quỳ trước mộ ông cũng không làm được. À đúng rồi, ông làm gì có mộ, chỉ có hũ tro cốt thôi, chẳng khác nào lũ cô hồn dã quỷ không có nơi để về, đang bị cất giữ tại một nhà hỏa táng nào đó.

Trên đường trở về phòng giam, đi dưới mưa, đột nhiên tôi nghĩ, tại sao không có tia sét nào giáng xuống bổ đôi tôi ra, tôi đã bất hiếu đến mức nào rồi…

Tối hôm đó Hoa Hoa lấy tiểu thuyết ra, bảo tôi diễn Bình thư như mọi ngày. (Bình thư là một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ)

“Không được,” Lần đầu tiên tôi từ chối, “Hôm nay anh không có hứng.”

Hoa Hoa sửng sốt một thoáng, rồi lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cầm sách xoay người ra cửa sổ ngồi.

Bỗng nhiên tôi lại có chút không đành lòng, nói thật, Hoa Hoa rất ít khi muốn tôi làm gì, nhưng xui rủi thế nào, hôm nay thực sự tôi không có tâm trạng. Không có tâm trạng, mà chẳng hiểu tại sao, muốn chuyện trò gì đó, nhưng lại không biết nói cái gì.

Tiểu Phong Tử bị gọi đi hỗ trợ tổ tuyên truyền, Chu Thành và Đại Kim Tử ở lại phòng sinh hoạt chung vẫn chưa về, nên giờ chỉ có tôi và Hoa Hoa, một người ngồi trên cửa sổ đọc sách, một người đứng ngẩn ngơ, căn phòng lặng im đến trống trải.

“Hoa Hoa, em là người ở đâu?” Tôi tìm chuyện để nói, chẳng rõ có phải vì sợ sự yên tĩnh, hay do mới từ chối Hoa Hoa, nên muốn làm gì đó bù đắp lại.

Hoa Hoa không đáp ngay, mà ngập ngừng một thoáng, sau đó nhảy xuống khỏi cửa sổ, đến bên bàn viết chữ cho tôi: *Huyện Đồng Thuận.*

Tôi cảm thấy cậu không muốn nói về chuyện này, ít nhất là trong khoảnh khắc đó.

Hoa Hoa hay cáu kỉnh đã là dĩ vãng xa xôi, nên suýt chút nữa tôi quên mất, cậu không phải một cục cưng ngoan ngoãn. Nhưng cậu vẫn trả lời, điều này chứng tỏ, khụ, ít nhất tôi vẫn có chỗ đứng trong lòng cậu.

"Xa thật đấy, từ đó đến đây cũng phải mất bảy tám tiếng ngồi xe nhỉ." Tôi không hiểu lắm, "Tại sao em lại đến đây?"

Hoa Hoa lắc đầu, viết: *Không biết, đi tàu hỏa trốn vé, cứ đi rồi đến đây.*

Có cha có mẹ có chị gái có em trai, nhưng mẹ không phải là mẹ ruột tôi, chị gái em trai cũng không phải hoàn toàn là ruột thịt.

Tôi vẫn nhớ lời Hoa Hoa đã nói.

Có một vấn đề tôi luôn muốn hỏi, nhưng không dám mở miệng, bởi vì tôi cảm thấy nói điều này chẳng khác nào xát muối lên vết thương của cậu, không thể nói được. Nhưng bây giờ tôi không cho là thế, cậu là em của tôi, tôi muốn biết quá khứ của cậu, người khác thì tôi mặc kệ, nhưng tôi phải hiểu cậu.

Im lặng một lát, tôi nghe thấy mình hỏi, "Trời sinh em đã không nói được sao?"

Hoa Hoa ngẩn người, hiển nhiên không ngờ tôi lại hỏi điều này, nhất thời bỡ ngỡ.

Tôi vội vàng bổ sung, "Không có ý gì đâu, anh chỉ muốn biết thôi."

Hoa Hoa im lặng nhìn thẳng vào mắt tôi, giống như muốn xác định tôi thật sự có ý hay không có ý.

Tôi không dao động, để cậu thỏa thích thẩm định.

Cuối cùng, Hoa Hoa chầm chậm lắc đầu.

Trong lòng tôi căng thẳng, tôi muốn nói gì đó, nhưng Hoa Hoa đã viết chữ rồi. Mặt giấy ma sát với ngòi bút dữ dội, sàn sạt chói tai, từng nét bút viết ra đều chất chứa căm giận —

Ba của tôi đi làm quanh năm, bỏ mặc gia đình. Có lần người đàn bà kia tát tôi một cái, tôi không tránh kịp, ngã đập đầu vào lò sưởi, ngất đi. Bà ta mặc kệ tôi, tôi nằm đó một ngày một đêm, sau đó lên cơn sốt, cuối cùng được hàng xóm đưa đi bệnh viện, may là không chết, nhưng không nói được nữa. Bà ta nói bệnh viện làm cho tôi thành thế, muốn họ đền tiền, nhưng trước khi đến bệnh viện thì tôi đã không nói được rồi, lúc chú hàng xóm ôm tôi đi, tôi có tỉnh lại, tôi muốn gọi chú ơi, nhưng tôi không nói được. Lúc ấy tôi năm tuổi, không nhớ được nhiều lắm, nhưng chỉ có chuyện này, mãi mãi tôi không quên.

Tôi đã nghĩ tới một nghìn lý do Hoa Hoa mất đi giọng nói, nhưng lại bỏ quên sự độc ác của con người.

"Ba em vẫn phải về nhà chứ, nhìn thấy em như vậy mà ổng mặc kệ sao?" Lời ra khỏi miệng, tôi mới nhận ra cổ họng mình đắng chát.

Hoa Hoa lạnh lùng cười.

Khi ấy tôi không biết viết, lại không nói được, bà ta bảo tôi phát sốt, đưa đến bệnh viện thì bị thế này, ổng tin ngay. Dù sao trong nhà vẫn còn mấy đứa trẻ, cần gì một thằng câm nữa.

Trong trí nhớ của tôi, đây là lần đầu tiên Hoa Hoa tự gọi mình như thế. Thằng câm, trong lòng cậu phải khổ sở, phải căm hận đến mức nào?

"Vậy bây giờ em biết viết…"

Chú hàng xóm đó dạy tôi, đến khi tôi mười bốn tuổi, thì chú ấy đột quỵ.

Phùng Nhất Lộ, Hoa Hoa nguệch ngoạc viết tên tôi, dùng ngòi bút im lặng hỏi, *tại sao người tốt lại không có kết cục tốt?*

"Có chứ," Tôi đáp, "Ít nhất đến bây giờ, em vẫn nhớ về chú ấy."

Đề tài này quá mức trầm trọng, nên dù đã chấm dứt hồi lâu, nhưng không khí trong phòng vẫn còn nặng trĩu. Tôi muốn ngân nga vài câu hát cho đỡ căng thẳng, nhưng… Được rồi, "Em quang gánh, tôi dắt ngựa" nghe không hợp lắm.

Hơn nửa giờ sau, Tiểu Phong Tử trở về, đẩy cửa hớn hở nói, Phùng Nhất Lộ, tôi lại buôn bán lời hai phần nha! Tôi bảo, cậu ghê thật đấy. Qua khoảng mười phút, Kim Đại Phúc và Chu Thành cũng về, dắt theo cả lão Vương và lão Điền phòng Mười sáu đến trao đổi tin tức. Cả phòng chật kín, tôi chấn động, trước mắt chỉ toàn người là người, ngoại trừ một đống người, tôi thực sự không có cách nào nghĩ ngợi vẩn vơ đến những thứ khác.

Có người, nỗi buồn cũng phai nhạt.

Tôi nhìn lên trần nhà, thở phào một cái thật dài, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng có một khoảng không u ám chẳng thể lấp đầy. Hoa Hoa bỗng nhiên chụp lấy vai tôi, đưa qua một mẩu giấy —-

Mấy đứa nhỏ trong thôn chúng tôi còn bị mẹ kế hành hạ đến chết, số tôi không khổ, số tôi may mắn.

Tôi không biết phải nói gì, chỉ đột nhiên muốn ôm chặt cậu.

Sau này ra ngoài muốn làm gì?

Có rất nhiều người hỏi tôi vấn đề này, nhưng hầu hết đều chỉ hỏi cho có, nên tôi cũng đáp lấy lệ, hoặc là bảo chưa nghĩ tới, hoặc là bảo chẳng biết phải làm gì. Nhưng lúc sắp tắt đèn nghe Hoa Hoa hỏi, tôi lại ngập ngừng, câu nói "Haizzz, giờ sao có thể nghĩ xa đến thế" bị tôi nuốt ngược vào trong.

Sửa sang lại đáp án, tôi mất rất nhiều thời gian.

"Nghề lúc trước nhất định là không làm được nữa, phải làm gì tử tế một chút. Nếu được thì đi làm công, hoặc bán căn hộ của ông già, lấy vốn mở cửa hàng gì đó… Thực ra anh rất hay nghĩ đến chuyện này, nhưng chưa dám tính toán quá nhiều, bởi vì một khi đã có kế hoạch đâu ra đấy, thì tức khắc sẽ rất sốt ruột, ba năm tới chắc không chịu nổi…"

Hoa Hoa nghe rất chăm chú, đợi tôi nói xong, cậu viết ngay: *Anh sẽ ra ngoài sớm hơn tôi, sau này tôi có thể đi theo anh không? Nếu anh làm công thì tôi làm với anh, nếu anh buôn bán thì tôi làm công cho anh.*

"Được chứ," Tôi sung sướng đồng ý ngay, "Dù sao nhà anh cũng chẳng còn ai, hai ta nhập bọn luôn. Ừ, có đứa em trai, cũng coi như có nửa gia đình rồi."

Hoa Hoa rất vui vẻ, không cần cười, đôi mắt sáng long lanh chính là khẳng định.

Tôi muốn ra ngoài thật nhanh!

Lại còn đặc biệt dùng cả dấu chấm than.

Tôi sợ đến toát mồ hôi lạnh, "Đừng vội, cứ ngoan ngoãn ngồi trong này nốt mấy năm đã, ngoan nha."

Hoa Hoa , còn chưa kịp kháng nghị, Tiểu Phong Tử đã chen ngang, tru lên ầm ĩ ——

"Phùng Nhất Lộ đm anh còn lầm rầm độc thoại là tôi liều mạng với anh!!!"

34. Quyển 1 - Chương 34

Ngày mùng Một tháng Năm, thứ Năm, nhiều mây.

Tin tức nói nhân dân cả nước đang nghênh đón Tuần lễ vàng, các địa điểm du lịch đều bị tắc nghẽn, không chịu nổi lượng người ùn ùn kéo về, một số nơi phải hạn chế bán vé để điều tiết số lượng du khách. Hoàng Sơn lại suýt xảy ra tai nạn người giẫm lên người. Mà chúng tôi, dưới đề xuất "Cố gắng lựa chọn đường hẻo lánh, tránh để bị cuốn vào xung đột, đảm bảo sự an toàn cho bản thân", cứ thế tiếp tục Ngu Công dời núi*. (Dựa theo tích cổ: Ngu Công huy động cả gia đình dời hai ngọn núi chắn đường trước ngõ nhà mình. Có kẻ chê cười cho ông là ngu xuẩn. Song ông vẫn quyết tâm làm vì cho rằng núi không thể cao tiếp, còn nếu đời

ông làm chẳng xong, thì đời con, đời cháu… ông sẽ hoàn thành.)

"Pháp luật quy định ngày nghỉ cũng phải làm việc, vậy còn luật lao động ở đâu?" Tiểu Phong Tử cầm xẻng bới bới đất, căm giận nói thầm.

"Được rồi," Kim Đại Phúc cắm xẻng xuống đất, đứng đầu đón gió, hệt như hình tượng hai anh hùng khởi nghĩa Trần Trắng – Ngô Quảng* trong sách giáo khoa tiểu học, "Năm ngoái mày cũng nói câu này, còn gì mới hơn không?" (Trần Thắng và Ngô Quảng là hai lãnh tụ khởi nghĩa nông dân nổi tiếng ở Trung Quốc, họ lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân có quy mô lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc vào thời cuối nhà Tần – Thế kỷ thứ 3 trước công nguyên. Chi tiết xem thêm ở đây: http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter17/chapter170402.htm)

Dung Khải lườm gã một cái, ngó bộ dạng có vẻ chẳng thèm để ý, nhưng mắt thì đảo lên tận đỉnh đầu, bất thình lình hăng hái kêu lên, "Này! Mấy anh xem núi đá kia trông có giống cái nấm bự không kìa?"

Mới đầu thì không giống.

Trước khi chúng tôi tới, ngọn núi này cũng chẳng khác gì các ngọn núi khác, thoai thoải nên thơ. Nhưng bây giờ chân núi đã bị chúng tôi đào mòn quá nửa, đỉnh núi bự chẳng như tán ô lù lù đứng giữa trời, chẳng khác gì Thái Sơn tọa đỉnh.

Quan sát một lát, Kim Đại Phúc đồng ý với so sánh của Tiểu Phong Tử, "Giống, thế thì sao?"

Tiểu Phong Tử quái dị nhướn mày, "Thì sao à? Hôm qua vừa mưa to, hôm nay chúng ta lại không sợ chết đào lấy đào để, ai biết lúc nào núi lở và chúng ta xong đời?"

Kim Đại Phúc (-_-|||), tức giận đạp mông cậu ta một cái, "Cẩn thận cái mồm quạ đen!"

Tiểu Phong Tử cười hì hì, "Đồng chí ơi, phải tin tưởng vào khoa học."

Kim Đại Phúc mặc kệ cậu ta, tiếp tục làm việc, Hoa Hoa và Chu Thành còn chẳng buồn nghe từ đầu. Phần lớn công việc phòng Mười bảy được giao đều do ba vị này phụ trách, tôi thì không hăng hái tranh giành, còn Tiểu Phong Tử chỉ thích dùng mánh để khỏi phải làm, nên lúc này cũng chỉ có tôi để tâm đến suy luận của cậu ta.

Ghé sát vào Tiểu Phong Tử, tôi thấp giọng hỏi, "Này, cậu nói thật hay đùa vậy? Nếu nguy hiểm chết người thật thì ai mà dám làm việc ở đây chứ?"

Tiểu Phong Tử sửng sốt, lập tức nhe ra hàm răng trắng bóng, "Anh tin thật à? Yên tâm, mỏ đá nào mà chẳng thế, không sao, chỉ là lý luận thôi, xác suất phát sinh không cao đâu."

Tôi bất giác nhíu mày, “Tức là vẫn có khả năng?”

“Phùng Nhất Lộ,” Tiểu Phong Tử gọi một tiếng, chăm chú nhìn tôi, “Ăn cơm có thể bị nghẹn chết, anh ăn không? Uống nước có thể bị sặc chết, anh uống không? Làm tình cũng có thể trúng gió chết, anh làm không?”

Tôi định nói ăn cơm uống nước thì bắt buộc rồi, nhưng cẩn thận hơn là được, còn chuyện tình dục thì đơn giản quá, kiềm chế chút là xong, miễn đừng để đến mức nửa đêm mơ gặp ma nữ là được. Nhưng vừa mở miệng thì đã bị cát bay vào họng, tôi khó chịu tích góp nước miếng, cố sức uốn lưỡi khạc nó ra, ai ngờ còn chưa thành công thì đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh kỳ quái.

Âm thanh nọ nghe hơi giống tiếng sét đánh, trầm trầm rất khó chịu, lại ngân vang rất dài.

Xa xa có người thét lên, “Núi lở rồi —-”

Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn, nhưng không nhìn được gì cả. Ngọn núi to lớn trùm bóng lên toàn bộ chúng tôi, đập vào mắt chỉ là những vách đá bị đào nham nhở.

Chẳng biết qua bao lâu, có lẽ mấy phút đồng hồ, hoặc có lẽ chỉ nửa giây, hai chân tôi bỗng run lên như bị chuột rút, vùng vẫy muốn thoát khỏi mặt đất, nhưng lại không biết mình nên chạy đi đâu. Thình lình, một sức mạnh thật lớn kéo giật tôi sang bên cạnh, ánh chớp loe lóe, mấy tảng đá lớn nện xuống chỗ tôi vừa đứng.

“Câm, bên này!” Tiếng thét lo lắng của Dung Khải truyền đến. Tựa như rất gần, lại hình như rất xa.

Còn chưa hiểu chuyện gì, Hoa Hoa đã kéo tôi chạy như điên.

Nói là chạy, nhưng cũng chỉ được vài bước đường, chạy vào bên trong cái động chúng tôi mới đào dưới chân núi, dán sát vào vách đá. Tôi không hiểu tại sao lại chạy vào trong mà không chạy ra ngoài, nhưng ông trời không cho tôi cơ hội mở miệng hỏi.

Một giây, thật sự chỉ khoảng một giây, sau khi Hoa Hoa kéo tôi dựa sát vào vách đá, từng tảng đá lớn bắt đầu ầm ầm lăn xuống từ trên đỉnh núi, mãnh liệt dữ dội. Bụi đất mịt mù làm người ta tắc thở, tôi gắng sức nhắm mắt lại, cảm giác đất cát tạt vào mặt đau điếng, bên tai nghe được những tiếng gào thảm thiết, nỗi sợ như đôi bàn tay ác quỷ bóp nghẹt trái tim tôi, trong một khoảnh khắc, tôi thật sự không cảm thấy tim mình còn đập, nó chỉ lẳng lặng nằm im ở đó, cùng tôi lắng nghe bài ca tử thần.

Có người ôm lấy tôi.

Là Hoa Hoa, tôi rất quen thuộc với mùi hương ấy.

Sức lực của cậu rất lớn, một tay che chắn đầu tôi, một tay ôm siết lấy lưng tôi, như thể muốn nhét tôi vào trong lòng mình.

Chẳng ai biết cơn ác mộng ngừng lại lúc nào. Không gian trở về yên tĩnh, nhưng bầu trời và mặt đất vẫn chưa phân định, hỗn độn u ám, trầm lặng tới nặng nề.

"Mọi người… Có sao không…"

Giọng Tiểu Phong Tử nghe như truyền lên từ dưới đất, run rẩy vô cùng.

Tôi bừng tỉnh, nhận thấy Hoa Hoa vẫn giữ nguyên tư thế đó, hai bàn tay che chở cho tôi vẫn rất mạnh mẽ, đáy lòng bất giác nóng bừng lên. Nếu đất đá sập xuống chỗ này, thì chẳng phải sẽ nện lên người cậu sao? Anh em ruột thịt còn chẳng làm được đến vậy, không phải sao?

"Mẹ kiếp, vẫn sống." Đây là giọng Kim Đại Phúc, nghe có vẻ không xa, cũng lẫn với sợ hãi.

"Không sao." Đây là Chu Thành, ngữ điệu bình thường như mọi ngày, nhưng nếu lắng tai nghe cẩn thận, vẫn có thêm chút khàn khàn là lạ.

Hoa Hoa không phản ứng, tuy biết cậu không nói được, nhưng tim tôi vẫn vọt lên đến cổ họng.

"Hoa Hoa?" Tôi khẽ gọi, thử nhúc nhích thân mình.

Cuối cùng, bàn tay sau lưng tôi mới chầm chậm nới lỏng.

Tôi thở phào, đang định nói chuyện, lại cảm giác có một đôi tay đang sờ tôi, rất cẩn thận, rất dịu dàng, đầu tiên là đầu, sau đó bả vai, cánh tay, eo…

"Ối ối được rồi, anh không sao mà!" Thôi thôi, sờ nữa tôi nhột lắm, hoàn cảnh này không thích hợp để cười.

Đôi bàn tay thăm dò cuối cùng mới xong việc, giây tiếp theo, tôi lại bị ôm, nhưng lần này khá nhẹ nhàng, không gắng sức siết chặt nữa.

"Yên tâm đi, mệnh anh lớn lắm," Tôi vỗ nhẹ hai cái sau lưng cậu, "Mà em đó, không bị thương chứ?"

Hoa Hoa không đáp, chỉ đưa cái đầu xoăn xoăn cọ cọ sau gáy tôi, như một chú cún nhỏ.

Tôi mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy mình đang ôm một đứa trẻ bự con.

"Phùng Nhất Lộ, hai người âu yếm xong chưa? Xong rồi thì lại đây nhanh!" Tiểu Phong Tử hiếm khi hổn hển, tiếng quát tháo trong không gian chật hẹp âm vang điếc cả tai.

Giọng Chu Thành nhàn nhã cất lên, "Cậu kiềm chế chút đi, đừng để sập núi."

"Không sập được," Tiểu Phong Tử thấp giọng xuống, nhưng không tức giận, "Chỉ sợ chúng ta không bị đè chết mà bị ngạt chết."

Đây là một không gian u ám kín mít, trong khoảnh khắc, tôi thậm chí còn không biết mình đang nhắm mắt hay mở mắt, bởi vì cảnh tượng không khác gì nhau, tất cả chỉ có bóng tối và bóng tối. Thế nên tôi không gắng sức nữa, nhắm mắt luôn, tập trung xác định phương hướng của Tiểu Phong Tử và Chu Thành.

Chu Thành hình như biết tôi đang làm gì, bỗng nhiên nói, "Phùng Nhất Lộ, bên này."

Tôi lần sờ từ cánh tay Hoa Hoa xuống, cuối cùng bắt được bàn tay cậu, kéo cậu chầm chậm cùng đi tới nơi có âm thanh vọng lại.

Cát sỏi ma sát với đế giày, phát ra những tiếng vang thô ráp, thần kinh tôi căng thẳng tới cực điểm, giống như đang giẫm trên bãi mìn, mỗi bước đi đều phải nhẹ nhàng thử trước bằng mũi chân, chỉ sợ nếu giẫm trượt, thì xương cốt chẳng còn. Tiểu Phong Tử nói sẽ không sập, tôi rất muốn tin, nhưng trời long đất lở chỉ mới vừa qua mấy phút đồng hồ, trong đầu tôi vẫn ầm ầm rền vang tiếng nổ, tôi sợ, tôi rất sợ, chỉ cần nghe tiếng sàn sạt dưới chân, tôi cũng sợ hết hồn.

Cuối cùng, tôi chạm tới một thân thể ấm áp. Cơ bắp cứng như thép, với tay mới sờ được đỉnh đầu…

"Sờ nữa tôi lột móng tay cậu ra bây giờ," Kim Đại Phúc chịu hết nổi, "Mẹ kiếp, nổi cả da gà."

Dây thần kinh căng như dây đàn của tôi, cuối cùng mới giãn ra một chút.

Mọi người đã tề tựu, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng thỉnh thoảng có hô hấp phả đến mặt, trong lòng cũng an tâm hơn.

"Giờ nghe tôi nói đây, chúng ta gặp núi lở, tôi nghĩ chắc đá tảng ở lưng chừng núi hoặc trên đỉnh núi bị mưa tạt, lực ma sát giảm, lại nổ mìn hằng ngày nên thế núi chấn động, dẫn đến sạt lở xuống đây." Âm thanh của Tiểu Phong Tử vang lên rất gần, tôi chưa từng thấy cậu ta nghiêm túc đến vậy. Liên quan tới mạng sống, không phải cứ sinh ra là dễ dàng chết đi, tất nhiên chẳng ai vui đùa được.

Tôi nhớ tới một từ hay được nghe trên thời sự, "Lở đất?"

"Không phải, trên đỉnh núi này không có đất, lăn xuống chắc chỉ đá tảng thôi." Tiểu Phong Tử nói tiếp, "Thế nên tôi mới bảo mọi người chạy vào trong, bởi vì đá lăn theo góc độ nhất định, chạy về phương vuông

góc là an toàn nhất, vả lại trên đầu chúng ta có vách núi mới bị đào chống đỡ rồi."

Kim Đại Phúc sốt ruột xen vào, "Nhưng bây giờ chúng ta bị kẹt."

"Chạy ra bên ngoài thì bây giờ anh là một bãi thịt vụn! Chúng ta đứng tít ở trong, có chạy cũng chẳng thoát được!"

"Giờ không phải lúc tranh luận chuyện này," Chu Thành cắt ngang trận cãi vã, hỏi thẳng, "Dung Khải, có cách nào ra ngoài không?"

Tiểu Phong Tử trầm ngâm hồi lâu, mới nói, "Thôi thì chờ cứu viện đi."

Hai chữ "Cứu viện" như có ma lực, nháy mắt đã trấn an tinh thần chúng tôi. Hài hòa xã hội, mạng người là quan trọng nhất, mấy khẩu hiệu rỗng tuếch thường ngày chẳng ai để tâm, lúc này lại trở thành niềm tin và hi vọng của chúng tôi. Chúng tôi hi vọng cứu viện đến thật nhanh, giải phóng quân cũng được, đội cứu hỏa cũng được, cái gì cũng được, chúng tôi gạt bỏ những hoài nghi le lói trong lòng, chỉ để gìn giữ niềm tin vào sinh mệnh chập chờn như ánh nến.

"Ngồi xuống hết đi, giữ sức."

Đề nghị của Tiểu Phong Tử được tập thể tiếp thu, chúng tôi cùng ngồi xuống đất. Nhắm mắt lâu, cơn buồn ngủ từ từ ập tới, tôi vội vàng mở mắt ra, cố sức mở thật to, tuy tầm nhìn vẫn tối đen, nhưng tôi mặc kệ, tôi chỉ biết mình không thể ngủ, dù chỉ một giây.

Không ai nói chuyện, có lẽ vì quá mệt, có lẽ vì chẳng biết nói gì. Tĩnh mịch như hồ sâu không đáy, chậm rãi bao phủ chúng tôi…

Có người hít mũi thật sâu.

Bên cạnh tôi có chuyển động, cảm giác như ai nâng tay lên hoặc gì đó, rồi một loạt tiếng va chạm, giống như hai người đang đánh nhau.

Sau đó tôi nghe thấy Chu Thành bất đắc dĩ thở dài, "Cậu khóc cái gì…"

"Tôi không khóc!" Tiểu Phong Tử kiên quyết phủ nhận bằng giọng mũi khàn khàn

35. Quyển 1 - Chương 35

Tựa hồ thật lâu trước đây, tôi cũng từng trải qua cảm giác này. Tối tăm vô tận, không gian bí bách, giống như tôi vừa bị thú dữ nuốt vào bụng, không có cảm giác thời gian trôi qua, không có cảm giác thế giới chuyển biến, cứ đóng đinh tại chỗ như vậy, chờ tới khi dịch vị dạ dày bào mòn tôi dần dần.

Tôi hận những nơi u ám chật hẹp.

Tôi hận tất cả những không gian u ám chật hẹp!

"Nói gì đi," Tôi kêu lên, "Sắp phát điên rồi."

"Được thôi, nhờ ơn cái thằng mồm quạ đen này mà giờ chúng ta bị chôn sống rồi." Dẫn đầu hưởng ứng là Kim Đại Phúc, tôi hơi bất ngờ.

Nếu người bị nêu tên là kẻ khác thì thôi, nhưng Dung Khải là ai chứ, cái gì cũng chịu được, chỉ không chịu được thiệt thòi, vì thế dù khóc thút thít chưa ngừng, nhưng vẫn nấc cụt phản bác, "Anh, cái đm anh nói ai đó… Nếu tôi, nếu tôi mà có cái tài ấy… Thì còn vào tù làm cái chó gì… Đã, đã ra ngoài cmn rồi… Làm CEO làm tổng giám đốc!"

"Chả phải mày cứ lải nhải cả ngày, nào là hình cây nấm, nào là sạt núi, mày có tài còn gì, nói đúng rồi đó, giỏi thế sao không đưa chúng ta ra ngoài hết cả lũ đi? Ngồi cái chỗ mẹ này chờ chết làm gì?"

"Tôi… Tôi muốn đưa mà đưa được à? Anh nghĩ nhà tù này là, là nhà tôi mở à… Tôi cũng đâu ngờ sạt núi thật chứ…"

"Còn khóc nữa à, khóc khóc cái rắm!"

"Kim Đại Phúc tôi *** mẹ anh!"

Tôi sai rồi, miệng tôi xúi quẩy, sao lại bảo mọi người nói chuyện đi, giờ thì hay rồi, chẳng thà im thin thít còn hơn.

"Bớt tranh cãi đi," Giọng nói thản nhiên của Chu Thành lúc này thật giống bình cứu hỏa, "Người một nhà thì phải hòa thuận, để dành sức mà chiến đấu với trời."

"Trời đâu, chỉ cho tôi xem?"

"Kim Đại Phúc, đừng cáu bẳn nữa, người lớn cả rồi, cãi vã với trẻ con làm gì."

“Tôi ghét nó lúc nào cũng nhơn nhơn!”

“Người ta cũng chẳng cần anh thích đâu, đến tôi còn bực anh nữa là.”

“Chu Thành, cái đm cậu về phe nào thế hả?”

“Hiệp hội bảo vệ sức khoẻ Bà mẹ và trẻ em.”

“Cái ***!”

Màn đấu võ mồm trong đêm này làm tôi phì cười. Tôi bắt đầu nghĩ, nhiều năm như vậy rồi, có khi mình đã nhìn lầm Chu Thành, ẩn sâu bên dưới lớp vỏ ngoài lãnh đạm kia, nhất định là một trái tim cực kỳ dịu dàng và đầy lòng cảm thông.

Tiểu Phong Tử cũng an tĩnh lại. Tôi không nhìn thấy vẻ mặt cậu ta, nhưng dựa trên hiểu biết của tôi về Tiểu Phong Tử, bị mắng như thế mà không cãi lại, tám phần là đang kinh hãi vì được Chu Thành rút đao tương trợ, trước tiên là kinh hãi, đến khi ngẫm lại thì mềm nhũn, ngoan ngoãn nằm im.

Khác với Hoa Hoa bướng bỉnh, thực ra Tiểu Phong Tử chỉ là một con nhím thích xù lông cuộn tròn, nếu tìm được góc độ tốt, nhẹ nhàng vỗ về là mở được nó ra, sau đó nhím con chỉ còn lại cái bụng mềm mềm.

Chu Thành nói một câu rất đúng, chỉ là đứa trẻ thôi.

Thời gian từng phút trôi qua, bên ngoài không có bất cứ động tĩnh gì. Tuy không biết đang kẹt sâu bao nhiêu, nhưng chúng tôi thực sự khao khát được nghe thấy tiếng máy móc rầm rầm, hoặc chẳng cần máy móc, chỉ cần một tiếng gọi nho nhỏ, ít nhất cũng có thể giúp chúng tôi vững tin rằng, mình chưa bị lãng quên.

Nhưng không.

Toàn bộ thế giới giống một cỗ quan tài, lẳng lặng chôn kín trong lòng đất, không người nhớ thương, không người quấy rối, cứ để nó ngủ im như vậy, rồi chậm rãi phân hủy thành bùn đất.

Nỗi sợ dần dần hình thành, gặm cắn lục phủ ngũ tạng chúng tôi, tôi phải dùng hết sức bình sinh mới ngăn nổi mình không run rẩy, ổn định hô hấp. Tôi không muốn mình biến thành bùn đất, tôi biết không ai muốn thế, nhưng không ai dám nói, vì sợ lời nói thành sự thực.

“Mọi người chưa bị biệt giam bao giờ nhỉ, bị biệt giam cũng giống thế này này, khó chịu lắm.” Cố gắng ra vẻ thoải mái tự nhiên, tôi làm không tồi, ngoại trừ đầu lưỡi bị cắn đến đau rát.

“Hoa Điêu bị rồi.” Kim Đại Phúc nói một câu như vậy.

Tôi kinh ngạc, “Hả? Lúc nào? Sao tôi không biết?”

“Lúc cậu chưa vào,” Kim Đại Phúc tựa hồ đang nhớ lại, qua vài giây mới nói, “Ngồi khoảng một tháng, suýt lãnh án phạt thêm.”

“Vì tội gì?”

“Ai biết, tôi có được đãi ngộ như cậu đâu, có hỏi cũng đâu được viết chữ trả lời.”

“…”

Trên đùi bỗng nhiên nặng thêm, tôi vô thức đưa tay sờ sờ, ừ, sờ thấy một mái tóc xù xù. Chắc nằm không thoải mái, nên nhúc nhích đổi tư thế mấy lần, cuối cùng mới tìm được vị trí ưng ý, thế là bất động.

Tôi chưa bao giờ thấy Hoa Hoa làm nũng, đột nhiên gặp tình huống này, tôi trở tay không kịp, chớp mắt đã gia nhập Hiệp hội bảo vệ sức khoẻ bà mẹ và trẻ em của Chu Thành, đừng nói kính dâng một cái đùi, bảo tôi dâng… Ặc, dâng tứ chi với dâng thêm cái đầu cũng được!

Tiểu Phong Tử vĩnh viễn không biết quan sát tình hình và lưu ý tâm trạng, đột nhiên run rẩy phun ra một câu, “Liệu có khi nào… Cứu viện không tới không?”

Tuy biết là không có khả năng, nhưng lòng tôi vẫn rụng “Bộp” một tiếng. Âm thanh ấy rất lớn, rõ ràng là mấy trái tim cùng phát ra một lúc, tình cờ trùng hợp, chung nhịp đập với nhau.

“Không nói lời nào cũng chẳng ai nghĩ mày là thằng câm đâu!” Kim Đại Phúc gầm nhẹ. Nếu không phải xung quanh tối đen, tôi đồ chừng gã đã nhào vào đánh Dung Khải.

Tiểu Phong Tử không tràn đầy tự tin và cao ngạo như ngày thường, trong giọng nói ngoài tủi thân, còn lẫn cả sợ hãi, lo âu, và thấp thỏm, “Nếu bọn họ tới thật thì tôi nói gì cũng tới, còn nếu họ không tới, tôi có im miệng cũng vô ích!”

Kim Đại Phúc căm giận rủa thầm gì đó, rất hàm hồ, nghe không rõ.

Tiểu Phong Tử lại bắt đầu rơi nước mắt, tuy nhìn không thấy, nhưng người bên cạnh cậu ta biết —

“Lại khóc nữa à…” Chu Thành lại bất đắc dĩ thở dài, giọng nói của hắn trong không gian tăm tối nghe đặc biệt dịu dàng.

Những âm thanh sột soạt lại lần nữa vang lên, bỗng nhiên tôi cả gan phỏng đoán: Không phải Chu Thành đang lau nước mắt cho Tiểu Phong Tử chứ?! Ôi, cảnh tượng ấy không thuộc về địa cầu đâu!

Có lẽ đã vỗ về xong, Chu Thành lần thứ hai lên tiếng, "Nhất định cứu viện sẽ tới, dù chúng ta không đáng giá thì vẫn là mạng người, Du Khinh Chu sẽ không bỏ mặc đâu, chẳng qua ở đây là núi, có lẽ máy móc chưa đào đến nơi."

Kim Đại Phúc mất tinh thần, cười khẩy, "Cậu cứ tự an ủi mình."

Chu Thành lạnh giọng, "Thế thì sao, đằng nào cũng là chờ, chờ được cứu vẫn hơn chờ chết."

Kim Đại Phúc không nói nữa, Chu Thành cũng không phải kiểu người thích tranh cãi đến cùng, câu chuyện liền dừng lại ở đó. Tiểu Phong Tử khóc hai trận, phỏng chừng tiêu hao không ít sức lực, lúc này rất im lặng, Hoa Hoa cũng im lặng, mà ngay từ đầu cậu đã luôn im lặng, hơn nữa còn im lặng quá mức.

"Này, em ngủ à?" Đột nhiên, tôi lo lắng.

Cái đầu trên đùi tôi không nhúc nhích, nhưng bàn tay tôi lại được ai nắm lấy. Tôi nghi ngờ mắt cậu có gắn camera hồng ngoại, bằng không thì sao cậu có thể chuẩn xác nắm lấy cái giò heo… À nhầm, bàn tay ngọc ngà của tôi như thế? Xúc cảm ấm áp thẩm thấu qua da, hòa vào dòng máu, lại từ máu đổ về trái tim, cuối cùng biến thành những niềm vui nhỏ nhỏ, truyền đi khắp chốn.

Thời gian lại bắt đầu chậm chạp trôi qua, tựa hồ từng nhịp im lặng bị bóng tối kéo dài thật dài, như vĩnh hằng vô tận.

Chu Thành nói đúng, cùng là chờ cả, chờ được cứu vẫn hơn chờ chết. Vậy nên tôi nghĩ nếu có thể làm mọi người vui vẻ lên thì tốt, vui vẻ là sẽ quên đi phiền não, kể cả không quên được thì cũng sẽ vơi đi phần nào. Nếu chẳng may chết thật, thì cũng không đến nỗi ra đi trong u buồn…

Nhẹ nhàng hắng giọng, tôi dạo đầu từng tiếng một, "Ừm… Tôi vào đây gần ba năm rồi, ba năm sống cùng mọi người cũng vui, hôm nay tôi sẽ nói mấy lời chân thật xuất phát từ tận đáy lòng."

"Thế ra cậu cũng biết bình thường mình toàn nói mấy lời nhảm nhí à?" Kim Đại Phúc hiện giờ giống như dây pháo, đụng một cái là nổ bùm bùm.

"Tôi tự kiểm điểm, được chưa?" Tôi chả thèm chấp nhặt với gã, "Lúc mới đến đây, tôi cảm thấy mấy người giống hệt lũ zombie, nói gì cũng không phản ứng, gặp chuyện gì cũng không phản ứng, nghĩ đến sáu năm sắp tới phải sống cùng mấy người, tôi hãi lắm."

"Sau đó thì sao?" Chu Thành hình như đang cười.

“Sau đó ở chung lâu tôi mới phát hiện, thì ra mấy người cũng không đến nỗi.”

Tiểu Phong Tử tức giận lẩm bẩm, “Lời khen của anh độc đáo gớm.”

Tôi mỉm cười, “Thực ra tôi thì đầy tính xấu, nhiều chuyện này, ngốc này, lắm mồm này, không chịu ngồi yên này, thích trêu chó chọc mèo này, nhớ cái hồi hợp xướng, nhìn mặt Đại Kim Tử tái xanh, hòa âm với tôi a a a này…”

“Cái đm lúc ấy tôi chỉ muốn cào chết cậu!”

“Ha ha, ham muốn đột xuất không thực hiện được đâu, anh phải nuôi móng tay trước đã.”

“…”

“Sau đó là Tiểu Phong Tử, cậu là người thông minh nhất mà tôi từng gặp, từ viện dưỡng lão đến nhà trẻ, tôi chưa thấy ai thông minh như cậu.”

“Ừ, khen thế này xuôi tai hơn đấy.”

“Nhưng ở đây thì cậu vô dụng.”

“…”

“Chu Thành thì khỏi nói, không có tính xấu nào, nho nhã lễ độ kính trên nhường dưới, tôi mà thích đàn ông thì cũng phải thích anh đầu tiên, ha ha!”

“Cám ơn.”

“Tên câm thì sao?” Tiểu Phong Tử hỏi.

Tôi sửng sốt, lại lập tức mỉm cười, biết rằng không ai nhìn thấy, nên rất tự nhiên cuốn một lọn tóc xoăn xoăn của Hoa Hoa, “Cái này không cần nói, cậu ấy hiểu mà.”

“Phùng Nhất Lộ, tại sao càng ngày anh càng ghê tởm hơn cả hai tên kia thế hả…”

“Này, người ta vừa lau nước mắt cho cậu mà cậu nói người ta ghê tởm, sao vô lương tâm thế…”

“Á, anh nhìn thấy à?”

"…" Choáng, đoán mò mà cũng đúng à?!

Chẳng biết có phải tại nói nhiều quá không, tôi dần cảm giác trong ngực rất khó chịu, thỉnh thoảng còn thấy choáng váng mặt mày. Lòng bàn tay vã mồ hôi, Hoa Hoa nhận thấy, nên viết từng nét trên tay tôi, tôi cố gắng phân biệt thật lâu, cuối cùng mới hiểu cậu viết là: *Sao thế.*

"Không sao." Tôi muốn bảo cậu yên tâm, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, cả người đã mất hết sức lực.

Hoa Hoa đột ngột ngồi dậy sờ trán tôi, tất nhiên, lòng bàn tay cậu chỉ sờ thấy mồ hôi.

Hoa Hoa luống cuống, vùng vẫy muốn ra ngoài, tôi giữ chặt lấy cậu, "Em làm gì thế?"

Hoa Hoa không để ý, gắng sức muốn gạt tay tôi ra.

Những người khác cũng bị kinh động, căng thẳng hỏi, "Sao thế sao thế?"

Tại thời điểm này, chỉ một biến động nhỏ cũng đủ khiến chúng tôi chim sợ cành cong.

"Không sao không sao, hơi khó chịu chút thôi." Tôi gắng sức kéo Hoa Hoa về, tức giận nói, "Em chạy loạn cái gì, nhỡ chạy vào chỗ nào vừa sập thì sao?"

Hoa Hoa mặc kệ, vẫn giằng co với tôi.

Tôi phát điên mất, chỉ muốn tát cho cậu hai cái, lại nghe thấy Tiểu Phong Tử nói, "Khó chịu là bình thường, ở đây thiếu dưỡng khí, cũng chẳng có thông hơi."

"Nghe thấy không?" Tôi túm chặt cánh tay cậu, "Đừng có khùng nữa, trừ phi em muốn sớm đi gặp Diêm Vương."

Kim Đại Phúc đột nhiên hỏi, "Chúng ta ở trong này bao lâu rồi?"

"Không biết," Chu Thành nói nhỏ, "Chắc khoảng vài giờ."

Kim Đại Phúc cười khổ, "Tôi đã nói với cậu rằng chúng ta không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày chưa nhỉ?"

"Chưa."

“Tôi cũng muốn nói lắm, nhưng thường thì tôi nói không giữ lời đâu.”

Tiểu Phong Tử không cam lòng, khàn khàn kêu lên, “Tại sao chúng ta xui xẻo thế này?! Tôi không muốn chết…”

Tôi hít sâu một hơi, nghĩ dù sao mình cũng là thằng đàn ông đỉnh thiên lập địa, trẻ con khóc được, nhưng tôi không khóc được, “Xui xẻo? Cậu cứ ngẫm lại những người bị đá đè nát ngoài kia xem, chúng ta đã tranh thủ được thêm vài tiếng rồi đấy.”

“Vậy tôi có tranh thủ thêm được gì không…”

“Được, cậu cứ tranh thủ thêm một chút, rồi thêm một chút, đến khi máy xúc đào chúng ta ra thì thôi.”

“Vậy nếu bọn họ không biết chúng ta ở trong này, ngộ nhỡ máy xúc đào linh tinh rồi đào chết tôi thì sao?”

“…”

Không thể phủ nhận, lo lắng của Tiểu Phong Tử, rất có lý.

Bàn xong chuyện sinh tử, thời gian kế tiếp cũng không còn gian nan như trước, tôi cố hết sức điều chỉnh hô hấp, giảm thiểu tiêu hao năng lượng, có lẽ so với quãng thời gian đợi chờ đằng đẵng còn ở phía trước, cố gắng này chỉ như muối bỏ biển, nhưng tôi vẫn nghĩ thà có còn hơn không, ít nhất còn có thể…

Ầm rầm rầm —-

Xa xa thình lình vang lên những âm thanh nặng nề, tôi còn cảm thấy bốn phía xung quanh khe khẽ chấn động.

Những người khác cũng cảm giác được.

Kim Đại Phúc căng thẳng hỏi, “Lại sạt núi?”

Tiểu Phong Tử khóc thét, “Không phải chứ, lại nữa hả?!”

Tôi lại bị em trai chuột túi ôm chặt vào lòng, còn chưa kịp kháng nghị, âm thanh kia đã từ xa vọng tới, đinh tai nhức óc, màng nhĩ tôi như muốn nổ tung!

36. Quyển 1 - Chương 36

Sạt lở lần này không kéo dài lâu, nhưng dữ dội hơn hẳn lần trước, tới khi âm thanh ngừng, chấn động vẫn lưu lại, từ bàn chân truyền đến tứ chi, rung lắc mãnh liệt tới buồn nôn.

Bỗng nhiên trước mặt tôi mát mát.

Gió?

Không thể nào!

Biết rõ là không nhìn thấy, nhưng tôi vẫn theo quán tính mở mắt ra, còn chưa kịp xác định phương hướng đã nghe thấy Tiểu Phong Tử kích động thét lên, "Có ánh sáng —-"

Trái tim tôi thoáng chốc đập điên cuồng, gắng sức chớp mắt, hi vọng có thể nhìn thấy gì đó.

Quả nhiên, một tia sáng nhàn nhạt nhỏ xíu từ cách xa mấy mét chiếu vào, tia sáng rất yếu ớt, không chiếu được tới chỗ chúng tôi, nên xung quanh vẫn tối om, nhưng chỉ cần vậy là đủ lắm rồi. Chúng tôi hệt như đám người trong quảng cáo, sáng sớm mệt mỏi uể oải, uống một hớp đồ uống gì đó, tức khắc đã tràn trề sinh lực, như thể các tế bào toàn thân đột nhiên sống lại, thay quần áo ra ngoài là biến thành Iron Man.

Rời khỏi vòng tay Hoa Hoa, tôi định tới đó xem thử, nhưng bị Chu Thành ngăn lại, "Cậu đứng đây, để tôi qua xem."

Tôi nhíu mày, "Tại sao?"

Chu Thành liếc tôi một cái, tuy không nhìn thấy, nhưng tôi biết chắc chắn hắn liếc!

"Tại vì cậu không đáng tin." Người trả lời là Đại Kim Tử.

"Vớ vẩn lại làm hỏng chuyện." Tiểu Phong Tử bổ sung.

Trong lúc tôi bị tổn thương tinh thần, Chu Thành đã chậm rãi tiến lên, ánh sáng nhàn nhạt bao quanh bóng dáng hắn. Chúng tôi đứng phía sau, nín thở, chỉ sợ hô hấp mạnh quá sẽ thổi bay tia sáng hi vọng kia đi mất.

"Không chỉ ánh sáng, có cả gió nữa!" Đằng trước truyền đến tin thắng lợi.

Tôi cố gắng trấn áp niềm vui điên cuồng, ra vẻ điềm tĩnh hỏi, "Đội cứu viện tới à?"

Chu Thành im lặng như đang lắng tai nghe, hồi lâu mới nói, “Không giống, không có tiếng máy móc, hình như ngoài trời đang mưa.”

Trời mưa?

Bọn tôi đứng phía sau không chịu nổi nữa, cuối cùng vẫn thận trọng tụ tập quanh tia sáng nọ.

Chỉ thấy nằm giữa những tảng đá lớn chồng chất, ma xui quỷ khiến thế nào lại là một khe hở rộng bằng ngón tay, dài hơn 20 phân, tôi thử chọt một cái, ngón tay xuyên ra ngoài.

“Táy máy cái gì!” Tiểu Phong Tử lớn tiếng quở trách.

Tôi bị dọa sợ, cuống quýt rút tay về, nhưng nào ai biết lên núi thì dễ chứ xuống núi lại khó, ngón tay mắc kẹt, tôi cố sức kéo, thế là tróc một lớp da.

Anh đây là đàn ông chân chính, hảo hán chân chính, không thể… Ôi má ơi đau quá xá là đau au au!

Tính mạng mới là quan trọng nhất, ai thèm quan tâm ngón tay tôi thế nào, mọi người chỉ mải vây quanh nghiên cứu khe hở nọ, có mỗi Hoa Hoa là còn lương tâm, thổi thổi ngón tay cho tôi vài cái.

Rất nhanh sau đó, Dung Khải nghiên cứu hoàn tất. Dựa theo suy đoán của cậu ta, tảng đá chắn trước khe hở này bị đất đá từ lần sạt lở thứ hai va đập rồi lăn đi, ma xui quỷ khiến thế nào mới lộ ra khe hở, vì đá tảng khác với bùn lầy, không thể lấp chỗ này kín như bưng, lúc trước tối om nên cứ nghĩ xung quanh nhiều đá lắm, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau, giờ thông được ra ngoài, có lẽ là trùng hợp, có lẽ là ý trời, hoặc cũng có lẽ chúng tôi chưa tới số chết, nên lối ra đã xuất hiện rồi.

Khe hở quá nhỏ, tất nhiên người không thể chui ra, nhưng nó xuất hiện chứng tỏ lớp đá phủ quanh đây không dày, có lẽ chỉ một tầng, nếu chúng tôi đẩy được một tảng đá lớn ra, không, không cần đẩy ra, chỉ cần xê dịch đủ chỗ để chui ra, thì chúng tôi còn đường sống!

Nói đến phá núi mở đường, tất nhiên Kim Đại Phúc tích cực dẫn đầu không ngại gian khó.

Tiểu Phong Tử còn đang căn dặn nào là đừng có vội, cứ từ từ rồi sẽ thành công, Kim Đại Phúc đã một chưởng đẩy lùi tảng đá. Xung quanh tối mò nên cũng không biết gã đẩy tảng đá nào, nhưng tiếng vang nghe thật kinh khủng khiếp. Tôi thầm nhủ quả không hổ là Lỗ Trí Thâm chuyển thế, má nó tuyệt kỹ Đảo Bạt Thùy Dương đúng là danh bất hư truyền.

Tiểu Phong Tử bất đắc dĩ, đành phải cố bổ sung thêm một câu, “Nhớ đừng đẩy nhanh quá, đề phòng đá ở trên lại lăn xuống.”

Kim Đại Phúc rút tay về, hiếm khi thật thà gãi gãi đầu, “Sao không nói sớm.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, thậm chí tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ai đẩy cho ngã lăn xuống đất, kế đó là một loạt tiếng vang bụp bụp của những tảng đá nhỏ rơi xuống, cát sỏi còn bắn lên mặt tôi.

Ước chừng qua nửa phút, bụi bặm tiêu tan, tiếng mưa rơi tí tách từ từ truyền lại, càng lúc càng rõ ràng.

Tôi kinh hồn bạt vía quay đầu nhìn, khe hở lúc đầu không còn nữa, thay vào đó là hai lỗ thủng khác, một lỗ to bằng cái nắp bình, một lỗ to bằng nắm tay người lớn, được ánh sáng chiếu qua, chói lóa như hai viên trân châu.

Hoa Hoa ở bên cạnh tôi đứng dậy, không nhìn hai cái lỗ mới sinh, mà đi đến đạp cho Kim Đại Phúc một cước!

Tiểu Phong Tử cũng đứng dậy, làm theo, giơ chân đạp cho cái nữa.

Kim Đại Phúc rất tủi thân, nhìn nhìn người thứ ba đi tới là Chu Thành, thương tâm bảo, "Cậu cứ để dành chân, ra ngoài hẵng đạp nhé…"

Chu Thành dở khóc dở cười, đưa tay kéo gã đứng dậy, bất đắc dĩ nói, "Cũng may là không sao, nếu sập thật thì anh có muốn bị đạp cũng chẳng còn ai đạp nổi."

Đối với lời khiển trách dịu dàng của Chu Thành, Kim Đại Phúc rất khiêm tốn tiếp nhận, nhưng đối với Tiểu Phong Tử, gã lại kín đáo phê bình, "Ai bảo nó lải nhải rầy rà phân tích nửa ngày mà vẫn không vào trọng điểm…"

"Cái đ*t mẹ anh dám trách tôi à?!"

"Bình tĩnh bình tĩnh," Tôi vội vàng giữ chặt Tiểu Phong Tử, đề phòng cậu ta giậm chân bừa bãi lại làm đất đá rụng xuống, "Có sổ sách gì thì ra ngoài tính, bây giờ thoát khỏi đây quan trọng hơn!"

Trong cái rủi có cái may.

Cú đẩy thô bạo của Kim Đại Phúc hóa ra lại thay đổi tình hình, đống đá lớn chồng chất đã có dấu hiệu buông lỏng. Tiểu Phong Tử nhẹ nhàng mò tìm thật lâu, cuối cùng chỉ vào một tảng đá to bằng cái chậu, hạ lệnh cho Kim Đại Phúc, "Đẩy."

Kim Đại Phúc không dám lỗ mãng nữa, ngoan ngoãn đứng chờ nửa ngày.

Tiểu Phong Tử khó hiểu, "Đẩy đi!"

Kim Đại Phúc khom lưng đối diện với cậu chàng, “Hỏi lại cho chắc đã, còn gì dặn dò không?”

Tiểu Phong Tử co chân đạp!

Kim Đại Phúc nhanh nhẹn né, xắn tay áo lao tới sa trường.

Lúc này Kim Đại Phúc không dám đẩy bừa nữa, mà thử lay lay tảng đá trước, thấy xung quanh không có động tĩnh gì, mới từng chút từng chút đẩy nó đi.

Tôi nuốt nước miếng, lòng bàn tay lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Những người khác cũng căng thẳng, trong giây phút đó, ngoại trừ tiếng mưa rơi rả rích, chỉ còn lại tiếng hô hấp không yên.

Cuối cùng, tảng đá bị đẩy ra ngoài! Chỉ nghe “Rầm” một cái, sau đó là tiếng va đập, hình như tảng đá đang lăn đi, lỗ hổng to bằng cái chậu xuất hiện, ánh sáng chiếu vào, rạng ngời như vầng thái dương!

Khóe mắt tôi nóng lên, cổ họng cũng ấm ách, tôi muốn hò hét, muốn hoan hô, nhưng không làm sao lên tiếng được.

“A a a a a —-” Tiểu Phong Tử sung sướng bổ nhào lên người Chu Thành, vừa kêu vừa múa may, như một chú khỉ con.

Chu Thành chẳng mấy khi nhếch miệng cười, giơ tay sờ sờ đầu Tiểu Phong Tử.

Hoa Hoa quay lại nhìn tôi, đôi mắt cũng hoe hoe đỏ, tôi hít sâu một hơi, cố gắng kìm chế làn hơi nóng trong cổ họng, khàn khàn nói, “Đi thôi.”

Hoa Hoa tiên phong, sau đó là Tiểu Phong Tử, Chu Thành. Ai cũng thót tim nín thở, chỉ sợ sơ ý lại tạo ra thêm một đợt sạt lở.

Cũng may đống đá chồng chất rất chắc chắn, trọng lượng nhỏ bé của chúng tôi không gây ảnh hưởng gì nhiều.

Ra ngoài rồi, tôi mới biết mình đang đứng trên đống đá hình thành sau khi sạt lở, cách mặt đất không xa. Tuy trời mưa, nhưng mặt trăng vẫn lơ lửng treo cao, không bị mây che khuất, tỏa sáng nhàn nhạt.

Mưa bụi nhẹ nhàng rơi, thấm ướt quần áo tù, nhưng tôi chỉ cảm thấy khoan khoái, giống như không khí và những hạt mưa này đều mang theo hương vị cuộc sống mới.

“Đợi đã, đẩy tảng đá thêm một chút.” Chu Thành nói.

Tôi vội vàng quay lại nhìn, chỉ thấy Kim Đại Phúc mắc kẹt ở cửa động, mồ hôi nhễ nhại, vẻ mặt rối rắm.

Tôi , nhanh nhẹn quay lại góp sức, vừa lúc Chu Thành đẩy được tảng đá nhỏ trước cửa động ra thêm một chút, tôi bặm môi cố sức, rốt cục cũng kéo được Kim Đại Phúc ra ngoài, Kim Đại Phúc đỏ bừng mặt, phì phò thở.

Không có nhiều thời gian nghỉ, chẳng biết khi nào lại sạt núi, vì thế chúng tôi lấy tốc độ nhanh nhất di chuyển đến một nơi trống trải, sau đó xụi lơ ngồi bệt xuống đất.

“Anh nói xem, tự nhiên to cao thế làm gì.” Tính mạng đã an toàn, cuối cùng tôi mới nhớ đến đương sự.

Kim Đại Phúc mới vừa thôi đỏ mặt, lúc này lại sầm mặt, “Cậu xuống dưới đó mà hỏi ba tôi.”

Tôi (-_-|||), “Thôi, vất vả lắm mới lên được đây…”

Có lẽ vì trời mưa, nên không khí ban đêm rất trong lành, phảng phất như còn mang theo mùi hương thơm ngát. Tôi biết cái này có lẽ chỉ do tôi nhạy cảm, rừng núi hoang vui lấy đâu ra hương thơm, nhưng rõ ràng tôi ngửi thấy, nhắm mắt lại, mùi hương kia cứ quanh quẩn bồng bềnh, mãi không tiêu tan.

Sự sống và cái chết, có lẽ chỉ những người vừa trải qua mới cảm nhận được khoảng cách giữa sinh và tử mỏng manh đến thế nào. Nửa phút, mười giây, một tảng đá, một cửa động, thậm chí chỉ một cự ly mảnh như sợi tóc. Chỉ cần bạn chớp mắt, thượng đế đã ra tay, có người may mắn chạy thoát, có người vĩnh viễn nằm lại dưới kia, rõ ràng chỉ mới vừa nãy, tất cả vẫn đang cùng làm việc tại đây.

Mỏ đá lúc này trống trải tới đáng sợ, ngoài chúng tôi, thì không còn ai cả.

“Sao chẳng có ai thế này?” Tiểu Phong Tử nhìn quanh, “Mẹ kiếp, đừng bảo họ mặc kệ chúng ta thật đấy nhé?”

Chu Thành đặt ngón tay lên môi, “Suỵt, nghe xem.”

Tôi nhíu mày, khẽ nghiêng đầu, trước đó không cảm thấy, bây giờ cẩn thận lắng nghe, đúng là có tiếng động. Ở một nơi rất xa, loáng thoáng, hư hư thực thực, có tiếng người, tiếng máy móc, thỉnh thoảng còn có tiếng hô hoán.

“Đội cứu viện?” Tôi không chắc chắn lắm.

Chu Thành gật đầu, “Hẳn là vậy.”

Tôi xụi lơ, “Chúng ta ở bên này, họ đào bên đó làm gì!”

“Anh tưởng chỉ có chúng ta gặp nạn thôi à?” Tiểu Phong Tử đứng dậy, “Chúng ta ở phía sau, trời ơi, tổng cộng có bao nhiêu phòng đang làm việc, đằng trước mới bị nặng.”

Tôi cũng đứng lên theo, vải quần ướt sũng dính vào mông, cảm giác không mấy dễ chịu.

Kim Đại Phúc giương mắt hỏi, “Hai người làm gì đó?”

Tôi hết nói, “Quay về nhập hội chứ gì nữa, anh còn chờ người ta nâng kiệu đến rước anh về à?”

Kim Đại Phúc, Hoa Hoa và Chu Thành cũng lục tục đứng dậy, tôi nghĩ mọi người đã thống nhất ý kiến, không ngờ Kim Đại Phúc lại đột nhiên hỏi, “Phùng Nhất Lộ, cậu nghĩ tất cả thi thể dưới đống đá kia sẽ được đào lên hết à?”

Tôi ngẩn ngơ, không hiểu ý gã.

Giọng điệu cực kỳ nghiêm khắc của Chu Thành bỗng vang lên, “Kim Đại Phúc, anh bỏ ngay cái ý nghĩ trong đầu đi cho tôi. Bỏ, ngay, lập, tức!”

Kim Đại Phúc dửng dưng cười, “Xem ra ngồi tù làm gan cậu teo lại rồi, cậu có biết bao nhiêu người chết rồi không? Chẳng một trăm thì cũng mấy chục, thiếu chúng ta cũng nào ai biết? Cái đ*t mẹ lũ bên trên che đậy còn chẳng được! Làm gì có chuyện báo cáo con số thực!”

Chu Thành bình tĩnh nhìn gã, đột nhiên cũng nở nụ cười, rất lạnh lùng, “Được thôi, sau đó anh trốn chui trốn nhủi cả đời không dám ra chỗ sáng, bất kể làm việc gì cần chứng minh thư cũng phải vắt óc tính toán, liệu có bị ai phát hiện không? Có bị bắt về không?”

Kim Đại Phúc thôi cười, những cảm xúc không thể gọi tên lướt qua đôi mắt gã. Gã đưa tay chỉ về phía xa xa, nói, “Chu Thành, cậu tin không, tôi có thể chạy một mạch đến chân núi kia, chạy về nhà. Cậu có biết bao nhiêu năm rồi tôi không dám chạy không? Mẹ kiếp tôi ở chỗ đó cả đi nhanh cũng chẳng dám, chỉ sợ cảnh sát tưởng tôi âm mưu phá rối, nổ súng bắn chết tôi!”

Tim tôi đột nhiên thót một cái, giờ mới kịp phản ứng, Kim Đại Phúc đang muốn vượt ngục!

Tiểu Phong Tử cũng nghe rõ, không thể tin nổi, thì thào, “Anh… Muốn chạy?”

Chu Thành hít sâu một hơi, cố sức giữ mình bình tĩnh, hắn nói, “Kim Tử, đừng để một phút bồng bột làm hại cả đời anh.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Chu Thành gọi gã là Kim Tử.

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều điều.

Nhưng Kim Đại Phúc không hề dao động, rất thong thả mà kiên định, lùi dần từng bước về phía sau, quyết tâm đã rõ.

Chu Thành nhếch miệng, nụ cười thản nhiên nhìn sao cay đắng.

Bỗng nhiên tôi hiểu vì sao Chu Thành không khuyên nữa. Kim Đại Phúc muốn vượt ngục, chẳng phải chỉ còn vài năm thôi sao, đã chịu được sáu năm rồi, chỉ còn bốn năm mà không chịu nổi nữa sao? Không phải, gã chỉ không chống lại được ham muốn tự do. Đó là cái thứ hấp dẫn chết người, có thể khiến chúng ta mê muội và điên đảo, giống như Hoa Hoa thích ngồi trên cửa sổ ngắm chim bay. Gã nói gã có thể chạy một mạch từ đây về nhà, tôi tin. Khát vọng đã ở ngay phía trước, sao có thể kìm nổi lòng mình?

"Có ai theo tôi không?" Không hề nhìn Chu Thành, Kim Đại Phúc quay sang hỏi chúng tôi.

"Tôi rất quý vợ anh." Lùi lại hai bước, tôi đứng về phía Chu Thành.

Đúng vậy, ai có thể kìm nổi lòng mình? Trừ phi có thứ gì hấp dẫn hơn cả điều đó… Tỷ như, một lần nữa làm người. Mãn hạn tù là cơ hội duy nhất của tôi, tôi sẽ không dốt nát từ bỏ cơ hội ấy.

"Anh điên rồi." Tiểu Phong Tử cũng không quay đầu lại, bước đến bên cạnh Chu Thành, lập trường đã rõ.

Kim Đại Phúc nhún vai, quay sang nhìn Hoa Hoa.

Chỉ còn lại Hoa Hoa.

Kim Đại Phúc nhướn mày, cười nhạt, "Sao, mày muốn về làm cục cưng ngoan ngoãn à?"

Hoa Hoa ngập ngừng, bỗng nhiên quay lại nhìn tôi, đôi mắt đen láy sáng lên, rõ ràng đang muốn thử!

Tôi sụp đổ! Hai tên này quả không hổ là cùng hội cùng thuyền, cùng vào tù cùng cải tạo… Mẹ kiếp sao chúng mày không kết nghĩa đào viên đi?!

Hoa Hoa vẫn đang nhìn tôi, như thể một cái gật đầu của tôi vô cùng quan trọng.

Được cậu tín nhiệm, tất nhiên tôi rất vui mừng, vì thế tôi chậm rãi mỉm cười, khoe hàm răng trắng bóng, dịu dàng nỉ non bảo, "Hoa Hoa, nếu hôm nay mày dám chạy, anh đánh gãy chân mày…"

Hoa Hoa sửng sốt, tại khoảnh khắc đó, đủ loại cảm xúc nhảy nhót trong đôi mắt cậu, cuối cùng rạo rực dần lụi tắt, an phận.

Kim Đại Phúc thấy thắng bại đã rõ, cũng không tức giận, chỉ thoải mải cười cười, vẫy tay với chúng tôi, "Các anh em, có duyên sẽ gặp lại."

Nói hết, gã xoay người rời đi.

"Đại Kim Tử!" Thình lình, tôi kêu lên.

Gã dừng bước, quay đầu lại, "Ừ?"

Ừ cái đầu mẹ mày!

Không chờ gã phản ứng, nắm đấm của tôi đã vung lên, sức lực rất lớn, xuống tay ngoan độc, đủ để trút hết ra uất ức nửa đời người.

37. Quyển 1 - Chương 37

Kim Đại Phúc không đề phòng, bị tôi đánh cho ngã chổng vó, nhưng gã quả không hổ danh xuất thân đường phố, chẳng mất đến mấy giây đã đứng bật dậy, lập tức tung chiêu mãnh hổ vồ mồi, nắm đấm thẳng tắp lao tới mặt tôi!

Trúng cú này sẽ ra sao? Tôi đâu muốn đi về Tây Trúc. Lách người né tránh, tôi nhanh nhẹn lẻn đến sau lưng gã, hét lớn, "Tôi chỉ muốn giúp anh bình tĩnh lại!"

Kim Đại Phúc híp mắt xoay người, không nói hai lời vung thêm một đấm. Tôi không ngờ gã này động thủ bất động khẩu, tuy thân thể đã vội vàng làm động tác né tránh, nhưng chắc chắn không còn kịp rồi. Đang lúc tôi khóc thét trong lòng, đột nhiên giữa đường nhảy ra Trình Giảo Kim.

Chỉ thấy Hoa Hoa chẳng biết từ lúc nào đã nhào lên ôm ngang hông Kim Đại Phúc, dùng quán tính đẩy gã bay xa hơn một mét. Quần chúng lúc này đã kịp phản ứng, Tiểu Phong Tử cũng lao đến hỗ trợ Hoa Hoa. Chu Thành theo sát phía sau, chạy lên đạp Kim Đại Phúc ngã xuống đất, tiếp đó nhân lúc Tiểu Phong Tử và Hoa Hoa kìm hãm gã, Chu Thành vung tay cho gã một cái tát.

Cái tát này khác hẳn kiểu tát của đàn bà – ba phần tức giận, ba phần tủi thân, ba phần làm nũng, một phần nương tay. Đó là cái tát đích thực của một người đàn ông, hệt như cảnh ngục trừng trị phạm nhân mắc lỗi, dùng toàn lực đánh cực kỳ ác, tiếng vang bật ra chát chúa.

"Đã tỉnh chưa?" Chu Thành lắc lắc cổ tay, mỉm cười, "Chưa tỉnh thì thêm cái nữa."

Kim Đại Phúc nhất thời ngây ngẩn, cả người cứng đờ như bị điểm huyệt, không dám tin nhìn Chu Thành.

Tôi cũng không dám tin nhìn Chu Thành. Bởi vì cú đấm vừa rồi của tôi chẳng xi nhê gì với Kim Đại Phúc, vậy mà chỉ một cái tát của Chu Thành đã đánh cho gã chảy máu mũi, hai dòng máu đỏ trông cực kỳ buồn cười, chầm chậm từ lỗ mũi gã chảy ra.

Mẹ nhà anh sao có thể như thế hả?

Không đợi tôi nghiên cứu xong sự ảo diệu của vấn đề này, Kim Đại Phúc thình lình bật dậy như phát cuồng, Hoa Hoa bị gã quẳng sang một bên, Tiểu Phong Tử cũng bị ném ngã lăn ra đất, giây tiếp theo, gã nhào đến Chu Thành, Chu Thành đã đề phòng từ trước, lập tức bắt lấy cánh tay gã, hai người cứ thế đánh nhau.

Tôi không thể không ca ngợi, bởi vì một chọi một như vậy mà Chu Thành không hề rơi xuống thế hạ phong. Hơn nữa hai người còn có một đặc điểm, cực kỳ lặng lẽ, mặc dù thân thể vẫn chiến đấu kịch liệt, nhưng không một ai mở miệng lên tiếng. Tôi còn chờ gì nữa, vội vàng lao đến hỗ trợ, không quên gọi thêm cả Hoa Hoa và Tiểu Phong Tử, "Hai đứa làm gì thế, lên đi!"

Lúc này không ai nương tay nữa, mặc sức nhắm vào chỗ hiểm của Kim Đại Phúc, mục đích chỉ có một, đánh cho gã không chống cự nổi thì thôi.

Mười phút sau, trận chiến ngã ngũ —- Đại Kim Tử một mình đương đầu bốn chúng tôi, thất bại thảm hại.

Gã đàn ông nằm lăn trên đất không nhúc nhích nổi, đau đớn ôm bụng, nhưng vẫn hung tợn trừng trừng nhìn chúng tôi.

Ngoại trừ Đại Kim Tử thì Chu Thành bị thương nặng nhất, khóe miệng rách, khuôn mặt cũng tím xanh, nhưng người ta tỉnh bơ, ra hiệu cho Hoa Hoa bước đến, mỗi người một tay lôi gã đi. Sau đó ra lệnh, ngắn gọn mạnh mẽ, "Mở đường."

Phương hướng, tất nhiên đã xác định.

Khi đội hình chúng tôi ngay ngắn xuất hiện trước mặt Vương bát đản đang mồ hôi mồ kê chỉ huy đội đào bới, ánh mắt gã như thể nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh.

Tôi hít sâu một hơi, lớn tiếng nói, "Báo cáo quản giáo, phòng Mười bảy gồm năm người, năm người có mặt, xin đợi lệnh!"

Du Khinh Chu mãi mới hồi hồn, cố sức lau mặt, cũng chẳng biết là mồ hôi hay nước mưa, giọng khản đặc, "Trở về đội ngũ, hỗ trợ cứu người!"

Đang định bước đi, Vương bát đản đột nhiên kéo tôi lại, "Có chuyện gì thế?"

Tôi nhìn theo ánh mắt gã, thấy Đại Kim Tử cúi đầu đi giữa Chu Thành và Hoa Hoa.

"Báo cáo quản giáo, anh ta bị tảng đá đè lên, lúc cứu được ra đã hấp hối rồi!"

Tôi đỡ trán, Tiểu Phong Tử không phải mới lần đầu, tiên sư cậu lấy lý do thế mà nghe được à?! Nhìn sang Vương bát đản, miệng há hốc, mặt , phỏng chừng đang cân nhắc không hiểu tại sao bị tảng đá đè lên mà chỉ chảy hai dòng máu mũi?

Tin hay không tin, đó là cả một vấn đề, nhưng thời gian không chờ ai hết, nên chỉ hai giây sau, Vương bát đản vung tay, "Chu Thành, đưa anh ta đến trạm y tế dựng tạm đằng kia, những người còn lại nghe lệnh đội cứu viện, dỡ đá cứu người!"

Lúc này tôi mới phát hiện, ngoài đội cứu viện còn có hai chiếc xe cứu thương, nhưng xe cứu thương không chở người đi, mà đỗ luôn ở đây, giống phòng lưu trữ dụng cụ y tế, còn các y sĩ thì dựng lều để chữa thương ngay tại chỗ. Thoạt nhìn bọn họ không giống bác sĩ trong nhà giam, tôi nghĩ có lẽ họ được điều động tạm thời từ bệnh viện bên ngoài đến. Đã nhìn thấy bác sĩ, tất nhiên không thể không nhìn thấy bệnh nhân, nhưng chỉ liếc mắt một cái, tôi đã không đành lòng tiếp tục nhìn. Ngoại trừ thảm, tôi không tìm được từ nào khác để hình dung, nhưng cho dù là chữ đó, cũng chưa thể đủ để nói về những bạn tù.

Đúng vậy, đại bộ phận nạn nhân đều là các bạn tù, công nhân đều được làm việc ở những nơi tương đối bằng phẳng và an toàn. Có lẽ mạng sống của chúng tôi chẳng đáng giá tiền, nếu Tiểu Phong Tử không kịp thời gọi chúng tôi chạy tới chân núi…

Hít sâu, rồi hít sâu, không khí nồng nặc mùi đất cát và máu tanh. Tôi cố ngăn mình nghĩ ngợi lan man, xoay người gia nhập đội quân cứu viện.

Sự cố lần này đã làm chết rất nhiều người, cho dù nhà giam không công bố con số chính xác.

Mỏ đá có bị niêm phong, bị phạt tiền hoặc bị chỉnh đốn hay không, chúng tôi không biết, bởi vì sau khi lao động bên ngoài bị ngừng lại, hợp đồng gia công không đàm phán kịp, lần đầu tiên chúng tôi được nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thực sự.

Giám ngục trưởng bị cách chức, nghe nói là bởi ký hợp đồng với mỏ đá không chính quy, thủ tục cũng không đầy đủ, chuyện màu mè tiền nong tu sửa sân thể dục cũng bị bới ra. Tiểu Phong Tử nói quan trường là thế đó, rất nhiều ánh mắt lăm le nhìn vào, chỉ cần anh mắc lỗi, lập tức sẽ có cả đống người giậu đổ bìm leo. Tôi không biết lời này là thật hay giả, tôi chỉ biết vị lãnh đạo tôi nhìn lên bốn năm vừa rồi đã hoàn toàn mai danh ẩn tích. Một tuần sau, hội nghị chào đón lãnh đạo mới được tổ chức tại sân thể dục, khoảng cách với bàn chủ tịch quá xa, tôi không nhìn rõ, chỉ biết là giọng nói của ổng không tồi, rất hùng hồn và mạnh mẽ, như đang nói tiếng Mỹ.

Du Khinh Chu vì xông pha đi cứu viện, hình như được khen thưởng, có tính là lập công hay không thì tôi

không biết. Khu số Một có hai kẻ định bỏ trốn, bị bắn chết ngay tại trận. Kim Đại Phúc nằm trong phòng y tế ba ngày, lúc trở về sắc mặt như trứng thối, mãi đến khi chuyện hai người kia bị bắn chết truyền khắp khu số Hai, gã mới thôi làm bản mặt hằn học như thể bị chúng tôi cướp vợ. Một lần hóng mát Du Khinh Chu thuận miệng than với tôi, may mà các cậu không làm chuyện gì điên rồ. Tôi chớp chớp mắt, giả vờ nghe không hiểu.

Từng ngày lại trôi qua, nhưng ai cũng trở nên đờ đẫn, phấn chấn ngày xưa chìm xuống đáy bể, giống như di chứng sau tai nạn.

"Anh nói xem, ngày ngày nhàn rỗi thế này cũng hay đấy chứ." Một buổi chiều, Tiểu Phong Tử lười biếng tựa bên cửa sổ tắm nắng.

"Mơ đi," Tôi không muốn đả kích cậu chàng, nhưng sự thật vốn tàn khốc, "Nhà xưởng mới sắp xây xong rồi, Vương bát đản nói mấy ngày nữa hợp đồng cũng sẽ đàm phán xong, đến lúc đó chúng ta lại tiếp tục cải tạo."

Tiểu Phong Tử hỏi, "Giờ lại làm gì?"

Tôi nhíu mày ngẫm nghĩ, "Chắc là giày da."

Tiểu Phong Tử bĩu môi, "Tốt, tôi cổ vàng đi vào, cổ xanh đi ra." ("Cổ vàng" (gold-collar) dùng để chỉ những người lao động trí óc, trình độ cao, tốt nghiệp đại học, cao đẳng hoặc các trường kỹ thuật… Còn "Cổ xanh" (blue-collar) là những người lao động chân tay, làm việc trong nhà máy, xí nghiệp, công trường xây dựng…)

Tôi bật cười, đang định bảo cậu cứ thoải mái cổ tròn, cổ chữ V, vẫn có cổ đấy thôi, nhưng đột nhiên không nói được.

Tôi cứng đờ tại chỗ, chính xác là tôi muốn cử động, nhưng thân thể không nhúc nhích được, tựa như trúng lời nguyền hóa đá, từng bắp thịt, từng mạch máu, đều đã cứng lại.

Cũng may, chấn động không xảy ra, hơn nữa tôi cũng tự ý thức được mình đang ở phòng Mười bảy, không phải ở mỏ quặng, không cần hoang mang, sẽ không có sạt lở, sẽ không có thi thể…

"Phùng Nhất Lộ, sao thế?" Chu Thành phát hiện tôi bất thường.

Tôi muốn nói không sao, nhưng nghĩ một lát, chuyển thành hỏi, "Mới nãy anh có cảm thấy hơi rung rung không?"

Chu Thành ngơ ngác nhìn tôi, chẳng hiểu gì.

Tôi quay sang nhìn Hoa Hoa, Hoa Hoa lắc đầu, tôi lại nhìn Tiểu Phong Tử, Tiểu Phong Tử cũng xua tay,

cuối cùng tôi nhìn Kim Đại Phúc, gã ta trợn mắt lườm tôi một cái, trở mình tiếp tục ngủ, "Quá mẫn cảm."

Tôi nghĩ Kim Đại Phúc nói đúng, sự việc lần đó khiến tôi quá sợ hãi, đến nỗi thần hồn nát thần tính, tự mình dọa mình.

Tôi thực sự cho là thế.

"14 giờ 28 phút 04 giây, ngày 12 tháng 5 năm 2008, huyện Tứ Xuyên và Vân Xuyên xảy ra động đất cấp Tám, tâm địa chấn ở vào 31 độ Vĩ Bắc, 103.4 độ Kinh Đông…"

Nữ phát thanh viên bùi ngùi thông báo thống kê thương vong, còn nói hiện tại vùng tâm động đất đã bị gián đoạn đường truyền thông tin, không thể liên lạc, cô ta nói rất nhiều, còn chúng tôi ngồi trước TV, nhìn thảm cảnh chiếu trên màn hình, nhìn đội cứu hộ và đội tình nguyện cố gắng viện trợ, bỗng nhiên có cảm giác thời gian vừa quay ngược trở về.

Chính vì đã trải qua, nên mới hiểu nỗi đau đớn đó.

Tôi khóc, Tiểu Phong Tử cười tôi chẳng ra dáng đàn ông, một bên thút tha thút thít khóc không thành tiếng, một bên cười nhạo.

Vài ngày sau, thời sự vẫn đưa tin, mỗi lần lại xuất hiện một gương mặt mới, nhưng ai cũng bi thương như vậy. Sinh mệnh yếu ớt như thế đó, tai nạn xảy ra, thậm chí cả vùng vẫy cũng không kịp.

Đêm hôm đó, lúc sắp ngủ, Hoa Hoa hỏi tôi, tại sao chỉ có anh cảm giác được động đất?

Tôi suy nghĩ thật lâu, vẫn chỉ có thể lắc đầu.

Tin tức nói nơi này của chúng tôi có chấn cảm (cảm giác sinh ra do động đất), nhưng trên thực tế hầu như chẳng ai cảm giác được. Vương bát đản không, những người khác cũng không, chỉ ngoại trừ tôi. Nói ra có phần quỷ quái, nhưng đó là sự thực.

Cuối Xuân đầu Hạ, cứ thế im lặng trôi qua. Trên thời sự, mọi người cầu phúc và quyên góp cho những người gặp nạn, còn chúng tôi thì chỉ có thể ngồi ở đây nhìn theo. Ai cũng khổ sở, tôi nhìn ra được. Lòng người cũng làm bằng máu thịt, chẳng ai có thể thờ ơ khi thấy đồng bào gặp nạn, thậm chí có người còn hỏi Vương bát đản, ở đây quyên góp được không.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy đời mình lãng phí, bình an mà sống khó khăn biết bao nhiêu, ấy thế mà tôi đã lãng phí ba mươi năm rồi!

38. Quyển 1 - Chương 38

Tôi cứ nghĩ nỗi đau sẽ mãi mãi còn lại, nhưng trên thực tế, ngày nào cũng có một sự kiện mới tấn công tinh thần bạn, đôi mắt bạn, cả thế giới của bạn. Còn nỗi đau, chỉ thỉnh thoảng mới quay về theo giấc mộng, dưới ánh trăng lẳng lặng vây quanh, đau thương nhàn nhạt mà gợn sóng.

Đảo mắt đã tới giữa hè.

Đây là quãng thời gian vất vả nhất của Tiểu Phong Tử, bởi vì bọn muỗi hình như phải lòng cậu chàng, không chịu tìm người khác, chỉ tập trung đốt một mình Tiểu Phong Tử, đến nỗi toàn thân cu cậu chi chít nốt đỏ như bệnh sởi. Tôi đùa rằng chắc là máu cậu thơm quá, mời chào chúng nó, Tiểu Phong Tử không thừa nhận, bảo rằng vị trí ngủ không tốt, nên mới gặp tai họa bất ngờ.

Để nghiệm chứng, chúng tôi đành phải thay phiên nhau đổi giường với Tiểu Phong Tử, kết quả là ai cũng bị đốt đến phát khùng. Duy chỉ mình Hoa Hoa chẳng sao cả, tôi kiểm tra cậu từ đầu đến chân, một nốt đỏ cũng không thấy. Chuyện này quá kỳ lạ, tôi hỏi cậu, người em ngâm dầu thơm rồi à? Đúng là thần khí đuổi muỗi nha. Hoa Hoa chỉ cười mà không đáp. Tôi lại nói, hay là sau này anh cứ ôm em ngủ nhé, nhất định bọn muỗi tránh xa luôn. Hoa Hoa suy nghĩ nửa ngày, viết cho tôi một chữ, *Được.* Tôi , săm soi khuôn mặt cậu, nhưng trông cậu chẳng có vẻ gì là đang nói đùa, vì thế tôi chỉ đành nhận vai kẻ nhát chết, vung tay lên nói, thôi khỏi, nóng lắm.

Hoa Hoa, đứa nhỏ này mặt nào cũng tốt, chỉ mắc mỗi cái tật là quá nghiêm túc, tôi cảm thấy như thế không được, phải bớt chút thời giờ dạy cậu một ít phương thức phòng thân, nếu không tương lai chỉ có chịu thiệt thôi.

Ngày mùng 8 tháng 8, ăn cơm chiều xong, chúng tôi bị lùa đến phòng sinh hoạt chung, được phát cho hai lá cờ nhỏ để thể hiện tinh thần yêu nước. TV đang đếm ngược, sắp đến giờ khai mạc Thế vận hội Olympic Bắc Kinh, chỉ còn đúng mười lăm phút. Tôi nhìn quanh bốn phía, ôi trời, phóng viên báo đài có mặt đông đủ, phỏng chừng ngày mai tin tức "Nhà tù A tổ chức xem tường thuật trực tiếp lễ khai mạc Thế vận hội" sẽ lên báo rồi.

Tôi cầm hai lá cờ nhỏ bằng một tay, dùng tay còn lại vuốt vuốt tóc, sẽ chẳng ai nhìn tôi vào lúc này, nhưng tôi muốn giữ mình ở trạng thái tốt nhất, bởi vì rất có thể đây là cơ hội duy nhất được chứng kiến sự kiện này trong đời tôi.

Tám giờ đúng, lễ khai mạc chính thức bắt đầu. Nói thật, mấy màn đánh trống múa hát tôi không hiểu, chỉ cảm thấy thật đồng đều, thật khí thế, chắc là chuẩn bị công phu lắm. Nhưng thời điểm châm ngọn đuốc Olympic, đột nhiên tôi lại xúc động, không rõ vì sao, tôi cảm thấy thật tự hào vì được làm con cháu của Viêm Hoàng. Tôi đã quên mất nơi này là nhà giam, quên mất tôi còn đang ngồi tù, chỉ biết mình là một người Trung Quốc, là một phần của đất nước Trung Quốc mà giờ khắc này đang được cả thế giới chiêm ngưỡng và trông theo.

Từ sau hôm đó, tối nào nhà giam cũng tổ chức cho chúng tôi xem các trận đấu, đôi khi là trực tiếp, thỉnh thoảng là chiếu lại, mỗi lần đội Trung Quốc chiến thắng, phòng sinh hoạt chung đều vỡ òa trong tiếng hoan hô, niềm vui ấy không phải giả tạo, mà cực kỳ chân thật.

Chẳng biết có phải thuận theo tình hình hay không, mà nhà tù cũng tổ chức giải đấu bóng rổ, không thưởng điểm, chỉ đơn thuần giải trí, nhưng phòng Mười bảy vẫn hăng hái tham gia, ghi danh đăng ký xong, liền thẳng đường lọt vào chung kết.

Đêm trước trận chung kết, trời cực kỳ oi bức, khăn trải giường ẩm như vừa mới giặt, dính lấy người, đúng là địa ngục.

Đã vậy còn hai kẻ giường bên hự hự kéo cày.

"Cái đm hai người không nóng à?!" Thật điên muốn chết, tôi rất vô sỉ phá đám thời khắc thăng hoa.

Chu Thành đang bị mần, tất nhiên không có sức đáp lời tôi, hơn nửa ngày mới nghe Kim Đại Phúc mắng một câu, "Biến mẹ đê!"

Tôi xoay người đổi sang nằm nghiêng, giảm thiểu diện tích khăn trải giường tiếp xúc với da thịt, cũng thoải mái hơn đôi chút, "Tôi bảo này, trận ngày mai anh có dốc sức được nữa không đấy?"

Chờ thêm nửa ngày vẫn chưa thấy Kim Đại Phúc đáp lại. Phỏng chừng sắp đến đỉnh điểm cao trào, nên không phân tâm được nữa. Vì thế dưới ánh trăng nhàn nhạt, chỉ còn lại tôi duyên dáng nằm nghiêng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

"Được rồi đấy."

"Chưa, thêm lần nữa."

"Ngày mai anh có muốn vào sân không?"

"Càng làm càng sung sức!"

"..."

Tôi rất khinh bỉ Kim Đại Phúc, đồng thời cũng rủa thầm trong bụng, cầm thú! Sau đó thò một tay vào quần đùi, bắt đầu tự an ủi Phùng Nhất Lộ "nhỏ" đáng thương. Ai bảo mi độc thân cơ, tôi vỗ về nó, cố nhịn nhé, chờ ra tù rồi, sẽ có hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ cho mi sủng hạnh, chịu khó chút, cứ tin ở anh.

Chẳng biết có phải tại lâu không làm hay không, mà Phùng Nhất Lộ "nhỏ" đặc biệt hăng hái, nóng hầm hập như bàn ủi, sừng sững không chịu buông vũ khí đầu hàng. Tôi vừa vuốt lên vuốt xuống vừa nhắm mắt lại, tập trung tưởng tượng. A, thần tiên tỷ tỷ. A, Thải Điệp cô nương. A, Tây Thi. A, Tử Hà tiên tử...

Có người chọt chọt cánh tay tôi.

Không mạnh, hình như chỉ dùng đầu ngón tay.

Một lần, hai lần, ba lần… Cái tiên sư mi đang thử sức co dãn của làn da à?

Mở bừng mắt ra, một cái đầu người thù lù trước mặt, mẹ kiếp tôi sợ vã mồ hôi, mãi mới nhìn rõ được, thì ra là Hoa Hoa.

"Có chuyện gì à?" Tôi muốn nổi điên, nhưng tôi không thể, bởi vì Phùng Nhất Lộ "nhỏ" vẫn đang nằm trong tay.

Hoa Hoa nhẹ nhàng gật đầu.

Tôi mệt mỏi thở dài, tìm cách thương lượng, "Để anh làm nốt chuyện đang làm dở đã có được không?"

Hoa Hoa hạ mắt, chăm chú nhìn bên dưới tôi.

Không hiểu sao tôi dựng tóc gáy, cảm giác như mình là một con heo, nằm trên bàn mổ chờ tên đồ tể vung tay chém xuống.

Cuối cùng, Hoa Hoa thu lại ánh mắt, một lần nữa quay về nhìn tôi, lại một lần nữa nhẹ nhàng gật đầu.

Tôi lại một lần nữa, mệt mỏi thở dài…

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Năm phút.

…

Được được, Hoa Hoa đúng là tên đồ tể!

Cảm giác tinh trùng vừa chảy ngược trở về, Phùng Nhất Lộ "nhỏ" dần dần ỉu xìu, tôi cam chịu rút tay ra khỏi quần, "Có chuyện gì thì em nói đi."

Hoa Hoa chậm rãi cúi đầu.

Tôi (-_-|||), biết rõ là cách quần đùi thì cậu không nhìn thấy, nhưng vẫn mất tự nhiên, "Xem cái gì mà xem, em không có à?"

Hoa Hoa bật cười, tôi thề, chắc chắn là cậu đang cười! Dù khi ngẩng đầu lên thì mặt cậu thản nhiên như không.

Cho tôi mượn dầu thơm.

"Chỉ thế thôi à?" Híp mắt đọc được mấy chữ này dưới ánh trăng lờ mờ, tôi suýt khóc, "Em có tay có chân, không tự đi lấy được à?"

Hoa Hoa mím môi, không nói gì.

Được rồi, tôi hiểu là cậu rất trọng lễ nghĩa… Từ từ đã!

"Chẳng phải em không bị muỗi đốt bao giờ à?"

Một cánh tay duỗi ra trước mắt tôi, trên cổ tay có ba nốt đỏ tròn tròn.

Ừ, thôi thì người ta có lý, tôi cũng suy nghĩ cẩn thận rồi, đây là ông trời ám chỉ, hôm nay không được dâm dục, đừng mong chiến thắng vận mệnh.

"Trong ngăn kéo bàn ấy, tự lấy đi."

Hoa Hoa tuân lệnh, quả quyết đứng dậy rời đi, giây tiếp theo, ngăn kéo phát ra một loạt tiếng vang lạch cạch lạch cạch rất kỳ quái.

Tôi đang định nhắc cậu là pa-lăng ngăn kéo rỉ rồi, thỉnh thoảng không kéo ra được, phải mạnh tay cơ, nhưng vừa há miệng, lại chợt nghe một tiếng động cực lớn, ầm ——

Ừ, trăm phần trăm là đứa nhỏ này mạnh tay quá, lôi cả ngăn kéo văng ra ngoài rồi.

Thở dài, tôi đang nghĩ Kim Đại Phúc và Chu Thành mới lăn lộn tanh bành, nên bây giờ ồn ào một tí thì cả hai cũng không dám nổi giận, nhưng chưa kịp nghĩ xong, người nào đó đã tru lên vang vọng.

"Cái *** ** các ngươi tôi nhịn lắm rồi đấy nhé có để tôi yên không ——"

Có đôi khi ngẫm lại, khụ, thực ra Tiểu Phong Tử rất đáng thương.

Trận đấu ngày hôm sau, Đại Kim Tử đúng như đã nói, anh dũng ngang với O'Neal, tường đồng vách sắt không đối thủ nào lọt qua nổi. Tiểu Phong Tử và Hoa Hoa cũng rất tài, dẫn trước bao nhiêu điểm. Bọn tôi vây xem ở ngoài cũng phấn khích vô cùng, bởi vì không ai cấm, nên thường thường tôi lại rống lên mấy câu, Hoa Hoa cố lên! Đến nỗi Đại Kim Tử trợn mắt trừng tôi, Tiểu Phong Tử quát tôi, anh là vợ nó hay là cổ động viên của nó thế hả? Còn hai bọn tôi lù lù ra đây thì sao? Vì tôi đây rất vô tư bác ái, nên từ đó sau hai lần Hoa Hoa cố lên, tôi lại hô một lần phòng Mười bảy cố lên, công bằng không thiên vị. =)))

Cả mùa hè, cứ trôi qua trong phấn khởi như thế, vì vậy mùa thu đến lúc nào cũng chẳng ai hay.

Trung tuần tháng Chín, trời đổ mưa lớn, kéo dài suốt mấy ngày, nhiệt độ cũng giảm, ngày nóng đêm lạnh, thỉnh thoảng sáng sớm còn có gió, làm người ta cứ phải run run. Tam Lộc* cũng trong mùa thu đó, bị phát hiện sản xuất sữa bột độc hại. Lúc xem thời sự, chúng tôi đều rất bất bình, nói tuy thức ăn trong tù chẳng ra gì, nhưng ít nhất theo chúng tôi thấy, còn sạch sẽ và không ô nhiễm môi trường. (Tập đoàn Tam Lộc là một trong số những công ty lớn của Trung Quốc góp mặt trong vụ bê bối sữa bột chứa chất Melamine năm 2008 đã làm 53.000 trẻ em bị bệnh, hơn 12.800 trẻ phải nằm viện, và 4 trẻ tử vong – Chi tiết tham khảo tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/V%E1%BB%A5_b%C3%AA_b%E1%BB%91i_s%E1%BB%AFa_Trung_Qu%E1%BB%91c_n%C4%83m_2008)

Con trai của Kim Đại Phúc gần đây phải vào viện vì viêm ruột thừa, nghe nói là bệnh cũ, vì trời trở lạnh và ăn uống không cẩn thận nên tái phát. Xét thấy là mãn tính, đứa nhỏ phải nằm viện chờ hạ sốt, bác sĩ đề nghị giải phẫu một lần để chấm dứt căn bệnh, nhưng mẹ cậu nhóc tiếc tiền, nên ba ngày hai bận lại đến bàn bạc với cha cậu nhóc trong tù.

Làm hay không làm, thực ra không phải vấn đề gì lớn, nên chúng tôi cũng không quan tâm lắm, dù sao cũng là chuyện nhà người khác. Chỉ là thấy Kim Đại Phúc luôn có người nhà đến thăm, nên tâm trạng cũng không khỏi phức tạp.

Chu Thành thì chẳng sao, vì chị Chu vẫn kiên trì lui tới rất đúng hẹn, Hoa Hoa cũng không sao, vì cậu chưa có ai đến thăm bao giờ, tôi thì lớn tuổi, năng lực chịu đựng cũng lớn, không ai đến thì thôi, đằng nào tôi cũng chẳng muốn nhìn cái mặt ai oán của bà cô làm gì, chỉ duy có Tiểu Phong Tử là héo hon ủ rũ, chẳng thèm làm toán nữa, cũng không liến thoắng luôn mồm nữa, tinh thần sa sút như một cụ già.

Tôi bấm đốt ngón tay tính tính, bạn học của cậu đã gần một năm chưa xuất hiện.

Tiểu Phong Tử rất ít khi có thể làm tôi đau lòng, nhưng lúc này đây, ít nhiều tôi cũng thương cảm.

Vì thế tôi trấn an, "Người ta là bạn thân của cậu mà, đúng không, kiên trì nhiều năm rồi còn gì, chắc là mới bị điều chuyển công tác, đến thành phố khác rồi…"

"Con người là thế mà," Tiểu Phong Tử ngắt lời tôi, ra vẻ không cần, "Tin gì cũng chẳng bằng tin tiền, tin chính mình, những kẻ tin người đều là lũ ngốc."

Tôi (-_-|||), muốn đạp cậu ta, nhưng lại không thể xuống chân.

Sau đó tôi đấn đo mãi, cuối cùng vẫn thốt lên, “Không ai cần cậu thì tôi cần cậu.”

Dung Khải chẳng hiểu gì, “Hở?”

Tôi nói, “Cậu cũng nhận tôi làm anh đi, nhất định tôi sẽ không vứt bỏ cậu.”

Dung Khải (-_-|||).

Tôi hứng chí phừng phừng vỗ vai cậu chàng, “Nhưng cậu phải làm lão nhị đấy, vì lão đại là Hoa Hoa rồi, ha ha ha…”

Tiểu Phong Tử điềm tĩnh gạt tay tôi ra, lùi lại hai bước, “Bệnh thần kinh lây đấy, anh tránh xa tôi ra chút đi…”

39. Quyển 1 - Chương 39

Quốc khánh, chị của Chu Thành tới thăm, để lại một bức ảnh chụp, đó là ảnh gia đình của chị hắn, gồm chị, anh rể, có cả cháu trai nhỏ. Chu Thành thường lấy ra ngắm, mỗi lần như thế, đôi mắt lãnh đạm của hắn đều tỏa sáng lung linh, không hừng hực, chỉ như một ngọn nến, nhưng mãi mãi không tắt.

Tôi biết hắn muốn ra ngoài, từng người ở đây đều muốn ra ngoài.

“Đây là con của chị anh à? Mặt như cái bánh bao ấy nhỉ, ha ha ha…”

Được rồi, cũng có loại người như Tiểu Phong Tử, chẳng biết thương xuân bi thu, cũng chẳng biết thế thời mùi mẫn.

Không rõ từ bao giờ, thái độ của Chu Thành đối với Tiểu Phong Tử đã thay đổi, trước kia là chẳng thèm nhìn, cậu muốn gây sự thì gây sự, tôi cứ sừng sững bất động. Nhưng còn bây giờ, tâm trạng không tốt thì thưởng cho hai cái lườm, tâm trạng bình thường thì đáp lời hai câu, tâm trạng vui vẻ thì lấy luôn người ta làm bóng cao su, giơ tay nắn nắn.

Tỷ như lúc này, hắn nhẹ nhàng nhướn mày, tôi biết đây là tâm trạng không tồi, chuẩn bị ra tay với Tiểu Phong Tử, nhưng cậu chàng vẫn hồn nhiên vô tư, mãi đến khi hai má bị nhéo cho đau điếng.

“Cậu giống hơn đấy.” Kẻ bạo hành mỉm cười.

Tiểu Phong Tử hóa đá ba giây, rụt lùi lại như điện giật, bụm mặt không biết làm thế nào, khổ sở nửa ngày mới phun ra được một câu, "Anh xấu tính —-"

Tôi thở dài, im lặng bước đến sau lưng Tiểu Phong Tử, vươn tay ra, nhéo, "Ừ, mềm đấy."

Tiểu Phong Tử thình lình xoay phắt lại, thở phì phò lên án, "Phùng Nhất Lộ, anh học theo làm cái gì…"

Thằng nhỏ đáng thương còn chưa nói xong, đã bị Hoa Hoa túm lấy, giây tiếp theo, má lại bị nhéo lần thứ ba. Bi kịch là nhéo xong rồi, Hoa Hoa còn tỏ vẻ không hài lòng, như thể tôi và Chu Thành quảng cáo láo, thực ra cũng chỉ bình thường thôi.

Tiểu Phong Tử bùng nổ, nhưng cứng đối cứng thì chẳng đánh được ai, nên chỉ có thể oa oa mắng nhiếc, cuối cùng mắng mệt, bèn quay lại bàn viết công thức toán. Tôi nhìn mà đau lòng… cho mấy tờ giấy. Chu Thành nói thực ra đó không phải công thức, mà là nguyền rủa, là độc quyền sáng chế của Tiểu Phong Tử.

Tóm lại, cả tối hôm đó, nhờ Tiểu Phong Tử mà phòng Mười bảy không ngớt tiếng cười. Giờ tôi mới nhận ra, từ hồi tôi vào đây đến giờ, Tiểu Phong Tử đúng là chẳng thay đổi gì cả, vẫn khuôn mặt búp bê, tròn tròn, thoạt nhìn trẻ hơn tuổi rất nhiều.

Hoa Hoa thì ngược lại, không còn thấy bóng dáng trẻ con nữa.

Chẳng biết có phải do thường xuyên chơi bóng rổ không, mà bây giờ cậu còn cao hơn tôi nửa phân, dáng người cũng không mỏng manh như trước, tuy vẫn hơi gầy, nhưng đã có cơ bắp và đường cong, nhìn cũng ra dáng đàn ông trưởng thành!

Anh hai thật là vui mừng quá!

Đầu tháng Mười hai, có nguồn tin nói số người được phép xin giảm án năm nay sẽ tăng lên nhiều, chỉ cần không mắc lỗi quá nặng thì ai cũng có thể đăng ký. Tin tức này như một liều thuốc kích thích, nâng cao tinh thần cho tất cả mọi người trong nhà giam, ai cũng làm việc hăng say điên đảo, tối đến ngồi xem thời sự còn nghiêm túc hơn cả Đảng viên, chỉ hận không thể lột xác thành thanh niên thời đại chủ nghĩa xã hội khoa học trong vòng một đêm.

Nếu là trước đây thì tôi đã khinh bỉ bọn họ, nhưng còn bây giờ, đứa nào bảo không muốn tự do thì đứa đó điên cmnr!

Ngay khi tôi đang trông ngóng đợi chờ đợt xét duyệt giảm án, thì Hoa Hoa bỗng nhiên sốt cao.

Buổi sáng ngày mùng 9 tháng 12, tôi rời giường, bất giác rùng mình một cái, không phải vì lạnh, mà chỉ thuần túy là phản ứng sinh lý, sau đó giật mình, "Đờ, hôm nay mùng Chín tháng Mười hai kìa!"

Cả phòng bị tôi gào cho bừng tỉnh, Tiểu Phong Tử ngái ngủ phẫn nộ, "Có muốn tôi khắc mấy chữ 'Nỗi nhục quốc gia' sau lưng anh không?"

Tôi cười ha hả, sáng sớm hô hào lấy giọng, sao mà khoan khoái cả người.

Hiếm khi dậy sớm nhất, tôi nhanh nhẹn đánh răng rửa mặt, đi WC, xong xuôi thì nhường chỗ cho những người khác, sau đó một mình nằm sấp trên cửa sổ thưởng thức… Bầu trời đêm.

Mùa đông phương Bắc, bầu trời về đêm rất sáng, thỉnh thoảng khi ngày đêm luân chuyển, còn nhìn được mặt trời và mặt trăng cùng một lúc.

Người thứ hai rửa mặt xong là Chu Thành, đi tới hỏi tôi nhìn gì thế, tôi nói đùa, sao băng, tôi vừa cầu nguyện xin giảm án thành công. Chu Thành chỉ thản nhiên cười, tôi biết hắn không tin, nhưng hắn luôn tử tế, chưa bao giờ phá hỏng giấc mộng đẹp của người khác.

Sau đó Chu Thành rời đi, rồi tôi nghe thấy hắn ngờ vực gọi, "Hoa Điêu?"

Tôi rất mẫn cảm với tên của Hoa Hoa, nên lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hoa Hoa nằm giường trên Tiểu Phong Tử, trùm chăn kín đầu, cả tóc cũng không lộ ra, hệt như một nấm mồ, nhìn rất đáng sợ.

"Hoa Hoa?" Tôi cũng gọi, lớn giọng hơn một chút.

Nấm mồ trên giường vẫn không nhúc nhích.

Tôi hoảng hốt, chẳng biết do giác quan thứ sáu hay do gì khác, cảm thấy bất thường, vội vàng bước đến vén chăn của cậu lên.

Chăn vừa lật, tôi sửng sốt, Hoa Hoa nằm cuộn tròn như con tôm, mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, tôi đưa tay sờ thử, trán cậu nóng đến kinh người!

"Sốt rồi?" Chu Thành hỏi.

"Ừ." Tôi trả lời rất điềm tĩnh, nhưng trong bụng hoảng hốt vô cùng. Tôi biết cảm cúm hay phát sốt không phải chuyện gì lớn, nhưng tôi không thể kìm lòng. Lần đầu tiên tôi thực sự ý thức được, mình đã coi Hoa Hoa là người nhà.

Hoa Hoa nằm trong phòng y tế ba ngày, truyền không biết bao nhiêu bình dịch, nào là hạ sốt, nào là dinh dưỡng, theo như những gì Tiểu Phong Tử hỏi thăm được, mấy cái kim truyền chưa bao giờ rời khỏi mu bàn tay cậu. Tôi được phép đi thăm một lần, Hoa Hoa ngủ không yên, lông mày nhíu chặt như đang phải đánh lộn với ai đó trong giấc mộng.

Phòng y tế rất lạnh, chẳng khác nào trong nhà giam, tôi mới đứng một lát đã hắt hơi mấy cái, về sau xin xỏ mãi, bác sĩ mới đắp thêm cho Hoa Hoa một cái chăn.

Hôm được trả về, sắc mặt Hoa Hoa vẫn không tốt lắm, nhưng cơn sốt đã hạ, Vương bát đản nói vậy.

"Không cần quan sát thêm à?" Tôi hỏi.

Vương bát đản lườm tôi, "Có biết chi phí chữa bệnh là của chung không hả, không được xa hoa lãng phí!"

Tôi không nói gì. Sau ngẫm lại cũng đúng, nghe nói bây giờ đi làm, ai cũng phải đóng ngũ hiểm nhất kim*, trong đó bao gồm bảo hiểm y tế, chúng tôi ở trong này chẳng đóng cái gì, tất nhiên nhà nước không tài trợ phí chữa bệnh. (Ngũ hiểm nhất kim: bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm chấn thương công nghiệp và bảo hiểm thai sản)

Du Khinh Chu đi rồi, tôi rót cho Hoa Hoa một cốc nước ấm, định gọt hoa quả cho cậu ăn, nhưng Hoa Hoa nhất quyết không cần, cầm lấy quả táo, tự rửa rồi gặm luôn, rất khỏe khoắn hùng hồn.

"Còn khó chịu ở đâu không?" Tôi hỏi.

Hoa Hoa lắc đầu.

Cõi lòng nặng trĩu vơi đi một nửa, nhưng tôi vẫn không hiểu, "Đang yên đang lành sao tự nhiên lại sốt thế?"

"Lạnh quá chứ còn gì nữa," Tiểu Phong Tử ngồi bên cạnh chen ngang, "Tháng Mười hai rồi mà chả có lò sưởi, rõ ràng là muốn tiêu diệt chúng ta mà."

Tiểu Phong Tử nhắc tôi mới nhớ, đúng rồi, hạ tuần tháng Mười một năm ngoái đã rất ấm cúng, tại sao năm nay lại không?

Đi đến kiểm tra tấm sưởi, tấm kim loại bạc màu loang lổ lạnh buốt đến xương, tôi nhíu mày, "Thế này đâu được, tối ngủ lạnh lắm, sớm muộn gì cũng đổ bệnh thôi."

Tiểu Phong Tử bĩu môi, "Biết làm sao được, lò sưởi hơi phải có than đốt, anh có tự làm ra được không?"

Nói xong mấy chuyện vô nghĩa thì cũng đến lúc tắt đèn, chẳng còn cách nào khác, mọi người đành phải quay về giường với tấm chăn đơn bạc. Không rõ có phải vì hôm nay lạnh hơn hẳn, hay bởi vì đã biết là không có lò sưởi, mà tôi nằm trong chăn rét run từng đợt, hơi lạnh thấm qua chăn, không thể ngủ được.

Tôi cố gắng tự thôi miên mình, ngủ đi, ngủ đi, ngủ rồi thì không lạnh nữa.

Nhưng vô ích, trong hoàn cảnh này thì ai mà ngủ được!

"Này, mọi người không lạnh à?" Trong bóng tối, tôi nghe thấy tiếng răng mình đập vào nhau.

"Anh, anh đoán xem?" Tiểu Phong Tử mồm mép cũng không lưu loát.

"Không nghe dự báo thời tiết lúc tối à, đêm nay hạ nhiệt độ đó." Giọng điệu thản nhiên của Chu Thành cũng là lạ, chẳng biết có phải do lạnh quá không.

"Đ*t!" Kim Đại Phúc mắng, "Có để cho người ta sống hay không?!"

Hoa Hoa nằm ở giường trên không động tĩnh gì, tôi biết cậu không nói chuyện được, nhưng không nghe thấy cậu thì tôi không yên tâm. Vì thế tôi hỏi, "Hoa Hoa? Em ngủ rồi à?"

Có tiếng gõ ván giường, không lớn không nhỏ, "Cạch" một tiếng.

"Hừ hừ hừ, đã bảo cấm mày đập giường cơ mà! Vụn gỗ rơi vào mồm tao rồi đây này!" Tiểu Phong Tử bực bội trở mình, sau đó lại kêu oai oái, "Phùng Nhất Lộ, tôi sắp lạnh chết rồi…"

Tôi dở khóc dở cười, nói với tôi thì ích lợi gì, tôi có phải túi giữ nhiệt đâu.

Đang chẳng biết làm sao, bỗng nhiên một tràng âm thanh kẽo kẹt vang lên trong bóng đêm, có người từ giường trên trèo xuống! Tôi đang bồn chồn, lại nghe Kim Đại Phúc ngờ vực hỏi, "Chu Thành?"

"Tránh ra chút." Giọng Chu Thành rất trầm, càng tôn lên sự tĩnh lặng trong phòng Mười bảy.

Kim Đại Phúc không nói gì thêm, nhưng sau một hồi sột soạt sột soạt, gã lại bật lên tràng cười "Hề hề hề hề" rất dâm đãng.

Tôi nổi da gà, không biết Chu Thành định làm gì? Vận động nửa đêm cho ấm người à?

"Phùng Nhất Lộ." Đột nhiên Chu Thành gọi.

"Ơi ơi." Tôi suýt thì bĩnh ra quần, mẹ kiếp sợ thế!

"Cậu bảo Hoa Điêu xuống nằm cùng đi, hai người ấm hơn đấy."

Tôi bừng tỉnh, không thể không hổ thẹn, cảm thấy mình thật là đen tối và vô sỉ.

"Các người đều có bạn, thế còn tôi thì sao?!" Tiểu Phong Tử kêu lên, vừa bất mãn vừa tủi thân, như một đứa nhỏ bị cha mẹ bỏ lại nhà ga.

Tôi sửng sốt, khó đây, nếu có sáu người thì đẹp luôn, nhưng phòng chỉ có năm thôi…

"Chăn của Hoa Điêu và tôi để cho cậu đắp, một mình cậu đắp ba cái, thế được chưa?"

"Thì, thì thôi cũng tạm được."

Tôi bất giác phải toét miệng cười, đúng rồi, Chu Thành chính là khắc tinh của Dung Khải, nhất định Thượng đế sáng tạo ra hai người này đã bố trí như vậy!

"Hoa Hoa," Chẳng rõ tại sao, mặc dù lời đề nghị của Chu Thành rất thiết thực, nhưng tôi vẫn cảm thấy Hoa Hoa còn đang chờ tôi cho phép, giống như chỉ có tôi gật đầu, thì cậu mới được hành động, vì thế tôi lời ít ý nhiều biểu đạt lập trường ngay, "Xuống đây nào."

Không đến nửa phút sau, một người im lặng chui vào chăn tôi.

Tôi dịch sang bên, chừa lại chỗ nằm cho cậu, chờ cậu nằm xuống, tôi bèn rất tự nhiên ôm lấy cậu.

Trong chăn vẫn lạnh, nhưng thân thể cả hai đều rất nóng, chỉ một cái ôm đơn giản cũng ấm cúng vô cùng.

"Tôi sắp bị ép thành bánh nhân thịt rồi —-" Tiểu Phong Tử rống một câu xong, trở mình, im lặng.

Tôi mỉm cười, gắng sức duỗi tay, muốn ôm Hoa Hoa chặt hơn…

"Này, em nằm nghiêng chút được không?" Tôi nhỏ giọng nói với cậu, rất khẽ, chỉ để hai chúng tôi nghe thấy, "Anh không gấp tay lại được." Đứa nhỏ này nhìn thì gầy, nhưng lại khá dày người và rắn chắc.

Hoa Hoa im lặng vài giây, đột nhiên bắt lấy cánh tay tôi đang đặt trên người cậu, sau đó ôm lấy tôi.

Hoa Hoa ôm rất vừa… Được rồi, tôi thừa nhận cánh tay cậu dài hơn tôi.

Lần đầu tiên cùng ngủ với người khác, cảm giác này thật kỳ diệu, nhất là sau khi thân thể ấm dần lên, tôi đột nhiên không buồn ngủ nữa, vì thế nhỏ giọng thì thầm, "Cả phòng chưa ai sốt mà em đã sốt, kém thế."

Thực ra tôi chỉ muốn lải nhải, cũng không hi vọng cậu để ý đến, nhưng dưới chăn đột nhiên có một bàn tay tách mở nắm tay siết chặt vì lạnh của tôi, sau đó rất nghiêm túc viết xuống lòng bàn tay tôi từng nét một: *Không sao.*

Không sao.

Sốt tới ba mươi chín độ, không sao.

Ba ngày truyền dịch, không sao.

Y sĩ nói nếu không hạ sốt sẽ gặp nguy hiểm, không sao.

Không sao cái đầu mẹ mi ấy!

"Em không sao, nhưng mà anh có sao." Tôi cảm thấy cổ họng cay cay, "Trước đây chẳng ai để ý đến em, em sống hay chết thì tùy em, nhưng bây giờ em là em của anh, em không thể chết trước anh được, em phải khỏe mạnh sống thọ đến một trăm tuổi, nghe rõ chưa?"

…

Hoa Hoa nghe rõ, nên há miệng cắn mặt tôi một cái.

Tiên sư cái thói xấu gì thế hả?

40. Quyển 1 - Chương 40

Từ đầu Đông tới giờ, tôi chưa từng ngủ ngon như vậy. Chẳng cần cuộn thân, chẳng cần gồng người, thậm chí cũng chẳng cần lo gió lạnh chui vào lúc trở mình, tôi có thể thoải mái nằm, muốn pose tư thế nào thì pose tư thế đó, cho dù bên ngoài trời đêm giá rét, tường cao hàng rào điện, thì trong tấm chăn này vẫn là thiên hạ của tôi.

Sáng sớm, tôi mơ một giấc mộng. Tại sao trong mộng mà tôi cũng biết là sáng sớm, cái này không giải thích được. Tóm lại tôi mơ thấy mình ra tù, sau đó trúng xổ số năm trăm vạn, tôi dùng ba trăm vạn mua biệt thự, một trăm vạn để trang hoàng, một trăm vạn mở xưởng gia công giày da, rồi Đại Kim Tử làm bảo an, Tiểu Phong Tử làm kế toán, Chu Thành làm marketing, Hoa Hoa quản lý sản xuất. Không lâu sau đó, xưởng gia công của chúng tôi vang danh quốc tế, rất nhiều thương hiệu lớn đến bàn hợp tác, ký hợp đồng, đài truyền hình hay tin cũng vội tới, muốn phỏng vấn chuyện xưa của chúng tôi, chính quyền nghe xong bèn lệnh cho Tân Hoa Xã đăng ngay một hàng chữ lớn trên trang nhất —- *Noi gương đồng chí Phùng Nhất Lộ*. Ngay tại thời khắc quang vinh khi tôi sắp được trao tặng cờ thi đua "Anh hùng Nhân dân", một tiếng rống long trời lở đất vang lên —-

"Mẹ kiếp thổi còi tập hợp mấy lần rồi đó, các người điếc tai hay là tay chân bại liệt? Thích bị biệt giam hả?"

Quấy rối giấc ngủ của người khác là tội nặng, quấy rối giấc mộng đẹp của người khác là… Tội chết.

Tôi miễn cưỡng mở mắt, phát hiện một cái đùi mình đang vắt trên người Hoa Hoa, thật là thoải mái. Hoa Hoa cũng tỉnh, mặt đối mặt với tôi nửa giây, sau đó ngại ngùng cười.

Đừng hỏi tôi sao lại biết cậu ngại ngùng, chính tôi cũng không giải thích nổi.

Trong phòng tòi ra thêm một người, hòa cùng cơn gió lạnh, Du Khinh Chu đứng trên sàn xi-măng, nghiến răng nghiến lợi, "Sao, chờ tôi tung chăn hát 'Bé ngoan dậy nào' hả? Tôi là mẹ các người chắc —"

Mới sáng sớm, chẳng ai có tâm trạng nghe Vương bát đản rống rú, để tránh nỗi khổ cho lỗ tai, tôi cố nhịn mấy cái ngáp, vất vả ngồi dậy.

Chu Thành và Đại Kim Tử nhanh hơn tôi một tẹo, đã mặc quần áo đàng hoàng.

Vương bát đản như thể không thích nhìn hai người kia, bèn chuyển mắt sang tôi, thấy Hoa Hoa vừa ngồi dậy bên cạnh tôi, bản mặt gã phấn khởi như mới trổ bông…

"Phùng Nhất Lộ, chuyện gì thế này? Kim Đại Phúc và Chu Thành thì tôi mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng sao cậu cũng ấy ấy với Tên câm rồi?"

Tôi (-_-|||), đầu với chả óc!

"Anh xem trời này mà không có lò sưởi thì ngủ thế nào được?! Đừng nói là ôm Hoa Hoa, nhỡ mà bảo ôm anh thì tôi cũng phải ôm!"

Du Khinh Chu sửng sốt, nửa ngày mới kịp hiểu ý tôi, "Không có lò sưởi?"

Tôi lườm gã một cái, "Tự sờ đi."

Chưa đến hai ngày sau, lò sưởi tới, chẳng biết có phải do Vương bát đản báo cáo lên trên hay không, nếu đúng vậy thì tôi chỉ có thể nói rằng, lời của gã chẳng có trọng lượng gì cả. Bởi vì lò sưởi tuy đã tới, nhưng hơi ấm thì phải bặm môi mím miệng thò tay vào sờ mới cảm giác được, cho nên chẳng giúp ích gì chúng tôi là mấy.

Đêm vẫn lạnh, vì thế ghép đôi ngủ vẫn tiếp tục như cũ.

Hoa Hoa chỉ nhút nhát lúc ban đầu, dần dần tiểu tử thúi liền dang tay dang chân, chẳng còn tẹo nào là ngoan ngoãn khép nép, ban đêm tôi thường xuyên bị cậu ép tới khó thở, thỉnh thoảng còn giật mình tỉnh giấc. Mà chẳng biết nhóc con này quen nếp ở đâu, ngủ y như gà mái mẹ, cứ thích ấp người ta dưới thân

mình, tôi hết cách, chỉ có thể cố gắng làm quen và thích ứng, vất vả lắm mới tìm được một phương pháp hít thở đàng hoàng.

Tiểu Phong Tử bảo tôi có năng khiếu trời cho, Chu Thành nói tôi rất bao dung, Đại Kim Tử không phát biểu gì, còn Hoa Hoa thì tiếp tục trầm ngâm. Thỉnh thoảng bị tôi giận mắng mỏ đôi câu, cậu đều ngoan ngoãn nghe, mỗi khi tôi cáu quá, cậu sẽ cọ cọ đầu vào cổ tôi, chẳng biết cậu học chiêu này ở đâu, nhưng lần nào mang ra dùng cũng có tác dụng, cọ cọ mấy cái, tôi liền tắt lửa, nếu không phải anh đây tự chủ mạnh mẽ, thì cái tay bỉ ổi đã vươn lên sờ mó đầu cậu rồi.

Những ngày lạnh nhất mùa đông, chúng tôi sưởi ấm lẫn nhau, cùng chống đỡ. Nhiều lần nửa đêm bừng tỉnh, tôi cũng không biết mình đang ở nơi nào, giống như vừa lọt vào một hang núi tối tăm, một cánh đồng hoang vu bát ngát, hoặc một cái hòm kín như bưng, thậm chí thỉnh thoảng tôi còn nghĩ mình đang nằm trong mỏ đá sập. Mãi tới khi cảm giác thấy sức nặng trên người, hô hấp bên tai, nhiệt độ ấm áp, lòng tôi mới dần kiên định, tinh thần cũng dịu đi.

Tôi chưa từng nghĩ vào tù lại may mắn gặp được một đứa em trai, và một đám bạn bè cùng vào sinh ra tử.

Cũng như tôi chưa từng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này, một lần nữa làm người thì nên sống thế nào.

Đường truyền tin tức của Dung Khải có thể sánh ngang với chính phủ, nhiều khi còn sớm hơn cả tin tức của chính phủ một đoạn thời gian, vì thế khi đợt xin giảm án thật sự bắt đầu, chúng tôi đã chuẩn bị xong hết đơn từ để nộp.

Ngày công bố kết quả là Mười lăm tháng Giêng, chúng tôi đang phân chia chè trôi nước trong phòng sinh hoạt chung. Chè trôi nước được chuyển tới căng-tin, bởi vì chúng tôi mở hội liên hoan mừng Tết Nguyên Tiêu ở ngay trong này. Trước đó không ai biết công bố giảm án là một tiết mục giữa giờ liên hoan, vì vậy tôi vừa nhét vào mồm hai cái bánh, thì bất ngờ nghe thấy thời hạn thi hành án của mình giảm xuống còn năm năm, ờ hay, hai cái bánh trôi nửa đường mắc kẹt trong cổ họng, lên không được mà xuống không xong, tôi nghẹn đỏ bừng mặt, suýt biến thành Trương Phi. Khổ cái là mọi người đều tập trung tinh thần chờ nghe tên của mình, tôi ú ớ mãi chả có ai để ý, lúc ấy tôi còn chẳng khóc nổi, cái này gọi là vui quá hóa buồn, vì một năm mà toi luôn cái mạng, đúng là bi kịch. Cũng may, cái chân đạp đạp của tôi đạp trúng Hoa Hoa, không mạnh, nếu là tôi, có lẽ sẽ chẳng cảm thấy gì, nhưng Hoa Hoa lại quay đầu sang, ánh mắt lưu luyến từ Du Khinh Chu chuyển sang tôi, giây tiếp theo, mặt không đổi sắc nện cho tôi một cú vào lưng!

Hai cái bánh trôi, một cái tụt xuống, một cái văng ra, vĩnh viễn chia lìa.

Tiểu Phong Tử nói chuyện này thật quỷ dị, không phù hợp với nguyên lý khoa học, muốn nghiên cứu; Đại Kim Tử nói tôi kém tắm, có mỗi giảm hình phạt thôi mà quýnh lên như Phạm Tiến trúng Cử*; Chu Thành hình như cũng định nói với tôi gì đó, nhưng nghe Đại Kim Tử phát biểu cảm tưởng xong, hắn lại ngạc nhiên quay sang nhìn gã, anh cũng biết "Phạm Tiến trúng Cử" cơ à? Chỉ có mình Hoa Hoa là sầm mặt trừng tôi, như thể tôi là đầu sỏ gây nên tai bay vạ gió lần này.(Phạm Tiến trúng Cử: là cuốn tiểu thuyết phê phán hàng đầu của Ngô Kính Tử đời nhà Thanh. Câu chuyện nói về Phạm Tiến tham dự kỳ thi Hương, trúng Cử nhân thì vui quá hóa điên. "Phạm Tiến trúng cử" phản ánh thói đời nóng lạnh, cùng với bộ mặt thật của Giới Trí Thức cuối thời kì Xã Hội Phong Kiến lúc bấy giờ.)

Sau đó Vương bát đản tuyên bố, Hoa Điêu, giảm hình phạt mười một tháng.

Tôi ngớ ra hai giây mới hiểu gã đang nói về Hoa Hoa! Chẳng biết tại sao, nghe thấy mình giảm án, tôi kích động, còn nghe thấy Hoa Hoa giảm án, tôi mừng như điên, mừng đến nỗi chẳng thèm nhìn khuôn mặt sầm sì của cậu, cứ phải nhào vào vò đầu cậu cái đã!

Hoa Hoa để mặc tôi chà đạp, sau đó chậm rãi cong cong khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng muốt như tuyết.

Dạo này Hoa Hoa hay cười với tôi, nhưng cười nhe răng thì vẫn ít lắm. Tôi đã nói với cậu không chỉ một lần, em phải cười to lên, cười to lên mới đẹp, mới phấn chấn cả người, cậu không lắc đầu, cũng không gật đầu, vẫn cứ làm theo ý mình, mãi cho tới lúc này tôi mới hiểu, Hoa Hoa đơn thuần, Hoa Hoa bướng bỉnh, cậu chỉ thực sự cười vì những chuyện làm cậu thực sự vui mà thôi.

Đêm đó, ai cũng rất hưng phấn, bởi vì ai cũng được giảm án nhiều hoặc ít, giống những đứa nhỏ đỗ đại học sau mười hai năm đèn sách đêm ngày. Đại Kim Tử và Chu Thành hết hôn lại hít, Tiểu Phong Tử nhảy nhót không ngừng, Hoa Hoa ngồi trên cửa sổ, nhưng chưa được mấy phút đã chạy đến giường tôi ngây ngô cười, tôi vò đầu cậu một trận, hỏi, "Ra ngoài rồi em muốn làm gì?"

Tính lại, thời hạn của cậu còn hơn hai năm, của tôi còn một năm rưỡi, nhưng tâm trạng lúc này giống như ngày mai đã ra tù luôn, chỉ hận không thể quy hoạch tương lai cặn kẽ như kiến trúc công trình.

Không biết, Hoa Hoa viết, *anh muốn làm gì?*

Thực ra tôi cũng không biết. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoa Hoa, tôi lại cảm thấy chính mình phải có trách nhiệm quy hoạch. Nghĩ đi nghĩ lại, một ý tưởng dần dần thành hình, "Ông già có một căn hộ, anh sẽ bán lấy ít tiền, rồi kinh doanh gì đó."

Tôi làm thuê cho anh nhé.

Tôi cười, "Được, sau này anh là ông chủ lớn, em là ông chủ nhỏ."

Hoa Hoa sửng sốt, muốn cười, nhưng tựa hồ không biết nên cười kiểu gì, thế là mặt biến thành như này .

Tôi cực kỳ thích bộ dạng ngốc nghếch của Hoa Hoa, hệt như chú cún nhỏ tròn trĩnh đáng yêu ngoan ngoãn cho người ta nắn bóp, tôi nhịn không được, vừa giơ tay định nhéo mặt cậu, lại cảm giác một cơn gió cuốn tới bên cạnh, mang theo vị khách không mời mà đến —-

"Tôi đây mà tôi đây mà," Tiểu Phong Tử rất nhiệt tình, "Tôi làm kế toán cho anh nhé?"

"Thôi," Tôi đẩy cái đầu tròn tròn ra, "Ai dám mời cậu. Để cậu làm kế toán? Công ty sớm muộn gì cũng chỉ còn cái xác, tôi vẫn yêu đời lắm."

“Xì, anh mời tôi, tôi còn phải nghĩ đấy…”

Tiểu Phong Tử nói cứng, nhưng bóng dáng phẫn nộ rời đi lại mang theo một chút đáng thương.

Chẳng biết tại sao, tôi có cảm giác năm 2009 trôi qua rất nhanh, thật giống như thời gian vùn vụt lao đi, không để lại bất kỳ thứ gì trong trí nhớ tôi cả. Thế giới có biến động gì, không ấn tượng, quốc gia có biến động gì, không ấn tượng, ngày ngày tôi chỉ nghiêm túc làm việc, tuân thủ luật lệ, chờ đón khoảnh khắc bình an ra tù.

Tôi chỉ nhớ kỹ duy nhất một chuyện, đó là hội diễn văn nghệ mùa thu.

Đoàn nghệ sĩ tên là gì thì tôi không nhớ, nghe bảo là tới đây thăm hỏi, có ngôi sao ca nhạc, minh tinh điện ảnh, thậm chí còn cả mấy tai to mặt lớn hay xuất hiện trên TV. Tôi nghĩ chắc bọn họ chỉ đến cưỡi ngựa xem hoa, nhưng má nó họ thực sự hòa mình cùng đám chúng tôi. Muốn bắt tay? Họ bắt tay. Muốn ôm? Họ ôm. Tôi còn được chụp hình chung với một diễn viên nổi tiếng, điều này ở bên ngoài tôi có nằm mơ cũng chẳng dám mơ tới, thế mà vào đây lại thực hiện được rồi. Anh ta hỏi tôi bao giờ mãn hạn tù, tôi nói sang năm, anh ta bảo sắp rồi nhỉ, ra tù nhớ làm người đàng hoàng, nhất định không được quên những ngày cải tạo gian khổ trong đây. Tôi cảm thấy lời anh ta nói cũng đường hoàng, nhưng buổi tối trở lại phòng Mười bảy, da gà da vịt vẫn nổi lên.

Nếu được làm lại từ đầu, chắc chắn tôi sẽ không ăn trộm xe, dù có chết đói ngoài đường đi nữa.

Nửa đầu năm 2011, tôi tập trung chuẩn bị tài liệu, bởi vì tôi là người ra tù đầu tiên, nên phải làm đủ các loại báo cáo tư tưởng, báo cáo học tập linh tinh. Nhưng chẳng biết làm sao Dung Khải lại được cộng điểm, thế là mãn hạn trước cả tôi một tháng, ra tù giữa tháng Ba.

Chúng tôi không được phép tiễn đưa, vì thế chỉ có thể tạm biệt nhau trước cửa phòng Mười bảy. Tôi hỏi Tiểu Phong Tử định thế nào, cậu mỉm cười nhàn nhạt, yên tâm, xã hội có thể làm tôi chết đói còn chưa xuất hiện đâu. Tôi đạp mông cậu ta một cái, còn cậu ta nhe răng cười, khoe hàm răng sáng bóng.

Sau đó tới lượt tôi, ngày tôi ra tù, trời quanh mây tạnh.

Lúc rời khỏi phòng Mười bảy, Đại Kim Tử nói, sau này đừng quên anh em, Chu Thành nói, bảo trọng, Hoa Hoa cúi đầu ngồi trên cửa sổ, mặc cho tôi kêu gọi thế nào, vẫn không quay lại nhìn tôi một cái. Tôi biết cậu lưu luyến, nên gọi vài lần rồi không dám gọi nữa, vừa sợ cậu không kìm lòng được, lại vừa sợ giọng mình nghẹn ngào thì mất mặt.

Cứ nói tiết Thanh Minh hay có mưa phùn, nhưng hôm ấy mặt trời chói sáng, rạng rỡ trên cao, nóng cháy vô vàn, hào quang vạn dặm.

Vương bát đản đưa tôi đến cổng nhà giam, cánh cổng cao gấp mấy lần người.

Tôi thử bước tới một bước, hai bước, ba bước, như phi hành gia đổ bộ lên mặt trăng. Mãi tới khi lòng bàn chân đặt trên đường cái, một chiếc xe tải gầm rú lướt qua, đất cát tạt vào mặt tôi đau rát.

Sau lưng truyền đến tiếng hô của Du Khinh Chu, "Đừng quay đầu, cứ hướng về phía trước mà đi!"

Tôi khẽ nhếch miệng, quyết đoán xoay cả người lại, nhe răng cười với gã, "Tôi sẽ bảo trọng —-"

Du Khinh Chu (-_-|||), "Tưởng bở quá đấy ——" Sau đó xoay người, đưa lưng về phía tôi, phất phất tay, trở về nhà giam.

Cánh cổng lớn chậm rãi khép lại, tôi đứng từ xa nhìn về, cho tới khi không còn khe hở.

41. Quyển 2 - Chương 41

Tôi đã từng ảo tưởng rất nhiều về khoảnh khắc bước chân khỏi nhà giam.

Tỷ như, chạy thẳng ra giữa đường cái, rít gào với từng chiếc xe đi qua, thấy không, ông đây tự do rồi! Lại tỷ như, dựng ngón giữa với lũ cảnh sát vũ trang hung hăng trên trạm gác, mẹ nó có giỏi thì bắn thử xem? Hoặc tỷ như, noi theo khí phách lão Tưởng trong sự biến Tây An*, chạy một mạch lên đỉnh núi trút hết nỗi lòng! Hoặc cũng có thể cào cào cổng sắt khóc lóc om sòm. Tóm lại, ảo tưởng đó chủ yếu chỉ là những hình ảnh lướt qua rất nhanh. (Sự biến Tây An là cuộc binh biến bắt giữ Tưởng Giới Thạch tại Tây An do Trương Học Lương và Dương Hổ Thành thực hiện, nhằm gây áp lực buộc Tưởng hợp tác với Đảng Cộng sản chống Đế quốc Nhật Bản vào ngày 12 tháng 12 năm 1936, khi Tưởng đến Tây An. Sự biến Tây An gây chấn động thế giới đương thời. Chi tiết xem thêm tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/S%E1%BB%B1_bi%E1%BA%BFn_T%C3%A2y_An)

Nhưng sự thật thì, tôi rất bình tĩnh.

Thậm chí cả mấy năm qua, tôi chưa bao giờ bình tĩnh như giây phút này.

Tôi ngẩn người nhìn lên bầu trời, giống Hoa Hoa đã làm vô số lần, nhìn đàn chim sải cánh theo bầy, nhìn lũ se sẻ chuyển từ cành cây này sang cành cây nọ. Tôi biết đây là khoảnh khắc quan trọng nhất trong cả cuộc đời mình, tôi phải trang nghiêm cảm nhận, phải xúc động nhân sinh, nhưng chẳng biết tại sao, đầu óc tôi trống rỗng.

Tôi mù tịt đứng bên đường, để vào thành phố chỉ có một con đường này mà thôi, nhưng thế thì sao? Ở trong tù tôi chẳng cần lo toan chuyện sinh tồn, mỗi ngày chỉ cần làm việc, ăn cơm, tan tầm, ngủ theo quy định. Bây giờ tôi đã thoát khỏi nơi đó, cuối cùng tôi đã đạt được tự do khao khát bấy lâu, nhưng tôi lại đột nhiên mất phương hướng.

Vô số xe cộ tạt ngang trước mắt tôi, đối với một tên tội phạm mới ra tù còn đang lúng túng, tất nhiên họ không có bất cứ hứng thú gì.

Tôi muốn giơ tay đón xe, nhưng giơ một nửa lại thu tay về.

Tôi không có tiền.

"Sao anh lâu lắc thế," Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một âm thanh lười biếng, "Tôi ngồi đây chờ đến trưa rồi này, phải ra từ sáng chứ?"

Tôi xoay phắt người lại, một bọc quân phục đập vào mắt tôi. Bộ quần áo quá lớn, lòa xòa cả xuống đất, không biết bao nhiêu năm chưa giặt, bẩn đến nỗi chẳng nhìn ra màu xanh biếc lúc đầu, có mấy chỗ còn rách rưới, lộ ra vải bông đen tuyền bên trong. Nếu không có cái đầu quen thuộc hiện diện trên đó, tôi còn tưởng kia là bộ quân phục thành tinh.

"Sao nhìn cậu như đống rác thế này?" Tôi ghét bỏ lấy đầu ngón tay chọt chọt hai cái, "Hay là xã hội bây giờ thịnh hành kiểu cái bang?"

"Biến mẹ anh đi," Dung Khải nổi giận, hất tay tôi ra, "Anh thử ngủ ngoài này nửa tháng xem có chết rét không?"

Giờ tôi mới để ý, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Khải đỏ bừng, không phải vì tức giận, mà là vì lạnh cóng, nhiều chỗ còn nứt nẻ, lại nhìn cách đó không xa có một túp lều tạm bợ dựng bằng bìa các-tông, loáng thoáng còn thấy vài người đắp chăn bông rách nát ngủ bên trong.

Tôi muốn hỏi cậu ở đằng kia à? Nhưng tôi không mở miệng được. Có thứ gì đó nghẹn ngang cổ họng, âm thanh không thể phát ra. Tôi gắng sức hít sâu, đè nén nỗi bí bức trong lòng, thật lâu sau mới gượng gạo hỏi, "Sao không đi tìm bạn học?"

Dung Khải chép miệng, đĩnh đạc nói, "Tìm rồi, cậu ta cho tôi ở nửa tháng, về sau vợ cậu ta không vui, tôi nghĩ mình cũng không nên ở đó mãi, thế là cuỗm hai sợi dây chuyền vàng rồi bỏ chạy."

Một trận gió lạnh thổi qua, giờ tôi mới cảm nhận được thế nào gọi là ngổn ngang trong gió…

"Cái đm cậu nói lại xem cậu cuỗm cái gì?!"

"Cái đ*t anh gào lên làm gì," Tiểu Phong Tử lấy ống tay áo cọ cọ lỗ tai, "Tôi trả lại rồi, anh lắm chuyện thế!"

Tôi nhướn mày ngờ vực, "Thật chứ?"

Tiểu Phong Tử sầm mặt, "Vớ vẩn, nếu không thì làm sao cậu ta chịu sảng khoái đưa cho tôi một trăm đồng tiền? Cái này gọi là lệ phí cảm ơn!"

Tôi đỡ trán, mẹ kiếp thế cũng được sao?!

"Cậu làm thế, chắc bạn học nghỉ chơi cậu luôn nhỉ?"

Tôi vốn chỉ định đùa một chút, chẳng ngờ Tiểu Phong Tử lại nhún vai vẻ bất cần, thoải mái hời hợt bảo, "Nghỉ chứ, nên giờ tôi chẳng có chỗ nào đi, đang định lang thang bên ngoài diễn khổ nhục kế để quay lại đó, hì hì…"

Tiểu Phong Tử cười lên nhìn rất trẻ con, nhất là hai má lúm đồng tiền, rất ngộ nghĩnh.

Tôi thích nhìn cậu cười, nhưng không phải bây giờ.

Túm lấy bộ quân phục của cậu, không để ý bụi đất và mùi vị, tôi ôm cổ Dung Khải, "Nghĩ cách giúp anh hai, trở về kiểu gì?"

Tiểu Phong Tử lườm tôi một cái, lên tiếng, "Yên tâm, tôi tính cả rồi."

Hai phạm nhân đón xe ven đường, xác suất thành công cao hay thấp? Vì thế Dung Khải không làm chuyện vô ích, mà đi thẳng đến quầy đồ ăn vặt ven đường, nhờ bà chủ vẫy xe hộ. Bà chủ cũng tử tế, có lẽ vì mấy ngày này hay chạm mặt Dung Khải, nên cũng vui vẻ giúp bọn tôi.

Ước chừng hơn mười phút sau, vô số ô tô xả khói vụt qua, bà chủ rốt cuộc cũng vẫy được một chiếc xe tải chở hàng. Lái xe là ông chú trung niên hơn bốn mươi tuổi, râu quai nón bờm xờm, vừa nghe bà chủ tường thuật, vừa nhìn chúng tôi, ra vẻ lúng túng, "Các cậu thấy đấy, xe tôi nhỏ lắm, đi chậm nữa, chẳng biết lúc nào mới đến được đó, với cả…"

Đáy lòng tôi trùng xuống, khó khăn lắm mới đón nổi một chiếc xe, thế mà lại không đi nhờ được. Đang định gật đầu cam chịu, tôi chợt nghe Tiểu Phong Tử hỏi, "Chú muốn bao nhiêu?"

Lái xe sửng sốt, có lẽ cũng không muốn làm quá chuyện lên, ấp úng nửa ngày mới hỏi lại, "Các cậu đưa được bao nhiêu?"

"Sáu mươi." Tiểu Phong Tử không cần nghĩ, "Không có chúng tôi thì chú vẫn phải đi về, tiện thể kiếm thêm, sao không làm?"

Lái xe gãi ria mép, vẫn đắn đo.

“Một trăm,” Tiểu Phong Tử không cho ông chú thời gian cân nhắc, “Đi thì đi, không thì chúng tôi tìm xe khác, đỡ mất thời giờ của chú.”

“Ấy, đừng mà,” Lái xe thấy Tiểu Phong Tử nóng nảy, lập tức đồng ý, “Một trăm thì một trăm!”

Thế là chúng tôi mờ mờ mịt mịt lên xe, đến lúc đó tôi vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Lúc mở cửa xe, ông chú đột nhiên hỏi, “Này, hai cậu có tiền thật không vậy? Đừng có lừa tôi đấy.”

Lời này khiến tôi chột dạ, hít thở không thông.

Nào ngờ Tiểu Phong Tử sờ soạng nửa ngày, lấy ra một tờ tiền hồng nhạt in hình lãnh tụ, vênh vang đắc chí nói với lái xe, “Yên tâm chưa, xuống xe sẽ đưa cho chú.”

Lái xe nhún vai, không nói thêm nữa.

Tiểu Phong Tử trợn mắt lườm, sau đó vuốt phẳng tờ tiền nhăn nhúm, bỏ lại vào túi áo. Động tác của cậu cực kỳ cẩn thận, như thể nếu lỡ mạnh tay, mảnh giấy quý giá kia sẽ rách mất.

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ, hi vọng khung cảnh núi non trơ trụi có thể xua tan đi chua xót trong lòng.

Bạn học của cậu cho cậu một trăm đồng tiền.

Cậu ngủ bên ngoài nhà tù hơn nửa tháng, như một kẻ lang thang.

Cậu là Tiểu Phong Tử thông minh, có thể giải được tất cả các bài toán.

“Bất kể sau này anh làm nghề gì, chắc chắn tôi giúp ích được, nên căn hộ của anh phải dành cho tôi một phòng, tốt nhất là phòng đón nắng…”

Tôi mỉm cười, quay đầu lại, đang định nhéo má cậu, lại nhìn thấy khuôn mặt cậu đỏ hồng, đầu cúi gằm, bèn cười nói, “Trí nhớ cậu kém thế, đã bảo bán căn hộ lấy tiền rồi mà.”

Tiểu Phong Tử ngơ ngác chớp mắt, thình lình vỗ trán, “Tôi ngớ ngẩn quá, lạnh nên ngớ ngẩn rồi, sao lại quên chuyện này được nhỉ?”

Ba người ngồi trên đầu xe rất chật chội, lái xe dựa bên trái, tôi dựa bên phải, Tiểu Phong Tử ở giữa. Mỗi lần lái xe bẻ tay lái, cả người cậu cũng lung lay theo, tôi bèn ôm lấy cậu, để cậu gối lên đùi mình, “Tôi thấy chẳng phải lạnh quá đâu, mà là thiếu ngủ đó.” Sắp thành gấu trúc rồi.

"Anh cứ thử nằm đón gió Tây Bắc như tôi mà xem…" Tiểu Phong Tử ngoài miệng thì không chịu thua, nhưng thân mình lại ngoan ngoãn nằm im bất động.

Chẳng mấy chốc, trên đầu gối tôi đã truyền tới tiếng thở đều đều.

Tôi thở dài, vô thức đưa tay vuốt tóc cậu. Chẳng biết bao lâu không tắm rồi, toàn là đất cát, nhưng tôi rất kiên nhẫn, từng chút từng chút, mỗi khi gặp chỗ rối, liền nhẹ nhàng gỡ ra.

Ngay cả Hoa Hoa cũng đã trưởng thành, thế mà người này vẫn hệt như lần đầu tiên tôi gặp.

Rõ ràng đã sắp ba mươi rồi.

Tôi nghĩ, có lẽ ngoài giam cầm thân xác, nhà tù còn có thể làm bất động thời gian.

Lái xe nhìn đôi mắt tôi, lại nhìn Tiểu Phong Tử đang ngủ, thấp giọng hỏi, "Em cậu à? Đến đón cậu ra tù?"

Tôi ngẩn người vài giây, sau đó mỉm cười gật đầu, "Vâng, đây là em thứ hai của tôi."

Chính xác như lái xe nói, xe đi rất chậm, vào đến nội thành cũng đã chập tối.

Tiểu Phong Tử đưa tiền cho ông, ông mày mò nửa ngày, cuối cùng rút ra một tờ mười đồng, bối rối nói, ừm, cho hai đứa tiền đi xe công cộng.

Tiểu Phong Tử không khách sáo nhận luôn, sau đó cười rạng rỡ, chú à, chú tốt thế.

Trên đường người đến người đi, trang phục không khác mấy so với lúc tôi mới vào tù, giữa tháng Tư, ai cũng mặc áo bông hoặc áo lông, thỉnh thoảng có vài cô nàng chịu lạnh diện váy ngắn, vừa đi vừa run rẩy. Cả thành phố đã thay mình, tôi vẫn nhớ hồi trước chỗ này là phố chợ, nhưng theo lời ông chú tài xế, giờ nơi này đã trở thành một trong những trung tâm thương mại sầm uất nhất rồi.

"Đừng nhìn nữa," Tiểu Phong Tử kéo tôi, "Bây giờ quan trọng nhất là phải về nhà anh ngủ qua đêm, ngày mai bắt đầu tìm môi giới bán nhà, còn thế giới kỳ diệu ra sao, lúc nào có thời gian cứ xem thỏa thích."

Nói cũng phải.

Tiểu Phong Tử luôn đi theo trường phái thiết thực, về điểm ấy thì cả phòng Mười bảy phải bái phục sát đất. Thế nên tôi cứ để mặc cho cậu kéo đến nhà ga.

"Về nhà anh đi chuyến nào?"

“608, nhưng mà là hồi đó, chẳng biết giờ có thay đổi gì không…”

“Đúng rồi, anh có chìa khóa chứ?”

“Ừ.”

Hồi ông già đến thăm có mang tới cho tôi, chìa khóa cũ tôi làm mất ở trại tạm giam, tìm mãi không thấy. Ông già mang cái mới đến, răng cưa bóng loáng không trầy xước, lúc ấy Du Khinh Chu cho tôi nhìn một lần rồi nói sẽ bảo quản giúp tôi, lần bảo quản này kéo dài năm năm.

Sự thật chứng minh, thành phố phát triển nhanh như ánh chớp, 608 sắp sang đầu 7, cũng may đường đi vẫn như cũ.

Ước chừng khoảng hai mươi phút, chúng tôi đến trước cổng khu tập thể, lúc xuống xe, cảnh vật quen thuộc bất chợt làm tôi có cảm giác thời gian vừa đảo ngược.

“Nhà anh tầng mấy?” Bước tới tầng trệt, Dung Khải đột nhiên hỏi.

“402.” Tôi đáp ngay, một chân bước qua cổng. Đây là khu tập thể kiểu cũ, hành lang không có cửa sắt ngăn.

“Này này,” Dung Khải đuổi theo, “Tôi thấy nhà nào trên tầng 4 cũng sáng đèn mà?”

Hai chúng tôi song song lên cầu thang, sột soạt cọ vào nhau, “Nhà tôi cửa thủy tinh, phải nhìn từ đằng sau mới thấy, đừng lo hão.”

Dung Khải bĩu môi, không nói thêm nữa.

Cánh cửa chống trộm quen thuộc đập vào mắt, bên lề vẫn còn dấu vết tôi nghịch ngợm đá tróc sơn năm nào, chỉ khác là bây giờ bị dán thêm một đống quảng cáo, sửa khóa, sửa bồn cầu, làm giấy chứng nhận, khám chữa bệnh, tầng tầng lớp lớp phủ kín cánh cửa, thoạt nhìn không khác gì giấy dán tường.

“Anh sướng thật đấy,” Tiểu Phong Tử thình lình cảm thán, “Tự nhiên lại được thừa hưởng di sản lớn thế.”

Tôi (-_-|||), nếu không biết cậu ta quen nói năng chẳng thèm suy nghĩ, tôi đã đạp cậu ta từ lầu bốn xuống đất!

Hít sâu một hơi, tôi lấy chìa khóa, mở cửa.

Tiểu Phong Tử khoanh tay, kiên nhẫn chờ đợi.

Chìa khóa cắm vào, nhưng ổ khóa bất động.

Tôi nhíu mày, thử lại lần nữa, trái, phải, cao, thấp, thử hết, nhưng vẫn không được.

Tôi chẳng muốn rủa đâu, nhưng mà ông già, ông đánh chìa khóa mới ở cái chỗ khỉ nào vậy hả?

"Sao thế?" Tiểu Phong Tử cũng nhận thấy điều bất thường.

Tôi thở dài, rút chìa khóa ra, "Không mở được, chắc là chìa khóa không khớp rồi."

"Anh thử lại mạnh hơn xem?" Mặt Tiểu Phong Tử như đang hận không thể giúp tôi dùng thêm ít sức nữa.

Tôi bật cười, "Mạnh nữa thì gãy mất."

Tiểu Phong Tử bĩu môi, vừa định nói thêm gì đó, từ bên kia cánh cửa đột nhiên truyền tới một giọng nói, "Ai đấy —-"

42. Quyển 2 - Chương 42

"Sao thế? Ba anh cho thuê nhà à?" Tiểu Phong Tử nhìn cánh cửa, rồi quay sang nhìn tôi, "Hay anh nhầm số nhà rồi?"

Sao tôi có thể nhầm số nhà được, tôi ở đây ba mươi năm rồi đấy!

"Ai đó?" Có lẽ mãi không thấy ai đáp lời, người bên kia lại hô một tiếng, lần này âm thanh rất gần, hình như đã ra đến cửa.

Tôi rất kinh ngạc, không ngờ hơn năm năm rồi mà tôi vẫn nhận ra giọng nói của dượng. Hít sâu một hơi, tôi đáp, "Con đây."

Âm thanh trầm trầm quanh quẩn trong hành lang u ám, như một linh hồn ma quỷ.

Người trong nhà hình như ngơ ngẩn, chần chờ hồi lâu, mới chậm rãi mở khóa.

Gương mặt so với ngày xưa đã già nua rất nhiều, hốc mắt trũng sâu, mái tóc hoa râm, khác xa so với trong trí nhớ nên mãi tôi mới nhận ra.

"Ai như…" Người đàn ông cố nặn ra một nụ cười, giọng nói khản đặc, như thể cuống họng đã bị thuốc lá phá hỏng, "Đúng là Nhất Lộ rồi…"

Một tay chống lên khung cửa, tôi nhếch mép, nửa cười nửa không, "Cám ơn dượng còn nhớ đến con."

Câu chuyện tới đây thì dừng lại.

Hành lang lâu năm không tu sửa chẳng có đèn đóm, tôi và Tiểu Phong Tử như hai vị khách không mời mà đến, đứng trong bóng tối, ngay trước căn phòng khách ấm áp, chờ đợi chủ nhân nói, mời vào.

Nhưng chủ nhân không mở miệng.

Ánh đèn vàng từ khe cửa hắt ra, chiếu sáng tôi và Dung Khải, nhưng không thể chiếu sáng cả hành lang lạnh lẽo.

"Ai đấy, sao mở cửa đứng lâu thế…" Giọng một người phụ nữ, theo tiếng bước chân, càng lúc càng gần.

Tôi nheo mắt lại, kiên nhẫn chờ đợi người đàn bà kia xuất hiện, từ từ tiến vào tầm nhìn.

Khá bất ngờ, vẻ ngoài của bà ta vẫn hệt như năm đó.

"Hi," Tôi vẫy tay, mỉm cười, "Trông bà thoải mái nhỉ."

Bà ta đeo tạp dề, tạp dề dính bột mì, tôi nghĩ chắc bà ta đang làm sủi cảo hoặc nhào mì trong bếp, nhưng đó không phải vấn đề chính, vấn đề chính là vừa nhìn thấy tôi, bà ta đã xù lông như một con nhím.

"Sao mày lại được ra ngoài?"

Câu hỏi này rất kỳ quái, nhưng tôi chưa giận, bởi vì thái độ của bà ta quá khác thường, không hề la hét chửi bới, có thể thấy bà ta đang cố kìm chế cảm xúc, cố gắng cực kỳ.

"Giảm án," Tôi đáp, "Nên tôi ra sớm một năm."

Lông mày nhíu chặt, bà ta trưng vẻ mặt khinh bỉ tôi đã quá quen, nhưng ngược lại chỉ làm tôi thấy bình tĩnh hơn.

“Nói chuyện căn hộ đi.” Tôi vừa mệt muốn chết, lại vừa buồn ngủ, nên không thích vòng vo.

“Nói cái gì?” Giọng bà ta cao vút lên, nhưng chưa tới mức chói tai.

Tôi cảm thấy vấn đề này rất tức cười, “Ừ, nên nói gì nhỉ? Hay là tôi hỏi còn bà trả lời nhé?”

“Nhất Lộ…” Dượng đứng một bên run rẩy mở miệng, thoạt nhìn như muốn xoa dịu bầu không khí, nhưng bản thân còn chẳng nhận ra chính mình mới là người căng thẳng nhất.

“Dượng trả lời thay cũng được,” Tôi rất rộng lượng mỉm cười, sau đó tự nhủ lòng, lát nữa bất kể nhận được đáp án gì, tôi cũng phải nhẫn nhịn, ngàn vạn lần đừng hộc máu ra, “Tôi nhớ căn hộ phía Bắc của các người tuy nhỏ nhưng vẫn ở được mà, sao thế, mang đi cho thuê rồi à?”

Vẻ mặt dượng khó xử, muốn nói lại thôi, bộ dạng đó chẳng riêng tôi nhìn không nổi, mà cả bà ta cũng nhìn chẳng nổi, vì thế bà ta kéo chồng sang bên cạnh, sau đó hất hàm với tôi, tư thế như gà mái chuẩn bị chiến đấu, “Không cho thuê, bán rồi.”

“Ồ, thế à,” Tôi gật đầu, tặc lưỡi khen ngợi, “Thế tiền đâu, để dành cho tôi à?”

“Mày mơ đẹp nhỉ!” Bà ta trợn mắt lườm tôi, như thể sắp nhào lên liều mạng với tôi bất cứ lúc nào, “Anh trai tao mấy năm bệnh tật tốn bao nhiêu tiền, mày nghĩ nhà tao không hỗ trợ à? Lúc anh tao chết thì mày ở đâu? Mày còn đang ngồi trong nhà đá! Cả tiền đưa tang với tiền mua hũ đựng tro đều là tao bỏ ra đấy!”

Tôi nổi giận, mụ ta nhắc tới ba tôi, tôi không khống chế được, thét lớn, “Bà câm mẹ nó mồm đi! Ba tôi không điều trị! Chính bà nói với tôi như thế!”

“Không điều trị á? Không điều trị mà sống lâu như thế á? Ảnh không điều trị hoá chất, nhưng thuốc men vẫn phải uống chứ, mày tưởng thuốc rẻ lắm à? Mày biết bây giờ đất nghĩa trang bao nhiêu tiền một mét không? Đắt hơn cả đất dựng nhà đấy! Có giỏi thì mày mua đi? Mày mua được không? Chờ mày ra tù thì ba mày cũng chết mấy trăm năm rồi!”

Tôi siết chặt bàn tay, suýt nữa nhịn không nổi mà vung nắm đấm, nhưng cuối cùng tôi vẫn không làm vậy. Bởi vì bà ta đâm trúng tử huyệt của tôi, tôi ngồi tù năm năm, bất kể chuyện hỗ trợ là thật hay giả, thì đưa tang, hạ táng, tất cả những việc tôi phải làm, bà ta đã làm giúp tôi, tôi không thể xuống tay với bà ta được.

Hít sâu một hơi, tôi muốn giúp mình bình tĩnh lại, một lần, thêm lần nữa… Có lẽ cũng có tác dụng, bởi vì tôi đã nói năng được bình thường, “Bây giờ tôi chỉ muốn biết căn hộ này tính sao. Đây là ba tôi để lại cho tôi, các người tự tiện vào ở là không được. Tiền thì sau này tôi sẽ trả, nếu không tin thì tôi viết giấy nợ luôn.”

Đây là cách duy nhất tôi nghĩ ra được. Dù có đần, có vô lương tâm, có không phải là người, thì tôi cũng không muốn cùng những kẻ này chó cắn chó, dù tôi không muốn nhìn mặt bà ta, căm ghét bà ta, nhưng

bà ta vẫn là cô của tôi, tôi và bà ta đều mang họ Phùng. Chỉ có điều căn hộ thì tôi không cho qua được, bởi vì bây giờ tôi không chỉ có một mình mình, tôi còn Dung Khải, đứa nhỏ ấy chờ đợi bên ngoài nhà giam nửa tháng để được đi theo tôi, để có một nơi ấm áp mà ngủ, tôi không thể bỏ mặc Dung Khải được.

Bà ta cười nhạt, "Nợ nần thì cho qua đi, mày có nuôi được thân không hẵng tính. Mày đã nói đến thế thì tao cũng cho mày biết luôn, căn hộ này chúng tao sẽ ở, không đi đâu hết."

Tôi trợn mắt, cái gì gọi là vô lại, cái gì gọi là không biết xấu hổ, trước kia chỉ thấy anh em cha chú vì tranh tài sản mà choảng nhau vỡ đầu trên TV, tôi không ngờ cái chuyện chó má đó lại có ngày xảy ra với mình!

"Bà lấy giấy chứng nhận bất động sản ra đây." Dung Khải vẫn im lặng từ khi theo tôi vào đột nhiên mở miệng, bình tĩnh vô cùng.

Bà ta khẽ biến sắc, "Mày là ai, sao tao phải đưa cho mày xem?"

Dung Khải bình tĩnh nhìn bà ta, nói rõ từng tiếng một, "Chứng nhận bất động sản chắc chắn vẫn đứng tên ba của Phùng Nhất Lộ, không được sự đồng ý của ông ấy, các người không được sống ở đây, tôi phỏng chừng các người cũng chẳng có di chúc đâu, nếu đưa chuyện này ra tòa, căn hộ chắc chắn thuộc về Phùng Nhất Lộ. Mà đã kiện tụng thì các người thua chắc, phân xử xong, bên thua còn phải thanh toán phí hầu tòa, phí luật sư, rất nhiều loại phí, không tính được đâu."

Lúc này, bà ta đã hoàn toàn biến sắc, chỉ thẳng vào mặt Dung Khải mắng, "Thằng lưu manh ở đâu ra đây? Mày lấy tư cách gì xen vào chuyện nhà tao? Cút ra ngoài cho tao —-"

Mắng tôi thì được, nhưng mắng em tôi thì không được! Giờ tôi như quả bom vừa bị kích nổ, một tay kéo Tiểu Phong Tử ra phía sau, híp mắt nhìn mụ đàn bà đó, nghiến răng nói, "Thử mở mồm nữa xem tôi có phóng hỏa thiêu chết các người không?"

"Hay hay," Tiểu Phong Tử hăng hái, phấn khởi bước lên phía trước, "Nhà bếp đâu? Tôi đi lấy dầu và lửa!"

Người đàn ông vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên chạy tới ôm lấy Tiểu Phong Tử, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, "Nhất Lộ, Nhất Lộ, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói đi mà…"

Tôi cũng chẳng muốn thế đâu, nhưng đến nước này thì còn cái chó gì mà từ từ nói?

Người đàn bà đột nhiên run lẩy bẩy, cái dạng run lẩy bẩy không kiềm chế được, như thể thình lình lên cơn động kinh, lúc tôi nhận thấy điểm khác lạ, bà ta đã ngồi phịch xuống đất, khóc lóc om sòm, "Mày muốn đòi lại nhà chứ gì? Lại đây, giỏi thì mang dao ra chém tao đi, không chém thì mày không làm người! Nhà họ Phùng bọn tao kiếp trước gây nên tội tình gì, sao lại đẻ ra cái ngữ lấy oán trả ơn như mày chứ —-"

Tôi sửng sốt, đứng chết trân ngay tại chỗ. Tôi không hiểu đây có phải bà ta không? Hay là bị cái gì ám rồi? Tôi có nên tiếp tục giằng co thế này không? Có nhất thiết phải tiếp tục không? Đột nhiên tôi rất

muốn cười. Mẹ kiếp đúng là mắc cười!

"Phùng Nhất Lộ," Tiểu Phong Tử kéo kéo ống áo tôi, lo lắng hỏi, "Cô anh… Bị bệnh thần kinh à?"

Tôi đang chẳng hiểu gì, đột nhiên lại có tiếng mở cửa, thử quay sang nhìn, không ngờ trong nhà vẫn còn người khác, bởi vì bà cô chỉ có một con trai, nhỏ hơn tôi năm tuổi, nhưng nó làm thuỷ thủ, quanh năm sống trên biển.

"Tối rồi còn cãi vã gì thế, ngủ một giấc cũng chẳng yên…"

Không phải đứa em trai kia, mà là giọng phụ nữ!

Tôi kinh ngạc, mắt trợn to như đang xem phim kinh dị, một cô nàng bụng to từ trong phòng ngủ bước ra, khuôn mặt hơi phì, chẳng rõ do tẩm bổ quá độ hay do sưng phù vì mang thai, mặc váy ngủ bà bầu, tóc xõa dài ngang vai, dáng điệu uể oải, thoạt nhìn đã biết mới vừa tỉnh giấc.

"Có khách à?" Cô ta nhìn thấy tôi, nghiêng đầu hỏi một câu như vậy, nhưng ngay giây sau đó, sức chú ý lại dồn cả vào người đàn bà đang ngồi bệt dưới đất, "Mẹ? Mẹ làm gì thế? Có chuyện gì vậy?"

Mẹ? Sao tôi không biết bà ta có con gái nữa?

Không, chắc chắn không phải, nhà bọn họ chỉ có một con trai, nhất định tôi không nhầm. Vậy tức là chỉ còn một khả năng — Đây là con dâu của họ.

"Nhất Lộ, chúng ta ra ngoài nói được không? Coi như dượng xin con mà." Cánh tay túm lấy tôi không dùng nhiều sức, lại run nhè nhẹ.

Tôi gian khổ nuốt nước miếng, nói thật, tôi chẳng biết mình nên làm gì.

"Sao phải ra ngoài, cứ ở trong này mà nói." Âm thanh trong trẻo của Dung Khải lại vang lên, rất hồn nhiên, bởi vì cậu luôn là người ngoài cuộc, "Các người chiếm nhà của Phùng Nhất Lộ, về tình về lý đều sai, giờ các người cố tình không chịu đi, nhưng chỉ cần bọn tôi khởi tố thì các người cũng đừng hòng ở thêm được mấy ngày, sao phải phức tạp thế?"

…

Tất cả đều im lặng.

Tôi thấy vẻ mặt dượng như đã hoàn toàn sụp đổ, giống một trái bóng xì hơi, chỉ có cô gái mang thai là kinh ngạc che miệng như thể không dám tin, kèm theo cả sợ hãi cực độ.

"Mẹ? Bọn họ vừa nói gì đó? Mẹ nói căn hộ này là bác của Đại Quân để lại cơ mà? Sao giờ lại thành của Phùng Nhất Lộ? Phùng Nhất Lộ là ai?"

Hàng loạt vấn đề như những trái mìn thi nhau nổ, người đàn bà ngồi bệt trên đất không kịp chống đỡ, mà cũng chẳng còn sức chống đỡ, chỉ ngồi im ở đó, thoáng nhìn như đã già đi thật nhiều.

43. Quyển 2 - Chương 43

Ai là Phùng Nhất Lộ? Đây không phải câu hỏi dễ trả lời.

Chỉ có điều Dung Khải không nghĩ vậy, cậu nhướn mày, nói một cách hiển nhiên, "Phùng Nhất Lộ là…"

Tôi vội bịt miệng cậu, nửa kéo nửa lôi cậu ra ngoài.

Dượng cũng vội vàng theo sau, cuống cuồng như chạy trốn, vừa ra ngoài tôi đã nghe ầm một tiếng, cánh cửa đóng sập lại.

Hành lang tối thui, không đèn, không có ánh sáng, chim không hót, dế không kêu, tôi biết ở đây có ba người, nhưng chẳng ai phát ra tiếng động, ngay cả hô hấp cũng không nghe được.

"Phùng Nhất Lộ, anh sao thế?" Giọng nói của Tiểu Phong Tử vang lên thật trong trẻo, "Sao lại lôi tôi ra? Anh không cần nhà nữa à?"

Cần chứ, sao lại không cần được, đó là nhà tôi mà, không phải cái đồng hồ hay miếng xà phòng, không thể không cần được, mẹ kiếp cả nửa đời sau của tôi đều phải dựa vào nó đấy. Nhưng tôi không hiểu tại sao lại thế này, lúc cô gái mang thai kia xuất hiện, tôi đã hơi choáng váng, hình như sắp sinh rồi, tôi không hiểu tại sao chuyện lại thành thế này, nhưng tôi không muốn tiếp tục dây dưa ở đó nữa —

Một người đàn bà điên ngồi dưới đất.

Một cô gái mang bầu ngơ ngác nhìn.

Một người đàn ông khúm núm đứng.

Hai gã lưu manh mới ra tù.

"Cô gái kia là ai?" Cuối cùng, tôi nghe thấy mình hỏi, "Các người lừa cô ta, nói rằng căn hộ này là ba tôi để lại cho Đại Quân?"

Dượng không nói gì, tôi còn nghe được tiếng ông ta trầm trầm thở trong lúc tìm lời biện bạch.

Tiểu Phong Tử cắt ngang, "Còn phải hỏi à, cô nàng kia là con dâu bọn họ đó, chắc chắn ra điều kiện không có nhà thì không chịu lấy chồng, thế nên bà cô anh mới lừa bịp, bảo rằng ba anh để lại căn hộ này cho cháu trai, đúng là lừa đảo rồi."

Tôi biết Tiểu Phong Tử nói đúng, nhưng tôi vẫn muốn nghe đương sự chính miệng trả lời.

Trong trí nhớ của tôi, dượng luôn luôn đứng sau lưng vợ, dáng điệu như người hầu, nói năng chẳng bao giờ quyết đoán, lúc nào cũng rụt rè, rõ ràng quần quật kiếm tiền, nhưng ngay cả điếu thuốc lá cũng không mua nổi, bởi vì tiền tiêu vặt được phát cho rất ít. Nhưng mà, bà cô thì thôi không nói, thằng em Đại Quân tôi cũng không ưa, chỉ có mình người này là tôi chấp nhận gọi một tiếng "Dượng". Có lẽ vì trước kia mỗi lần đến nhà tôi, dượng hay lén cho tôi kẹo, hoặc khi ông già đánh tôi, dượng thường bênh tôi đôi câu, thôi đừng trách nó, cứ thử nghe nó nói xem, hoặc cũng có thể vì cái năm mẹ tôi bỏ đi, ai cũng nói mẹ tôi chạy trốn với người đàn ông khác, chỉ có mình dượng là bảo, mẹ tôi đã đi đến một nơi rất xa rồi, để làm việc, để kiếm tiền, để cho tôi cuộc sống thật tốt.

Tôi cũng không tin lời dượng nói, bất kể là lúc này, hay là năm ấy.

"Chúng ta… Xuống nhà nói được không?" Cuối cùng dượng mới mở miệng, âm thanh khổ sở, lại mang theo một chút van nài, thậm chí cả sợ hãi.

Đúng vậy, đối với dượng mà nói, tôi đã không còn là thằng nhỏ nghịch ngợm năm xưa, mà là một tên tội phạm mới ra tù, tất nhiên dượng phải sợ tôi.

"Đi." Nhưng đối với tôi, dượng vẫn là dượng hiền lành khi đó.

Đêm nay trời không đẹp, mây mù che khuất nửa vầng trăng, vài ngôi sao thưa thớt, cả bầu trời giống như một tấm màn trầm lặng.

Đứng cạnh bồn hoa dưới lầu, Tiểu Phong Tử cằn nhằn luôn miệng, "Tôi chả hiểu sao phải xuống dưới này, đứng trên kia nói thì sao? Có khi tiện thể còn đuổi được hai bà kia đi nữa đấy."

Tôi bóp vai cho cậu, mãi mới thôi càu nhàu.

Bóng dáng gầy gò của dượng mờ mịt dưới ánh trăng, chiếu xuống mặt đất, như thể sẽ tiêu biến bất cứ lúc nào.

Hít sâu một hơi, tôi chậm rãi mở miệng, "Nói đi, tôi nghe đây."

Dượng ngẩng đầu nhìn tôi, sợ hãi thoáng qua ánh mắt, nhưng vẫn trả lời, "Đại Quân phải kết hôn, nhưng

lúc ấy không có phòng cưới, dượng và cô con bán căn hộ cũ được hai mươi sáu vạn, sáu vạn để chuẩn bị đám cưới, hai mươi vạn mua nhà mới, nhưng đó là nhà kỳ hạn, phải hai năm sau mới nhận được, dượng với cô con nghĩ dù sao thì hai năm nữa con mới ra tù, mà căn hộ của con lại đang bỏ trống…"

"Nên các người cứ thế vào ở? Trông nhà miễn phí cho tôi?" Tôi lạnh nhạt cười, "Vất vả quá nhỉ, các người chu đáo quá, chu đáo đến nỗi con dâu còn tưởng căn hộ là của các người kìa."

Người đàn ông lại trở nên khúm núm, cổ đỏ phừng phừng, sau đó lan dần lên tới mặt, "Nhất Lộ, thực sự dượng và cô không có ý định chiếm nhà của con, thực sự là…"

Thực sự là cái gì, dượng không nói tiếp được nữa. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên, thậm chí còn phải nói, tôi rất cảm ơn dượng không tiếp tục, bởi vì ít nhất, dượng vẫn là dượng trong trí nhớ của tôi, luôn thành thật chất phác, mồm miệng vụng về.

"Dượng," Tiếng gọi của tôi khiến dượng cứng ngắc, trong một thoáng, tôi còn cảm thấy thật ngán ngẩm, người ta nói 'Không phải người nhà, không vào một cửa', nếu vậy thì những người một nhà như chúng tôi đây, tại sao lại đến nông nỗi này, "Tôi không muốn làm to chuyện lên, nhưng tôi ngồi tù năm năm, năm năm trời, ngày nào tôi cũng liều chết liều sống cải tạo, lúc thì dán đèn lồng, khi thì cuốc mỏ đá, suýt nữa còn mất cả mạng đấy!"

"Nhất Lộ…"

"Chẳng giấu gì dượng, giờ trên người tôi không có lấy nửa xu tiền, tiền đi xe từ nhà tù về đây cũng là đứa nhỏ này cho tôi đấy, cậu ấy ra tù sớm hơn tôi nửa tháng, chịu đói chịu rét đợi tôi ngoài cổng gần mười ngày, bởi vì tôi đã nói tôi có một căn hộ, tôi có thể cho cậu ấy chỗ ngủ ấm áp! Dù cả nhà các người muốn sống, nhưng cũng đâu thể vì thế mà cắt đứt đường sống của tôi? Vừa rồi bà ta làm như thể tôi sắp giết các người, nhưng mẹ kiếp nó chứ, chính các người mới đang muốn giết tôi!"

"…"

"Tôi biết mấy năm tôi ngồi tù, các người vẫn chăm sóc ba tôi, kể cả chuyện ma chay, tang lễ, tôi vẫn nhớ kỹ, Phùng Nhất Lộ tôi không phải người vong ân phụ nghĩa, nhưng các người cũng phải cho tôi sống với chứ, đúng không…"

Tôi không nói tiếp được nữa, bởi vì khốn nạn, tự tôi nói rồi tự tôi bật khóc, mẹ kiếp nó!

Quay mặt đi, tôi dụi mắt, không muốn bất kỳ ai nhìn thấy.

Vài tờ tiền đột nhiên bị nhét vào lòng bàn tay, tôi chưa kịp nhìn rõ, đã chợt nghe âm thanh khàn khàn mà vội vã của dượng, "Con cầm mấy trăm đồng ngủ tạm đêm nay, ngày mai, trưa mai, chúng ta cùng ăn bữa cơm, nhất định dượng sẽ thu xếp chuyện này cho con."

Bốn trăm, tôi phỏng chừng đây là tất cả ngân quỹ tháng này của dượng.

"Phùng Nhất Lộ anh đúng là đồ kém tắm… Nhà, nhà chẳng lấy lại được, tìm khách sạn cũng, cũng chẳng xong… thà quay về ngồi tù thêm mấy năm nữa còn hơn…"

"Biết là cậu thương anh rồi, thôi đừng khóc nữa." Vẫn ôm eo tôi gào khóc inh ỏi.

"Ai, mẹ kiếp ai thương anh, tôi, tôi chỉ thương tôi thôi…. Hu hu…"

Tôi dở khóc dở cười, vừa xoa đầu Tiểu Phong Tử, vừa dỗ dành, "Được rồi mà, chẳng phải đã bảo ngày mai sẽ thu xếp cho chúng ta sao, cứ chịu khó đêm nay là ổn rồi còn gì."

"Không chịu được! Tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt, hu hu —-"

"…"

Tiểu Phong Tử khóc đến gần sáng, cuối cùng sảng khoái, mới bắt đầu phấn chấn dạt dào quở trách tôi.

"Anh đúng là đồ não tàn, không thấy lão ta chỉ dùng kế hoãn binh à? Thu xếp? Thu xếp cái cục kít!"

"Quá là mở mang tầm mắt, họ hàng nhà anh quá là hảo hạng, mẹ nó chứ cướp nhà người khác còn giãy đành đạch lên, làm như kiên trinh bất khuất lắm ấy!"

"Tôi nói cho anh hay, chứng nhận bất động sản chắc chắn vẫn đề tên ba anh, chúng ta chỉ cần tìm luật sư, thắng kiện là cái chắc! Còn không thì để tôi gọi đến mấy đài truyền hình, bây giờ đài nào mà chả có chương trình chuyện đời thường, thế nào cũng phái người đến phân xử cho anh…"

Tôi chỉ cảm thấy như trong lỗ tai có một đống sâu, bò lên bò xuống.

"Cậu biết nhiều thật đấy, sao tôi cũng ngồi cùng nhà giam mà lại chẳng biết nhiều thế nhỉ?" Cứ cái đà này, sớm muộn gì tôi cũng bị cậu chàng lải nhải cho điếc tai mà chết.

"Xem TV đó, anh tưởng nửa tháng vừa rồi tôi chỉ biết ăn với ngủ à?" Tiểu Phong Tử tự hào, thiếu điều chống nạnh ngửa mặt lên trời, "Giờ chúng ta muốn tái hòa nhập với xã hội, phải biết người biết ta thì mới trăm trận trăm thắng được."

"Cậu siêu quá!" Tôi buồn cười, dí dí cái mũi đang hếch lên của cậu,"Nhanh đi tắm rồi ngủ đi."

Tiểu Phong Tử bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn chui vào nhà tắm.

Tôi mệt mỏi đổ sập xuống giường, những chuyện đã qua cứ đảo đi đảo lại trước mắt tôi như đèn kéo quân. Tôi hỏi Du Khinh Chu có muốn xem tôi múa ballet không, tôi cho đồ ăn mà Hoa Hoa thà chết chẳng thèm ăn, tôi nghêu ngao hát "Sơn ca dâng Đảng", tôi xoay người lại nhìn Vương bát đản lúc gã dặn dò cứ hướng về phía trước mà đi…

Chưa bao giờ nghĩ tới, bên ngoài còn khốn khó hơn trong tù nhiều…

Nhưng, ra tù rồi, lại một lần nữa được tự do, có khổ có khó thế nào, cũng không quan trọng nữa.

Tiểu Phong Tử tắm táp xong xuôi, thấy tôi ngẩn người nằm dang chân dang tay trên giường, bèn đặt mông ngồi phịch lên bụng tôi, "Nghĩ cái gì đó?"

Ờ rồi, may mà tôi chưa ăn tối, không thì giờ đã sóng cuộn biển gầm.

Hất cậu chàng xuống, tôi ngồi dậy, tức giận nói, "Nghĩ sao cậu không về nhà, đi theo tôi chịu khổ làm gì."

Tiểu Phong Tử vẫn còn cha mẹ, chuyện này cả phòng Mười bảy đều biết.

Vô tâm vô tư tức là chẳng bao giờ bị chọc trúng bãi mìn, bất kể vui hay không vui, mìn vẫn không nổ được, cho nên Dung Khải chỉ miễn cưỡng nhíu mày, lẩm bẩm, "Về làm gì, tôi ngồi tù bao nhiêu năm như thế, họ có bao giờ đến thăm đâu."

"Dù gì cũng là cha mẹ…"

"Cứt."

Tôi không thích câu trả lời này, cực kỳ không thích.

Tiểu Phong Tử mới đầu không để ý, chuyển kênh TV một lượt, cuối cùng nhận ra tôi im lặng bất thường, quay đầu lại nhìn, mới biết tôi đang khó chịu.

Bỏ điều khiển xuống, Tiểu Phong Tử chọt chọt chân tôi, một lần, thêm một lần, đặc biệt nghiêm túc, giống như chân tôi chẳng phải cái chân bình thường, mà là chân giò hun khói Kim Hoa.

"Bọn họ bán nhà rồi, nghe đâu là đến thành phố X, có viện nghiên cứu khoa học nào đó vẫn muốn ba tôi chuyển tới mà, hơn nữa lúc đi mẹ tôi cũng mang thai rồi, bọn họ có chỉ tiêu, vẫn sinh thêm con được…" Giọng Tiểu Phong Tử nghe thì buồn bực, nhưng lại bình tĩnh dị thường.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy cậu nói về cha mẹ, nhưng chẳng thà không nghe còn dễ chịu hơn.

“Nên anh cũng đừng khuyên tôi nữa, đừng lải nhải cái gì mà một giọt máu đào hơn ao nước lã, bởi vì thành phần chính của máu là nước, sau đó là hồng cầu, protein, bạch cầu, vô cơ, ion vân vân, nên nồng độ mới…”

“Ngủ.”

“Hở?”

“Tôi bảo cậu đừng lải nhải nữa, ngủ nhanh.”

“Phùng Nhất Lộ, sao anh chẳng có tinh thần học hỏi gì cả thế…”

Hơn nửa đêm, tôi có một giấc mộng. Trong mộng, tôi sở hữu một căn biệt thự nguy nga, phòng Mười bảy đều đã ra tù, ngày ngày ca hát khiêu vũ uống rượu trong biệt thự của tôi, ai cũng nói ở bên ngoài đúng là sướng hơn hẳn, ai cũng nói sẽ không bao giờ vào tù nữa. Sau đó tôi bừng tỉnh, trán mướt mồ hôi.

Thực ra, bên ngoài khốn khó hơn trong tù nhiều lắm.

Nhưng chuyện này chỉ cần một người biết là đủ rồi, tôi thực lòng hi vọng như thế.

44. Quyển 2 - Chương 44

“Phùng Nhất Lộ, còn chờ gì nữa thế, muộn hơn nửa tiếng rồi, lão ta chẳng tới đâu.” Dung Khải chán nản ngậm ống hút thổi phì phì trong ly nước đá, thỉnh thoảng thổi mạnh quá, bọt văng cả xuống mặt bàn.

Tôi vốn sẵn buồn bực trong bụng, lại thêm Dung Khải nhắc đi nhắc lại, buồn bực liền biến thành cáu gắt, “Đã bảo cậu đừng theo rồi mà, im lặng một phút thì cậu chết đấy à?”

Dung Khải nhả ống hút, thở dài với tôi, “Phùng Nhất Lộ, anh không thể trốn tránh sự thật được…”

Sự thật chính là, hai chúng tôi có mặt đúng như đã hẹn, mà cái người hôm qua thề thốt sẽ thu xếp nọ kia lại chẳng thấy đâu.

Cũng may tôi không nối gót Tiểu Phong Tử gọi một bàn tiệc đầy ắp thịnh soạn, bằng không nửa tháng tới chắc bọn tôi chỉ cắm mặt sau bếp lau bát rửa chén trả nợ.

“Anh nhẹ dạ quá, người ta mới nói hai câu đã nhũn cả ra rồi…” Tiểu Phong Tử quở trách, đang lúc tôi nghĩ cậu chàng chuẩn bị thao thao bất tuyệt, thì cái miệng há ra đột nhiên im lặng, sau đó quở trách biến thành một tiếng hô khẽ đầy kinh ngạc, “Ố!”

Theo ánh mắt Tiểu Phong Tử, tôi nhìn thấy người đàn ông mới bước vào quán. Phỏng chừng ông ta phải chạy marathon mới tới được đây, vì bờ vai không ngừng run rẩy, bộ dạng nhìn kiểu gì cũng thấy hổn hển.

"Bên này." Tôi giơ tay lên, rất chu đáo giảm bớt thời gian tìm kiếm.

Nhìn người đàn ông vội vàng bước đến, Dung Khải đá chân tôi dưới gầm bàn, "Chiếc cặp tài liệu trước ngực ông ta chắc không phải thứ gì nguy hiểm chứ?"

"Thứ gì nguy hiểm là thứ gì?" Tôi bị hội chứng nạn nhân của Tiểu Phong Tử chọc cười, "Bom thư à?"

"Hoặc là mầm bệnh than, ai biết được," Tiểu Phong Tử lười biếng ngáp một cái, "Dù sao cũng chả phải chứng nhận bất động sản đâu." (Bệnh than: http://vi.wikipedia.org/wiki/B%E1%BB%87nh_than)

Khi chúng tôi còn mải nói, người đàn ông đã đến trước mặt, vì tôi và Tiểu Phong Tử ngồi đối diện nhau, nên ông ta do dự nửa ngày, chẳng biết nên ngồi bên nào mới phải.

"Đây nè," Tiểu Phong Tử nhích sang bên, sau đó vỗ vỗ ghế của mình, ý bảo mời ngồi, "Ông định ngồi bên kia để vặn người nói chuyện với ảnh à?"

Người đàn ông như được đại xá, vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Phong Tử, lúc này mới ngẩng đầu lên, mặt đối mặt cùng tôi.

Ánh chiều tà hắt vào từ cửa sổ, chiếu lên cảnh vật sáng lung linh.

Lần đầu tiên tôi thực sự đánh giá cái người tôi gọi là dượng hơn hai mươi năm, giờ tôi mới nhận ra, ngoại trừ già đi, ông ta vẫn chẳng có gì thay đổi. Vẫn là đôi mắt không dám nhìn thẳng quá lâu vào người khác, vẫn là tấm lưng khom khom, bả vai rụt rụt, giống hệt những người đàn ông sợ vợ khác.

Tôi muốn mở miệng gọi tên ông, vừa để không khí không quá lạnh lẽo, vừa để khơi mào vào đề. Nhưng rồi tôi lại nhận ra, ấy thế mà tôi không biết tên ông ấy. Nhớ mang máng là họ Vương, rồi sao nữa nhỉ? Không biết. Trong trí nhớ của tôi, người này không cần tên, mãi mãi đứng bên cạnh bà cô, mãi mãi mỉm cười hiền lành mỗi khi nghe tôi gọi một tiếng "Dượng", rồi sau đó đưa tay xoa đầu tôi.

"Không quanh co nhé." Tôi quyết định buông tha phần xưng hô, đi thẳng vào vấn đề, "Ông hứa hôm nay sẽ thu xếp cho chúng tôi, nói đi, tôi nghe đây."

Người đàn ông nuốt nước miếng, vẻ như rất gian khổ sắp xếp lại câu từ. Khớp ngón tay tôi gõ gõ mặt bàn, một lần, hai lần, nhịp nhàng mà áp bức.

Cuối cùng, ông đẩy cặp tài liệu tới trước mặt tôi, không đầu không đuôi nói, "Xin, xin lỗi con, vì ngân hàng đông quá, xếp hàng lâu…"

Tôi nghiêng đầu hé miệng như một thằng ngốc, hoàn toàn không hiểu sự ảo diệu trong lời nói của đối phương. Tiểu Phong Tử thì ngược lại, nhanh nhẹn giành lấy cặp tài liệu, thoắt cái đã dốc hết các thứ bên trong ra ngoài.

Từng cọc từng cọc nhân dân tệ rơi ra, tôi từ hé miệng chuyển sang há hốc miệng, đến lúc tất cả tiền và giấy tờ nằm trên mặt bàn, cằm tôi đã sắp rụng xuống.

Vẫn là Tiểu Phong Tử ngạc nhiên hô lên trước, "Mẹ kiếp, đúng là chứng nhận bất động sản này!"

Tôi hơi choáng, tôi cần thời gian để tiêu hóa tình hình trước mắt.

"Tôi đã bảo mà, vẫn đứng tên ba anh đó!" Tiểu Phong Tử thì không cần, cậu chỉ cần biết hiện vật thôi, "Tiền cũng mới rút à? Khỏi cần đếm, đúng một vạn không sai."

Không phấn khởi như Dung Khải, tôi gọn gàng dứt khoát hỏi người đối diện, "Ý dượng là sao?"

Người đàn ông cúi đầu, như thể đang nói chuyện với mặt bàn chứ không phải với tôi, "Nhất Lộ, chúng ta thật sự không còn cách nào khác mới phải dùng căn hộ của con, cũng không ngờ con lại ra tù sớm vậy. Căn hộ là ba con để lại cho con, nếu muốn chiếm đoạt thì chúng ta chẳng phải con người, hôm nay dượng mang giấy tờ trả lại cho con, coi như… Căn hộ trao lại cho con toàn quyền sở hữu."

Tôi híp mắt, hỏi, "Thế còn tiền này?"

"Tiền này…" Người đàn ông đột ngột ngẩng lên, ánh mắt nhìn tôi tràn ngập khẩn cầu, "Con có thể cho chúng ta ở thêm một năm được không? Đợi sang năm lấy được nhà mới, chúng ta sẽ dọn đi ngay!"

Tôi sửng sốt, tính ngàn lần tính vạn lần vẫn không tính được tình huống này, nhất thời chẳng biết phản ứng ra sao.

Tiểu Phong Tử cũng nghe rõ mồn một, thẳng thừng từ chối luôn, "Dẹp đi, nhà của Phùng Nhất Lộ mà cho thuê cũng làm gì có chuyện nghìn rưỡi nghìn sáu một tháng. Nếu ông thật lòng muốn thuê cũng được thôi, đúng hai vạn đồng, tôi không nói thách đâu."

"Tôi biết một vạn đồng vẫn thiếu," Giọng nói nghèn nghẹt của dượng chất đầy bối rối và mỏi mệt, "Nếu không thì…"

Nếu không thì sao, bản thân dượng cũng chẳng biết, nên dượng không nói nữa.

Tôi không đành lòng tiếp tục im lặng, bởi vì tôi có cảm giác như bờ vai dượng sắp sụp xuống bất cứ lúc nào, "Chuyện hôm nay, bà cô biết không?"

Trong lòng tôi đã mơ hồ có đáp án, bởi vì bà cô chắc chắn không bao giờ hành động thế này.

Quả nhiên, dượng khẽ lắc đầu.

"Tiền này ở đâu ra?" Không ai biết rõ tình hình nhà dượng hơn tôi, tài chính lưu động hay không lưu động đều nằm trong tay bà cô, có bới cả người dượng cũng chẳng ra nổi vài đồng tiền, trừ phi…

"Chẳng giấu gì con,"Người đàn ông gượng cười tự giễu, "Đây là tiền dượng vụng trộm tích góp mấy năm nay, cũng chưa biết dùng làm gì, nên… Con biết không, đàn ông lúc nào cũng muốn dành lại một chút cho mình… Thực ra hồi em con thiếu tiền làm đám cưới, dượng cũng định lấy ra rồi, nhưng cô con bán nhà cũ đi, nên dượng nghĩ không mang ra cũng được…"

"Mẹ kiếp, đừng làm trò khổ nhục kế," Tiểu Phong Tử tức giận ồn ào, "Nếu các người thật sự muốn trả lại căn hộ đó thì còn phải dùng dằng đến lúc này chắc? Cứ xem hôm trước ấy, vợ ông chẳng có ý trả cái gì đâu, ông tưởng chúng tôi mù à?"

Người đàn ông bị nói đến hổ thẹn vô cùng, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng vẫn cố lắp bắp giải thích với tôi, "Cô của con… Chỉ muốn tận dụng một chút thôi, nhưng căn hộ lớn như vậy, bà ấy không dám đụng tới đâu, hôm qua… Hôm qua có con dâu ở đó, bà ấy không biết làm thế nào, nên mới…"

"Vậy hôm nay chắc bà ta biết làm thế nào rồi chứ?" Tôi muốn cười, tốt nhất là cười kiểu mập mờ châm biếm, nhưng chẳng hiểu sao tôi cười không nổi, cơ mặt chẳng chịu nghe lời tôi, chỉ trơ trơ như tượng, "Nếu biết dượng lén đưa giấy tờ nhà cho tôi, chắc bà ta chửi dượng tối tăm mặt mũi."

Người đàn ông trầm lặng hồi lâu, rồi mới miễn cưỡng cười cười, "Dù sao cũng không ly dị được, sống với nhau bao nhiêu năm rồi, chuyện đó dượng nắm chắc."

Tiểu Phong Tử đạp tôi dưới gầm bàn, chân thì ngắn cũn mà mẹ nó đau phát khiếp, đau đến nỗi tôi nhe răng trợn mắt, bất đắc dĩ, tôi chỉ đành dùng chiêu kẹp chân đoạt mệnh, kẹp chặt khúc giò đang đạp tới đạp lui, sau đó lạnh lùng cười với người đối diện, "Dượng nhớ, căn hộ vĩnh viễn là của tôi, bao giờ tôi muốn, tôi có thể về lấy lại bất cứ lúc nào."

Dượng sửng sốt, mãi sau mới hiểu được, vành mắt đỏ hồng, liên tục khom mình nói cám ơn cám ơn.

"Thôi thôi!" Tôi vội vàng nâng ông ta dậy. Để bề trên cúi đầu, giảm thọ.

"Phùng Nhất Lộ anh đúng là đồ ngu!!!"

Trong quán chỉ còn lại tôi và Dung Khải, cậu thích mắng gì thì mắng, dù sao sớm muộn gì tôi cũng phải bị cậu mắng.

“Hôm qua trì hoãn một ngày, hôm nay còn cao tay hơn, trì hoãn hẳn một năm, ai biết ba trăm sáu mươi lăm ngày còn lại sẽ xảy ra chuyện gì nữa?!”

“Anh đúng là đồ đầu heo!”

“Heo còn thông minh hơn anh đấy!”

“A a a a a a a tôi không chịu được nữa rồi ——”

Cuối cùng, tôi hết chống nổi cơn bão táp quát tháo, một tay chộp lấy cậu, gắng sức ôm ôm, “Ngoan, khổ chút không chết được, có một vạn đấy rồi còn gì, giờ cậu ăn cao lương mĩ vị thoải mái đi!”

“Tôi chẳng thèm cao lương mĩ vị, tôi muốn nhà cơ nhà cơ nhà cơ nhà cơ —-”

Mặc kệ cậu, tôi gọi phục vụ bưng đến một bàn đầy thức ăn ngon.

Hai mươi phút sau, đồ ăn bưng tới, Dung Khải quên béng mất chuyện nhà cửa, sung sướng cắm cúi ăn.

Tôi chẳng biết cảm giác trong lòng mình là thế nào, tức giận ngày hôm qua tựa hồ không còn nữa, giờ tôi chỉ thản nhiên và cam chịu.

Tiểu Phong Tử nói tôi chỉ được cái bạo mồm, còn thực tế tôi là thanh chocolate, nhìn ngoài thì đen thôi, chứ cắn một miếng là thấy nhân sữa liền.

Tôi nghĩ cậu nói vậy có lẽ cũng chẳng sai, ở đâu đó trong thâm tâm, tôi sợ hãi bị người thân phản bội, lại càng sợ hãi mình và họ biến thành kết cục chó cắn chó, nếu quả thật có lúc như vậy, tôi sẽ nhụt chí, căn bản chẳng biết phải đối phó thế nào, luẩn quẩn trong lòng rồi phát điên mất. Thế nên tình huống lúc này còn khá hơn tôi mường tượng nhiều lắm, chẳng phải chỉ một năm thôi sao, chúng tôi có tay có chân, có cả tiền, làm gì đến nỗi chết mất xác ngoài đường.

“Hô, sướng thật…” Cơm no rượu say, Tiểu Phong Tử ngồi phè phỡn trên ghế sofa, mỹ mãn thở dài.

Tôi đưa tay sờ sờ bụng cậu, y hệt cái trống.

Tiểu Phong Tử hiếm khi không xù lông, cực kỳ ngoan ngoãn để tôi sờ, mắt híp lại như chú mèo nhỏ.

“Giờ phải tìm chỗ ở,” Tôi nói, “Không ở khách sạn mãi được.”

“Còn phải tìm việc làm,” Tiểu Phong Tử lau miệng, “Anh cầm một vạn cấm được phung phí đó.”

Rời khỏi xã hội đã lâu, tôi còn chưa rõ lắm thế thời, vì thế không ngại học hỏi kẻ dưới, "Cậu ra sớm hơn tôi nửa tháng, thế nào, bây giờ xã hội ra sao?"

Tiểu Phong Tử há miệng đáp, "Giá cả tăng cao, lạm phát, khoa học kỹ thuật phát triển, quốc gia cường thịnh."

Tôi thở dài, tiếp tục học hỏi, "Cụ thể thì có liên quan gì đến chúng ta?"

Tiểu Phong Tử nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, tựa hồ không biết đáp lời thế nào, nên chỉ nói đơn giản, "Thì cũng phải liên quan chứ, tạm thời chưa giải thích được nhiều, anh cứ từ từ là biết."

Tôi (-_-|||), vẫy tay, thốt ra câu nói cảm động và uy dũng nhất trong hai ngày này, "Phục vụ, tính tiền!"

45. Quyển 2 - Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày sau đó, tôi và Tiểu Phong Tử dốc hết sức đi tìm nhà cho thuê, môi giới ở khu thương mại cũng tìm giúp chúng tôi vài lần nhưng đều chẳng được gì, vì thế ai cũng khuyên, đừng tốn công vô ích, thời buổi này mà đòi kiếm căn hộ một phòng, thôi thì cứ tự mua gạch về mà đắp.

Nhưng trời cao không phụ người có tâm, ngay lúc bọn tôi nản lòng thoái chí, trên cột điện, bị đống quảng cáo chữa bệnh vảy nến giang mai mụn nhọt ung thư tuyến tiền liệt che khuất hơn nửa, một tờ thông báo có phòng cho thuê đập vào mắt chúng tôi.

Chủ nhà là một cụ ông khoảng sáu mươi tuổi, nhìn rất hiền lành, nói là già rồi, được con gái đón về nhà mới, nhà cũ bỏ không, tiện thì cho thuê luôn — tám trăm một tháng, bốn tháng đóng một lần.

Một vạn thoắt cái đã tụt xuống còn sáu ngàn tám, nhưng chỗ ở tạm thời không phải lo. Tôi và Tiểu Phong Tử dọn dẹp sơ qua một chút rồi bắt đầu tính tiếp. Thực ra cũng không cần phải tính nhiều, nhà có rồi, tất nhiên giờ phải đi tìm việc, chỉ có điều trước khi tìm việc, tôi muốn về thăm phòng Mười bảy.

"Đừng có làm trò, chẳng lẽ phòng Mười bảy xếp hàng ra đấy cho anh thăm à? Thăm Tên câm thì có." Tiểu Phong Tử nói lời này trong lúc đang chổng mông quay cuồng trải nệm trên sàn nhà, mãi đến cuối mới nhận ra, mặc dù có nệm, nhưng sàn nhà vẫn là sàn nhà, mà dù không có nệm thì giường vẫn là giường, thế là cậu chàng quyết đoán chiếm giường trước, còn tôi cứ thế bị phân cho nằm nệm dưới sàn.

"Đại Kim Tử có vợ, Chu Thành có chị, Hoa Hoa chỉ có chúng ta, chúng ta không lo thì chẳng còn ai lo cho cậu ấy nữa." Lúc nói lời này, tôi đang ngồi thiền trên tấm nệm trải dưới sàn nhà, nín thở tập trung, nhắm mắt thư giãn, ảo tưởng dưới mông không phải tấm nệm cũ kỹ, mà là đài sen hoặc ngai vàng.

"Đừng có luôn mồm chúng ta chúng ta, chỉ có anh thôi, tôi chả đi đâu." Tiểu Phong Tử ngáp một cái, xoay người tìm tư thế dễ chịu, kiên quyết nằm chết dí trên giường, "Tôi để thời gian đấy ngủ một giấc còn hơn."

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ ngợi nửa ngày cũng chỉ ra được một câu, "Vô tâm vô tính."

Tiểu Phong Tử rất thích lời nhận xét này, bằng chứng là lúc sắp ngủ, cậu chàng nghêu ngao hát đi hát lại hơn mười lần "Rồi rồi rồi rồi rồi rồi tôi là chú bán báo vô tình."Đầu xuân, trời vẫn lạnh, cái lạnh ở ngoại ô còn rõ rệt hơn nhiều. Năm ngoái tôi ngồi trong phân xưởng, vừa cặm cụi lao động, vừa khấp khởi mong trời mau tối để về căng-tin húp một bát canh nóng, chỉ thế thôi cũng đủ mỹ mãn vô cùng.

Bây giờ ngẫm lại, dường như đã qua mấy đời.

Đưa Hoa Hoa đến không phải Du Khinh Chu, tôi hơi thất vọng, nhưng thất vọng rất nhanh đã chuyển thành rạng ngời sung sướng vì được gặp lại Hoa Hoa. Cậu cũng không hề giấu nỗi vui mừng, từ đằng xa đã cong miệng cười, đến nỗi tôi cũng không kiềm chế nổi, tới khi phát hiện ra thì hai mép đã sắp chạm mang tai.

Thấy Hoa Hoa ngồi xuống, tôi vội vàng nhấc điện thoại lên, sốt ruột hỏi, "Dạo này có khỏe không?"

Thời gian thăm tù có hạn, tôi phải tranh thủ từng giây từng phút để trò chuyện với Hoa Hoa.

Hoa Hoa cũng đã chuẩn bị trước, sột soạt viết rất nhanh rồi áp tờ giấy lên vách thủy tinh cho tôi xem: Khỏe, bốn ngày rưỡi.

Tôi mỉm cười, đây là câu trả lời kiêm chọc ghẹo tôi, đúng vậy, tôi mới ra tù bốn ngày rưỡi thôi.

Nhưng tưởng chừng như đã qua rất lâu, rất lâu rồi.

"Đại Kim Tử và Chu Thành cũng khỏe chứ?"

Hoa Hoa gắng sức gật đầu.

"Phòng Mười bảy có người mới không?"

Hoa Hoa lắc đầu.

"Thế thì mấy đứa thích lắm nhỉ, ba người ở phòng năm người."

Hoa Hoa liếc tôi, cúi đầu viết mấy chữ to, giơ lên: Thỉnh không nói lời vô ích.

Ặc, được rồi, tôi quay lại chuyện chính. Hắng giọng một cái, tôi xuất ra uy nghiêm của anh Lộ, trịnh trọng nói, "Bây giờ anh và Tiểu Phong Tử đang ở cùng chỗ, tạm thời ăn uống không lo, nhưng chưa đi tìm việc, bọn anh đang tính chuyện này."

Hoa Hoa mím môi, suy nghĩ một lát rồi viết: Không phải đã nói là bán căn hộ lấy tiền kinh doanh sao?

Đối với vấn đề này, tôi suy tưởng nửa ngày, mãi đến khi cầm hơi ngưa ngứa, đưa tay định gãi, trong đầu bỗng lóe ánh hào quang, "Bây giờ giá đất đang lên, chưa nên bán, đợi thêm chút nữa."

Hoa Hoa gật đầu, coi như đã hiểu.

Tôi thầm thở phào, nhưng đề tài đã cạn, nên ngay cả câu "Phải chăm sóc tốt cho mình, nhớ ăn ngon mặc ấm, anh gửi tiền vào cho" cũng đã nói xong, mà thời gian mới trôi qua một nửa. Ờ rồi, mắt to trừng mắt nhỏ vậy. Cũng may tôi và Hoa Hoa luôn ăn ý, cậu là cái hũ nút, hồi trước mỗi khi tôi hết chủ đề để ba hoa, cả hai cũng ngồi đần mặt ra thế này, không cần cố sức kiếm chuyện để nói, chỉ im lặng ngồi cạnh nhau thôi, tâm đã thấy bình an lắm rồi.

Tóc Hoa Hoa lại dài ra, bù xù cực đáng yêu, tôi tưởng tượng mình được thò tay vò vò, cảm giác thật tuyệt vời.

Rất nhanh đã hết giờ, tôi nói với cậu, "Đừng cắt tóc nữa, cứ để vậy đi, đẹp lắm."

Hoa Hoa nhíu mày vẻ không vui, nghiêng đầu nhìn tôi qua bức vách thủy tinh.

Tôi sợ cậu nghĩ tôi chọc cậu, bèn rất đứng đắn nói thêm một câu, "Thật đấy."

Hoa Hoa nhìn tôi vài giây, bỗng nhiên lại giơ tờ giấy lên, tôi cũng không biết cậu viết lúc nào. Bốn chữ, từng nét từng nét, rất đồng đều: Tôi còn một năm.

Trong lòng như có thứ gì đó vừa tan chảy, nhè nhẹ tỏa ra hơi ấm, tôi không thể nói rõ đó là cảm giác gì, chỉ biết rằng cái người đang ngồi sau vách kính kia hoàn toàn tin tưởng tôi, tôi không thể phụ niềm tin ấy, tôi phải nói gì để cậu thật an tâm, không có nửa phần ngờ vực, phải an tâm.

Nhưng mà tôi nên nói thế nào?

Yên tâm, ra ngoài em cứ đi theo anh!

Anh nói được là làm được, sẽ không bao giờ bỏ mặc em!

Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, chỉ một năm thôi mà, nhanh lắm!

…

Đã hết giờ thăm hỏi, tôi vẫn chưa mở miệng nói được gì hùng hồn.

Cảnh ngục thúc giục Hoa Hoa đứng dậy, nhưng Hoa Hoa bất động, cậu bướng bỉnh nhìn tôi, bàn tay nắm chặt ống nghe, đôi con ngươi đen bóng nhìn không ra cảm xúc.

Bỗng nhiên tôi hiểu, cậu không cần tôi vỗ ngực cam đoan, cũng không cần tôi ngửa mặt thề thốt, để cậu an tâm rất đơn giản, chỉ cần một nụ cười kiên định, và một tiếng, "Ừ."

Ừ, anh biết rồi.

Ừ, anh nhớ rồi.

Ừ, anh sẽ chờ em.Tìm việc làm không đơn giản như tôi tưởng tượng, đường phố đầy ắp thông tin tuyển người, các ngành các nghề đều thiếu nhân lực, nhưng tôi và Tiểu Phong Tử làm gì cũng chẳng xong. Thợ sửa chữa thì không rồi, thợ điện lại càng không, công nhân xây dựng chỉ cần khỏe mạnh là làm được, nhưng hai bọn tôi sức lực chẳng đến đâu, còn những nghề khác không đòi bằng cấp cũng đòi kinh nghiệm, khó lắm mới kiếm được việc lao công khách sạn, thế mà người ta không tuyển nam chỉ tuyển nữ, mẹ nó kỳ thị giới tính à?!

Nắng mùa xuân không gắt, phơi nắng lâu không choáng, nhưng ngồi xổm bên đường ăn cơm hộp thì quả là chẳng thích thú gì.

"Biết thế hồi trước cứ học nốt cái đồ của nợ kia cho xong, tốt xấu gì còn có cái bằng." Tiểu Phong Tử gắp cà rốt sang hộp của tôi, tiện thể lấy về một miếng thịt.

Tôi suy nghĩ nửa ngày mới hiểu cái đồ của nợ tức là đại học, dở khóc dở cười, "Nếu biết thế thì hồi đó tôi cũng chẳng trộm xe, vớ vẩn bây giờ lại thành ông chủ lớn."

Tiểu Phong Tử lé mắt nhìn tôi, sau lại bĩu môi lắc đầu, "Anh á? Khả năng không cao."

Tôi thật muốn cho cậu ta một đá.

Đang trò chuyện, bất chợt tôi thấy cách đó không xa có một chiếc xe đạp ba gác chạy qua, tiếng kêu y hệt xe máy, hiển nhiên là đã gắn thêm động cơ. Trên xe chở một tủ quần áo, nước sơn trắng bóc vừa nhìn đã biết mới mua, hoa văn kiểu cổ điển, bốn góc bọc xốp để tránh va chạm. Tôi nhớ hình như đằng trước có một chợ đồ gia dụng, chắc hẳn đây là hàng mới mua đang chở về nhà… Từ từ, cái này tôi cũng làm được!

Nói làm là làm, bỏ hộp cơm xuống, tôi dẫn Tiểu Phong Tử đến chợ gia dụng nghiên cứu địa hình. Ờ rồi, có thấy mới biết, nơi này cạnh tranh vô cùng khốc liệt, một loạt xe dựng trước cổng chợ, phàm là một người bên trong bước ra, hơn mười người bên ngoài sẽ lao đến mời chào. Có điều một lần chở hàng ít nhất cũng được hai mươi đồng, nếu đường xa, bê đồ giúp còn được ít nhất năm mươi đồng. Tính ra một ngày chở hai chuyến là đủ cơm ăn."Tôi mặc kệ."

Ngày thứ ba, hết thảy đã chuẩn bị xong xuôi, tôi còn bỏ hai trăm đồng mua cả xe second-hand, nhưng Tiểu Phong Tử lại chết sống không vui.

"Cưỡi cái xe này mất hết cả hình tượng!" Cậu chàng nói năng rất hùng hồn.

Tôi hỏi, "Vậy cậu muốn làm gì?"

Tiểu Phong Tử nhướn mày, xoay người bỏ vào chợ gia dụng.

Tôi không thể bỏ xe đi theo cậu, thầm thủ thôi muốn dỗi thì cứ dỗi, đằng nào cũng chẳng xảy ra chuyện được, sau đó nằm úp sấp trên xe chờ việc. Chờ khoảng hai tiếng mới vất vả tranh được khách, chở một cái bàn đến Tây Thành. Lẽ ra Tây Thành cách nơi này không xa, đạp xe cùng lắm nửa giờ là đến, nên lúc đầu tôi rất tự tin, chẳng cần nghĩ, ra giá luôn bốn mươi đồng. Ai ngờ mới đi vài bước tôi đã hối hận, mẹ kiếp đạp xe ba bánh với đạp xe đạp đúng là một trời một vực, đã thế còn phải chở thêm cả một lão to béo, mỗi bước đi là một bước khổ. Lúc đến nhà khách hàng, mặt tôi đỏ ké như Quan Công, áo ướt sũng vắt ra nước

được. Khách hàng rất không hài lòng, càu nhàu nửa ngày mới ném cho tôi bốn mươi đồng tiền, có một đồng còn rơi xuống đất.

Tôi chờ thật lâu, chờ khách và hàng xóm dưới lầu biến mất khỏi tầm mắt, mới ngồi xuống nhặt đồng xu lên. Chẳng thể nói rõ tâm trạng tôi lúc này, nhục nhã, cũng không hẳn, đâu đó còn có chút trống trải, như thể sức lực đã trôi tuột đi. Lúc đạp về tôi còn bị xe tải phía sau bấm còi ầm ĩ, chẳng có nguyên nhân gì, chỉ là khi ấy tôi mất tập trung. Trong đầu quanh quẩn mấy suy nghĩ rất ngớ ngẩn, chẳng hạn như tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì vân vân. Những ý nghĩ cứ chợt lóe qua, ngắn ngủi và mờ mịt, trên đường về xuất hiện rất nhiều lần. Mỗi lần bừng tỉnh, tôi lại tự trả lời mình —- Tôi là Phùng Nhất Lộ, tôi đang ở bên ngoài nhà giam, tôi đang phấn đấu để sống cho thật tốt.Trở lại chợ gia dụng, bụng đã sôi ùng ục, tôi đang định kiếm chỗ để xe an toàn rồi vào tìm Tiểu Phong Tử ăn cơm, nhưng cậu ta đã từ đâu nhảy ra, phấn khởi vẫy tay với tôi, “Này, Phùng Nhất Lộ —-”

Thấy cậu mặt mày hớn ha hớn hở, tôi bất giác cũng cười theo, “Sao thế, mới lấy vợ à?”

Tiểu Phong Tử chỉ cười mà không nói, đi đến trước mặt tôi, kéo tay tôi ra, vỗ vỗ một tờ tiền lên.

Tôi bị ngài lãnh tụ màu hồng kia làm cho lóa cả mắt.

“Kiếm ở đâu thế?”

“Trích phần trăm.”

“Cậu làm gì?”

“Giúp người ta bán đồ gia dụng.”

Mẹ nó ông đây suýt chết mới kiếm được bốn mươi đồng, thằng ranh này đứng nơi râm mát nhàn nhã nhẹ nhàng mà được hẳn một trăm, cuộc đời thế là sao?!

“Hay là tôi làm với cậu nhé.”

“Đừng, anh mua xe rồi còn gì, cứ chở hàng đi, tôi nhìn cũng được đó chứ.”

“Cưỡi cũng được, thử không?”

…

Nói thì vậy, nhưng ngày hôm sau tôi vẫn chờ việc bên ngoài chợ. Chẳng biết tại sao, rõ ràng ở trong tù tôi toàn bị mắng là hay lải nhải, mà ra ngoài này tôi lại chẳng muốn nói nhiều. Có thể vì tự ti, cũng có thể vì thứ gì khác, tóm lại tôi chỉ cảm thấy mình và mọi người không hợp nhau. Tiểu Phong Tử nói tôi ảo tưởng bị hại, nguyên văn như sau: Trên trán anh có dán câu “Tôi mới ra tù” đâu, sợ cái gì? Tôi biết cậu nói có lý, nhưng tôi không thể kiểm soát nổi, mỗi lần bị người khác nhìn lâu, tôi sẽ phát hoảng đến nỗi chỉ muốn đấm cho mình một cái!Hết chương 45.

* Xe đạp ba gác của anh Lộ:

46. Quyển 2 - Chương 46

“Rẽ trái… Ê ê chú mày rẽ nhầm rồi…”

“Đoạn này đạp nhanh lên, nhiều xe quá, xước hết sơn bây giờ…”

“Mẹ kiếp, định làm tao tức chết à? Sao không vượt lên?”

“…”

Tôi thật sự không muốn so đo với gã này, bởi vì hai thằng đàn ông cãi nhau trên đường nhìn quá mất thẩm mỹ, huống hồ tôi cũng chẳng còn sức, cứ xem cái xe ba gác phải chở cả gã, cả chiếc tủ quần áo to đùng của gã thì biết. Tôi nhìn gã đầu trọc này bét cũng phải cao mét tám, không một trăm thì cũng tám chục kg, gã ngồi trên xe, phải xếp tủ quần áo lệch hẳn sang bên kia mới giữ được thăng bằng. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao ba cái lốp xe kiên cường đến thế, tới giờ vẫn chưa nổ chưa móp, cả đường chỉ rên rỉ ầm ĩ. Ài, nghịch cảnh tạo nhân tài a~

“Anh bảo này, đi như chú mày thì đến tối cũng chẳng về nhà được…”

Ờ rồi, tôi quyết định so đo một chút vậy.

Trời dần chuyển ấm, cây cối hai bên đường chẳng biết từ bao giờ đã xanh um tươi tốt, tán lá xòe rộng, che chắn ánh mặt trời, không khí thật trong lành mát mẻ. Tôi hụt hơi tấp xe vào lề đường, cũng may đường vắng nên không có gì nguy hiểm, sau đó cung kính xoay người, duỗi tay làm tư thế mời.

Gã nọ mù tịt nhìn tôi, "Gì thế?"

Tôi thẳng người dậy, vén áo lau mồ hôi rồi mỉm cười, "Anh hai, tôi mặc kệ anh đấy." Mẹ kiếp, chở hàng gần hai tháng rồi mà chưa thấy cực phẩm kiểu này bao giờ, đờ mờ tiếc rẻ chả dám gọi taxi, toàn gọi xe ba bánh! Còn tính người không vậy hả?

Đầu trọc sửng sốt một lát, sau đó khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng biến thành bộ dạng bất lực, "Không muốn đi thì nói từ đầu chứ, giữa đường thế này, chú bắt anh kiếm người khác ở đâu?"

Tôi kệ xác, hôm nay tôi quyết không lịch thiệp, "Dù sao tôi cũng chẳng lấy tiền, coi như đoạn đường vừa rồi tôi biếu anh. Nào, anh tự xuống hay là để tôi bế anh xuống?"

Tôi vừa nói vừa giơ tay lên, dọa đối phương phát khiếp, gã đàn ông gần bốn mươi tuổi cuống quýt xông phi xuống xe, tốc độ kia mà không đến Thế vận hội đăng ký thi nhảy xa thì quá là uổng phí.

"Cái *** mẹ mày điên à?" Kiện tướng thể dục thể thao đứng tít phía xa, khiếp sợ rống lên.

Tôi mặc kệ, nếu người đã xuống thì tôi cứ theo trình tự mà làm, vứt nốt cái tủ kia xuống là xong.

Cơ mà, đúng là tủ gỗ xịn, mẹ nó nặng kinh khủng khiếp!

Thấy Lỗ Trí Thâm tôi chuẩn bị hất tủ xuống, Đầu trọc kêu oai oái, vội vàng lao đến giữ chặt tủ lại, ồn ào bảo tôi, "Mẹ mày làm thật à, làm ăn kiểu đấy à?"

Xe ba bánh kẽo cà kẽo kẹt dưới màn đấu sức của hai bọn tôi, nhịn một hồi, cuối cùng tôi đếch chịu nổi nữa, bùng nổ, "Làm ăn kiểu gì cũng chả khôn lỏi bằng mày! Mẹ kiếp có năm mươi đồng bạc mà hành người ta thế à?! Mày ngon thì tự đi mà đạp, chân bố mày gãy rồi!"

"Xe mày chạy bằng điện cơ mà?!"

"Vấn đề là nó quá cmn tải rồi, không đạp thì đi thế đếch nào được?!" Tiên sư mắt mũi để đâu mà không thấy ông mày hì hụi đạp từ nãy đến giờ hả?!

Đầu trọc nhăn nhúm mặt mày không nói nữa, nhìn tôi, lại nhìn cái xe, sau lại nhìn tủ quần áo, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng hạ giọng, "Dù thế cũng đừng bỏ anh mày giữa đường chứ, anh biết kiếm người khác ở đâu đây?"

Gã ta nói đúng, xe taxi không chở được cái tủ, xe vận tải cũng chẳng thích chở loại đồ này, huống hồ chắc gã cũng chẳng muốn bỏ ra hơn trăm đồng thuê công ty vận chuyển, tiện lợi nhất chỉ có xe ba gác, nhưng xe ba gác chỉ tập trung trước cổng chợ gia dụng, làm gì có ai lang thang đến tận đây.

“Hay là… Chú em nghỉ một lát rồi đi tiếp?”

Chậc, giờ mới đổi giọng thương lượng, rất thành khẩn, còn thêm cả vài phần khách sáo.

Muộn rồi ku, xì.

“Chuột rút, nghỉ nửa ngày mới hết.” Tôi trợn mắt nói dối.

Đầu trọc cũng thật thà, nói thế mà tin ngay, vò đầu bứt tai đảo quanh xe ba gác không biết bao nhiêu vòng, cuối cùng cắn răng nói, vẻ mặt như thể quyết hi sinh vì đại nghĩa, “Được rồi, anh đạp! Coi như chú cho anh thuê xe đi, tiền… anh trả chú ba mươi!!!”

Ô hô, từ năm mươi xuống còn ba mươi… Sao nhà anh không chết quách đi!!!

Tôi nhất thời từ đau thương biến thành phẫn nộ, hận không thể ném cả gã và cái tủ của gã xuống cống thoát nước! Cái đờ mờ một ngày ông chỉ kiếm được trăm đồng bọ mà mày còn trục lợi! Mày họ Chu à? Mày là Chu Bác Bì đầu thai à?

Nội tâm gào thét không ảnh hưởng đến ngữ điệu hờ hững và nét mặt thong dong bên ngoài của tôi, “Năm mươi, thiếu một xu không cho thuê.”

Cái gì gọi là đầu cơ trục lợi? Chính là chiếc xe của tôi bây giờ!

Đầu trọc trố mắt vẻ không thể tin nổi, “Chú mày hiểm độc quá!”

Tôi nghĩ chắc gã chỉ ra vẻ thôi, nhưng đối diện nhau hai giây, xác nhận vẻ mặt gã là thật, tôi mất hết hứng tranh luận —- Anh đây tuy nghèo khó, nhưng chưa đến nỗi vì hai mươi đồng mà đứng cãi nhau ngay giữa đường.

Khạc nước miếng vào lòng bàn tay, tôi không nói hai lời chuẩn bị ôm lấy cái tủ…

“Năm mươi thì năm mươi! Xong!”

Đấy, thế có phải nhanh gọn không!

Đầu trọc nửa cười nửa mếu cuống quýt chạy đến ngồi vào chỗ của tôi. Thấy gã chuẩn bị cặm cụi đạp đi, tôi cũng cuống quýt chạy đến ngồi vào chỗ của gã lúc nãy.

Đầu trọc sửng sốt, “Sao chú mày cũng lên?”

Tôi đáp rất đương nhiên, “Anh về nhà anh thì tôi lấy lại xe kiểu gì, tôi phải đi theo chứ.”

Đầu trọc rối rắm bảo, “Nặng thế này đạp kiểu gì được…”

Tôi lùi lại, xoa xoa cổ, “Ôi, tay chân tôi thế này mà còn đạp được nửa ngày cơ đấy.” Nói xong thì ngẩng đầu liếc gã một cái, “Chẳng lẽ anh không đạp được à?”

Người thành thật có điểm ấy là hay nhất, Đầu trọc bị kích liền, lập tức co chân đạp hùng hục như trâu đực, cứ gọi là nhanh như gió! Tôi phải bám lấy thanh thép dưới mông mới không bị thổi bay!

Nhà Đầu trọc rất xa, nên gã ki bo này mới chịu trả tôi năm mươi đồng. Vì thế vận tốc phi thường chỉ kéo dài một lát rồi dần dần chậm lại, hồi phục tốc độ của nhân loại. Nhưng thể lực Đầu trọc quả thật hơn hẳn tôi, qua mười phút vẫn chưa thở phì phò, chỉ lấm tấm mồ hôi trên trán.

Tôi thuộc kiểu cái gì rảnh được chứ miệng thì chẳng bao giờ chịu rảnh, lúc nãy mệt quá không nói được, giờ khỏe rồi thì bắt chuyện tào lao, “Này, tôi thấy anh cũng đâu phải thiếu tiền, đường xa thế sao không thuê xe khác mà đi, cứ phải đạp xe ba bánh làm gì?”

Đầu trọc không ngờ tôi lại chủ động bắt chuyện với gã, ngớ người ra một lúc mới bĩu môi vẻ không tán thành, “Tiền nào có ngại nhiều, mày không quý nó, nó cũng chẳng quý mày, hiểu không?”

Thực ra Đầu trọc nhìn cũng rất được, đường nét cân xứng, khá oai phong uy dũng, rất hợp với kiểu đầu xinh đẹp của gã, nhìn từ góc nào cũng ổn. Mỗi tội cứ nhắc đến tiền là gã lập tức bĩu môi nhăn mặt, mất hết cả hình tượng.

Nắng chiều hơi gắt, chiếu lên chiếc xích vàng trên cổ Đầu trọc, sáng ngời lóa cả mắt.

Trong lòng ngổn ngang, tôi thở dài, “Tiền tất nhiên quý, nhưng khi cần tiêu thì vẫn phải tiêu, sao anh keo kiệt hơn cả thằng nghèo rớt như tôi vậy?”

Đầu trọc phản bác, “Thế nên giờ anh mua đồ, còn chú mày chở đồ thuê.”

Tôi thật muốn vả cho gã mấy cái!

Tán hươu tán vượn là để giết thời gian, nếu tâm trạng không thoải mái thì khỏi tiếp tục nữa, vì thế tôi quay đầu nhìn về phía trước, hi vọng bầu trời mặt đất và con đường người xe tấp nập có thể xua đi nỗi bực bội trong lòng.

Ước chừng khoảng mấy phút sau, sau lưng lại truyền đến lời dạo đầu rất thân thiện —

“Anh bảo này…”

Tôi giả vờ không nghe thấy.

“Này…”

Tôi tiếp tục nhìn trời.

“Này, quay lại đây cái xem nào?!”

Ờ, quần chúng đã đưa ra yêu cầu cụ thể, tôi cũng không đành lòng ngó lơ nữa.

“Có gì nói mau.” Tôi quay lại nhìn gã, ra vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn.

Đầu trọc gãi đầu, tựa hồ đang sắp xếp lại từ ngữ, vài giây sau mới nói, “Chú mày chở đồ đạc chắc không kiếm được bao nhiêu nhỉ, sao không thử làm việc khác đi?”

Tôi cảm thấy nói chuyện với gã đúng là mất thời giờ, phải may mắn lắm tôi mới được chở đồ thuê, nếu hôm ấy Tiểu Phong Tử không suýt bị xe đụng thì tôi cũng chẳng nghĩ ra được việc này, vì thế tôi bực bội đáp, “Muốn làm cũng phải có người thuê mới làm được chứ!”

Đầu trọc không hiểu, “Sao lại không ai thuê?”

“…” Tôi nghẹn lời, đâu thể nói tôi mới ra tù nên không ai thuê.

Đầu trọc rất kiên trì, mười mấy phút tiếp theo liên tục suy đoán đủ loại khả năng, nào là tôi bị bệnh truyền nhiễm, nào là tôi mất nhân cách linh tinh các kiểu, trước khi bị tổng kết là sinh vật ngoài hành tinh, tôi đành ăn ngay nói thật.

“Tôi mới ra tù.” Nói xong, tôi nhún vai với gã, ra vẻ, đấy, đơn giản thế thôi.

Đầu trọc giờ mới sửng sốt thật sự, ngơ ngác nhìn tôi mãi, cuối cùng đáp cụt lủn, “Ừ.”

Tôi nghĩ chắc giờ gã sẽ im lặng thôi, ai ngờ chưa quá hai giao lộ, gã đã khôi phục bình thường, “Nhìn không ra nhỉ, chú em phạm tội gì?”

“Ý anh là tôi phải dán nhãn trên trán à? Tôi đáp, “Phạm tội gì anh đừng có hỏi.”

Đầu trọc cũng không gay gắt, thấy tôi không vui, gã thôi không hỏi nữa, ngược lại còn chuyển đề tài, "Mấy ngày nữa chắc anh còn mua thêm đồ, lúc ấy lại tìm chú."

Tôi giật cả mình, "Thôi đừng, anh tìm người khác đi." Mợ nó thêm lần nữa chắc tôi tử trận trên đường trường chinh luôn.

Đầu trọc bi thương ra mặt, như một nhành ô-liu mới đâm chồi bị người ta bạc tình ngắt xuống.

Tôi mặc kệ gã, dù sao chuyến này chỉ đi một phần ba mà nhận tiền cả quãng đường, may mắn không phải ngày nào cũng đến.

Đến nhà Đầu trọc tôi mới biết, không ngờ gã đang sửa soạn phòng tân hôn, hèn gì mà mua đủ thứ. Căn hộ của Đầu trọc cũng rất lớn, từ phòng khách đến phòng tân hôn cách nhau hai phòng nữa, tôi chưa đến phòng ngủ, nhưng nhìn bốn phòng kia là biết quy mô hoành tráng thế nào.

Sắp xếp xong xuôi, Đầu trọc đưa cho tôi năm mươi đồng, còn thực lòng nói một câu, vất vả rồi. Tôi không dám nhận, vì tôi chỉ đạp có một phần ba. Trên đường trở về, tôi đi rất chậm, bốn căn phòng lớn và dây xích vàng của Đầu trọc cứ lấp lánh trước mắt tôi, chói chang đến mệt cả người. Cùng là đàn ông, cùng hơn ba mươi gần bốn mươi tuổi, người ta nhà cửa thênh thang, còn chuẩn bị kết hôn nữa.

Tôi biết có những thứ không thể so sánh được, nhưng tôi không kìm chế nổi. Điều duy nhất đáng ăn mừng là tôi không còn ý định đi đường tắt nữa, chỉ có điều mục tiêu sao mà xa xôi quá, xa đến nỗi khiến người ta chỉ muốn buông xuôi.

Về đến chợ khoảng hai giờ chiều, tôi chẳng muốn làm nữa, bèn tự cho mình nghỉ sớm, cất xe, đi vào tìm Tiểu Phong Tử.

Làm ăn ở đây hơn một tháng, tôi vẫn chưa từng đi dạo bên trong, lần nào cũng chỉ theo khách hàng đến chỗ người ta đặt đồ mới mua, khuân lên xe, nào còn thời gian ngó loanh quanh. Tiểu Phong Tử đúng là, ngày nào cũng thế, cứ xâm xẩm tối là chạy ra nhảy tót lên xe tôi, vừa khoe khoang chiến lợi phẩm, vừa thúc giục Phùng Nhất Lộ nhanh lên nhanh lên tôi sắp chết đói rồi! Thế nên đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu cậu ta làm việc gì trong đó.

Giường, bàn trang điểm, bàn học, tủ quần áo, sofa, kệ TV… Chẳng biết có phải do cách bài trí hay không, mà gian hàng nào, phong cách nào, bất kể là kiểu Âu hay kiểu Ba Tư, tất cả đều tản mác không khí gia đình sạch sẽ và ấm áp, chỉ liếc mắt một cái là bị thu hút ngay.

Tôi đi ngao du một mạch, cuối cùng ra đến sảnh phía Đông Bắc thì tình cờ bắt gặp Tiểu Phong Tử, nhưng vừa định gọi đã đã phát hiện điều bất thường, đứa nhỏ này không đứng một mình, mà tay trong tay với một… Cô gái?

Ma ma thân yêu bán đồ gia dụng thôi mà, không cần phải hi sinh nhan sắc chứ?

Tôi bị đủ loại suy đoán mờ ám trong đầu biến thành thế này (-__-|||), vội vàng chạy lên muốn đi tìm sự thực, nhưng vừa được mấy bước đã nghe Tiểu Phong Tử ra vẻ lão thành nói, "Quên đi, sang tiệm khác đi, cái tủ lần trước mới mua được hai tháng đã gãy bản lề, mà có dùng mấy đâu."

Tôi khựng lại tại chỗ, gian nan nuốt ngụm nước bọt, hai tháng, hai tháng trước cậu ta vẫn đang chờ tôi ngoài cổng nhà tù mà.

"Nhưng mà, nhìn đẹp quá à..." Cô bé khoác tay cậu chàng bắt đầu làm nũng.

Tiểu Phong Tử không mảy may nhúc nhích, thái độ rất nghiêm nghị, "Nhìn đẹp và dùng được là hai chuyện khác nhau, đừng có lãng phí tiền."

Cô gái tiếc rẻ giậm chân, không nói thêm gì nữa. Một đôi tình nhân khác đang đứng cạnh đó nghe thấy vậy liền bỏ đi, lúc đi ngang qua tôi, tôi còn nghe cô gái nói may mà chưa mua, nhìn cũng đẹp mà vân vân gì đó.

Hèn gì ngày nào cũng kiếm nhiều hơn tôi...

Mẹ nó chứ, đúng là có tay nghề mà!

47. Quyển 2 - Chương 47

Thưởng thức kỹ xảo diễn xuất lỗi lạc của Tiểu Phong Tử xong, thật lâu sau tôi vẫn chưa hết bồi hồi, lặng lẽ đứng trên sàn đá sáng loáng như gương suy ngẫm về đời người. Tôi nhớ năm xưa mình cũng kiếm cơm bằng hai bàn tay, đôi lúc một buổi chiều kiếm được cả căn hộ, đương nhiên, căn hộ hồi ấy cũng tiện nghi lắm. Còn bây giờ, tôi liều chết liều sống làm cả buổi chiều, có lẽ còn chẳng đủ tiền đóng thuế đất đai một tháng.

Nhưng, bây giờ tôi kiên định.

Anh đây cũng từng theo nghề kỹ xảo đấy, nghĩ vậy, tôi thấy thoải mái hơn. Bên kia Tiểu Phong Tử đã ôm "bạn gái" phóng khoáng rời đi, tôi vội vàng chạy tới, bắt kịp cậu trước cổng phòng triển lãm. Hai đứa nhóc đang phân chia chiến lợi phẩm dưới tán cây, đồng thời đúc rút kinh nghiệm và tranh giành phần hơn.

"Lúc nãy vẻ mặt mày không được tự nhiên, nếu anh không chuyển đề tài, có khi cô ta sinh nghi ấy."

"Ừ, anh chuyên nghiệp, nhưng tiền vẫn phải chia tôi năm phần, đừng có hòng tham ô."

"Mẹ kiếp, mày không định đóng tiền học phí à, anh đây vừa bán vừa tặng rồi đấy."

“Bà đây từ xưa đến nay chỉ học mót chứ chả đóng tiền bao giờ đâu nhé.”

“…”

Tôi nghe không nổi nữa, hắng giọng gọi, “Dung Khải!”

Tiểu Phong Tử thấy tôi, không nói hai lời nhét nửa số tiền vào tay đứa con gái, sau đó vui vẻ tung tăng chạy lại, “Sao anh lại ở đây? Không đi làm à?”

Tôi vỗ đầu cậu một cái, “Xong việc chưa?”

Tiểu Phong Tử toét miệng cười, “Đi thôi!”

Lúc rời đi, tôi nhìn lại đứa con gái phía sau, nhỏ giọng hỏi Dung Khải, “Không chào tạm biệt à?”

Tiểu Phong Tử đáp, “Dẹp đi, tôi có biết tên nó là gì đâu.”

Trên đường về, tôi càng nghĩ càng cảm thấy Tiểu Phong Tử làm như vậy là không ổn, nhất là khi cậu chàng vênh váo ngồi bắt chéo chân trên xe ba gác ngâm nga, tôi lại càng muốn càm ràm đôi câu.

“Cậu làm việc đó… Không được hay lắm đâu.” Đây là nói thật, nếu hai người suýt mua hàng kia mà biết, chắc họ tức chết mất.

“Thế này mà đã không hay á? Vậy thì anh chưa nhìn thấy cái gì gọi là không hay thực sự rồi.” Tiểu Phong Tử giơ tờ báo chẳng biết ai ném vào xe tôi lên che nắng, “Bây giờ cạnh tranh khốc liệt lắm, làm vậy cũng là lẽ thường.”

Tôi thực lòng chẳng muốn biết làm thế nào mới là lẽ không thường.

“Chúng ta mới ra tù, nếu đã muốn trở lại đường ngay thì đừng làm như vậy nữa.”

Tiểu Phong Tử mất kiên nhẫn, quay ngoắt không thèm nhìn tôi nữa, phất phất tay, “Được rồi được rồi, tôi biết ý anh là gì rồi, nhưng đi cái đường ngay của anh, chắc chưa được nửa năm tôi đã chết mất xác.”

Giờ tôi mới hiểu tâm trạng của mấy ông bố hay đánh đòn lũ quý tử, đúng là không đánh thì cha không nguôi giận được!

Chẳng biết có phải ông trời thấu hiểu tâm tình của tôi hay không, mà con đường đang trơn tru bằng phẳng đột nhiên nhảy ra một cái ổ gà, tôi không để ý nên lao thẳng vào, xe ba gác giật tung lên, Tiểu Phong Tử

cũng văng lên khoảng 10cm rồi đập mông xuống ván gỗ, oai oái kêu la, “Cái đm làm gì thế hả Phùng Nhất Lộ? Đau chết mất!”

Tôi vốn cũng thấy tội nghiệp, nhưng nghe câu này thì sầm mặt, thẳng thừng ra lệnh, “Gọi là anh.”

Tiểu Phong Tử nhìn tôi hai giây, lắc đầu, “Xì.”

Tôi thật muốn bóp cmn chết thằng ranh này luôn!

Đi ngang qua siêu thị, tôi dừng xe, định bụng chỉ mua một ít đồ ăn, thế nhưng vừa bước vào, Tiểu Phong Tử đã lấy ngay một chiếc xe đẩy, sau đó bạt mạng ném vào giỏ đủ các loại rác rưởi linh tinh, khoai chiên phồng tôm thì thôi không nói, đằng này còn cả nước trái cây đóng hộp rồi bánh mì, thậm chí cả pho mát, mà toàn là hàng nhập khẩu mấy chục đồng một miếng! Tôi chịu sao nổi, cậu cứ bỏ vào là tôi lấy ra, đến nỗi trông hai bọn tôi như đang đánh nhau trước quầy đông lạnh.

“Phùng Nhất Lộ, anh lắm chuyện vừa chứ! Tôi muốn ăn cái gì còn phải chờ anh cho phép à?” Tiểu Phong Tử vừa ấm ức vừa phẫn nộ, khuôn mặt tròn xoe đằng đằng sát khí.

Tôi không thể tức giận với cậu được, chỉ cảm thấy mệt mỏi, “Không phải tôi lắm chuyện, mà cậu phải hiểu cuộc sống của chúng ta bây giờ như thế nào, tiết kiệm được gì thì tiết kiệm…”

“Thôi xin,” Tiểu Phong Tử chịu không nổi, ngắt lời tôi, “Có phải không mua được đâu.”

Tôi (-_-|||), “Ừ, nhưng mua xong thì cả ngày hôm nay làm lụng vô ích.”

“Mẹ, tôi chỉ muốn ăn pho mát mà sao anh phải lắm chuyện thế?” Tiểu Phong Tử cáu kỉnh, một lần nữa vớ lấy túi pho mát liệng vào trong xe, sau đó ngửa đầu khiêu khích nhìn tôi, gằn từng chữ, “Phùng Nhất Lộ, anh kiếm tiền để dành cho Hoa Hoa với mấy người kia thì tôi mặc xác, nhưng tôi kiếm tiền cho mình tôi tiêu, anh cũng đừng chõ mũi vào!”

Tôi trố mắt, không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Mẹ kiếp mấy lời vô lương tâm như thế mà mày cũng nói được à? Mấy năm trời gắn bó mày vứt hết rồi à? Tôi cảm giác từng phần thân thể đều run lên bần bật, tất cả là vì tức giận! Mà đã giận lên, tôi cũng bắt đầu nói năng không suy nghĩ, “Ờ đúng, tôi không chõ mũi vào nữa, cậu kiếm nhiều tiền hơn tôi, thế cậu ngồi ngoài nhà đá chờ tôi làm gì? Tự cậu sống tốt lắm rồi, mang theo tôi làm gì cho rách việc ra?”

Tiểu Phong Tử chết sững, tựa hồ phải mất rất lâu mới hiểu được lời tôi nói, sau đó vẻ mặt bắt đầu biến đổi như đèn kéo quân, phẫn nộ, bi thương, không thể tin… Cảm xúc cứ lẫn lộn với nhau. Thình lình cậu nhấc chân đạp một cú thật lực vào xe đẩy, sau đó xoay người bỏ chạy!

Tôi giật mình, chẳng kịp nghĩ, vội vã đuổi theo. Cũng may Tiểu Phong Tử chân ngắn, bị tôi đuổi kịp ngay cửa siêu thị, tôi thò tay kéo cậu lại, thấy trên khuôn mặt tròn xoe giăng đầy nước mũi nước mắt.

Đau lòng người làm cha quá!

Tôi ôm chầm lấy cậu, ấn đầu cậu vào ngực mình, vò liên hồi. Mới đầu nhóc con còn giãy giụa, về sau chắc phát hiện vải bông dùng thay giấy vệ sinh cũng được, thế là chẳng cần ai xoa đầu, tự mình nhúc nhích xì mũi luôn trong lòng tôi.

Tôi cũng không thấy ghê, chỉ thấy buồn cười, "Sao thế, vì một miếng pho mát mà xem hai chúng ta thành thế nào kìa."

Trước ngực truyền đến giọng mũi khàn khàn, "Không phải chuyện pho mát…"

Tôi gượng cười, đúng vậy, không phải chuyện pho mát. Mà là hai chúng tôi đều bị sự túng quẫn làm cho bức bối, ấm ức trong bụng không có chỗ xả, tủi thân trong lòng cũng không có chỗ xả, nên chỉ một đốm lửa nhỏ cũng đủ hình thành trận nổ lớn rồi.

"Tiểu Phong Tử," Thời tiết hôm nay rất đẹp, bầu trời xanh biêng biếc, mây trắng bồng bềnh trôi, "Có nhớ tại sao tôi phải vào tù không?"

Cái đầu trước ngực tôi bất động, rất im ắng, như một đứa nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

"Bởi vì trước đây tôi đi rất nhiều đường tắt," Tôi nói, "Nên bây giờ chỉ có thể làm lại từ đầu, bù đắp những gì bỏ sót trước kia."

Cuối cùng, Tiểu Phong Tử ngẩng lên, hé ra khuôn mặt lấm lem nước mắt, "Đường ngay sao khổ thế này…"

Tôi dịu dàng xoa đầu cậu, "Tôi đi chậm, nên phải nộp phạt."

Làm loạn một trận xong, tôi và Tiểu Phong Tử đều khoan khoái cả người, còn về phần pho mát, cuối cùng chọn một gói nhỏ giá bình dân, coi như vẹn cả đôi đường. Lúc về tôi cứ nghĩ mãi, cảm thấy nếu tiền để dành có phần của Tiểu Phong Tử thì tất nhiên ý kiến của cậu rất quan trọng, nếu cậu không tình nguyện, sớm muộn gì cũng có ngày hứng lên lại mang ra tiêu hoang. Vì thế tôi tận tình khuyên bảo, tôi nói nếu sau này tôi đại phú đại quý, nhất định sẽ cho cậu một bước lên trời, thế nên bây giờ, tiết kiệm được thì tiết kiệm, cái gì không cần thiết thì đừng mua, coi như cho tôi, về sau còn có thể giúp đỡ anh em, chẳng lẽ cậu nghĩ ăn ngon chút mặc đẹp chút quan trọng hơn ấm no sau này của anh em cậu sao? Tiểu Phong Tử nghe lọt, nhưng vẫn lẩm bẩm theo phản xạ, đừng có tằn tiện quá đáng. Tôi gật đầu, sau đó bổ sung thêm, nhưng tuyệt đối không được tiêu hoang.

Lúc về đến dưới nhà, hai bọn tôi đã vui vẻ hẳn lên, đang bàn bạc xem làm cá hấp hay làm thịt kho tàu, nhưng bước đến hành lang đã phát hiện thấy điểm khác lạ. Ừ rồi, đây nào phải hành lang, khắp nơi toàn là bột, lại thêm trái một đống hành phải một đống tỏi, thật có thể nói là hỗn độn vô cùng.

Tôi và Tiểu Phong Tử tìm chỗ đặt chân, ba bước thành hai đi lên lầu, còn cười đùa nói chẳng hiểu con nhà

ai Na Tra khuấy biển đây, cuối cùng đi đến trước căn phòng bọn tôi thuê… Không, thực ra là chưa đến, mà ở ngay giữa lưng chừng cầu thang, chúng tôi thấy một người phụ nữ trung niên đứng chống nạnh trước cửa như Thác Tháp Thiên Vương chuyển thế.

Đáy lòng tôi chìm xuống, cảm giác không ổn rồi.

Đó là con gái cụ chủ nhà, từ thuê phòng đến bàn giao rồi đóng tiền, bọn tôi đều giao dịch với chị hai này, chị hai này cực lười, chẳng dễ gì mà chịu trèo lên Tam Bảo điện.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy bọn tôi, chị ta mà bắt đầu cất giọng the thé, "Các cậu làm cái gì thế? Trong nhà không có ai mà không chịu tắt nước! Lại còn chẳng có di động, nếu hàng xóm không gọi cho tôi, chắc các cậu nhấn chìm cả khu này luôn! Cũng may mà là nước đấy nhé, nếu là gas thì chắc các cậu thổi bay chúng tôi rồi!"

Tôi nhíu mày, muốn nói không thể nào, sáng nay tôi tự tay đóng vòi nước, bởi vì vòi nước không chặt, tôi còn cực kỳ gắng sức nữa cơ, tôi nhớ rõ lắm, không thể có chuyện bỏ quên được!

Dù là vậy, nhưng tôi vẫn không nói gì, Tiểu Phong Tử phỏng chừng có ý khác, nên im lặng theo sát tôi vòng qua chị ta, đi thẳng đến nhà tắm.

Nhà tắm cũng gọn gàng, dù có ít nước trên mặt sàn, nhưng không đến nỗi thành đại dương mênh mông.

"Tôi nhờ quản lý dưới lầu khóa van rồi, bây giờ cả khu chẳng có nước mà dùng, toàn tại hai cậu hết!" Chị ta cũng đi theo, lải nhải hiên hồi.

Tôi vốn sẵn mệt, lại thêm chị ta quang quác bên tai, tôi chỉ cảm thấy đầu như muốn nứt, làm gì còn tâm trạng xem xét hiện trường. Tiểu Phong Tử thì ngược lại, ngồi xuống quan sát ống nước trong nhà tắm, kiểm tra rất cẩn thận.

"Nhìn cái gì mà nhìn, cũng thế cả thôi," Chị ta nhíu mày lẩm bẩm, "Tổn thất của tôi chẳng đáng nói, nhưng dưới lầu đang bắt đền kia kìa, toàn tại hai cậu…"

Tôi khóc không ra nước mắt, đang muốn kêu rên vì tin dữ mới ập đến này, đã thấy Tiểu Phong Tử chậm rãi đứng dậy, bình tĩnh bước đến trước mặt chị ta, mấp máy môi, nhẹ nhàng bật ra mấy chữ, "Đền cái cục kít."

Tôi , đều là quốc ngữ, nhưng tôi phải cố lắm mới hiểu được hàm ý sâu xa của câu nói này.

Chị ta cũng ngớ người, nhưng ý của Tiểu Phong Tử thì chị ta hiểu, vừa định nổi khùng, Tiểu Phong Tử đã chặn ngay, "Chị lại đây mà nhìn ống nước này, xem cũ đến mức nào rồi? Gió thổi qua cũng thủng đấy, chị bảo chúng tôi đền? Chị không biết xấu hổ à?"

“Tôi…”

“Tôi cái gì mà tôi, lại đây lại đây, tự chị xem đi, xem nước chảy ra từ đâu, hai bọn tôi một ngày đi vệ sinh ba lần, mẹ nó dùng được mấy giọt nước?”

“Cậu…”

“Cậu cái gì mà cậu, bọn tôi vặn chặt voan rồi còn gì, hết trách nhiệm. Còn ống nước thế nào bọn tôi thèm vào nhìn đấy, tất cả là từ nhà chị để lại thôi.”

“Tôi…”

“Lại tôi, chị không nói được cái gì mới hơn à? Xem trong phòng nát thế nào rồi? Quần áo ướt thì bọn tôi giặt được, nhưng trong va-li còn có laptop, mẹ kiếp, nước vào làm sao dùng được nữa? Chị định đền bù thế nào đây?”

“Sao, sao tôi lại phải đền?”

“Thế để tôi đến đòi công ty nước nhé? Người ta cũng phải đền thôi.”

…

Tôi im lặng quay sang nhìn “Va-li” để dưới sàn, thực ra chỉ là hai cái túi. Có cả laptop, nhưng là loại laptop nhà tù phân phát, mỗi quyển dày tám mươi trang.

48. Quyển 2 - Chương 48

Cuối cùng chủ nhà không khấu trừ tiền của chúng tôi, đương nhiên cũng không bồi thường cái gọi là “Tổn thất kinh tế”, mỗi người lùi một bước, căn hộ vẫn tiếp tục cho thuê, tiền sửa ống nước chia ra 8: 2, chị ta tám, tôi hai. Ặc, nghe sao mà kỳ kỳ…

Thực ra nếu theo ý của Tiểu Phong Tử thì cả hai phần này chúng tôi cũng không cần trả, nhưng tôi nghĩ tốt xấu gì mình vẫn còn ở đây lâu, xích mích cũng chẳng ích lợi, sửa ống nước tổng cộng chỉ hết một trăm tám mươi đồng, mình bỏ ra chút cũng không sao. Tiểu Phong Tử nói tôi kém tắm, tôi khuyên cậu đừng quá khắc nghiệt, cậu nói đó không phải khắc nghiệt mà là tự vệ, tôi nói lùi một bước thì biển vẫn còn rộng. Về sau hai bọn tôi đều không thuyết phục được đối phương, thế là đình chiến, bắt đầu nghiêm túc dọn dẹp phòng.

Bận rộn đến tối mới xong, Venice biến trở về Côn Minh, rộng rãi thoáng mát hơn hẳn. Chủ nhà chắc cũng

thỏa thuận gì đó với mấy nhà bên dưới, nên đến tám giờ tối bọn tôi ngồi ăn dưa hấu trên sofa vẫn không thấy ai tìm tới cửa. Hết thảy đều tốt đẹp, ngoại trừ —-

"Này, không nghe mụ ta nói lúc nãy à, chúng ta phải mua di động thôi. Đây là chuyện đại sự, rất hệ trọng, rất chính yếu, rất bức thiết!"

Gỡ hạt dưa bị phun lên tóc ra, nhẹ búng một cái, vật nhỏ vẽ một đường cong cực kỳ xinh đẹp trên không trung rồi chui tọt vào thùng rác, tôi thản nhiên thở dài, "Không phải anh không muốn mua, mà là di động bây giờ cũng chẳng có ích lắm, cậu xem, hai ta từ sáng đến tối như hình với bóng, có chuyện gì thì hô một tiếng là xong, hoặc gấp lắm thì cậu đi tìm anh hoặc anh đi tìm cậu, tiện quá còn gì."

Tiểu Phong Tử nghiêm túc nhìn tôi, "Phùng Nhất Lộ, bây giờ cả lượm ve chai cũng có di động đấy."

Tôi há hốc miệng, kinh ngạc, "Lãng phí thế, may mà chúng ta chưa suy đồi đến mức đó."

Tiểu Phong Tử giận đến phồng lên như cá nóc, cắm đầu vào dưa hấu không chịu ló mặt ra.

Chín giờ sáng hôm sau, chúng tôi đến chợ gia dụng như thường lệ. Trên đường tôi lại lải nhải như mẹ già, bởi vì tôi vẫn cảm thấy Tiểu Phong Tử làm công việc kia không ổn lắm, chẳng may người ta bắt gặp lại đánh cho. Tiểu Phong Tử phản đối, coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai. Thành ra về sau tôi lại thấy mình cằn nhằn nhiều, dù sao Dung Khải cũng ba mươi tuổi đầu, tôi đâu thể ngày ngày cầm tã chạy theo sau được, vì thế tôi câm miệng, im luôn.

Hôm nay thứ Hai, thị trường gia dụng vắng vẻ buồn thiu, khách hàng chỉ lượn lờ ngoài đường cái, chẳng mấy ai đi thẳng vào trong, xe ba gác lại càng ế ẩm, tới gần trưa, chờ mãi chẳng thấy khách, có mấy anh em về nhà ngủ. Tôi đánh giá hôm nay tám phần mười là tay trắng rồi, nhưng vẫn không cam lòng nên nằm úp sấp trên tay lái chợp mắt một lát, coi như tự an ủi và giết thời giờ.

"Này, đừng ngủ chứ."

Má nó tôi đang đi chơi công viên với ông già, đứa nào lao nhao gì đấy? Đánh chết giờ!

"Hì hì, nói chú mày đó, ban ngày ban mặt nằm sấp đẻ trứng à?"

Ông thích thế, mày quản được à?

"Tám mươi, không đi anh tìm người khác đây này!"

Muốn tìm ai thì… phải bước qua xác ông đã!

Tôi ngồi bật dậy, mạnh đến nỗi xe ba gác lắc la lắc lư, làm cái tên vừa nói sợ tới nghẹn họng, “Mơ thấy alien tấn công địa cầu à?”

Tôi cũng giật mình nhìn gương mặt nọ, thốt lên, “Đầu trọc?”

Đầu trọc (-_-|||), “Chú mày đặt biệt danh sáng tạo hơn tí được không?”

Tôi gượng gạo cười, hơi ngượng, vội vàng lảng sang chuyện khác, “À mà, anh lại mới mua cái gì à?”

“Ừ, một bộ mini sofa, một bàn làm việc, hai kệ TV… Cả đèn sàn nữa.”

Choáng, sao nhà anh không mua hết cái chợ về đi!

Có điều là…

“Nhiều thế sao anh không gọi hẳn xe tải mà chở về?” Một chuyến tám mươi, ba chuyến hai trăm tư, gọi xe tải một lần rẻ hơn hẳn, huống hồ còn đỡ mất sức.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng tôi đã hối hận ngay, ôi trời, tiền dâng đến miệng mà còn đẩy ra ngoài, mình đúng là đần quá!

Đầu trọc cũng không ngờ tôi lại hỏi như vậy, sửng sốt hai giây, vẻ mặt bỗng trở nên rất khó xử, “Mẹ kiếp, anh thích đi xe ba gác đấy, tiết kiệm nhiên liệu bảo vệ môi trường, cái đm mày quản được à?”

Tôi híp mắt, bắt đầu săm soi.

Đầu trọc mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói luôn, “Chú mày làm được không? Không thì anh tìm người khác!”

Nhớ kỹ, vĩnh viễn không nên hỏi một người đàn ông làm được hay không.

Giống như lần trước, Đầu trọc và đồ đạc cùng ngồi trên xe, tôi è cổ đạp. Có điều lần này một chuyến tám mươi đồng, nên tôi rất phúc hậu không giở quẻ giữa đường. Hơn nữa trời hôm nay cũng đẹp, nhiều mây, mặt trời không gắt, gió mát hiu hiu thổi, khoan khoái vô cùng.

Đường xá xa xôi, tôi bèn tán gẫu câu được câu mất với Đầu trọc, dù sao cũng coi như khách quen.

“Lần trước thấy anh bày biện phòng tân hôn, định bao giờ tổ chức đấy?”

“Đang định Quốc khánh.”

“Quốc khánh á, ngày rất tốt nha.”

“Nhưng nhà cổ không đồng ý, bảo lần trước cổ cũng kết hôn vào Quốc khánh, chưa được hai năm đã chia tay, điềm xấu.”

“…” Tôi suýt nữa kêu lên, ối giời hóa ra là tái hôn à?! Đương nhiên tôi không xem thường hay gì cả, chỉ là thấy Đầu trọc chăm chút chuẩn bị, mua cả đồ đạc mới tinh, nhìn kiểu gì cũng giống mới cưới lần đầu.

Đầu trọc thì chẳng hề để ý, nói đến đây, tiện thể bật máy kể luôn, “Năm kia cổ kết hôn một lần rồi, nhưng gã nọ lằng nhằng bên ngoài, hai người cãi vã hơn nửa năm, cuối cùng ly dị, lúc đó cổ đang mang bầu hai đứa, về sau không muốn sinh.”

“Ồ.” Tôi chẳng biết nên nói gì, chỉ có thể cống hiến lỗ tai và im lặng.

“Hồi trước anh mua qua bán lại đồ gia dụng, ngay ở cái chợ này nè, bọn anh quen nhau lúc cổ đang yêu thằng kia, tính ra cũng năm sáu năm rồi. Cổ bán hàng cho anh, bán nhiều lắm, cũng chẳng phải cổ khéo ăn nói, mà là… Nói sao nhỉ, cổ cho người ta cảm giác rất đáng tin, rất đặc biệt, nên anh lúc nào cũng muốn mua hàng chỗ cổ, có điều sau khi kết hôn thì cổ thôi không làm nữa, mấy năm sau bọn anh mới gặp lại nhau, mới đây thôi, lúc ở bệnh viện phụ sản, cổ mới phá thai xong…”

“E hèm… Ngắt lời chút được không?” Câu chuyện rất lâm li xúc động, tôi cũng rất chăm chú lắng nghe, nhưng chính vì chăm chú lắng nghe, nên tôi khá là câu nệ tiểu tiết.

Đầu trọc đang đắm chìm trong hồi ức, nghe tôi hỏi thì dịu dàng mỉm cười, “Ừ?”

Da gà da vịt nổi tưng bừng, tôi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hỏi, “Sao anh lại đến bệnh viện phụ sản?”

“Một con ả mang bầu với thằng khác dám lừa bịp anh em anh, anh dẫn người đến dọa nó.”

“…” Được rồi, tôi hết ý kiến.

Câu chuyện vẫn còn tiếp diễn, tôi nghe xong còn tái hiện luôn được cảnh tượng. Có điều tôi nhận ra, Đầu trọc rất yêu cô vợ sắp cưới, tôi cũng mừng thay cho gã. Tìm được một người để yêu thương cả cuộc đời không dễ chút nào, gặp gỡ, phải biết nắm bắt, nên khi biết đây là lần đầu tiên Đầu trọc kết hôn, tôi khá xúc động, gã là một người biết mình muốn gì, nên gã thành công cũng hiển nhiên thôi.

“À đúng rồi, nói chuyện nửa ngày mà tôi vẫn chưa biết anh tên gì đấy.”

“Chu Dũng.”

“Êu, họ kép à?”

“… Cút ngay!”

“Ha ha!”

Đầu trọc đúng là họ Chu, lúc trước tôi thuận miệng rủa thầm, không ngờ đúng thật, lẽ ra hôm ấy phải mua xổ số.

Xong chuyến thứ hai, tôi lại chở Đầu trọc về chợ, lúc ấy đã hơn ba giờ chiều. Tôi khóa xe ven đường, cùng Đầu trọc đi vào, chuẩn bị khiêng cái tủ cuối cùng và đèn sàn ra ngoài. Trên đường tôi còn tính toán, thêm chuyến này chắc phải hơn năm giờ mới xong, tốt nhất là nên báo với Tiểu Phong Tử một tiếng, lát nữa không thấy tôi cũng đỡ sốt ruột. Nhưng dọc đường tôi không tìm thấy Tiểu Phong Tử, ngược lại còn để người khác tìm hộ.

Một cô nàng tóc tai bù rối từ xa chạy đến chỗ tôi, thoạt nhìn chẳng khác nào Mai Siêu Phong. Tôi thậm chí còn chuẩn bị trước, chỉ chờ cô ta nhào tới là tôi né, ai ngờ còn chưa đến nơi, cô nàng đã ngoác miệng la hét ầm ĩ. Tiếng hét cực chói tai, the thé lên tận trời —- (Mai Siêu Phong cho những ai chưa biết: http://vi.wikipedia.org/wiki/Mai_Si%C3%AAu_Phong)

“Anh Dung! Anh Dung!!”

Cuối cùng tôi quyết không bỏ chạy, mà vững vàng đỡ lấy cô ta, nhẹ nhàng nói, “Ấy này, anh họ Phùng…”

“Không phải!” Cô nàng thở không ra hơi, cuống đến nỗi hai mắt đỏ bừng, “Anh Dung gặp chuyện rồi, anh đến nhanh đi —-”

Giờ tôi mới nhận ra, đây chẳng phải cô nàng đồng lõa của Tiểu Phong Tử sao? Mà “anh Dung” tức là… Mẹ kiếp!

“Xảy ra chuyện gì? Cậu ta đâu rồi?!!”

“Ở cổng Tây…” Cô nàng còn chưa dứt lời, nước mắt đã cuồn cuộn tuôn rơi.

Tôi nào còn tâm trạng quan tâm tới cô ta, vội vàng chạy đến cổng Tây, cả đời tôi chưa từng chạy nhanh như thế, nhanh tới chẳng thiết mạng sống, linh hồn tựa hồ không theo kịp tốc độ của thân thể, bị bỏ lại phía sau.

Vừa vào cổng Tây, tôi đã nghe thấy tiếng ồn ào, chạy đến phía trước, mười mấy người đang đứng chỉ trỏ. Tôi gắng sức chen vào giữa, chỉ thấy một đám người đang vây quanh đánh đập một ai đó. Người bị đánh là ai, tôi thật sự không muốn biết, nhưng khốn nạn nó đã không đứng lên nổi rồi mà chúng mày còn đạp vào chỗ hiểm, sao chúng mày ác độc thế!

Hình ảnh Tiểu Phong Tử cuộn mình thành một khối trên đất như thanh sắt nhọn đâm thẳng vào đầu tôi, chỉ trong chớp mắt đó, tôi bùng nổ, chẳng còn biết gì cả, chẳng còn nghĩ được gì, thấy gần đó có cái bình cứu hỏa, tôi lập tức xách lên, nhào đến phang thẳng vào đầu thằng đứng ngay đằng trước!

"Ầm" một tiếng, gã đàn ông cao hơn mét tám ngã nhào xuống đất, nằm sấp không nhúc nhích. Những tên còn lại cũng choáng váng, có mấy thằng vẫn đang giơ chân lên, kinh ngạc trố mắt nhìn tôi, như thể tôi là sinh vật dị biến ngoài hành tinh mới đáp xuống. Nhưng tôi không ngốc, tôi biết tôi nên làm gì, tôi phải giết chết lũ khốn nạn này. Tục ngữ nói đúng, lỗ mãng thì sợ liều, mà liều thì sợ không muốn sống, cái đ*t mẹ ngày thường tao cưng chiều chẳng dám dụng vào một ngón tay của nó mà chúng mày đánh nó thế kia à? Đánh nữa đi, tao liều mạng với chúng mày, xem bên nào sống dai hơn!

Hít sâu một hơi, tôi gồng mình, chuẩn bị nện bình cứu hỏa lên đầu thằng thứ hai!

...

Không có tiếng vang nào cả, tôi ngờ vực ngẩng đầu, nhìn thấy một cánh tay chặn trước bình cứu hỏa, cắt đứt đường của tôi.

"Cái đ*t mẹ mày lại muốn vào tù à?!"

49. Quyển 2 - Chương 49

Tiếng thét như sấm nổ của Chu Dũng làm tôi ù cả tai, ruồi vàng ong bạc đảo vòng vòng trước mắt. Trong lúc xây xẩm mặt mày, tôi cảm giác bình cứu hỏa bị ai đó giật đi, rồi cái giọng cao vút decibel nọ lại ầm ầm như pháo nổ —

"Mẹ nó chưa gặp thằng nào hổ báo như mày! Mày tưởng mày là Hulk à?!"

Tôi không biết Hulk là ai, nhưng tôi nghĩ tiếng tăm của tên đó chắc cũng chả phải tốt.

Trong lúc ngẫm nghĩ, thình lình tôi cảm giác được đối phương đang muốn vồ đến, trên thực tế, tầm nhìn của tôi không đúng tiêu cự, nhưng trực giác từ ngày xưa hay đánh lộn vẫn còn, vì không có vũ khí nên tôi vô thức ôm lấy đầu — chỉ cần đầu không sao, xác suất bị thương nặng chỉ dưới 10%.

Nhưng nắm đấm nọ không tới được chỗ tôi, bởi vì có một tiếng kinh hô vang lên còn nhanh hơn nó, làm

cho hầu hết mọi người phải ngừng tay —

"Đại Dũng?!"

Một giọng đàn ông kinh ngạc, còn hơi khàn khàn.

"Bưu Tử?!"

Giọng Chu Dũng cũng đầy kinh ngạc.

Tôi vẫn đang duy trì tư thế ôm đầu, thầm nghĩ hai người này hội ngộ tương phùng à?

Đương nhiên hai người nọ chẳng thèm để ý tới tôi, lúc tôi buông tay thẳng người dậy, đã thấy mấy đứa vừa đánh Dung Khải đang khệ nệ khiêng gã bị tôi đập bình cứu hỏa lên, còn người tên "Bưu Tử" thì đang mắt to trừng mắt nhỏ với Chu Dũng.

Tôi rất chán đời, vừa rồi rõ ràng gồng sức như thế mà gã bị đánh chẳng nhỏ tí máu nào, mặc dù gã ngất xỉu bị lôi đi như chó chết, nhưng tôi vẫn không vừa lòng.

Bởi vì Tiểu Phong Tử.

Cậu nằm cuộn tròn trên đất, không ầm ĩ như ngày thường, rất im lặng, cả người run run, như chú mèo hoang vừa bị người ta hành hạ.

Tôi bước tới từng bước, ngồi xuống, muốn nâng cậu dậy, nhưng lại sợ làm cậu bị thương thêm, cuối cùng chỉ đành cẩn thận vén tóc mái ra cho cậu.

Tôi muốn nhìn đôi mắt to sáng lấp lánh của cậu, chỉ vậy mới có thể an lòng.

Nhưng tôi chỉ nhìn thấy một khuôn mặt bầm tím, bàn tay tôi chỉ đụng phải thật nhiều mồ hôi lạnh.

"Tiểu Phong Tử?" Tôi khẽ gọi.

Dung Khải nằm đó, hai mắt sưng đến không mở ra được, nghe thấy tôi gọi, cậu cố sức hé ra nhìn, được một lát, tựa hồ xác định đúng là tôi, cậu nức nở, "Phùng Nhất Lộ…"

Gan ruột tôi quặn lên, đau đến không thở nổi, đột nhiên tôi chỉ muốn rút dao chém chết lũ đằng kia!

“Nhìn cái chó gì mà nhìn?” Tôi rống lên với đám người xung quanh, “Gọi xe cấp cứu đi ——”

Người xem náo nhiệt chậm rãi tản ra, chẳng biết do bị tôi dọa hay vì chẳng còn gì hay nữa, chốc lát sau, chỉ còn chúng tôi ở lại. Chu Dũng đi tới, trầm ngâm nhìn một lát, thở dài, “Đừng lo, gọi xe cứu thương rồi, đến ngay đây, anh thấy cũng không nghiêm trọng đâu, cùng lắm thì…”

“Cút mẹ anh đi! Thế này mà còn không nghiêm trọng à? Anh nhìn nó đi! Hay phải lăn ra chết mới là nghiêm trọng?!” Tôi biết mình giận cá chém thớt, nhưng tôi không kìm chế được.

Chu Dũng hơi bực, nhưng hình như cũng biết bây giờ tôi không được bình tĩnh, vì thế quay sang rống lên với tên đầu sỏ, “Cái đm mày càng ngày càng giỏi đấy nhỉ?! Có mỗi một thằng oắt con mà cả đám lao vào thượng cẳng chân hạ cẳng tay, giỏi quá nhỉ!”

Bưu Tử bị quát cũng giận điên, ngoác mồm rống trả, “Mày thì biết cái đếch gì?! Mày có biết thằng ranh con này làm gì không? Bịp bợm lừa đảo! Cả ngày lượn lờ thấy nhà ai có khách là chạy đến nói láo, một lần hai lần tao còn nhịn, chứ năm lần bảy lượt mày bảo tao chịu sao nổi?! Mẹ kiếp tao buôn bán chứ có phải mở triển lãm đâu!”

Chu Dũng phỏng chừng không dự đoán được tình hình là vậy, sửng sốt một hồi lâu mới mở miệng đáp, nhưng khí thế rõ ràng yếu đi nhiều, “Dù vậy cũng đừng đánh chỗ hiểm chứ, bốn đánh một, nếu xảy ra chuyện thật thì sao?”

“Xảy ra chuyện thì cũng là tại nó! Đại Dũng, tao nói cho mày nghe, hôm nay nể mặt mày tao bỏ qua, nhưng về sau đừng có để tao nhìn thấy nó, bằng không thấy một lần tao đánh một lần!”

Tôi nghe không nổi nữa. Đm thấy một lần đánh một lần? Để tao cho mày biết thế nào là thấy một lần đánh một lần!

Đang định xông lên, xa xa lại nghe tiếng còi xe cấp cứu quen thuộc. Tôi lập tức dừng lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy một vạt trắng xuất hiện cuối ngã tư đường ngựa xe như nước, sau đó càng lúc càng gần, càng lúc càng gần…

“Lùi ra lùi ra, đưa người bị thương ra đây!”

“Mấy người dìu cậu ta làm gì? Có phải say rượu đâu!”

“Này cậu kia cậu kia cậu kia, dậy dậy dậy, cáng, lên cáng!”

“Người nhà đâu, cùng lên xe!”

“Không có người nhà à? Không có người nhà thì ai trả tiền lên luôn!”

…

Đến bệnh viện, chúng tôi bắt đầu vội vội vàng vàng làm thủ tục đóng tiền, đăng ký chụp CT rồi đăng ký nhập viện linh tinh đủ kiểu, đến khi xong xuôi thì tôi cũng tỉnh táo lại. Tiểu Phong Tử và thằng bên kia bị thương khác nhau nên không chữa trị cùng một phòng, vì thế lúc này chỉ còn tôi và Chu Dũng.

Chu Dũng giúp tôi lo liệu thủ tục, thậm chí còn thanh toán gần hết chi phí, trong lòng tôi cực kỳ biết ơn, nhưng lại chẳng biết nên nói ra miệng thế nào, ngập ngừng mãi mới nhạt nhẽo bảo, "À này, cám ơn ha, tôi cất kỹ hóa đơn rồi, về sẽ trả lại tiền cho anh."

Chu Dũng tức giận nói, "Đầu hết nóng chưa?"

Tôi hơi xấu hổ, ngượng ngùng gãi gãi đầu, "Rồi, trước thì mất bình tĩnh, nhưng giờ lý trí lắm."

Chu Dũng không nói gì, nhìn tôi nửa ngày mới phun ra một chữ, "Cứt."

Tôi im lặng quay mặt đi, rất oan uổng. Tôi thật sự rất bình tĩnh, lúc bác sĩ nói Tiểu Phong Tử chỉ gãy một cái xương sườn, một hai tháng là khỏi, khi ấy tôi đã hạ nhiệt rồi. Bây giờ tôi chỉ lo thằng bên kia báo cảnh sát, tuy tiểu lưu manh đánh lộn không phải chuyện gì to tát, nhưng đã có tiền án thì… Chẳng biết lại thành thế nào.

"Hai người thảnh thơi gớm nhỉ." Kèm theo giọng điệu không mấy thân thiện, là tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Tôi thật sự chẳng muốn nhìn mặt gã vừa nói, hình như Chu Dũng cũng biết nếu tôi mở mồm sẽ chẳng phun ra được lời gì hay, bèn lên tiếng trước, "Người bên mày thế nào rồi?"

"Chấn động não," Bưu Tử liếc tôi một cái rồi chuyển sang nhìn Chu Dũng, "Vừa tỉnh đã nôn thốc nôn tháo, đến giờ vẫn chưa ngừng."

Chu Dũng thở phào, "Ồ, thế thì không nặng."

Bưu Tử không vui, lông mày nhíu chặt thành một đường, "Tao lấy bình cứu hỏa phang mày nhé?"

Chu Dũng khinh khỉnh, "Được thôi, chỉ cần mày để tao đập gãy một cái xương sườn."

Bưu Tử (-_-|||), chửi, "Đ*t!"

Chu Dũng vỗ vỗ vai gã, bắt đầu hoà giải, "Được rồi, ai kiếm sống cũng không dễ, bực bội thế làm gì. Tao nhớ năm ngoái vợ mày thêu cái gì treo lên trên tường phòng khách ấy nhỉ, chẳng phải bốn chữ 'hòa khí sinh

tài' à?"

Bả vai Bưu Tử run lên một cái, hất tay Chu Dũng xuống, nhưng giọng điệu cũng dịu đi, chỉ còn một chút rầu rĩ không vui, "Đừng có luyên thuyên, mày mà còn buôn bán ở đây, có khi còn ra tay ác hơn cả tao ấy chứ, bọn nó chả xước xát nhẹ nhàng như bây giờ đâu, mà thôi bỏ đi, nhắc đến lại điên cả người."

Chu Dũng còn muốn nói nữa, nhưng bị tôi ngăn lại. Đây là chuyện của tôi và Tiểu Phong Tử, không thể để người khác ra mặt thay. Vì thế tôi tiến lên chắn trước Chu Dũng, mặt đối mặt với Bưu Tử, gằn từng tiếng, "Chuyện này là lỗi của Tiểu Phong Tử, tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi anh, cậu ấy làm anh thiệt hại bao nhiêu, chúng tôi sẽ đền, nhưng anh đánh cậu ấy thì đừng hòng tôi để yên. Chẳng phải gặp một lần đánh một lần à, quá hợp ý tôi, đằng nào tôi cũng ngồi tù một lần rồi, thêm lần nữa chẳng sợ."

Bưu Tử nghe xong, sửng sốt nửa ngày, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa tôi và Chu Dũng, cuối cùng dừng lại ở Chu Dũng, vẻ mặt hết nói nổi, "Mẹ kiếp, hóa ra là bạn tù của mày à?!"

Chu Dũng (-_-|||), chán nản đỡ trán.

Tôi nghe cũng bất ngờ, đang định hỏi, cửa phòng cấp cứu lại bất chợt mở ra, thế là tôi chẳng quan tâm gì nữa, vội vàng chạy tới, "Thế nào rồi?"

Bác sĩ bình tĩnh gỡ tay tôi khỏi vai mình, khẽ nghiêng người, chỉ thấy y tá chậm rãi đẩy Tiểu Phong Tử ra.

Tôi bị chiếc xe lăn làm cho mù mắt, cả giọng nói cũng bắt đầu run, "Chân cậu ấy…"

"Không bị gì cả," Bác sĩ thong thả đáp, rất ung dung, không màng thế sự, "Cậu ta bảo đau quá không đi được, đòi ngồi xe lăn."

"…" Tôi xấu hổ, chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ nào chui tọt xuống, cái thằng ranh con này!

"Hì hì." Thằng ranh con nhăn nhở cười với tôi!

"Nhìn cũng chẳng có gì nghiêm trọng," Bưu Tử đứng từ xa bỗng nhiên mở miệng, "Tôi đứng đây cũng chướng mắt, tiền thuốc men tôi không đòi cậu, nhưng cậu cũng đừng hòng đòi tôi, còn về phần sau này… Ài, nếu muốn tiếp tục làm trò đó thì đừng trách bọn này kháng chiến trường kỳ."

Bưu Tử là người phóng khoáng, nói xong liền xoay bước bỏ đi, cũng chẳng tạo dáng gì, nhưng ánh nhìn nhìn giận dữ của tôi không có đất dụng võ, cùng lắm chỉ đốt được một lỗ lớn trên lưng gã.

Tay bỗng nhiên bị ai đó níu lấy, tôi cúi đầu nhìn, thấy Tiểu Phong Tử mếu mếu miệng, chớp chớp mắt với tôi.

"Đừng có làm trò!" Một chưởng đánh vào cái đầu tròn, tôi căm giận đẩy xe đi.

Giọng bác sĩ lại cất lên nhàn nhã, "Cậu có biết đến phòng nào không?"

Trên đường đến phòng bệnh, tôi bảo Chu Dũng về trước, bởi vì làm phiền gã lâu quá rồi, mà nhìn tình hình này chắc tôi không có khả năng mời gã ăn cơm tối hoặc tạ ơn gì đó được, hơn nữa gã vẫn còn đồ đạc ở chợ chưa mang về. Chu Dũng cũng thông cảm, để lại số điện thoại sau khi tôi quyết liệt yêu cầu, thấy bọn tôi không cần hỗ trợ nữa thì rời đi.

Tôi nghĩ chắc gã và Bưu Tử quan hệ cũng không tồi, không phải anh em thân thiết, nhưng chắc cũng coi như người quen, dù sao Chu Dũng cũng một thời kinh doanh ở cái chợ đó, chắc vậy. Thực ra chuyện hôm nay nhìn kiểu gì thì bọn tôi vẫn là bên sai, nên giờ ngẫm lại tôi mới thấy mình thật sự may mắn, gặp được quý nhân như Chu Dũng, mà Bưu Tử cũng không phải loại người độc ác quá đáng, bằng không thì hoặc tôi và Tiểu Phong Tử bị bọn họ đánh chết, hoặc tất cả cùng vào nhà đá với nhau.

Gãy một cái xương sườn, may không tổn thương đến phổi, nhưng để phòng bất trắc vẫn phải nằm viện quan sát vài ngày. Lúc bác sĩ đứng trong phòng bệnh dặn dò tôi những điều cần chú ý, Tiểu Phong Tử vẫn vô tâm vô tư nghịch nghịch băng gạc quấn quanh ngực, bác sĩ vừa rời khỏi, cậu chàng đã sờ loạn khắp nơi, "Quấn kiểu này như phu nhân thời Trung cổ ấy…"

Tôi thật muốn đá thằng ranh này quay về thời tiền sử!

"Đừng có sờ mó!" Tôi bước đến giật tay cậu ra, "Đó là để cố định cho xương nhanh liền, vặn vẹo nhiều nó lệch ra chọc vào phổi thì đừng có trách!"

Khóe miệng Tiểu Phong Tử trễ xuống, yếu ớt phát biểu, "Hung ác thế…"

Tôi híp mắt, "Vẫn hung ác hơn được nữa đấy, có muốn thử chút không?"

"Phùng Nhất Lộ…" Tiểu Phong Tử chớp chớp hai cái, mắt đỏ hoe, ờ rồi, nhanh hơn cả vòi nước.

Nhưng mà, ông đây còn lâu mới bị lừa!

Tôi chống nạnh, trừng mắt lạnh lùng, "Nuốt về!"

Tiểu Phong Tử trố mắt, nước mắt trào ra.

Tôi không mảy may nhúc nhích, tiếp tục nghiêm mặt.

Tiếng đồng hồ đều đặn vang lên theo nhịp —-

Tích tắc, tích tắc.

"Được rồi, anh muốn nói gì thì nói đi." Tiểu Phong Tử đột nhiên khịt mũi, đưa tay chùi mặt, trời quang mây tạnh.

Tôi luôn tại chỗ, mẹ nhà mi có phải mỹ thiếu nữ biến thân đâu (Sailormoon?), mi là cái đài điều khiển từ xa à?!

50. Quyển 2 - Chương 50

Đợi nửa ngày không thấy tôi lên tiếng, bệnh nhân mất kiên nhẫn, "Này, có gì thì nói mau, tôi đang buồn ngủ, đi ngủ bây giờ!"

Tôi thở dài, vốn muốn la, muốn mắng, nhưng bây giờ đột nhiên chẳng thiết nữa. Tiểu Phong Tử có cái tài này, khi bạn đang đau thắt cả gan ruột, cậu ta sẽ làm bạn giận điên lên, khi bạn giận điên lên rồi, cậu ta sẽ lại làm bạn đau thắt cả gan ruột.

"Còn đau không?" Tôi kéo ghế, ngồi xuống bên giường.

"Còn, thở ra cũng đau." Tiểu Phong Tử ngoan ngoãn trả lời, đồng thời bổ sung, "Hít vào cũng đau."

"... Vô nghĩa!"

"Phùng Nhất Lộ." Bỗng nhiên Tiểu Phong Tử gọi tên tôi, không phải làm nũng, không phải giả đáng thương, cũng không phải lên mặt, hiếm khi cậu bình tĩnh nghiêm túc gọi tên tôi.

"Ừ?"

Tôi nhìn cậu. Cậu rũ mắt, cất giọng rầu rĩ, "Tôi gây chuyện cho anh rồi."

Tiểu Phong Tử chưa bao giờ ngốc.

Đáy lòng bất chợt mềm nhũn, tôi đưa tay xoa đầu cậu, "Thằng kia chỉ chấn động não nhẹ thôi, nôn mấy lần là khỏi, không ai báo cảnh sát đâu, yên tâm."

Tiểu Phong Tử không nói nữa, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

Đứa nhỏ này đang bất thường, tôi có thể cảm giác được, nhưng nhất thời tôi không rõ nguyên nhân, đành phải im lặng cùng với cậu.

Qua thật lâu sau, lâu đến nỗi tôi bắt đầu gà gật, Tiểu Phong Tử mới ngẩng đầu, vừa như nói với tôi, lại vừa như tự lẩm bẩm, "Thực ra cho tới bây giờ tôi vẫn không nghĩ mình là trẻ con…"

Tôi không ngờ cậu chuẩn bị cả buổi chỉ để nói câu đó, dở khóc dở cười đáp, "Ừ, cậu trưởng thành nhất."

Tiểu Phong Tử lườm tôi một cái, tiếp tục, "Các anh cứ luôn mồm bảo tôi nhóc con nhóc con, tôi chẳng thèm nghe vào tai. Anh xem năm người chúng ta đi, tôi được giảm án nhiều nhất, ở trong tù cũng sống thoải mái nhất, kể cả bây giờ ra ngoài rồi, tôi cũng kiếm nhiều tiền hơn anh…"

"Má nó, cậu đang lên mặt với tôi đấy à?"

"Nhưng hôm nay, lúc những người đó đánh tôi, đột nhiên tôi lại nghĩ, nếu Phùng Nhất Lộ không đến cứu tôi, tôi sẽ bị đánh chết, tại sao có thể như vậy? Tên câm ở tù bị bắt nạt ác thế còn chẳng sao, Chu Thành với Đại Kim Tử ngày ngày làm cái chuyện vô văn hóa kia cũng vẫn sống tốt, thế mà tại sao tôi lại mất mạng trước tiên?"

Đây quả là một vấn đề sắc sảo, tôi không giải đáp được.

"Sau đó anh chạy đến, anh ngồi xuống gọi tôi, thực ra khi ấy mắt tôi chẳng mở ra được, chỉ nhìn thấy mờ mờ thôi, nhưng tôi lại an tâm ngay lập tức, tôi cảm giác tôi không sao rồi, bất kể chuyện có thành thế nào, giao cho anh chắc chắn ổn thỏa."

"Cảm ơn lời khen." Nên tức giận hay nên uất ức đây, đúng là khó lựa chọn.

"Thế nên nằm trên xe cấp cứu tôi đã cẩn thận suy nghĩ, tại sao lúc ra tù tôi lại dày mặt đi theo anh? Bởi vì tôi biết một mình mình không được. Không có nguyên nhân gì, chỉ là trực giác thôi, có một âm thanh cứ nhắc nhở tôi, đi theo Phùng Nhất Lộ là ổn thỏa, là an toàn, là có lợi…"

"Này ——"

"Nhưng mà anh chịu thiệt." Tiểu Phong Tử bỗng chợt nhìn thẳng vào mắt tôi, mỉm cười, "Anh làm lụng vất vả lại thành công cốc, còn phải giúp tôi dàn xếp rắc rối, hoàn toàn chẳng có lợi gì."

Tôi sửng sốt, sững sờ nhìn vẻ tươi cười của Tiểu Phong Tử. Người khùng và người bình thường khác nhau ở sóng điện não, từ khi mới quen tôi và Tiểu Phong Tử đã lệch pha, mà bây giờ cũng vậy.

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì?" Nỗi bất an mơ hồ làm tôi trở nên bực bội.

Tiểu Phong Tử thình lình đổi sang vẻ mặt đứng đắn, hỏi một vấn đề chẳng liên quan, "Tổng cộng bao nhiêu tiền?"

Tôi không theo kịp, "Cái gì bao nhiêu tiền?"

"Nằm viện nè, trị liệu nè, mua thuốc nữa." Tiểu Phong Tử dùng ánh mắt miệt thị 'sao máu lên não chậm thế' nhìn tôi, "Tổng cộng hết bao nhiêu?"

Tôi lấy hóa đơn ra, nhẩm nhẩm tính, "Khoảng hơn hai nghìn. Tàm tạm, tôi cứ tưởng phải đắt hơn cơ."

Tiểu Phong Tử gật đầu, "Tiền tôi gửi chỗ anh đủ trả."

Tôi (-_-|||), "Nếu không đủ thì sao, chẳng lẽ tôi kệ xác cậu à?"

Tiểu Phong Tử đỡ trán, hiếm khi làm bản mặt cụ non, "Nói chuyện với anh mệt thật đấy… Não anh có dùng được không đó? Người tiền sử còn nhanh nhạy hơn anh."

Tôi cũng chán nản, "Thế cuối cùng là cậu có ý gì, gọn gàng dứt khoát cho nhanh đi!"

Mí mắt Tiểu Phong Tử khẽ động, sau đó tôi nghe thấy cậu nói, "Hai ta giải tán đi. Tôi gửi anh tổng cộng ba nghìn hai, tiền thuốc men cứ tính hai nghìn rưỡi, anh đưa lại tôi bảy trăm, chúng ta chính thức mỗi người đi một ngả."

Câu sau tôi chưa kịp nghe, cả đầu cả óc chỉ toàn giải tán giải tán giải tán. Mẹ kiếp, giải giải cái thằng cha mày!

"Ai nói anh giận mày?!" Giọng tôi cao vút lên, "Cái con mẹ nó chứ mày là em của anh, giải giải cái đầu mẹ mày ấy! Tay ngắn chân ngắn như mày ra ngoài làm được cái cóc gì?"

"Không khiến anh xen vào. Hơn nữa không phải ở đâu cũng nói chuyện bằng tay chân, đầu óc, đầu óc có hiểu không?"

"Hiểu, sao anh lại không hiểu, mày nhiều đầu óc, mày xem mày dùng đầu óc nhiều đến nhập viện rồi đây này."

"Phùng Nhất Lộ!"

"Sao, gọi gì?"

Tiểu Phong Tử thở phì phì nhìn tôi, khuôn mặt đỏ bừng, tôi bắt đầu lo cho cái xương sườn của cậu.

"Anh không bắt buộc phải mang theo tôi." Chẳng biết qua bao lâu, Tiểu Phong Tử bỗng nói, trầm trầm rất điềm tĩnh, khác hẳn vẻ táo bạo vừa rồi, "Tôi không thể giúp gì anh cả, nếu có giúp cũng chỉ giúp được mấy chuyện cỏn con, rồi còn mang thêm rắc rối cho anh nữa."

Tôi hết cách, thở dài, rất muốn cam chịu, "Biết là rắc rối thì cậu cẩn thận chút, đừng tơ tưởng chuyện đường ngang ngõ tắt nữa."

Tiểu Phong Tử mím môi, không lên tiếng, cũng không phản đối.

Tôi hiểu ý cậu, hơi giận, "Sao? Thấy anh nói không đúng à?"

Tiểu Phong Tử quay đi, không nhìn tôi, lẩm bẩm một mình, "Có đường gần thì đi xa làm gì…"

Hôm nay không bắt thằng ranh này nuốt cái tư tưởng đó về thì Phùng Nhất Lộ tôi sống trên đời vô ích!

Giơ tay xoay đầu cậu về, tôi gằn từng chữ, "Dung Khải, cậu nghe kỹ cho anh, đúng là có đôi khi nhanh một chút thì tốt một chút, kết quả tới sớm một chút, nhưng cậu có bao giờ nghĩ, con người sinh ra trên đời này đâu phải chỉ để mua bán một lần, đâu phải xong hôm nay là khỏi cần lo đến ngày mai? Cậu muốn tìm đường tắt, không sao, miễn sau này quay về đường ngay là được, nhưng đừng để tới khi thực sự muốn về thì không về được nữa."

Cuối cùng Tiểu Phong Tử mới nghiêm túc nhìn tôi.

Thực ra đâu phải chỉ mình cậu cảm thấy cuộc đời sao khó khăn quá, tôi cũng đâu thật sự vô tâm vô tư, mẹ kiếp ngày ngày phơi mặt quần quật ngoài đường, về đến nhà mệt rã rời còn phải chui rúc trong căn phòng tắm rỉ nước, ai có thể vui vẻ được đây? Nhưng không vui thì thế nào? Túng quẫn cũng là sống, mà khá giả cũng là sống, thực tế đã vậy thì chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tự động viên chính mình mà thôi.

"Còn nhớ buổi họp trước khi ra tù Vương bát đản đã nói gì không? Gã nói người bên ngoài, té ngã thì đứng dậy bước tiếp, còn chúng ta ở trong này đi ra ngoài, chỉ có một cách là làm lại từ đầu thôi. Đừng trách trời, đừng trách mệnh, đừng trách xã hội không công bằng, tất cả đều là tại bản thân."

"Lúc gã ta nói câu đó, tôi chỉ muốn ném dép lê." Tiểu Phong Tử phồng má, đây là hình tượng thể hiện cậu đang buồn bực.

Tôi mỉm cười, "May mà cậu không ném."

Tiểu Phong Tử cũng bật cười, sau đó nghiêm mặt nói như cam đoan, "Yên tâm đi, cùng lắm sau này tôi động tay động chân nhiều, động não ít."

Nói nghe là lạ, nhưng dù sao vẫn là ý đó, nên tôi rất vui mừng, "Ừ."

"Vậy anh đưa tiền cho tôi đi."

"..."

"Bảy trăm."

Được rồi, cơn điên vừa xẹp xuống lại bị thằng nhãi này thổi phồng lên, "Một xu cũng không đưa, mà đừng có mơ giải tán, kể cả anh có ra đầu đường làm xiếc thì mày cũng phải đi theo ngửa mũ hứng tiền!"

"Mẹ kiếp, anh dựa vào đâu?!"

"Mày là em anh!"

Tiểu Phong Tử ngớ người, ngơ ngác nhìn tôi thật lâu mới nói, "Phùng Nhất Lộ, anh không nợ nần gì tôi cả."

Những chuyện đã qua thoáng chốc trở về trong đầu tôi, lúc mới vào tù tôi gọi cậu là thần kinh, về sau chuyển thành Tiểu Phong Tử, lúc chơi bóng rổ tôi khản cả cổ gào cố lên, hội liên hoan thì vừa cười vừa hát đồng ca, còn hôm thi biện luận, hôm sập mỏ đá... Đến giờ khắc này tôi mới phát giác, hoá ra chúng tôi đã ở bên nhau rất lâu rồi.

Đúng vậy, tôi không nợ gì cậu, tôi không nợ bất cứ ai trong phòng Mười bảy, thậm chí tôi cũng không nợ Du Khinh Chu. Nhưng tại sao mấy người chúng tôi lại gặp được nhau trong kiếp này?

Tiện tay vò đầu Tiểu Phong Tử, tôi nhếch miệng cười, "Đính chính, là kiếp này không nợ."

Tôi tin số mệnh, cũng tin nhân quả.

Ba ngày sau, Tiểu Phong Tử thuận lợi xuất viện, có điều cái nịt ngực của phu nhân Trung cổ không tháo ra được, để xương cốt liền nhanh, ít nhất phải đeo hai ba tháng.

Chợ gia dụng chắc chắn không kiếm ăn được nữa, tuy nói với Bưu Tử thì hăng, nhưng tỉnh táo cân nhắc lại, người nào IQ hơn 20 cũng biết gặp lại chỉ có thiệt mình.

Cuối tuần, tôi mời Chu Dũng ăn bữa cơm, nhân tiện trả lại tiền. Chu Dũng cũng không khách sáo, sau khi xác nhận tôi vẫn còn ít vốn trong người thì sảng khoái nhận lại tiền, rồi hai bọn tôi bắt đầu uống rượu, nhậu nhẹt, hút thuốc, nói chuyện huyên thuyên. Gã hỏi Tiểu Phong Tử sao rồi, tôi nói đang nuôi ở nhà, ngày nào cũng nhàn nhã sướng như heo, gã nói anh em ruột cũng chỉ đến thế là cùng, chú mày khá thật.

Tôi nói Tiểu Phong Tử chính là em tôi, em ruột ấy. Chu Dũng không đào sâu, ngược lại còn mở máy hát, bắt đầu kể tôi nghe sự tích làm giàu của gã. Lúc ấy tôi mới biết, hóa ra hồi đó vì đả thương người, Đầu trọc cũng từng ngồi tù mười hai năm, mười tám tuổi vào, đúng ba mươi ra. Cầm tất cả tiền dưỡng lão của cha mẹ đi chơi cổ phiếu, mất sạch, cha mẹ tức đến nỗi suýt từ mặt gã, cuối cùng may mà có họ hàng mang gã đi buôn bán đồ gia dụng. Gã lập nghiệp từ từ, đến giờ không buôn đồ nữa mà chuyển sang đóng giày da, mở nhà máy ở Đông Hoàn, chuyên gia công theo hợp đồng.

"Vậy là anh cũng chạy khắp Nam Bắc rồi ấy nhỉ?"

"Nhà máy có người trông rồi, một tháng chỉ cần về hai lần."

"Thế thì anh cũng đỡ lo, an vị trong nhà chờ tiền đổ về."

"Mẹ kiếp, mày nói dễ nghe thế, tưởng ngon ăn lắm chắc."

Tôi cười hì hì, nửa nghiêm túc nửa trêu chọc, "Thế nên lúc biết tôi cũng từng vào tù, anh mới cố tình giúp đỡ tôi đúng không?"

"Thì tại nhớ lại mình năm ấy," Chu Dũng sờ sờ cái đầu trọc, có phần xúc động, "Mới ra tù bao giờ cũng khó khăn…"

Không khí bỗng nhiên trùng xuống, tôi hơi mất tự nhiên, vội vàng đùa, "Xưởng giày của anh còn thiếu người không? Tôi khéo tay lắm đấy, mấy loại thủ công trong tù tôi làm ngon ơ."

Chu Dũng cũng rất nghiêm túc buông chén xuống, kề sát vào tôi, ánh mắt sáng ngời, "Xưởng bao giờ cũng thiếu người, nhưng nếu chú mày không muốn cả đời chỉ cắm cúi gia công ở dây chuyền thì nghe lời anh, phải tự mình làm ăn."

Nói vớ vẩn, tôi lườm một cái khinh bỉ, "Ai chẳng biết, nhưng làm gì có tiền."

Chu Dũng không hề nghĩ ngợi, dứt khoát hỏi, "Thiếu bao nhiêu?"

Lần này đến lượt tôi , "Má nó, không phải thế, tôi lớn chừng này, có tay có chân, chẳng lẽ còn không tự bươn chải được chắc?"

"Thế thì tốt," Chu Dũng vỗ vỗ vai tôi, thấm thía nói, "Xác định mục tiêu ngay từ đầu, đừng đi đường vòng vô ích."

"Đúng vậy." Tôi thở dài, trong lòng đột nhiên mỏi mệt, "Trưởng thành cả rồi, sai lầm một cái, ngoảnh lại đã sắp xế chiều."

51. Quyển 2 - Chương 51

Hai tháng nóng nhất mùa hè, trong khi Tiểu Phong Tử cố gắng bình phục và tôi liều mạng đạp xe ba gác, cứ thế dần dần trôi qua.

Cuộc sống vẫn túng quẫn như trước, nhưng chưa tới mức cực khổ, ít nhất chúng tôi vẫn còn có cái ăn cái uống, có thể lao động, có thể kiếm tiền, có một căn phòng để tránh nắng tránh mưa, không đến nỗi lưu lạc dưới chân cầu vượt. Hơn nữa, bởi vì tôi nắng mưa bất kể vẫn vui vẻ chở khách, coi như cũng có chút danh tiếng ở chợ gia dụng, nên một số tiệm bắt đầu giới thiệu khách hàng ra thẳng chỗ tôi, còn không thu phí môi giới.

Sau chuyện của Tiểu Phong Tử, tôi quyết định mua hai cái di động, chẳng vì gì khác, ít nhất khi gặp nguy hiểm còn có thể liên lạc với nhau. Nhưng chuyện này tôi không nói với Tiểu Phong Tử, mãi đến gần đây, cảm thấy điều kiện cho phép, tôi mới đề cập với cậu. Kết quả không ngoài dự đoán, nhóc con ré lên một tiếng sung sướng, nhảy tung tăng khắp phòng, tôi muốn Táo, tôi muốn Táo. Tôi chẳng hiểu nổi suy nghĩ của cậu, chẳng lẽ mua điện thoại di động không quan trọng bằng ăn trái cây à? Đương nhiên về sau tôi mới biết, Táo này không phải táo ấy, hơn nữa… Sáu nghìn. Lúc nhìn cái giá trên trời, tôi thật muốn đánh gãy hết số xương sườn còn lại của Tiểu Phong Tử, dù sao tao không giết mày thì mày cũng giết tao! Tiểu Phong Tử rất không cam lòng, blah blah nói cái này nhiều ưu điểm lắm lắm lắm, nhưng trong mắt tôi, ngoại trừ nhắn tin và gọi điện, nó chỉ hơn mấy chiếc khác ở một chức năng — làm hung khí. Tuy lực sát thương so ra hơi kém viên gạch, nhưng về phần ngoại hình thì đảm bảo đỗ trạng nguyên. [Má à, má càng ngày càng giống má già =))))]

Cuối cùng chúng tôi lê lết từ quầy bán Táo đến chợ điện tử ngay bên cạnh, bỏ 400 mua hai cái Nokia second-hand. Lúc điện thoại tới tay, Tiểu Phong Tử vừa nghịch vừa nói với tôi, Phùng Nhất Lộ, hồi tôi học đại học còn dùng cái xịn hơn cái này đấy. Lời này tôi tin, chỉ có một vấn đề tôi không hiểu, nếu ghét thì mày cười toe toét như đóa mẫu đơn thế để làm gì?

Đầu tháng Chín, thời tiết dần chuyển lạnh. Dung Khải hoàn toàn bình phục, chuẩn bị đi tìm công việc đứng đắn, nhưng loanh quanh khu này chắc chắn không được rồi, thế là tôi đạp xe ba gác đưa cậu đi khắp thành phố, cuối cùng tìm được một khu chợ khác, quy mô nhỏ hơn một chút, nhưng cạnh tranh không khốc liệt bằng. Nhờ tài múa mép và tốc độ phản ứng cực nhanh, Dung Khải rất nhẹ nhàng tìm được việc mới, còn tôi cũng chuyển luôn tới đó, sau ít lâu, thu nhập cũng dần ổn định.

Ngày cứ dần trôi, cuối cùng tôi mới dành được thời gian đi thăm Hoa Hoa.

Đó là một buổi sáng sau cơn mưa, con đường đến nhà giam trải đầy lá rụng. Vì nơi này hẻo lánh, không có công nhân môi trường quét dọn, nên lá cây giăng kín mặt đất, bước chân qua, mềm mại như đi trên mây. Tiết trời se lạnh, không khí trong lành, hệt như một thế giới tách biệt hẳn với bên ngoài qua bức tường trong suốt.

Đưa Hoa Hoa đến là Du Khinh Chu, đã lâu không gặp, gã ta vẫn mang bộ dáng đó, trông thấy tôi thì chẳng bất ngờ, ngược lại còn nhanh tay cướp lấy microphone, “Cậu mới ở Châu Phi về đó à? Sao đen thùi lùi thế?”

Tôi nhìn Hoa Hoa đứng bên cạnh rồi quay sang nhìn gã, hỏi, "Bây giờ nói chuyện có bị tính thời gian không?"

Du Khinh Chu đáp luôn, "Tất nhiên có."

Tôi lễ phép mỉm cười, "Vậy làm phiền anh để Hoa Hoa đến nghe, đợi hôm sau tôi tới thăm anh riêng nhé."

Du Khinh Chu (-_-|||), phẫn nộ trả điện thoại cho Hoa Hoa, miệng lầm bà lầm bầm một chuỗi dài, tôi ngó ngó, đoán được ba chữ, đại khái là "Không đáng yêu".

Tôi hoài nghi gã ở tù lâu quá, nghẹn đến biến thái rồi.

Nhưng thấy Hoa Hoa cầm microphone, tôi cũng mặc kệ những cái khác, bắt đầu liến thoắng kể lại những thăng trầm vừa qua, nào là Tiểu Phong Tử gây chuyện, Chu Dũng ra tay tương trợ, nào là tôi hăng hái phấn đấu vì tương lai vân vân. Đương nhiên mấy chuyện như cống thoát nước ùn tắc hoặc phơi nắng đạp xe hoặc gặp khách hàng đã quỵt tiền còn đòi bồi thường vì làm xước sơn đồ mới của họ thì tôi không kể, bỏ qua luôn.

Hoa Hoa nghe rất nghiêm túc, cũng rất say mê, thỉnh thoảng kể đến khúc buồn cười, cậu sẽ cười theo tôi, những khi ấy, đôi mắt cậu luôn đặc biệt sáng, giống hai viên ngọc đen long lanh. Tôi biết cậu thích nghe chuyện bên ngoài, nên kể rất hăng hái, thỉnh thoảng còn phải chạy đi uống chén nước cho nhuận họng. Toàn bộ quá trình Hoa Hoa chỉ ngắt lời tôi một lần, chính là khi tôi kể đến đoạn lấy bình cứu hỏa đánh thằng khốn nọ, cậu đột ngột gõ gõ vách thủy tinh, tôi ngờ vực dừng lại, thấy một tờ giấy áp trên tấm kính: *Anh thế nào?* Tôi nói anh không sao, nhưng Tiểu Phong Tử thì gãy một cái xương sườn, nằm nhà hai tháng. Lúc này Hoa Hoa mới thôi nhíu mày, quay lại vẻ mặt vô cảm. Tôi chờ mãi, thấy cậu thật sự không có ý định bày tỏ gì thêm, đành phải lặp lại một lần, Tiểu Phong Tử bị gãy một cái xương sườn! Hoa Hoa ngơ ngác nhìn tôi vài giây, hiểu ý, vội vàng cúi đầu xoẹt xoẹt vài nét bút, sau đó cầm giấy lên, tôi đọc thấy chỉ có một chữ, *Ừ*.

Để cố gắng quên đi hành vi bên trọng bên khinh của Hoa Hoa, tôi bắt đầu hào hứng nói sang chuyện khác, hỏi cậu ở trong này thế nào. Viết chữ dù sao cũng tốn thời gian, nên câu trả lời của Hoa Hoa luôn rất giản lược. Ước chừng khoảng mười phút, tôi đã nắm được tình hình cơ bản của phòng Mười bảy —- tình hình sức khỏe, tốt, tình hình cải tạo, tốt, tình hình giảm án, tốt, tình hình tình cảm… Tôi thắc mắc sao mắt Hoa Hoa hình như hơi thâm, Hoa Hoa đáp bây giờ Chu Thành và Đại Kim Tử một tuần làm nửa số ngày, ầm ĩ không ngủ được.

Chuyện nên nói đều đã nói xong, nhưng miệng tôi vẫn không ngừng nghỉ, giống như phải trút hết tâm trạng của mấy tháng vừa rồi ra mới sảng khoái được, vì thế tôi bắt đầu kể chuyện cười cho Hoa Hoa, đa số là tôi nghe trên đài, hoặc khách hàng kể cho tôi. Hoa Hoa cũng không phối hợp lắm, chỉ khi gặp chuyện nào cực kỳ khôi hài, cậu mới khe khẽ cười một cái, nhưng vài lần như vậy thôi cũng đủ cho tôi mãn nguyện lắm rồi. Tôi thích nhìn cậu cười, chẳng rõ vì sao, mỗi lần khóe mắt cậu cong lên, trong lòng tôi lại như có thêm một nụ hoa hé nở, để cuối cùng rực rỡ cả khu vườn.

Lúc sắp chia tay, tôi dặn cậu, "Có chuyện gì thì nhớ tìm Du Khinh Chu, dù thế nào cũng đừng tự mình chịu."

Không đợi Hoa Hoa gật đầu, bên cạnh đã xen vào một tiếng hừ lạnh, “Giờ mới nhớ đến tôi cơ đấy?”

Tôi giật mình kêu lên, “Anh vẫn ở đây à?”

Du Khinh Chu híp mắt, vẻ rất nguy hiểm, “Chẳng lẽ tôi đã thon thả đến mức ấy rồi sao?”

Tôi vội vàng cười, “Hoa Hoa nhờ anh nhé, chăm sóc cậu ấy chút.”

Du Khinh Chu trừng tôi nửa ngày, khóe miệng giật giật, cuối cùng phun ra hai chữ, “Cút đi!”

Tôi rất nghe lời cút luôn, chạy thẳng về nhà ăn lẩu với Tiểu Phong Tử.

“Hoa Hoa thế nào rồi?” Nghịch nghịch lò vi sóng, Tiểu Phong Tử thuận miệng hỏi.

“Sắc mặt không tồi, nhìn rất tốt.” Tôi bày rau củ thịt thà ngay ngắn trên bàn, cảnh tượng thật là phồn vinh.

“Ờ.” Tiểu Phong Tử đặt nồi nước lẩu vào lò vi sóng, vặn nút, sau đó im lặng chờ nước sôi.

Tôi bồn chồn nói, “Sao cậu không hỏi Chu Thành và Đại Kim Tử?”

Tiểu Phong Tử nhướn mày, “Anh có gặp hai người họ à?”

Tôi lắc đầu. Một cái lườm bắn sang, “Thế thì tôi hỏi làm khỉ gì?!”

Tôi không đáp. Ban ngày còn nói Hoa Hoa bên trọng bên khinh, nghĩ lại, cái tính này đúng là huynh đệ di truyền.

Nước sôi, bọn tôi điên cuồng thả đồ vào nhúng, vừa chín tới thì ngoác miệng, vung đũa ngấu nghiến. Đêm thu se lạnh, gió hiu hiu thổi, nồi lẩu sôi ùng ục, thật đúng là tiên cảnh.

Lúc ăn thịt bò tôi không để ý, phụt một cái, phun đầy người Tiểu Phong Tử, cậu chàng nổi giận ré lên, “Anh bị cái qué gì thế?!”

Thịt bò từ đũa rớt xuống bát “pẹt” một cái, nhưng lúc ấy tôi còn mải nghĩ đến chuyện khác, “Chu Thành sắp ra tù!”

Tiểu Phong Tử chẳng hiểu mô tê gì, “Anh ta có chị cơ mà, anh quản làm gì?”

Tôi nghĩ cũng đúng, nhưng trong đầu vẫn vô thức quy hoạch lộ trình làm giàu cho hắn dựa trên kinh nghiệm xương máu của mình.

Ăn lẩu xong, tôi và Tiểu Phong Tử mồ hôi đầm đìa, bụng tròn xoe, nằm trên sofa chẳng muốn đứng dậy. Sofa không lớn, nằm hai người hơi chật, nhưng chẳng ai muốn nhúc nhích, bốn phía tĩnh lặng, không biết là do trời hôm nay đặc biệt, hay do các bạn hàng xóm ngủ cả rồi, tóm lại, cả thế giới chỉ còn tiếng bụng kêu của tôi và Tiểu Phong Tử.

Những đêm thế này rất hợp với rượu, dễ khiến người ta hoài cổ.

"Thực ra tôi nên cảm ơn cậu." Ánh đèn làm tôi choáng váng, những hình ảnh trong quá khứ lướt qua não, như một thước phim điện ảnh kiểu xưa, "Nếu năm ấy cậu không gọi tôi đến trốn dưới chân núi, tôi đã chẳng sống được tới bây giờ."

Tiểu Phong Tử nấc một cái, đáp, "Nói thế thì, nếu anh không đến phòng Mười bảy, chắc tôi bây giờ còn đang lang thang ngoài cổng nhà tù."

Tôi lắc đầu, tuy cũng chẳng nhìn thấy Tiểu Phong Tử do đang nằm bẹp, "Làm gì đến mức đó, không có tôi thì còn những người khác, đổi thành ai cũng chẳng bỏ mặc cậu đâu."

"Cũng không hẳn." Tiểu Phong Tử lập tức phản bác, "Ngốc như anh hiếm lắm."

"Ài, tôi chẳng hiểu cậu đang khen tôi hay đang mắng tôi nhỉ?" Tôi co chân đạp cậu một cái.

Tiểu Phong Tử nhanh nhẹn tránh ra, nhúc nhích tìm tư thế thoải mái, sau mới tiếp tục nói, "Đương nhiên là mắng rồi. Tôi nói cho anh hay, cái câu 'Ngốc có phúc của ngốc' trăm phần trăm là bịp đấy, anh đừng bao giờ tin. Ngốc thì chỉ có chịu thiệt thôi, người ngoài chẳng ai giúp được gì đâu, cứ xem căn hộ kia của anh thì biết…"

Tôi tức giận ngắt lời, "Đừng nói chuyện đó nữa được không?"

Tiểu Phong Tử khinh bỉ "Xì "một tiếng, thật lâu sau mới nói, "Được, dù sao vẫn còn tôi ở đây, ít nhất tôi cũng không để anh bị bán còn thay người khác đếm tiền."

Tôi chẳng thèm để ý tới cậu, triển khai đề tài tiếp theo.

"Bài ca dâng Đảng ~~ tôi yêu Đảng như yêu mẹ hiền ~~"

"Anh hát bài gì vui hơn được không?"

“Vui hơn á? Cậu múa phụ họa cho anh nhé?”

“Không thành vấn đề.”

“Dô ta ~~ nhanh lên nào ~~ tiến về phía trước hướng về phía trước ~~ người chiến sĩ trách nhiệm nặng nề ~~ phụ nữ cũng gắng sức nào ~~ xưa có Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân ~~ nay có vợ hiền của anh… Ối *** mày cởi quần áo làm gì? Cái đm mày định làm trò gì? ^&%$ mày không bình thường được à —-”

Để hoài cổ trọn vẹn, tôi phấn đấu quên mình ngăn chặn thảm cảnh Tiểu Phong Tử thoát y nhảy múa. Móa nó lần sau còn để thằng khùng này uống rượu thì tôi cùng họ nó luôn!

Ngày mùng mười tháng Mười, trời mưa, Chu Thành ra tù.

Gần đến nơi thì taxi hỏng, tôi và Tiểu Phong Tử cầm ô cuốc bộ hơn hai mươi phút, ống quần ướt đẫm toàn bùn.

“Hôm nay là 99 năm cách mạng Tân Hợi.”

“Ừ.”

“Phía trước chính là nhà giam.”

“Ừ.”

“Hình như có người đến trước chúng ta.”

“Ừ.”

“Muốn qua chào không?”

Thực ra chị của Chu Thành cũng coi như người quen của bọn tôi, tuy chưa nói chuyện với nhau bao giờ, nhưng số lần chạm mặt lúc thăm tù mấy năm qua cũng đủ để chúng tôi nhớ kỹ nhau. Chỉ có điều trong trí nhớ của tôi, tóc chị rất dài, rất mượt, rất đẹp, còn bây giờ thì chị cắt tóc rồi.

Nhìn thấy bọn tôi, đáy mắt chị thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng nét mặt không thay đổi, rất thản nhiên, rất lễ độ, rất xa cách.

“Các cậu…” Chị dừng lại, tựa hồ đang lựa chọn từ ngữ, một lát sau mới tiếp tục, “Đến đón em tôi à?”

Tôi nhìn thấy đề phòng và cảnh giác trong mắt chị, cười cười lắc đầu, “Không, chỉ đến xem thôi.”

Lời này không phải nói dối, đối với một người bạn tù – một người anh em đã có gia đình tử tế, thật sự chúng tôi chỉ muốn đến xem, đến xem hắn thoát ra khỏi lồng, xem hắn trở về với tự do, xem hắn bước tới cuộc đời hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

“Ồ, vậy à.” Hình như chị muốn mỉm cười với tôi, nhưng tiếc là không thành công, khóe miệng giật một cái, cứng ngắc.

Cách đó không xa truyền đến tiếng động, chúng tôi cùng quay sang nhìn, chỉ thấy cánh cổng sắt to lớn từ từ hé mở, một bóng dáng cao gầy chậm rãi bước ra. Bóng dáng ấy đầu tiên là đứng vững, sau đó không nhìn trời, không nhìn đất, đi thẳng về phía này, tựa như đã biết có người đang chờ mình, hoặc là nói, có người sẽ chờ mình.

52. Quyển 2 - Chương 52

Chu Thành cứ vậy mà đi tới, không có hành lý, chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ tùy tay, không biết còn tưởng là đồ bỏ. Mưa bỗng nhiên nhỏ lại, lâm thâm tinh tế, vương trên tóc, trên vai hắn, nhưng hắn tựa như không hề biết.

Hơn nửa năm, người này chẳng thay đổi chút nào, chỉ có mái tóc là dài hơn xưa, hồi đó tóc ngắn nhìn hơi quá sắc sảo, bây giờ trông hắn lại rất có phong thái tinh anh.

“Hi.” Tôi mỉm cười vô hại, vẫy vẫy tay với tinh anh.

Chu Thành đứng lại, ánh mắt chuyển qua tôi, Tiểu Phong Tử và chị của mình, cuối cùng nửa cười nửa không hỏi, “Đây là tổ hợp gì thế này?”

“Nhân duyên anh tốt,” Tôi đùa, nghiêng ô sang phía hắn, sau đó nghiêm chỉnh nói, “Tình cờ gặp nhau.”

Chu Thành gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó liếc sang Tiểu Phong Tử, khóe miệng cong lên, “Đa tạ.”

Tiểu Phong Tử tặc lưỡi, vẻ mặt ra chiều ‘Ông đây chỉ đột nhiên nổi hứng thích lên núi đi dạo thôi’.

Chu Thành từ trước đến nay vẫn không so đo với cậu, hoặc là nói hắn căn bản chẳng buồn để ý, bèn quay sang nhỏ nhẹ nói với chị mình, “Em trò chuyện với họ một lát, được không?”

Chị của Chu Thành thoáng ngập ngừng, khó xử đáp, “Xe đang chờ…”

Chu Thành thản nhiên cười, “Không mất mấy phút đâu.”

Nói đến mức đó, ai nghe ai đã rõ. Chị của Chu Thành yên lặng bước ra xa, chừa lại cho chúng tôi không gian để trò chuyện. Tôi nhìn cảnh đó, không thể không thầm ca ngợi sự kiên định của Chu Thành. Cái gọi là cứng cỏi, không nhất thiết phải khỏe khoắn mạnh mẽ đánh giết bốn phương, mà là… Nói thế nào nhỉ, một người đã ngồi tù gần mười năm, phản ứng đầu tiên khi bước ra khỏi ngục không phải lệ ướt hoen tròng hoặc nhìn trời cảm thán, mà là thản nhiên nhẹ nhàng hỏi những người tới đón, đây là tổ hợp gì vậy. Chỉ thế thôi là đủ rồi.

“Nửa năm qua ra sao?” Giọng điệu rất nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng giấu không nổi sự quan tâm chân thành.

Tôi đĩnh đạc cười, “Cũng tạm, ít nhất không chết đói.”

“Mỗi tội có nhà nhưng không ở được.” Tiểu Phong Tử âm trầm thêm một câu.

Tôi tức giận đạp cậu một cái, tất nhiên chủ yếu là để tượng trưng.

Chu Thành khẽ nhíu mày, “Tại sao lại thế?”

“Ặc, nói ra thì dài lắm…”

“Vậy thì nói chuyện khác ngắn hơn đi,” Chu Thành từ xưa đã không phải kiểu người thích gặng hỏi, thấy tôi không muốn kể, bèn cắt đứt câu chuyện luôn, “Tạm thời tôi sẽ ở chỗ chị tôi, nhưng về sau thế nào thì chưa biết, có lẽ sẽ đến tìm các cậu.”

“Thế thì tốt quá.” Tôi chân thành nói, “Nhiệt liệt hoan nghênh.”

Chu Thành nở nụ cười, khác hẳn vẻ thờ ơ thường nhật, nụ cười lan tỏa đến tận đuôi mắt hắn, “Tôi biết.”

Chỉ chuyện trò vài phút, nhưng lời ít ý nhiều, ngay lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, Chu Thành đã vẫy tay tạm biệt, cả bóng dáng hắn tôi còn chưa kịp nhìn, bên tai chỉ còn vọng lại tiếng bước chân.

“Chị hắn không thích bọn mình.” Tiểu Phong Tử rất thản nhiên tổng kết, không bất mãn, không tự ái, thuần túy khách quan.

“Cậu thích người nhà mình qua lại với những kẻ đã từng vào tù à?” Tôi hiểu tâm trạng đó, chuyện thường tình mà.

“Xì, làm như em chị ta chưa từng vào tù ấy.” Tiểu Phong Tử ngáp một cái, chắc là đi bộ nhiều mệt rồi, “Theo tôi thấy, hai ta một ăn trộm một lừa đảo, cùng lắm chỉ nhiễu loạn trật tự xã hội, còn hắn giết người,

phá vỡ sự yên ổn đoàn kết nha."

"Ừ." Tôi rất tán thành, "Lời này cậu cứ chờ lần sau nói với Chu Thành đi."

Tiểu Phong Tử không hài lòng, liếc mắt nhìn tôi, "Anh nghĩ tôi không dám à?"

"Không," Tôi dịu dàng sờ cái đầu tròn, "Tôi chỉ mong chờ được thấy kết cục của cậu."

Từ lúc Chu Thành thôi ngó lơ Tiểu Phong Tử, mỗi lần Tiểu Phong Tử khiêu khích hoặc châm chọc đều nhận về kết cục thê thảm, rất vui mắt người xem.

"Anh còn việc gì không, không còn thì đi mau, cổng nhà tù có cái quái gì mà xem!"

"Ha ha, ừ, đi thôi."

"Cười cái rắm á!"

"Chậm đã, Thư Ngốc Tử biết chỗ chúng ta ở chưa? Chết rồi, kiểu này làm sao mà liên lạc?"

"Tôi cho hắn số của cả hai rồi."

"Ớ? Lúc nào?"

"Chờ anh nghĩ đến thì nhân loại cũng tuyệt chủng."

"..."

Tận đến cuối năm, tôi và Tiểu Phong Tử vẫn chưa gặp lại Chu Thành, chỉ điện thoại vài lần, biết hắn chưa đi tìm việc, vẫn đang sống tại nhà chị gái, qua ngày nào biết ngày đó. Không quan trọng, nói theo Chu Thành là, không tìm được cảm giác. Còn về phần muốn tìm cảm giác gì, hắn không nói, nên chúng tôi càng không thể nào nghiền ngẫm.

Trước năm mới, tôi lại đi thăm Hoa Hoa, nói cũng khéo, tình cờ lại gặp vợ của Đại Kim Tử, vì cùng phải chờ, nên chúng tôi hàn huyên đôi câu. Không như chị của Chu Thành, vợ Đại Kim Tử không coi chúng tôi là người ngoài, tuy không thể nói là thân thiết, nhưng gặp nhiều rồi cũng thành quen. Đầu tiên chị thăm hỏi tình hình bọn tôi, cảm khái cuộc sống thật không dễ, sau đó kể chuyện con trai mình không nề nếp, mới bấy nhiêu tuổi đã chuyền thư từ linh tinh với nữ sinh trong lớp vân vân. Tôi không chen miệng được, chỉ có thể cười cười lắng nghe, cuối cùng chị nói, mấy thằng nhóc ấy mà, phải có ba chúng nó trông coi, ba nó sắp ra tù rồi, cuối cùng cũng sắp khá lên. Tôi ngẩn người, đột nhiên nhớ tới Chu Thành, rồi lại nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó, để chị an tâm, tôi cũng gật đầu, ừ, sắp khá lên rồi.

…

“Sắp đến hội liên hoan nhỉ?” Chẳng biết vì sao, nhìn thấy Hoa Hoa, vấn đề đầu tiên tôi nghĩ đến là chuyện này.

Hoa Hoa phỏng chừng cũng bất ngờ, ngớ ra một lúc mới gật đầu.

“Thế em diễn tiết mục gì?”

Hàng chữ ngay ngắn nắn nót của Hoa Hoa xém chút nữa làm tôi mù mắt, *Múa đấu bò.*

Trong đầu tôi lập tức xuất hiện hình ảnh đấu bò tót Tây Ban Nha, tấm vải đỏ phất lên tung trời, tôi nuốt nước bọt, rất nghiêm túc hỏi, “Em nhận vai nam, vai nữ… Hay là vai con bò?”

Mới đầu vẻ mặt Hoa Hoa còn không vui lắm, nghe tôi nói xong thì phì cười, nhanh nhẹn viết chữ, *Nữ, thế vai. Kim Đại Phúc nhận vai nam, đến giờ vẫn chưa tập xong.*

Tôi liếc mắt nhìn gã đàn ông đang nói chuyện với vợ gần đó, rất rất đồng tình.

“Đúng rồi, anh gửi ít tiền vào thẻ cho em đấy, muốn ăn gì thì cứ mua, đừng bỏ bê mình.”

Hoa Hoa nhíu mày, viết, *Tôi không thiếu gì cả.*

Tôi mặc kệ, tiêu hay không là chuyện của cậu, còn gửi tiền hay không lại là việc của tôi, có tiền cũng khó mua niềm vui lắm!

“Còn chưa đầy năm tháng, cấm gây chuyện, nhưng nếu bị ai bắt nạt cũng không được liều mạng tự trả thù.” Tôi bồn chồn dặn, “Anh và Tiểu Phong Tử chờ em bên ngoài, phải bình an đi ra, nghe không?”

Hoa Hoa vẫn đang khó chịu chuyện tôi gửi tiền vào, cau mày nhìn tôi nửa ngày, mới bí xị gật đầu.

Tôi muốn gõ đầu cậu, nhưng vách kính dày quá, vì thế tôi chỉ đành tự điều tiết, nuốt cục tức vào.

“Đúng rồi, sao em không hỏi anh tại sao Tiểu Phong Tử không về nhà mình?”

Hoa Hoa mù tịt, thấy tôi khó hiểu, đành phải viết cho tôi, *Chuyện này sao phải hỏi?*

Tôi (-_-|||), “Em không tò mò chút nào à?”

Không hẳn. Hoa Hoa gật đầu, lập tức lại viết mấy chữ giơ lên, *Bây giờ anh vẫn chở đồ à?*

Tôi hơi lúng túng, chung quy làm anh mà chẳng nêu được tấm gương vinh quang gì cho em, nghĩ đến cũng xấu hổ, vì thế nói năng cũng xuôi xị, "À… Ừ, vẫn thế."

Hoa Hoa lại không để tâm, cực kỳ nghiêm túc viết, *Ra ngoài tôi sẽ giúp anh.*

Trong lòng lập tức dạt dào ấm áp, hơn nửa ngày, tôi mới cười cười với cậu, "Em có lòng là được rồi."

Tôi thật sự, thật sự muốn vò đầu cậu.

Đảo mắt đã đến Tết Âm lịch, đêm Giao thừa tôi và Dung Khải mua ít hạt dưa, đậu phộng, bia, thịt xiên nướng, chen chúc trong căn phòng chật hẹp xem tiết mục đón Xuân. Bàn ăn chỉ cao đến đầu gối, nên bọn tôi dứt khoát trải hai miếng xốp ra đất ngồi, rất có phong cách quây quần bên bếp lửa.

Đương nhiên cũng có kẻ chuyên môn phá hỏng không khí, "Chương trình này mỗi năm mỗi dở."

"Thế chuyển kênh đi, điều khiển vẫn trong tay cậu kìa." Tôi gỡ một miếng thịt xiên, nhai nhai, rất thơm.

"Kênh nào mà chả thế," Dung Khải hớp ngụm bia, "Chả vui."

Bên ngoài đột nhiên rộ lên tiếng pháo, chẳng biết nhà ai, không nói không rằng đột nhiên đốt pháo.

Chờ âm thanh lắng xuống, Dung Khải gác cằm lên bàn, chớp mắt hỏi tôi, "Phùng Nhất Lộ, anh nói xem, tại sao người ta lại ăn Tết nhỉ?"

Đây đích thực là một mệnh đề mang đậm tính triết học, tôi xem chừng nó còn liên quan tới cả nhân văn lịch sử, khoa học tự nhiên, rồi cả dân tộc học và thuyết tiến hoá.

Dung Khải thấy tôi đáp không được, càng tỏ vẻ thất vọng, lăn đùng ra đất lộn qua lộn lại, "A, chẳng vui chẳng vui chẳng vui chẳng vui…"

Tôi không nói gì, cố gắng nửa ngày mới tìm lại được ngôn từ, "Thế thì cái gì mới vui, cậu hình dung cho tôi chút."

Chẳng ngờ lời này chọc đúng chỗ ngứa của Tiểu Phong Tử, cậu chàng bật dậy, toét miệng cười kiểu chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, "Tỷ như người ngoài hành tinh tấn công địa cầu á, Alien đánh phá thành phố á, thú dữ xổng chuồng á… Nghĩ thôi là sướng rồi!"

Tôi đã hiểu, tức là ngại cuộc đời thoải mái quá!

"Có phải anh tưởng tôi sẽ nói là nhà lầu sân rộng mâm cao cỗ đầy không?" Ranh con từ trên đất bò lại, chớp chớp mắt vẻ rất muốn ăn đòn.

Mà muốn ăn đòn nhất chính là, nó đoán đúng mới bực!

Trong nháy mắt ấy, tôi thật sự cảm giác mình nghèo túng. Hơn ba mươi, chẳng có nghề nghiệp tử tế, Giao thừa chẳng có nhà để về, chỉ đành uống bia, ăn thịt xiên nướng, chuẩn bị luộc hai túi sủi cảo đông lạnh hạ giá vất vả lắm mới mua được. Nếu không ngồi tù thì sao? Tôi không thể ngăn mình nghĩ ngợi. Nếu tôi không ngồi tù, có lẽ hiện tại đã gia đình mỹ mãn, cuộc sống ấm no. Con trai sẽ ngồi trên đùi tôi làm nũng, hỏi, ba ơi sao mãi chưa đến mười hai giờ, phát tiền mừng tuổi trước được không? Vợ tôi sẽ làm một bàn đầy ắp đồ ăn, sau đó dịu dàng nhắc, chồng ơi, rửa tay đi. Đêm Giao thừa, cả nhà sum họp, ấm áp vô cùng, nghĩ đến đây, tôi không khỏi chua xót.

"Phùng Nhất Lộ! Hoàn hồn!" Tiểu Phong Tử rất vô duyên bẻ gãy suy tưởng của tôi.

"Gì thế?" Cái mặt tròn lù lù sấn tới, tôi đành phải ngửa đầu ra sau hai mươi độ.

"Tôi vừa nói gì anh không nghe à?" Tiểu Phong Tử rất bất mãn.

"Thế cậu nói lại lần nữa xem." Đằng đẵng đêm dài, dù sao cũng chẳng có gì làm.

"Tôi nói bạn học của tôi hồi trước vừa tốt nghiệp xong đã kết hôn, được một thời gian thì vợ hắn ôm tiền chạy trốn với người khác, về sau vợ hai của hắn lại lằng nhằng với anh trai hắn, nhà hắn chỉ có hai anh em, ba hắn giận quá đột quỵ chết, mẹ hắn lại mất sớm, hai anh em lôi nhau ra tòa phân chia căn nhà ba hắn để lại, cuối cùng xét duyệt lại phát hiện căn nhà kia thuộc diện cải cách, tóm lại là của nhà nước…"

"Mẹ, sao mà thảm thế." Thảm kịch đời người đây sao, lại còn mang chút hài hước đen tối nữa chứ.

Dung Khải nghiêm túc vỗ vai tôi, thấm thía nói, "Thế nên thời buổi này ấy mà, có tiền thì sống kiểu có tiền, không có tiền thì sống kiểu không có tiền. Nếu thực sự có ngày người ngoài hành tinh tấn công địa cầu, hoặc là tận thế 2012, ai thèm quan tâm anh sống trong biệt thự hay sống trong nhà lá, cứu vớt loài người mới là ưu tiên hạng nhất. Thử nghĩ chút đi, đến lúc đó cửa hàng không ai trông, siêu thị không ai quản, thích gì cứ lấy, thèm gì cứ ăn, mẹ kiếp, đúng là tận thế cuồng hoan…"

Tôi gỡ móng vuốt trên vai xuống, nắm trong tay, siết thật chặt, chân tình mà rằng, "Cậu cứ sống cả đời vô tâm vô phế đi, thật sự, rất tốt."

…

Tiểu phẩm Triệu Bản Sơn chấm dứt, tôi đứng dậy chuẩn bị luộc sủi cảo, đột nhiên điện thoại reo vang.

Tôi cầm lên xem, Chu Thành.

"Đang làm gì vậy?" Hắn vẫn như cũ, giọng nói thản nhiên nghe không ra cảm xúc.

Tôi quét mắt nhìn đống hỗn độn trên bàn, báo cáo chi tiết, "Ăn thịt xiên nướng uống bia xem TV với Tiểu Phong Tử, giờ chuẩn bị luộc sủi cảo."

"Tôi tham gia được không?"

"Đương nhiên." Tôi chẳng cần nghĩ ngợi, "Anh ở đâu, tôi đến đón."

Dung Khải khinh bỉ, "Đón cái gì mà đón, nói như mình có xe ấy."

Móa nó tại sao tôi lại không có xe? Đừng có mà kỳ thị bánh xe không đôi không cặp!

"Cho tôi địa chỉ đi, tôi tự đến."

"Ừ, Bắc Thành Cổ, phố số 3, khu dân cư 49, building 406."

"Nhà số mấy?"

"Không có số, anh cứ vào cổng là thấy, một tầng sáu hộ liền nhau."

"Kết cấu lạ thế."

"Ừ, làm văn vật nghiên cứu được."

"Khoảng bốn mươi phút nữa," Giọng nói còn mang ý cười, "Luộc sủi cảo kỹ một chút."

53. Quyển 2 - Chương 53

Nói là bốn mươi phút, nhưng trên thực tế, sau khi ngắt máy hai mươi bảy phút, tiếng gõ cửa đã vang lên. Không bao giờ nói trước nhưng lại luôn làm được, đúng chuẩn phong cách nhà họ Chu.

“Anh đến nhanh thế.” Tôi mở cửa đón khách.

“Vừa xuống nhà đã gặp taxi, đến ngã tư cũng toàn đèn xanh.” Chu Thành đưa thứ đang cầm trong tay cho tôi, khom lưng đổi giày.

Tôi cũng không kịp nói căn phòng bẩn thỉu này chẳng cần vệ sinh, hai đôi dép lê bày trước cửa chỉ để trang trí thôi, nên chuyển mắt sang thứ trong tay. Hai chiếc cặp lồng giữ ấm kiểu thập niên 90 hay thấy trên TV, đa số dùng để thăm bệnh. Của Chu Thành là cỡ bự, xách nặng trịch.

“Cái gì thế?” Tôi hỏi.

Chu Thành đổi giày xong, thẳng lưng dậy, “Canh sườn nấu dưa, cá sốt chua ngọt.”

Tôi nhìn hai chiếc cặp lồng, âm thầm suy nghĩ nếu nhét một con cá vào thì cần cắt thành mấy khúc, cuối cùng kết luận, “Cá sốt chua ngọt cắt khúc nhỉ?”

Chu Thành mỉm cười, nhìn quanh rồi nói, “Căn hộ của các cậu rất nhỏ xinh.”

Tất nhiên là nhỏ xinh, chỉ có một phòng, chẳng cần xoay một trăm tám mươi độ cũng nhìn thấy hết toàn cảnh.

Tiểu Phong Tử chẳng thèm đứng dậy nghênh đón, lúc này vẫn ngồi chình ình bằng tư thế cũ, không mấy thân thiện giương mắt lên, “Đến ăn chùa…”

Tôi bắn ra hai ánh mắt sắc như dao, nhóc con thô lỗ cảm nhận được, quay sang nhìn, bốn mắt chạm nhau, tôi nhíu mày lắc lắc cặp lồng trong tay.

“… Còn mang cái gì thế.” Bổ sung nửa câu sau, Dung Khải đứng dậy, tiện thể đón lấy cặp lồng.

Tức thời phản ứng, vô địch.

Lần cuối cùng tôi luộc sủi cảo là từ thế kỷ Hai mươi, nên tay nghề tệ là có thể hiểu được, nhưng không ngờ sủi cảo đông lạnh gói sẵn còn tệ hơn cả tôi, một đám chẳng cần chờ tôi lấy môi khoắng, nước vừa sủi tăm vỏ bánh đã rách, lộ cả nhân bên trong.

“Phùng Nhất Lộ, anh luộc sủi cảo hay nấu mì Tàu đấy?” Dung Khải cầm đũa đảo, chẳng tìm được miếng nào lành lặn.

Chu Thành thì ngược lại, rất bình tĩnh, thong dong tự rót dấm chua, gắp một miếng chấm chấm, nhẹ nhàng đưa lên miệng, ăn xong còn húp một thìa canh sủi cảo, lại khẽ khàng thở ra, thảnh thơi đến tiên phong đạo

cốt.

Tôi nghĩ phàm là người bình thường, chẳng ai đến thăm thú căn nhà rách của bạn đúng đêm 30, nhưng nhìn Chu Thành có vẻ không giống lắm, vì thế tôi kỳ quái hỏi, "Sao lại đến tìm bọn tôi?"

"Ba mẹ chồng chị tôi đến ăn Tết cùng," Chu Thành nhún vai, "Tôi ở lại không tiện."

Không chờ tôi nói tiếp, Tiểu Phong Tử đang gặm sườn hả hê xen vào, "Hô, tức là anh thừa ra."

Chu Thành thản nhiên nhìn cậu chàng một cái, khẽ cười, "Miệng của cậu cứ dùng để gặm xương là được rồi."

Rất lâu sau đó, Tiểu Phong Tử chỉ vùi đầu đau khổ ăn, như thể không phải đang gặm sườn mà là gặm xương người nào đó. Tôi thấy thật thần kỳ, Tiểu Phong Tử thần kỳ ở chỗ cứ chiến là bại, mà cứ bại là chiến tiếp, còn Chu Thành thần kỳ ở chỗ, hắn cực kỳ trấn định, không chiến thì thôi, chứ đã chiến thì một chiêu là thắng, kể cả động kinh như Tiểu Phong Tử cũng chẳng nhằm nhò, bại ngay.

TV bắt đầu phát đại hợp xướng 'Khó quên đêm nay', ô ô a a chẳng nhìn ra ai với ai. Thịt xiên nướng trên bàn đã nguội, bia cũng mất vị, tôi và Chu Thành mỗi người một bát canh sườn dưa chua, húp liền một hơi, thơm ngon nóng ấm.

"Cứ như thế này cũng không hay lắm," Chu Thành nói đến chuyện tôi đạp xe ba gác, "Tích góp không được nhiều, không hợp làm lâu dài."

"Cái đó tôi biết, nhưng vấn đề là tôi không có nghề gì khác, đâu thể mở công ty chuyên nạy cửa ô tô." Nói xong, đột nhiên tôi nghĩ, quen nhau bao nhiêu năm rồi mà tôi vẫn chưa biết Chu Thành làm nghề gì, vì thế lại vội vàng hỏi, "Này, hồi trước anh làm gì?"

Chu Thành ngẩn người, tựa hồ trở tay không kịp, mấy giây sau mới lộ ra đôi phần chua xót, "Giống chị tôi."

Tôi cảm giác mình vừa nghe được chuyện Nghìn lẻ một đêm, "Giáo viên?"

Chu Thành gật đầu, "Ừ, giáo viên Lịch sử."

Nhất thời tôi chẳng biết nên nói gì cho phải, chỉ đành cảm khái, "Vậy thì đúng là anh không quay về được..."

Chu Thành cười cười, ngửa đầu thở dài.

Đang lúc thương xuân bi thu, lại thấy móng vuốt lén lút sờ soạng xiên thịt dê nướng trên bàn, tôi lanh tay lẹ mắt gạt ra, không phải sợ nó phá hư không khí, mà là vấn đề đường ruột nha, "Nguội ngắt rồi còn ăn,

mỡ đông lại rồi, cẩn thận tiêu chảy."

Dung Khải rút tay về, rất là bất mãn, "Anh lắm chuyện thế!"

Tôi im lặng, ý đồ không nộ mà uy.

"Đừng tưởng cứ trừng mắt là tôi sợ anh!"

Được rồi, thất bại.

"Thực ra các cậu cũng có thể làm cái này." Chu Thành đột nhiên nói.

Tôi bồn chồn nhìn hắn, "Cái gì?"

Chu Thành nhặt chiếc xiên sắt trên bàn lên, chăm chú nhìn.

Tiểu Phong Tử cũng châu đầu lại, "Thịt xiên nướng?"

Tôi nghe vậy, vô thức nhíu mày, "Không chắc ăn lắm?"

Chu Thành lắc đầu, "Đừng khinh thường nó, hàng quán đầy đường không phải làm bừa, bán tốt về sau có thể mở quán nướng, lớn hơn thì mở quán cơm, tóm lại, ăn uống là nghề dễ kiếm tiền nhất, chỉ cần chịu được vất vả."

"Mẹ kiếp tôi đây đạp được xe ba gác mà còn phải sợ nướng thịt xiên à? Vấn đề là nói thì dễ, nhưng đến chỗ nào bán mới được? Đâu thể đi dọc đường mời chào đúng không?"

Chu Thành nheo mắt ngẫm nghĩ, thình lình chợt lóe tinh quang, "Cổng trường cấp Ba!"

"Sao không phải cổng trường cấp Một cấp Hai hoặc cổng trường Đại học?"

"Học sinh Tiểu học bị cha mẹ quản nghiêm, không cho ăn đồ linh tinh, học sinh cấp Hai cũng được, nhưng túi tiền có hạn, sinh viên ai thèm ăn thứ này nữa, vào tiệm cho nhanh, học sinh cấp Ba là tốt nhất, nhất là các trường nội trú, học sáng học tối đều phải ở trong trường, muốn ăn gì chỉ có thể ra cổng mua."

Mấy năm nay, tôi thường xuyên ngẫm nghĩ, tại sao người ta ai cũng có hai con mắt một cái mũi, một cái mông hai cái đùi, nhưng có người chỉ lo cơm áo gạo tiền, có người lại lên bìa Forbes? Mỗi lần nghĩ đến đó, tôi lại nhớ tới Chu Thành, nhớ tới đêm Giao thừa năm ấy. Chướng ngại trên bước đường thành công có thể quật ngã rất nhiều người, nhưng nếu bạn bị quật ngã, cũng tức là con đường bạn chọn thật sự dẫn đến

thành công.

Được rồi, tôi chấp nhận, đầu óc giữa người với người đúng là có chênh lệch.

Sang năm mới, tôi và Tiểu Phong Tử bắt đầu chuẩn bị bán thịt xiên. Vốn cho rằng Chu Thành chỉ hiến kế rồi tự mình làm gì thì làm, ai ngờ đến cuối tháng Hai, tên đó lại thình lình tới nhà gõ cửa.

"Tuy nói tới chơi tay không cũng không phải, nhưng đồ anh mang… Có phải hơi nhiều quá không?" Tôi nhìn rương hành lý trước mắt, rất chân thành hỏi.

Chu Thành cong cong khóe miệng, cực kỳ dịu dàng, "Không hoan nghênh à…"

Tôi run run, da gà rụng đầy đất.

Tiểu Phong Tử đang trốn trong góc lên mạng — Lúc trước cậu chàng dưỡng thương nhàm chán quá, nên chúng tôi bỏ một ngàn đồng mua máy tính second-hand, nối mạng cùng điện thoại tính phí theo giờ, tiết kiệm hơn một chút, thấy Chu Thành mang theo hành lý xuất hiện, cậu chàng hả hê ác độc cười, "Êu, bị chị già đuổi hả?"

Chu Thành không nhìn cậu, tiếp tục hỏi tôi, "Phòng này thêm một người được không?"

"Vô nghĩa." Tôi lườm hắn, nhận lấy hành lý, "Anh muốn ngủ giường, sàn hay sô pha?"

Chu Thành cong miệng, "Nếu tôi nói giường thì sao?"

Tôi thò tay chỉ chỉ Tiểu Phong Tử, "Thế thì phải đuổi cậu ta ra sô pha."

Tiểu Phong Tử tru lên, "Tại sao tôi phải xuống giường?"

Chu Thành rất vui vẻ, đôi mắt tràn trề khen ngợi, "Phùng Nhất Lộ, khá đấy."

Móa nó sao đột nhiên tôi lại cảm giác vai vế mình tụt xuống?

…

Chu Thành không đến tay không, mà còn mang theo năm ngàn đồng, muốn nhập bọn. Nói thật, tôi không có gì bất ngờ. Bởi vì hắn luôn là người cực kỳ sâu sắc, như thể trên đời này không có gì hắn không chống đỡ nổi, nên kể từ khi hắn mang hành lý xuất hiện trước cửa nhà, tôi đã không cảm thấy hắn sẽ ăn không ở không. Nhưng mà năm ngàn thật sự hơi nhiều, tôi và Tiểu Phong Tử tổng cộng mới chỉ chuẩn bị ba – bốn

ngàn để đầu tư bước đầu. Còn tiền thuê nhà nữa, Chu Thành nói. Tôi choáng, bảo cái phòng này bé tí hin mà chui rúc ba người, anh nghĩ tiền thuê nhà còn đáng nhắc tới sao? Không ngờ Chu Thành không chút hoang mang đáp, giờ tôi chen chúc cùng hai cậu, nhưng sau này vẫn phải đổi nhà chứ, tiền tôi góp đưa cho cậu hết, chuyện sau này tôi không quan tâm nữa, cậu đổi chung cư cũng được, biệt thự cũng được, tóm lại cứ phần tôi một cái giường… Hoặc là sô pha. Má nhà anh cả đời không chịu thiệt!

"Hơn nữa đổi phòng lớn một chút, sau này Hoa Điêu ra còn ở cùng nhau." Chu Thành vừa xếp hành lý vào tủ, vừa vi vu thổi đến một câu.

Hự.

Ông đây nhận thua.

"Vừa đủ người chơi mạt chược nha!" Tiểu Phong Tử mắt sáng trưng như hai bóng đèn.

Tôi bóp trán, thấm thía nói, "Cậu suy nghĩ như người địa cầu chút được không?"

Buổi tối, ba người chúng tôi ra ngoài ăn cơm, đồ ăn ngon, rượu mắc tiền, còn bao cả phòng riêng, rất có phong thái kết nghĩa vườn đào. Nói thế nào nhỉ, là thật sự phấn chấn. Trên xã hội, có lẽ vài năm quen biết chẳng phải chuyện gì lạ, nhưng ngồi cùng nhà tù với nhau năm năm, so với mười năm, thậm chí mười mấy năm bên ngoài còn thắm thiết hơn nhiều lắm. Cùng chung hoạn nạn, vào sinh ra tử, chúng tôi ôn lại chuyện đã qua, hào hứng trắng đêm, đó là thứ tình cảm mà những người chưa từng trải qua không thể lý giải được.

Chu Thành nói sở dĩ hắn ra tù không đến tìm chúng tôi ngay, một là vì chị hắn không muốn hắn qua lại với chúng tôi, hai là chính hắn cũng muốn phân rõ giới hạn với quá khứ để đầu lại từ đầu. Nhưng sự thật thì, là một tội phạm từng ngồi tù, lý lịch của hắn đã mang vết nhơ không thể xóa, không ai chấp nhận hắn, không ai chịu cho hắn cái gọi là cơ hội, hắn ở nhà mấy tháng, rốt cuộc mới suy nghĩ cẩn thận, có những vết nhơ bám theo ta cả đời, nếu lau không được, thì chỉ có thể nhìn thẳng vào nó, chấp nhận nó, sau đó giẫm lên nó mà đi về phía trước.

Tôi nghe xong, đập bàn rống lên, tội phạm ra tù thì làm sao, chẳng lẽ tội phạm ra tù không được cống hiến vì xã hội à?! Có nhân viên phục vụ mang bia tới, vừa nghe lời này thì hết dám vào phòng, đặt bia trước cửa rồi bỏ chạy luôn. Tôi giận quá, suýt thì đứng dậy đuổi theo, đương nhiên chủ yếu là do uống hơi nhiều, không thì tôi cũng không chấp nhặt với mấy cô nàng. Chu Thành không say, nên giữ tôi lại, buồn cười nói, đừng mượn rượu làm càn. Tôi lập tức tỉnh ra một nửa, sau đó nín thở hỏi một câu, giờ chúng ta, ba tội phạm ở cùng nhau, anh cảm thấy thế nào?

Tôi nín thở, là bởi vì tôi không biết liệu Chu Thành rồi có hối hận hay không, hoặc là, đã hối hận hay chưa. Đối với những người khác, như Tiểu Phong Tử, như Hoa Hoa, tôi có thể hiểu đôi chút, nhưng còn đối với Chu Thành, tôi thật sự không nắm bắt được.

Tiểu Phong Tử cũng an tĩnh lại, không chớp mắt nhìn về phía này.

Chu Thành cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng cụng ly với tôi, sau đó nói hai chữ, thoải mái.

54. Quyển 2 - Chương 54

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày mùng hai tháng Hai, Long Đài Đầu. (người Trung Quốc có tục cắt tóc vào ngày 2/2 Âm lịch, hay còn gọi là ngày Long Đài Đầu (rồng ngẩng đầu), cho rằng làm vậy để mang lại may mắn cho cả năm)

Nói theo cách của người già, tháng Giêng không được cắt tóc, nhất là câu cửa miệng, "Tháng Giêng cắt tóc cữu cữu (cậu) tử" thật khiến người ta sợ hãi. Tuy rằng tôi không có cậu, nhưng vẫn cảm thấy đấu tranh cùng dân tộc chẳng phải chuyện gì hay, nên lôi kéo Tiểu Phong Tử chờ đến mùng hai tháng Hai mới đi tiệm cắt tóc. Ai mà ngờ, giờ tiệm nào cũng đông đúc rộn rã như có siêu sao giá lâm, chật kín hết chỗ, đến nỗi Tiểu Phong Tử phát điên, lải nhải liên hồi về tính tất yếu của tư tưởng phong kiến còn sót lại đối với xã hội hiện đại.

Chu Thành không đi cùng chúng tôi, vì tóc hắn hồi trước rất ngắn, đến bây giờ lại thành vừa đẹp, thi thoảng cúi đầu đọc sách, khuôn mặt nghiêng tuấn tú cộng thêm tóc mái khẽ buông lơi, rất động lòng người. Nhưng hắn cũng không nhàn rỗi, chạng vạng tối, tôi và Tiểu Phong Tử về đến nhà, không khí sạch sẽ ùa vào mặt làm chúng tôi thiếu điều rơi lệ. Nào còn đâu là địa cầu ô nhiễm, đây chính là nhà mới rạng ngời của chúng tôi! Bốn chữ 'Sáng sủa sạch sẽ' còn xa mới đủ hình dung, 'Không nhiễm một hạt bụi trần' mới là chuẩn xác nhất! Nếu lúc trước thuê phòng mà sạch sẽ thế này, chớ nói tám trăm, một ngàn hai cũng đừng có hòng! Vì thế tôi xúc động kéo kéo đôi tay cần mẫn nọ, bảo anh muốn gì thì cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được! Người lao động khiêm tốn cười đáp, chuyện nhỏ thôi mà. Móa ơi trong phút chốc tôi thậm chí còn nhìn được vầng hào quang chói lọi phát ra từ hắn!

Rồng ngẩng đầu qua đi, xuân về hoa nở. Các trường trung học khai giảng cũng đã hơn một tuần lễ, hạng mục của chúng tôi chính thức tiến hành. Tiểu Phong Tử lên mạng tìm mua bí quyết ướp thịt, hai ngàn đồng, lúc tôi biết thì tiền đã trao đi, chẳng rõ nhóc con này lên mạng kiểu gì mà tiền ra như nước. Vì chuyện này, tôi quở trách cậu mấy ngày liền, bởi vì trong mắt tôi, thịt xiên nướng đơn giản chỉ là thịt, muối, dầu ăn, thì là, ớt bột, cần quái gì phải bí quyết. Nhưng về sau mua bếp than về, thử tự mình ướp thịt nướng thì tôi mới phát hiện, sự khác biệt giữa không có bí quyết và có bí quyết, chẳng khác nào thủy tinh mẻ và kim cương Swarovski. Thịt tôi nướng ra nhìn phát ớn, ăn chát sít, cứng đơ, còn thịt Tiểu Phong Tử ướp các loại gia vị tôi chưa từng thấy bao giờ nướng ra, tuy cháy xém hơn nửa do lật không đều tay, đen đen đỏ đỏ, nhưng kiếm một mẩu chín đều bỏ vào miệng, vị ngon khỏi phải bàn, ngoài xém trong mềm, thơm lừng bốn phía, ăn không cẩn thận còn nuốt luôn cả đầu lưỡi ấy chứ. Tôi khích lệ nói, cậu giỏi quá, sao lại biết làm cái này cần phải có bí quyết riêng? Tiểu Phong Tử đắc ý bảo, anh tưởng mấy thứ ăn ngon nói gia truyền mà là gia truyền thật đó à? Kinh tế thị trường, có hiểu không? Có kinh doanh là có bí quyết!

Được rồi, kinh tế thị trường thì tôi không hiểu, cứ giữ ít thể lực mà sống là đủ rồi.

Hai ngày kế tiếp, tôi đạp xe ba gác đưa Chu Thành đi nghiên cứu thị trường, cơ hồ đi hết các trường trung học có ký túc xá, cuối cùng chọn một trường tên Thất Trung. Nói theo Chu Thành, trường này giờ học trễ nhất, quản lý nghiêm khắc nhất, học sinh bị quản chặt nhất, vì thế khẩu vị cũng hung hãn nhất. Tôi tín nhiệm hắn vô điều kiện, bởi vì tôi biết mình không có đầu óc ấy.

Sáng sớm hôm sau tôi đi mua nguyên vật liệu, tới gần trưa mới thắng lợi trở về.

Trong nhà chỉ có Tiểu Phong Tử nằm trên sô pha ấn điều khiển lung tung, trông thấy tôi, câu đầu tiên là, "Anh mới cướp tiệm thịt về đó à?"

Tôi thấy chẳng có hi vọng được hỗ trợ, đành khệ nệ tự đặt thịt xuống. Mấy bịch nilon rơi xuống đất phình phịch, nặng cực kỳ.

“Chu Thành đâu?” Tôi hỏi.

Tiểu Phong Tử chỉ chỉ nhà bếp, “Nấu mì.”

Tôi kỳ quái, thầm nói sao không ngửi thấy mùi mì, kết quả vừa đi vào đã hiểu, ôi chao, đúng là mì, nhưng canh suông nước trong veo, liếc mắt thấy luôn đáy nồi.

“Mua thịt về rồi à?” Chu Thành không quay đầu lại cũng biết là tôi, thật thần kỳ.

“Chiều chúng ta bận đấy.” Tôi nói.

Chu Thành cầm môi múc một sợi mì trong nồi lên, thổi thổi, tinh tế nói luôn, “Tiếc quá, dao phay chỉ có một thôi.”

Tôi chấn động, bỗng nhiên có linh cảm chẳng lành…“Phải cắt ra rồi thái nhỏ sau, cứ rề rề từng miếng một thế thì đến khi nào?!”

“Anh thái thịt có biết nhìn không hả, sao miếng to như quả cà, miếng lại nhỏ như hạt đậu?”

“Phùng Nhất Lộ, anh có làm được không đó, có biết trên đời này còn một thứ gọi là đao pháp không?”

“Phùng Nhất Lộ…”

Không thể chịu nổi nữa! Bố mặc kệ đấy!

Dao phay cắm phập lên thớt, tôi quay phắt đầu lại, “Nói giỏi thế thì đến đây mà làm!”

Tiểu Phong Tử đang ngồi trộn gia vị, bị tôi dọa sợ đến run tay, gia vị văng xa nửa mét.

Chu Thành ngồi trên ghế đọc sách, thấy vậy thì cười cười, “Thôi cậu cứ làm đi, để cậu ta thái, nói không chừng thịt dê xiên nướng lại biến thành thịt người xiên nướng.”

Bộ não liên tưởng phong phú của tôi lập tức vẽ ra hình ảnh mười đầu ngón tay máu chảy đầm đìa… Được, anh thắng, tôi tiếp tục.

Vì thế cả buổi chiều, tôi thái thịt đến hai vai tê dại, Tiểu Phong Tử ngồi dưới đất trộn gia vị, tư thế và cách đo lường làm tôi không thể không liên tưởng đến giáo viên Hóa học. Chu Thành chen tay không được, ngồi một bên đọc sách, rất yên tâm thoải mái.

Bận bịu đến hơn tám giờ tối mới ướp hết chỗ thịt, phải chia một nửa cất vào tủ lạnh —- Vì không có kinh nghiệm, lần đầu đánh cướp tiệm thịt, mua nhiều quá.Sáng hôm sau rời giường, tôi cảm giác vai phải như thể của người khác rồi, đừng nói làm việc, đến nâng cũng chẳng nâng lên nổi, cử động chút là đau như kim chích. Tôi sợ quá, lơ ngơ ngồi trên giường nửa ngày, Tiểu Phong Tử chẳng hiểu mô tê gì, đẩy đẩy tôi, hỏi, anh ngốc rồi à? Mà cú đẩy này đau ơi là đau, tôi gân cổ gào lên ‘Ngao’ một tiếng. Tiểu Phong Tử giật mình, há hốc mồm nhìn như thể tôi mới bị người ngoài hành tinh nhập xác.

Chu Thành đang say giấc nồng cũng bị tiếng hét của tôi gọi tỉnh, ngáp một cái, ngồi dậy, dựa trên sô pha ngái ngủ nhìn tôi, “Sao thế?”

Tôi ấm ức đầy bụng không có chỗ xả, vừa sợ hãi, vừa bi thương, “Ôi, cánh tay tàn phế rồi…”

Chu Thành nghiêng đầu quan sát vài giây, đột nhiên kéo chăn nằm xuống, “Vận động quá liều, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe, tôi ngủ tiếp hai mươi phút.”

Tôi , vô thức nhìn sang Tiểu Phong Tử, ý đồ tìm kiếm đồng minh, Tiểu Phong Tử rất phối hợp phun ra hai chữ, “Bố khỉ.”

…

Nắng tháng Ba rất ấm áp, chiếu vào qua song cửa, xua tan đi cái lạnh buổi sáng. Cháo hoa mới nấu thơm nồng hương gạo, ăn kèm đậu phụ nhự và ớt chưng Lão Kiền Mụ cũng rất đặc biệt. Đương nhiên ấy là nếu không đánh giá trên cơ sở thập toàn thập mỹ…

"Tôi bảo này, mua bàn ăn mới đi, ngồi bệt suốt thế, bụng khó chịu chết." Tiểu Phong Tử khoanh chân ngồi dưới đất, vừa nhéo nhéo miếng xốp dưới mông, vừa than thở. Miếng xốp đáng thương hình chữ nhật bị ép bẹp dí thành hình bất quy tắc, xẹp lép nhìn thấy mà tội.

"Đừng gỡ xốp rác nhà, lát nữa tự dọn đấy." Làm đại hiệp cụt tay, tôi không dám thực hiện mấy động tác có độ khó cao như bưng bát, chỉ đành đặt bát trên bàn, cúi đầu húp húp, tay còn lại cầm một chiếc đũa chọt đậu lên cắn.

"Có Cuồng sạch ở đây mà, nào đến lượt tôi." 'Cuồng sạch' là ngoại hiệu Tiểu Phong Tử mới đặt cho Chu Thành từ hôm tổng vệ sinh, cũng là một loại chế nhạo châm biếm.

Chu Thành lại rất vui vẻ nhận cái tên mới, không ngần ngại đồng hóa nó thành 'Danh tự'. Hắn chậm rãi uống một ngụm cháo, sau đó bình thản nói với Tiểu Phong Tử, "Đúng rồi, lát nữa hai ta cùng xiên thịt."

Tiểu Phong Tử nhíu mày, chỉ chỉ tôi, hỏi, "Thế hắn thì sao?"

Tôi trợn mắt, nâng cánh tay phải đầy oán hận lên, tiếng lòng: Sao mày không biết xấu hổ thế hả?!

Tiểu Phong Tử giờ mới nhớ ra, cũng hơi ngượng, song đó chỉ là với tôi, tới khi quay sang Chu Thành, lập tức lại xù lông, "Không phải hai ta, chỉ có anh thôi, hôm qua tôi ướp gia vị rồi còn gì, anh chẳng làm gì cả!"

Chu Thành không quan trọng, nhún nhún vai, "Một mình tôi cũng không sao, chỉ sợ đến tối vẫn chưa xiên xong, hôm nay khỏi khai mạc."

Tiểu Phong Tử không nói gì, tôi đập bàn kêu lên, "Không được, hôm nay là ngày hoàng đạo, nhất định phải khai trương!"

Sự thật chứng minh, tôi vẫn rất có địa vị trong "gia đình" này. Ăn sáng xong, hai người kia lấy hai cái chậu lớn đựng thịt đã ướp trong tủ lạnh ra, bắt đầu xiên vào que sắt.

Xiên thịt cũng phải để ý, nạc và mỡ phải có đan xen. Nếu bán giá cao thì xiên tám phần nạc hai phần mỡ, vừa thơm mà vừa không bị khô. Nhưng chúng tôi đặt tiêu chuẩn ban đầu là giá cả phải chăng, nên chẳng những que xiên ngắn hơn, mà nạc cũng chỉ năm phần, một miếng nạc một miếng mỡ, xen kẽ nhau.

Đôi tay Chu Thành trong ấn tượng của tôi đơn thuần chỉ dùng để lật sách, ai ngờ xiên thịt cũng rất điệu nghệ, nắm chắc, cầm thịt lên, xiên vào, dùng sức vừa đủ, toàn bộ quá trình mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, nếu không biết trước là xiên thịt, có khi còn tưởng hắn đang thêu thùa. Mà ngược lại Tiểu Phong Tử thì —

"A! ^%$ lại đâm vào tay!"

"A! Sao không xuyên vào được? Thịt quái gì mà cứng thế?!"

"A! Phùng Nhất Lộ, sao miếng này anh cắt xấu thế, xiên vào ai thèm mua…"

Tôi bóp trán, hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, sau đó ngẩng đầu cười với Dung Khải, "Cậu gì đẹp trai ơi, im lặng một lát có chết không?"

Tiểu Phong Tử bĩu môi, hàm hàm hồ hồ bắt đầu lẩm bẩm, tôi vểnh tai nghe được một tràng, "Cho tôi ít vốn là tôi mở được công ty đa quốc gia, mấy trăm vạn mấy nghìn vạn tha hồ xoay chuyển, thế mà anh lại không biết xấu hổ bắt bàn tay vàng tôi đây đi xiên thịt cho anh…"

Thật sự không còn lòng nào nghe tiếp, tôi vỗ đầu cậu, "Không muốn xiên thì đừng xiên nữa, một ngày tám mươi đồng cứ để người ta cướp đi!"

"Đừng," Tiểu Phong Tử lén lút nhìn tôi, rồi nhanh chóng tiếp tục lao động, "Tám mươi đồng cũng là tiền…"

Một tập thể phải như thế nào mới phát triển không ngừng? Đó là khi tất cả mọi người trong tập thể cùng cố gắng hướng về "Ngày mai".

"Cứ nói kẹo hồ lô rất chua ~~ Chua nhưng bọc đường ngọt ~~ Cứ nói kẹo hồ lô rất ngọt ~~ Ngọt nhưng bên trong chua ~~ Kẹo hồ lô xiên qua que trúc ư ư ~~"

Đương nhiên, không đáng tin vẫn là bản chất rồi.

…

Hơn ba giờ chiều, công thành danh toại. Tôi tận dụng cơ hội, đạp xe ba gác chở bếp than và thịt đã ướp tới Thất Trung. Vì tay tôi chưa thể lao động, nên Chu Thành và Tiểu Phong Tử đi xe công cộng tới, cuối cùng dàn cảnh ba gã đàn ông cùng bán thịt xiên.

Bất cứ địa bàn nào, chỉ cần có dân định cư và dân nơi khác đến là sẽ có xích mích. Trước cổng trường cũng không ngoại lệ, bất kể là bán thịt xiên, bán mì lạnh, bán thức ăn nhanh hay bán bánh rán trái cây, tất cả đều là phụ nữ, nhìn thấy bọn tôi như nhìn thấy kẻ địch, nhưng bởi vì ba gã đàn ông thật sự rất có sức uy hiếp, nên ngoại trừ lườm nguýt thì các cô các dì đều không dám làm khó.

Giờ lên lớp, sân trường rất lặng im, ngã tư đường cũng thế. Cách xa đường chính, nơi này thanh tịnh khác hẳn đô thị, ngược lại còn rất giống đào nguyên, yên tĩnh mà an nhàn. Thỉnh thoảng có cơn gió nhè nhẹ thổi đến, thấm vào ruột gan mát rười rượi.

Tiểu Phong Tử nhàm chán chẳng biết chạy đâu mất, tôi chỉ có thể chia sẻ cảm giác này với Chu Thành, ai ngờ hắn lại thần bí cười cười, nói cậu chờ một chút. Tôi không biết hắn muốn tôi chờ cái gì, mãi đến năm giờ chiều, trong sân trường vang lên tiếng chuông tan học…

“Ông chủ mới đến à? Sao hồi trước chưa gặp nhỉ?”

“Nhanh lên nhanh lên nhanh lên! Em còn phải về ký túc xá lấy sách!”

“Nói thật, một tháng các anh kiếm được của bọn em bao nhiêu tiền?”

“Ai da đừng quạt lại đây, khói quá!”

“Ôi mẹ, cái này ăn ngon quá! Cá Mè Hoa, sang bên này nhanh nhanh —-”

…

Thương Hải biến thành ruộng dâu có lẽ phải mất một vạn năm, nhưng đào nguyên biến thành Hoa Quả Sơn, chỉ cần một cái chớp mắt.Hết chương 54Mì lạnh nè:

Bánh rán trái cây:

Ớt chưng Lão Kiền Mụ:

Đậu phụ nhự:

55. Quyển 2 - Chương 55

Tôi chưa bao giờ biết, sức phá hoại của một đám nít ranh hóa ra lại khủng bố đến thế, năm giờ tan học, bảy rưỡi bắt đầu lớp buổi tối, nói cách khác, chỉ trong hai tiếng rưỡi đồng hồ ngắn ngủi, bọn chúng biến Điền Viên Bắc Âu thành Afghanistan đầy chiến hỏa. Godzilla là cái quái gì, Alien là cái quái gì, Jurassic là cái quái gì, lần sau quay phim quái thú, cứ quay luôn đám thiếu niên đang dậy thì này là xong chuyện.

Ngồi bên đường cái, đắm chìm trong hỗn hợp mùi hương các loại cây cỏ, lần thứ N bị gió thổi túi nilon vào mặt, thể xác và tinh thần tôi đều mệt rã rời. Chu Thành mang bếp than lên xe ba gác, thu dọn đồ đạc, Tiểu Phong Tử trốn ở một bên đếm tiền. Ánh trăng sáng tỏ, vừa vặn chiếu rọi đôi mắt gian thương của cậu chàng.

“Bao nhiêu thế?” Tôi quay đầu hỏi Tiểu Phong Tử. Một tay nướng thịt xiên cực kỳ mất sức, nên giờ cả hai cánh tay tôi tàn phế hết rồi.

Tiền giấy lộn xộn được Tiểu Phong Tử ngay ngắn xếp thành một xấp thật dày, rồi được cất đi gọn ghẽ, “Bốn trăm hai mươi mốt.”

Tôi nghiêng đầu suy tư mấy giây, cảm giác có chỗ nào không đúng.

Rốt cuộc, giật mình.

"Sao lại ra số lẻ?" Hai đồng một xiên, số lẻ hoàn toàn không khoa học nha!

Tiểu Phong Tử lập tức thanh minh, mặt rất vô tội, "Anh phải hỏi Chu Thành, hắn ta thu tiền mà."

Tôi nhìn Chu Thành, người này cũng rất bất đắc dĩ, "Nhiều người quá, tay chân hơi luống cuống."

Được rồi, hơn bốn trăm là được rồi, mua thịt tổng cộng hết sáu trăm, giờ mới bán một phần ba, chiếu theo phép tính này, sáu trăm đồng ít nhất đổi về một ngàn hai, phí nhân công tạm thời không tính, gia vị cũng không đáng bao nhiêu, Tiểu Phong Tử đầu tư bí quyết hơi tốn kém chút, nhưng dần dần sẽ thu hồi vốn. Vì thế, hôm nay tuyệt đối có thể gọi là khởi đầu tốt đẹp!

Lớp học buổi tối bắt đầu, thế giới lại trở về trống trải và cô tịch. Thi thoảng có tiếng gió thổi qua ngọn cây, dưới ánh trăng, nghe sao mà lặng lẽ. Ngoại trừ mặt đường lộn xộn, rất khó liên tưởng nơi này với cảnh chiến loạn vừa rồi, nhất là đám móng vuốt ma quỷ kia… Ặc, thôi không nhớ lại thì tốt hơn.

Các dì các chị đã tuần tự dọn hàng, chỉ còn lại ba gã đàn ông chúng tôi ngồi bên đường cái phân chia thu hoạch, cuối cùng một xe bánh rán đi ngang qua, bác gái khoảng năm – sáu mươi tuổi ngồi trên xe tốt bụng nhắc nhở, mười giờ mới tan học. Bỗng nhiên tôi cảm thấy thật ấm áp, vội vàng đứng dậy nói với bác, bọn tôi không chờ nữa, một lát rồi đi.

…

Hôm ấy chúng tôi ngủ rất muộn, rõ ràng mệt chết đi được, nhưng tinh thần vẫn cứ bừng bừng. Tiểu Phong Tử nói cái này gọi là phấn khích, giống một thằng nhỏ mới thành công thổ lộ với cô bạn gái thầm ngưỡng mộ đã lâu, hoặc là thí sinh mới hay tin mình đậu đại học hạng nhất, đều sẽ xuất hiện cảm giác này. Chu Thành nằm trên sô pha hút thuốc, cười nói, không ngờ có ngày mình lại đi bán thịt xiên nướng. Tôi bảo chuyện anh không ngờ còn nhiều lắm, mà cẩn thận tàn thuốc, đừng làm hỏng ga trải giường quý báu của tôi.

Từ khi Chu Thành chuyển đến, tôi vẫn chú ý đến chuyện nhà cửa. Hiện tại ba người ở một căn phòng vẫn ổn, nhưng đến khi Hoa Hoa ra thì sẽ chật chội lắm, hơn nữa nói thật, tôi hi vọng Hoa Hoa ra tù sẽ nhìn thấy phòng Mười bảy rạng rỡ rộng mở, chứ không phải mấy người chen chúc trong một căn hộ cũ kỹ sắp sập đến nơi, chẳng khác nào hang ổ của mấy công ty ma bán hàng đa cấp.

Môi giới phòng ốc thì đầy đường, nhưng giá cả đi đôi với chất lượng lại rất ít. Căn hộ bốn người, chất lượng tốt có, mà dựng bằng bìa cứng, xách túi vào là ở được cũng có, rẻ nhất cũng phải trên hai ngàn rưỡi một tháng; Tiện nghi có, tường xi măng sàn gạch, vừa vào đã gai cả người cũng có. Tìm chỗ để giữ hàng thì không khó, nhưng tìm một nơi tử tế để ở, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Thịt xiên nướng dần đi vào quỹ đạo, ban ngày Chu Thành không ra quán cùng chúng tôi nữa, mà dành thời gian đi tìm nhà. Bởi vì ngày Hoa Hoa ra tù càng lúc càng gần, tôi vội vàng ra mặt, chỉ hận không thể kiếm mảnh đất tự xây, có khi thế còn nhanh hơn đi tìm nhà cho thuê ấy. Cuối cùng Chu Thành quả thực không làm tôi thất vọng, mới bốn năm ngày đã chọn được vài ứng cử viên, hiệu suất cao hơn tôi mười vạn tám ngàn lần, thế là chúng tôi biểu quyết theo đầu người, nhất trí chọn căn hộ ba buồng ngủ và một phòng khách ở gần Thất Trung. Xây từ năm 2005, không mới không cũ, nội thất cũng từ hồi đó, nhưng rất sạch sẽ, đồ điện đồ gia dụng đầy đủ, tiền thuê một ngàn rưỡi một tháng, tính ra cũng hợp lý. Nhưng hợp lý cũng có nguyên nhân cả, bởi vì chủ nhà cần tiền gấp, nên muốn đặt cọc nửa năm.

Bảy tháng, một vạn năm trăm, thuê hay không thuê, đó là cả một vấn đề.

"Thuê đi," Chu Thành nói, "Giá cả hợp lý như vậy, khó tìm lắm."

"Nhưng nếu thế thì tất cả tiền của chúng ta phải dồn vào đó hết," Tiền dượng tôi cho, cộng thêm tiền đạp xe và bán thịt xiên, cộng lại cùng lắm cũng chỉ bằng ngần ấy, nên tôi hơi do dự, "Thuê được nhà xong thì thịt cũng chẳng mua nổi, bán hàng thế nào được nữa."

Tiểu Phong Tử rất hiếm khi đứng về phía Chu Thành, "Đầu óc anh sao chẳng biết tính toán gì cả, căn hộ như thế mà qua bọn môi giới ít nhất cũng phải một ngàn tám, tương đương một tháng anh lời được ba trăm, một năm ba ngàn sáu, mười năm ba vạn sáu, ấy là chưa tính tiền tệ còn mất giá…"

"Đợi đã," Tôi không thể không ngắt lời, "Mười năm sau tôi ở nhà của mình chứ đi thuê làm gì nữa…"

Tiểu Phong Tử nhướn mày nhìn tôi, vẻ mặt 'Ừ thì ý là thế đó'.

Tôi nhìn Chu Thành, hắn mỉm cười.

Được rồi, hai người là trâu, hai người chỉ cần qua hôm nay là chẳng biết đến ngày mai, thuê thì thuê, ai sợ ai!

Cứ như vậy, ba gã đàn ông vô sản chúng tôi, xách đồ đến nhà mới. Sau đó lại nảy sinh một vấn đề hiện thực, ba người móc tám cái túi, tổng cộng chỉ moi ra được khoảng một trăm đồng, mà trên thực tế tiền thuê nhà bọn tôi cũng chỉ trả tròn một vạn, nài nỉ mãi chủ nhà mới bỏ số lẻ đi cho. Đừng nhìn năm trăm đồng tiền mà khinh, chủ nhà càu nhàu bọn tôi điếc lỗ tai, toàn bộ quá trình ký hợp đồng miệng còn không khép lại. Chúng tôi cũng hiểu, người ta cần tiền nên mới phải cho thuê gấp, cuối cùng lại gặp phải bọn tôi, ai mà chẳng bực mình.

Ký hợp đồng, trả tiền, chuyển nhà chỉ trong một buổi chiều, dọn dẹp nhà mới là hết chiều, gió xuân cuối mùa lùa qua cửa sổ vào phòng khách, ấm áp dịu êm chẳng ai muốn nhúc nhích. Mà chúng tôi cũng chẳng có gì để làm, một trăm đồng, đừng nói ra quán, tiền ăn cũng là cả một vấn đề, vì thế một là nằm ngang nằm dọc trên sô pha, hai là ngồi trên sàn, nửa ngày nhàn rỗi.

"Một đồng tiền cũng làm khó được anh hùng hảo hán —-" Tôi nằm dang tay dang chân, mặt đội trời lưng

chống đất, thở dài một tiếng.

Khi người ta phiền muộn, thường hay miên man suy nghĩ, tỷ như nếu là trước đây, tùy tiện nạy cửa xe trên đường cũng được một trăm tám chục đồng, kiếm tiền không khó…

"Hay là tôi về vay chị tôi một ít, đâu phải không còn cách nào."

Chu Thành lên tiếng, cắt ngang dòng suy tưởng của tôi, tôi vội lắc đầu, sau đó đứng lên, nghiêm túc nói, "Trăm ngàn lần đừng. Chị anh vốn đã chẳng thích anh dây dưa với bọn tôi, làm thế chị ấy lại ghét thêm cho. Anh em… Anh em vẫn muốn giữ ấn tượng tốt."

Chu Thành dở khóc dở cười, nhìn tôi một lúc lâu, rồi mới gật đầu, "Ừ, có chính kiến."

"Hay là…" Tiểu Phong Tử cũng ngồi dậy, như có điều suy nghĩ, híp híp mắt, "Tôi lên mạng hack vài cái thẻ tín dụng, trước chuyển về hai – ba trăm, cần thì cắt dịch vụ nhắn tin thông báo, ít như vậy không ai biết được đâu."

Tôi bóp trán, cả người xuôi xị. Tuy rằng nửa phút trước tôi cũng nghĩ đến chuyện nạy cửa xe, nhưng chung quy chỉ là nghĩ thôi, vẫn dừng cương trước bờ vực, mà vị trước mắt này thì giỏi rồi, rõ ràng là nóng lòng muốn thử.

"Có tin tôi đấm vào mồm cậu bây giờ không?"

"… Bố khỉ!"

Tiểu Phong Tử im luôn, tôi rất mỹ mãn, đối phó với mấy phần tử dạy mãi không sửa là phải như vậy.

Thế là lại chẳng ai nói gì, chỉ có ngọn đèn sáng sủa treo cao, lẳng lặng chiếu rọi toàn bộ thế giới.

Im lặng giằng co vài phút, tôi chịu không nổi. Dù sao tiền cũng chẳng từ trên trời rớt xuống, nghĩ nát óc cũng vô ích thôi, "Chuyện ngày mai để ngày mai nói, trời sinh voi trời sinh cỏ."

Chu Thành cười, "Cũng đúng, vậy chúng ta có phải nên phân chia phòng ngủ rồi hay không?"

Tiểu Phong Tử liếc liếc tôi, thử thăm dò một câu, "Ừm, tôi ăn bát mì tôm được không?"

Đêm đầu tại nhà mới, tổng thể mà nói, coi như cũng khá tốt.

Nhiều năm ở tù đã thành thói quen, chúng tôi đều không thích giường mềm, trùng hợp nệm trong nhà mới

vừa mỏng vừa cứng, tuy không đến mức cứng như ván gỗ, nhưng hiệu quả vẫn rất kì diệu, vì vậy đêm đó tôi ngủ rất ngon, không mộng mị, không lạ giường, mà phỏng chừng hai tên kia cũng thế.

Sáu giờ sáng, tôi gặp Chu Thành tại nhà vệ sinh. Đồng hồ sinh học nhiều năm vẫn chuẩn, vì thế hai bọn tôi đoàn kết hữu ái khiêm nhường nửa ngày, xác định hắn đánh răng rửa mặt trước, tôi đi xem tin tức buổi sáng. Thế nhưng thẳng đến bảy rưỡi, nấu mì xong xuôi, mà cửa phòng Tiểu Phong Tử vẫn chưa thấy mở, rốt cuộc bọn tôi mới phát hiện điều bất thường.

Đẩy cửa ra, trên giường chăn chiếu lộn xộn, nhưng không thấy người đâu.

Gọi điện thoại, di động reo bên gối.

Tôi và Chu Thành ngầm suy đoán, chắc là Tiểu Phong Tử ra ngoài kiếm tiền. Nói thật, bọn tôi không cũng quá lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Phong Tử, bởi vì nhóc con nọ mưu ma chước quỷ rất nhiều, rất ít khi chịu thiệt, nhưng bọn tôi lo cậu ta hứng lên lại làm bừa gì đó. Thành phố lớn như vậy, muốn tìm một người quả thật khó như mò kim đáy bể, nên tôi và Chu Thành chỉ có thể ngồi nhà chờ, tự nhủ "Không sao, không có việc gì", âm thầm lặp đi lặp lại để củng cố niềm tin.

Chạng vạng, tiếng mở cửa truyền đến, tôi và Chu Thành cơ hồ từ sô pha nhảy dựng lên.

"Êu, cùng chờ tôi hả?" Tiểu Phong Tử đứng trước bậc thềm, chẳng thèm khom lưng, cứ thế đá tung giày, sau đó toe toét cười đi tới, đầu cúi xuống, khoe ra một xấp tiền, "Tám trăm đồng, thế nào, siêu không?"

Tôi chẳng có tâm trí nhìn tiền, chỉ chằm chằm quan sát mấy vết bầm trên mặt Tiểu Phong Tử, có chỗ còn sưng phù, nhìn như vừa thi đấu quyền anh.

"Đánh nhau với ai à?" Tôi không biết giọng mình đã lạnh xuống.

Tiểu Phong Tử nhíu mày, tựa hồ vì khoe tiền không có ai hưởng ứng nên khá là mất vui.

Tôi làm gì còn quan tâm chuyện đó? Đưa tay xách áo cậu lên, "Mẹ kiếp mày đầu toàn phân à? Khổ sở lắm mới ra được tù, mày lại muốn quay vào à?! Mày có nghĩ đến hậu quả trước khi làm không? Chỉ biết tiền tiền tiền, cái con mẹ mày chịu khổ vài ngày chết được à?!!!"

Tiểu Phong Tử bị tôi lắc đến chóng mặt, thấy tôi quát thì giật cả mình, mãi mới giãy giụa thò được chân xuống đất, giọng điệu cũng đổi luôn, "Tôi làm gì nào? Sáng sớm tôi khổ sở ra ngoài kiếm tiền, cái con mẹ anh chả cảm động thì thôi còn quát tháo! Ai cần qué gì anh?! Mẹ kiếp! Anh đi chết đi —-"

Tiểu Phong Tử dùng sức đẩy, tôi không đề phòng, lảo đảo lùi lại mấy bước. Tiểu Phong Tử nhân cơ hội định chạy ra ngoài, may mà Chu Thành nhanh tay ngăn lại. Tiểu Phong Tử mặc kệ, vừa đạp vừa cắn, "Mẹ nhà anh bỏ ra!"

Chu Thành không để ý tới cậu, chỉ nhìn tôi.

Tôi hít sâu một hơi, cố gắng đè nén chua xót trong lòng, sau đó chém đinh chặt sắt nói, "Theo tôi đi tự thú!"

Tiểu Phong Tử trố mắt, cơ hồ không thể tin, "Phùng Nhất Lộ, anh dở người đấy à…"

Tôi không nén giận được nữa, một bước lôi cậu về từ tay Chu Thành, lắc điên cuồng, "Mày mới dở người đấy! Khổ sở lắm mới ra được tù mà không muốn sống cho tốt à? Mẹ nó tám trăm đồng, mày tưởng cướp được tám trăm đồng thì chúng ta đổi đời à? Mày muốn vào tù lần nữa à? Ngồi chưa chán hả?!!!"

"Cái *** mẹ anh mới ăn cướp ấy!" Tiểu Phong Tử cũng đỏ mắt thét lại, "Tôi bị xe đụng, đây là tiền bồi thường!"

56. Quyển 2 - Chương 56

Tiểu Phong Tử nói làm tôi sửng sốt, áy náy chầm chậm dâng lên trong lòng, nhưng đi kèm với áy náy, vẫn còn cả một chút nghi ngờ, tôi không biết có nên tin cậu không. Một giọng nói bên tai tôi thủ thỉ, chúng ta phải đánh giá người khác dựa trên thiện chí, một giọng nói khác lại bảo, trời, đó mà là người khác à, đó là Tiểu Phong Tử.

Tôi vô thức nhìn sang Chu Thành, muốn tham khảo ý kiến từ một người luôn luôn sáng suốt là hắn, ai ngờ cái tên vô đạo đức nọ lập tức quay mặt đi, thong thả bước đến bên cửa sổ ngắm trăng, cái bóng in trên sàn mơ mơ hồ hồ còn như toát lên mấy chữ —- Tôi chỉ là người qua đường. =))))))

Nhà ngươi giỏi lắm!

Người ta đã tuyên bố không dính dáng đến chuyện này, tôi chỉ đành nghiến răng, lựa chọn tin tưởng âm thanh của Thiên Sứ.

"Bị xe đụng chỗ nào? Xương cốt không sao chứ?" Vừa mắng xong, tất nhiên tôi không thể nháy mắt đổi ngay thái độ, vì thế giọng điệu nghe rất thiếu tự nhiên.

Tiểu Phong Tử cũng chẳng vui vẻ gì, một câu "Cút đi!", nước miếng phun đầy mặt tôi.

Tôi là ai cơ chứ, đại trượng phu co được dãn được! Chùi nước miếng trên mặt, giữ vững phong độ, thản nhiên định kiểm tra.

Tiểu Phong Tử cuống quýt, vội vàng trốn, "Ối ối không sao không sao…"

Tôi thấy vẻ mặt Tiểu Phong Tử không đúng lắm, nói thế nào nhỉ, nhìn rất mất tự nhiên, chênh lệch khá lớn với vẻ tự hào đắc ý lúc trước. Thình lình một ý nghĩ lóe ra, tôi thốt lên, "Không phải cậu cố ý để bị xe đụng chứ?"

Tiểu Phong Tử lập tức nhảy dựng lên, giống con nhím bị chọc giận, chuẩn bị tử chiến với tôi, "Má nó, tôi là cái loại người này sao? Phùng Nhất Lộ cái **** anh đừng có mà quá đáng!"

Kinh nghiệm mấy năm qua nói cho tôi biết, kẻ địch càng xù lông, tức là cự ly giữa tôi và sự thật càng gần.

Híp mắt lại, tôi lẳng lặng quan sát Dung Khải, nếu giờ phút này có cái Gương chiếu yêu, chắc chắn xung quanh tôi sẽ tỏa ra một làn khói mờ ảo, đó là sức mạnh của sự im lặng mà tôi trầm tĩnh phóng ra…

"Khụ, thực ra… Ngay từ đầu tôi cũng không định…"

Dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của kẻ địch chậm rãi hạ xuống, bắt đầu lộ ra bản chất yếu ớt lương thiện.

"Lúc ngủ dậy thấy các anh chưa tỉnh, tôi định tự mình ra ngoài kiếm tiền trước, vừa đi vừa nghĩ, nhưng tôi dám thề với cảnh sát, tôi nhìn thấy đèn xanh mới sang đường. Thế rồi có thằng dần vượt đèn đỏ, lúc đầu tôi cũng định né, nhưng thấy hắn lái xe BMWs, nên tôi mới dùng chút mánh khóe, nhìn thì có vẻ bị đâm rất nặng, nhưng thực ra cũng không có gì…"

Tôi bất giác siết chặt hai nắm tay, còn nói người ta dần? Cái con mẹ nó mày mới dần ấy! Mặt sưng như cái đầu heo rồi mà còn bảo không có gì?!

"Tôi cứ sợ nếu hắn định đưa tôi đi bệnh viện thì chẳng biết làm sao, đã không kiếm được tiền còn mang thêm thương tích, nhưng may mà hắn ta cũng chẳng tử tế gì, cứ khăng khăng đòi dùng tiền giải quyết riêng, chắc là sợ bị tra ra chuyện vượt đèn đỏ, nên…"

"Nên hắn bồi thường cho cậu."

"Hì hì."

Tiểu Phong Tử mang bản mặt sưng vù cười toe toét, tôi nhìn mà vừa tức cười, vừa khó chịu, giống như có vô số yêu ma quỷ quái quậy phá phong lòng, dùng móng tay sắc nhọn cào cấu ruột gan tôi.

"Lần sau không được làm thế nữa," Giọng tôi run run, rất khẽ, "Cậu tưởng mình là Phượng hoàng bất tử à?"

Muốn ôm chặt lấy nhóc con một cái, nhưng lại sợ đụng đến vết thương, đành phải gắng sức vò vò đầu cậu.

“Phượng hoàng lỗi thời rồi,” Tiểu Phong Tử lẩm bẩm, “Bây giờ mốt Iron Man.”

Tôi , ranh con này đúng là không dịu dàng được!

Chu Thành vẫn đang lẳng lặng tựa vào cửa sổ giả bộ người qua đường A, lúc này bỗng nhiên nhẹ nhàng cất tiếng, “Hắn cho cậu tám trăm?”

Tôi ngớ người, nhất thời không rõ ý của Chu Thành. Nhưng đầu óc Tiểu Phong Tử thế nào chứ, lập tức hiểu ngay, thế là bùng nổ, không phải kiểu xù lông khi bị tôi trêu chọc, mà là thật sự tức giận, chỉ thấy cậu lập tức vọt tới trước mặt Chu Thành, nắm áo hắn thét lên, “Mẹ kiếp anh nói gì, lặp lại lần nữa xem? Cái gì gọi là hắn cho tôi tám trăm? Anh nghi ngờ tôi giấu tiền riêng phải không?!”

Chu Thành không nói phải, cũng không nói không phải, thản nhiên đối mặt với Tiểu Phong Tử giận bừng bừng, khóe miệng còn khẽ nhếch, “Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi mà, cậu cuống lên làm gì.”

“…” Tiểu Phong Tử giận đến nói không ra lời, đôi mắt đỏ hoe, cả người run lẩy bẩy.

Tôi thấy tình hình như sắp đánh nhau, vội vàng muốn chạy qua ngăn lại, nhưng chưa kịp nhấc chân thì Tiểu Phong Tử đã buông tay, sau đó ngay khi chúng tôi chưa kịp phản ứng, chạy thẳng về phòng mình, đóng sầm cửa lại!

Dư âm tiếng sập cửa quanh quẩn thật lâu sau mới chậm rãi tiêu tán, tôi chẳng hiểu mô tê gì, trở tay không kịp, ngớ ra hơn nửa ngày mới hỏi Chu Thành, “Anh thật sự nghĩ thế à? Cảm giác Tiểu Phong Tử nói dối?”

Chu Thành khẽ thở dài, vô tội nhún vai, “Tự nhiên muốn chọc cậu ta thôi…”

Tôi thật muốn trợn trắng mắt lăn ra đất chết luôn!

Đang yên đang lành bộc phát tính phá hoại, trêu chọc kiểu một phát mất mạng luôn… Ngàn ngàn vạn vạn câu từ trong bể tiếng Hoa cũng không thể tìm nổi một lời mô tả chính xác về kẻ này!

“Này, hình như cậu ta tổn thương thật đấy.” Từ lúc vào phòng đã không động tĩnh, không phải phong cách của Tiểu Phong Tử.

“Tổn thương?” Chu Thành không cho là đúng, giọng điệu còn lẫn cả trêu chọc, “Cậu ta có thứ đó sao?”

Tôi nhíu mày, trừng hắn.

Chu Thành thản nhiên đón nhận ánh nhìn căm tức của tôi, một giây, hai giây, ba giây…

“Ok.” Thở dài, tên đầu sỏ rốt cuộc cũng xin hàng, “Tôi vào xem.”

“Này, anh làm sao vào được, cửa khóa mà.”

“Tôi có chìa khóa dự phòng.”

“Hở? Chủ nhà bảo mỗi phòng chỉ có một chìa thôi mà!”

“Nếu vậy mất rồi thì không vào được nữa.”

“…”

Thế nên anh cứ im ỉm làm thêm chìa? Mà Tiểu Phong Tử cũng đồng ý cho anh làm thêm? Mà anh có làm thêm cả chìa phòng tôi không đấy hả anh đẹp trai ơi —-

Tất nhiên là Chu Thành không nghe thấy nội tâm tôi gào thét, rất lưu loát lấy chìa khóa ra, mở cửa, tao nhã lách người vào.

Tám trăm đồng vứt bừa trên ghế, tôi bước đến nhặt lên, vuốt phẳng từng tờ.

Một xấp giấy mỏng manh, cầm trong tay nhẹ như lông vũ.

Hôm đó Chu Thành dỗ dành thế nào tôi không biết, nhưng dù sao thì đến tối chúng tôi lại vui vẻ thuận hòa ăn mì cà chua trứng, xem tin tức và hai tập phim giờ vàng, lúc ấy Tiểu Phong Tử nằm nửa giờ trên sô pha, rồi lại nằm hai giờ trên đùi Chu Thành. Tôi nhìn mà không khỏi ca ngợi, thế nhưng Chu Thành lại tựa như chẳng có việc gì, lúc Tiểu Phong Tử bảo “Này, tôi hơi khát rồi đó”, liền đứng dậy đi rót nước, lúc đem về còn tiện thể đánh giá trình độ của đạo diễn, cũng đưa ra một số ý kiến xây dựng tình tiết phim.

Tám trăm đồng của Tiểu Phong Tử, thật sự đã giải quyết mối lo cho chúng tôi. Làm ăn quan trọng nhất là tài chính phải liền mạch, tài chính đứt đoạn thì còn làm ăn cái rắm gì nữa. Cho nên ngay sau hôm có tiền, chúng tôi liền bắt đầu ướp thịt, chuẩn bị tiếp tục bán hàng.

Bán hàng trước cổng Thất Trung, nói theo một cách nào đó, coi như chúng tôi cũng đã có chỗ đứng. Mà 80% công lao thuộc về bí quyết của Tiểu Phong Tử, bởi vì học sinh rất nhanh nhạy, nhà ai ăn ngon nhà ai ăn dở cứ truyền tai nhau, chưa đến hai hôm mọi người đều biết, quả thực so với quảng cáo còn hiệu quả hơn nhiều.

“Sao mấy ngày rồi các anh không đến vậy?”

“Nhà có chút chuyện.”

"Ừa. Lần sau không đến nhớ nói một tiếng nha, làm em cứ hết tiết lại chạy ra xem, không thèm chết thì cũng mệt chết."

Học sinh lui tới rất nhiều, nhưng tổng cũng chỉ có vài thực khách song hành với chúng tôi ngày ngày, ví dụ như cô bé này. Tôi không biết cô bé học lớp mấy, tên là gì, chỉ biết mỗi ngày tan học đều đến ăn mấy xiên, sau đó không về ký túc xá mà đến lớp buổi tối luôn. Sở dĩ tôi nhớ là vì cô bé rất dễ thương, cũng không sợ người lạ, còn rất thích càm ràm chuyện trường học với bọn tôi, tỷ như giáo viên đáng ghét, nội quy biến thái vân vân. Còn nữa, cô nhóc tuy hơi mập, nhưng ngược lại trông rất khỏe mạnh, sức sống tràn trề, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt cười tươi như hoa hướng dương nọ, chúng tôi cũng cũng cảm giác mình trẻ đi vài tuổi.

Đưa thịt xiên đã nướng chín cho cô bé, cô bé đứng một bên ăn luôn, rất không tao nhã, nhưng lại rất khiến người nướng ra mãn nguyện.

"Hoàng San San —"

Xa xa truyền tới tiếng gọi của một nam sinh, tựa hồ còn đang vỡ giọng, hơi khàn khàn.

Cô bé được gọi tên quay lại, nhìn thấy người tới thì mắt sáng trưng, quay sang tôi, sung sướng nói, "Ông chủ ơi, cho thêm ba xiên!"

"Có ngay!" Tôi không dám chậm trễ, vội vàng một tay quạt lửa, một tay lật thịt.

Nam sinh đi đến, không mua gì, mà chỉ nhíu mày nghiêm nghị quở trách, "Đã bảo bao nhiêu lần rồi, cái này không vệ sinh!"

Cô bé chẳng quan tâm, vừa ăn vừa phản bác, "Ăn bẩn sống lâu…"

Cậu bé không nói gì, hiển nhiên không phải lần đầu tiên khuyên nhủ thất bại.

Thịt nướng xong, tôi đưa cho cậu bé, không ngờ cô bé duỗi tay cầm luôn, "Anh đưa cậu ta làm gì." Nói xong lại quay sang cậu bạn, hất hàm, "Tống Tiểu Phàm, trả tiền đi."

Được rồi, tôi nhận ra đây là anh chàng chuyên trả tiền số khổ…

Ngoài miệng thì nói không đồng ý, nhưng lúc trả tiền lại rất nghiêm túc. Tôi tâm tình phức tạp nhận tiền, lại nhìn hai cô cậu non nớt trước mặt, cảm xúc ngổn ngang, tuổi xuân tươi đẹp, rawrrrr!

Đi sớm về tối bán thịt nướng chiếm hết thời gian của tôi, thậm chí tôi còn chẳng có tâm tư nhớ đến chuyện khác, nhưng thần kỳ là ngày Hoa Hoa ra tù lại chuẩn xác đếm ngược trong đầu tôi như đồng hồ đã định sẵn, dù tôi mệt, dù tôi choáng, nhưng chiếc đồng hồ nọ vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Rốt cuộc, ngày ấy cũng đến.

Giống như vô số lần trước đây, tôi cứ cho rằng mình sẽ trắng đêm mất ngủ, nhưng trên thực tế tôi chỉ ngủ muộn hơn một chút, sau đó mơ thấy rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái, nhưng tỉnh dậy lại chẳng nhớ gì.

57. Quyển 2 - Chương 57

Phảng phất đã biết hôm nay là ngày lành, trời quang, vạn dặm không mây. Xe taxi lướt nhanh trên con đường ngoại ô không mấy bằng phẳng, ánh nắng chiếu rọi hoa cỏ ven đường, nơi nơi lấp lánh rực rỡ như dát vàng.

"Thời tiết đẹp thật." Chu Thành nhẹ nhàng cảm thán.

Tiểu Phong Tử không bỏ lỡ thời cơ gây sự, "Tất nhiên, chẳng như lúc ai kia ra tù, quần tôi vẫn chưa giặt sạch bùn đâu."

Chu Thành nghiêng đầu nhìn cậu, "Cậu thử dùng Tide xem."

Tiểu Phong Tử không kịp phản ứng, "Gì cơ?"

Chu Thành chậm rãi mỉm cười, "Có Tide, không vết bẩn."

Tiểu Phong Tử tử trận.

Tôi rời mắt khỏi khung cảnh bên ngoài cửa kính, cũng may tôi ngồi ghế phó lái, không cần để ý tới màn tranh đấu phía sau.

Con đường tới nhà tù luôn luôn vắng vẻ, ít xe, ít người, hôm nay lại càng trống trải, đi tới giờ vẫn chưa thấy chiếc xe nào, cả người qua đường cũng thế. Đường nhựa màu xám chậm rãi biến thành một thước phim lướt qua tâm trí tôi, tốc độ rất nhanh, lại chuyển cảnh liên tục. Tôi nghĩ đón Hoa Hoa xong, cả đời tôi cũng sẽ không quay lại nơi này, hoặc là đi lại con đường này. Không liên quan tới quyết tâm hoặc lời thề gì cả, chỉ là một suy nghĩ rất đơn thuần — sẽ như thế, và cũng nên như thế.

Xe còn chưa tới cổng nhà tù, bóng dáng một người phụ nữ đã hiện ra, tới gần, quả nhiên là vợ Kim Đại Phúc.

Hoa Hoa và Đại Kim Tử ra tù cùng một ngày, chuyện này ai cũng biết, nhưng không ai nhắc tới, giống như ba chúng tôi chỉ quyết định đến đây đón Hoa Hoa, Tiểu Phong Tử vô tâm vô tư, giờ phút này đối mặt với không khí xấu hổ cũng chỉ chậc một tiếng, sau đó thoải mái mở cửa xuống xe, còn dặn dò tài xế, "Chờ bọn

tôi một lát, đừng đi mất nha."

Tôi bước lên trước, mãi mới gượng nổi một nụ cười, "Chào chị."

Người phụ nữ nhìn thấy chúng tôi thì kinh ngạc, sửng sốt hồi lâu mới nói, "Các cậu đến đây…"

"Đến đón Hoa Điêu." Chu Thành bước tới, mỉm cười đáp lời thay tôi.

Vẻ mặt căng thẳng của chị nhẹ đi thấy rõ, tôi biết, thực ra suy nghĩ của người nhà phạm nhân nào cũng giống nhau, ví dụ như người phụ nữ trước mặt này, ví dụ như chị của Chu Thành, không ai muốn người thân ra tù còn liên quan tới bạn tù cũ. Suy nghĩ ấy cũng dễ hiểu, nhưng logic lại thật buồn cười, như thể người nhà mình cải tạo xong thì làm lại cuộc đời, còn người nhà khác chắc chắn sẽ giẫm lên vết xe đổ vậy.

Hàn huyên hơn mười phút, hết chuyện để nói, vốn cũng không thân quen, nên tất cả lại cùng im lặng, hoặc thong thả đứng, hoặc ngẩn người, hoặc dạo quanh một chút, ai cũng thầm chờ đợi hai cánh cổng mở ra, nhưng một bên lẻ loi đứng phía Nam, một bên chiếm cứ ngay chính diện, không cần sông Ngân ngăn cách, giới hạn đã phân chia rõ ràng.

Chẳng biết qua bao lâu, có thể vài phút, cũng có thể vài giờ, lúc này tôi đã đánh mất cảm giác thời gian, chỉ biết là khi tiếng mở cổng ầm ầm vọng tới, trái tim tôi nhảy lên kịch liệt. Tôi nghĩ dù cảnh tượng này có lặp lại trăm ngàn lần cũng vậy, chỉ cần người sắp bước ra kia là người tôi đã chờ đợi từ lâu.

"Câm ơi, bên này ——"

Giờ này khắc này chắc chỉ mình Tiểu Phong Tử là vui vẻ được như không, vung tay lên như đón người thân mới xuống máy bay.

Nhưng Hoa Hoa không nhúc nhích, cậu bước ra khỏi cổng nhà tù, rồi cứ đứng im ở đó, mặc cho cánh cổng chậm rãi khép lại sau lưng.

Ngược lại, Kim Đại Phúc nghe thấy tiếng gọi, lập tức mừng rỡ nhướn mày, chẳng cần nghĩ ngợi, nhấc chân bước thẳng đến chỗ bọn tôi.

Tôi luôn, chỉ hận không thể kêu lên, ấy ông anh ơi, vợ anh bên kia cơ mà, anh không nhìn à?

Cũng may Đại Kim Tử kịp thời tỉnh ngộ khi chỉ còn cách chúng tôi năm – sáu mét, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới thấy vợ mình đứng đó. Do dự một lát, cuối cùng đổi ý, đi thẳng về phía người nhà.

Tôi âm thầm thở phào, tận sâu trong tiềm thức, tôi vẫn hi vọng gã có thể sống tốt cùng vợ mình, chẳng phải riêng vấn đề đồng tính luyến ái, mà một người phụ nữ chờ đợi gần mười năm không oán trách, tận tâm nuôi con, chèo chống gia đình, làm người thì phải có lương tâm, đúng chứ?

Từ đầu đến cuối Chu Thành vẫn im lặng, tôi quay lại nhìn hắn, khuôn mặt bình tĩnh nọ không biểu hiện bất cứ điều gì, thậm chí cả ánh mắt cũng thật lạnh nhạt, như mặt hồ tĩnh lặng buổi chiều hôm.

"Tên câm không phải ngốc rồi chứ?" Tiểu Phong Tử thì thầm, kéo chú ý của tôi trở về.

Hoa Hoa vẫn đứng ở chỗ cũ, mặc một bộ quần áo giặt đến bạc màu tôi chưa từng thấy qua, hơi ngửa đầu nhìn thứ gì đó. Tôi nhìn theo ánh mắt cậu, chỉ thấy một đám se sẻ chuyển từ cành cây này sang càng cây khác, chẳng biết sao đổi cành cây mà cả đám phải cùng làm, nhưng tiếng kêu ríu rít nghe thật hoạt bát vui tai.

Trí nhớ của tôi không tốt, nhưng lúc này tôi lại đột nhiên nhớ về sáu năm trước, khi tôi mới biết Hoa Hoa. Lúc ấy cậu thích ngồi trên cửa sổ ngắm bầu trời, tôi tò mò đến hỏi, cậu cứ nhìn cái gì bên ngoài thế? Cậu hạ bút, rất nghiêm túc viết cho tôi hai chữ.

Chim, bay.

Tại sao tôi lại nhớ rõ như vậy, rất nhiều chuyện tôi đã quên, thậm chí câu đầu tiên tôi nói với cậu là gì, câu đầu tiên cậu viết cho tôi là gì, tôi cũng đã mơ hồ quên mất, nhưng chỉ duy nhất hai chữ ấy, vẫn khắc sâu trong lòng tôi.

Hít một hơi, tôi lớn tiếng gọi, "Hoa Hoa ——"

Rốt cuộc, cậu quay lại, nhìn về phía này.

Tôi dang hai tay, mỉm cười, "Lại đây."

Hoa Hoa khẽ nghiêng đầu, ngẩn ngơ một lát, mới bắt đầu bước tới.

Không chạy vội vàng đến như tôi vẫn hình dung, Hoa Hoa đi rất chậm, rất cẩn thận, như thể con đường là một đám mây, không chú ý sẽ rơi xuống đất.

Chờ cậu đến trước mặt, cánh tay tôi đã tê rần, nhưng vẫn đủ sức xoa xoa đầu cậu, cười, "Nhóc ơi, em tự do rồi!"

Hoa Hoa đột ngột ôm chặt lấy tôi, giống như giờ này khắc này mới kịp nhận ra mình đã ra tù, chứ không phải ngồi nhìn qua song sắt, không phải ghen tị với đàn chim bay lượn ngoài kia.

Tôi bị cậu ôm đến không thở nổi, chẳng biết đứa nhỏ này một năm vừa rồi ăn cái gì mà khỏe thế!

Thở dài, tôi vòng hai cánh tay tê rần qua lưng cậu, gắng sức ôm lại!

Chín năm trời, ai có thể hiểu được những xót xa và cay đắng ấy.

"Được rồi, đàn ông thì phải bình tĩnh vào." Chắc tài xế taxi đợi lâu sắp phát điên rồi, tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hoa Hoa.

"Đúng đó," Tiểu Phong Tử cũng góp lời, "Nhìn Chu Thành kia kìa, thấy tình nhân về với vợ mà mặt không đổi sắc, tao nhã thong dong."

Nội tâm phức tạp, mọi người đều vậy, Hoa Hoa cũng không ngoại lệ, vừa nghe lời này, lập tức buông tôi ra, sau đó im lặng nhìn Chu Thành. Tôi cũng nhìn, mà đương sự, quả thực đúng như lời Tiểu Phong Tử nói, mặt không đổi sắc.

"Đại Kim Tử về rồi à?" Tôi nhìn quanh, không thấy bóng dáng hai người nọ.

Tiểu Phong Tử nhún vai, cố ý nói, "Vợ con chờ ở nhà, ai thèm phí thời gian ở đây nữa."

Tôi nhíu mày, đang định nói gì đó, có người lại nhanh hơn tôi.

"Dung Khải." Chu Thành gọi, rất dịu dàng.

Tiểu Phong Tử sửng sốt, vô thức đáp, "Ừ?"

Người nọ khẽ cong cong khóe miệng, "Đừng bắt tôi phải vào tù lần nữa."

Móa nó đừng nói Tiểu Phong Tử, ngay cả tôi cũng toát mồ hôi lạnh. Phản ứng vô thức, vì trong một thoáng tôi cũng tin là hắn nói rất nghiêm túc. Nhìn sang kẻ gây chuyện, đã hóa đá từ đời nào, mắt to không chớp, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Đại khái khoảng nửa phút sau, thế giới lặng ngắt như tờ, không ai lên tiếng, chim sẻ cũng không chuyền cành.

Mãi đến khi Chu Thành giơ tay nhéo nhéo mặt Tiểu Phong Tử, cười cười, "Tưởng thật à, tôi đùa thôi mà."

Đùa cái con khỉ ấy mà đùa! Nếu đùa thật sao nửa phút vừa nãy anh không nói gì?!

Tiểu Phong Tử hiển nhiên cũng chẳng tin, hung hăng hất tay hắn ra, thở phì phì leo lên taxi.

Tôi không nhìn nổi nữa, nhíu mày với Chu Thành, "Trẻ con mà, đừng dọa cậu ta thế."

Chu Thành nhìn tôi vài giây, đột nhiên thở dài, "Ài, thế thì mất đi hoạt động giải trí hạng nhất rồi."

Tôi (-_-|||), móa nhà anh cuộc đời anh nhàm chán thế sao?!

Hoa Hoa đứng bên cạnh xem đến vui vẻ, ý cười dào dạt, có sức sống hơn hẳn trước kia.

Tôi vung tay bá cổ cậu, ghé sát mặt vào thấm thía nói, "Thấy không, cả đám chẳng nên thân, chỉ mình anh của em là trái tim nồng cháy thôi."

Hoa Hoa không nói phải, cũng không nói không phải, mà há miệng cắn cổ tôi một cái.

Móa nó đây là tán thành hay là không tán thành vậy?

Anh rất thất vọng.

…

Taxi lại lên đường, nhìn về phía sau, cổng nhà giam càng lúc càng xa, giờ đã không có bóng người, giờ tôi mới nhớ đến, hỏi lại, "Kim Đại Phúc về rồi à?"

Kỳ thật tôi đinh hỏi Tiểu Phong Tử, nhưng nhóc con này vẫn đang ôm nỗi sợ hãi với đề tài mẫn cảm nọ, nên ngoan ngoãn ngồi im trên ghế phó lái, chừa ra cho tôi một cái ót không mảy may nhúc nhích.

"Ừ." Chu Thành trả lời, không nhìn tôi, mà lẳng lặng nhìn khung cảnh không ngừng lướt qua cửa kính.

Trong lòng tôi hơi khó chịu, tốt xấu gì cũng ở chung phòng nhiều năm như vậy, bảo không có tình cảm chắc chắn là nói dối, mà giờ hành xử như hai người xa lạ, ngẫm lại cũng khó hình dung, "Tốt xấu gì cũng phải để lại số điện thoại chứ…"

"Để rồi." Cái ót vẫn không nhúc nhích trên ghế phó lái đáp lời tôi.

Tôi kinh ngạc, "Khi nào?"

Cái ót vẫn không nhúc nhích: "Chờ anh nghĩ ra thì nhân loại cũng tuyệt chủng."

…

Hoa Hoa so với lần gần đây nhất tôi gặp thì không có gì khác, nếu căng mắt muốn tìm, thì bây giờ cậu có

sức sống hơn khi đó, hơn nữa chẳng biết có phải do không có lớp kính thủy tinh ngăn cách hay không, mà lúc này ngồi cạnh nhìn gần, hình như cậu còn chín chắn hơn hồi tôi mới ra tù, đường nét đã sắc sảo rõ ràng, không còn chút nào của thiếu niên nữa.

Trên đường về, cả xe đều lắng nghe tôi kể lại quá trình phấn đấu, nào là đạp xe ba gác chở đồ gia dụng nè, bán thịt xiên nướng nè, tôi nói rất hăng say. Đến nỗi lúc xuống xe, tài xế nhất định muốn tôi lưu lại số điện thoại, bảo tương lai nếu định đổi nghề sẽ đến nhờ tôi cố vấn. Tôi hơi ngại, nhưng chẳng biết làm sao, Hoa Hoa ra tù, tôi rất vui, vui đến không kìm chế được, mà hễ vui là tôi nói cực nhiều, tật xấu gia truyền.

"Nhà mới thuê, ba buồng ngủ một phòng khách, đủ rộng, nhưng hơi bừa bộn, ha ha. Định đi nhà hàng mở tiệc mừng em, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thoải mái bằng nhà mình, nên hôm nay chúng ta ăn lẩu!"

"Phùng Nhất Lộ, anh mở cửa trước đã được không?" Quần chúng vây xem Tiểu Phong Tử không hài lòng.

Tôi cười hì hì, lấy chìa khóa mở cửa.

Bốn tên đàn ông chen chúc cởi giày ngay bậu cửa, tôi vừa thay giày vừa thầm cảm ơn, may mà trong nhóm có Chu Thành lúc nào cũng chu đáo — Nếu không có hắn nhắc nhở phải mua dép lê mới, đồ rửa mặt mới và quần áo lót mới, ngày đầu tiên ra tù của Hoa Hoa sẽ là thảm kịch.

Lẩu luôn luôn là món ăn yêu thích nhất của những người lười biếng, vừa đúng giữa trưa, bọn tôi bày thịt thà rau củ ra chật kín cả bàn, bật bếp ga du lịch, đợi nước lẩu sôi, bắt đầu đánh chén.

"Ly này là để đón gió tẩy trần cho Hoa Hoa, từ hôm nay trở đi, chúng ta bye bye quá khứ! Nào!"

"Ly thứ hai là để chúc chúng ta làm ăn phát đạt, thuận buồm xuôi gió! Cạn!"

"Ly thứ ba là để… Dung Khải tiên sư mi bỏ đũa xuống!"

"…"

Bữa cơm này ăn rất lâu, đầu tiên là ăn thịt, sau đó dùng bữa, rồi uống rượu, tiếp đến còn chuyện trò huyên thuyên. Ăn từ giữa trưa đến chập tối, từ ngà ngà say đến tỉnh luôn. Tôi hỏi Hoa Hoa rất nhiều chuyện, vẫn giữ thói quen chọn lựa từng câu, nào là ở trong đó có thoải mái không, có bị bắt nạt không, ra ngoài có vui không linh tinh. Kỳ thật mỗi lần thăm tù tôi đã có câu trả lời rồi, nhưng tôi vẫn không yên tâm, nên cứ phải hỏi đi hỏi lại. Hoa Hoa thì rất kiên nhẫn, bất kể tôi hỏi mấy lần, cậu vẫn sẽ ngoan ngoãn gật đầu hoặc lắc đầu, thỉnh thoảng còn cười với tôi, đôi khi chỉ hơi mỉm cười, đôi khi lại lộ ra hàm răng trắng muốt.

Cơm no rượu say, tất cả ngã nằm ngã ngồi trên ghế, chẳng ai muốn đứng dậy thu dọn bãi chiến trường, như thể đống đổ nát kia chẳng liên quan gì tới mình.

Tôi ợ một cái, không vui mấy nhìn sang Hoa Hoa, "Sao cái gì cũng tốt hết thế, hỏi gì cũng tốt, ăn tốt, ngủ tốt, quản giáo tốt, sao anh cảm giác chỗ em nói chẳng giống chỗ anh từng ở gì cả thế?"

Tiểu Phong Tử lười biếng ngáp một cái, "Nhanh quên là bệnh đấy, phải chữa đi."

Chu Thành đang nhàm chán gắp một cái nấm kim châm vào bát, nghe thấy thế, đũa run lên, nấm kim châm rơi vào nồi.

Hoa Hoa ngược lại còn rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó lấy trong túi ra một cây bút máy sắp tòe ngòi, vất vả viết lên giấy ăn mấy chữ. Tôi lại gần đọc thử, thấy trên mặt giấy nhăn nhăn nhúm nhúm viết là: *Cũng không phải mọi thứ đều tốt.*

Tôi gật gật đầu, đúng là đứa nhỏ đáng yêu, "Tỷ như gì nào?"

Hoa Hoa dừng bút một lát, rồi mới viết: *Nhớ anh, nhưng không gặp được.*

Tim tôi nóng bừng lên, đang định nói gì đó, Tiểu Phong Tử lại ghé đầu qua, thấy câu kia của Hoa Hoa thì không bằng lòng, híp mắt hỏi, "Ý mày là sao?"

Hoa Hoa khẽ nhíu mày suy nghĩ, rồi nhét thêm một chữ *'các'* bé tí teo vào giữa *'nhớ'* và *'anh'*.

Tiểu Phong Tử không nói gì, phịch một cái nằm sấp lên bàn, tru tréo, "Xong! Mày bị Phùng Nhất Lộ huấn luyện hết thuốc chữa rồi, gia nô trắng trợn nha —-"

Tôi vung tay đập qua, nói linh tinh!

Màn đêm chậm rãi buông xuống, tiếng nhạc thời sự quen thuộc ngân lên.

Tôi buông điều khiển từ xa, bất chợt nảy ra sáng kiến, quay lại đề nghị ba người kia, "Này, chúng ta kết nghĩa anh em đi!"

Ai ngờ một bầu nhiệt huyết của tôi bị đáp lại bởi kỷ băng hà lạnh lẽo.

Tiểu Phong Tử chẳng thèm chớp mắt, từ chối luôn, "Ai thèm nhận anh làm anh, tưởng bở."

Móa chẳng phải mày đã là em tao từ đời tám hoánh còn gì!

Chu Thành lại gắp một cái nấm kim châm, vẻ mặt rất chuyên chú, như thể đang thực hiện một hành vi nghệ thuật, "Tôi không thiếu em trai đâu, nhận thêm lại phải chăm sóc, phiền lắm."

Móa nhà anh gắp lên gắp xuống một cái nấm kim châm thì có phiền không?

Hoa Hoa nhìn tôi, im lặng lắc đầu.

Móa nhà mi suy nghĩ hai giây rồi hẵng từ chối không được sao?

"Lý do?" Tôi ghé sát vào Hoa Hoa, nghiến răng nghiến lợi, "Cho anh lý do!" Chu Thành và Tiểu Phong Tử từ chối thì thôi cũng được, nhưng đến cả Hoa Hoa mà cũng cự tuyệt, tôi đây bị tổn thương sâu sắc a!

Hoa Hoa chớp chớp mắt, quay sang nhìn Dung Khải, rồi lại nhìn Chu Thành, tôi cho rằng cậu đang tìm kiếm đồng minh, ai ngờ chỉ lát sau cậu quay lại, đưa cho tôi một tờ giấy ăn chói lọi ba chữ to: *Không lý do.*

Tôi hỏi lại, nhưng Hoa Hoa không viết nữa, vẻ mặt ngây thơ cực kỳ vô tội.

58. Quyển 2 - Chương 58

Cả Hoa Hoa cũng không đứng bên mặt trận của tôi, bi kịch là tất yếu. Chu Thành và Tiểu Phong Tử ở bên cạnh thì hả hê, một nói, thấy chưa, nhân tâm khó dò, một khuyên, thôi đừng đùa nữa, rửa mặt đi ngủ đi. Vì thế chuyện kết nghĩa anh em liền sống chết mặc bay, chỉ để lại trong tôi một tiếng thở dài bi ai không dứt.

Bốn gã đàn ông lại nằm ngay đơ trong phòng khách đến khuya, Tiểu Phong Tử lên tiếng, "Phùng Nhất Lộ, anh dậy dọn dẹp tí đi, đâu thể bắt Tên câm ngủ trong cái phòng đầy mùi lẩu ngay đêm đầu tiên ra tù chứ."

"Giỏi quyết định gớm, ai nói Hoa Hoa phải ngủ phòng khách hả?" Má tiên sư nếu tôi không lang bạt với Tiểu Phong Tử đã lâu thì ai có thể nháy mắt nắm được hàm ý sâu xa của câu vừa rồi?!

"Không ngủ phòng khách thì ngủ ở đâu? Ban công à? Trời vẫn còn lạnh nha."

"Yên tâm, chẳng ai thèm giành chỗ của cậu đâu, chuyện sắp xếp không cần cậu phí đầu óc."

Nghe thấy địa bàn của mình được an toàn, Tiểu Phong Tử mỹ mãn ngay, tôi dở khóc dở cười, thật muốn đạp cho hai đạp.

Hoa Hoa vẫn đang im lặng theo dõi, lúc này khẽ chọc chọc tôi, tôi nhìn cậu, thấy cậu viết: *Tôi ngủ chỗ này cũng được.*

Biến ngay! Chịu khổ nhiều năm như vậy, ngày đầu ra tù còn phải ngủ phòng khách? Chuyện này mà truyền

lên Thiên Đình, có khi tôi còn bị Thiên Lôi giáng sét đánh cho mười vạn tám nghìn cái!

"Ngủ chung phòng với anh, dù sao giường anh cũng lớn lắm." Không cho quần chúng cơ hội tranh cãi, tôi ra quyết định luôn.

Hoa Hoa không dị nghị nữa, Tiểu Phong Tử thấy chẳng liên quan đến mình nên mặc kệ, nhìn sang Chu Thành, mẹ kiếp đã vào nhà tắm rửa mặt rồi, có cần xí phần sớm vậy không anh hai?!

Qua loa dọn dẹp bàn ăn, nồi niêu xoong chảo ném vào nhà bếp, Hoa Hoa muốn rửa nhưng tôi không cho — hôm nay là ngày lành, chỉ hợp để vui cười, không hợp lao động tay chân.

Thêm một người, nhu cầu dùng tài nguyên cũng tăng lên, Chu Thành rửa mặt xong, Tiểu Phong Tử liền chui vào, chờ nửa ngày không thấy đi ra, tôi đành đưa Hoa Hoa về phòng ngủ trước. Lấy gối đầu và chăn mới trong ngăn tủ ra, tôi xếp lên giường.

"Cũng được đúng không?" Một ngày tốt đẹp khiến tâm tình của tôi rất thư thái, thoải mái kể, "Em không biết lúc anh và Tiểu Phong Tử mới ra đâu, cái chỗ đó chẳng thể gọi là nhà, giống cái ổ thì hơn, có lần ống nước hỏng còn ngập cả xuống dưới lầu…"

Hoa Hoa đang giúp tôi trải giường, nghe thấy vậy thì dừng lại.

Tôi bồn chồn, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hoa Hoa lẳng lặng nhìn tôi, khuôn mặt cậu không có biểu cảm gì, nhưng rất nhiều cảm xúc lưu chuyển trong đôi mắt, không khí quanh cậu dường như cũng bị ảnh hưởng bởi chúng, thành ra tôi cũng mất tự nhiên.

Cái miệng hại cái thân, tôi thầm mắng, tự nhiên lại đi kể khổ.

"Được rồi được rồi, chuyện qua rồi," Tôi sang sảng cười nói, "Anh của em giờ đã thoát khỏi nghèo hèn, sắp giàu đến nơi rồi."

Hoa Hoa không đáp. Đương nhiên bởi vì cậu muốn đáp cũng không đáp được. Người này thích nhất là im lặng chăm chú nhìn bạn, sau đó dùng ánh mắt muốn nói lại thôi giết chết bạn. Vì thế tôi cố gắng tránh nhìn vào mắt cậu, chờ nhà tắm dùng xong, vội vàng đẩy cậu vào rửa mặt, nhân tiện chỉnh đốn lại mình, sau đó dẫn cậu về, lên giường, tắt đèn.

Tới khi cả thế giới chìm trong bóng tối, tôi mới buông một tiếng thở phào, cảm giác thật tự tại, giống như những đêm còn trong nhà giam, ánh trăng mờ ảo, nhàn nhạt, thi thoảng có tiếng hô hấp nặng nề của bạn tù.

Thế nhưng Hoa Hoa thở rất khẽ, cậu nằm bên cạnh tôi, nhưng dù tôi căng tai lắng nghe, vẫn không nghe được gì.

Chiếc giường hai mét hai — Chẳng biết lúc trước chủ nhà nghĩ thế nào, hai người nằm vẫn rất rộng rãi, cơ hồ chẳng chạm vào nhau. Nhưng như vậy lại càng khiến người ta bất an, nhất là vì Hoa Hoa quá đỗi im lặng, nên đôi lúc tôi lại hoảng hốt chợt nghĩ, Hoa Hoa thật sự đang ở bên cạnh tôi sao?

Tôi bị ý nghĩ đó quấy rối, cuối cùng không chịu nổi, đành phải nhẹ giọng gọi, "Hoa Hoa?"

Không có động tĩnh gì.

Tôi lại gọi một tiếng, "Hoa Hoa?"

Nín thở lắng nghe, trong phòng vẫn im ắng như cũ.

Buồn ngủ cỡ nào mà mới nằm gần mười phút đã ngủ luôn rồi?! Tôi không cam lòng, dứt khoát vươn tay ra, móng vuốt chuẩn bị vói vào chăn của cậu thăm dò, nhưng chưa kịp làm gì, vừa đụng tới chăn, tôi đã phát hiện có gì không đúng lắm. Lẽ ra người ngủ phải thả lỏng, nhưng mặc dù cách một lớp chăn, tôi vẫn cảm nhận được thân thể căng cứng bên trong.

Không có màn, dưới ánh trăng mờ ảo, tôi chỉ có thể nhìn thấy Hoa Hoa quay lưng lại, toàn bộ thân thể cuộn trong chăn, tựa hồ rất lạnh. Tôi nhớ đến cái đêm đầu tiên mình ra tù, khi ấy ngủ ở phòng trọ, cảm giác cũng bất an như vậy, đầu tiên là nằm mơ, tỉnh dậy thì mồ hôi ướt trán, chờ đến sau nửa đêm vẫn không ngủ lại được.

Xốc chăn lên, tôi lặng lẽ nhích sát vào Hoa Hoa, đột ngột ôm chặt lấy cả chăn cả cậu!

Hoa Hoa hoảng sợ, muốn giãy giụa theo phản xạ, nhưng chưa được nửa giây đã dừng lại, tựa hồ nhận ra tôi đánh lén, ngay sau đó gian nan trở mình, đôi con ngươi trong trẻo không vương chút buồn ngủ, nghi hoặc nhìn tôi.

"Anh diễn ít Bình thư cho em nhé." Tôi nhếch mép cười như quảng cáo kem đánh răng.

Hoa Hoa , chớp chớp mắt, cuối cùng khẽ cong cong khóe miệng, thân thể cũng thả lỏng ra.

Tôi chui vào chăn, ôm Hoa Hoa lần nữa, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, giống hồi bé bà nội thường ru tôi ngủ mỗi tối. Người Hoa Hoa rất nóng, nhiệt độ truyền tới lòng bàn tay tôi, nóng vô cùng.

"Ngủ đi," Tôi nói, "Mai rời giường chính là một ngày mới, anh đưa em đi bán thịt xiên nướng nhé."

Hoa Hoa dụi đầu vào cổ tôi, cọ cọ, làm tôi nhột vô cùng.

Tôi dở khóc dở cười, đè lại cái đầu cậu, "Em học thói xấu này ở đâu thế, khỉ thật."

Hoa Hoa không dừng, ngược lại còn được đằng chân lân đằng đầu, cọ cổ xong thì cọ đến mặt, chẳng khác nào chú cún bự con. Tôi kéo mãi không ra, đành phải chiều theo cậu, ai bảo cậu là em của tôi, thi thoảng làm nũng cũng đáng yêu chết.

Cuối cùng, Hoa Hoa dừng lại, thỏa mãn thở dài một hơi, ôm tôi bất động.

Tôi giơ tay gãi má, gãi môi, đều là chỗ cậu mới cọ qua, ngứa muốn điên.

"Nghịch xong rồi hả?" Tôi hỏi, tất nhiên chẳng trông đợi cậu đáp lời, chỉ như một câu tổng kết thôi.

Ngáp một cái, tôi muốn rời Hoa Hoa, quay về lãnh địa của mình, ai ngờ vùng vẫy mãi vẫn không thoát được khỏi vòng tay cậu.

"Này, bỏ ra, có để anh ngủ không?"

Cánh tay ôm tôi siết chặt hơn, như thể cố tình đối nghịch.

Đang lúc chẳng biết làm sao, ký ức bỗng nhiên trở về những ngày mùa đông không lò sưởi vài năm trước. Khi ấy cũng như thế này, hai chúng tôi nằm chung một giường, ôm nhau sưởi ấm. Mỗi khi nhớ đến, tôi không cảm thấy vỏn vẹn vài năm khăng khít ở bên nhau kia có gì kỳ quái. Có những thứ người ngoài không thể hiểu, chỉ khi tự mình trải qua, mới biết được mà thôi.

Chung một chăn thì chung một chăn, đằng nào cũng chẳng mang thai được.

Tôi dùng logic ấy thuyết phục chính mình, nháy mắt liền thả lỏng, chọn tư thế thoải mái, ngủ.

Đối với một đứa trẻ đã ngồi tù gần mười năm, lò vi sóng, máy nước nóng, máy giặt, thậm chí giá áo tự hong khô đều có thể nghiên cứu nửa ngày, tìm hiểu rất say mê. Mới đầu Tiểu Phong Tử còn lải nhải vài câu "Đừng có đụng vào", "Làm hư mày đền tiền nhé" linh tinh, về sau phát hiện Hoa Hoa nghiên cứu cũng tức là tiện thể nấu cơm giặt quần áo, bèn im lặng, rất vui vẻ im lặng.

Bán thịt xiên nướng vẫn tiếp tục, đối với phương thức duy nhất để kiếm tiền, chúng tôi không dám có nửa phút lười biếng. Hoa Hoa ở trong phòng thám hiểm hai ngày, cũng bắt đầu giúp xiên thịt vào que, mới đầu hiệu suất không cao, nhưng rất nhanh đã nắm được phương pháp, thế là tốc độ tăng vụt lên, Tiểu Phong Tử vừa thấy có người kế tục, lập tức nhường chỗ, chuyên tâm điều phối gia vị. Tôi vốn không tán thành, nhưng Hoa Hoa lại chẳng để ý, thậm chí còn xiên thịt đến vui vẻ, tôi cũng lười lải nhải.

"Thịt xiên là bước đầu thôi, chờ tích góp đủ tiền, chúng ta còn có thể mở rộng kinh doanh." Chẳng biết do đâu, trước mặt Hoa Hoa, tôi cứ bất giác phác họa tương lai tốt đẹp, cho dù là lúc đang ngồi trên ghế xiên thịt đi chăng nữa.

Thế nhưng Hoa Hoa nghe rất nghiêm túc, nghe xong còn thực sự gật đầu.

Tôi đặc biệt có cảm giác thành tựu, "Bán hàng trước cổng trường lãi lắm, cố thêm chút là có thể thuê cửa hàng rồi."

Có người nghe không nổi nữa, "Phùng Nhất Lộ, anh đi đi chứ, lải nhải nữa bọn nó tan học bây giờ!"

Tôi xếp thịt đã xiên vào hộp, tức giận nhìn Tiểu Phong Tử, "Thế sao cậu còn chưa tắt máy tính đi?"

Dung Khải nắm con chuột không đổi tư thế, mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, "Có Tên câm đi cùng anh là được mà, bỏ qua tôi đi tráng sĩ ơi."

Tôi suýt nữa thì phun cmn ra một búng máu!

"Cậu ấy mới ra có mấy ngày!"

"Thế nên càng cần phải tham dự vào xã hội thực tiễn."

"..."

Cửa nhà tắm đột nhiên bật mở, Chu Thành đầu tóc ướt sũng bước ra.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì, "Trước khi ra ngoài mà còn tắm rửa, anh có thói quen hay thế?"

Chu Thành ngớ người, rồi thản nhiên đáp, "Có Hoa Hoa mà còn cần tôi à?"

"..."

Đạp xe ba gác đưa Hoa Hoa và thịt đến cổng trường, tôi không khỏi cảm thán, "Em thành nhân công lao động miễn phí rồi."

Hoa Hoa lắc đầu, viết cho tôi: *Không sao, tôi muốn bán hàng cùng anh.*

Có lòng là tốt, nhưng câu này nghe sao mà kỳ kỳ.

"Đúng rồi, sao em lại cắt tóc ngắn thế?" Từ hôm đón cậu ra tôi đã muốn hỏi, nhưng thế nào lại quên mất.

Hoa Hoa sờ sờ mái tóc ngắn cũn gần như trọc lốc, sau đó viết: *Tiện.*

Tôi không đồng tình bĩu môi, ăn ngay nói thật, "Không nên, nhìn như mới ra tù."

Hoa Hoa sửng sốt, sau đó quay đi, không đáp.

Tôi lập tức cảm giác được bầu không khí có gì không đúng, vội vàng chữa cháy, "Anh không có ý gì đâu, anh cũng mới ra tù mà, anh chỉ muốn nói… Ừ thì, tóc em xoăn tự nhiên mà, rất dễ nhìn, nhất là lúc không dài không ngắn…" Đến đây thì tôi hoàn toàn chẳng biết mình đang nói gì nữa, trong lòng chỉ muộn màng nhận ra một chuyện, đó là Hoa Hoa không phải Dung Khải vô tâm vô tư, không phải Chu Thành mạnh mẽ thản nhiên, tuy cậu đã từ thiếu niên biến thành đàn ông, nhưng có những thứ vẫn hệt như năm ấy, tỷ như quật cường, tỷ như mẫn cảm.

Dễ nhìn?

Câu hỏi của Hoa Hoa cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi ngớ người một lúc mới hiểu cậu đang hỏi chuyện tóc, vì thế vội vàng gật đầu, "Ừ, anh thích lắm, xù xù sờ rất sướng."

Hoa Hoa , chẳng biết có phải dị ứng từ "Xù xù" không.

"Nhưng dù gì vẫn tùy em mà," Tôi lại bổ sung, "Em thích thế nào thì cứ thế ấy thôi."

Hoa Hoa khẽ gật đầu, tựa hồ muốn nói, ừ.

…

Đến cổng trường lúc chưa tan học, tôi nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, bèn nướng trước hơn mười xiên. Hoa Hoa đứng một bên xem rất chăm chú, tôi cũng vừa nướng vừa giảng cho cậu phải quạt thế nào, phết thêm gia vị như thế nào, khi nào thì lật, giữ lửa như thế nào vân vân. Vừa vặn hôm nay ngược gió, khói cứ phả vào mặt tôi, sặc đến không mở mắt ra nổi.

"Tóm lại quá trình là vậy đấy, xem mấy lần là nhớ thôi, đơn giản lắm."

Tôi đang nói, bỗng nhiên lại bị Hoa Hoa kéo sang bên cạnh, giây tiếp theo, cậu bước đến, xắn tay áo nóng lòng muốn thử.

"Muốn thử à?" Tôi hỏi.

Hoa Hoa gật đầu, đôi con ngươi sáng ngời trong suốt.

Được rồi, tôi hiểu mà, nướng thịt xiên là giấc mộng của mọi thanh niên mà.

Đừng nhìn Hoa Hoa ở trong tù thủ công nát bét, cậu nướng thịt cực kỳ có thiên phú, chưa đến hai lượt đã nắm được bí quyết, thủ pháp cực kỳ thành thạo, ai không biết còn tưởng đây là nghề gia truyền tổ tiên cậu lưu lại ấy chứ.

Không bao lâu sau, chuông báo tan học vang lên, tiếp đến, cả buổi tối chúng tôi bị vây quanh bởi một đám trẻ con. Hoa Hoa phụ trách nướng thịt, tôi phụ trách thu tiền, cuối cùng tổng kết lại, đếm ra số chẵn, tôi thực vui mừng.

Trên đường về, Hoa Hoa khăng khăng muốn đạp xe, hèn gì từ nãy đến giờ cậu cứ nhấp nhổm không yên, hóa ra là đã ấp ủ ý định này.

Cùng Chu Thành và Tiểu Phong Tử bán hàng mấy tháng, chưa một lần có người muốn đạp xe thay tôi. Không phải tôi trách móc gì bọn họ, mà chỉ là… Cảm thấy thế này sao cứ là lạ.

"Không uổng công anh thương em." Nếu không phải sợ ảnh hưởng đến an toàn giao thông, tôi thật muốn sờ sờ cái đầu ngắn cũn nọ.

Hoa Hoa nở nụ cười, hơi ngượng nghịu.

Rõ ràng đã không phải trẻ con, nhìn còn rất đẹp trai, thế mà đôi khi, tỷ như lúc này, người ta vẫn cảm giác cậu chỉ là một đứa nhỏ.

Về đến nhà, chẳng ngờ ngồi trước máy tính là Chu Thành chứ không phải Tiểu Phong Tử, đã thế trên màn hình còn chi chít toàn thứ chữ nghĩa gì tôi nhìn không hiểu, hỏi ra mới hay, tên này thế mà biết tiếng Ả-rập!

"Dù gì cũng nhàn rỗi, nhận ít bài dịch cho đỡ chán." Hắn nói như thế.

Tôi chịu thua rồi —- Mỗi lần tôi tự cho rằng mình đã hiểu Chu Thành, anh trai này lại tức khắc tỏa sáng từ một góc độ khác.

"Nhanh nhanh lên chút, tôi còn phải viết bài luận." Tiểu Phong Tử ngồi trên sô pha, thỉnh thoảng rống lên thúc giục.

Tôi bồn chồn, "Cậu viết bài luận gì?"

"Viết thay, bài luận kinh tế, toàn của sinh viên chưa tốt nghiệp ấy mà, không cần chất lượng, chắp vá là được."

"Bao nhiêu?"

"Một bài trăm rưỡi đến hai trăm." (~500 – 700k)

Bắt các người nướng thịt nhiều ngày như vậy, đúng là lỗi của tôi!!!!!!

Hoa Hoa về phòng lúc nào tôi không để ý, đến khi tôi rửa mặt xong, cậu đã nằm sấp trên giường. Ít nói, lặng lẽ, tôi phát hiện đặc điểm này của Hoa Hoa vẫn luôn không đổi, bất kể là trong nhà giam hay ngoài nhà giam.

"Em nên hòa nhập với bọn Chu Thành và Tiểu Phong Tử nhiều hơn, không cần nói, cứ ở đó cũng được mà." Tôi cũng nằm sấp lên giường, thả lỏng gân cốt cả ngày mỏi mệt, "Về sau đều là người một nhà, tách biệt quá cũng không nên."

Không biết nói gì.

Nhìn câu trả lời của Hoa Hoa, tôi có chút phiền muộn.

"Gì cũng được mà, thích gì nói nấy. Em xem Tiểu Phong Tử liến thoắng suốt ngày đó thôi."

Hoa Hoa không hề nghĩ ngợi, tuyệt bút vung lên: *Bệnh.*

Được rồi, tôi không khuyên nữa.

Vẫn theo thói quen hình thành từ trong ngục, vừa qua mười rưỡi đã buồn ngủ, tôi ngáp một cái, chuẩn bị rời giường tắt đèn, lại bị Hoa Hoa ngăn cản, cậu đưa ra một tờ giấy viết: *Sau này để tôi nướng.*

Tôi suy tư mãi mới hiểu, rồi kiên quyết lắc đầu, "Nguyện vọng lớn nhất của anh là được nướng thịt nha, em không được cướp đoạt lạc thú của anh."

Hoa Hoa bướng bỉnh lắc đầu, tuyên bố cậu nói một là phải một.

Tôi rất bất mãn.

Nếu không phải về sau cậu còn viết thêm ba chữ —-

Nhiều khói quá.

Thở dài, tôi ghé sát vào Hoa Hoa, rành mạch nói từng chữ, "Anh đàn ông đàn ang, em có thể đừng bao bọc anh như con gái nữa được không?"

Hoa Hoa bình tĩnh nhìn tôi thật lâu, sau đó từng nét từng nét nghiêm túc đáp lại: *Khi ấy tôi cũng không bằng lòng, nhưng anh vẫn gắp đồ ăn sang bát tôi, còn đi mua thêm món ngoài nữa.*

59. Quyển 2 - Chương 59

Qua hơn nửa tháng, hình thức sinh hoạt tổ bốn người dần dần định hình — Chu Thành và Tiểu Phong Tử ở nhà làm kỹ thuật, tôi và Hoa Hoa đi bán hàng. Ba bữa một ngày thường thường mua đồ ăn sẵn, hoặc là nấu mì sợi rồi thả ít nấm ít tương linh tinh. Đều đã từng ngồi tù nhiều năm, nên chẳng ai thắc mắc gì vấn đề chất lượng ẩm thực, mà ngược lại, mọi người đều thấy cứ thế lại hay. Gánh nặng nướng thịt toàn bộ chuyển sang Hoa Hoa, chẳng có cách nào khác, nhóc con hư đốn giờ chỉ có bướng hơn chứ chẳng kém năm ấy, ông anh đây đành vẫy cờ trắng đầu hàng.

Nhưng có một điều tôi buộc phải thừa nhận, về phương diện nướng thịt, Hoa Hoa tựa hồ rất có thiên phú, chỉ vài ngày đã quen tay, thi thoảng đông khách quá, cậu cũng sẽ bùng nổ như Tiểu Vũ Trụ, nướng cứ gọi là xiên thịt tung bay, đến nỗi hàng trao rồi mà tôi còn thu tiền không kịp —-

"Ông chủ, em đưa mười đồng, anh trả lại bốn mươi làm gì thế, không cần tiền nữa à?"

"Khỉ gió, nhanh lên tí được không, em ăn xong hết rồi mà tiền vẫn chưa trả lại là sao?"

"Năm xiên thịt năm xiên gân bỏ vào túi nilon cho em mang đi!"

"Cậu ơi, đổi giúp tôi một trăm đồng tiền lẻ với, một tờ năm mươi mười xu năm đồng…"

Dì bánh rán ơi, đừng có vào góp vui được không hả?!!!

Sứt đầu mẻ trán là tất nhiên, nhưng giờ cao điểm rồi cũng sẽ qua, đến khi vào học, cổng trường hạ nhiệt liền, tuy thỉnh thoảng vẫn có thực khách trốn tiết ra ăn, nhưng không đến nỗi tôi phải oán hận chính mình tại sao không đầu thai thành bạch tuộc.

Hoa Hoa vẫn hệt như khi còn ở trong tù, làm việc luôn luôn chuyên chú, bất kể là vắng hay đông, cậu vẫn cúi đầu, nghiêm túc quạt lửa, phết gia vị, lật thịt, nếu chuẩn bị xong xuôi mà chưa có ai ra mua, cậu sẽ xếp số thịt nướng gần chín sang một bên, làm dự trữ.

Tôi đứng cạnh nhìn cậu, cảm giác cậu đang ở trong một thế giới của riêng mình, cho dù chúng tôi cách nhau gần như thế.

Tôi đang nghĩ nếu tôi không mở miệng, cậu sẽ chỉ để lại cho tôi một khuôn mặt nghiêng lạnh lùng nghiêm túc cho tới lúc dọn hàng, cậu lại bất chợt quay sang, đưa cho tôi hai xiên thịt đã nướng chín.

Tôi thuận tay đón lấy, nhưng chẳng hiểu mô tê gì.

Hoa Hoa chỉ chỉ tôi, thực ra là chỉ chỉ bụng tôi.

Tôi bừng tỉnh, dạ dày réo om sòm vì mùi thịt nướng thơm lừng, vì thế không khách sáo nữa, đứng ăn luôn.

Nói thật, giá cả leo thang, bốn đồng thịt chẳng bõ bèn gì, nên rất nhanh trong tay tôi chỉ còn hai cái que. Tiện tay ném vào thùng giấy dùng làm thùng rác lâm thời, lại nhìn sang Hoa Hoa, cậu vẫn như cũ, hết sức chăm chú, tư thế tựa như cậu không phải đang nướng thịt, mà là đang suy ngẫm nhân sinh.

Mặt trời ngả về Tây, bóng dáng cậu in trên đất thật là dài, cẩn thận nhìn, hình như còn dài hơn tôi một chút. Trước kia ở trong tù tôi coi cậu và Tiểu Phong Tử đều là trẻ con, mà hiện tại, Tiểu Phong Tử vẫn giậm chân tại chỗ, còn cậu đã kín đáo trưởng thành.

Đa sầu đa cảm bên làn khói thịt nướng không phải chuyện gì hay ho, nên tôi cũng chỉ nghĩ đến đó rồi thôi. Ai cũng phải lớn, đừng nói Hoa Hoa không phải con tôi, mà dù cậu có là con tôi thật, thì khi cậu muốn vỗ cánh bay đi, tôi cũng không ngăn được.

Nhưng hiện giờ cậu vẫn chưa muốn thế.

Vậy là tốt rồi.

Tuy rằng tôi cảm giác cậu lúc này ngoan ngoãn chỉ vì năm ấy tôi chăm sóc cậu trong tù, nói trắng ra là, mấy năm đó tôi đối xử tốt với cậu, nên hiện giờ cậu khá dựa dẫm vào tôi, cân bằng tâm lý ấy mà.

Đang đi vào cõi thần tiên, tầm nhìn bỗng nhiên bị một mảnh trắng xóa chặn lại, tôi hoàn hồn, hơn nửa ngày mới tìm lại được tiêu cự.

Nghĩ gì thế?

Ba chữ rất qua loa.

Hoa Hoa rất ít khi nói chuyện với tôi lúc đang bán hàng, một là vì hai tay đầy dầu mỡ không tiện viết chữ, hai là vì bận rộn không kịp viết chữ, bà là vì hai chúng tôi thật sự cũng chẳng có gì để nói. Thế nên lúc này

tôi trở tay không kịp, đâu thể bảo anh đang nghĩ xem đến bao giờ em sẽ gạt anh ra để làm một mình.

Hoa Hoa thấy tôi không lên tiếng, khẽ nhíu mày, lắc lắc tờ giấy trong tay.

Được rồi, nhiều tuổi hơn, cao hơn, kiên nhẫn lại ít hơn.

"Anh đang nghĩ xem cơm chiều ăn gì."

Hoa Hoa hiển nhiên không dự đoán được đáp án này, nhất thời ngây ngẩn.

Vừa đúng lúc có khách quen đi tới, tôi vội vàng đẩy Hoa Hoa sang một bên, cười tươi chào đón, "Hi, lâu lắm không gặp."

Cô bé hơi gầy hơn trước, nhưng khuôn mặt vẫn tròn xoe, thấy tôi cười cũng nhoẻn miệng đáp lại, tươi tắn như hoa hướng dương, mỗi tội nghe xong câu hỏi của tôi thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn như cái bánh bao, "Tuần trước trốn học bị vẹo lưng, nằm nhà nửa tháng, cho em hai xiên, đừng bỏ ớt nha."

Tôi , hai sự kiện này không tách thành hai câu mà nói được sao?

Hoa Hoa thấy công việc đến, lưu loát lấy hai xiên thịt đã nướng gần chín ra, bắt đầu quạt.

Tôi thì quan tâm đến sự kiện phía trước hơn, "Trốn học mà còn vẹo lưng? Có người đuổi theo em à?"

Cô bé xấu hổ gãi gãi đầu, "À thì, buổi tối trường khóa cổng mà, bọn em trèo tường ra…"

Tôi thật muốn quỳ lạy, nhìn cô nhỏ nết na trước mặt, ai mà ngờ còn biết trèo trường trốn học cơ chứ…

"Em… Trèo cả tường à?"

Nói chưa dứt lời, cô bé đã giận đùng đùng, nghiến răng nghiến lợi, "Chỉ tại cái thằng kém tắm kia! Đứng dưới cứ khăng khăng bảo đỡ được em, thúi hoắc!"

Tôi định bảo con gái nói chuyện thô lỗ là không hay, nhưng thấy cô nhỏ đang điên tiết, quyết định hổ nhỏ vẫn là hổ, thôi thì cứ vuốt lông trước đã, "Kém tắm thật!"

Cô bé tìm được đồng minh, sung sướng, "Ừ!"

Tôi nhìn trái nhìn phải không thấy kẻ kém tắm đáng thương, bèn lắm chuyện hỏi, "Thế cậu ấy đâu rồi?"

Hoa Hoa đưa thịt đã nướng chín sang, cô bé mắt sáng trưng, vội vàng đón lấy, sốt sắng ăn ngay, bỏng lưỡi mới đáp, "Gãy xương tay, vẫn đang nằm nhà."

Tôi đỡ trán, bất kể bao nhiêu tuổi, đường tình của nam nhi vẫn thật gian nan~

Ăn xong một xiên, cô bé mới để ý thấy Hoa Hoa, lập tức hiếu kỳ nảy lên, "Anh đổi đầu bếp rồi à, cái anh nhỏ tí kia đâu?"

Tôi nghĩ nếu Tiểu Phong Tử nghe được cô nhóc chỉ cao 1m4 này gọi mình là nhỏ tí, phỏng chừng cuồng tính đại phát phản kích liên hồi.

"Giữ nhà." Tiện thể vùi dập cậu chàng, tôi hả hê trong lòng.

Cô bé cái hiểu cái không, nhưng vẫn tiếp tục hỏi, "Đây cũng là em trai anh à?"

Tôi gật đầu.

Cô bé hâm mộ ra mặt, "Anh nhiều em thật đấy…"

Tôi nghiền ngẫm nửa ngày mới ngộ ra đây là niềm ước ao của những đứa con một.

Cô bé không sợ người lạ, lúc trước bá láp tán nhảm với Tiểu Phong Tử, đôi khi còn bị các kiểu lý luận cao siêu của Tiểu Phong Tử dọa cho phát khiếp, giờ Tiểu Phong Tử đổi thành Hoa Hoa, cô bé vẫn rất thân thiện, vây quanh Hoa Hoa hỏi han đủ thứ.

Hoa Hoa thoạt tiên còn gật đầu hoặc lắc đầu, nhưng về sau rất nhiều vấn đề không phải chỉ gật đầu hoặc lắc đầu là xong, đã vậy thỉnh thoảng còn có khách đến mua hàng, nên cậu dứt khoát cúi xuống chăm lo bếp than, giả vờ không nghe thấy.

Cô bé chán quá, chu mỏ với tôi, "Em trai anh chẳng dễ thương gì cả."

Tôi cười sặc sụa, sắp ba mươi còn bị một cô nhóc đang dậy thì chê không dễ thương, thật đúng là…

Liếc mắt nhìn Hoa Hoa, quả nhiên, dù vẫn cúi đầu như thể thịt xiên nướng là họ hàng của cậu, hai hàng lông mày nhíu chặt vẫn rõ rành rành.

"Em trai anh không thích nói chuyện." Lão đại ca phải hòa giải rồi, "Thấy em xinh xắn quá nên lại càng không biết nói gì."

"Thôi đi," Cô bé chẳng thèm tin, "Giống như câm ấy, chẳng vui gì cả." Nói xong thì nhét bốn đồng cho tôi, sau đó vung tay lên, "Em đi đây, bai bai."

Tôi sững sờ mãi, cuối cùng mới nhìn sang Hoa Hoa, quả nhiên cậu vẫn giữ tư thế cũ, nhưng đầu còn cúi thấp hơn cả lúc nãy, cơ hồ muốn vùi mặt vào làn khói.

Trên đường về nhà, tôi chết sống không cho Hoa Hoa đạp xe, mới đầu Hoa Hoa không đồng ý, nhưng tôi đã quyết nên cậu chỉ đành bất đắc dĩ nghe lời, vì thế tôi liền cưỡi lên xe ba gác đã lâu không đạp.

Hơn tám giờ tối, ngoài đường vắng lặng, bởi vì không phải đường chính nên rất ít xe cộ. Không có xe cơ động, đường càng sạch sẽ, cả xe đạp cũng không thấy, chỉ có hai người chúng tôi, trên một chiếc xe ba gác, chậm rãi đi về.

Đèn đường rất sáng, tầm nhìn trải rộng.

Hoa Hoa im lặng ngồi, không biết đang nghĩ gì.

"Trẻ con ấy mà, ác khẩu thôi."

Vốn không định nhắc đến chuyện này, nhưng chẳng biết vì sao tôi lại nói ra, có thể bởi đường về quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta phải tìm gì để nói cho qua.

Hoa Hoa ngẩng đầu nhìn tôi, trong khoảnh khắc ấy, tôi đã nghĩ cậu sẽ giả ngốc, bởi vì có một thứ cảm xúc rất nhỏ nào đó vừa lướt qua đôi mắt cậu, nhưng có lẽ chỉ do tôi quá nhạy cảm, cuối cùng cậu vẫn lắc đầu, thậm chí còn khẽ cười một tiếng.

Chỉ là một cô bé, tôi để bụng làm gì.

Tôi chẳng có cách nào để nhận ra giữa những hàng chữ này liệu có còn gì khác, chỉ đành lựa chọn tin tưởng, "Không để bụng là được rồi."

Hoa Hoa hạ mắt, trầm ngâm một lát, lại viết một đoạn rất dài cho tôi xem.

Tôi vừa nhìn đường vừa đọc, khó khăn lắm mới phân biệt được thành câu —

Người khác nói gì không liên quan đến tôi, tôi cũng không để ý. Nhưng nếu anh muốn nói gì với tôi, giống như lúc nãy anh cảm giác tôi làm có chỗ nào không tốt, không đúng, mong anh nói với tôi.

"Cái này thì có gì mà phải nói," Tôi dở khóc dở cười, "Em làm tốt lắm, so với thằng khỉ con Dung Khải kia thì em mới là đúng chuẩn, anh chỉ muốn tặng em một đóa hồng ấy chứ."

Hoa Hoa nhíu mày nhìn tôi, có vẻ hơi giận. Vẻ mặt ấy đã nhiều năm tôi không gặp, nhất thời luống cuống hẳn lên. Hơn nữa vấn đề lớn nhất là tôi không biết cậu giận chuyện gì, chẳng lẽ dạo này người ta không thích nghe khen, chỉ thích nghe phê bình?

Cũng may, cuối cùng Hoa Hoa không giận, chỉ khe khẽ thở dài, nhưng không viết gì cho tôi nữa.

Một đường về thẳng nhà, Chu Thành mang đến tin tốt cho tôi.

"Tôi nghĩ chắc Hoa Điêu thích màu đen, nên tự quyết định rồi." Lúc Chu Thành đưa điện thoại mới cho Hoa Hoa, còn rất khiêm tốn nói.

Thế nhưng khiêm tốn mấy cũng không lay chuyển được quyết tâm muốn đấm hắn của tôi.

"Tôi chỉ đưa cho anh một ngàn rưỡi." (~ 5 triệu 2)

"Ừ."

"Anh mua về cái điện thoại bốn ngàn chín." (~ 17 triệu)

"Cậu biết giá thị trường quá."

Vô nghĩa, cả tháng trời Tiểu Phong Tử cứ xem đi xem lại giá tiền cái cục gạch này, chỉ hận không thể mua về một cái. Thế mà…

"Anh nhiều tiền không biết tiêu vào đâu à?"

"Thực ra chúng ta không nên nhìn vấn đề quá phiến diện. Tuy rằng nó đắt, nhưng cậu cũng phải chú ý đến thiết kế công nghiệp của nó, từ đường cong đến giao diện đều rất duyên dáng, còn thêm cả tính năng…"

Móa nó chẳng phải di động chỉ cần nhắn tin gọi điện là đủ rồi à?!!! Anh chê màn hình xanh xấu, đổi sang màn hình tinh thể lỏng thì chẳng ai nói gì, nhưng tại sao cứ phải mua Táo cắn dở là thế nào?!!!! Móa nó nghe cái tên đã thấy chẳng đáng giá tiền rồi!!!! Móa cái thiết kế công nghiệp chứ!!!! Móa cái duyên dáng chứ!!! Nhìn ngang nhìn dọc vẫn giống cục gạch!!!!

"Phần vượt dự tính tôi trả, coi như hai ta cùng tặng Hoa Điêu."

"…" Thế nên tôi hận nhất là lũ nhân tài kiếm tiền nhanh.

Bên kia Hoa Hoa đã sớm chui vào trong thế giới cục gạch, Tiểu Phong Tử ngồi cạnh chỉ đạo, "Đây là vào

menu, màn hình cảm ứng đấy nhé… Úi úi sao mày ngốc thế hả, ở đây ở đây! Đúng rồi, đó là trò chơi… Này, lướt ngón tay qua, nó có cảm ứng trọng lực…”

Tôi phỏng chừng thêm một lát nữa là Tiểu Phong Tử sẽ cướp lấy điện thoại tự chơi một mình, thấy chưa, mắt sáng trưng lên kia kìa.

Lặng lẽ đi qua, nhân lúc Hoa Hoa không để ý, tôi cướp lấy di động, tức giận nói, “Nhóc đẹp trai ơi, mua điện thoại là để em đánh chữ cho anh xem, chứ không phải để em chơi game đâu nhé!”

Hoa Hoa ngồi đó, ngửa đầu chớp chớp mắt nhìn tôi, tay vẫn duy trì tư thế cầm Táo, vừa đáng thương vừa vô tội.

Một giây.

Hai giây.

Một phút.

Hai phút.

“Phùng Nhất Lộ, sao anh độc ác thế…”

Được được, các người đều là lão gia!

Trả điện thoại cho tổ chơi game hai người, tôi lùi lại, phẫn nộ quay về cạnh Chu Thành, hạ giọng, “Thiếu ba ngàn tư, lát tôi lấy tiền trả anh.” Mẹ kiếp, đừng tưởng ông đây bán thịt xiên không có tiền để dành nhé!

Chu Thành nhướn mày, “Còn một trăm đồng tiền sim nữa.”

Tôi (-_-|||), “Anh bị Tiểu Phong Tử nhập hồn à, sao tính toán kỹ thế?”

Chu Thành bật cười, thật lâu sau mới nói, “Mọi người đều như nhau, cậu bỏ tiền vì Hoa Hoa được thì tôi cũng có thể chứ sao.”

Nói thì vậy nhưng…

“Hay là,” Chu Thành xấu xa nhếch miệng, giọng điệu nhẹ nhàng như gió mùa xuân, “Cậu muốn tư hữu hóa cậu ấy?”

Tôi phát hiện giữa các bộ não thật sự tồn tại chướng ngại câu thông, mỗi chữ hắn nói ra tôi đều biết, nhưng ghép lại thành câu thì chẳng hiểu cái mẹ gì.

"Cậu, ấy, là, em, tôi." Tôi phải nhấn mạnh lại một lần.

"Ok, biết rồi," Chu Thành giơ tay, "Em cậu."

Chẳng biết có phải cảm giác của tôi sai lầm hay không, mà hình như hắn cố ý cường điệu chữ "Cậu" thì phải.

…

Từ lúc Hoa Hoa có điện thoại, tôi mới được khai sáng thế nào là cụm từ "Yêu thích không rời tay", đúng là yêu thích thật, đi rửa mặt cũng phải mang theo, nói xem đặt trên bồn rửa tay nhìn màn hình menu thì có khoái cảm gì vậy?

Đến tối tôi đi ngủ, người này vẫn còn thức chém hoa quả, hết ván này đến ván khác, không biết mệt luôn. Tôi buồn bực, màn hình không phải thịt, cọ nhiều chẳng sợ tróc da, nhưng chẳng lẽ ngón tay thì không sao?

Có đồ mới thì ai cũng nồng nhiệt thế thôi, tôi tự khuyên nhủ, thế nhưng từ mười giờ nồng nhiệt đến mười một rưỡi, đặc biệt còn bật cả âm thanh, tiếng chém chuối chém dưa hấu chém cam chém táo cực kỳ chân thật, tôi không thể nhịn nổi nữa.

"Thế là được rồi, chắc phải mua máy chơi game cho em mất." Khó chịu đến đỉnh điểm, giọng điệu tôi cũng chẳng tử tế mấy.

Tay Hoa Hoa khẽ run lên, cậu quay phắt sang, tôi thấy màn hình xuất hiện Game Over, nhưng Hoa Hoa chẳng quan tâm, toàn bộ sức chú ý đều đặt trên người tôi.

Ừ, giờ tôi mới nguôi nguôi.

Ho nhẹ một tiếng, tôi chậm rãi nói, "Biết ghép chữ chưa? Biết nhắn tin chưa? Không phải cấm chơi trò chơi, nhưng em nên biết thứ gì quan trọng thứ gì không…" Móa nó sao tôi nói chuyện càng ngày càng giống Chu Thành?!

Hoa Hoa bình tĩnh nhìn tôi, lắng nghe rất nghiêm túc.

Lúc này mới ngoan nha.

"Sau này thành thạo, em sẽ thấy đánh chữ trên điện thoại nhanh hơn viết nhiều, hơn nữa cũng không cần

mang giấy bút theo người, rất tiện." Tôi nghĩ nghĩ, lại nói thêm, "Vả lại bây giờ đầy người đi ngoài đường cắm mặt vào điện thoại, dù em đánh chữ cả ngày cũng không ai thấy kỳ quái, không như cầm bút viết, đỡ bị hỏi han kiểu, ôi chao, anh đang sáng tác gì thế, thật văn chương, thật nghệ sĩ…"

Không phải tôi bịa, mà là bán thịt xiên trước cổng trường đã gặp dạng này rồi.

Hoa Hoa bị màn bắt chước của tôi chọc cười, cười xong, cầm điện thoại đưa cho tôi.

Tôi đang nghĩ rốt cuộc cũng được đi ngủ, tiện tay bỏ điện thoại trên tủ đầu giường, Hoa Hoa lại vội vàng đứng dậy, lấy giấy bút viết: *Dạy tôi đánh chữ.*

Đến đây thì tôi hoàn toàn hết giận.

Vỗ vỗ đầu cậu, tôi đáp, "Muộn một ngày không sao, mai bắt đầu, bây giờ ngủ đã."

Hoa Hoa lắc đầu, viết: *Lúc nãy anh giận.*

Tôi nhéo mặt cậu, "Giờ mới biết à?!"

Hoa Hoa cười, lộ hàm răng trắng, nhìn rất vui vẻ.

Tôi thực sự không hiểu được cậu, lúc nghĩ cậu sẽ vui thì chưa chắc cậu nhếch miệng, mà lúc nghĩ cậu không vui thì cậu lại cười. Nhưng mà nói thật, Hoa Hoa trẻ con như bây giờ, dễ khiến người khác đau lòng lắm.

Lần sau anh giận, cứ nói với tôi đi.

Gối đầu mềm quá, kê giấy lên gối viết không đẹp được, nhưng tôi vẫn cố căng mắt đọc.

Song song với nhau, tôi bắt chước Hoa Hoa nằm sấp lên gối, "Nói gì chứ, qua rồi thì thôi."

Hoa Hoa không ngẩng đầu lên, viết tiếp: *Không phải. Anh bảo sửa thì tôi sẽ sửa, nếu anh không nói, tới khi tôi muốn sửa cũng không sửa được.*

"Thì đừng sửa nữa," Tôi không cảm thấy đó là vấn đề lớn, "Em chính là em, không cần phải thay đổi vì người khác. Cũng như anh thôi, đâu phải Tiểu Phong Tử chê anh lắm mồm là anh quay sang phái thâm trầm ngay."

Hoa Hoa lắc đầu: *Không chỉ chuyện này, còn chuyện khác nữa, chỉ cần có liên quan đến tôi, anh đừng để ở trong lòng, cứ nói với tôi.*

Đề tài hình như lại quay về lúc chập tối, tôi không biết tóm lại Hoa Hoa đang khúc mắc cái gì, bởi vì mấy năm ở trong tù chúng tôi đều như vậy, có những chuyện tự tôi tiêu hóa được, tất nhiên sẽ không làm phiền đến cậu, chung quy, cậu không giống Tiểu Phong Tử, không phải cái gì cũng nói với cậu được, mà nhiều lúc thật sự muốn nói, chờ cậu viết chữ xong thì cũng đến bạc đầu.

Tôi đang nghĩ, Hoa Hoa lại như có cảm ứng, viết luôn: *Tôi biết nói chuyện với tôi rất phiền.*

Trong lòng đột nhiên khó chịu, sự khó chịu cứ thế lan tỏa toàn thân tôi.

Ngòi bút của Hoa Hoa vẫn không ngừng: *Cho nên tôi cố gắng không đánh tiếng, không phát biểu ý kiến, mọi người có quyết định gì, cứ cho tôi theo là được, không cho tôi theo cũng không sao. Ở trong tù dù thế nào cũng đều có thể sống, nhưng ra ngoài thì không như vậy nữa. Trong tù chỉ cần đúng giờ làm việc, ăn cơm, đi ngủ, còn ra ngoài này phải tự lo toan, việc cần làm mỗi ngày rất nhiều, cũng có rất nhiều chuyện phải nghĩ. Anh không nói, tôi sẽ không có cách nào bắt kịp tốc độ của anh, đôi khi tôi biết rõ anh có ý tưởng gì đó, nhưng trong tay không giấy không bút, tôi không hỏi được. Rung Khải có thể lải nhải vô nghĩa cả ngày, anh không biết tôi muốn đấm anh ta thế nào đâu…*

"Đừng viết nữa."

Chẳng hiểu vì sao, rõ ràng phải có tiết tấu, có âm điệu, có tiếng vang thì mới có lực công kích, nhưng khi nhìn những câu chữ Hoa Hoa viết xuống, tôi lại không thể chịu được, như thể từng nét bút đều có sức nặng, so với những lời trực tiếp phát ra từ miệng còn nặng nề hơn nhiều.

"Chẳng phải có điện thoại rồi còn gì." Tôi cố gắng tỏ vẻ tự nhiên nói, "Sau này em cứ tập đánh chữ, tập đến khi nhanh bằng người ta nói miệng, sau đó có vấn đề gì thì em cứ hỏi thẳng anh, nếu anh không có đó, em cứ nhắn tin cho anh, nhất định anh sẽ về chỉ cho em."

Cuối cùng Hoa Hoa mới quay sang, bình tĩnh nhìn tôi, như đang đánh giá mức độ đáng tin của những lời này.

Anh đây rất không bằng lòng, "Em cứ thử nghi ngờ anh xem?"

Hoa Hoa , cuối cùng mới cong cong khóe miệng.

Tôi thầm thở phào, sau đó vươn tay xoa xoa mái tóc mới mọc dài thêm một chút của cậu, "Giờ ngủ đi."

Hoa Hoa rất ngoan ngoãn đưa giấy bút cho tôi, rồi ngửa mặt lên trời tạo dáng ngủ không nhúc nhích phái Cổ Mộ.

Tôi cất giấy bút lên tủ đầu giường, tắt đèn.

Nghiêng mình chọn tư thế thoải mái, trong bóng đêm, trước lúc ngủ, tôi nói một câu cuối cùng, "Dung Khải em viết sai rồi…"

60. Quyển 2 - Chương 60

Từ lúc có điện thoại di động, Hoa Hoa dường như mê muội, chỉ cần rảnh rỗi, bảo đảm sẽ lấy ra nghịch. Mới đầu thì luyện ghép chữ, luyện được kha khá rồi chuyển sang xem sách điện tử, tất cả đều là Dung Khải cop vào, từ khoa học tự nhiên đến nhân văn nghệ thuật, bao gồm cả Vạn Tượng, có lần tôi còn thấy cả giáo dục giới tính. Nhưng hiển nhiên Dung Khải đã đánh giá cao nghị lực học tập của Hoa Hoa — Anh cho Chu Thành một tủ sách, hắn sẽ đọc đến chết, nhưng nếu anh cho Hoa Hoa, cùng lắm cậu chỉ hứng thú vài ngày, sau đó tiếp tục Ninja chém hoa quả và Angry Bird.

Ánh mắt quần chúng sáng trong như tuyết.

Tiểu Phong Tử nói, anh hai mười năm không bằng một quả táo.

Chu Thành nói, cho cậu ấy một quả táo, cậu ấy sẽ quên hết cả địa cầu.

Ngày ngày cứ như vậy bình ổn trôi đi, còn chưa kịp nhận ra, tiết trời đã chuyển sang nóng như đổ lửa. Buổi chiều đạp xe đi bán hàng chẳng khác nào huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã, mồ hôi ròng ròng, tôi ngồi trên xe chưa đầy nửa tiếng mà áo vắt ra nước được, chứ chẳng nói gì Hoa Hoa còn phải đạp. Nhưng tuổi trẻ vẫn đầy sức khỏe, mồ hôi kệ mồ hôi, tinh thần vẫn không giảm sút, chỉ có cháy nắng đen đi thôi. Thi thoảng tôi đùa cậu, nói buổi tối em ra đường mà mặc đồ đen thì chẳng ai nhìn thấy em đâu, còn nếu mặc đồ trắng, có khi người ta lại tưởng bộ quần áo thành tinh tự bay đi chơi. Hoa Hoa nửa ngày, vốn đã thiếu thốn ngôn từ, giờ lại càng chẳng biết trả lời thế nào, cuối cùng chỉ đơn giản ngoan ngoãn đáp một chữ, ừ. Đâm ra tôi lại áy náy vô cùng, cảm giác như mình vừa bắt nạt con nít.

Tuy là phương Bắc, nhưng thời tiết hiện giờ nóng bức vô cùng, tôi nhớ trước đây mùa hè chỉ cần mở cửa sổ là ngủ được, gió lùa mát rượi, thi thoảng gần sáng se se lạnh còn phải tìm cái chăn mỏng đắp lên, thế mà lúc này, trần truồng nằm ngủ tôi còn thấy ga trải giường nóng quá. Bực nhất là hồi trước thuê nhà chỉ chăm chăm để ý TV tủ lạnh máy giặt linh tinh, toàn mấy thứ đồ giúp người ta làm biếng, rồi lại đi coi thường tầm quan trọng của điều hòa. Đến khi hè về, cả nhà xúm lại thương lượng, ừm, tìm gia chủ là không thể rồi — Dạo này tên kia hết tiền hay sao đó, mà ngày nào cũng viện đủ lý do đòi lấy lại nhà vì giá thuê thấp quá, chỉ cần có vấn đề tìm hắn, nhất định câu trả lời sẽ là "Ai nha cái này tôi chịu thôi, hay là tôi trả lại tiền đặt cọc cho các cậu nhé?" Tử tế gớm, cái giọng cao vút lên đỉnh Everest luôn được. Nhưng bọn tôi cũng không muốn bỏ tiền túi trang hoàng cho nhà hắn, huống hồ cả năm cũng chỉ có mấy tháng hè thôi — mùa đông có lò sưởi, không cần dùng điều hòa, vì thế cuối cùng chúng tôi quyết định, vung ba trăm bảy cho Tiểu Phong Tử lên mạng mua ba cái quạt cây.

"Đẹp trai ơi, mua quạt không phải để em chơi game hăng say hơn đâu nhé." Trước khi ngủ phải tắm rửa là chuyện nhất định phải làm, nhưng khi bạn vắt khăn mặt đi ra, phát hiện người nào đó vẫn giữ nguyên tư thế như trước khi bạn đi tắm, bạn sẽ thấy cực kỳ ngán ngẩm.

Cũng may Hoa Hoa chưa hoàn toàn hợp thể với cái điện thoại, nghe tôi nói, vẫn còn biết ngẩng đầu cười cười lấy lòng, sau đó mở phần nhắn tin, gõ cho tôi mấy chữ: *Phá kỉ lục!*

Tôi thật muốn trợn trắng mắt lăn ra chết luôn, không một chút xíu tò mò muốn hỏi phá kỷ lục trò nào.

Tóc Hoa Hoa đã dài ra, tóc người khác dài khoảng một tấc vẫn thẳng đơ, còn tóc cậu thì quăn tít, đáng yêu muốn chết. Nhưng mà, tôi cũng đâu thể nhìn kiểu tóc cậu để vượt qua đằng đẵng đêm dài?

"Chán thế —" Thả lỏng người, ngã nhào lên giường, tôi ngửa mặt lên trời thở dài.

Máy tính bị Tiểu Phong Tử chiếm, TV do Chu Thành điều khiển, thực ra tôi rất muốn cùng xem, nhưng tận trong đáy lòng, tôi không thể nhiệt tình nổi với CCTV-11. (Kênh hí kịch: Tham khảo ở đây để biết sở thích của Đại tiên=..=)

Hoa Hoa nghe tôi rên rỉ, chống tay lên, đưa điện thoại cho tôi.

Tôi hiểu ý cậu, vội vàng xua tay, "Anh không có hứng thú chém hoa quả."

Hoa Hoa mặt không đổi sắc, khăng khăng nhét điện thoại cho tôi.

Nói thật, từ khi mua cái điện thoại này về, tôi cực kỳ không thích các loại tính năng công nghệ của nó. Tiên sư điện thoại nào mà chẳng là điện thoại, cứ đầy đủ nghe gọi nhắn tin chẳng phải được rồi sao, tập trung mấy cái giải trí đa phương tiện vào làm chi cho phức tạp, nhìn đám người cắm mặt vào điện thoại đi ngoài đường chẳng biết trời trăng gì mà xem, không ảnh hưởng đến an toàn tính mạng à?

"Chế độ Classic à?" Được rồi, tôi thật sự đang rất nhàm chán.

Hoa Hoa phấn khởi gật đầu, luôn tiện chỉ cho tôi kỷ lục của cậu.

Vì thế hai bọn tôi cứ như vậy sánh vai tựa vào đầu giường, một xem, một chơi Ninja chém hoa quả.

Bắt buộc phải nói, đúng là nhập môn sâu như biển, trò này gây nghiện dã man, tôi từ lần đầu bị bom nổ chết, đến liên tục tránh thoát mười mấy trái, điểm từ hai con số đến đột phá hơn ba trăm, từ một người vô cảm với hoa quả đến ghét chuối yêu dưa hấu — bởi vì tiếng chém dưa hấu nghe rất sướng tai, chơi miệt mài đến nửa đêm, sau đó di động đúng như dự đoán, hết pin.

Ngón trỏ bàn tay phải đã cứng đơ cả lại, nhưng điều này không cản trở tôi cung kính đặt điện thoại lên tủ đầu giường, sạc pin, sau đó vẫn chưa hết phấn khích, nằm xuống, hồi tưởng.

"Đắt tiền đúng là khác hẳn nhỉ…"

Hoa Hoa ở bên cạnh lén lút cười, chẳng khác nào cậu mới chính là Jobs.

Tôi nổi hứng trêu chọc cậu, giả vờ nhíu mày, "Này, hay là cho anh nhé, em dùng cái cũ của anh."

Ngoài dự kiến, Hoa Hoa rất tự nhiên gật đầu, chẳng có lấy một chút ngại ngần do dự.

Lần này đến lượt tôi , còn tưởng cậu yêu thương cái điện thoại này lắm, hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Giơ tay xoa xoa mái tóc quăn của Hoa Hoa, tôi nhe răng cười, "Ngốc này, sao anh lại giành với em được."

Hoa Hoa không cười, ngược lại, còn khe khẽ hạ mi, có vẻ không vui lắm. Nhưng tôi chết sống cũng không hiểu lý do cậu không vui, vì thế chỉ đành tự xem rằng thần kinh mình quá nhạy cảm.

Mùa hè là tiết trời hoàng kim của hàng quán ven đường, công việc bán thịt xiên của chúng tôi cũng từ tốt biến thành điên cuồng tốt, nhìn thu nhập tăng lên vèo vèo, ai cũng ngọt ngào từ tận trong tim. Nghiệp vụ của Hoa Hoa thì khỏi phải nói, tốc độ nướng thịt đã vượt qua cả làm xiếc. Tốc độ thu tiền của tôi cũng đã tăng lên, bằng chứng là trước bếp than chật ních toàn người, tôi vẫn có thể bớt chút thời giờ kéo cô bé sang bên cạnh thì thầm.

"Nhóc ơi, đừng cố bắt chuyện với Hoa Hoa nữa, có lần nào thành công đâu." Lời này vốn tôi cũng không định nói, nhưng cô bé quá cứng đầu, ngày ngày tan học chạy ra đây, việc đầu tiên không phải mua thịt xiên, mà là quây quanh Hoa Hoa trò chuyện.

"Vậy anh bảo anh ấy nói với em một câu thôi được không?" Cô bé bĩu môi, "Cứ giả vờ lạnh lùng như thế chẳng hay gì cả."

Tôi mím chặt miệng, ngập ngừng nhiều lần mới hạ giọng bảo, "Cậu ấy không nói được."

Cô bé ngớ người, chớp chớp mắt, hiển nhiên vẫn chưa hiểu.

Thở dài, tôi giải thích, "Nếu nói được thì cậu ấy im lặng đến giờ làm gì nữa? Bị em quấy rầy như thế, là người chẳng ai chịu nổi đâu."

Cô bé lúc này mới hiểu, khiếp sợ, kinh ngạc, không thể tin, đủ loại cảm xúc hiện ra trên mặt, đôi mắt chợt lóe sáng, cuối cùng chuyển sang áy náy vô cùng, "Em không biết, em không biết… Em, em không cố tình đâu, em đi xin lỗi đây!"

Tôi vội vàng giữ lại cô bé đang chuẩn bị chạy đi, chẳng biết nên giận hay nên cười, "Thôi bỏ đi, giờ em ra đó chắc Hoa Hoa muốn khóc luôn."

“Nhưng mà…”

“Cứ coi như anh chưa nói gì hết, trong lòng biết là được rồi.”

Cô bé nhíu chặt mày, như có điều suy nghĩ, ngẩn người hồi lâu, bỗng nhiên quay lưng bỏ chạy, chạy thẳng đến bên bếp than bảo, “Hai xiên thịt, không bỏ ớt.”

Hoa Hoa vừa nướng chín một đống, vội vàng cầm hai xiên đưa qua, nhưng từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu, như thể sợ nâng mắt lên một chút sẽ bị cô bé đuổi giết, đáng yêu như đà điểu.

Tôi đang buồn bực chẳng hiểu cô bé định làm gì, chỉ thấy cô bé qua loa nuốt một miếng thịt, sau đó bất chấp bỏng miệng, cao giọng ngợi khen, “Anh tóc xoăn ơi, anh nướng thịt kiểu gì mà ăn ngon vậy?”

Hoa Hoa phỏng chừng cũng đang chờ tiếp chiêu, hai tai dựng thẳng tắp, lại không ngờ nhận được một câu như vậy, vô thức ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt to tròn chân thành của cô bé thì ngượng nghịu, cúi xuống ngẩng lên cúi xuống ngẩng lên không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc mới bẽn lẽn cười một cái.

Tôi mím môi len lén cười, đang định buổi tối về nhà mang chuyện này ra chọc Hoa Hoa, thì thấy cô bé vội vàng lấy tay ôm ngực, khuôn mặt ửng hồng hai mắt bắn tim đúng kiểu mới bị thần Cupid bắn trúng, “Đẹp trai quá…”

Bóp trán, may mà đây không phải con gái tôi, không thì tôi âu sầu chết mất.

…

Giờ cao điểm chậm rãi trôi qua, tôi ngồi trên cái ghế xếp nhỏ, rất mất hình tượng đếm đếm tiền xu, Hoa Hoa bỏ than chưa đốt lại vào thùng giấy.

Mặt trời ngả về Tây, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Một trận gió thổi qua trước mặt, mang đến không khí mát rượi kèm bụi đất. Tôi đang ngáp dở, thế là ăn nguyên một mồm toàn cát, bực mình, vừa định chửi vài câu, lại bất giác nhận ra vừa nãy không phải gió, mà là có người phóng vù qua.

Tựa như xác minh suy đoán của tôi, lại một cơn lốc xẹt qua trước mặt, suýt nữa thì đẩy ngã cả cái ghế tôi ngồi. Tôi cố sức căng mắt ra nhìn, rốt cuộc mới thấy rõ, không phải đó là dì Cao bán bánh rán trái cây sao? Siêu thế, kéo xe mà lao vùn vụt, nhanh hơn cả đua công thức 1!

Nhìn điện thoại, vẫn chưa tới giờ dọn hàng, còn chừng mười phút mới đến lớp học tối mà.

Không đợi tôi nghiền ngẫm, mấy quán hàng xóm đã liên tiếp chạy trối chết, tôi ù ù cạc cạc đứng lên, "Chuyện gì vậy?"

Hoa Hoa cũng không hiểu ra sao.

Lúc hai bọn tôi còn đang bối rối nhìn nhau, bếp than đột nhiên bị ai đó đạp đổ, than nóng văng tứ tung, một cục đáp xuống chân tôi, mới đầu tôi còn chưa kịp phản ứng, đến khi nhận ra thì cuống quýt tung chân lên, hất cục than bay đi, lúc này mới thấy đau đến nhức óc, liên tục hít hà.

Hoa Hoa thấy tôi bị thương, không nói hai lời lập tức nhào qua đánh nhau với người khác. Giờ tôi mới nhìn thấy đám người ăn mặc lôi thôi và chiếc xe Quản đốc sơn chữ "Chấp pháp" chói mắt nọ, có kẻ còn cầm loa phóng thanh bô lô ba la linh tinh gì đó. Mẹ kiếp, cả trăm mét quanh đây làm gì còn ai ngoài hai chúng tôi, loa loa cái rắm á! (Quản đốc/Quản đốc thành phố: là viên chức được bổ nhiệm giữ vai trò như một người quản lý hành chính của một thành phố có hình thức chính quyền hội đồng-quản đốc. Nôm na giống kiểu công an phường nhưng hành hiệp lộn xộn tự do ấy mà.)

Đã bao lâu Hoa Hoa không đánh nhau thì tôi không biết, chỉ biết là độ hung ác chẳng kém năm ấy chút nào, hơn nữa cậu chỉ tập trung đánh một kẻ, chính là cái kẻ vừa đạp bếp than. Nhóm quản đốc cũng choáng váng, ngớ người nhìn Hoa Hoa đá ngã kẻ nọ, sau đó nhằm ngay chỗ hiểm đạp xuống. Thế nào gọi là choảng nhau chân chính? Mười quả đấm không bằng một cú đạp vào chỗ kia, đàn ông gọi đó là "Đoạn tử tuyệt tôn", móa ơi quá độc!

Nhưng đối thủ cũng chẳng ngớ người lâu, không biết ai hồi hồn trước tiên, thét một câu "Đ*t mẹ. Lên hết cho tao!" Thế là cả đám người ầm ầm lao đến Hoa Hoa như trận bóng bầu dục. Có điều ông đây cũng chả phải đứng làm cảnh, chỉ trong tích tắc, tôi dồn hết sức bình sinh nhảy lên, túm lấy Hoa Hoa cùng nhau chạy!

Nhóm quản đốc nhất thời chẳng ai nhớ đến chuyện lái xe, cứ thế phóng xuống hòng lấy thịt đè người. Lúc đột phá vòng vây, không biết ai cào cổ tôi một nhát, phỏng chừng là muốn túm cổ tôi nhưng không được, nên cuối cùng vẫn tụt lại đằng sau. Tôi cũng chẳng rảnh để ý chuyện đó, cắm đầu chạy như điên về phía trước, hơn nữa chỉ chọn ngóc ngách mà lao. Tốc độ của Hoa Hoa chắc chắn nhanh hơn tôi, nhưng cậu cứ khăng khăng chạy sau tôi để bọc hậu, mới đầu còn nghe tiếng chửi rủa, nhưng càng chạy càng nhỏ dần.

Bỗng nhiên, tôi rất muốn cảm ơn những ngày đạp xe ba gác tôi luyện hai bắp đùi.

61. Quyển 2 - Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chẳng biết trời sẩm tối từ lúc nào, tới khi tôi và Hoa Hoa không chạy nổi nữa, tựa vào góc phố phì phò thở, đèn đường đã thi nhau bừng sáng. Từng chiếc từng chiếc, nối đuôi, ánh sáng chậm rãi kéo dài tới vô tận, giống như mấy cảnh quay trong phim viễn tưởng.

“Bọn họ… Chắc là không đuổi kịp đâu nhỉ…” Tôi khom lưng chống tay lên gối, nhẹ nhõm thở phào.

Hoa Hoa ngồi xuống bên cạnh tôi, một hồi lâu chẳng thấy cậu nhúc nhích, tôi đang bồn chồn, ánh sáng từ màn hình cục gạch đã chiếu rọi mặt tôi.

Đau không?

Cái điện thoại cũ rích của tôi đã rơi mất từ lúc nào, vì thế tôi không thể không hoài nghi… Bố khỉ nhóc con này giắt điện thoại vào thắt lưng quần à?

Buông tha hai đầu gối bị tì đến nóng bừng, tôi thẳng lưng dậy, “Tuy mất hơn trăm xiên thịt với bếp than trên xe ba gác, nhưng mà…” Vỗ vỗ túi quần sau, tôi sung sướng toét miệng cười, “Tiền mồ hôi nước mắt vẫn còn đây, hê hê, không đau lòng lắm.”

Hoa Hoa cũng đứng dậy, thở dài một tiếng rất khẽ, rất nhanh lại cầm điện thoại đánh chữ: Tôi hỏi chân.

Tôi há miệng, ngớ người. Giờ mới cảm thấy cơn đau xé ruột từ mu bàn chân truyền tới, chỉ trong nháy mắt, cả bàn chân như bị lửa thiêu.

Khổ sở nuốt một ngụm nước bọt, tôi chậm rãi cúi đầu nhìn, chỉ thấy nơi bị bỏng đã cọ xát với dép lê đến toét cả máu. Nói ra thì ngại, nhưng nếu vết thương này mà ở trên người kẻ khác, chắc tôi cũng thấy đau đấy, nhưng không đau đến hoảng, mỗi tội đặt vào chính chân mình, tôi lại bi thảm như sắp chết, a a a a

~Phỏng chừng vẻ mặt tôi nhìn khổ quá, Hoa Hoa không chờ tôi đáp lời nữa, mà giơ tay nhấc cái chân bị thương của tôi lên luôn.

Tự nhiên lại thành Kim Kê Độc Lập, suýt nữa thì tôi mất thăng bằng, vội vàng bám lấy vai cậu. Giây tiếp theo tôi mới hiểu cậu định làm gì, “Đừng có đụng vào dép của anh em mà đụng vào anh đau chết mất tiên sư em —-”

Rất tốt, tôi nói gì cũng bị lờ đi.

Chân trần đi đất chẳng mấy dễ chịu, nhưng không thể phủ nhận, không vướng dép lê, cơn đau cũng đồng đều lại, không lúc nhẹ lúc nặng vì cọ xát với quai dép nữa, thế này cũng đỡ hơn.

“Chúc mừng em, giờ anh nhảy lò cò về nhà.” Thế nhưng ôm đùi ném dép của tôi, tội này không tha được!

Hoa Hoa không biến sắc, kéo tay tôi gác lên cổ cậu, cơ hồ nâng cả người tôi lên cao!

“Mọe kiếp, không cần làm thế, chờ đã chờ đã chờ đã em đừng kéo anh —-”

Hoa Hoa giận, cứ nhìn cái cách cậu hung ác lôi tôi đi vài con phố là biết, tuy rằng đi đất cũng chẳng sao, nhưng tôi lại không hiểu cậu giận cái gì. Thật đáng bực, hỏi cũng chẳng ra nguyên cớ, bởi vì cậu không rảnh tay đánh chữ cho tôi coi.

Hai bọn tôi kề vai sát cánh hơn hai mươi phút sau thì gọi được một chiếc taxi.

Ngồi lên xe, nói địa chỉ, lúc này tôi mới bình tĩnh lại. Thật là một đêm nguy hiểm, may mà lúc xấu hổ vừa rồi không có quần chúng vây xem.

Tài xế được che chắn bởi kính bảo vệ, tôi và Hoa Hoa ngồi ghế sau, không nhìn thấy gì cả. Ánh đèn neon lướt qua cửa kính, sặc sỡ sắc màu, tôi nhìn vài lần, tự nhiên thấy buồn ngủ, quay sang Hoa Hoa, nhóc con lại đang cúi đầu nghịch điện thoại, lúc thì lướt ngón tay mở khóa, lúc thì lướt ngón tay đóng khóa, chẳng làm gì thêm.

“Này,” Tôi lấy cùi chỏ đẩy đẩy cậu, “Em giận xong chưa, hay là anh mua mấy quả bóng cho em thổi cơn giận ra nhé?”

Hoa Hoa không để ý tới tôi, tiếp tục mở khóa đóng khóa.

Có vài người không muốn nói chuyện khi giận, có vài người không muốn đánh chữ khi giận, ấy là đạo lý rồi.

Tôi kiên nhẫn như dỗ trẻ con, hiền hòa bảo, “Nếu em giận mấy người kia thì thôi đừng, ai bảo chúng ta kinh doanh trái phép, trên pháp luật là phải bài trừ, tuy bọn họ thô bạo, nhưng em cũng đánh tên kia không ít rồi mà. Còn nếu em giận anh kéo em chạy thì lại càng vô lý, bảy tám gã cao to, em định một mình đánh lại

cả đám sao? Hơn nữa đánh không lại chỉ là chuyện nhỏ, bọn họ không phạt em táng gia bại sản mới là lạ đó, em nghĩ bọn họ kiếm tiền bằng gì nào?"

Lần này mở khóa rồi không đóng nữa, bàn phím gõ tin nhắn sáng lên, từng chữ vuông vuông dần hiện ra theo đầu ngón tay cậu: Tôi không giận bọn họ, không đáng, tôi cũng không giận anh.

Tôi mù tịt, "Thế em giận ai?"

Chính mình.

Tôi nhìn chằm chằm hai chữ nọ, suy tư nửa ngày mới hiểu được, bèn sảng khoái vỗ vỗ vai cậu, "Yên tâm đi, anh đâu có bắt em vừa chạy vừa bê bếp than và thịt nướng, mất thì mất, có phải chuyện gì to tát đâu."

Hoa Hoa lẳng lặng nhìn tôi, thật lâu, thật lâu.

—- Nếu lúc ấy cậu biết sáu dấu chấm tròn có thể đại diện cho việc không nói gì, tôi nghĩ chắc cậu sẽ không chút do dự cho tôi xem cả màn hình toàn chấm.

Sau đó bọn tôi không nói nữa, Hoa Hoa tựa như có tâm sự, vẫn nhìn ra cửa sổ, nghĩ ngợi đến thất thần. Tôi thì vì quá mệt mỏi, ngáp liên tục, chẳng còn sức lải nhải. Nhưng vừa nhắm mắt, từng lời nói của Hoa Hoa lại hiện rõ trong đầu tôi, chẳng riêng câu chữ, mà còn cả âm thanh. Đây cũng không phải lần đầu tiên, đôi khi tôi và Tiểu Phong Tử bá láp xong, mấy tràng thao thao bất tuyệt của cậu ta cũng xoay vần trong đầu tôi thật lâu. Chỉ có điều tiếng nói của Tiểu Phong Tử là chân thật, còn âm thanh của Hoa Hoa lại do bộ não tôi tự xây dựng nên, tôi không biết phải hình dung âm thanh đó thế nào, dù sao trong thế giới tinh thần mà tôi tự tạo ra, âm thanh ấy chính là Hoa Hoa, rất dễ nghe, rất khoan khoái.

Đau không?

Tôi không giận bọn họ, không đáng…

Hai chữ 'Không đáng' tạo cho tôi một thứ cảm xúc rất phức tạp, giống như người nói chuyện không phải Hoa Hoa, hay ít nhất cũng không phải cái người sẵn sàng giận dỗi vì bạn mua thêm đồ ăn mời cậu. Một năm cuối cùng cậu ở trong nhà giam đã xảy ra chuyện gì thì tôi không biết, bởi vì khi đó tôi bận đến choáng cả đầu, nên lúc này ngẫm lại về một năm ấy, đột nhiên tôi thấy nó chẳng khác gì một ngày, thậm chí một buổi tối. Sau một buổi tối, có người nào đó đã trưởng thành.

Điều này hơi khó làm quen.Lúc tôi khập khiễng được Hoa Hoa kéo vào nhà, Tiểu Phong Tử đang nằm sấp trên sofa ngáy khò khò, Chu Thành đang lên mạng, trông thấy bộ dạng nhếch nhác của bọn tôi thì hoảng sợ.

"Bán thịt xiên cũng bị cướp à?"

"Không phải cướp, hơn hẳn bọn cướp cơ." Tôi ngồi phịch xuống sofa, làm Tiểu Phong Tử giật mình tỉnh dậy

"Có chuyện gì thế?" Tiểu Phong Tử ngơ ngơ ngác ngác.

Hoa Hoa chẳng biết đã lấy hòm thuốc đến từ lúc nào, hòm thuốc là tôi mua sau khi Tiểu Phong Tử bị đánh lần trước —- Thời buổi loạn lạc, lo trước khỏi hoạ.

…

"Nước khử trùng phải đổ lên vải khô, anh có lau hay không đây?"

Bởi vì tôi nói sơ cứu vết thương xong mới kể lại đầu đuôi, nên người nghe không khỏi mất kiên nhẫn.

"Giục cái qué gì mà giục!" Không phải tôi không muốn lau, mà vấn đề là cứ nghĩ đến cảm giác nước khử trùng chạm vào miệng vết thương… Ặc, hay cứ để nó tự lành?

Đang phân vân, mu bàn chân thình lình truyền đến một cơn đau bỏng rát, tôi cúi xuống nhìn, ôi chao, Hoa Hoa chẳng chút nương tay cầm mảnh vải cọ lên cọ xuống.

Đồ con bò!!!

Tôi quay đi, ảo tưởng mình là Quan Công đang bị cạo xương, đồng thời cố gắng dùng câu chuyện "Lên án quản đốc hung ác" để dời di sức chú ý. Đến khi xử lý vết thương xong, tôi cũng kể lại được hòm hòm.

"Xem ra hai người không quay lại cổng trường được rồi." Tiểu Phong Tử ngáp một cái, tiếc hận ra mặt.

Tôi lườm cậu ta, "Là cổng trường này thôi."

"Tôi nghĩ cậu ta nói không sai đâu." Chu Thành đẩy gọng kính, không ngờ lại phụ họa Dung Khải, "Cổng trường này có quản đốc thì cổng trường khác cũng có, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

"Vậy làm sao bây giờ?" Tôi không vui, chẳng lẽ cúi đầu cam chịu sao? "Trong tủ lạnh vẫn còn hai trăm đồng tiền thịt đó!"

"… Yên tâm, giữ lạnh một hai ngày không hỏng được."

"Sau đó thì sao? Tôi và Hoa Hoa ngồi không trong nhà à?"

"Chúng ta thuê cửa hàng đi."

Tôi cứ nghĩ mình nghe nhầm, mãi cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt rất nghiêm túc của Chu Thành.

"Sao có thể…"

"Không có gì là không thể. Bán hàng trước cổng trường cũng được, nhưng học sinh trung học không thể uống rượu, cũng không thể tiêu nhiều tiền. So sánh ra, nếu thuê một cửa hàng nhỏ, không cần trang hoàng quá, bình dân thôi, bán đồ nướng, có thể bán thêm thức nhắm, trời còn chưa lạnh, buổi tối có thể mở quán ăn ven đường."

"Vậy nếu bọn quản đốc lại đến thì chẳng có đường mà chạy."

"… Cậu làm giấy chứng nhận trước được mà?!"

Ý kiến của Chu Thành quả thực rất hấp dẫn. Buôn bán cũng vậy, làm thuê cũng vậy, chẳng ai thích màn trời chiếu đất, có một cửa hàng nhỏ, nghĩ đến đã sướng tỉnh cả người. Nhưng giá thuê chắc chắn rất cao, mà lo liệu các thủ tục cũng cần tiền, tuy hiện giờ chưa biết cần bao nhiêu, nhưng tôi nhẩm tính, tiền của cả bốn cộng lại chắc cũng chỉ hơn hai vạn một tẹo.Có tiền nam tử hán, không tiền hán tử nan, chuyện này dằn vặt tôi cả trong giấc ngủ, đến nằm mơ cũng thấy màu tiền.

Chu Thành thuộc phái hành động, nói theo cách của hắn, có tiền hay không có tiền thì cứ đi thăm dò thị trường trước đã, ít nhất cũng phải biết thuê một cửa hàng cần bao nhiêu, chúng tôi còn thiếu bao nhiêu, tranh thủ thời gian điều chỉnh lại kế hoạch. Vì thế mấy ngày kế tiếp, hai bọn tôi dạo quanh các khu buôn bán không ngừng nghỉ, nhất là hai bên đường dành riêng cho người đi bộ càng là khu vực phải quan sát kỹ lưỡng. Tiểu Phong Tử và Hoa Hoa trông nhà, Tiểu Phong Tử lười biếng, còn Hoa Hoa thì không tiện — Mồm mép và mặc cả, không phải thế mạnh của Hoa Hoa.

Một tuần trôi qua, vẫn không tìm được địa điểm, tôi bắt đầu sốt ruột, Chu Thành khuyên tôi vội vàng không ăn được đậu hũ nóng. Vấn đề là tôi không muốn ăn đậu hũ nóng, giữa trưa nắng chói chang, tôi chỉ muốn ăn mì lạnh.

Sau đó Chu Thành rất oai phong đồng ý.

Sau đó nữa, hai bọn tôi gặp Kim Đại Phúc trong quán mì.

Nếu biết trước sẽ gặp Đại Kim Tử, tôi còn la hét đòi ăn mì lạnh không? Tôi không biết. Nhưng nhìn Chu Thành có vẻ chẳng quan tâm lắm, bộ dáng rất bình tĩnh, cho nên tôi cũng bình tĩnh theo, còn chủ động đến chào hỏi.

"Sao anh lại ở đây?"

"Tôi làm việc ở gần đây. Các cậu thì sao?"

"À, bọn tôi đang tìm cửa hàng cho thuê."

Đề tài cứ phát triển như vậy, lúc phục vụ bưng mì lạnh lên, tôi đã trình bày hết quãng đường phấn đấu mấy tháng vừa qua cho Đại Kim Tử.

Trời đất chứng giám, không phải tôi muốn lải nhải, mà là người nào đó nói quá ít.

Kim Đại Phúc cũng nhận ra, nên đợi tôi nói xong, cố ý nhìn về phía Chu Thành, hỏi, “Cậu thì sao, dạo này thế nào?”

Tôi thức thời câm miệng, vụng trộm nhìn sang, chỉ thấy Chu Thành tuy ít nói, nhưng lại không có nửa phần mất tự nhiên, nghe đối phương hỏi, liền thoải mái đáp, “Rất tốt, anh cũng biết Phùng Nhất Lộ mà, chỉ hận không thể chăm lo cho tất cả mọi người.”

Được rồi anh đẹp trai, tôi chẳng dám nhận lời khen đâu.

Kim Đại Phúc kiên nhẫn hỏi tiếp, “Sau này định làm gì? Cũng mở quán cơm à?”

Chu Thành cười, tuy cười rất nhạt, “Vẫn chưa bắt đầu mà, ai biết chuyện về sau.”

Kim Đại Phúc im lặng.

Phục vụ bưng ba bát mì lạnh thành hai lần, tôi nhìn thấy ngón cái của cô nàng không nhúng vào trong bát.

“Nào nào, ăn thôi ăn thôi.” Tôi giả bộ đói lắm rồi, cầm đũa lên làm gương.

Ăn đến miếng thứ ba, tôi lại nghe Kim Đại Phúc cẩn thận nói, “Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.”

Tôi vùi đầu, tiếp tục ăn.

“Ra ngoài nói đi.” Giọng Chu Thành rất lãnh đạm, lãnh đạm đến nghe không ra cảm xúc.

Sau đó hai người hàn huyên chuyện gì thì tôi không biết, chỉ biết Chu Thành một mình trở lại, mà ba bát mì lạnh nọ, tôi tiêu diệt hai, còn một bát cứ để nguyên như vậy.

Tôi nhịn cả một buổi chiều không đề cập tới chuyện đó, mãi đến tối, trên đường về nhà, tôi không kìm nổi nữa, hỏi.

“Không có gì,” Dưới ánh đèn đường, Chu Thành nhẹ nhàng nhún vai, “Chỉ một câu thôi, sống cho tốt… Tôi và anh ta cùng cố gắng.”Hết chương 61.Chu Thành… Haizzz…

Thôi, hãy lên tinh thần bằng tư thế Kim Kê Độc Lập của anh Lộ:

62. Quyển 2 - Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện gặp lại Đại Kim Tử, tôi không nói với bất kỳ ai, không phải Chu Thành đặc biệt dặn thế, ngược lại, tôi cảm giác hắn cũng không ngại tôi kể với Dung Khải và Hoa Hoa, thậm chí kể với bác gái tổ trưởng tổ dân phố, thần kinh dũng mãnh của hắn đủ để chặn đứng hết thảy các loại phản hồi từ lớn đến nhỏ. Nhưng tôi vẫn không nói, hiếm khi tôi kín miệng như thế. Cũng chẳng phải cố gắng bắt ép bản thân, mà chỉ bởi vì tôi nhận ra, đối với chuyện này, tôi căn bản không có tâm tư đào bới, hơn nữa tận đáy lòng tôi còn hi vọng nó nhanh chóng qua đi.

—- Chỉ như vậy, tôi mới thôi bất giác nhớ tới khuôn mặt chẳng xinh đẹp chút nào của vợ Kim Đại Phúc.

Mấy ngày liên tiếp bôn ba, rốt cuộc vào một buổi chiều tươi nắng, có kết quả.

Đó là một khu nhà ở trong phố buôn bán, nói là khu nhà ở, thực ra cũng đã dùng vào mục đích thương mại cả rồi, nào là khách sạn, nhà tắm công cộng, mát-xa chân các kiểu. Chúng tôi thuê một quán ăn có mặt tiền, diện tích không lớn, nhưng buôn bán nhỏ như chúng tôi thì vậy là đủ rồi. Chủ nhà ở căn hộ ba phòng trên tầng hai, hai tầng thông nhau, lên xuống rất tiện lợi. Chủ nhà là một đôi vợ chồng già, con trai làm việc bên ngoài, giờ đủ điều kiện, muốn đón ba mẹ đến sống chung. Hai cụ mở quán ăn nửa đời người, đầu óc kinh doanh tất nhiên không phải vừa, tính toán ra, bán nhà chẳng bằng cho thuê.

Hai cụ rất phóng khoáng, ra giá thuê một tháng cũng hợp lý, một vạn rưỡi. Trọng điểm là tôi và Chu Thành còn chưa nói được mấy câu, hai cụ đã hiểu ngay, một vạn hai, thuê được thì thuê, không thì thôi vậy. Nói thật, cả tôi và Chu Thành đều rất xúc động, khu này, môi trường này, bố cục này, giá tiền này, là hời nhất trong số tất cả những nơi chúng tôi đã xem qua. Thế nhưng tính toán lại, chúng tôi không thể không toát mồ hôi, một vạn hai, đặt cọc một tháng cộng thêm đóng tiền ba tháng là bốn vạn tám, ấy là còn chưa nhắc tới chi phí mở tiệm. Tường bong tróc rồi, phải trát lại, bàn ghế phải mua mới, đồ dùng nhà bếp, thịt thà

nguyên liệu, làm gì có gì không cần tiền¿‘Cho nên sao? Rốt cuộc là thuê hay không thuê?” Nghe tôi nói xong, Tiểu Phong Tử ngồi trước máy tính, tay chống cằm, thảnh thơi hỏi.

Tôi trợn trắng mắt lườm, “Không phải vấn đề thuê hay không thuê, mà là làm thế nào để thuê.”

Chu Thành ngồi trên sofa gọt lê, chậm rãi nói, “Chúng ta cộng lại có hai vạn hai, căn hộ này đã đóng tiền dài hạn, không lấy lại được.”

“Vay ngân hàng cũng không được,” Tôi thở dài, “Trên đường về bọn tôi đi tham khảo rồi, có thể vay không cần thế chấp, nhưng người vay nhất định phải có công việc và thu nhập ổn định.”

Hoa Hoa mang theo cục gạch gia nhập phiên họp: Không phải anh có giấy chứng nhận bất động sản sao?

Phản ứng đầu tiên của tôi là trợn mắt trừng Tiểu Phong Tử.

Cậu chàng chẳng hiểu mô tê gì, “Sao?”

Tôi híp mắt, “Sao Hoa Hoa lại biết chuyện giấy chứng nhận?”

Tiểu Phong Tử tránh ánh mắt tôi, bắt đầu rên rỉ, “Đầu em có cái sừng ~~ Sau em có cái đuôi

”

Tôi thật muốn nắm lấy cái nuôi lẳng cậu ta lên sao Hỏa!

“Được rồi,” Chu Thành bỏ dao xuống, giơ tay vỗ vỗ vai tôi, “Nếu có thể đuổi họ ra ngoài thì cậu đã không phải Phùng Nhất Lộ, chúng tôi hiểu mà.”

Tôi há hốc miệng, chậm rãi quay lại, “… Cả chuyện này mà anh cũng biết à?!”

Chu Thành bình tĩnh cắn một miếng lê, nước phun đầy mặt tôi.

“Nhưng vay thế chấp bất động sản vẫn cần người đảm bảo.” Dung Khải rên rỉ xong bài ‘Chú rồng con’, rốt cuộc mới quay lại bộ dạng đứng đắn, “Vay kiểu gì cũng thế, vẫn phải có công việc và thu nhập ổn định, anh định tìm ai đây?”

Tôi… Tôi chẳng tìm được ai cả, nếu có người để tìm, lúc trước cũng chẳng đến nỗi phải để Tiểu Phong Tử bị xe đụng chỉ vì mấy đồng tiền.

Chu Thành chậm rì rì nuốt lê xuống, “Ngày mai tôi về gặp chị tôi, cứ quyết định thế.”

Tôi bất giác siết chặt hai nắm tay, dù vậy cũng không thể giảm bớt buồn khổ trong lòng. Tôi không muốn Chu Thành đi tìm chị hắn, chị hắn khinh thường bọn tôi cũng chẳng sao, không thân không quen, người ta coi bọn tôi như ruồi bọ cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng mà Chu Thành thì không như thế. Đối với hắn mà nói, thứ khinh thường ấy nặng như khối đá, ừ thì tinh thần hắn mạnh mẽ, hắn có thế chống chịu, nhưng chống chịu không có nghĩa là áp lực không tồn tại, càng không có nghĩa là không có cảm giác gì.

Nhưng tôi còn có thể làm gì ngoài việc siết chặt hai nắm tay đây?

Điện thoại bắt đầu reo, trên bồn rửa tay trong WC, vì nó reo kiên trì bền bỉ quá, nên tôi mới phát hiện ra. Mới đầu tôi còn lười nhúc nhích, bởi vì những người có thể gọi cho tôi đều đang ở phòng khách, lúc này điện thoại mà reo thì không quảng cáo cũng là tiếp thị. Về sau thấy chuông kêu đến phiền, nên tôi mới loạng choạng đi vào WC.

Xin chào, tôi không có hứng thú, cảm ơn.

Đã nghĩ ra cả lời thoại chấm dứt cuộc gọi, giờ chỉ cần ấn nút nghe là xong, tôi gác một chân lên bậc cửa, ngại chẳng muốn ra ngoài.

Người gọi đến là dượng. Lúc mới mua điện thoại tôi có nhắn mấy cái tin cho ông, toàn là Tiểu Phong Tử xúi giục, bảo là gây áp lực tinh thần, nhưng lần nào dượng cũng rất khiêm nhường đối đáp, đâm ra tôi lại thấy ngượng ngùng, nên từ sau mấy lần đầu thì tôi cũng không gọi nữa. Bây giờ đột nhiên dượng lại gọi tới, bảo rằng bọn họ đã chuyển sang nhà mới, đã dọn khỏi căn hộ của ba tôi, nói tôi trở về lúc nào cũng được, hẹn một hôm cùng ăn cơm rồi đưa chìa khóa cho tôi…

Tôi đứng trước cửa, trong lòng rối ren cũng phải hơn mười giây.

Tuy ngoài mặt tỏ vẻ thoải mái, nhưng thực ra tôi cũng thầm tính ngày, gần hết một năm mà chẳng thấy ai đánh tiếng, tôi cũng lén uống rượu đêm, rồi tự nói với mình, không trả thì thôi, ít nhất vẫn còn giấy tờ nhà trong tay, chờ đến khi cùng đường thì tính tiếp. Sau đó hết một năm, Hoa Hoa ra tù, tôi cố gắng ép mình lu bù công việc, không nghĩ ngợi nhiều, mãi đến hôm nay, tôi vẫn thật sự không muốn nhớ tới, tôi cho rằng bọn họ sẽ ở mãi trong căn hộ đó…

Nếu tôi nói tin mừng này ra, phỏng chừng sẽ bị Tiểu Phong Tử khinh bỉ suốt một năm.

"Chẳng cần nói tôi cũng khinh bỉ anh rồi, xem cái miệng toét đến mang tai kìa." Tiểu Phong Tử từ trước đến nay chẳng bao giờ chung vui với ai, đam mê của cậu chàng là đánh kẻ chạy đi, đánh luôn người chạy lại.

Tôi thuật lại sơ lược xong, Hoa Hoa nêu quan điểm: Dượng anh còn được, đừng để tôi gặp cô anh.

Chu Thành giơ tay, "Nên biết là chúng tôi nhịn nửa năm nay không dễ đâu."

Đến giờ tôi mới hay, hóa ra Chu Thành vừa chuyển tới, Tiểu Phong Tử đã mang chuyện này ra kể luôn, Hoa Hoa ra tù, Tiểu Phong Tử cũng mang chuyện này ra kể lần nữa. Mà càng không ngờ là bọn họ lại nín nhịn cùng tôi, ôi da, một đời người kiếm được bao nhiêu anh em chí tình chí nghĩa như vậy đây?!

"Tiếc là trong thời gian ngắn chắc không cho thuê được căn hộ đó…" Sung sướng xong, tôi lại bắt đầu thở dài.

"Sao phải thắt cổ trên một thân cây?" Tiểu Phong Tử chớp mắt với tôi.

Tôi bồn chồn nhìn sang Chu Thành – người giỏi đoán ý kẻ khùng nhất, "Vậy là sao?"

Hắn ta mỉm cười, hướng dẫn từng bước, "Thử vò đầu suy nghĩ rộng ra xem."

Tôi vẫn chẳng hiểu gì, mãi đến khi tự vò đầu bù xù như tổ quạ, mới rốt cuộc bừng tỉnh!

"Dượng, tôi Nhất Lộ đây, mai dượng rỗi không? Đã bảo đi ăn cơm đưa chìa khóa cho tôi mà. Ha ha, không có chuyện gì không có chuyện gì, à đúng rồi, dượng đi làm bao năm rồi, lương bao nhiêu…"Cửa hàng cứ thế thuận lợi thuê được.

Vay được tiền, cảm giác như chuyện gì cũng không thành vấn đề. Đội ngũ sang sửa dưới sự giám sát của Hoa Hoa làm việc rất hiệu quả, chứng nhận vệ sinh thực phẩm dưới sự dàn xếp của Tiểu Phong Tử đã được cấp đúng hạn, công tác chuẩn bị khai trương và quảng bá được Chu Thành thu xếp cực kỳ mát tay, còn tôi được bầu làm ông chủ, cũng phải làm việc dựa theo sức của mình, tỷ như — Tìm kiếm nhân lực.

"Anh làm được đồ ăn gì?"

"Đừng hỏi tôi làm được cái gì, mà phải hỏi tôi không làm được cái gì."

"… Vậy à, thế anh không làm được cái gì?"

"Đồ ăn gia đình."

…

"Cô có hai năm kinh nghiệm tại khách sạn năm sao?"

"Đúng vậy."

"Phụ trách việc gì…"

"Thái rau, tôi cắt khúc là giỏi nhất, thái sợi hơi kém, nhưng tôi có thể luyện tập thêm!"

…

"Anh cũng thấy đấy, cửa hàng của chúng tôi không lớn, cho nên cũng không yêu cầu…"

"Ông chủ, không cần nói gì cả, cán cân nặng hơn quả cân, hạt tiêu cay hơn ớt, tôi chưa bao giờ kén chọn nơi làm việc cũng như môi trường làm việc, chỉ cần anh đảm bảo lương tôi hơn bốn nghìn."

"…" Sao nhà anh không đi ăn cướp luôn đi?!!!

…

Phỏng vấn xong xuôi, tôi cũng sức cùng lực kiệt. Chẳng biết tại tôi nhân phẩm không tốt, hay là do cực phẩm trong xã hội quá nhiều, trên thông báo tuyển dụng đã nêu rõ ràng thế rồi mà, chỉ cần biết làm đồ ăn là được, có nhất thiết phải hung tàn đến vậy không?!

Lúc đó mặt tiền cửa hàng trên cơ bản đã trang hoàng xong, mùi gỗ mới, mùi sơn quanh quẩn trong không khí.

Chu Thành ngồi bên cạnh cái bàn bằng gỗ mới tinh, khuyên tôi, "Thực ra mở quán nướng thôi cũng được rồi, thịt nướng, rau củ nướng, màn thầu chiên, tùy ý mà."

Tiểu Phong Tử bắt chuyện, "Nhưng nếu thêm món ăn gia đình thì lượng khách cũng đông hơn chứ."

Lời này chọc trúng tim đen của tôi. Quanh đây nhiều công ty như thế, chẳng nói đâu xa, chỉ riêng đưa cơm hộp buổi trưa cũng đã thêm một phần thu nhập không nhỏ rồi, hơn nữa làm mấy món ăn bình thường không cần tay nghề cao lắm, vừa đơn giản vừa kiếm thêm tiền, tội gì phải buông tay?

Tiểu Phong Tử thở dài thườn thượt, chẳng biết từ chỗ nào rút ra một quyển sách dày cộp, quyển sách này cực nặng, đặt lên bàn nghe tiếng 'thịch' rõ to, "Thời khắc mấu chốt là phải nhìn tôi nha."

Chẳng ai thèm nhìn cậu chàng, tất cả chỉ nhìn quyển sách —- 100 món ăn gia đình kinh điển .

"Ai viết đây?"

"Bán đầy vỉa hè, năm đồng một quyển, có cả danh mục ca khúc thiếu nhi dành cho các bà mẹ cơ, đầy đủ lắm."

"…"

Có lý luận, còn cần thực tiễn, nhưng vừa nói đến chuyện bắt tay vào làm thì tất cả lại đồng loạt rụt lùi. Tiểu Phong Tử mặc kệ, Chu Thành cũng không chịu làm, tôi thì là một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất không biết nấu ăn, cuối cùng Hoa Hoa cầm sách chui vào bếp.

Đại khái khoảng hơn hai mươi phút sau, một mâm trứng chưng cà chua ra lò.

Tiểu Phong Tử nói, "Hơi chua."

Chu Thành nói, "Hơi ngọt."

Tôi nói, "Em xào cà chua lại lần nữa là được."

Hoa Hoa thong dong tháo tạp dề, mỉm cười vẫy tay với bọn tôi, bye bye.

Thế là ngon lắm rồi, ba bọn tôi lập tức nhào đến vây quanh, em làm đi!

Tuyển xong đầu bếp, Chu Thành lại nêu ra một vấn đề khác, "Tên quán nghĩ ra chưa? Mai tôi đi đặt làm biển hiệu."

Không phải chưa nghĩ ra, mà là tôi căn bản còn không nhớ tới chuyện này.

"Có gì mà phải nghĩ," Tiểu Phong Tử nói rất đương nhiên, "Xiên Nướng Tiểu Lộ chứ còn gì nữa."

Tôi lạy cậu!

Chu Thành khẽ nhíu mày, "Nghe không hay lắm…"

Tôi yêu anh!

Cảm nhận được ánh mắt nồng cháy của tôi, Chu Thành quay lại, chậm rãi mỉm cười, "Tiểu Lộ Nướng thì sao?"Mấy ngày sau, Hoa Hoa luyện làm đầu bếp, tôi ra ngoài phát tờ rơi, Chu Thành làm công tác chuẩn bị khai trương, Tiểu Phong Tử lên mạng tuyên truyền. Mấy em gái văn phòng vừa đáng yêu vừa nhí nhảnh, nhận được tờ rơi thì xúm lại tíu tít hỏi han, tôi cũng lười trả lời, thi thoảng chỉ nhàm chán lặp lại, Tiểu Lộ Nướng, rất mong quý khách ghé thăm.Hết chương 62.

Đây là chuyên mục bonus hình ảnh các món ăn

Màn thầu chiên (Bánh bao chay cắt lát rùi chiên, chấm sữa rất ngon):

Thịt nướng và rau củ nướng:

Thêm trứng chưng cà chua (Tất nhiên Hoa Hoa làm xấu hơn) =))))

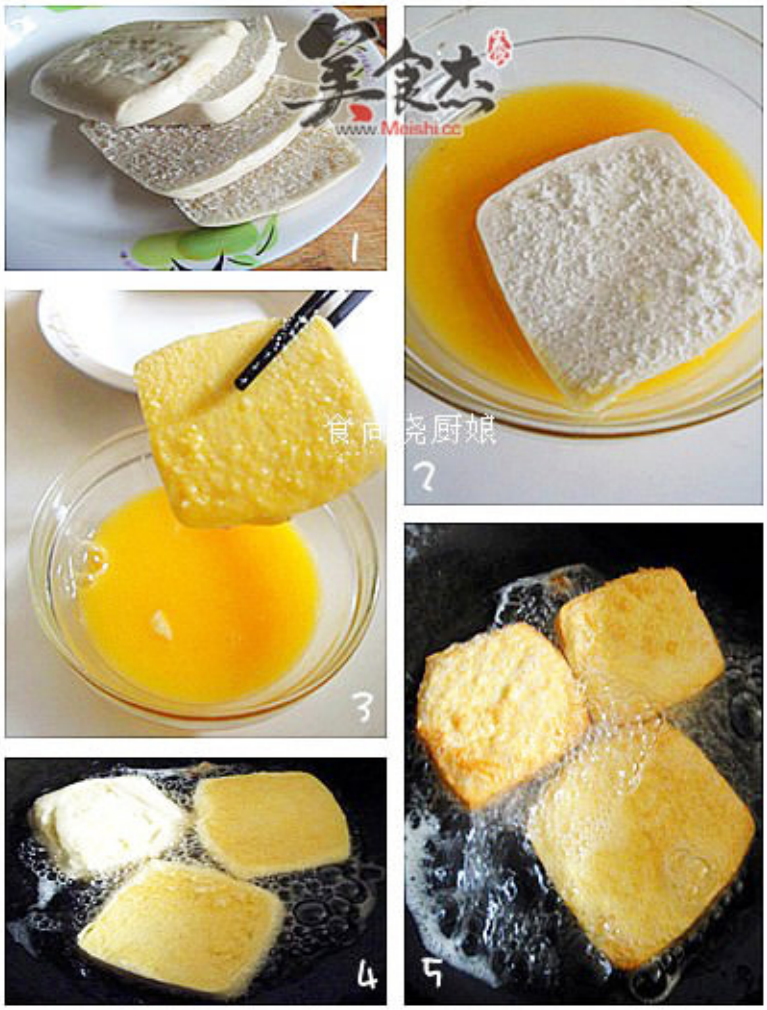
美食杰
www.Meishi.cc
1
2
3
4
5

昵图网 www.nipic.com
By: liuyuxuan526

昵图网 nipic.com/weihuang

昵图网 nipic.com / shout0077

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/the-gian-dep-nhat-trong-lan-gio